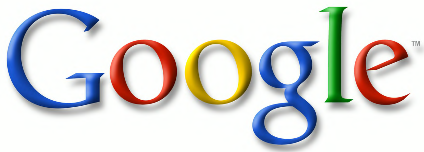

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

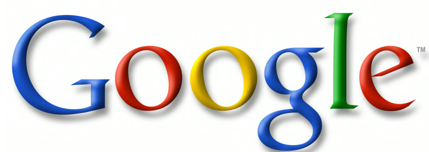
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

3 3433 08160548 1

NRLV

Homers Iliade

oversat

af

Christian Wilster.

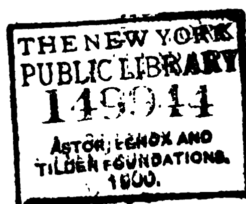
Første Deel.

PUBLIC LIBRARY

Kjøbenhavn 1836.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Poppske Officin.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
149944
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1900.

Selskabet

til

de skjønne Videnskabers Forfremmelse

tilegnes

denne Oversættelse

med Ærbødighed og skyldig Taknemmelighed.

DUP.EXCH. 12 SEPT 1900
HOWARD MEM. LIB.

Saa fremtræder da her den første fuldstændige danske Oversættelse af Homers Iliade, ledsaget af det Ønske, at Værket i sin Heelhed maa finde samme venlige Modtagelse, som de tidligere udkomne Prøver, endog det første raae Forsøg, vare saa heldige at møde.

Om de Grundsætninger, jeg har fulgt, har jeg allerede oftere talt, og navnligen om det danske Hexameter har jeg skrevet en udførlig Afhandling, (Kbhvn. 1833 Seidelin). Her maa det være nok at gjentage, at Formaalet for min Stræben har været, at gjengive Digtet poetisk, i en naturlig og folkelig Tone, paa reent og ugræsk Dansk, og i lette velklingende Hexametre, som ere byggede efter dansk og ikke efter græsk Prosodie. Disse Egenskaber ere uadskillelige. En Fordanskning maa jo være saa dansk som mulig, og det baade i Ord og Vendinger og i rhytmisk Tonefald; en poetisk Oversættelse maa ogsaa være poetisk i sin Form, altsaa metrisk, og dette forudsætter igjen, at den er poetisk, da dens Ydre ellers staaer i Modsigelse med dens Indre. Den vanskeligste og vigtigste Opgave er at gjengive Poesien som Poesie, da denne saa let qvæles eller forvanskes, naar det Troskabsbaand enten strammes eller slappes for meget, hvormed enhver Oversættelse, som stræber at give en tydelig Forestilling om Originalen, er bunden til denne. At Oversættelsen, for at opnaae denne Hensigt, bør være troe, er vist nok, thi ellers er den kun en Paraphras, der iøvrigt ogsaa som saadan kan være et tækkeligt Kunstværk. Men den ordrette lexicalske Oversættelse fra et gammelt og høist forskjelligt Sprog er efter sin Natur ganske prosaisk, og derfor er den kun materiel troe, men aandelig utroe, da den blot kan give et stivt, mat og farveløst, og følgelig aldeles vrangt og usandt Gjenbillede af Originalen. Bevarelsen af det poetiske Element, som er Hovedbetingelsen for Kopiens aandelige Sandhed, forudsætter en vis Frihed, som dog godt kan bestaae med Troskab og Hengivenhed i en fremmed Villie, skjøndt den nødvendig maa give Gjenbilledet et Anstrøg af den subjective Opfattelse af Originalens Aand og Væsen. At denne Frihed stundom ogsaa udvides ved Versemaalets Fordringer, er uundgaaeligt.

Slaviskhed og Vilkaarlighed ere de Klipper, hvorpaa Oversætteren lettest strander, og skal han nu tillige gjengive den simple og folkelige Tone, som er Homer egen, da trues han af tvende andre ligesaa farlige Klipper: Trivialitet og Plathed. At jeg ærlig har stræbt at seile midtstrøms, er jeg mig bevidst; hvorvidt min Stræben har været heldig, maae Andre afgjøre; dog maa jeg bede, at man ikke lægger mig til Last, om jeg, for at fyldestgjøre vigtigere Fordringer, en enkelt Gang har fulgt en Udtydning af en tvivlsom Vending eller et dunkelt Ord, som ikke ganske har mit Bifald. At mine Forgængeres Arbeider meer eller mindre have været mig advarende Fyrtaarn paa denne Seilads, kan jeg ikke fordølge; derimod skylder jeg Sandheden at erklære, at Professor Poul Møllers Fragment af Odysseen først har aabnet mine Øine for Muligheden af en værdig Fordanskning af Homer, og vakt Lysten hos mig til at forsøge mine Kræfter, samt at det i mange Maader har tjent mig som Kompas paa den vanskelige Fart mellem Klipperne.

Og hermed sender jeg min Iliade ud i Verden med det Haab, at den vil være kjærkommen baade for Poesiens og den danske Litteraturs Venner, og for den studerende Ungdom, som sikkert vil have Gavn af at læse det herlige gamle Digt i dets Heelhed, og at lære den Digter nøiere at kjende, hvis Poesie var en Hovedkilde til Grækenlands Kultur, og hvis Værd umulig kan nydes og paaskjønnes ved fragmentarisk Bekjendtskab og møisommelig Tydning af Grundsproget. Spares mig Liv og Helsen, da haaber jeg med Tiden ogsaa at udgive en Oversættelse af Odysseen, hvoraf jeg allerede har elleve Sange færdige.

Jeg tør ikke undlade, offentlig at aflægge den Kongelige Direction for Universitetet og de lærde Skoler, Samfundet for den danske Litteraturs Fremme og Fyens Stifts litterære Selskab, min skyldige Tak for den Subskription, hvormed Samme have hædret denne Oversættelse. Iøvrigt har Subskriptionen været saa ubetydelig, at jeg efter min Forlæggers Ønske har tilladt mig at udelade Subskribentlisten.

Sorøe, d. 18 Mai 1836.

Indhold.

pen, men Apollo fører Aineias til sit Tempel paa Pergamos, og snart træder han frem igjen med forøget Kraft. Ares opflammer Troerne, Achaierne trække sig tilbage. Hektor fælder Tlepolemos. Here og Athene ile fra Olymp for at hjelpe Achaierne mod Ares, som flygter til Olymp. Zeus laster ham for hans Adfærd, men lader hans Saar helbrede. Here og Athene vende tilbage til Olymp.

Sjette Sang. Achaierne have Overhaand. Hektor iler til Byen for at bede sin Moder Hekabe om at anraabe Athenes Hjelp mod den rasende Diomedes. Glaukos og Diomedes gjenkjende hinanden som fædrene Gjæstevenner, og bytte Rustning. Hekabe og de fornemme Troiske Fruer anraabe forgjeves Athenes Bistand. Hektor opfordrer Paris til Kamp, gaaer til sit Huus, træffer ikke Andromache hjemme, men møder hende ledsaget af Ammen, der bærer den spæde Astyanax. Hektor gaaer med Paris til Kampen.

Syvende Sang. Hektor udæsker en Achaier til Tvekamp. Mange ere villige, der kastes Lod, og Aias, Telamons Søn, træder frem mod Hektor. Mørket falder paa, og Herolder udsendes, for at skille de to Kæmper ad. Nestor tilraader Vaabenstilstand for at begrave de Faldne, og forskandse Leiren. Antenor tilraader forgjeves at give Helena tilbage. De Faldne jordes, og Leiren forskandses med en Muur, hvorover Poseidon bliver forbittret. Om Natten vise sig Tegn fra Zeus, som bebude Vanheld.

Ottende Sang. Zeus forbyder Guderne al Deeltagelse i Kampen, og drager selv til Ida. Paa sin Vægtskaal afveier han begge Folkenes Skjebne, og Vanheld bebudes Achaierne. De drives tilbage, men Agamemnon opmuntrer dem til nyt Angreb. Teukros fælder Mange med sin Bue, men saares af Hektor. Atter trænges Achaierne tilbage, og Here og Athene, som ile dem til Hjælp, standses i Farten af Iris paa Zeus's Befaling. Hektor og de seierrige Troer tilbringe Natten ude paa Sletten.

Niende Sang. Agamemnon raader til Hjemtog. Diomedes og Nestor modsætte sig. Vagter udsendes til Muurgraven. Nestor raader Agamemnon at forsone Achilles. Agamemnon er villig dertil, og lover glimrende Gaver. Odysseus, Aias og den gamle Phoinix sendes til Achilles, men han er ubøielig; selv Phoinix's indstændige Bønner og Fortælling om Meleagros rokke ikke hans Beslutning. Phoinix bliver tilbage hos Achilles, og de Andre vende hjem med uforrettet Sag.

Tiende Sang. Agamemnon og Menelaos, som ikke kunne sove for Bekymring, vække midt om Natten de øvrige Konger. Diomedes og Odysseus udsendes for at bespeide de paa Sletten leirede Troer. Paa deres Vandring møde de Speideren Dolon, hvem de dræbe, efter først af ham at have faaet Underretning om den nysankomne Thrakiske Konge Rhesos og hans deilige Heste. Derpaa myrde de Rhesos og tolv andre Thraker, og vende tilbage til Leiren med Hestene.

Ellevte Sang. Agamemnon ruster sig, og udmærker sig i Kampen. Efter Zeus's Befaling holder Hektor sig fra Slaget, indtil Agamemnon bli-

ver saaret. Agamemnon saares af Koon, og Hektor trænger frem. Odysseus, Diomedes, Machaon og Eurypylos saares ligeledes. Idet Nestor kjører forbi med den saarede Machaon, bliver Achilles dem vaer, og sender Patroklos hen for at erfare, hvem den Saarede er. Paa Tilbageveien møder Patroklos den saarede Eurypylos, fører ham ind i Teltet, og forbinder hans Saar.

Tolvte Sang. Achaierne trække sig tilbage indenfor Muren. Fordeelte i fem Afdelinger rykke Troerne frem mod Muren, skjøndt der viser sig et uheldigt Varsel. Polydamas advarer Hektor forgjeves. Hektor stormer Muren, og Sarpedon og Glaukos nærme sig det Taarn, hvor Menestheus staaer. Glaukos saares, Sarpedon river Brystværnet ned, Hektor sprænger en Port med et Steenkast, og Troerne bryde ind over Muren og gjennem Porten.

Trykfeil.

2 Sang V. 56 l. gjæsted. — 4 Sang V. 340 l. Bæven. V. 399 l. Sønnen i Krigsfærd. — 6 Sang V. 168 l. død. V. 433 Kommaet udslettes efter „bestiges." — 10 Sang V. 56 l. Vagterne. V. 448 l. Skjøndt. — 11 Sang V. 125 Agamemnon l. Menelaos. V. 588 l. Time.

Homers Iliade.

Første Deel.

Første Sang.

Pesten. Vreden.

Vreden, Gudinde! besyng, som greb Peleiden Achilleus
Rædsomt, og Qvaler i tusinde Tal Achaierne voldte.
Heel mangfoldige Heltes behjertede Sjele den skikked
Ned til Hades's Hjem, og for Hunde til Rov som for alskens
Fugle den gav deres Liig, — fuldbragt blev Zeus's Beslutning —
Alt fra den Stund, Uenighed først og Splid havde reist sig
Mellem den Ædling Achilles og Mændenes Drot Agamemnon.
Hvo blandt Guderne hidsed dem op til Strid og til Kivsmaal?
Letos og Zeus's Søn; thi høist forbittret paa Kongen
Ypped i Hæren han dødelig Sot, saa Krigerne segned,
For Agamemnon paa smædelig Viis havde haanet hans Bønpræst
Chryses, som hen sig begav til Achaiernes hurtige Skibe,
Bringende med sig umaadelig Skjenk, for at løse sin Datter,
Svøbt om den gyldene Stav udi Haand Fjernskytten Apollons
Hellige Krands han bar, og Achaierne alle han bønfaldt,
Fremmest Atreiderne dog, de to Krigsfolkenes Drotter.
Atreus's Sønner! og I, beenpandsrede Mænd af Achaia!
Eder forunde den salige Slægt, hvis Hjem er Olympen,
Priamos' Stad at forstyrre, og skjenke Jer lykkelig Hjemfart!
O men af Blu for Sønnen af Zeus, Fjernskytten Apollon,
Giver min elskedeDatter mig frie, og annammer min Gave!

Lydt tilkjende nu gav Achaiernes Folk, at man burde
Ære den hellige Mand og annamme den glimrende Gave;
Dog slet ikke det hued Kong Atreus's Søn Agamemnon,
Haanlig han viste ham bort, og en streng Formaning han gav ham:
Gamle! lad ei mig træffe dig her ved de bugede Skibe!
Nøl ei længer, og vogt dig for oftere her dig at vise,
Ei skal din Stav og Guddommens Krands da baade dig noget.
Hende jeg giver ei frie; langt før skal gammel hun vorde
Hist paa min Borg i Argos, heel fjernt fra den fædrene Hjemstavn,
Medens ved Væven hun røgter sin Dont og reder mit Leie.
Gak nu! tir ei mit Sind, at bort i Behold du kan slippe.
Saa han taled, men Oldingen skjalv og lød hans Befaling.
Taus ad Stranden han vandrede hjem ved det brusende Havdyb,
Og paa sin eensomme Vei den bedagede Gubbe saa bønlig
Bad til Drotten Apollon, hiin Søn af den haarfagre Leto:
Hør mig, du Sølvbuevæbnede Gud! du Beskytter af Chryse,
Og af det hellige Killa, du Drot over Tenedos' Øland!
Smintheus! har jeg saasandt til Behag dig bygget et Tempel,
Har jeg saasandt engang tykflommede Bove dig ristet
Enten af Tyr eller Geed, saa hør den Bøn, som jeg beder!
Tugt med din Piil Danaernes Folk for de Taarer, jeg fælder!
Bedende talte han saa, og blev hørt af Phoibos Apollon.
Ned fra høien Olymp han foer, grimslagen i Hjertet,
Buen paa Skuldren han bar og det fasttilsluttede Kogger;
Pilene raslede lydt om den Høitforbittredes Skulder,
Alt som han iled afsted, og frem lig Natten han vandred.
Fjernt fra Flaaden han satte sig hen, og løsned et Piilskud,
Dirrende klang med skrækkeligt Hviin den sølverne Bue.
Først antasted hans Piil kun Muler og hurtige Hunde,
Derpaa han skjød mod Folkene selv, og Pilen den hvasse
Traf, og mangfoldige Dødningebaal der brændte bestandig.
Pilene foer i Leiren omkring ni samfulde Dage,
Men paa den tiende stævned Achil alt Folket til Thinge;
Dette ham skjød udi Sind den liliearmede Here,
Greben af Ynk ved at see, hvor svart Danaerne omkom.
Og da saa Folket var samlet og stod i Stimmel paa Thinget,
Treen i Forsamlingen frem fodrappen Achilles og talte:
Atreus's Søn! nu troer jeg forvist, at vi atter paa Vildfart

Hjem maae tye, om ellers herfra vi slippe med Livet,
Siden nu Pest med Krig forknuger Achaiernes Sönner.
Derfor velan! lad os spørge til Raads en Præst eller Spaamand,
Eller en Drømmefortolker, fra Zeus vel Drømmene komme,
Som os kan sige, hvi Vrede saa svart har betaget Apollon,
Om det var Løfter, der vakte hans Harm, eller og Hekatomber,
Eller om Røgen maaskee af lydefrie Lam eller Geder
Gunstig annamme han vil, og huldt afvende vor Jammer.
Saa han taled, og satte sig ned; frem stod Thestoriden
Kalchas, den snildeste Mand til at agte paa Fuglenes Jertegn.
Grandt han skued hvad var og er eller vorder i Fremtid,
Og med den Sandsigerkløgt, som Apollon ham havde forlenet,
Havde til Ilios hen han fört Achaiernes Flaade.
Venligen sindet han hæved sin Røst og taled iblandt dem:
Peleus's Søn! du Yndling af Zeus! du byder mig sige,
Hvi han er vorden os gram, Fjernrammeren Phoibos Apollon;
Ja! forkynde det vil jeg, men hør mig, og giv mig dit Eedsord,
At du vil troligen stande mig bi med Haand som med Tunge,
Thi jeg vil sikkert fortørne den Mand, som væld̄igen hersker
Over Argeiernes Folk, og hvis Bud Achaierne lystre.
Kongen er stærkere jo, naar paa ringere Mand han forbittres,
Om han endog kanskee for idag indæder sin Galde,
Gjemmer han dog bestandig sit Nag, til Hevnen er fuldbragt,
Dybt i sit inderste Hjerte, thi sig, om du vil mig beskytte.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Nævn kun freidig og frit hvad du veed om Gudernes Villie!
Thi ved Apollon, Kronions Udkaarede, hvem du med Bønner
Selv paakalder, naar Gudernes Tegn du Danaerne tyder,
Her ved de bugede Skibe skal Ingen med voldelig Haand dig
Røre, saalænge jeg lever, og kaster mit Blik over Mulde,
Ingen af alle Danaer, om end Agamemnon du nævnte,
Han, som sig stoltelig kalder den ypperste Mand af Achaia.
Trøstig i Hu til Orde da tog den herlige Spaamand:
Ei var det Løfter, som vakte hans Harm, heller ei Hekatomber,
Nei! han er gram for sin Præst, hvem med Haan Atreiden har afviist,
Uden at give ham Datteren frie og annamme hans Gave;
Derfor har Trængsler Apollon os sendt, og fleer vil han sende,
Ei vil han frie os fra Dødens de pestbefængte Gudinder,

Førend den livligblikkende Møe gjengives sin Fader
Uden Erstatning og Skjenk, og en reen Hekatombe til Chryse
Vorder ham sendt, da kan vi maaskee forsone hans Vrede.
  Saa han taled og satte sig ned, da stod udi Kredsen
Frem Kong Atreus's Søn, den mægtige Drot Agamemnon,
Bister i Hu, af Harm hans trindtformørkede Hjerte
Svulmede høit, og som gnistrende Ild var begge hans Øine.
Først til Kalchas med frygteligt Blik han vendte sin Tale:
  Jammerbebuder! et glædeligt Ord har aldrig du sagt mig,
Altid det er en Lyst for dit Sind at forkynde mig Vanheld,
Held har du aldrig forjættet, og ei stadfæstet dit Udsagn.
Og da du nu for Danaernes Mænd udlægger et Gudstegn,
Siger du lydt, at Apollon har bragt denne Nød over Folket,
For jeg var ikke tilsinds at annamme den glimrende Gave,
Chryses mig bød for sin Datter; forsand langt heller beholdt jeg
Pigen derhjemme, thi meer end min retlige Viv Klytaimnestra
Huer hun mig, slet ikke hun staaer tilbage for denne,
Hverken i Skabning og Huld, eller Vid og qvindelig Gjerning;
Dog — jeg giver endda hende frie, saafremt det er tjenligst,
Heller jeg seer vort Folk i Behold, end ynkelig hendøe;
Dog, forskaffer paastand mig et Vederlag; ei var det skjelligt,
Om jeg var her den eneste Mand, som manglede Kampløn.
Samtlige seer I jo selv, at min hædrende Løn jeg forliser.
  Ham gjensvared paastand den Helt fodrappen Achilles:
Atreus's hædrede Søn! du nærigste Mand af Alle!
Siig, hvordan skal Achaiernes Folk en Gave dig skaffe?
Hvermand veed, vi sanked ei Gods til almindeligt Henlæg,
Alt hvad vi vandt, naar Byer vi tog, blev skiftet og uddeelt,
Og det er Synd, at Folket paany hidbringer sit Bytte.
Afstaae Pigen til Guden, da skal dig Achaiernes Sønner
Tre ja fiirfold erstatte dit Tab, naar Zeus os med Tiden
Under engang at forstyrre det veibefæstede Troia.
  Derpaa ham svared igjen den Drot Agamemnon og sagde:
Nei! Achilles! hvor kjæk du end est, gudlignende Kæmpe!
Bort med Svig! du daarer mig ei, du besnakker mig ikke.
Vil du, at jeg, berøvet min Løn, tomhændet skal sidde
Her, mens din du beholder? du byder mig, Pigen at afstaae:
Ja! naar Achaias behjertede Mænd en Skjenk mig vil give,

Som kan behage mit Sind, saa mit Tab oprettes tilfulde;
Men hvis de nægte mig dette, da kommer jeg selv for at hente
Enten hos dig, eller Telamons Søn eller og hos Odysseus
Gaven, I fik, lad den saa harme sig, hvem jeg mig nærmer!
Dog — vi tales nok ved engang med Tiden om dette.
Nu vil vi flux paa det hellige Dyb et Skib lade trække,
Dygtige Folk skal Aarerne roe, ombord Hekatomben
Bringe vi vil, og føre paa Skib den væne Chryseis,
Og af Achaiernes Konger skal En udkaares til Skibsdrot,
Telamons Søn, eller Helten Idomeneus, eller Odysseus,
Eller Du selv, Achilles! Du rædsomste Kriger af Alle,
At du kan bringe vort Offer, og Phoibos's Vrede forsone.
Ham gjensvared med rynkede Bryn fodrappen Achilles:
Vee dig! du som i Frækhed er svøbt! du listige Træring!
Kan vel nogen Achaier dit Bud adlyde med Glæde,
Enten at slaaes med Fienderne kjækt, eller gange paa Streiftog?
Ei for Troernes Skyld, de Spydkampdygtige Krigsmænd,
Drog jeg i Leding herhid, thi mig har de aldrig fornærmet;
Aldrig de raned mig bort mine Gangere eller mit Hornqvæg,
Ligesaalidt som de hærged mit Korn paa det klimpede Phthias
Rigternærende Marker, thi mellem os ligger saa vide
Baade det brusende Hav og skovbeskyggede Bjerge.
Nei! men vi fulgte dig hid, for dig at fornøie, du Frække!
For Menelaos og dig, du Hundøi! Hevn over Troias
Folk at forskaffe; dog sligt betænker og ændser du ikke.
Ja! Du truer endog med at rane den hædrende Kampløn,
Som jeg fortjente saa suurt, og Achaiernes Sønner mig skjenked.
Aldrig jeg fik mig en Løn, lig din, naar Achaiernes Kæmper
Stormed i Troia en folkerig Stad og lagde den øde.
Vel er det mig, hvis Arm maa bestride den hidsige Krigsfærds
Haardeste Slid, og dog, naar engang det kommer til Deling,
Faaer du den største Belønning, mens jeg, tilfreds med en ringe,
Vender til Skibene hjem, naar træt af Kamp jeg er vorden.
Nu vil jeg drage til Phthia, thi raadeligst er det i Sandhed,
Hjem med de snablede Snekker at gaae; ei heller mig lyster,
Her som vanæret Mand at sanke dig Gods eller Skatte.
Ham gjensvared paastand Krigsfolkenes Drot Agamemnon.
Reis du kun, ifald du har Lyst, jeg beder dig ikke

Blive tilbage for min Skyld her; hos mig er der Andre,
Som vil forhverve mig Hæder, især den vise Kronion.
Ingen jeg hader som dig af de gudopfostrede Konger,
Altid er Kiv dig kjærest, og Strid og støiende Kampfærd.
Est du fortrinligen stærk, har en Gud jo givet dig dette.
Reis du kun med de Skibe du har, og med hele dit Mandskab,
Hjem og behersk Myrmidonernes Folk; jeg ændser dig ikke,
Agter ei heller din Harm, ja! true dig vil jeg desuden:
Siden nu Phoibos Apollon fratager mig Chryses's Datter,
Skal mine Mænd til Faderen hjem paa et Skib hende bringe;
Derpaa jeg gjæster dit Telt, og henter en rødmusset Qvinde,
Brises's Datter, din hædrende Løn, at tilgavns du kan lære,
At jeg i Magt staaer høit over dig, og at Andre maae rædes,
Baade for frækt at byde mig Trods og med mig sig at maale.
Saa han taled, og Harme betog Peleiden Achilles.
Under det laadene Bryst tvivlraadigen banked hans Hjerte,
Enten han skulde fra Lænd flux drage sit hvæssede Glavind,
Splitte den stimlende Hob, og hugge ham ned, den Atreide,
Eller betvinge sit hidsige Mod, og dæmpe sin Harme.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Just som Sværdet af Balgen han trak, kom Pallas Athene
Ned fra Himlen, udsendt af den liliearmede Here,
Ligelig elsked hun Begge, og ømt for Begge hun sørged.
Bag Achilles hun treen, og traf i hans lysgule Lokker,
Synlig alene for ham, af de Øvrige saae hende Ingen.
Studsende vendte Peleiden sig om, og Pallas Athene
Kjendte han strax, hendes rædsomme Blik ham funkled imøde,
Og med bevingede Ord han talede saa til Gudinden:
Datter af Aigissvingeren Zeus! hvorfor est du kommen?
Mon for at see den haanlige Færd, Agamemnon beteer mig?
Dog det siger jeg dig, og vist fuldbyrdet det vorder,
Bøde han skal engang med sit Liv for denne sin Frækhed.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfru:
Kommen jeg er for at dæmpe din Harm, ifald du vil lyde,
Kommen fra Himlen, mig sendte den liliearmede Here,
Ligelig elsker hun Eder, og ømt for Begge hun sørger.
Stands nu derfor med Strid, og drag ei Sværdet med Haanden!
Nei! men sæt ham irette med Ord, saameget dig lyster!

Dog, det siger jeg dig, og forsand fuldbyrdet det vorder,
Times dig skal engang for denne beskæmmende Medfart
Trefold herlige Gaver, thi tving dig, og lyd vor Formaning!
Hende da svared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Skjelligt, Gudinde! det er, Eders Ord at tage til Hjerte,
Om man i Sind er aldrig saa vred, thi tjenligst er dette;
Hvo som er lydig mod Gudernes Bud, ham høre de gjerne.
Talt, om det sølverne Hjalte han greb med sin vældige Næve,
Stødte det mægtige Sværd i Balg, og lød den Befaling,
Pallas Athene ham gav; alt var til Olympen hun dragen
Op til Aigissvingerens Borg, til de øvrige Guder.
Atter begyndte Peleiden at tale med spydige Gluffer
Til Agamemnon; end havde han ei betvunget sin Harme:
Rusende Mand! med Blik som en Hund, med Mod som en Daahjort!
Aldrig med Folket at gange til Kamp i Rustningens Plader,
Eller med Hærens fortrinligste Mænd at drage til Baghold,
Dristed dit Mod, den skinbarlige Død slig Færd dig jo tykkes.
Nemmere er det forsand, i Achaiernes talrige Krigshær
Gaver at rane fra den, som blot modsiger dit Tykke.
Folkopslugende Drot! elendige Mænd du behersker,
Ellers, Atreide! var denne din Haan vist bleven den sidste.
Dog, det siger jeg dig, og med Eed jeg bekræfter mit Udsagn:
Ja! ved denne min Stav, som skyder ei Løv eller Qviste
Meer fra den Stund, den Stubben forlod høit oppe paa Fjeldet,
Heller ei grønnes igjen, thi trindt afskrællede Malmen
Baade dens Bark og Løv, men Achaiernes Sønner ihænde
Bære den nu, naar de dømme paa Thing, dem Zeus har beskikket,
Hævd over Loven at holde, og dyr skal Eden dig vorde:
Vist skal Achilles engang af Achaiernes Sønner tilhobe
Svart vorde savnet, og da skal du ei, hvor dybt du dig græmmer,
Kunne forskaffe dem Hjelp, naar den mordiske Hektor i Mængde
Hugger dem ned, i din inderste Sjæl skal dig Ruelse nage,
At du begegned med Haan den boldeste Mand af Achaia.
Saaledes taled Peleiden, til Jord nedslængte han Staven,
Trindt beslagen med Nagler af Guld, og satte sig derpaa.
Ligesaa snøs Atreiden; da stod den veltalende Nestor
Frem udi Kredsen, det Pyliske Folks høimælede Taler;
Ham flød Stemmen fra Læben saa sød som den liflige Honning.

Alt var ham svundne forbi to sprogbegavede Slægters
Mænd, som i forrige Dage med ham opvoxed og leved
Hist i det hellige Pylos, nu hersked han over den tredie.
Venligen sindet han hæved sin Røst og taled iblandt dem:
Ha! forsmædelig Sorg over al Achaia vil komme!
Vist vil Priamos fryde sig høit og alle hans Sønner,
Samtlige Troiske Mænd vil inderlig glædes i Hjertet,
Naar det for Øre dem kommer, hvor svart med hinanden I kives,
I som er Folkenes ypperste Mænd i Raad som i Leding.
Agter da vel paa mit Ord, langt yngre forsand er I begge!
Ja tilvisse med kjækkere Mænd, end Nogen af Eder,
Leved jeg fordum, og aldrig mig vragede Nogen af disse.
Mage til Mænd har aldrig jeg seet, og seer dem vel aldrig,
Mænd som Peirithoos var, eller Folkebeherskeren Dryas,
Eller Exadios, Kaineus, den herlige Helt Polyphemos,
Eller som Theseus, Aigeus's Søn, en guddommelig Kæmpe.
Stærkere Mænd opfostredes ei blandt jordiske Slægter;
Selv de stærkeste drog de til Kamp mod de stærkeste Fjender,
Bjergenes vilde Kentaurer, og øved et grueligt Mandslæt.
Did hendragen fra Pylos, fra langtbortliggende Egne,
Leved en Stund jeg iblandt dem, selv havde de kaldet mig til sig,
Og efter Evne jeg stred, men i Kamp at staae sig mod disse
Mægter ei Menneskens Børn, som nuomtide de fødes;
Villigen hørte de dog mine Raad og lød min Formaning;
Lyder da I mig ogsaa, at lyde mit Ord er det Bedste.
Hverken bør du, skjøndt Magten er din, berøve ham Qvinden,
Lad ham beholde den Løn, som Achaiernes Sønner ham gave,
Dog ei heller Achilles, bør du gjenstridig med Drotten
Kives, thi aldrig endnu har man seet stavførende Konning
Hædret paa lignende Viis, hvem Zeus forlenede Høihed;
Est du den kjækkere end, og har en Gudinde til Moder,
Saa er den stærkere han, thi Drot han er over Flere.
Styr nu dit Sind, Atreide! ja selv indstændig jeg beder,
Tving din Harm mod Achil, som i denne besværlige Krigstid
Er et betryggende Værn for samtlige Mænd af Achaia.
Derpaa ham svared igjen den Drot Agamemnon og sagde:
Sandt tilfulde, min Gubbe! er hvert et Ord, som du talte,
Dog denne Mand vil her bestandigen være den Første,

Herske han vil over Alle, vil byde, vil over os Alle
Raade som Drot, men deri, jeg troer, vil Ingen ham lystre.
Har end de salige Guder ham gjort til en ypperlig Kæmpe,
Derfor de gav ham dog ikke Forlov til krænkende Tale.
Flux til Orde da tog den Helt Achilles og svared:
Visselig maatte jeg kaldes en jammerlig Karl og en Kryster,
Om jeg dig føied i Alt hvad der falder dig ind at forlange;
Andre befale du Sligt, men mig du byde det ikke,
Thi jeg er sandelig ikke tilsinds at lystre dig deri.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Ikke jeg agter at løfte min Haand til Strid om en Qvinde
Hverken mod dig eller Nogen, da selv Eders Skjenk I mig rane,
Men af det øvrige Gods, som jeg har i mit tjærede Fartøi,
Deraf skal mod min Villie du ei bortføre det Mindste;
Dog, forsøg det, at Mændene her det vitterligt vorder,
Da skal paastand dit høirøde Blod omstrømme min Landse.
Da nu med tvistige Ord de saa havde stridt, de sig Begge
Reiste, og hæved Forsamlingen flux ved Achaiernes Skibe.
Hjem Achilles nu gik til sin Tjald og de herlige Snekker,
Fulgt af Menoitios' Søn og af hele sit øvrige Mandskab.
Men Agamemnon lod trække paa Dyb en løbende Seiler,
Tyve Befarne blev sat til at roe, Hekatomben til Guden
Skibed han ind, og bragte paa Dæk den væne Chryseis;
Derpaa som Høvding ombord begav sig Odysses den snilde.
Disse nu Skuden besteg og foer ad de flydende Veie.
Men Agamemnon befoel alt Folket ved Tvæt sig at rense,
Alle sig rensede flux og kastede Smudset i Havet.
Lydefrie Festhekatomber dernæst af Geder og Tyre
Offred de nu til Apollon paa Bredden af Havet det golde,
Høit mod Skye steg Offerets Damp omboltret af Røgen.
Saaledes sysled i Leiren de flinkt, dog ei Agamemnon
Glemte den Trudsel, som nys han i Harm mod Achil havde udstødt,
Men til Talthybios flux og Eurybates gav han Befaling,
Som vare Kongens Herolder og budbesørgende Svende:
Vandrer paastand afsted til Peleiden Achilles's Krigstjald!
Tager ved Haand og fører mig hid den væne Briseis.
Vil med det Gode han ei hende give mig, kommer jeg mandstærk,
Qvinden at hente med Magt, for ham selv saameget des værre.

Saa han taled, og skikked dem bort med den strenge Formaning.
Trevne de vandrede hen ad Strand ved det brusende Havdyb,
Men da de saa havde naaet Myrmidonernes Snekker og Telte,
Traf de Peleiden Achilles ei langt fra det tjærede Fartøi,
Siddende foran sit Telt; glad blev han just ei ved at see dem.
Dog af Forvirring og Blu for Konningen standsed de Begge
Pludselig, ikke de mæled et Ord eller dristed at spørge,
Men i sit Sind han vidste Besked og taled saalunde:
Hil og Sæl, Herolder! I Zeus's og Menneskens Iilbud!
Træder kun frem! I har intet forbrudt, men Kong Agamemnon,
Som Eder skikked herhid, for Brises's Datter at hente.
Vel da, min ædle Patroklos! hent Qvinden herud og lad Kongens
Tjenere bort hende føre! selv være de skal mine Vidner
Baade for salige Guder, for Mænd af dødelig Herkomst,
Og for den nedrige Konge, saasandt man i vordende Dage
Kommer engang til at savne min Hjelp, for mod smædelig Ulfærd
Folket at værne; han raser forsand i fordærveligt Vanvid,
Ei forstaaer han at fæste sit Blik paa Nutid og Fremtid,
Hvordan Achaiernes Mænd i Behold kan ved Skibene kæmpe.
Saa han taled, Patroklos adlød hvad Vennen befoel ham,
Førte den væne Briseis af Tjald, og i Budenes Hænder
Qvinden han gav, da ginge de hjem til Achaiernes Skibe;
Nødig hun vandred med Mændene bort; men Achilles sig satte
Grædende hen, fra Kæmperne fjernt, ved det graalige Havdyb
Ude paa Stranden, og stirrede hen ad de viinblaae Bølger.
Høit til sin elskede Moder han bad med udstrakte Hænder:
Moder! saasandt du fødte din Søn til saa stakket en Livstid,
Burde jo dog Høittordneren Zeus, den Olympiske Herster,
Skjenke mig Hæder, men nu har han ei mig hædret det mindste;
Nys har Atreiden mig krænket, den mægtige Drot Agamemnon,
Selv har han ranet min Løn og har den endnu i sin Værge.
Saa han taled med Graad, ham hørte hans værdige Moder,
Siddende nede paa Havsens Bund hos sin aldrende Fader.
Op af det graalige Dyb hun hæved sig flux som en Taage,
Hen til sin grædende Søn den værdige Moder sig satte,
Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet og taled saalunde:
Af! hvi græder du, Søn! hvad Sorg omspænder dit Hjerte?
Tael! fordølg mig det ei, at Begge vi kunne det vide!

Sukkende dybt til Svar hende gav fodrappen Achilles:
Selv du veed det, hvad har jeg behov at fortælle dig Sagen?
Frem mod Thebe vi rykked, Eetions hellige Kongstad,
Denne vi styrted i Gruus, og hid alt Byttet vi bragte.
Dette nu skifted og deelte Achaiernes Sønner tilbørlig,
Og til Atreiden en rødmusset Møe, Chryseis, vi udtog;
Men hendes aldrende Fader, Fjernrammeren Phoibos's Bønpræst
Chryses sig hen begav til Achaiernes hurtige Skibe,
Bringende med sig umaadelig Skjenk, for at løse sin Datter;
Svøbt om den gyldene Stav, udi Haand Fjernskytten Apollons
Hellige Krands han bar, og Achaierne alle han bønfaldt,
Fremmest Atreiderne dog, de to Krigsfolkenes Drotter.
Lydt tilkjende nu gav Achaiernes Folk, at man burde
Ære den hellige Mand, og annamme den glimrende Gave,
Dog slet ikke det hued Kong Atreus's Søn Agamemnon,
Haanlig han viste ham bort, og en streng Formaning han gav ham.
Strax den forbittrede Gubbe forføied sig hjem, men Apollon
Hørte hans Bøn, der han bad, thi høit han elsked den Gamle.
Flux en dræbende Piil han skjød mod Achaiernes Kæmper,
Mand efter Mand i Døden de sank, og Guddommens Pile
Fløi overalt i Leiren omkring; omsider en Spaamand,
Kyndig i hellige Tegn, Fjernrammerens Raad os fortolked.
Strax var da jeg den Første, som raadede, Guden at sone,
Men Agamemnon blev bister i Hu, sprang op, og i Harme
Falde han lod et trnende Ord, som han nu har iværksat,
Thi paa et løbende Skib blankøiede Mænd af Achaia
Seile med Pigen til Chryse, medbringende Gaver til Guden,
Og af mit Telt Herolderne nys bortførte den væne
Datter af Brises, hvem selv Achaierne havde mig givet.
Dog, saavist du formaaer det, din kraftige Søn du beskytte!
Gak til Olymp til Lyneren Zeus, og bønlig besværg ham,
Hvis du saasandt med Raad eller Daad har frydet hans Hjerte;
Selv har i Faders Palads jeg ofte jo hørt dig fortælle
Stolt, hvordan du den Eneste var af de salige Guder,
Som havde frelst Skysortneren Zeus fra forsmædelig Qvide,
Dengang Olympiske Guder faldt paa at ville ham binde,
Baade Poseidon og Here saavelsom Pallas Athene.
Da Gudinde! kom du ham til Hjelp, og fra Baand du ham frelste;

Flux til høien Olymp du hentede Hundredarmen,
Han som af Guder Briaros, af Mennesker kaldes Aigaion,
Over sin Fader han staaer jo i Kraft; heel stolt af sin Hæder
Satte hos Zeus han sig hen, og for ham de salige Guder
Rysted af Skræk, ei tænkte de meer paa at binde Kronion.
Gak da til Zeus, omfavn hans Knæe, og mind ham om dette,
Om han i Striden maaskee vil Troerne skjenke sin Bistand,
Og imod Havet og Skibene ned under frygteligt Mandslæt
Drive Danaernes Mænd, at de Frugt af Konningen høste,
Og at Atreiden, den mægtige Drot Agamemnon, kan lære,
Hvad han forbrød da han haaned Achaiernes gjæveste Kæmpe.
Ham gjensvarede Thetis paastand, udgydende Taarer:
Ak, min Søn! hvi drog jeg dig op, hvem jeg fødte til Vanheld?
Gid dog ved Skibene her for Krænkelser frie som for Taarer
Sidde du kunde, da stakket og kort kun vorder din Livstid!
Dog nu blev du jo kaldet til Sorg og utimelig Henfart
Meer end Nogen, thi har jeg til Qval dig født i min Høisal.
Selv til Olymps snedækkede Tind vil jeg gaae for at melde
Dette dit Ord til Lyneren Zeus, om han er at bevæge.
Bliv du nu siddende her ved de lethenglidende Skibe
Gram mod Achaiernes Folk, og hold dig ganske fra Kampfærd.
Zeus er igaar til Okeanos reist Aithiopernes fromme
Folk at gjæste ved Gilde, og samtlige Guder ham fulgte,
Men efter elleve Døgn til Olymp han kommer tilbage,
Da vil jeg gange paastand til Zeus's den kobberne Hofgaard,
Ydmyg at favne hans Knæe, og jeg venter forvist ham at bøie.
Talende saa forsvandt hun, og lod Achilles tilbage,
Fnysende vred i Sind for den midiesmekkre Briseis,
Som de med Vold og Magt havde ranet ham fra. Men Odysseus
Kom imedens til Chryse, medbringende Festhekatomben.
Og da de saa vare styrede ind i Havnen den dybe,
Strøge de Seil, og lagde dem ned i det tjærede Fartøi.
Masten med Liner de firede rask, og lod den i Rummet
Glide, saa roede de frem, til Landingspladsen de naaede;
Flux udkasted de Dræg, og fortøiede Skuden med Tougværk,
Ginge saa selv iland paa den havbeskyllede Strandbred,
Og Hekatomben fra Borde de bar til Phoibos Apollon;
Ud af det havbefarende Skib steg Pigen Chryseis,

Hende da førte til Alteret hen Odysses den snilde,
Gav den elskede Datter i Faderens Hænder og udbrød:
 Chryses! mig skikkede hid Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Dig at bringe dit Barn, og at offre til Phoibos en hellig
Festhekatombe til Bod for Danaerne, Guden at sone,
Som det Argeiiske Folk tilskikked en ynkelig Jammer.
 Saa han taled, og Pigen han gav i Faderens Hænder,
Glad modtog han sit Barn, og den herlige Festhekatombe
Ordned til Guden de flux paa det smuktopbyggede Alter.
Derpaa de Hænderne tvætted, og hæved det hellige Bygkorn,
Lydelig bad da Chryses med Hænderne rakte mod Himlen:
 Hør mig! du Sølvbuevæbnede Gud, du Beskytter af Chryse,
Og af det hellige Killa, du Drot over Tenedos' Øland!
Alt tilforn har naadig du hørt min bedende Stemme,
Mig du hædred og tugtede svart Achaiernes Krigsfolk,
O saalunde du atter nu høre den Bøn, som jeg beder,
Frels igjen Danaernes Folk fra den grusomme Jammer!
 Bedende talte han saa, og blev hørt af Phoibos Apollon.
Men da de saa havde bedet og drysset det hellige Bygkorn,
Bøied de Hovedets Hals, og stak det og krængede Huden,
Snitted saa Bovene fra, og bevikled dem trindt med et dobbelt
Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære.
Gubben det risted paa Baal, og blussende Viin han paa Braden
Gjød, trindt Svendene stod, femslenede Gafler ihænde.
Men da de Bovene havde forbrændt og af Indmaden nippet,
Skar de det øvrige Kjød itu, og stak det paa Bradspid,
Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet.
Men da de saa havde endt deres Dont og lavet til Maaltid,
Spiste de, Sindet fornam ikke Savn ved det yppige Gilde;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Knøsene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen,
Fyldte saa Bægre til Offring, og skjenkede rundt for dem Alle.
Dagen igjennem forsoned Achaiernes blomstrende Gutter
Guden med hellige Qvad; Fjernrammeren Phoibos til Ære
Sang de den skjønne Pæan, og glad han fornam deres Lovsang.
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,
Lagde sig Folket til Roe ved Tougene agter i Skibet;
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,

Stævned de hjem igjen til Achaiernes mægtige Krigleir.
Strygende Bør dem skikked Fjernrammeren Phoibos Apollon;
Masten de reiste paa Toft, og Seilene hvide de heised,
Blæsten i Seil tog susende fat, og de purpurne Bølger
Sqvulpede høit om Fartøiets Kjøl, mens det vandrede fremad,
Rask over Bølgen det løb, i en Fart fuldbyrdende Reisen.
Men da tilbage de kom til Achaiernes mægtige Krigsleir,
Trak de det tjærede Skib paa den havbeskyllede Strandbred
Høit op paa Land, og slog under Bov forsvarlige Stiver,
Ginge saa hjem, og spredte sig ad til Snekker og Telte.
Fnysende vred nu sad ved de lethenglidende Skibe
Peleus's Søn, hiin Ætling af Zeus, fodrappen Achilles.
Aldrig besøgte han nu den hædrende Folkeforsamling,
Aldrig i Striden han gik, men fortæret af nagende Harme
Holdt han sig hjemme, dog længtes han svart efter Leding og Kampgny.
Men efter elleve Dage, da Morgenen dæmred den tolvte,
Vendte de evige Guder igjen til Olympen tilbage
Alle tilhobe, Zeus førte dem an; men ikke forgjetted
Thetis sin elskede Søns Paamindelser; aarle ved Daggry
Steg hun af Bølgerne op til Olymp til Himlen den høie.
Der Fjernskueren Zeus hun traf, afsides fra Alle
Øverst han sad paa en Tind af Olympos's takkede Rygning,
Lige foran ham hun satte sig ned, og slynged sin venstre
Arm om hans Knæe, med den høire hun tog under Hagen ham bønlig.
Bedende taled hun saa til Zeus, den høie Kronion:
Fader Kronion! saafandt jeg dig har blandt Guderne gavnet
Enten ved Raad eller Daad, saa hør den Bøn, som jeg beder:
Hevn min Søn, som kaldet jo blev til utimelig Henfart
Fremfor de Andre; ham haanede nys den Drot Agamemnon,
Selv har han ranet hans Løn, og end han har den i Værge;
Skaf ham da Hevn, Olympiske Drot, raadsnilde Kronion!
Troerne give du Seier, til atter Achaiernes Sønner
Hædre min Søn, og mage det saa, at han stiger i Hæder.
Saa hun taled, men ei Skysamleren Zeus hende svarte;
Taus nu sad han en Stund, men bestandigen klynged sig Thetis
Fast til hans Knæe, som i Favnen hun holdt, og atter ham bønfaldt:
Lov mig usvigelig vist, og giv mig dit Vink, eller afslaae
Reent min Bøn, det kan du jo trygt, da veed jeg med Vished,

At der er Ingen saa ringe som jeg blandt samtlige Guder.
Dragende tungt et Suk Skysamleren Zeus hende svared:
Det er dog ret en fortrædelig Sag, da Kiv du med Here
Volde mig vil, naar med knubbede Ord hun siden mig tirrer;
Selv uden ringeste Grund i Gudernes Kreds hun bestandig
Skænder, og siger, at Troernes Folk jeg hjelper i Striden.
Dog forføi dig nu bort, for at ei dig Here skal mærke.
Tænke jeg skal paa dit Hverv, indtil jeg faaer det iværksat,
Dog med mit Hoved et Nik til Betryggelse vil jeg dig give,
Det er det helligste Tegn fra mig blandt salige Guder,
Ei er bedragerskt det Ord, som med Hovedets Nik jeg forjætter,
Ei kan tilbage det kaldes, opfyldt det vorder bestandig.
Talt, da nikkede Zeus med de sortblaae Bryn i det samme,
Og fra udødelig Isse faldt Drottens ambrosiske Lokker
Bølgende ned, og høien Olymp han kom til at skjælve.
Da de nu Raad havde lagt, adskiltes de. Ned i det dybe
Hav sprang Thetis paastand fra den straalende Tind af Olympen;
Zeus gik ind i Paladset, og flux deres Fader at hilse
Reiste sig samtlige Guder, ei dristede Nogen at tøve,
Indtil han kom; op stod de fra Plads, og gik ham imøde.
Ned paa sin Throne han satte sig nu; men Here tilfulde
Vidste Besked, selv havde hun seet Havoldingens Datter
Thetis, den sølverfodede Viv, raadslaae med Kronion.
Strax med stiklende Ord til Zeus Kronion hun talte:
Hvo blandt Guder har atter med dig, du Skalk! sig beraadet?
Altid det er dig en Fryd, afsondret fra mig og i Løndom
Listig at fatte Beslutning og Raad; godvillig dig lysted
Aldrig endnu at betroe mig et Ord om hvad du bestemmer.
Hende da gav til Svar hiin Guders og Menneskers Fader:
Here! forvent dog ei, mine Raad at erfare tilhobe,
Meget for svære de falde dig vil, er end du min Hustrue.
Dog hvad mig rimeligt tykkes, at vide du bør, skal jeg ikke
Nævne for Gud eller dødelig Mand, før dig jeg har sagt det,
Hvad derimod mig lyster, for Guderne dulgt at bestemme,
Derom du spørge mig ei, om Sligt du fritte mig ikke!
Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:
Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Aldrig min Vane det var, at spørge dig eller at fritte,

Neil aldeles i Mag du beslutter jo Alt hvad dig lyster;
Stærkt befrygter jeg dog, at nys Havoldingens Datter
Thetis, den sølverfodede Viv, har træst dig besnakket;
Aarle hos dig hun sad, og dit Knæe omfavned hun bønlig;
Ventelig loved du hende forvist, at hædre Peleiden,
Og ved Achaiernes Skibe mangfoldige Kæmper at styrte.
  Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Stedse, min Kjære! mistænker du mig, og belurer min Idræt,
Intet du dog udretter ved Sligt, men vorder mit Hjerte
Derved kun meer forhadt, for dig selv saameget des værre.
Skeer forresten nu hiint, da viid, at det saa er min Villie.
Sæt dig nu hen, og kny ei et Ord, men lyd min Befaling!
Vogt dig, thi selv om hver Gud paa Olymp kom farende mod mig,
Hjalp det dig ei, naar jeg lagde paa dig mine farlige Hænder.
  Saa han taled, da skjalv den qvieøiede Here;
Taus hun satte sig hen, men nagedes dybt i sit Hjerte.
Rundtom i Zeus's Palads fnøs alle de himmelske Guder;
Først til Orde da tog den kunstberømte Hephaistos.
Trøstende kjærlig sin Moder, den liliearmede Here:
  Vistnok det vorder en ærgerlig Sag, og ei til at udstaae,
Naar for en Dødeligs Skyld I to saalunde vil klamres,
Yppende Støi i Gudernes Kreds; det herlige Maaltid
Taber jo ganske sin Fryd, naar sligt Uvæsen skal herske.
Raade min Moder jeg vil, skjøndt selv det Rette hun indseer,
Fader at stille tilfreds med venlige Ord, for at Fader
Ei skal skænde paany, og reent forstyrre vort Maaltid.
Thi hvis det lyster ham saa, den Olympiske Lynildsvinger,
Fra vore Throner han styrter os ned, thi han har jo Magten.
Derfor, min Moder! med venlige Ord til Fader du tale,
Da vil Olymperen strax igjen vorde mild mod os Alle.
  Saa han taled, og springende op han Tvillingpokalen
Rakte sin Moder i Haand, da tog han atter til Orde:
  Fat dig, min Moder! og slaae dig tiltaals, skjøndt saare bedrøvet,
At jeg dog ei for mit Øie skal see min elskede Moder
Tugtet med Slag, ei kunde jeg da, hvor dybt det mig smerted,
Yde dig Hjelp, den Olympiske Drot er slem at bekæmpe.
Alt tilforn engang, da til Hjelp jeg vilde dig komme,
Tog han ved Foden mig fat, og smed mig fra Gudernes Tærskel,

Dagen igjennem jeg svæved omkring, men da Solen sig dukked'
Faldt paa Lemnos jeg ned, ei synderligt Liv var der i mig;
Venlig da tog de Sintiske Mænd mig op efter Faldet.
Saa han taled, da smilte den liliearmede Here,
Og med et Smiil hun tog af sin Søn det Bæger, han rakte.
Derpaa af Kummen han øste den liflige Nektar og fyldte
Bægre til samtlige Guder i Kreds fra Venstre til Høire.
Men fra de salige Guder der klingred umaadelig Latter
Over at see Hephaistos, hvor vims gjennem Salen han pusted.
Saaledes Dagen igjennem, til seent da Solen sig bjerged,
Spiste de, Hjertet ei savnede her et rundeligt Maaltid,
Eller den yndige Lyre, som sloges af Phoibos Apollon,
Eller de vexlende Qvad af Musernes deilige Stemme.
Men da den skinnende Sol med sit Lys var gangen tilbjerge,
Ginge de, hver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove,
Hist hvor Guden Hephaistos, den høistnavnkundige Lamfod,
Havde med synderlig Kløgt Enhver indrettet en Vaaning.
Zeus, den Olympiske Lyner, sig ogsaa begav til sit Leie,
Hvor han var vant at sove, naar Søvnen den søde betog ham;
Der opsteg han til Roe med den guldstolthronende Here.

Anden Sang.

Drømmen. Skibsfortegnelsen.

Alle de øvrige Guder og Stridsvognshelte tilhobe
Sov den udslagene Nat, kun Zeus ei lukked et Øie,
Dybt han grubled i Sind, hvordan han Achil skulde hævne,
Og ved Achaiernes Skibe mangfoldige Mænd lade segne.
Denne Beslutning tilsidst dog tyktes ham være den bedste,
Flux den bedaarende Drøm til Kong Agamemnon at skikke;
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Skynd dig, bedaarende Drøm! til Achaiernes hurtige Skibe!
Træd under Tjald til Atreus's Søn Agamemnon, og meld ham
Ganske nøiagtigen Alt hvad her jeg vil dig forkynde.
Byd ham væbne paastand de haarfagre Mænd af Achaia,
Nu skal han styrte det Troiske Folks bredgadede Kongstad,
Ei er de salige Guder, som boe paa høien Olympos,
Længer ueens, thi Here har nu dem bøiet tilhobe
Ved sine Bønner, og Ulykker alt over Troerne svæve.
Talt, og da Drømmen hans Ord havde hørt, paastand den begav sig
Bort, og kom i en Fart til Achaiernes hurtige Skibe,
Traadte saa ind til Atreus's Søn, ham traf den i Teltet
Sovende trygt, den hellige Søvn var over ham udgydt.
Op ved hans Hoved den treen, i Skikkelse ganske som Nestor,
Neleus's Søn, hvem Atreiden meest skatted af samtlige Drotter,

Ham livagtigen lig tiltalte den himmelske Drøm ham:
Sover du, Søn af Atreus, den modige Hestebetvinger?
Natten igjennem at sove sig skikker kun slet for en Konge,
Hvem et Folk er betroet, og som har saameget paa Hjerte.
Hør mig nu flux, jeg kommer fra Zeus at bringe dig Budskab,
Selv i det Fjerne han skjermer dig huld og betænker dit Bedste.
Flux han byder dig væbne de haarfagre Mænd af Achaia,
Nu skal du styrte det Troiske Folks bredgadede Kongstad,
Ei er de salige Guder, som boe paa høien Olympos,
Længer ueens, thi Here har nu dem bøiet tilhobe
Ved sine Bønner, og Ulykker alt over Troerne svæve
Oppe fra Zeus. Læg dette paa Sind, og vogt dig, at Glemsel
Ei betager din Hu, naar den lislige Søvn dig har sluppen.
Talende saa forsvandt den, og lod Agamemnon tilbage
Grublende dybt paa Ting, som i Værk dog ei skulde sættes;
Alt idag han haabed Kong Priamos' Stad at forstyrre,
Han, den Daare! han vidste kun lidt, hvad Zeus havde udtænkt,
Jammer og Suk han agted endnu en Stund at berede
Baade Danaer og Troer i drabelig Dyst mod hverandre.
Brat han vaagned, den himmelske Røst end klang ham for Øren,
Flux han reiste sig op, og axled sin prægtige Kjortel,
Fiin og flunkende nye, om Skuldrene kasted han Kaaben,
Og under glindsende Fød han bandt de deilige Saaler,
Hængte dernæst om Axel sit sølvbenaglede Slagsværd,
Greb saa sin fædrene Stav, den uforgængelig stærke,
Og til Achaiernes Skibe med Staven i Haand han begav sig.
Op paa høien Olymp nu steg den hellige Dagning,
Lyset at melde til Zeus og de øvrige salige Guder,
Just som Atreiden befoel høimælede Folkeherolder,
Sammen at stævne til Thing de haarfagre Mænd af Achaia.
Hine dem stævnede flux, og snart gav Mændene Møde.
Først blev Raadet nu sat af Hærens behjertede Konger
Henne ved Nestors, den Pyliske Drots, veltoftede Fartøi.
Disse han kaldte til Raad, og tolked sit kløgtige Anslag:
Hører mig, Venner! den himmelske Drøm i Søvne mig gjæste
Midt i den hellige Nat, og den ædelig Nestor den ligned
Ganske livagtig af Ansigt og Væxt og Legemets Høide,
Hen ved mit Hoved den treen, og talede til mig saalunde:

Sover du, Søn af Atreus, den modige Hestebetvinger?
Natten igjennem at sove sig skikker kun slet for en Konge,
Hvem et Folk er betroet, og som har saameget paa Hjerte.
Hør mig nu flux, jeg kommer fra Zeus at bringe dig Budskab,
Selv i det Fjerne han skjermer dig huld og betænker dit Bedste.
Flux han byder dig væbne de haarfagre Mænd af Achaia,
Nu skal du styrte det Troiske Folks bredgadede Kongstad,
Ei er de salige Guder, som boe paa høien Olympos,
Længer ueens, thi Here har nu dem bøiet tilhobe
Ved sine Bønner, og Ulykken alt over Troerne svæver
Oppe fra Zeus; læg dette paa Sind! knap havde den sagt det,
Førend den strax fløi bort, og den liflige Søvn forlod mig.
Vel! saa lad os, om muligt, Achaierne væbne til Angreb!
Først vil jeg selv dem friste med Ord, saavidt det sig anstaaer,
Og jeg vil muntre dem op til at flye paa de toftede Skibe,
Derpaa skal Hver af Eder formane sit Folk til at blive.
Saa han taled, og satte sig ned; frem stod udi Kredsen
Nestor, den aldrende Drot, som behersked det sandige Pylos,
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Dersom en anden Achaier den Drøm os havde bebudet,
Vilde vi kalde den Tant, og vende vor Hu fra hans Udsagn,
Nu derimod har den ypperste Mand blandt Krigerne seet den,
Vel! saa lad os om muligt Achaierne væbne til Angreb!
Saa han taled, og ud af Forsamlingen først han begav sig.
Derpaa sig reiste de andre stavførende Konger tilhobe,
Lydende Drottens Befaling; da stimlede Folket til Thinge.
Ret som naar Bierne trække til Vang i vrimlende Sværme,
Mylrende frem bestandig paany af Klippernes Kløfter,
Tykt som Druer i Klaser om Vaarens Blomster de flyve,
Medens i tusinde Tal de svinge sig heden og deden,
Saaledes drog Achaiernes Mænd fra Snekker og Telte
Skare paa Skare til Thinget langs hen ad den sandede Strandbred.
Rygtet, hiint Bud fra Zeus, løb blussende om gjennem Stimlen,
Drivende rask paa Veien dem frem, og de sanked sig ivrig.
Svart Forsamlingen larmed, huult drønede Jorden, da Folket
Satte sig ned, thi Stimlen var stor; med kraftige Stemmer
Ni Herolder dem styred til Ro, at standse de skulde

Med deres Raaben og høre de gudopfostrede Konger.
Endelig kom de til Sæde, og holdt paa Plads sig tilbage;
Men da saa Støien var stillet, da reiste sig Kong Agamemnon;
Staven han holdt i sin Haand, som Hephaistos med Kunst havde dannet,
Først Hephaistos den gav til Zeus, den høie Kronion,
Zeus den gav til sin Søn Budbringeren, Argos's Bane,
Guden Hermeias den gav til Hestebetvingeren Pelops,
Denne til Atreus igjen den gav, den mægtige Folkdrot,
Arvet den blev ved hans Død af hans qvægrige Broder Thyestes,
Denne tilsidst Agamemnon den gav at bære som Herster
Over mangfoldige Øer og over al Argos tillige;
Støttet paa denne sin Stav til Argeiernes Kæmper han talte:
Venner! Danaiske Helte, Krigsgudens behjertede Svende!
Svar er forsand den Nød, hvori Kronion har stedt mig,
Han, den grumme, som fordum saa vist forjætted mig Hjemtog,
Naar det befæstede Ilios først jeg havde forstyrret;
Nu derimod har han Svig udtænkt, og byder mig drage
Hjem til Argos med Skam efter Tabet af talrige Stridsfolk;
Sagtens behager det saa den mægtige Fader Kronion,
Han som har kastet i Støv mangfoldige kneisende Stæder,
Fleer vil kaste med Tiden, thi hans er den høieste Vælde.
Ja det er vistnok en Skam endog for kommende Slægter,
At det Achaiske Folk, saa stort og tillige saa dygtigt,
Ligger i Krig langsommelig Tid, og beseider et mindre
Folk aldeles omsonst, og endnu har Enden ei viist sig.
Thi naar vi Mænd af Achaia og Troernes Folk med hinanden
Slutted en edelig Pagt og holdt over Folkene Mandtal,
Samled vi saa de Troiske Mænd, som i Byen har Hjemstavn,
Og udi Hold, paa ti Mand hvert, vi selv os fordeelte,
Satte vi saa en Troer til hvert, for Viin os at skjenke.
Sikkert da kom adskillige Hold til at undvære Mundskjenk.
Saamange fleer er forvist Achaiernes Sønner end alle
Bosatte Mænd i Troia, men rundt fra mangfoldige Stæder
Ledtogskæmper de fik, spydsvingende Mænd, til Forstærkning,
Som er mig meget til Meen, og svart forhindre min Attraae,
Ilions velbebyggede Stad i Gruset at styrte.
Ni af den høie Kronions fredsrullende Aar er forløbne,
Frønnet er Tømret i Skibene alt og Tougene raadne:

Midlertid sidde jo hist i vort Hjem vore Koner og Smaabørn,
Ventende længlig paa os, som her aldeles for Intet
Øde vor Kraft paa den Id, for hvilken vi hid ere dragne.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Lader paa Skibene hjem til Fædrenelandet os drage,
Ei kan det Troiske Folks bredgadede Stad vi betvinge!
Saa han taled, og Lyst hos Enhver i Barmen han vakte
Blandt den forsamlede Hob, som ei var bekjendt med hans Anslag.
Stærkt kom Folket i Røre, lig høitoptaarnede Bølger
Paa det Ikariske Hav, dem en Storm fra Østen og Syden
Reiser paa Dyb, naar fra Skyerne brat fra Kronion den farer.
Som naar en Kuling, der blæser fra Vest, fremstyrtende heftig
Bølger den frodige Vang, saa Kornet med Vipperne neier,
Saa kom Folket i Røre, med gjaldende Skrig de tilhobe
Styrted til Skibene hen, og under de Vandrendes Fødder
Reiste sig Skyer af Støv, mens hverandre de muntred at tage
Flux paa Skibene fat, og ud paa Dybet dem trække;
Renderne klared de strax, og Stiverne slog de fra Skibsbov,
Og fra det hjemad higende Folk steg Raabet mod Himlen.
Vist var Achaierne stævnede hjem trods Skjæbnens Beslutning,
Naar ikke Here sit Ord havde vendt til Pallas Athene:
Ha! blaaøiede Datter af Zeus, du aldrig Betvungne!
Skal det Argeiiske Folk da saa til Fædrenelandet
Flygte paa Skibene hjem over Havets den mægtige Ryggning,
Ladende Troernes Folk og Priamos Æren beholde
Helena, Qvinden af Argos, for hvem saa mangen Achaier
Misted i Troia sit Liv langt borte fra Fædrenelandet?
Skynd dig da flux afsted til Achaiernes pandsrede Krigsfolk,
Hold ved dit venlige Ord hver Mand i Hæren tilbage,
Lad dem ei trække paa Dyb de aareforsynede Skibe!
Talt; hendes Ord adlød den lysblaaøiede Pallas;
Flux i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos
Ned, og snarlig hun kom til Achaiernes hurtige Skibe,
Der Odysses hun traf, hvis Kløgt var stor som Kronions,
Rolig han stod, og ei paa det toftforsynede Fartøi
Lagde han Haand, thi greben af Harm han var i sit Hjerte.
Trædende nær tiltaled ham Pallas Athene saalunde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du Snilde!

Saa vil I virkelig nu tilbage til Fædrenelandet
Flye, og styrte Jer brat ombord paa de toftede Skibe,
Ladende Troernes Folk og Priamos Æren beholde,
Helena, Qvinden af Argos, for hvem saa mangen Achaier
Misted i Troia sit Liv langt borte fra Fædrenelandet?
Skynd dig da flux afsted til Achaierne, uden at nøle!
Hold ved dit venlige Ord hver Mand i Hæren tilbage,
Lad dem ei trække paa Dyb de aareforsynede Skibe!
Saaledes taled Gudinden, og Helten fornam hendes Stemme.
Kappen af Skulder han kasted, og iled afsted, men hans Kappe
Tog Herolden Eurybates op, som paa Veien ham fulgte.
Selv til Atreus's Søn han skyndte sig hen, og af Kongen
Fik han den fædrene Stav, den uforgængelig stærke,
Og til Achaiernes Skibe med Staven i Haand han begav sig.
Hver en Konning og hæderlig Mand han mødte paa Veien,
Traadte han hen til, og holdt med venlige Ord ham tilbage:
Hør, min Kjære! dig egner det ei som en Kryster at bæve,
Nei! forhold dig nu rolig, og styr de Andre til Orden!
End ei veed du tilfulde, hvad Atreus's Søn har isinde;
Nu han Achaierne frister maaskee, og revser dem siden,
Alle vi hørte jo ei, hvad nys i Raadet han taled,
Lad os ei tirre hans Harm, Achaiernes Sønner til Skamfærd!
Frygtelig er, naar han vredes, den gudopfostrede Konge,
Æren han haver fra Zeus og den vise Kronion ham elsker.
Hvem af de menige Mænd han saae eller skrigende mødte,
Gav han med Staven et Slag, og satte ham heftig irette:
Hold dig rolig, min Kjære! og hør hvad Andre befale,
Som ere flinkere Mænd, Du selv er en Kryster og Niding,
Hverken i Raad eller Kamp du est at regne for noget.
Alle vi Mænd af Achaia kan her dog ei være Konger,
Fleervoldsmagt er ikke til Gavn, kun Een være Hersker,
Een være Drot, hvem den mægtige Søn af den snedige Kronos
Konningespiir og Myndighed gav, over Folket at raade.
Bydende saa han styred til Skik Achaiernes Krigshær.
Atter fra Snekker og Telte da strømmede Folket til Thinget
Hen med en Larm, som naar Bølgerne høit fra det brusende Havdyb
Buldre mod kneisende Strand, saa hen over Søen det dønner.
Alle blev siddende nu, og holdt paa Plads sig tilbage;

Ene den Skvaldrer Thersites lod høre sin knebbrende Stemme;
Rig var han altid paa spydige Ord, og med Folkenes Konger
Ypped han jevnlig usømmelig Kiv uden Meed eller Føie,
Faldt blot Noget ham ind, som Achaiernes Folk kunde lee af.
Han var den grimmeste Mand i Hæren, som drog imod Troia,
Skjæve var begge hans Been, og stærkt med det ene han linked,
Ryggen var puklet og Skuldrene frem mod Brystet sig boied,
Spidst var hans Hoved foroven, og tyndt sad Haaret om Issen.
Ledest især han var for Achilles og Helten Odysseus,
Dem forhaaned han jevnlig, dog nu mod Kong Agamemnon
Foer med skingrende Stemme han løs, men vrede for Alvor
Blev Achaiernes Mænd, og harmedes svarlig i Hjertet.
Skrigende høit udskjeldte han saa den Drot Agamemnon:
Atreus's Søn! hvad mangler du meer, hvad klynker du over?
Kobber du har jo i Telt fuldtop, og af deilige Qvinder
Har du jo nok i din Tjald, dem vi Achaier bestandig
Først udsøge til dig, hvergang en Stad vi betvinge;
Fattes dig Guld endnu, som en hestebetvingende Troer
Bringe fra Staden dig skal, for en Søn at løse, som bunden
Bragtes dig enten af mig, eller og af en anden Achaier?
Eller en blomstrende Møe, for ret at forlystes ved Elskov,
Naar for dig selv du Glutten beholdt? For den øverste Herster
Klæder det slet, Achaiernes Folk i Jammer at stede.
Feige, forkjælede Folk, Achaiinder! ei længer Achaier!
Lader os drage med Skibene hjem, lad ham saa i Troia
Blive tilbage, og her i Mag over Skattene ruge,
At han maa lære, hvorvidt vi er ham til Gavn eller ikke,
Han som Achilles, en boldere Mand, nu nylig har krænket,
Selv har han ranet hans Løn, og end han har den i Værge.
Dog, Achilles er spag, ei Galde der boer ham i Livet,
Ellers, Atreide! var denne din Haan vist bleven den sidste.
Saaledes lød hans fornærmende Ord mod Kong Agamemnon.
Hen til Thersites paastand da treen den Konning Odysseus,
Bister han rynkede Bryn og satte ham haanlig irette:
Fjantede Sladdrer, Thersites! hvorvel du est klinger af Mæle,
Dye dig, og vær ei den Eneste her, som med Kongerne kives,
Lumpnere Karl end dig man finder vel knap i den hele
Hær, saamange der drog med Atreus's Sønner til Troia;

Derfor du føre mig ei vore Konger i Mund naar du taler,
Eller dem laste med spottende Ord, eller lure paa Hjemtog!
End ei veed vi tilfulde, hvordan sig dette vil ende,
Enten med Roes eller Skam Achaierne hjem skulle drage.
Dog nu sidder du her, og bespotter med haanlige Gluffer
Mændenes Drot Agamemnon, fordi Danaernes Helte
Skjenke ham Gaver i Mængde, og spydig du est i din Tale.
Dette jeg sige dig vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Hvis jeg en eneste Gang som idag affindig dig træffer,
Gid da Hovedet ei paa Odysses's Skuldre maa sidde,
Gid herefter man ei maa kalde mig Telemachs Fader,
Griber jeg ikke dig fat, aftrækker paastand dine Klæder,
Baade din Kappe, din Kjortel, og hvad der bedækker din Blusel,
Og med forsvarlige Slag dig stryger din Hud og fra Thinge
Driver dig hylende bort til Achaiernes hurtige Skibe.
Talende saa med sin Stav over Ryg og Skulder han slog ham;
Baandt Thersites sig krymped, og Taarene brast ham af Øine;
Under den gyldene Stav paa hans Ryg en Strime sig hæved
Blodig og blaa, da tog han sin Plads med Bæven og Baanden,
Og med et taabeligt Blik han Taarerne visked af Øie.
Hjertelig maatte man lee, hvorvel man sig ærgred i Grunden,
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:
Ofte forsand har Odysses udøvet en priselig Idræt,
Enten han hitted paa gavnlige Raad eller rusted til Krigsfærd,
Dog den skjønneste Daad har han nu blandt Argeierne øvet,
Nu da han Munden har stoppet paa hiin dumdristige Skvaldrer;
Vist skal ikke herefter igjen hans vovsomme Hjerte
Egge ham op til haanlige Ord mod Achaiernes Konger.
Saa blandt Folket man taled; den Stadomstyrter Odysseus
Reiste sig flux med sin Stav, og hos ham stod Pallas Athene,
Lig en Herold at skue, og bød alt Folket at tie,
For at de bageste selv som de forreste Mænd udi Skaren
Kunde fornemme hans Ord, og forstaae tilfulde hans Anslag.
Venligen sindet han hæved sin Røst og taled iblandt dem:
Atreus's Søn! nu vil jo forsand Achaiernes Sønner
Lade dig vorde til Spot for alle de mælende Væsner,
Ei vil de holde det Løfte, de gav dig i forrige Dage,
Dengang de ginge paa Tog fra det gangerernærende Argos,

Ei at drage til Hjemmet, før Ilions Muur var forstyrret,
Thi som umyndige Børn eller stakkels bedrøvede Enker
Klynke de her for hinanden om snart at stævne til Hjemmet.
Vel maa Enhver, som i Nød er bestedt, arbeide paa Hjemfærd,
Selv om en Mand maa savne sin Viv en eneste Maaned,
Vorder han dog mismodig i Hu paa det tjærede Fartøi,
Naar paa det vildene Hav han tumles af Vinterens Storme,
Og det er nu det tiende Aar, som siden vor Hidkomst
Rinder for os, ei dadle da kan jeg Achaiernes Sønner,
Om de ved Skibene græmmes, dog siden vi blev her saalænge,
Var det i Sandhed en Tort, tomhændet at vende tilbage.
Holder da ud, og tøver en Stund endnu, mine Venner!
Indtil vi see, om Kalchas sandfærdig har spaaet eller ikke.
Grandt vi mindes det end, og I ere Vidner tilhobe,
Hvem ikke Dødens Gudinder bortrykked igaar eller forgaars,
Dengang Achaiernes Skibe var stævnede sammen i Aulis,
Jammer og Vee over Troernes Folk og Konning at bringe.
Rundt om en Kilde vi stod, og paa hellige Altre vi offred
Lydefrie Festhekatomber til alle de salige Guder
Under en deilig Platan, klart rislede Vandet ved Roden;
Brat da saae vi et Under, en frygtelig Slange, paa Ryggen
Rød som Blod, — Olymperen selv den bragte for Lyset —
Skjød under Altret sig frem, og snoede sig op ad Platanen;
Men paa den øverste Green et Kuld Spurvunger paa Reden
Laae, under Løvet i Skjul Smaastaklerne bange sig putted,
Otte de var, og Moderen selv var den Niende blandt dem.
Først opslugte nu Slangen de ynkelig pibende Stakler,
Medens den skrigende Moder omflagred med Skræk sine Unger;
Derpaa den bugted sig frem og greb den Gamle ved Vingen.
Men da den havde fortært baade Spurven og alle dens Unger,
Gjorde den Gud, som tilsyne den lod, den brat til et Særsyn,
Thi den forslagene Kronos's Søn til en Steen den forvandled.
Alle nu stod vi forbausede der over hvad der var hændet,
At et saa grueligt Tegn havde midt under Offringen viist sig,
Flux da hævede Kalchas sin Røst og tolkede Varslet:
Hvi har Mælet I tabt, I haarfagre Mænd af Achaia!
Her har den vise Kronion os viist et mærkeligt Jertegn,
Seent fuldbyrdes det vil, men dets Rye vil aldrig forgjettes

Ligesom Slangen nu her baade Spurven og Ungerne slugte,
Otte de var, og Moderen selv var den Niende blandt dem,
Saa skulle hist i Aaringer ni med Fienden vi feide,
Men i det tiende Aar skal vi styrte den mægtige Kongstad.
Saaledes talte han dengang, og nu fuldkommes det ganske;
Bliver da her, Achaiske Mænd i Bryniehoser!
Indtil vi Priamos' kneisende Stad har kastet i Gruset.
  Saaledes taled Odysseus, og vældig Achaierne raabte,
Prisende høit hans herlige Ord, og Folkenes Jubel
Dønned med frygteligt Gjald tilbage fra Skibene rundtom.
Ordet i Kredsen nu tog den gamle Gereniske Nestor:
  Ha! hvi spilde vi her paa Thinge vor Tid med at snakke
Ligesom Poge, dem krigerisk Dont ei ligger paa Hjerte?
Ak! hvad bliver det til med de Løfter og Eder, vi gjorde?
Skal da nu vore Raad gaae op i Røg, vore Anslag,
Hellige Forbundsoffre og Haandslag, paa hvilke vi stoled?
Ganske for Intet vi kjevles med Ord, og Ingen iblandt os
Mægter at hitte paa Raad, skjøndt her vi dvæle saa længe.
Atreus's Søn! herefter som før med urokkelig Villie
Føre du frem Argeiernes Folk til drabelig Kampgang!
Lad tilgrunde dem gaae, er der Een eller To, som i Løndom
Slaae med hinanden tilraads — dog lykkes skal ei deres Idræt,
Hjem til Argos at gaae, før ret vi veed, om det Løfte,
Aigissvingeren Zeus os gav, er falsk eller ikke.
Sige jeg tør, at den mægtige Zeus har Held os forjættet
Just den Dag, da vor Hær paa de lethenglidende Snekker
Skibed sig ind, til Død og Fordærv for Folket i Troia,
Gunstige Varsler han gav, sit Lyn han slynged fra Høire.
Derfor begjære mig Ingen at drage herfra til sin Hjemstavn,
Førend han først har sovet hos en af Troernes Koner,
Hevnende Helenas Suk og al den Angest hun udstod.
Dog, er der En eller Anden, som svart er plaget af Hjemlyst,
Nu velan! saa tage han fat paa sit tjærede Dæksskib,
For at han Død og Fordærv kan hente sig førend de Andre!
Drot! selv være du snild, og tage mod Raad af os Andre!
Sige jeg vil dig et Ord, som ei er værd at forkaste:
Deel efter Stammer og Slægter, Atreide! dit samtlige Mandskab!
Slægt for Slægt de hjelpes da vil, og Stamme for Stamme.

Sætter i Værk du mit Raad, og Achaiernes Sønner dig lystre,
Da vil Du see, hvem der enten af Høvdinger eller af Folket
Teer sig kjækt eller feigt, thi hver for sig de da kæmpe;
Og du vil see, om Ilios staaer efter Gudernes Villie,
Eller fordi det brøster vort Folk paa Gjævhed og Krigskløgt.
Derpaa ham svared igjen den Drot Agamemnon og sagde:
Olding! i Raad forsand du staaer over alle Danaer;
Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!
Gid der saadanne ti Raadgivere fandtes i Folket,
Da skulde vist Kong Priamos' Stad snart bøie sit Hoved,
Hærget og styrtet i Gruus, af Achaiernes Hænder betvungen!
O men Kronion, Skjoldsvingeren Zeus, tilskikked mig Kummer,
Han som har viklet mig ind i Kiv og forfængelig Trætte,
Thi om en Qvinde har jeg og Peleus's Søn med hinanden
Stridt med heftige Ord, og selv begyndte jeg Kivsmaal,
Dog naar engang vi enes igjen, skal der ikke forundes
Troernes Folk den ringeste Frist for Jammer og Ulfærd.
Ganger til Davre nu hen, at vi snart kan rykke til Angreb!
Flinkt Enhver berede sit Skjold og slibe sin Landse!
Fodre dernæst tilgavns sine raphentravende Heste,
Syne tilbørlig sin Vogn og holde sig rede til Kampgang,
For at vi Dagen igjennem kan tumles i frygtelig Stridsfærd!
Thi der skal ei forundes den ringeste Rast eller Hvile,
Førend den kommende Nat adskiller de hidsige Kæmper.
Svede skal Remmen, som løber om Krigerens Bryst fra det brede
Mandbedækkende Skjold, og trættes skal Næven om Spydskaft,
Svede skal Hestene ogsaa, som trække de straalende Vogne.
Men naar jeg træffer en Mand, som sig ræd unddrager fra Striden,
Siddende hjemme ved Skibene her, da skal han i Sandhed
Just ikke stole for trygt paa at slippe fra Hund eller Rovfugl.
Saa han taled, da lød Achaiernes Raab, som naar Havet
Buldrer mod kneisende Strand, naar en Storm fra Syden det ruller
Ind mod et ludende Fjeld, det Bølgerne aldrig forlade,
Hvordan saa Vindene skifte, naar heden og deden de blæse.
Alle sig reiste paastand, og ad Skibene til de sig spredte,
Rundtom i Teltene tændte de Baal, og laved til Maaltid;
Særligen offred Enhver til en af de evige Guder,
Bedende fromt, at frelses i Striden fra Død og fra Ulfærd;

Men deres øverste Drot, Kong Atreus's Søn Agamemnon,
Slagted en Tyr, femaarig og feed, til den stærke Kronion,
Og til sit Offer han bød Achaiernes ypperste Drotter,
Nestor fremmest og først, og Idomeneus Kreternes Konning,
Derpaa de to Aianter og Tydeus's Søn Diomedes,
Sjette var Konning Odyssens, hvis Kløgt var stor som Kronions,
Men af sig selv Stridsraaberen kom, den Drot Menelaos,
Da han i Sind vel vidste Besked om Broderens Idræt.
Trindt om Tyren de stod og hæved det hellige Bygkorn,
Bedende taled i Kredsen den mægtige Drot Agamemnon:
Zeus, priisværdige, høie! Skysortner, som throner i Æther!
Gid ei Solen tilbjerge maa gaae, og Mørket sig brede,
Før jeg har styrtet Kong Priamos' Borg, saa den sværtet af Røgen
Segner i Gruus, og Portene tændt med hærgende Flamme!
Før med mit Spyd jeg har kløvet og flakt den Brynie, som Hektor
Bærer til Værn om sit Bryst, og før en Flok af hans Stridsmænd
Ligger omkring ham i Støv og med Tænderne bider i Muldet!
Bedende taled han saa, dog Zeus bønhørte ham ikke,
Offret annammed han vel, men forøged hans Trængsel og Qvide.
Men da de saa havde bedet, og drysset det hellige Bygkorn,
Bøied de Hovedets Hals, og stak det og flængede Huden,
Snitted saa Bovene fra, og bevikled dem trindt med et dobbelt
Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære,
Og paa et Baal af Ved, smaasplintret og tørt de dem risted.
Indvolden stak de paa Spid og holdt den frem over Ilden,
Og da de Bovene havde forbrændt, og af Indmaden nippet,
Skar de det øvrige Kjød itu, og stak det paa Bradspid,
Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet.
Men da de saa havde endt deres Dont og lavet til Maaltid,
Spiste de, Sindet fornam ikke Savn ved det yppige Gilde;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Først til Orde da tog den gamle Gereniske Nestor:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Lader os ei bortsnakke vor Tid, eller nøle for længe,
Før vi begynde det Værk, som en Gud os giver ihænde!
Derfor velan, lad Heroldene flux med lydelig Stemme
Kalde til Skibene sammen de pandsrede Mænd af Achaia!
Selv vil vi Andre, saamange vi er, vidt hen gjennem Leiren

Vandre paastand, at vi snart kan vække den hidsige Krigsgud.
 Saa han taled, hans Ord adlød den Drot Agamemnon,
Og han befoel paastand høimælede Folkeherolder,
Sammen at stævne til Kamp de haarfagre Mænd af Achaia;
Hine dem stævnede flux, og snart gav Folkene Møde.
Rask med Atreiden sig skyndte de gudopfostrede Konger,
Folket at ordne til Slag, blandt dem gik Pallas Athene
Med sin Aigide, det prunkende Skjold, uældeligt, evigt;
Hundrede Qvaster af pureste Guld hang flagrende rundtom,
Flettede smukt, hver enkelt i Værd en heel Hekatombe.
Blikkende vildt med dette hun foer gjennem Krigernes Skare,
Skyndende rask dem afsted, og hos samtlige Mænd af Achaia
Vakte hun Mod til at færdes i Kamp uden Rast eller Ophold.
Lige med Et nu Krig langt sødere tyktes dem Alle,
End paa de bugede Skibe til Fædrenelandet at stævne.
 Ret som naar hærgende Ild opbrænder en Strækning af Skovland
Oppe paa Bjergenes Aas, og Lysningen sees i det Fjerne,
Saaledes steg den straalende Glands fra det glimtende Kobber
Op gjennem Luften mod Himlen, da Kæmperne rykked i Marken.
 Ret som naar talrige Skarer af alskens bevingede Fugle,
Være sig Traner og Gjæs eller og langhalsede Svaner,
Over den Asiske Sump omkring Kaystrios' Vande
Flagre med klapprende Vinger snart hid snart did, og om Flodbred
Sætte sig ned med et Skrig, saa vidt over Havet det gjalder,
Saaledes strømmed i Skarer de frem fra Snekker og Telte
Til den Skamandriske Slette, da dundrede Jorden med rædsomt
Drøn under Kæmpernes Fjed og Gangernes stampende Hovtrin.
Samtlige stod de nu der paa den blommede Eng ved Skamandros
Tusindeviis som Blomster og Løv fremspryder om Vaaren.
 Ligesom Fluer, der mylrende tykt i surrende Sværme
Flokkes i tusinde Tal om Hyrdernes Stalde paa Marken,
Naar først Vaaren er kommen, og Melken i Spandene flyder,
Ligesaa mylrende stod de haarfagre Mænd af Achaia
Frem paa Sletten mod Troernes Folk tilsinds dem at knuse.
 Ligesom Hyrder, der vogte paa Vang omstrippende Geder,
Let kan skille dem ad, naar Flokkene mænges paa Græsgang,
Saaledes ordned nu Drotterne flinkt overalt deres Mandskab,
Frem til Slaget at gaae, blandt dem den Helt Agamemnon,

Lyneren Zeus han lignede grandt af Hoved og Øine,
Ares af Belte han ligned, af Bryst den stærke Poseidon.
Ligesom Tyren saa stolt over hvert et Hoved i Hjorden
Kneiser paa Vang, anseelig den gaaer blandt Køernes Flokke,
Saa forherliged Zeus hiin Dag den Drot Agamemnon,
Stout blandt Folket han gik, udmærket i Heltenes Skare.
Siger mig nu, I Muser! hvis Hjem er Olympiske Sale,
I er Gudinder, og selv overalt er I Vidner til Alting,
Vi kun Sagnet erfare, og veed slet Intet med Vished,
Hvem der var Konger og Drotter for hele Danaernes Krigshær.
Folkene selv at nævne ved Navn, det mægted jeg ikke,
Havde jeg end ti Munde med samt ti mælende Tunger,
Dertil et Bryst af Malm og en stærk ubristelig Stemme,
Hvis de Olympiske Muser, Aigidebeherskerens Døttre,
Ei kundgjøre mig vilde, hvormange der drog imod Troia,
Skibenes Tal derimod og Høvdinger, dem vil jeg nævne.
Fem var Boioternes Drotter: Peneleos, Helten Leitos,
Arkesilaos den gjæve og Klonios samt Prothoenor.
Mænd, som i Hyria boede, det fjeldomringede Aulis,
Mænd fra Schoinos og Skolos, den bakkede Stad Eteonos,
Fra Mykalessos, en rummelig Bye, fra Thespeia og Graia,
Dertil fra Egnen om Harma, Eilesions Stad og Erythrai,
Mænd som Eleon, Hyle og Peteon havde til Hjemstavn,
Mænd, som Okalea bygged og Medeons prægtige Huse,
Mænd fra Eutresis, fra Kopai, fra Thisbe, hvor Duerne vrimle,
Fra Koroneia som og fra den græsrige Stad Haliartos,
Mænd, som Plateia besad, og de som Glisas beboede,
Og Hypothebai den yndige Stad saavelsom Onkestos
Med den fortryllende Lund, som er helliget Guden Poseidon;
Dertil de Mænd, som Mideia besad og det viinrige Arne,
Nisa den hellige Stad og Anthedon yderst paa Grændsen.
Femti Skibe dem førte fra Hjem, og paa hvert af de femti
Steg Boiotiske Gutter ombord vel hundred og tyve.
Folk fra de Minyers Stad Orchomenos og fra Aspledon
Førte Askalaphos an og Jalmenos, Sønner af Ares.
Dem Astyoche fødte med Ares, den kraftige Krigsgud,
Op i Høienloftskammer i Huset hos Aktor Azeiden
Steg den høviske Møe, og i Løn han favnede Pigen.

Tredive bugede Skibe med dem vare dragne paa Krigstog.
Men under Schedios stod og Epistrophos Folket fra Phokis,
Sønner af Helten Iphitos de var, hvem Naubolos avled.
I Kyparissos de boede, det fjeldomringede Pytho,
Og i det hellige Krisa, i Daulis og Anemoreia,
Dernæst i Egnen omkring Hyampolis Stad og Panopeus,
Og ved Kephisos den hellige Flod langs Bredden af Strømmen,
Og i den Stad Lileia omkring Kephisos's Kilder.
Skibenes Tal, som fulgte med dem var togange tyve,
Begge til Slag opstillede travlt Phokaiernes Rækker,
Næst ved Boioternes Folk til Venstre de treen under Vaaben.
Lokrernes Høvding var Aias, den hurtige Søn af Oileus,
Mindre han var, ei nær saa høi som Telamons Aias,
Nei langt mindre; dog liden af Væxt og med Pandser af Linned
Svang han sit Spyd trods nogen Hellener og Mand af Achaia.
Disse beboed de Stæder Kalliaros, Kynos og Opus,
Bessa, Augeia den yndige Stad og Skarphe tillige,
Tarphe og Thronios Bye ved Floden Boagrios Bredder;
Ham ledsaged de Lokrer, som boe hiinsides Euboias
Hellige Øe, deres Fartøiers Tal var togange tyve.
De som Euboia beboed, Abanternes freidige Kæmper
Staden Eretria, Chalkis, den viinrige Bye Histiaia,
Dion, som kneiser paa Fjeld og Kerinthos, som ligger ved Havet;
De som beboed Karystos, og de, hvis Hjem var i Styra,
Dem anførte til Kamp Elephenor, en Ætling af Ares,
Chalkodons Søn, hiin Drot for Abanternes modige Skare.
Ham Abanterne fulgte, de raske med flagrende Baghaar,
Flinke til Spyd at svinge, og hidsige Mænd til med fremstrakt
Spær af Ask om Fiendernes Bryst Malmbrynien at kløve.
Skibenes Tal, som fulgte med ham var togange tyve.
De, som den smukt bebyggede Stad Athenai beboede,
Konning Erechtheus's Land, den Helt, som Pallas Athene
Selv opfostred fra Barn, den frugtbare Jord var hans Moder;
Hist i Athenai hun bragte ham hen til sit yppige Tempel,
Der, hvor i Aarenes kredsende Løb Athenernes Sønner
Sone den høie Gudinde ved Offer af Lam og af Tyre;
Høvding for dem var Peteos' Søn, den bolde Menestheus,
Mage til Mand ei fandtes paa Jord til at ordne med Snildhed

Ganger og Karm til Slag og skjoldbedækkede Kæmper,
Nestor alene sig maalte med ham, thi Nestor var ældre.
Ham ledsaged paa Togt halvhundrede tjærede Skibe.
Aias var kommen med Skibe fra Salamis, tolv udi Tallet,
Dem qværsatte han der, hvor Athenernes Skare sig stilled.
De som beboede Argos, det stærkbefæstede Tiryns,
Og Hermione, Asine, som ligger ved Bugten den dybe,
Og Epidauros, den viinrige Stad, Eionai og Troizen,
Dertil Achæiske Gutter fra Mases og Øen Aigina,
Dem anførte paa Toget den kraftige Helt Diomedes,
Sthenelos ogsaa, en Søn af den vidtberømte Kapaneus,
Og deres tredie Drot var Euryalos, Gudernes Lige,
Som var den Konning Mekisteus's Søn, den Talaionides;
Men over Alle befoel den kraftige Helt Diomedes.
Fiirsindstyve de Seilere var, som fulgte med disse.
De, som den smuktbebyggede Stad Mykenai beboed,
De fra Kleonai, den prægtige Bye og det rige Korinthos,
De, som Orneiai besad og det yndige Araithyrea,
De, som fra Sikyon kom, hvor Adrestos regjerede fordum,
Fra Hyperesias Stad, fra den kneisende Bye Gonoessa,
Og fra Pellene og rundtomkring fra Aigions Omegn,
Folket fra Kysterne vide saavelsom fra Helikes Marker,
Hundrede var deres Snekker, og Atreus's Søn Agamemnon
Var deres bydende Drot, ham fulgte de fleste de bedste
Kæmper paa Togt, og selv var han klædt i straalende Rustning,
Stolt af den Hæder, udmærket at staae i Heltenes Skare,
Da han den Ypperste var, og førte de talrigste Krigsfolk.
Mænd fra den Stad Lakedaimon, som ligger i Dal mellem Fjelde,
Stæderne Pharis og Sparta og Messa, hvor Duerne vrimle,
De, som beboed Augeiai, den yndige Stad og Bryseiai,
De, som Amyklai besad og Helos, som ligger ved Havet,
De, hvis Hjem var i Laas, og Mænd fra Oitylos' Omegn,
Dem anførte hans Broder, den kraftige Helt Menelaos,
Særlig de rusted sig dog, deres Skibe var tregange tyve;
Freidig og kjæk han vandrede selv i Krigernes Skare,
Muntrende Folket til Strid, thi meest af Alle han higed,
Hevn sig at vinde for Helenas Suk og den Angest hun udstod.
De, hvis Hjem var i Pylos, den yndige Egn om Arene,

Aipy og Thryos, hvor over den Flod Alpheios man færger,
De, som Kyparisseis og Amphigeneia beboed,
Pteleos, Helos og Dorions Stad, hvor Muserne fordum
Mødte Thamyris, den Thrakiske Skjald, og endte hans Skjaldskab,
Dengang han ned fra Oichalia drog fra den Konning Eurytos,
Stolt han praled, at Prisen for Sang han vilde sig vinde,
Selv om saa Muserne qvad, den Aigisbevæbnedes Døttre.
Da blev de vrede, betog ham hans Syn, og beroved ham Sangens
Himmelske Gave, saa Citharens Kunst han ganske forglemte;
Dem anførte paa Toget den ædle Gereniske Nestor,
Bugede Skibe ham fulgte, i Tal halvfemsindstyve.

Mænd af Arkadiens Land ved de høie Kylleniske Bjerge,
Og ved Aipytos's Grav, fortrinlige Haandmængskæmper,
Mænd fra Pheneos' Stad og Orchomenos' qvægrige Marker,
Stratia, Ripe, Enispe, den stormomsusede Fjeldstad,
De, som Tegea beboed, den yndige Stad Mantinea,
Og den Stymphaliske Egn, og de, som Parrhasia dyrked,
Dem anførte som Drot Ankaios's Søn Agapenor,
Tredsindstyve var Skibenes Tal, hvert Skib havde mange
Mænd af Arkadiens Land ombord, heel flinke til Krigsfærd,
Selv havde Atreus's Søn, Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Givet dem toftede Skibe til Fart over blaalige Bølger,
Thi det Arkadiske Folk befatted sig ikke med Søfart

De, som Buprasions Land og det hellige Elis beboed,
Lige fra Staden Hyrmine til Myrsinos yderst paa Grændsen,
Og fra Aleisions Stad hen til den Oleniske Klippe,
Høvdinger fire de havde, med hver af disse var komne
Seilere ti, bemandede stærkt med Epeiiske Kæmper.
En af Skarerne Kteatos' Søn Amphimachos førte,
En blev af Thalpios ført, Aktoriden Eurytos's Arving,
Over en tredie Diores befoel, den Amarynkide,
Og Polyxeinos, den deilige Helt, var Drot for den fjerde,
Han var den Konning Agasthenes' Søn, hvem Augias avled.

De fra Dulichions Øe, og fra Echinadernes Holme,
Hellige Øer i Bølgerne fjernt tvers over for Elis,
Høvding for dem var Meges, en Helt saa kraftig som Ares;
Han var en Søn af Phyleus, den gudbeskjermede Vognhelt,
Som til Dulichion flytted engang af Harm mod sin Fader;

Skibenes Tal, som fulgte med ham, var togange tyve.
  Men Kephallenernes modige Folk stod under Odysseus,
Mænd fra Ithakas Øe og Neritons raslende Skove,
Fra Krokyleia tillige, fra Aigilips bakkede Marker,
Mænd, som beboed Zakynthos og dyrkede Jorden paa Samos,
Dertil de Mænd fra Epeiros og Gjenbokysterne trindtom,
Høvding for dem var Odysseus, hvis Kløgt var stor som Kronions;
Dragen han var fra sit Hjem med tolv rødbovede Skibe.
  Drot for Aitolernes Folk var Thoas, en Søn af Andraimon.
Disse beboede Pleuron, Olenos og Staden Pylene,
Chalkis, som ligger ved Havet, og Kalydon oppe paa Fjeldet.
Ei der levede fleer af den modige Oineus's Sønner,
Død var han selv, og død var hans Søn Meleagros den blonde,
Thi var Aitolernes Folk betroet til Thoas's Herskab.
Skibenes Tal, som fulgte med ham, var togange tyve.
  Men over Kreterne bød Idomeneus, Mester i Spydkamp;
Disse beboede Knossos, det stærkbefæstede Gortyn,
Lyktos, den Stad Miletos, det skinnende hvide Lykastos,
Phaistos og Rhytios ogsaa, to smuktbeliggende Stæder,
Andre tillige, som boe i de hundrede Byer paa Kreta,
Dem Idomeneus førte til Strid, den Landseberømte,
Samt Meriones, drabelig stærk som den mordiske Krigsgud.
Fiirsindstyve de Seilere var, som fulgte med disse.
  Men den behjertede høie Tlepolemos, Søn af Herakles,
Førte paa Seilere ni de dristige Kæmper fra Rhodos.
Rundt paa Rhodos de boe i tre afsondrede Stammer,
Deels i Jalysos og Lindos, og deels i det hvide Kamiros.
Dem Tlepolemos førte til Strid, den Landseberømte;
Ham havde stærken Herakles sig avlet med Astyocheia,
Hvem fra Ephyra han førte, fra Floden Selleis, da mange
Stæder han styrted i Gruus for gudopfostrede Helte.
Knap var i stolten Palads Tlepolemos voxet til Skjelsaar
Op, før Faderens kjære Morbroder af Vrede han dræbte,
Alt en Gubbe tilaars, Likymnios, Ætling af Ares.
Flux han Skibe sig tømred, og drog med betydeligt Følge
Bort over Havet som Flygtning, thi haardt ham trued de andre
Sønner af stærken Herakles, og Sønnernes Sønner tillige.
Tumlet paa Hav og med Kummer i Sind paa Rhodos han landed,

Der de satte sig ned i tre afsondrede Stammer,
Hoit dem elskede Zeus, hiin Guders og Menneskers Herre,
Og over Folket han øste usigelig Rigdom og Velstand.
Nireus var kommen fra Syme med tre velbyggede Skibe,
Nireus, en Søn af Aglaia og Drotten den bolde Charopos,
Nireus, den fagreste Mand, som mod Ilios drog udi Leding,
Fagrest af alle Danaer næst efter den bolde Peleide,
Men han var svag af Styrke, thi lidet af Tal var hans Mandskab.
De, som Nisyros og Kasos og Krapathos havde til Hjemstavn,
Og de Kalydniske Øer og Kos, Eurypylos' Kongstad,
Disse blev førte tilfelts af Antiphos og af Pheidippos,
To af Kong Thessalos' Sønner, hvis Fader var stærken Herakles.
Tredive bugede Skibe med dem vare dragne paa Krigstog.
Dernæst de Mænd, som havde til Hjem det Pelasgiske Argos,
De, som beboed de Stæder Alope og Alos og Trechis,
Landene Phthia og Hellas, heel rigt paa deilige Qvinder,
Mænd, som benævnede blev Myrmidoner, Hellener, Achaier,
Dem anførte Peleiden, halvhundrede var deres Skibe;
Dog nu tænkte de ei paa at færdes i buldrende Feltslag;
Thi der var Ingen, som nu deres Fylker til Kamp kunde føre,
Hjemme ved Skibene sad den Helt fodrappen Achilleus,
Slagen af Harm i sit Sind for den haarfagre Qvinde Briseis,
Hvem efter haard og møisommelig Kamp fra Lyrnessos han førte,
Dengang Lyrnessos han styrted i Gruus og Muren om Thebe,
Og han Epistrophos vog og Mynes, de Landseforsøgte,
Sønner af Drotten Euenos, hvem Konning Selepios avled.
Vred for hende han sad, dog snart han skulde sig reise.
De, som i Phylake boede, og Iton, Faarenes Hjemland,
Pyrasos' blommede Mark, som helliget var til Demeter,
Antron, som ligger ved Havet og Pteleos' græsrige Vange,
Dem anførte paa Toget den stridbare Protesilaos,
Medens han leved, nu hviled han alt i Jorden den sorte;
Eenlig i Phylake sad nu hans Viv med forkradsede Kinder,
Halv fuldendt var det Huus, han forlod; en Dardaner ham dræbte,
Just som han først af Achæiske Mænd sprang ud af sit Fartøi,
Ei dog høvdingeløse de var, dog Drotten de savned,
Nei, Podarkes dem stilled til Slag, en Ætling af Ares,
Søn af Iphiklos, den qvægrige Drot, hvem Phylakos avled,

Kjødelig Broder tillige til Protesilaos den bolde,
Men han var yngre, thi Helten den stridbare Protesilaos
Var baade ældst af Aar og tapprest i Krig; men hans Kæmper
Vare dog ei uden Høvding, dog saart de savned den Gjæve;
Skibenes Tal, som fulgte med ham, var togange tyve.
De, som beboede Pherai, omkring den Boibeiske Indsøe,
Og Jaolkos, den prægtige Stad, og Glaphyrai og Boibe,
Elleve var deres Snekker, og Eumelos, Søn af Admetos,
Førte dem an, Alkestis ham bar, den deilige Qvinde,
Konning Admetos's Viv og fagrest af Pelias' Døttre.
De, som Methone beboed, og Egnen omkring Meliboia,
De fra Thaumakias Stad og Olizon, som ligger i Fjeldegn,
Dem Philoktetes behersked som Drot, en mesterlig Skytte,
Skibenes Tal var syv, og paa hvert halvhundrede Roerfolk,
Stridbare Mænd, som tilgavns forstod at skyde med Bue.
Martret af gruelig Qval paa Øen det hellige Lemnos
Laae nu Konningen selv, hvor Achaierne lod ham tilbage
Piint af det hæslige Saar, en afskyelig Snog havde bidt ham;
Hist han laae, i Vaande bestedt, men ved Skibene snarlig
Folket af Argos igjen skulde mindes den Drot Philoktetes.
Ei dog høvdingeløse de var, dog Drotten de savned,
Medon dem stilled til Slag, en Slegfredsøn af Oileus,
Rhene til Verden ham bar med den Stadomstyrter Oileus.
De, som beboede Trike, den bakkede Egn om Ithome,
Samt Oichalias Bye, den Oichaler Eurytos's Kongstad,
Dem Podaleirios førte til Strid og hans Broder Machaon,
Begge fortrinlige Læger, Asklepios var deres Fader.
Tredive bugede Skibe med dem vare dragne paa Krigstog.
De fra Ormenions Stad, det sprudlende Væld Hypereia,
Og fra Asterions Bye og Titanos' skinnende Kalkbjerg,
Dem Eurypylos førte, den straalende Søn af Euaimon.
Skibenes Tal, som fulgte med ham, var togange tyve.
De, som beboed de Stæder Argissa, Gyrtona og Orthe,
De, som Elone besad, og den skinnende Stad Oloosson,
Dem anførte paa Toget den freidige Helt Polypoites;
Han var Peirithoos' Søn, hvem Tordneren Zeus havde avlet,
Og for Peirithoos fødtes den Søn af Hippodameia
Just paa den Dag, han tugted til Hevn de laadne Kentaurer,

Jog dem fra Pelion bort, og hen til Aithikerne drev dem.
Høvding tilligemed ham var Leonteus, Ætling af Ares,
Søn af Koronos, den modige Helt, hvis Fader var Kaineus.
Skibenes Tal, som fulgte med dem, var togange tyve.
Seilere to og tyve var dragne fra Kyphos med Guneus;
Ham Enianerne fulgte med samt de kjække Peraiber,
Deels i Egnen de boe af det vinterligbarske Dodona,
Deels ved den yndige Flod Titaresios Marken de dyrke,
Ud i Peneios den gyder sin smukthenrislende Vandstrøm,
Aldrig den blander sig dog med Peneios's sølverne Hvirvler,
Ovenpaa Vandet den skynder sig hen, livagtig som Olie,
Da den af Styx er en Arm, ved hvilken der sværges saa rædsomt.
Drot for Magneternes Folk var Prothoos, Søn af Tenthredon,
Langs med Peneios's Strøm og om Pelions raslende Bjergskov
Var deres Hjem, og freidig til Kamp dem Prothoos førte.
Skibenes Tal, som fulgte med ham, var togange tyve.
Disse var Drotter og bydende Mænd for Danaernes Krigshær.
Musa! fortæl mig nu, hvem bedst der var af dem Alle,
Kæmper saavelsom Heste, der fulgte med Atreus's Sønner.
Ypperst i Gangernes Flok var det Spand, som Pheretiaden
Eumelos kjørte, saa rappe tilbeens, som Fuglene flyve,
Eens af Alder og Lød, og som efter en Snor over Ryggen.
Dem opdrætted Apollon engang paa Pierias Marker,
Begge var Hopper, og Fienden en Skræk, naar de foer over Stridsmark.
Ypperst i Heltenes Flok var Aias, den Telamonide,
Medens Achilles var vred, thi han var gjævest af Alle,
Bedst var ogsaa de Heste, som traf den bolde Peleide.
Selv nu Konningen sad ved de havbefarende krumme
Skibe, forbittret i Hu paa Folkenes Drot Agamemnon,
Atreus's Søn; hans Kæmper imens paa Bredden af Havet
Tiden forslog ved at kaste tilveds med Spyd og med Diskus,
Og ved at skyde med Bue, men Hestene stode ved Stridskarm,
Der de aad baade Kløver og sumpopvoxende Kruusblad,
Og under Tjald tildækkede trindt stod Herrernes Vogne;
Kæmperne selv, som savnede svart deres stridbare Hærdrot,
Vanked i Leiren omkring, og fra Strid afholdt de sig ganske.
Krigerne rykked nu frem, som om Ild al Marken fortæred;
Under dem dønnede Jorden saa huult, som naar Zeus i sin Vrede

Pidsker med knittrende Lyn den Jord, som dækker Typhoeus,
Hist ved Arimabjerg, hvor man siger Typhoeus blev nedstødt;
Saaledes dønnede Jorden nu svart under Krigernes Fødder,
Altsom de rykkede frem, og rask de drog over Sletten.
Men til det Troiske Folk den stormsnelt vandrende Iris
Kom fra Aigissvingeren Zeus med et drøveligt Budskab;
Disse var stimlede sammen til Raad i Priamos' Hofgaard,
Unge saavelsom bedagede Mænd sad der i Forsamling.
Trædende nær tiltalte ham nu den hurtige Iris;
Priamos' Søn Polites hun lignede ganske paa Mælet,
Troernes Speider han var, og stolende trygt paa sin Raphed
Oppe han sad paa Gubbens, den Drot Aisyetes's Gravhøi,
Passende paa, naar Achaierne frem fra Skibene rykked;
Ham livagtigen lig udbrød den hurtige Iris:
Gubbe! bestandig du finder Behag i uendelig Snakken
Ret som da Fred var i Land, skjøndt frygtelig Kamp er i Anbrud.
Ofte forsand er jeg kommen tilforn til Mændenes Feltslag,
Aldrig dog saae jeg endnu saa stor, saa mægtig en Krigshær;
Ligesom Skovenes Blade, ja ligesom Sandet i Antal
Drage de hen over Sletten, en Kamp om Staden at friste.
Hektor! thi helst til dig jeg vender mig, gjør hvad jeg byder!
Her udi Priamos' Stad er jo Ledtogskæmper i Mængde,
Vidtadspredte de boe, og forskjelligt er Maalet de tale;
Hver anføre da dem, over hvem han raader som Høvding,
Hver opstille til Slag og føre tilfelts sine Landsmænd.
Talt, og Hektor tilfulde forstod Gudindens Befaling.
Flux han Forsamlingen hæved, da skyndte sig Alle til Vaaben.
Vidt blev Portene slagne paa Gab, ud strømmede Hæren,
Somme tilfods og Andre tilvogns med forfærdeligt Bulder.
Udenfor Ilions Stad der ligger en kneisende Bakke
Fjernt afsides paa Marken, og rundtomkring er den veibar;
Denne benævnes af Guder den springende raske Myrines
Grav, men af Menneskens Børn har den faaet det Navn Batieia;
Der opstilled sig nu baade Troer og Ledtogskæmper.
Troerne førte den høie, den hjelmomstraalede Hektor,
Priamos' Søn, og med ham de fleste de dygtigste Krigsfolk
Væbned til Strid sig med ivrig Begjær deres Landser at bruge.
Helten Aineias, Anchises's Søn Dardanerne førte.

Fordum Anchises ham avled engang paa det bakkede Ida
Med Aphrodite, af dødelig Mand en Gudinde blev favnet.
Ham Archelochos fulgte, samt Akamas, to af Antenors
Sønner, som begge tilgavns forstod sig paa alskens Kampfærd.
De, som beboed Zeleia heelt nede ved Foden af Ida,
Troer af Slægt, velhavende Mænd, som drikke den mørke
Flod Aisepos's Vand, dem Pandaros førte, Lykaons
Glimrende Søn; sin Bue han fik af Phoibos Apollon.
De, som besad Adrasteia, og de fra den Stad Pityeia,
De, som beboed Tereia, der kneiser paa Fjeld og Apaisos,
Drotter for dem var Adrestos og Amphios linnedbepandsret,
Sønner af Merops, en Mand fra Perkote, som skuede spaaklog
Ind i den kommende Tid, og ei havde Sønnerne tilladt
Ud i den mordiske Krig at gaae, dog ikke de adlød
Faderens Raad, afsted dem drev Dødsmøerne sorte.
De, som i Byen Perkote og Egnen om Praktion boede,
Og i Arisbe, den yndige Stad, i Abydos og Sestos,
Øverste Drot for dem var Asios, Hyrtakos' Arving,
Asios, Hyrtakos' Søn, som var kommen med rødbrune store
Heste fra Byen Arisbe ved Floden Selleis's Bredder.
Helten Hippothoos førte de landseforsøgte Pelasgers
Stammer, som boe i den frugtbare Egn om Staden Larissa;
Dem Hippothoos førte, og Krigsgudens Ætling Pylaios,
Begge var Børn af Teutamos' Søn Pelasgeren Lethos.
Akamas var i Forening med Peiroos Thrakernes Høvding,
Bag det skyllende Hav Hellespont de har deres Hjemstavn.
Helten Euphemos anførte som Drot de Kikoniske Spydmænd;
Han var den Konning Troizenos's Søn, hvis Fader var Keas.
Helten Pyraichmes var dragen med buebevante Paioner
Fjernt fra Amydons Stad, hvor Axios flyder den brede,
Axios, som med det deiligste Vand over Markerne skyller.
Men Paphlagonerne førte Pylaimenes, laaden om Hjertet,
Hist fra Eneternes Land, hvor vildt Muulæslerne leve.
Deels i den Stad Kytoros de boe og Sesamos' Omegn,
Deels har de prægtige Huse sig bygt ved Partheniosfloden,
Deels ved Aigialos, Kromna og Fjeldene ved Erythinoi.
Hodios drog med Epistrophos ud, Alizonernes Drotter,
Fjernt fra Alybes Stad, hvor Sølv fremavles af Jorden.

Mysernes Høvding var Chromis og Ennomos, kyndig i Jertegn;
Ei han ved Fuglene dog afværged sig Døden den sorte,
Thi for den rappe Peleides ubændige Haand han i Floden
Segned, hvor grumt han myrded mangfoldige Troer foruden.
Phorkys med Phrygernes Hær, og Askanios, skjøn som en Guddom,
Fjernt fra Askania kom, og af Lyst de brændte til Kampfærd.
Mesthles og Antiphos førte til Slag de Maioniske Kæmper,
Begge Talaimenes' Børn, den Gygæiske Søe havde født dem.
Ogsaa de førte Maioniske Mænd fra Foden af Tmolos.
Nastes var Drot for en Hær barbariskmælende Karer,
Hist fra Miletos de kom, fra Phthirernes skovrige Bjerge,
Og fra Mykale, det kneisende Fjeld, og Floden Maiandros,
Dem Amphimachos førte til Slag og Nastes hans Broder,
Nastes, den glimrende Helt, og Amphimachos, Nomions Sønner;
Denne var dragen i Krig udmeiet med Guld som en Pige,
Han den Daare, mod ynkelig Død ei Guldet ham værned,
Thi for den rappe Peleides ubændige Haand han i Floden
Fandt sin Død, og Helten Achil bortførte hans Guldstads.
Lykernes Hær af Sarpedon blev ført og Glaukos den bolde,
Fjernt fra Lykiens Land, fra Xanthos's hvirvlende Strømme.

Tredie Sang.

Eedspagten. Udsigten fra Muren. Tvekampen mellem Alexandros og Menelaos.

Da nu med Høvdinger Hærene stod opstillte til Feltslag,
Rykkede Troerne frem med Larm og Skrigen som Fugle;
Ligesom Skriget af Tranernes Flok høit lyder i Luften,
Som, naar de flye for Vinterens Kuld og evige Regnskyl,
Flyve med skingrende Skrig afsted til Okeanos' Vande,
Død og Fordærv at bringe Pygmaiernes Puslingeslægter,
Alt i det dæmrende Gry deres mordiske Kamp de begynde;
Men det Achæiske Folk gik taust, besjelet af Kjækhed,
Svart af Iver de brændte, hinanden i Striden at bistaae.
Som naar om Fjeldenes Top Sydvinden udbreder en Taage,
Ei for Hyrderne kjær, men bedre for Tyven end Natten,
Naar man kun skimter saa vidt, som en Steen man mægter at kaste,
Saaledes steg en rygende Støv fra Kæmpernes Fødder,
Altsom de rykkede frem, og rask de drog over Sletten.
Men da de stridende frem hverandre var traadt under Øine,
Forrest blandt Troerne gik da den deilige Helt Alexandros;
Parderens Skind bedækked hans Ryg, hans Sværd og den krumme
Bue paa Skuldrene hang, to malmbevæbnede Landser
Svang han i Haand, og æsked Argeiernes boldeste Helte,
Mand mod Mand en Dyst at bestaae i frygtelig Kampgang.
Ham opdagede flux den krigerske Drot Menelaos,

Just som med mægtige Skridt han vandrede fremmest i Skaren.
Ret som en Løve sig fryder i Hu, naar den træffer et vældigt
Vildt, en Hjort med grenede Horn, hvad eller en Steenbuk,
Naar den er hungrig, og gridsk den sluger sit Rov, om endogsaa
Blomstrende Knøse forfølge den skarpt med hurtige Hunde,
Saa Menelaos sig fryded, saasnart han den Helt Alexandros
Saae for sit Øie, thi nu han Forbryderen haabed at tugte;
Flux i Rustningens Plader til Jord nedsprang han af Stridsvogn.
  Men da den deilige Helt Alexandros opdaged Atreiden
Forrest i Kæmpernes Rad, strækslagen da blev han i Hjertet;
Hen til Landsmandskaren han veeg, for Døden at undflye.
Som naar en Mand, der i Bjergenes Dal opdager en Hugorm,
Farer tilbage paastand, gjennem Lemmerne løber en Gysen,
Ræd han skynder sig bort, og Kinderne vorde saa blege,
Saaledes foer Alexandros nu ind i de freidige Troers
Stimmel, betagen af Skræk for Atreus's Søn Menelaos.
Strax blev Hektor ham vaer, og med haanlige Ord han ham lasted:
  Ulykkens Paris! du fagre, du Boler, du Qvindeforlokker!
Gid du aldrig var fød, eller ugift kommen af Dage!
Ja! det vilde jeg ønske, langt bedre det var dog i Sandhed,
End saaledes at gange til Spot, foragtet af Andre.
Skoggrende maae de jo lee, de haarfagre Mænd af Achaia,
Som for en ypperlig Kæmpe dig holdt, fordi du af Skabning
Est saa fager, men ei har du Kraft, ei Mod i dit Hjerte.
Hvor har en Mand som du paa havbefarende Skibe
Dristet at gange tilsøes, og sanke dig villige Svende,
Færdes blandt fremmede Folk, og fra langtbortliggende Lande
Rane den deiligste Viv, som er Frænke til dygtige Helte,
Baade din Fader og Staden og hele vort Folk til Kummer,
Fienderne kun til Fryd og dig selv til Spee og til Skjændsel!
Ei for Atreiden du voved at staae? snart havde han lært dig,
Hvad for en Mand det er, hvis blomstrende Viv du har ranet;
Baade da skulde din Cithar dig ei, og ei Aphrodites
Gaver, dit Haar og din Skabning, naar strakt i Støv du dig vælted;
Dog forknyt er Troernes Folk, forlængst var du ellers
Klædt i en Kjortel af Steen for al den Fortræd du har voldt os.
  Ham gjensvared paastand den deilige Helt Alexandros:
Hektor! da skjellig du lastet mig har, og ei uden Føie, —

Dog i din Barm er Hjertet bestandig saa haardt som en Øxe,
Som udi Huggerens Haand gjennem Tømmeret gaaer, naar til Skibsbygst
Snildt han danner en Planke, og svart den forøger hans Svingkraft,
Saaledes har du i Barmen et Mod, som aldrig forfærdes.
Last for de Gaver mig ei, som mig gav Aphrodite den gyldne,
Gudernes herlige Gaver er visselig ei at forkaste,
Dem de naadigen give, dem Ingen sig selv kan forhverve!
Dog, hvis du ønsker, at nu til standende Strid jeg skal træde,
Skik da til Plads det øvrige Folk, Achaier og Troer,
Og udi Kredsen mig stil med den krigerske Drot Menelaos
Frem til en Dyst om Helena selv og om samtlige Skatte;
Hvo der af os med Seier gaaer bort, og vinder i Striden,
Han skal Qvinden og alt hendes Gods hjemføre til Eie;
Slutte da skal I Andre Forlig og paalidelig Eedspagt,
I skal det frugtbare Troia beboe, og til Argos begive
Hine sig hjem og Achaia det Land med de deilige Qvinder!
Talt, da glædede Hektor sig høit ved Ordet, han hørte;
Frem i Kredsen han treen, og standsed de Troiske Fylker,
Gribende midt om Landsen, da trak de sig Alle tilbage.
Ham beskjød nu med Pile de haarfagre Mænd af Achaia,
Hist de sigted med Spyd, her Stene de slyngede mod ham.
Høit da hæved sin Røst Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Standser, Argeier! Achaiske Mænd, holder inde med Spydkast!
Vist har et Ord os at sige den hjelmomstraalede Hektor.
Saa han taled, og disse paastand holdt inde med Striden;
Tause tilhobe de blev, da mælede Hektor til Begge:
Hører af mig, I Troer og pandsrede Mænd af Achaia!
Hvad Alexandros forkynder, som først gav Løsen til Krigen.
Alle de øvrige Troer og Mænd af Achaia tilhobe
Byder han ned paa den nærende Jord deres Vaaben at lægge,
Selv vil i Kredsen han frem med den krigerske Drot Menelaos
Træde til Kamp om Helena selv og om samtlige Skatte;
Hvo der af Begge med Seier gaaer bort, og vinder i Striden,
Han skal Qvinden og alt hendes Gods hjemføre til Eie,
Slutte da ville vi Andre Forlig og paalidelig Eedspagt
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Ordet i Kredsen da tog den vældige Helt Menelaos:
Mig I høre nu ogsaa, thi mig jo gaaer denne Kummer

Nærmest til Hjerte; jeg haaber forvist, at Achaier og Troer
Nu skulle skilles i Fred efter al den Qual I har fristet
For min Uenigheds Skyld, den først Alexandros afstedkom.
Hvilken af os nu Skjebnen bestemte til Død og til Henfart,
Vel, han døe, men i Fred adskilles I andre som snarest!
Henter nu hid et Par Lam, et Gimmerlam sort og en Vædder
Hvid til Solen og Jorden, selv hente vi et til Kronion.
Kalder den kraftige Priamos hid, at han Pagten kan slutte
Selv, thi hans Sønner ere frække, ei Troe og Love de holde,
At ikke Nogen den hellige Pagt skal krænke ved Eedsbrud;
Altid er Sindet hos yngere Mænd ustadigt som Luften,
Men er en Gubbe tilstede, da seer han i Nutid og Fremtid
Dybt, hvorledes det bedst til Tarv kan vorde for Begge.
Saa han taled, da glæded sig høit Achaier og Troer,
Froe ved det Haab at befries omsider fra sørgelig Krigsfærd.
Gangerne rykked i Rader de hen, selv sprang de fra Stridsvogn,
Førte sig Vaabnene af, og lagde dem hos sig paa Jorden,
Tæt laae Rustning ved Rustning, kun smalt var Rummet imellem.
Hektor til Byen nu strax afskikkede tvende Herolder,
Priamos flux at kalde derud og Lammene hente;
Men til de bugede Skibe den mægtige Drot Agamemnon
Bød sin Herold Talthybios gaae, for Lammet at hente;
Ufortøvet han lød den Helt Agamemnons Befaling.
Men til den haarfagre Helena kom nu Iris med Budskab,
Ganske livagtigen lig hendes Svigerske, Antenorideus
Viv Laodike, den skjønneste blandt Kong Priamos' Døttre,
Som med den Drot Helikaon var gift, en Søn af Antenor.
Hende hun traf i sit Kammer, paa Væven hun vov sig en Kaabe,
Prægtig og stor, af Skarlagens Garn, og virked til Islæt
Mangen en Kamp, som Troer og malmklædte Mænd af Achaia
Havde for hende bestaaet saa suurt under Krigsgudens Hænder;
Trædende nær til Orde nu tog den hurtige Iris:
Elskede Pige! saa kom dog og see, hvad synderlig Idræt
Troernes Kæmper har for og de malmklædte Mænd af Achaia,
Hvilke hinanden tilforn paaførte den grusomme Kampfærd
Ude paa Sletten med hidsig Begjær efter drabelig Feide;
Nu de sidde saa tyst, i Mag paa Skjold de sig læne,
Striden er endt, og de mægtige Spyd staae plantede rundtom;

Men Alexandros vil nu med den krigerske Drot Menelaos
Træde til Dyst om dig med vældige Landser ihænde,
Hvo der da seirer i Striden, hans elskede Viv skal du kaldes.
Talt, og i Helenas Barm den sødeste Længsel hun vakte
Efter den forrige Mand, efter Fader og Moder og Hjemstavn;
Flux hun hylled sig ind i sit skinnende Slør, og af Kamret
Iled hun ud, mens Taarene randt blidt ned over Kinden;
Ei alene hun gik, af Ternerne to hende fulgte,
Aithre, Pitheus's Barn og den øienfagre Klymene,
Og i en Fart til den Skæiske Port de samtlige naaede.
Oppe hos Priamos der, hos Panthoos og hos Thymoites,
Klytios, Lampos med samt Hiketaon, en Ætling af Ares,
Sad Ukalegon nu med Antenor, forstandige Begge.
Der ved den Skæiske Port sad Folkets bedagede Drotter,
Alderen hvile dem bød med krigersk Bedrift, men paa Thinget
Vare de dygtige Mænd; Græshopperne lig, som i Skoven
Sidde paa Træernes Løv og qviddre med livlige Stemmer,
Saaledes sad nu her de Troiske Fyrster paa Taarnet.
Men da de nu blev Helena vaer, som Taarnet sig nærmed,
Taled de saa halv høit med bevingede Ord til hverandre:
Ei er det sært, at Troer og pandsrede Mænd af Achaia
Friste Besvær langsommelig Tid for saadan en Qvinde,
Ganske forbausende ligner hun jo Gudinder af Aasyn;
Dog ihvor deilig hun er, maa hun hjem paa Skibene drage,
Ei forblive hun her til Jammer for os og vor Afkom.
Saa de taled, og Priamos selv paa Helena kaldte:
Kom kun hid, og sæt dig hos mig, min elskede Datter!
At du kan see din forrige Mand, dine Venner og Frænder.
Du har mig Intet forskyldt, al Skyld hos Guderne hviler,
Som den usalige Krig med Achaiernes Sønner mig voldte;
Kom og nævn mig Navnet paa denne forbausende Kæmpe!
Hvem er dog hiin Achæiske Mand saa høi og saa kraftig?
Vel er der Andre, som kneise med Hovedet høit over denne,
Men for mit Øie jeg aldrig endnu har skuet saa fager,
Aldrig saa værdig en Mand, forsand han ligner en Konning.
Ham gjensvarede Helena flux, den deilige Qvinde:
Elskede Fader! ærværdig forsand og hellig du est mig!
Gid dog den rædsomme Død havde huet mig, dengang jeg fulgte

Hid med din Søn, og forlod baade Huus og min elskede Datter,
Venner og Slægt og den elskede Kreds jevnaldrende Piger!
Dog, det skete nu ei, og derfor jeg smelter i Taarer.
Dette jeg sige dig vil, hvorom du mig spørger og fritter,
Det er Kong Atreus's Søn, den mægtige Drot Agamemnon,
Baade fortrinlig som Konning, og flink til at bruge sin Landse,
Fordum en Svoger til mig, jeg Forvorpne, ja fordum han var det.
Saa hun talte, men Gubben beundrede Drotten og udbrød:
Atreus's salige Søn! du Signede! Gudernes Yndling!
Talrigt forsand er Achaiernes Folk, som lyder dit Herskab;
Fordum til Phrygien drog jeg engang, det yppige Viinland,
Der en Mængde jeg saae af de gangerbetvingende Phryger,
Folk, som stod under Otreus og Mygdon, en Helt som en Guddom,
Dengang i Leir de laae ved Floden Sangarios' Bredder;
Selv var jeg med i Kæmpernes Tal, som ydede dem Bistand,
Just den Dag Amazonerne kom, de mandhaftige Qvindfolk,
Færre de var dog i Tal, end Achaiernes freidige Krigshær.
Atter nu spurgte den aldrende Drot, da han skued Odysseus:
Hør! min elskede Datter! fortæl mig nu ogsaa, hvem hiin er,
Vel er han mindre paa Væxten, end Atreus's Søn Agamemnon,
Bredere dog over Brystet han er og af Hærder at skue;
Ned paa den alternærende Jord har han lagt sine Vaaben,
Men som en Vædder gaaer selv han omkring i Mændenes Række,
Ja med den pelsede Vædder jeg ligne ham maa, naar den vanker
Gjennem en stimlende Flok hviduldede Faar udi Vangen.
Ham gjensvarede Helena flux, hiint Barn af Kronion:
Det er Laertes's Søn, den snedige Konning Odysseus,
Fostret han blev i Ithakas Land, som kun er en Fjeldøe,
Og han er snild til at hitte paa Raad og listige Anslag.
Strax Antenor, den kløgtige Drot, gav hende til Gjensvar:
Fuldkommen sandt er det Ord, du der fortæller os, Qvinde!
Hid jo kom allerede tilforn den Ædling Odysseus,
Skikket i Ærind om Dig med den krigerske Drot Menelaos;
Dem herberged jeg da, og gjæsted dem mildt i min Baaning,
Begge jeg lærte da kjende af Kløgt saavelsom af Aasyn.
Var de da begge tilstede blandt Troiske Mænd i Forsamling,
Hæved Atreiden sig frem, naar de stod, med bredere Skuldre,
Men naar de sad, var Odysseus langt meer ærværdig at see til;

Toge de derpaa til Orde, og Hver udvikled sin Mening,
Rapt som et Hjul løb Ordene da Menelaos fra Tungen,
Faa, men med klingende Røst, thi ødsel med Ord var han ikke,
Skeied ei heller fra Sagen, hvorvel han af Aar var den yngste;
Men naar Odysses, den snedige Drot, sprang op fra sit Sæde,
Stod han og stirrede ned, og fæstede Blikket paa Gulvet,
Ei han Staven i Haand bevægede frem og tilbage,
Nei! urokkelig fast han den holdt, og ligned en Taabe,
Hartad skulde man troe, han var vred eller slagen med Vanvid,
Men naar han hæved sin kraftige Røst, og Ordene foer ham
Styrtende ud af hans Bryst lig Snee, naar den fyger om Vintren,
Ei skulde da nogen dødelig Mand med Odysses sig maale,
Ei med Forundring betragted vi nu hans Aasyn og Adfærd.
Tredie Gang, der Aias han saae, tog Gubben til Orde:
Hvem er den anden Achæiske Mand, saa høi og saa kraftig?
Frem han rager i Skaren med Hoved og mægtige Skuldre.
Atter ham Helena svared, den Viv langsløret og deilig:
Det er den vældige Aias, et Værn for Achaiernes Sønner.
Hist blandt Kreterne staaer Idomeneus, ret som en Guddom;
Rundt omkring ham i Hob har Kreternes Drotter sig samlet.
Fordum har mangen en Gang den krigerske Drot Menelaos
Gjæsted ham hist i vor Borg, naar han kom paa Reiser fra Kreta.
Ogsaa jeg skuer nu hist enhver blankøiet Achaier,
Som er mig vel bekjendt, og hvem jeg ved Navn kunde nævne,
To Krigshøvdinger dog er jeg ei istand til at øine,
Hestebetvingeren Kastor og Baxeren djærv Polydeukes,
Samfuldbrødre til mig, een Moder har bragt os til Verden,
Enten ei fulgte de med fra det yndige Land Lakedaimon,
Eller maaskee de kom med de havbefarende Skibe,
Men udi Heltenes Færd nu ei har Lyst sig at vise,
Bange for al den Skjændsel og Haan, som jeg dem forvolder.
Saa hun talte, dem gjemte den nærende Jord allerede
Hist i det Land Lakedaimon i Fædrenes elskede Hjemstavn.
Hen gjennem Byen Herolderne nu til den hellige Edspagt
Bar to Lam og qvægende Viin, Afgrøden af Landet,
Fyldt paa en Gedeskinds Dunk, og selv Herolden Idaios
Bar den skinnende Kumme saavelsom de gyldene Bægre.
Trædende hen til Gubben han vakte ham saa med sin Tale:

Op! Laomedons Søn! dig byde de ypperste Kæmper,
Hestebetvingende Troer og malmbedækte Danaer,
Ned paa Sletten at gaae for at slutte paalidelig Eedspagt,
Thi Alexandros vil nu med den krigkrske Drot Menelaos
Træde til Dyst om Qvinden med mægtige Landser ihænde.
Hvo der da seirer i Striden, ham Qvinden og Skattene følge,
Slutte da ville de Andre Forlig og paalidelig Eedspagt,
Vi skal det frugtbare Troia beboe, og til Argos begive
Hine sig hjem og Achaia, det Land med de deilige Qvinder.
Saa han taled, men Oldingen gjøs og bød sine Svende,
Flux at spænde for Karm, og ufortrødne de lød ham.
Op steg Priamos strax og rykkede Tømmen tilbage,
Og ved hans Side besteg Antenor den prægtige Agstol;
Gjennem den Skæiske Port saa Hestene traved til Sletten.
Men da de kom til Troerne hen og Achaiernes Sønner,
Steg af Vognen de ned paa den alternærende Jordbund;
Derpaa begav de sig ind midt mellem Achaier og Troer.
Flux fra sit Sæde da sprang Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Ogsaa Odysses, den snilde, stod op; de vakkre Herolder
Samled nu Alt til den hellige Pagt; i Kummen de Vinen
Blandede først, saa heldte de Vand over Kongernes Hænder.
Atreus's Søn, uddragende flux med Haanden en Daggert,
Som ved hans Hofte bestandigen hang ved den mægtige Sværdbalg,
Totter af Lammenes Hoveder skar, og Heroldernе derpaa
Deelte dem om til de ypperste Mænd af Achaia og Troia,
Høit i Kredsen Atreiden da bad med oprakte Hænder:
Zeus Alfader, Idæiske Drot, priisværdige, høie!
Helios! lysende Sol, som Alt baade skuer og hører!
Floder og Jord, og I Tvende, som dybt under Muld efter Døden
Straffe hvert Menneskens Barn, som svor i Livet en Meeneed,
Værer os Vidner, og holder i Hævd den hellige Eedspagt!
Hvis Alexandros nu fælder den Guldhaars Drot Menelaos,
Da skal han Helena selv og samtlige Skatte beholde,
Hjem vi Andre da gaae med de havbefarende Skibe;
Hvis derimod Menelaos i Kamp Alexandros ihjelslaaer,
Da skal Troerne strax baade Godset og Helena afstaae,
Dertil de give saa klækkelig Bod, som Billighed kræver,
Og som kan ordes endog blandt Folket i kommende Slægter;

Dog hvis Priamos selv og Priamos' Sønner sig vægre
Bod at erlægge til os, saafremt Alexandros er fældet,
Strax da farer med Feide jeg fort, den Bod mig at vinde,
Blivende her saalænge, til Maalet jeg naaer for mit Krigstog.
  Talt, med den grusomme Kniv skar Lammenes Struber han over,
Tog saa og lagde paa Jorden dem ned, end gispede de begge,
Skjøndt deres Liv var forbi, al Kraft havde Kniven dem røvet.
Derpaa man øste den liflige Viin af Kummen med Bægre,
Gjød til Offer den ud, og bad til de evige Guder;
Mangen Achaier og Troer da tog saalunde til Orde:
  Zeus! priisværdige, høie! I salige Guder tilhobe!
Hvo af os Begge der først overtræder den hellige Edspagt,
Gid hans Hjerne maa flyde til Jord, som Vinen nu flyder,
Hans saavelsom hans Børns, og hans Viv vorde skjændet af Fiender!
  Bedende taled de saa, men Zeus bønhørte dem ikke.
Ordet i Kredsen nu Priamos tog, hiin Dardanos' Ætling:
  Hører mig, Troer! og I malmpandsrede Mænd af Achaia!
Hjem jeg drage nu vil til det stormomsusede Troia;
Ei udholde jeg kan at see for mit Øie den Tvekamp
Mellem min elskede Søn og den krigerske Drot Menelaos;
Zeus alene dog veed med alle de salige Guder
Hvem af Begge den sluttende Død er af Skjebnen berammet.
  Talt; den herlige Drot strax Lammene kasted i Vognen,
Selv saa steg han tilvogns, og rykkede Tømmen tilbage,
Og ved hans Side besteg Antenor den prægtige Agstol,
Atter til Ilios hjem i en Fart saa rulled de Begge.
  Hektor, Priamos Søn og den snedige Konning Odysseus
Maalte nu Pladsen, hvor Dyst skulde staae, saa toge de Begges
Lodder, og rysted dem om i en Malmhjelm, for at bestemme,
Hvo der af Kæmperne først det kobberne Spær skulde slynge.
Folket til Guderne bad med høitopløftede Hænder;
Mangen Achaier og Troer da tog saalunde til Orde:
  Zeus Alfader! Idæiske Drot, priisværdige, høie!
Hvo blandt disse der først denne Splid mellem Folkene reiste,
Gid han maa lade sit Liv og vandre til Hades's Bolig!
Slutte da ville vi Andre Forlig og paalidelig Edspagt.
  Saa de taled; med bortvendt Blik den straalende Hektor
Rystede Hjelmen, og Paris's Lod sprang ud i det samme.

Folket sig satte paa Rad, hvor Enhvers fodløftende Heste
Stode for Karm, og hvor Vaabnene laae og glimred paa Jorden.
Derpaa den Helt Alexandros, den haarfagre Helenas Husbond,
Skyndte sig strax med at axle den prægtige Rustning om Skulder.
Først og fremmest han lagde de deilige Skinner om Smalbeen,
Tæt om Anklerne slutted de fast med sølverne Spænder;
Videre tog han og lagde sin kjødelig Broder Lykaons
Prægtige Pandser omkring sit Bryst, og det passed ham ganske,
Kasted dernæst over Axel sit sølvbenaglede Slagsværd,
Smeddet af Malm, tog Skjoldet paa Arm, baade stort og forsvarligt,
Og paa det kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,
Smykket med Hestehaarssvæv, vildt vaiede Busken foroven,
Greb saa tilsidst sit dygtige Spær, og det passed i Næven.
Ogsaa paa lignende Viis den Helt Menelaos sig rusted.
Men da nu Hver især til Dyst havde axlet sin Rustning,
Treen i Kredsen de frem, ind mellem Achaier og Troer,
Med et forfærdeligt Blik, til Gru for Alle, som saae det,
Hestebetvingende Troer og pladebedækte Danaer.
Nær ved hinanden de stod paa den nysafmaalede Dystplads,
Svingende hver sit Spyd, opfyldte med Harm mod hinanden.
Først udslynged den Helt Alexandros sin mægtige Spydstang
Mod Menelaos, og traf med sit Spær hans blankede Rundskjold;
Ei brød Malmen igjennem, men krum Spydsodden sig bøied
Mod det forsvarlige Skjold; da stormede frem med sin Landse
Atreus's Søn Menelaos med Bøn til Fader Kronion:
Mægtige Zeus! skaf mig Hevn over ham, som først mig fornærmed,
Giv ham sin Helsot for denne min Haand, den Helt Alexandros,
At man i kommende Slægter endog en Gysen maa føle
Ved at fornærme den Vært, som sin Gjæst venskabelig modtog.
Talt; med et Sving udslynged han flux sin vældige Spydstang
Mod Priamiden, og traf med sit Spær hans blankede Rundskjold;
Gjennem det skinnende Skjold den holdige Landse sig trængte,
Bored sig videre frem heelt gjennem det brogede Pandser,
Ja ved Lysken endog den flængede Kjortlen istykker;
Dog, han bøied sin Krop, og Døden den sorte han undslap.
Flux Atreiden nu drog sit sølvbenaglede Slagsværd,
Løfted det høit og hug mod Spolen af Hjelmen, men Klingen
Sprang, da mod Hjelmen den slog, og i Stumper den faldt ham af Haanden;

Jamrende skreg Atreiden med Øinene vendte mod Himlen:
  Fader Kronion! saa arg som Du er Ingen af Guder!
Paris jeg vented saa vist for hans nedrige Gjerning at tugte,
Men i min Haand sprang Klingen i Qvag, og Landsen tillige
Foer omsonst af Næven mig ud, jeg ramte ham ikke.
  Talt, og styrtende frem han greb i den Hestehaars Hjelmbusk
Fat, og trak ham afsted mod de pladebedækte Danaer,
Og den baldyrede Rem, der var spændt under Hagen som Hjelmbaand,
Snæred saa hardt den buttede Hals, at den fast havde qvalt ham.
Nu havde bort han slæbt ham, og vundet unævnelig Hæder,
Hvis Aphrodite, hiin Datter af Zeus, ei grandt havde seet det,
Remmen hun rev itu af den vældigen slagtede Oxe,
Tom da fulgte den buskede Hjelm hans senede Næve,
Og med et slyngende Kast mod de malmbeklædte Danaer
Kylede Hjelmen han hen, og de troe Stalbrødre den optog.
Atter saa stormed han frem med ivrig Begjær ham at styrte
Ned med sit kobberne Spyd, men bort Aphrodite ham snapped
Let, en Gudinde hun var jo, og hyllede tæt ham i Taage;
Derpaa hun førte ham hjem til hans viraksduftende Kammer,
Bort saa gik hun at kalde paa Helena; hist paa det høie
Taarn hun snart hende traf, omringet af Troiske Qvinder;
Fat hun tog i det yndige Slør og rykked med Haanden,
Og til en gammel Moerlil omskabt hun til Helena taled,
Som hende karted og spandt den skjønneste Uld, da hun boede
I Lakedaimon endnu, og hvem hun elskede saare;
Hende livagtigen lig nu tog Aphrodite til Orde:
  Kom! Alexandros dig byder, igjen dig hjem at forføie;
Hist paa den snørklede Seng har han nu i Kammeret sat sig
Straalende fager i prunkende Dragt, ei skulde man tænke,
At han var kommen fra Dyst med en Helt, men før, at han ilte
Hen til en Dands, eller nys efter Dands havde sat sig til Hvile.
  Saa hun taled, og Hjertet i Helenas Bryst hun bevæged,
Men da hun saa blev vaer Gudindens fortryllende Nakke,
Og hendes yndige Barm og begge de funklende Øine,
Blev af en Gysen hun greben, tog Ordet og taled saalunde:
  Slemme! hvi staaer nu atter din Hu til med Svig mig at daare,
Vil du nu føre mig længere bort til en af de store
Stæder i Phrygien eller Maioniens yndige Landskab,

Hvis blandt mælende Menneskens Børn du der har en Yndling?
Mon fordi Menelaos gik af med Seiren i Tvekamp
Med Alexandros, og agter at føre mig hjem, jeg forhadte,
Kommer du derfor nu hid til mig med Rænker i Hjertet?
Gak til Paris nu hen, forsag reent Gudernes Veie,
Sæt ei mere din Fod igjen paa høien Olympos,
Nei! men klynk bestandig om ham, og beskjerm ham med Omhu,
Indtil han enten dig gjør til sin Viv eller og til sin Terne.
Ikke jeg agter nu did at gaae, at beprydde hans Leie,
Skjændigt det vilde jo være, mig vilde da Troernes Qvinder
Spotte herefter, og alt af utallige Sorger jeg martres.
Hende da svared med Harm Aphrodite, den høie Gudinde:
Trodsige! tir mig ei, at i Vrede jeg ei dig forlader,
Vorder dig ligesaa fiendsk, som jeg nu dig høiligen elsker,
Og mellem begge de feidende Folk, Danaer og Troer
Vækker et grueligt Had, saa dig times en ynkelig Henfart.
Saa hun taled, og Helena skjalv, hiint Barn af Kronion;
Tæt hun hylled sig ind i sit skinnende Slør, og med Taushed
Vandred hun bort, ubemærket af Qvinderne, ført af Gudinden.
Men da de saa havde naaet Alexandros's prægtige Vaaning,
Skyndte sig Ternerne flux, og begave sig Alle til Arbeid.
Ind i Høienloftskammeret treen den deilige Qvinde,
Strax Aphrodite, den smilende Viv, en Stol hende hented,
Selv Gudinden den bar, og foran Alexandros den satte.
Der tog Helena Plads, Aigidebeherskerens Datter,
Bort hun vendte sit Blik, og talede spodsk til sin Husbond:
Hjem fra Striden du kommer, gid der du din Død havde fundet,
Dræbt af den vældige Mand, som i fordums Tid var min Husbond!
Pralet du har jo tilforn, at over den Helt Menelaos
Høit i Styrke du stod, i Armenes Kraft og i Spydkunst;
Gak da nu hen og æsk den krigerske Drot Menelaos
Ud paany til standende Strid; dog nei! jeg vil heller
Raade dig ganske fra Kamp; prøv ei slig taabelig Gjerning,
Frem at træde til Dyst med den Guldhaars Drot Menelaos
Mand mod Mand, at du ei skal lade dit Liv for hans Landse.
Paris til Orde nu tog, og gav sin Hustru til Gjensvar:
Kone! hør op at krænke mit Sind med smædelig Tale!
Seiret har nu Menelaos ved Pallas's Hjelp, men med Tiden

Seirer vel jeg over ham, ogsaa mig er der Guder til Bistand.
Nu lad os hvile tilsammen og ømt forenes i Elskov!
Aldrig tilforn har saa brændende Lyst omhyllet mit Hjerte,
Ei engang da jeg først fra det yndige Land Lakedaimon
Havde dig røvet, og seiled paa havbefarende Skibe,
Dengang paa Kranaes Øe jeg først dig favned i Elskov,
Som jeg for dig nu blusser, og sødt henrives af Længsel.
  Talt; selv først han Leiet besteg, ham fulgte hans Hustrue,
Og paa den snørklede Seng de der sig leirede begge.
  Men som et glubende Dyr foer Atreus's Søn gjennem Stimlen,
Om han etsteds maaskee kunde øine den Helt Alexandros.
Ingen af Troerne dog og de dygtige Ledtogskæmper
Mægted Atreiden at sige, hvorhen Alexandros var sluppen.
Ei dog af Yndest de havde ham skjult, havde Nogen ham øinet,
Thi han var samtlige Mænd saa forhadt som Døden den sorte.
Ordet i Kredsen da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
  Hører mig, Troiske Mænd, Dardaner og Ledtogskæmper!
Seier skinbarlig jo vandt den krigerske Drot Menelaos,
Derfor J Godset og Helena selv den Argeiiske Qvinde
Give til os med saa klækkelig Bod, som Billighed kræver,
Og som kan ordes endog blandt Folket i kommende Slægter.
  Saaledes taled Atreiden, ham jubled Achaierne Bifald.

Fjerde Sang.

Pagtens Brud. Agamemnons Hærmønstring.

Guderne sad imedens hos Zeus tilraads i Forsamling
Hist i den gyldene Hal; blandt dem den værdige Hebe
Skjenkede Nektar omkring, og med Guldpokaler ihænde
Drak hverandre de til, mens de skuede ned over Troia.
Strax forsøgte Kronion at egge ved stiklende Tale
Here til Harm, og paa Skrømt han tog saalunde til Orde:
Tvende Gudinder der er, som beskytte den Helt Menelaos,
Here Gudinden af Argos og Pallas af Alalkomene;
Fjernt de sidde forsand, men med Fryd betragte de Kampen,
Mens Aphrodite, den smilende Viv, bestandigen færdes
Om Alexandros, og skjermer ham troe mod Dødens Gudinder.
Nu har hun ogsaa ham frelst, skjøndt alt han vented sig Døden.
Seier tilvisse dog vandt den krigerske Drot Menelaos.
Lad os da gange paa Raad, hvordan sig dette skal ende,
Om vi skal yppe den mordiske Strid og det rædsomme Kampgny
Atter paany, hvad eller vi Fred mellem Begge skal stifte.
Hvis Eder Alle det tykkes for godt, og det har Eders Minde,
Stande da skal Kong Priamos' Stad beboet i Fremtid,
Og Menelaos skal hjem med Helena drage til Argos.
Saaledes taled Kronion, da knurrede Pallas og Here;
Tæt hos hinanden de sad, og pønsed paa Troernes Skade;

Dog Athene blev siddende taus, slet ikke hun mæled,
Skjøndt mod sin Fader hun fnøs, af den vildeste Vrede betagen;
Men i sit Bryst kunde Here ei gjemme sin Harm og hun udbrød:
Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Vil du da reent forstyrre min Id? skal den Sved, jeg har møisomt
Svedt, være runden omsonst? tit jog mine Heste jeg trætte,
Folk at samle til Vee over Priamos selv og hans Sønner.
Gjør det! men visselig ei vi Guder vil prise din Idræt.
Bister i Hu Skysamleren Zeus gjensvared saalunde:
Siig mig, min Kjære! hvori har Priamos dog og hans Sønner
Syndet saa grovt imod dig, at du stedse med rasende Higen
Ilios søger at styrte, den smuktbebyggede Kongstad?
Ja naar engang gjennem Porten du kom bag de mægtige Mure,
Og du saa slugte Kong Priamos raae, hans Børn og de andre
Troer tilhobe, da kunde maaskee din Harme du mætte.
Gjør hvad dig tykkes for godt, men lad denne vor Trætte herefter
Ei mellem dig og mig en svar Uenighed yppe!
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Hvis ogsaa jeg engang faaer Lyst en Stad at forstyrre,
Hvilkensomhelst, der beboes af Folk, dem du er bevaagen,
Sink da ikke min Hevn, men lad frit efter Tykke mig raade!
Selv frivillig jeg denne dig gav, skjøndt nødig jeg vilde,
Thi blandt alle de Stæder, hvor jordiske Mennesker bygge
Under den lysende Sol og den stjernebeprydede Himmel,
Skatted mit Hjerte bestandig det hellige Ilios høiest,
Askspærsvingeren Priamos selv og det Folk, han behersker;
Ei paa mit Alter man skorte det lod paa rundeligt Offer
Enten af Viin eller Damp, den Hæder, som Guderne times.
Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:
Vel! af Jorderigs Stæder er tre, som jeg elsker fortrinlig,
Argos og Sparta saavelsom det vidtudstrakte Mykene,
Dem ødelægge du kun, naar dit Hjerte de vorde forhadte,
Ei skal jeg træde til Værn, deres Fald skal jeg ikke formene;
Selv om jeg ivred mig nidsk, og dig ei tillod dem at styrte,
Baaded min Iver dog ei, thi du est mig langt overlegen.
Lidet det sømmer sig dog, at du reent forspilder mit Arbeid,
Jeg er jo ogsaa en Guddom, min Æt og din er den samme,
Thi til den første Gudinde den snedige Kronos mig avled,

Baade ved Byrd, og tillige fordi jeg kaldes din Hustrue,
Du, der byder som øverste Drot over samtlige Guder.
Dog, i dette vi nu for hinanden vil føielig vige,
Jeg for dig, som du for mig, og da vil de andre
Guder os følge; men giv nu flux Athene Befaling,
Ned at gaae til Achaiers og Troers forfærdende Kampgny,
For at forsøge, om Troerne ei kan vorde de Første
Til at forsee sig mod Pagten, og krænke de stolte Danaer.
  Talt; hendes Raad adlød hiin Guders og Menneskers Fader,
Flux med disse bevingede Ord til Athene han talte:
  Skynd dig ned til Hæren paastand til Achaier og Troer,
For at forsøge, om Troerne ei kan vorde de Første
Til at forsee sig mod Pagten og krænke de stolte Danaer.
  Talt, og Athene han vakte, som alt var rede forinden;
Ned i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos;
Som naar den snedige Kronos's Søn udstikker en Stjerne,
Enten til Varsel for Kriger i Leir eller Sømand paa Bølge,
Klart den tindrer og Gnist paa Gnist udflyver fra Stjernen,
Lig en saadan til Jord nedsvævede Pallas Athene,
Midt ind i Kredsen hun foer til Gru for Alle, som saae det,
Hestebetvingende Troer og pladebedækte Danaer.
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:
  Enten skal nu den mordiske Strid og det rædsomme Kampgny
Yppes igjen, eller Zeus vil Fred mellem Folkene stifte,
Han som er øverste Raader for Krig mellem Menneskens Sønner.
  Saaledes talede nu heel mangen Achaier og Troer.
Ind i Troernes Sværm nu foer Gudinden, livagtig
Antenoriden Laodokos lig, den kraftige Spydhelt,
Speidende løb hendes Blik, for Pandaros mulig at finde.
Snart dog traf hun den bolde, mandhaftige Søn af Lykaon,
Midt i de dygtige Rækker han stod blandt Lykiens Skjoldmænd,
Som havde fulgt ham i Leding fra Floden Aisepos's Strømme.
Trædende nær med bevingede Ord saalunde hun taled:
  Vilde du lyde mit Ord, du stridbare Søn af Lykaon!
Dristed en flyvende Piil du mod Menelaos at skyde?
Hæder og Tak da vandt du forvist af samtlige Troer,
Men af dem Alle dog meest af den herlige Drot Alexandros;
Først og fremmest af ham du glimrende Gaver annammed,

Saae han Atreus's Søn, den priselig Drot Menelaos,
Ramt af dit dræbende Skud opstige paa sørgeligt Dødsbaal.
Vel! saa skyd da en Piil mod den krigerske Drot Menelaos,
Først dog Apollon du love, Lyssønnen, den Bueberømte,
At du af førstefulds Lam vil en reen Hekatombe ham offre,
Naar til Zeleia, den hellige Stad, du kommer tilbage.
Saaledes taled Athene, og fristed hans Sind til en Daarskab.
Flux sin glattede Bue han greb; af en springende Steenbuks
Horn var den gjort, den selv han engang havde ramt under Brystet,
Just som fra Fjeldet den kom, han lured den op fra et Smuthul,
Og under Hjertet den traf, saa fra Klippen den tumlede baglænds.
Sexten Palmer dens Horn vare voxede ud fra dens Hoved,
Dem havde Armbrøstmageren snildt beredt og forenet,
Glattet dem smukt overalt, og derpaa beslaaet med en Guldkrog.
Da den var spændt, han satte den ned forsigtig mod Jorden
Støttet, og Skjoldene holdt hans troe Stalbrødre foran ham,
For at Achaiernes krigerske Folk ei frem skulde styrte,
Forend den Helt Menelaos var ramt, den Achæiske Hærdrot;
Aabned saa Koggerets Laag, og søgte sig ud en bevinget
Piil, som aldrig var brugt, et Væld til de sorteste Smerter.
Flux paa Strengen den braadede Piil han lagde tilrette,
Derpaa han loved Apollon, Lyssønnen, den Bueberømte,
Strax en reen Hekatombe af førstefulds Lam ham at offre,
Naar til Zeleia, den hellige Stad, han var kommen tilbage;
Tog saa og traf baade Kærven og Oxetarmsstrengen tillige,
Strengen han rykkede ind mod sit Bryst og Jernet mod Buen,
Og da han saa havde spændt i en Krinds sin mægtige Armbrøst,
Klirrede Buen, høit hvined dens Streng, og den braadede Malmpiil
Sprang fra Streng med higende Lyst mod Skaren at flyve.
Dig, Menelaos! dog ei de salige Guder forglemte,
Mindst af dem Alle hiin Datter af Zeus! den Hærfangsgudinde,
Selv hun stilled sig frem, mod den stingende Piil dig at værne;
Thi fra hans Hud hun borte den holdt, som en Moder, der jager
Fluerne bort fra sit Barn, naar sødt det ligger og sover;
Selv hun styred den hen just der, hvor Beltet om Livet
Slutted med Spænder af Guld, og hvor Bryniepladerne mødtes;
Pilen den hvasse ham traf i det fastomsluttende Belte,
Først den bored sig ind heelt gjennem det brogede Belte,

Brød saa videre frem ind gjennem den prunkende Brynie,
Og gjennem Pladen, han bar til Legemets Værn imod Pile,
Hvilken beskjermed ham meest, dog selv gjennem denne den trængte,
Og i den yderste Hud med sin Od den ristede Manden;
Ud af Vunden paastand da strømmede Blodet saa høirødt.
Som naar en Qvinde fra Kariens Land eller og fra Maionien
Filsbeen farver med Purpur til Bidselzirat for en Ganger,
I hendes Kammer det ligger, mangfoldige Helte saa gjerne
Ønsked at føre det hjem, men Klenodiet gjemmes til Kongen,
Baade hans Ganger til Pryd og Gangerens Tumler til Hæder,
Saa Menelaos! nu rødnede blev af Blod dine fagert
Dannede Lænder og Been og deilige Ankler forneden.
Iisnende Skræk nu slog Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Alt som han saae, at det høirøde Blod udstrømmed af Vunden;
Ogsaa han selv maatte grue, den krigerske Drot Menelaos,
Men da han saae, at Hager og Snor sad udenfor Saaret,
Flux tilbage da vendte det freidige Mod i hans Bringe.
Sukkende dybt til Orde da tog den Drot Agamemnon,
Gribende Broderens Haand, Stalbrødrene sukked tillige:
Elskede Broder! til Død for dig har Pagten jeg sluttet,
Da for Achaier mod Troer jeg stilled dig ene til Tvekamp,
Nu har jo Troerne ramt dig, og traadt under Fødder vor Edspagt;
Ei er dog Eden omsonst, eller Lammenes Blod og den rene
Viin, som ved Offringen flød, og de Haandslag, paa hvilke vi stoled.
Selv om Olympieren ei fuldbyrder det nu allerede,
Skeer det dog sikkert engang, da komme de dyrt til at bøde
Med deres Hoveder selv, med Qvinder og alt deres Afkom.
O! thi dette jeg klarligen seer i mit Sind og mit Hjerte,
Komme der skal en Dag, da det hellige Troia vil falde,
Askspærsvingeren Priamos selv og det Folk, han behersker;
Selv skal Zeus, som i Ætheren boer, den øverste Styrer,
Ryste mod Alle tilhobe sin mørke forfærdende Aigis,
Vred over dette Bedrag, ja visselig vorder det fuldbragt.
Dog, Menelaos! for mig det en gruelig Sorg vilde være,
Dersom du nu skulde døe og alt opfylde dit Livsmaal,
Og til det tørstige Argos jeg selv med Skam maatte drage;
Thi paa det fædrene Hjem vilde strax Achaierne tænke,
Og lade Troernes Folk og Priamos Æren beholde,

Helena, Qvinden af Argos; i Muld dine Been vilde raadne,
Og udi Troia du laae paa din ufuldbyrdede Gjerning;
Sige da vilde vel En af de overmodige Troer,
Springende kaad paa din Grav, du priselig Helt Menelaos!
Gid Agamemnon saalunde sin Harm fuldbyrde mod Alle,
Som han er dragen herhid omsonst med Achaiernes Krigshær!
Hjem til det elskede Fædreneland med Skibene tomme
Maatte han gaae, og tilbage han lod den Helt Menelaos.
Saa vil man sige forvist, gid da Jorden mig sluge paa Stedet!
  Trøstende gav ham til Svar den Guldhaars Drot Menelaos:
Vær kun rolig, og jag ikke Skræk i Achaiernes Kæmper!
Ei har Pilen mig ramt paa et dødeligt Sted, men foruden
Var mig det brogede Belte til Værn, og indenfor dette
Baade mit Pandser og Pladen, den Smeddene hamred af Kobber.
  Derpaa ham svared igjen den Drot Agamemnon og sagde:
Gid du talede sandt, Menelaos, min elskede Broder!
Dog er det bedst, at en Læge dit Saar randsager og Balsom
Lægger derpaa, som kan stille maaskee de hæslige Smerter.
  Talt, og den bolde Herold Talthybios gav han Befaling:
Skynd dig, Talthybios! flux, og kald os Manden Machaon
Hid, Asklepios' Søn, den høistfortrinlige Læges,
At han kan syne den Helt Menelaos, Achaiernes Hærdrot,
Hvem en mesterlig Skytte, en Lykier eller en Troer,
Traf med en Piil, sig selv til Roes, men til Sorg for os Andre.
  Talt, Herolden hans Ord fornam, og villig han adlød;
Flux han skyndte sig bort til Achaiernes pandsrede Krigsfolk,
Speidende trindt efter Helten, og snart han øined Machaon;
Midt i de dygtige Rækker han stod blandt væbnede Skjoldmænd,
Som havde fulgt ham paa Tog fra det gangerernærende Thrike.
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
  Skynd dig, Asklepios' Søn! dig kalder den Drot Agamemnon,
At du kan syne den Helt Menelaos, Achaiernes Hærdrot,
Hvem en mesterlig Skytte, en Lykier eller en Troer,
Traf med en Piil, sig selv til Roes, men til Sorg for os Andre.
  Saa han taled, og Hjertet i Barm ved sit Ord han bevæged.
Flux gjennem Stimlen de skyndte sig nu vidt hen gjennem Leiren.
Men da de kom til det Sted, hvor den Guldhaars Drot Menelaos
Blødende stod, de ypperste Mænd havde flokket sig trindt ham,

Selv i Midten han stod, den guddomlignende Konning,
Drog flux Pilen han ud af det fastomsluttende Belte,
Og da han rykked den ud, sig Hagerne bøied tilbage.
Derpaa det brogede Belte han løsned, og indenfor dette
Pandsret og Pladen tillige, den Smeddene hamred af Kobber;
Synede dernæst det Sted, hvor den stingende Piil havde truffet,
Knugede Blodet af Saaret, og lagde velgjørende Balsom
Kyndig derpaa, den Cheiron af Venskab foræred hans Fader.
  Medens de sysled her med den kraftige Helt Menelaos,
Nærmed i Rækker sig meer og meer de Troiske Skjoldmænd.
Atter sig væbned Achaierne nu, og tænkte paa Kampen.
Søvnig man skulde da vist ikke seet den Helt Agamemnon,
Eller uvillig til Strid, eller ræd for at mødes med Fienden;
Nei! med Kraft han ilede hen til den hædrende Kampfærd,
Og sine Heste tilbage han lod med den prunkende Malmvogn.
Svenden Eurymedon, Søn af Peiraos' Søn Ptolemaios,
Holdt imedens de prustende Dyr afsides fra Tumlen;
Dog alvorlig han bød ham, at have dem flux i Beredskab,
Blev han i Lemmerne træt af at ordne den talrige Krigshær.
Selv tilfods begav han sig hen gjennem Mændenes Rækker.
  Hvem han nu freidige saae af de gangerbetvingende Kæmper,
Traadte han hen til, og lived dem op ved at tale saalunde:
  Mænd af Argos! forsager dog ei det stormende Angreb!
Aldrig vil Fader Kronion mod Løgnere vise sig gunstig,
Nei! men hine, som først sig forbrød og krænkede Pagten,
Dem skal Gribbene hakke fra Knoglerne Kjødet det bløde,
Og deres elskede Koner saavelsom uskyldige Smaabørn
Føre saa vi paa Skibene hjem, naar vi Staden har styrtet.
  Hvem han derimod saae den rædsomme Kamp at forsage,
Dem tiltalte han vredt og satte dem haanlig irette:
  Skrydende Mænd af Argos, I Nidinger! blues I ikke!
Hvi dog staaer I nu her forfærdede, ligesom Raakid,
Som, naar de matted sig ud ved langt over Marken at løbe,
Standse med Et, ei ringeste Mod er i Bringen tilbage,
Saaledes staaer I nu her forfærdede, uden at kæmpe.
Staaer I og venter maaskee, til Troerne nærme sig Stranden
Hist ved graalige Hav, hvor paa Land vi trak vore Snekker,
At I kan see, om Zeus vil holde sin Haand over Eder?

Ordnende Hæren saalunde blandt Kæmpernes Rækker han vandred,
Kom saa til Kreterne hen paa sin Gang gjennem Mændenes Stimmel.
Rundt om den freidige Drot Idomeneus rask de sig væbned,
Selv blandt de Forreste stod han, i Kræfter saa stærk som et Vildsviin,
Medens Meriones flinkt opmuntred de bageste Fylker.
Glad i Hu ved at see dem blev Mændenes Drot Agamemnon,
Flux med venlige Ord han saa til Idomeneus talte:
Dig, Idomeneus! skatter jeg meest blandt Stridsvognshelte,
Enten vi færdes i Kamp eller andre Bedrifter vi øve,
Eller et Gilde der staaer, og Argeiernes ypperste Drotter
Lade den blusſende Konningeviin i Bægrene flyde;
Naar da Enhver af de andre langhaarede Mænd af Achaia
Drikker sit skjenkede Maal, da staaer Pokalen bestandig
Fuld for dig som for mig, at drikke naar Hjertet det attraaer.
Drag da til Kampen saa kjæk, som du fordum har roest dig at være.
Ham gjensvared paastand Idomeneus, Kreternes Konning:
Atreus's Søn! jeg være dig skal i Kampen en fuldtroe
Ven, altsom jeg tilforn har dig vist forjættet og lovet.
Skynd nu rask paa de andre langhaarede Mænd af Achaia,
At vi kan komme til Dyst, da Troerne Pagten har krænket;
Dem skal vissselig Død og Elendighed times herefter,
Siden de først har brudt deres Eed, og mod Pagten forseet sig.
Talt; men Atreiden paastand gik videre, glad i sit Hjerte;
Kom til Aianterne hen paa sin Gang gjennem Mændenes Stimmel;
Disse sig rusted til Strid, og en Sværm Fodkæmper dem fulgte.
Ret som naar Gedernes Vogter en Sky bliver vaer fra sin Varde,
Som over Søe kommer drivende hen for den susende Vestvind,
Sort som Beeg den tykkes for ham, der staaer i det Fjerne,
Mens over Havet den gaaer medførende Byger og Stormveir,
Ræd ved Synet da driver han ind sine Geder i Hulen;
Saaledes nu med Aianterne drog til drabelig Kampfærd
Skarer af gudopfostrede Mænd i sluttede dunkle
Fylker afsted, og Skjolde med Spyd fremraged saa stride.
Glad i Hu ved at see dem, blev Mændenes Drot Agamemnon,
Og med bevingede Ord han talede til dem, og sagde:
Eder, Aianter! I Drotter for pandsrede Mænd af Achaia!
Ei opmuntre jeg vil, at formane Jer klædte mig ilde,
Selv I vække med Kraft Eders Folk til at stride med Kjækhed.

Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!
Lignende Mod i Barm vore Mænd besjeled tilhobe!
Da skulde vist Kong Priamos' Stad snart bøie sit Hoved,
Hærget og styrtet i Gruus, af Achaiernes Sønner betvungen.
Talende saa, han disse forlod, og gik til de Andre;
Traf saa Nestor, det Pyliske Folks høimælede Taler,
Just som han ordned sit Mandskab, og muntred dem op til at stride.
Ham stod Chromios bi, med Pelagon, Kæmpen den Ranke,
Høvdingen Haimon, Alastor og Bias, den bydende Folkdrot;
Forrest med Ganger og Karm han Stridsvognskæmperne stilled,
Bag efter disse den talrige Flok mandhaftige Fodfolk,
Kampen at tjene til Værn, og i Midten han Krysterne sanked,
For at endog vrangvillige Mænd til Kamp kunde nødes.
Stridsvognskæmperne først Formaning han gav og befoel dem,
Gangerne sindig at styre, og ei at flokkes i Trængsel:
Ei maa Nogen i Lid til sin mandige Kraft og sin Vognkunst
Ene mod Troerne fare til Kamp forud for de Andre,
Dog ei heller sig fjerne, thi svækkes vil da Eders Styrke.
Men naar en Mand paa sin Karm er nær ved Fiendernes Vogne,
Strække han rask sig frem med sit Spyd, thi det er det Bedste
Det var ved saadant et Sind, ved saadant et Mod udi Barmen,
At vore Fædre tilforn omstyrtede Stæder og Mure.
Saa dem muntred den Gamle, forlængst erfaren i Krigsfærd.
Glad i Hu ved at see ham blev Mændenes Drot Agamemnon,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Gid, min Gubbe! saasandt dit Mod er fast i dit Hjerte,
Knæerne stode dig bi, og din Kraft var sikker som fordum!
Haardt dog trykkes du nu af den altafkræftende Alder.
Var dog en Anden som du, og du selv var end af de Unge!
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Atreus's Søn! ogsaa jeg var tilfreds, at jeg end var den samme
Mand, som jeg var dengang jeg den Helt Ereuthalion dræbte.
Aldrig dog Guderne gav os Mennesker Alting paa engang;
Var jeg en Yngling tilforn, saa har nu mig Alderen naaet;
Dog endda vil jeg med, vore Stridsvognskæmper at vække
Baade med Raad og Formaning, et hæderligt Hverv for de Gamle.
Lad saa de Yngre med Spydene slaae, som ei har saamange
Aar paa Bagen som jeg, og har Kraft, hvorpaa de kan stole.

Talt, men Atreiden paastand gik videre, glad i sit Hjerte,
Traf saa Peteos' Søn, den Hestebetvinger Menestheus,
Staaende midt i en Kreds af Athenernes dygtige Kæmper.
Nær ved Athenerne stod den snedige Konning Odysseus,
Og Kephallenernes Mænd i tætopstillede Rækker
Stod omkring ham, end havde man ei Krigsraabet fornummet,
Saasom de sluttede Fylker af hestebetvingende Troer
Og af Achaier først nys vare rykkede frem mod hinanden,
Derfor de stod og vented, til først en anden Achæisk
Skare mod Troerne styrted sig frem og Striden begyndte.
Dem udskammede nu Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Og med bevingede Ord han talede til dem og sagde:
Ha! du Søn af Peteos, den gudopfostrede Konge!
Ja, og Du, som er Mester i Svig, du listige Træring!
Hvi vil med Bæven I holde Jer fjernt og vente paa Andre?
Eder det egned forsand i Spidsen for Kæmpernes Skare
Rask at færdes og styrte Jer ind, hvor Kampen er hedest.
I er bestandig de Første, som bydes til Gjæst ved mit Maaltid,
Hvergang Achaiernes Folk et Gilde for Drotterne feirer;
Da er det Eder en Fryd, den ristede Brad at fortære
Og efter Lyst den liflige Viin af Bæger at drikke;
Nu I saae det vel helst, om saa ti Achæiske Fylker
Drog før Eder til Dyst med det ubarmhjertige Kobber.
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysses den snilde:
Atreus's Søn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Hvad? os kalder du trevne til Kamp? naar Achaiernes Sønner
Yppe den hidsige Strid med de hestebetvingende Troer,
Da skal du see, hvis dig lyster og sligt dig ligger paa Hjerte,
Telemachs elskede Fader blandt hestebetvingende Troers
Forreste Kæmper at færdes, du snakker jo reent hen i Veiret.
Ham gjensvarede flux med et Smiil den Drot Agamemnon,
Da han fornam han var stødt, og sit Ord tog strax han tilbage:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Ei overvættes formaner jeg dig, eller laster din Adfærd,
Grandt jeg veed jo, hvorledes dit Sind i Barmen er venlig
Stemt imod mig, det Samme som jeg du tænker bestandig;
Dog, hvis nu jeg ilde har talt, saa kan vi jo siden
Tales tilrette derom; gid Guderne gjøre det usagt!

Talende saa, han disse forlod, og gik til de Andre,
Traf saa Tydeus's Søn, den modige Helt Diomedes,
Staaende høit paa den holdige Karm med de vælige Heste;
Oppe ved Siden af ham stod Sthenelos, Søn af Kapaneus.
Ham udskammede nu Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Vee dog, du Søn af Tydeus, den modige Hestebetvinger!
Hvi est du bange, hvi kaster du ræd dit Blik over Valen?
Ei var det saa Kong Tydeus's Viis, forknyt sig at skjule,
Nei! med Fienden han stred langt foran for Vennernes Skare,
Efter hvad Alle fortælle, der saae ham i Leding, jeg selv har
Aldrig ham seet eller mødt, men høit over Alle han prises.
Fordum i fredeligt Ærind som Fremmed han kom til Mykene
Med Polyneikes, en Helt som en Gud, for at samle sig Krigsfolk,
Dengang de droge tilfelts mod Thebens de hellige Mure;
Bønlig de bad om en Flok fortrinlige Ledtogskæmper;
Dertil man villig sig fandt, og bevilged dem hvad de forlangte,
Zeus afværged det dog, thi uheldige Varsler han gav dem.
Hjem de nu gik, drog vide paa Vei, og saasnart de var komne
Hen til Asopos, hvis sivklædte Strøm omgroes af Enggræs,
Skikked Achaierne Tydeus igjen at gange med Budskab.
Bort han gik, og i Hal hos den kraftige Drot Eteokles
Traf han mange Kadmeier, som sad og fraadsed ved Gilde.
Der, hvorvel han var fremmed, dog Hestebetvingeren Tydeus
Blev ikke ræd, skjøndt ene han stod blandt mange Kadmeier,
Nei! men til Dyst han æsked dem ud, og seirede hvergang
Uden Besvær, slig Hjelper ham var Gudinden Athene.
Vrede da blev Kadmeias hestsporende Helte paa Tydeus,
Og da han vandrede hjem, halvhundrede Svende de skikked,
Listig at lure ham op, og to vare Svendenes Formænd,
Maion, en Søn af Haimon, en Mand som en Guddom at skue,
Og Lykophontes, den freidige Helt, Autophonos' Arving;
Men ogsaa dem en ynkelig Død tilskikkede Tydeus,
Alle han vog, en Eneste kun han spared til Hjemfart,
Maion alene han spared, adlydende Gudernes Jertegn.
Saadan en Mand var Aitoleren Tydeus, men Sønnen Krigsfærd
Slægter ei Faderen paa, desbedre forstaaer han at tale.
Saa han taled; dog ei den Helt Diomedes ham svarte,

Thi den ærværdige Konges Bebreidelse gjorde ham Kamfeld.
Flux til Orde da tog den herlige Søn af Kapaneus:
Far ei med Løgn, Atreide! du veed dog at sige hvad sandt er.
Kjækkere tør vi os kalde forvist end Fædrene vare,
Thi det er os, som Thebens syvportede Stad har betvunget,
Skjøndt med en ringere Hær vi drog mod Ares's Mure,
Stolende trygt paa Gudernes Tegn og paa Hjelp fra Kronion;
Men ved formastelig Daad i Fordærv selv hine sig styrted;
Derfor ved Siden af os du prise mig ei vore Fædre!
Ham tiltalte med rynkede Bryn den Helt Diomedes:
Tie du stille, min Ven! og lyd hvad jeg har dig at sige,
Ei fortænke jeg kan Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
At han til Kamp opmuntrer de pandsrede Mænd af Achaia;
Ham vil Hæderen følge, saafremt det Achaierne lykkes
Troernes Folk at slaae, og styrte den hellige Kongstad,
Men hvis Achaierne myrdes, vil tungt jo Sorgen ham træffe;
Derfor velan, lad os Begge nu tænke paa stormende Angreb.
Talt, og i Rustningens Plader til Jord nedsprang han fra Stridskarm,
Frygtelig braged om Konningens Bryst de kobberne Plader,
Da han bevæged sig frem; den Dristigste selv maatte skjælve.
Som naar mod vidthendrønende Strand en styrtende Søgang
Bølge paa Bølge sig vælter, fremrullet af stormende Vestvind,
Ude paa Dybet den taarner sig først, men naar den mod Fastland
Brydes, da buldrer den høit, og løfter sit bøiende Hoved
Op mod Klinten paa Kyst, og sprøiter den over med Havskum;
Saaledes styndte sig nu Danaerne Fylke paa Fylke
Rask til Kampen afsted, hver Drot formaned sit Mandskab
Lydt, men tyst drog Mandskabet frem, — ja knap skulde Nogen
Troet, at saa talrigt et Folk med Stemme i Brystet dem fulgte. —
Ærende taust Hærførernes Bud; fra Kæmpernes Lemmer
Glimted de brogede Vaaben, de bar, da de rykked i Marken.
Troernes Folk derimod — som Rigmandens Faar, der i Folden
Staae i tusinde Tal, og yde hans Melken den hvide,
Uafladelig bræge, naar Lammenes Stemmer de høre;
Saaledes gjalded nu Troernes Skrig vidt hen gjennem Hæren,
Eens var dog ei deres Raab, og ei deres Stemme den samme,
Blandet var Kæmpernes Maal, thi mangestedsfra var de komne.
Dem ophidsede Ares, og Pallas Athene de Andre,

Rædsel og Gru med samt den umættelig higende Tvedragt,
Som er en Søster og Frænde til Ares den mordiske Krigsgud,
Liden af Væxt er hun først, naar hun ruster sig, men imod Himlen
Hæver sit Hoved hun snart, mens hen over Jorden hun skrider,
Og det var hende, som nu Forbittrelsen vakte hos Begge,
Mens gjennem Skaren hun gik, og Mændenes Qvide forøged.
Men da de rykkende frem havde mødt hinanden paa Stridsmark,
Landse mod Landse, og Skjold mod Skjold da hugged de stærke
Malmompandsrede Mænd, mangfoldige buklede Skjolde
Knugedes hardt mod hverandre, høit dundred det larmende Kampgny.
Mellem hinanden nu lød baade Jammer og Jubel af Krigsfolk,
Altsom de Kæmpende slog eller faldt, og af Blod svam Jorden.
Som naar i Vinterens Tid fra et Bjerg to skyllende Elve
Styrte de rivende Vande i Dalene ned, hvor de samles,
Hvit fra de mægtige Væld i den dybtudhulede Fjeldkløft,
Vidt i det Fjerne kan Hyrden paa Bjergene høre dem bruse,
Saaledes lød Forvirring og Skrig, da de foer mod hverandre.
Først Antilochos vog en tapper og malmklædt Troer,
Djerv blandt Forstridshelte, Thalysios' Søn Echepolos.
Først hans haaromflagrede Hjelm i Spolen han ramte,
Spydet i Panden ham foer, heelt ind gjennem Benet sig trængte
Kobberets stingende Od, og Mulm omhylled hans Øine;
Brat han faldt, som et styrtende Taarn, i den hidsige Kampfærd.
Flux den Faldne ved Fødderne greb den Helt Elephenor,
Chalkodons Søn, som var Drot for Abanternes modige Skare;
Ivrig han slæbte ham bort fra Spydenes Ram, for hans Rustning
Strax af Krop ham at drage, dog kort blev denne hans Idræt.
Just som han Dødningen slæbte, den Helt Agenor det mærked,
Og i hans Side, som blottet for Skjold stak frem, da han Kroppen
Bøied, han jog ham det kobberne Spær, og gav ham sin Helsot.
Saa forliste han Livet; en gruelig Dyst om den Faldne
Mellem Achaier og Troer sig reiste paastand, og som Ulve
Foer mod hinanden de løs, og Mand slog Mand saa han tumled.
Aias den Telamonide nu først Simoeisios dræbte,
Manden Anthemions blomstrende Søn; ved Simois' Bredder
Havde hans Moder ham født, da hjem hun vandred fra Ida,
Hvor hun var fulgt med Forældrene hen at besee deres Hjorder;
Derfor de havde ham kaldt Simoeisios; sine Forældre

Lønned han ei for sin Barndoms Tugt, thi stakket hans Livstid
Blev, der han faldt betvungen med Spyd af den modige Aias.
Just som han vandrende kom, traf Telamons Søn ham i høire
Bryst ved Vorten, og tvers gjennem Skuldren den kobberne Spydsod
Gik, og i Støvet til Jord han styrtede plat som en Poppel,
Som paa en stor sidliggende Eng opvoxed i Mosen,
Glat om Barken, men Grenene skjød i Veiret om Toppen,
Og med det blinkende Jern Vogntømreren fælder dens Stamme,
Følger at krumme deraf til Hjul for en prunkende Vognkarm,
Strakt den ligger ved Bredden af Flod for at tørres i Luften;
Saa Simoeisios faldt, Anthemions Søn, for den ædle
Aias, men flux mod denne sit skjærpede Spyd gjennem Stimlen
Antiphos slynged, Kong Priamos' Søn med det brogede Pandser;
Rigtignok feiled han Aias, men Leukos, Odysses's bolde
Svend, i Lysken han traf, da han Dødningen slæbte tilside;
Ned over denne han styrted, og Liget af Hænderne faldt ham.
Høist forbittret i Hu ved hans Fald blev Drotten Odysseus;
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred, og trædende nær han slynged sin glimtende Landse,
Stirrende trindt omkring; flux Troerne vege tilbage,
Da med sit Spær han sigted, og ei han kasted et Glipkast,
Thi Kong Priamos' Slegfredsøn Demokoon traf han,
Som fra Abydos var kommen, hvor hurtige Heste man fostred;
Høist forbittret i Hu for sin Svend Odysses ham stødte
Spydet i Tindingen ind, saa den kobberne Od af den anden
Tinding kom farende ud, og Mulm omhylled hans Øine,
Brat han faldt, saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden.
Flux Forkæmperne veeg, ja selv den straalende Hektor,
Høit Argeierne raabte, mens bort de slæbte de Faldne,
Stormed saa videre frem, da harmedes Phoibos Apollon,
Som det fra Pergamos saae, og med Raab han Troerne muntred:
  Frem! hestetumlende Troer! og flyer dog ei for Achaias
Kæmper i Strid; deres Hud er jo hverken af Jern eller Flintsteen,
At den er stærk til at holde mod flængende Malm, naar de rammes;
Heller ei kæmper Achilles, hiin Søn af den haarfagre Thetis,
Rugende over sin nagende Harm han ved Skibene sidder.
  Saaledes raabte fra Byen den rædsomme Gud, men Kronions
Datter Achaierne muntred, den herlige Tritogeneia.

Selv i Skaren hun vandred omkring, hvor hun saae dem forsage.
  Skjebnen nu hilded dernæst den Amarynkide Dioreus;
Ramt i Anklen han blev i det høire Been af en Kampsteen
Kantet og hvas; ham traf hiin Drot for de Thrakiske Kæmper
Peiros, Imbrasos' Søn, som did var kommen fra Ainos.
Begge hans Sener saavel som Knoglerne splintred den ublue
Steen aldeles i Qvag, saa ned i Støvet han baglænds
Segned, og Hænderne strakte han ud mod Brødrenes Skare,
Aandende mat, men flux løb Peiros, som havde ham qvæstet,
Hen, og stak ham ved Navlen med Spyd, saa alle hans Tarme
Vælded af Livet ham ud, og Mulm omhylled hans Øine.
  Just som han styrtede frem, Aitoleren Thoas i Brystet
Drev ham sit Spyd over Vorten, saa Kobberet sad ham i Lungen;
Hen treen Thoas paastand til den Faldne, sin vældige Landse
Drog han af Brystet ham ud, og trak sit hvæssede Slagsværd,
Gav ham midt over Bugen et Hug, og berøved ham Livet.
Rustningen tog han dog ei, thi med vældige Landser ihænde
Stod Stalbrødrene trindt, stridhaarede Thrakiske Kæmper,
Og ihvor stolt og høi han saa var, og kraftig tillige,
Drev de dog Helten tilbage, og strapt blev han tumlet paa Flugten.
Saaledes straktes i Støv to Høvdinger tæt ved hinanden,
Her laae Thrakernes Drot, de malmbeklædte Epeiers
Hist, og trindt dem segned en Flok af de menige Kæmper.
  Ei skulde nu nogen Mand, som var kommen derhen, have lastet
Krigernes Færd, naar af klingende Malm usaaret og uramt
Hen gjennem Tumlen han foer, og Pallas Athene ved Haanden
Tog ham og førte ham frem, og skjermed mod Spydenes Anfald;
Thi af Achaier og Troer hiin Dag mangfoldige Kæmper
Segnede jevne hinanden, i Støv nedstyrtede næsgruus.

Femte Sang.

Diomedes's Heltedaad.

Pallas Athene dernæst gav Tydeus's Søn Diomedes
Kjækhed og synderlig Kraft, at i Glands han ret kunde straale
Frem blandt alle Danaer, og priseligt Rygte sig vinde.
Ild fra hans Hjelm og Skjold en uslukkelig Ild lod hun blusse,
Lysende ret som Stjernen i Høst, der klarest af alle
Stiger paa Himmelen op af sit Bad i Okeanos' Vande;
Saa var den Ild, som blusse hun lod fra hans Hoved og Skuldre.
Derpaa hun drev i Kredsen ham ind, hvor Stimlen var tykkest.
Der var en Mand i det Troiske Folk, hvem Dares man kaldte,
Hædret og rig, Hephaistos's Præst, to Sønner han havde,
Dygtige begge til alslags Kamp, Idaios og Phegeus.
Skilte fra Hæren de stormede frem Diomedes imøde,
Begge tilvogns, men Tydeiden til Fods skred rask over Sletten.
Da de nu farende frem under Øine hverandre var komne,
Først da slyngede Phegeus af Haand sin mægtige Spydstang,
Kobberets Od foer Tydeus's Søn hen over den venstre
Skulder, og ramte ham ei, men flux med sit Spyd Diomedes
Hæved sig nu, og forgjeves ei fløi ham Stangen af Haanden,
Midt mellem Vorterne traf han hans Bryst, og slog ham af Vognen.
Ned af den prægtige Karm da sprang Idaios og flygted,
Ikke han dristed at træde til Værn for sin fældede Broder;

Selv dog ligesaa lidt havde Døden den sorte han undflyet,
Frelst af Hephaistos han blev, som i Mulm ham hylled og redded,
At den bedagede Fader ei reent af Sorg skulde bøies.
Sangerne flux bortdrev hiin Søn af den modige Tydeus,
Og til de bugede Skibe han lod sine Svende dem føre.
Men da nu Troias behjertede Mænd saae Dares's Sønner,
Een bortrømmende ræd, og dræbt ved Vognen den Anden,
Rørte sig Hjertet i Kæmpernes Liv; men Pallas Athene
Tog den hidsige Ares ved Haand, og taled saalunde:
Ares, du mordiske Ares, bloddryppende, Muuromstyrter!
Var det ei bedst, at vi lod Achaier og Troer i Kampen
Prøve, hvem Zeus Alfader nu helst vil Seier forunde,
Selv forføied os bort, og Zeus's Fortørnelse undgik:
Talende saa, hun førte fra Kamp den hidsige Ares,
Og ved Skamandros's bakkede Bred hun fik ham til Sæde.
Nu maatte Troerne flye, Danaernes Drotter tilhobe
Fældede hver sin Mand; først Folkenes Drot Agamemnon
Hodios styrted af Karm, Alizonernes dygtige Høvding.
Just som han vendte sig om, traf Atreus's Søn ham i Ryggen
Mellem hans Skuldre med Spydet, og drev det ud gjennem Brystet.
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden.
Drotten Idomeneus slog en Søn af Mæoneren Boros
Phæstos ihjel, som var kommen til Krig fra det frugtbare Tarne;
Just som han vilde bestige sin Vogn, da foer ham i høire
Skulder det mægtige Spyd, som Idomeneus slynged imod ham;
Ned af Vognen han tumled, og Mulm omhylled ham rædsomt.
Flux Idomeneus' Svende sig gav til at plyndre hans Rustning.
Atreus's Søn Menelaos nu traf med sin skærpede Landse
Manden Skamandrios, Strophios' Søn, den dygtige Jæger;
Jagten forstod han tilgavns, thi Artemis selv havde lært ham,
Alt Slags Vildt at fælde, som Skoven paa Bjergene fostrer;
Ikke dog nu ham Artemis hjalp, Gudinden den piilfroe;
Ligesaalidt som hans Kunst, at ramme med Piil fra det Fjerne;
Ham traf Atreus's Søn Menelaos, den Landseberømte,
Medens han flygtede ræd, i Ryggen han Flygtningen saared
Mellem hans Skuldre med Spydet, og drev det ud gjennem Brystet;
Ned paa sit Ansigt han styrted, og Pladerne klirred om Manden.
Ogsaa Meriones vog sig en Mand, Harmonides, en Kunstners

Søn Phereklos; paa Hænderne nem han forfærdiged alskens
Kosteligt Arbeid, thi høit ham elskede Pallas Athene.
Han havde bygget med Kunst Alexandros de herlige Skibe,
Ulykkens Ophav, som blev til Fordærv for Folket i Troia,
Og for ham selv, thi ei var han kjendt med Gudernes Sandsagn;
Ham forfulgte Meriones strax, indhented ham snarlig,
Og med den kobberne Od han traf ham i høire Bagdeel,
Tværs gjennem Blæren den løb, og kom tilsyne ved Benet;
Hylende sank han i Knæ, og trindt omhylled ham Døden.
Meges nu slog Pedaios ihjel, en Søn af Antenor.
Vel var han Slegfred, dog fostred omhyggelig som sine egne
Børn den bolde Theano ham op, for at tækkes sin Husbond.
Ham gik Phyleus's Søn tillivs, den Landsberømte,
Og med sit hvæssede Spær han i Nakkefordybningen traf ham,
Ind mellem Tænderne løb det, og skar ham Tungen af Munden,
Ned han styrted i Støv, og beed i det iisnende Kobber.
Drotten Euaimons fortrinlige Søn Eurypylos dernæst
Vog den bolde Hypsenor, Dolopion hedde hans Fader,
Nøkken Skamandros's Præst, som en Gud høiagtet i Folket;
Ham Eurypylos traf, den straalende Søn af Euaimon,
Medens han flygtede ræd, efter Flygtningen foer han, i Skuldren
Drev han ham Sværdet, og hug den kraftige Arm ham fra Leddet,
Blodig paa Sletten hans Arm faldt ned, og trindt om hans Øine
Leired sig brat den blaalige Død og den mægtige Skjebne.
Saadan Bedrift udøved de her i drabeligt Stridsmaal;
Men det var svært at skjelne, blandt hvem Diomedes sig tumled,
Enten han Troerne hjalp, eller og Achaiernes Sønner.
Thi over Sletten han rasende foer, som en Flod, der i Regntid
Svulmer og slaaer hver Dæmning omkuld med sin skyllende Vandstrøm;
Ikke den stærkeste Dæmning formaaer den i Farten at stoppe,
Ei fra de frodige Haver kan Gjærderne holde den ude,
Brat den kommer, naar Regn fra Zeus nedskylled med Vælde;
Hyppig da styrter for Strømmen hvad Knøsene smukt have plantet;
Saaledes tumled Tydeiden nu Troernes sluttede Folker;
Ikke de dristed mod Helten at staae, saamange de vare.
Men da Lykaons fortrinlige Søn ham saae over Sletten
Fare som rasende frem, og Folkerne tumle foran sig,
Flux mod Tydeus's Søn da spændte han Buen den krumme,

Skiød paa den vildtfremstormende Helt, og traf ham i høire
Skulder i Brynjens Hvælving; den stingende Piil gjennem Pladen
Fløi, og bored sig frem, og Blod besudlede Brynien;
Høit da raabte paastand den herlige Søn af Lykaon:
Frem, behjertede Troiske Mænd! hestumlende Kæmper!
Ramt er Achaiernes gjæveste Helt, og det tør jeg sige,
Længe han ei udholder min kraftige Piil, var det ellers
Drotten, hiin Søn af Zeus, som hid fra Lykien drev mig.
Saa han jubled, dog ikke hans Piil forfued Tydeiden;
Lidet tilbage han veeg, til sin Vogn og Hestene treen han
Hen, og talede saa til Sthenelos, Søn af Kapaneus:
Elskede Søn af Kapaneus! stig ned af Vognen og skynd dig,
At du den stingende Piil kan drage mig ud af min Skulder.
Saa han talte; flux Sthenelos sprang af Vognen til Jorden;
Hen han treen, og den hurtige Piil han drog af hans Skulder
Ud, strax Blodet sig skiød op gjennem den flettede Brynie.
Flux udbrød i Bøn den kraftige Helt Diomedes:
Hør mig, du Datter af Zeus Skjoldsvingeren! Aldrig Betvungne!
Har du tilforn i drabelig Kamp baade mig og min Fader
Huldt beskjermet, saa skjenk du mig nu, Athene! din Naade!
Und mig at træffe den Mand, og nær ham at komme paa Spydkast,
Han som mig saarede først, og som jubler saa stolt i den Tanke,
At ikke længe jeg end skal skue det straalende Sollys.
Bedende taled han saa, og blev hørt af Pallas Athene.
Let hun gjorde hvert Lem, baade Fødder og Hænder foroven;
Trædende nær med bevingede Ord saalunde hun talte:
Nu, Diomedes! igjen med Troerne trøstig du kæmpe!
Nu har jeg sat dig i Brystet det fædrene Mod, som bestandig
Freidigt og kjækt besjeled i Krig Skjoldsvingeren Tydeus;
Og fra dit Øie har Taagen jeg spredt, som blended det hidtil,
For at du grandt mellem Gud og Mand herefter kan skjelne.
Derfor saafremt en Gud hidkommer til Kamp dig at friste,
Vogt dig da vel for at træde til Dyst med En af de andre
Salige Guder, men hvis Aphrodite, hiint Barn af Kronion,
Kommer til Striden, da saar hende kun med din skjærpede Landse.
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas.
Frem blandt de forreste Kæmper igjen Tydeiden sig styrted.
Havde han hidsig forhen efter Kamp med Troerne higet

Nu var hans Mod tre Gange saa vildt, ret ligesom Løvens,
Hvilken en Hyrde, som uldede Faar bevogted paa Marken,
Saarede just som den sprang over Hegn, men dog ikke dræbte;
Ikkun han hidsed dens Mod; sit Qvæg ei meer han forsvarer,
Ræd han sig skjuler i Stalden, ei ud i det Frie han sig vover,
Men de forskrækkede Faar tæt op til hverandre sig klynge,
Snart dog springer den rasende ud af den hegnede Fægaard;
Saaledes raste mod Troerne frem den stærke Tydeide.
Nu han hug Astynoos ned og Drotten Hypeinor;
Denne han jog i Brystet det kobberne Spyd over Vorten,
Hiin i Skuldren et Hug han gav med sit mægtige Glavind,
Oppe ved Nøglen, saa Skuldren blev skilt fra Halsen og Ryggen.
Dem lod han ligge, saa foer han imod Polyeides og Abas,
Som var Eurydamas' Sønner, den aldrende Drømmefortolkers;
Ei havde Faderen tydet dem Drøm, da de gav sig paa Krigstog,
Men Diomedes, den kraftige Helt, dem gav deres Helsot,
Og efter Xanthos og Thoon han foer, som var Sønner af Phænops,
Faderens eneste Børn, ei fleer end de to havde Gubben
Avlet at arve hans Gods, og dybt var han bøiet af Ælde;
Dem slog Tydeus's Søn, dem Begge berøved han Livet,
Og deres Fader han levned kun Sorg og gruelig Jammer,
Levende kom ei Sønnerne hjem til den Gamle fra Krigen,
Fjernpaarørende volded hans Gods, og skiftede Arven.
To af Dardaneren Priamos' Børn indhented han dernæst,
Chromios og Echemon, som agede sammen paa Stridsvogn.
Som naar en Løve paa Hjorden gaaer løs, og Halsbenet knækker
Enten paa Kalv eller Koe, som græssende vanker i Kratskov,
Saaledes slog nu Tydeus's Søn af Vognen dem Begge
Ynkelig ned med Vold, og plyndrede strax deres Rustning,
Hestene lod sine Svende han bort til Skibene føre.
Da blev Aineias ham vaer, hvor svart han Fylkerne hærged;
Flux han ilet afsted over Val gjennem Spydenes Stimmel,
Speidende løb hans Blik, for Pandaros mulig at finde,
Snart dog traf han den bolde mandhaftige Søn af Lykaon,
Hen til Helten han treen, og tog saalunde til Orde:
Pandaros! hvor er din Bue, og hvor dine vingede Pile?
Hvor er dit Ry, det Ingen jo her kan gjøre dig stridigt?
Ingen i Lykien hist kan stolt sig kalde din Mester.

Løft dine Hænder til Zeus, og skyd en Piil efter Manden,
Hvo han end er, som huserer saa stærkt, og har megen Ulempe
Troerne voldt, alt slog han til Jord mangfoldige Brave.
Blot det ei er en Gud, som er fjendsk mod Troerne vorden,
Over et Offer fortørnet; thi svar er Gudernes Vrede.
Ham gjensvared paastand den herlige Søn af Lykaon:
Søn af Anchises! du Høvding for malmompandsrede Troer!
Ganske han tykkes mig ligne den modige Helt Diomedes;
Kjende jeg kan ham paa Skjoldet, den gittrede Hjelm og hans Heste;
Dog, om en Guddom det er, det veed jeg ikke med Vished;
Men er det ham, som jeg mened, den modige Helt Diomedes,
Ei uden Hjelp af en Gud da raser han saa; i hans Nærhed
Staaer en Udødelig vist, i en Sky indhyllet om Skulder,
Som har den flyvende Piil bortvendt, med hvilken jeg traf ham;
Alt har paa Manden jeg skudt, min Piil har rammt ham i høire
Skulder, og heelt dens Brand gik gjennem det hvælvede Pandser;
Alt jeg haabed forvist til Hades's Hjem ham at skikke,
Dog jeg kued ham ei, en Gud maa være mig harmfuld.
Ikke har her jeg Ganger og Karm, som jeg kunde bestige,
Men i min Fader Lykaons Palads staaer elleve Vogne,
Skjønne, forsvarlige, funklende nye, og Dækker er bredte
Over dem triindt, til hver af Vognene staaer et Spand Heste,
Baade med Spelt og med hvidguult Byg de rundelig fodres.
Vel formaned Lykaon mig stærkt, den aldrende Vognhelt,
Hist i det smukt opbyggte Palads, da jeg gav mig paa Reisen,
Og han mig raaded paa rullende Karm bestandig at stige,
Naar mine Troiske Mænd jeg førte til drabelig Kampfærd;
Raadet jeg lød dog ei, langt bedre det dog havde været!
Hestene vilde jeg skaane, det skorted dem aldrig paa Foder,
Men hos beleirede Mænd var jeg bange de Nød skulde lide,
Derfor jeg hjemme dem lod, og begav paa min Fod mig til Troia,
Stolende trygt paa min Bue, og ei den skulde mig baade;
Alt har jeg skudt min Piil mod to af de ypperste Drotter,
Tydeus's Søn og Atreiden, dem Begge jeg traf, og det klare
Blod udsprøited af Saar, men jeg hidsed dem kun desto mere.
Thi har jeg ret i ulykkelig Stund nedtaget af Knagen
Buen den krumme den Dag mine Troiske Kæmper jeg førte
Hid til det yndige Troia, den herlige Hektor at tjene;

Dog, hvis atter jeg finder mit Hjem, og igjen mine Øine
Skue mit Fædreneland, min Høienloftssal og min Hustrue,
Gid en Fiende da strax af Hals mig hugge mit Hoved,
Knækker jeg ikke min Bue med Haand, og Stumperne kaster
Ind i den blussende Ild, thi hid omsonst den mig fulgte.
Ham gjensvared Aineias, den Troiske Høvding saalunde:
Tal ikke saa, min Ven! dog Sagerne bedres vel neppe,
Førend med Ganger og Karm vi To mod Manden os styrte
Dristelig frem, med Vaaben i Haand en Dyst at forsøge.
Derfor velan! stig op paa min Vogn, at selv du kan lære,
Hvordan de Troiske Heste forstaae over Sletten at fare
Hurtigen frem og tilbage, til Flugt eller stormende Anfald;
Disse skal ogsaa fra Kamp nu hjem til Staden os føre,
Hvis Kronion nu Seier og Roes forlener Tydeiden.
Vel! saa tag du Svøben i Haand og den funkende Tømme,
Selv vil jeg da fra min Karm nedstige til Kamp, eller ogsaa
Tak du Helten tilliv̈s, saa skal jeg for Hestene sørge.
Ham gjensvared paastand den herlige Søn af Lykaon:
Bedst, Aineias! at du baade Tømmen og Gangerne styrer,
Med deres vanlige Kudsk vil de raskere trække den krumme
Vogn, saafremt vi paa Flugt af Tydeus's Søn vorde drevne,
Ellers af Skræk de stædige blev, og vilde vel ikke
Føre fra Kampen os bort, saasnart din Stemme de savned;
Naar da den modige Tydeus's Søn kom farende mod os,
Dræbte han Begge maaskee, og tog vore vælige Heste;
Derfor, Aineias! du selv bør Vognen og Gangerne føre,
Da vil jeg, naar han kommer, ham møde med flængende Landse.
Da de nu saa havde talt, besteg de den prunkende Stridskarm,
Og mod Tydeiden med Iver de jog deres hurtige Heste.
Dem blev Sthenelos vaer, den straalende Søn af Kapaneus,
Og med bevingede Ord han talede strax til Tydeiden:
Tydeus's Søn, Diomedes! mig inderlig kjær i mit Hjerte!
Hist to Kæmper jeg seer til en Dyst komme farende mod dig,
Mænd af umaadelig Kraft, en mesterlig Skytte den Ene,
Pandaros, han som en Søn af Lykaon sig stoltelig kalder,
Helten Aineias den Anden, der stoltelig nævner som Fader
Drotten Anchises den bolde, til Moder han har Aphrodite.
Kom! lad paa Vognen os vige herfra, og ras mig dog ikke

Blandt Forkæmperne saa, at du ei dit Liv skal forlise.
  Ham gjensvared med rynkede Bryn den Helt Diomedes:
Tael dog aldrig om Flugt, ei er jeg tilsinds dig at føie,
Ei er det født mig i Blodet, at flye forsagt naar jeg kæmper,
Eller fra Strid mig at liste, endnu er min Kraft ikke svækket.
Lidet mig huer at stige tilvogns; som her jeg nu stander,
Vil jeg dem møde, Athene mig ei tillader at bæve.
Dog deres hurtige Heste skal vist ikke føre dem Begge
Hjem fra Striden med os, om endog den Ene sig bjerger.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Dersom den kløgtige Pallas den Roes mig skulde forlene,
Begge ved Livet at skille, da lad vore vælige Heste
Kun blive holdende her, og bind deres Tømme til Vognknap;
Skynd dig saa hen, grib fat i Aineias's Hingster, og driv dem
Bort fra Troernes Sværm til de pladebedækte Danaer,
Thi fra det Kuld de stamme, som Zeus Fjernskueren fordum
Gav Kong Tros for hans Søn Ganymedes til Vederlag, derfor
Findes ei Mage til Heste saavidt Dagslyset sig breder.
Drotten Anchises med Hopper sig sneg til Hingster af dette
Kuld, og fik dem bedækte imod Laomedons Vidskab.
Derved han fik i sin Gaard sex Føl af den herlige Stamme,
Selv han de fire beholdt, dem fodrer han hjemme ved Krybben,
To han gav til sin Søn, to skræmmende Hingster i Feltslag;
Fanged vi dem i Vold, vi stor Berømmelse vandt os.
  Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Snart nu nærmed sig hine paa Karmen med travende Heste;
Først til Tydeiden da talte den herlige Søn af Lykaon:
  Furige Helt, stivsindede Søn af den hædrede Tydeus!
Vel har min flyvende Piil med sin stingende Braad ikke dræbt dig,
Nu med mit Spyd forsøge jeg vil, om det lykkes at ramme.
  Talt, med et Sving udslynged han flux sin vældige Spydstang,
Og Diomedes's Skjold han traf, heelt ind gjennem Skjoldet
Fløi den kobberne Od, og tørned mod Bryniepladen.
Hoit da raabte paastand den herlige Søn af Lykaon:
  Heelt gjennem Lysken jeg stak dig, ret længe, jeg troer, vil du neppe
Holde det ud, og mig har du stor Berømmelse skjenket.
  Uforfærdet til Svar ham gav den stærke Tydeide:
Landsen dig glipped, du ramte mig ei, men I vil vel neppe

Helme, før En i det mindste med Spyd nedstyrtet i Støvet
Ares har mættet med Blod, den urokkelig kæmpende Krigsgud.
Talende saa, han slynged sit Spyd, og Athene det styred
Hen mod hans Næse ved Øiet; ind mellem de blændende Tænder
Løb den hærdede Malm, og ved Roden den Tungen ham afskar,
Nede ved Hagen den kobberne Od kom atter tilsyne.
Ned af Karmen han faldt, høit klirred om Manden de blanke
Brogede Plader af Malm, og brat de vælige Heste
Sprang af Skræk til en Side, forødt var Livet og Kraften.
Frem Aineias da sprang med sit Skjold og sin mægtige Landse,
Frygtende svart, at hans Liig af Achaierne bort skulde slæbes.
Trindt den Faldne han gik i Lid til sin Kraft som en Løve,
Og over Dødningen holdt han sit Spyd og sit blankede Rundskjold,
Sindet ihjel at slaae hver den, som kom ham imøde;
Frygtelig lød hans Raab, da greb Tydeiden en Kampsteen,
Knap to dygtige Karle, som nuomstunder de fødes,
Magte saa vældig en Steen, dog ene han svang den med Lethed.
Denne han drev mod Aineias, og traf hans Hofte, hvor Laaret
Bøier i Led sig om Hoften, sædvanlig man kalder den Skaalen,
Denne han slog i Qvag, og begge dens Sener han knuste,
Trindt afflænged den kantede Steen al Hud, og Aineias
Segnede ned paa Knæe, med sin senede Haand han mod Jorden
Støtted sig fast, og den bælgmørke Nat omtaaged hans Øine.
Nu havde Drotten Aineias forvist sit Liv maattet lade,
Hvis Aphrodite, hiin Datter af Zeus, ei grandt havde seet det,
Hun var hans Moder, som havde ham født med Hyrden Anchises.
Over sin elskede Søn sine blændende Arme hun bredte,
Tog saa en Flig af sit skinnende Slør, og holdt den foran ham,
Sønnen at værne mod Kast, at ei af Danaerne Nogen
Skulde ham saare med Spyd i Bryst, og berøve ham Livet.
Saaledes bort sin elskede Søn fra Kampen hun førte.
Ei Kapaneus's Søn gik hiin Formaning af Minde,
Som Diomedes, den kraftige Helt, havde lagt ham paa Hjerte.
Strax tilbage han holdt sit Spands heelhovede Heste
Fjernt fra det buldrende Gnye, og Tømmerne bandt han til Vognknap,
Styrted saa frem mod Aineias's Spand skjønhaarede Heste,
Drev dem fra Troernes Sværm til de pladebedækte Danaer
Hen, og gav dem til Vennen Deipylos, hvem han af alle

Jevnlige elskede meest, thi før hengiven hun var ham,
Bort til de bugede Snekker at føre dem. Flux paa sin egen
Vogn svang Helten sig op, greb fat i den funklende Tømme,
Og efter Tydeus's Søn han jog sine stampende Heste
Hidsig afsted; med sit grusomme Spyd alt denne forfulgte
Kypris, thi klart han fornam, det var en af de svage Gudinder,
Ei af de stærke, som raade med Magt i Menneskens Krige,
Hverken Athene, ei heller den Stadomstyrter Enyo.
Men da han farende hen igjennem Tummelen naaede Gudinden,
Strakte den modige Tydeus's Søn sig frem i det samme,
Og med et Spring han sit kobberne Spyd hende jog i den spæde
Haand, og ind gjennem Huden sig trængte den stingende Malmod
Gjennem det himmelske Slør, som Chariterne selv havde vævet,
Oppe ved Leddet; da randt det hellige Blod af Gudinden,
Vædsken, som flyder saa reen de salige Guder i Aarer;
Ei er Brød deres Spise, ei blussende Viin deres Drikke,
Derfor de har ikke Blod, og udødelig kalder man Slægten.
Skrigende høit hun slap sin elskede Søn i det samme;
Flux dog Phoibos Apollon ham greb i Favnen, og bar ham
Bort i en blaanende Sky, at ei af Danaerne Nogen
Skulde ham saare med Spyd i Bryst, og berøve ham Livet.
Høit til Gudinden da raabte den kraftige Helt Diomedes:
Datter af Zeus! viig bort fra Strid og drabelig Kampfærd!
Er det ei nok, at med List du Qvinderne svage bedaarer?
Hvis du herefter dig vover i Krig, da troer jeg tilvisse,
At du vil gyse for Krig, naar blot du hører den nævne.
Talt; med Jamren hun skyndte sig bort, thi hun martredes saare.
Flux den hurtige Iris fra Tummelen ud hende førte,
Svart hun leed, og den deilige Hud blev rødnet af Blodet.
Derpaa den hidsige Ares de traf, som ved Slaget til Venstre
Sad, i en Sky stod skjult hans Spær og hans hurtige Heste.
Ned for sin elskede Broder paa Knæe Aphrodite sig kasted,
Trygled ham bønlig, og bad om de gyldenbidslede Heste:
Elskede Broder! o skaf mig herfra, og mig laan dine Heste!
At til Olymp til Gudernes Boe jeg atter kan komme;
Svart mig piner et Saar, som en dødelig Mand mig har stunget,
Tydeus's Søn, der vel snart med Zeus en Dyst vil forsøge.
Talt, da gav hende Ares de gyldenbidslede Heste,

Op paa Karmen hun steg, forpiint i sit inderste Hjerte,
Iris ved Siden sig satte, og Tømmerne greb hun med Haanden,
Jog saa med Svøben paa Gangerne rask, og villige fløi de.
Snart til Gudernes Hjem til høien Olympos de naaede;
Der hun Hestene standsed, den stormsnelvandrende Iris,
Spændte dem flux fra Karm, og gav dem guddommeligt Foder.
Men Aphrodite sig kastede ned i sin Moder Diones
Skjød, og kjærlig i Favn hun greb sin elskede Datter,
Klappede hende med Haand, tog Ordet og talte saalunde:
  Hvad for en Gud har gjort dig Fortræd, min elskede Datter!
Uden at blues, som havde du aabenbart øvet en Udaad?
  Hende da gav til Svar den smilende Viv Aphrodite:
Tydeus's Søn har mig saaret, den dristige Helt Diomedes,
Da jeg min elskede Søn fra den buldrende Kamp vilde føre,
Helten Aineias, der er mig saa kjær som ei nogen Anden;
Ei er det længer en Kamp, som Achaier mod Troerne kæmpe,
Men allerede med Guderne selv Danaerne stride.
  Hende til Svar da gav Dione, den høie Gudinde:
Fat dig, mit Barn! og slaae dig tilfaals, skjøndt saare bedrøvet!
Alt har Mangen af os, som Olympen beboe, maattet udstaae
Qvaler af Menneskens Børn, naar vi Plager hverandre beredte.
Svært blev Ares forpiint, dengang Ephialtes og Otos,
Vældige Børn af Aloeus i holdige Lænker ham slutted,
Bunden han laae i et Fængsel af Malm vel Maaneder tretten;
Reent vansmægtet var vist den umættelig kæmpende Ares,
Hvis deres Stedmoder ei, den deilige Eeriboia,
Havde fortalt det til Hermes; i Løn befried han Ares,
Som allerede var mat, thi haardt havde Lænken ham kuet.
Svart blev Here forpiint, dengang Amphitryons stærke
Søn hende traf med en Piil tretunget og hvas i det høire
Bryst, da blev ogsaa hun af ulidelig Smerte betagen.
Ogsaa den uhyre Hades en flyvende Piil maatte føle,
Dengang den samme Forvovne, hiin Søn af den høie Kronion,
Traf ham i Pylos ved Dynger af Liig, og til Qvaler ham hengav;
Op til høien Olymp til Zeus's Palads han begav sig,
Vister i Hu, og stungen af Qual, thi dybt havde Pilen
Ind i den kraftige Skulder sig trængt, og voldte ham Pine.
Lindrende Balsam Paieon paa Saaret ham strøg, og han kom sig

Snart igjen, thi ei var han fød til dødelig Skabning.
Fræk og udædisk var hiin, og bluedes aldrig ved Voldsdaad,
Guderne selv, som Olympos beboe, med sin Bue han martred.
Dog, denne Mand har Athene forvist ophidset imod dig,
Tydeus's Søn, den Daare, som ei har betænkt i sit Hjerte,
At naar en Mand med Guderne slaaes, vorder stakket hans Livstid;
Ei skal hans Børn om hans Knæe lille Fa'er tilraabe ham glade,
Naar han er kommen tilbage fra Leding og gruelig Kampfærd.
Derfor sig vogte Tydeiden, hvorvel han er stærk, at en Anden,
Dig overlegen i Kræfter, til Kamp ei træder imod ham,
At ikke Aigialeia, Adrasts forstandige Datter,
Qvinden saa bold, den modige Helt Diomedes's Hustrue,
Skal med fortvivlede Skrig af Søvne sit Tyende vække,
Naar hun har mistet sin Husbond, den gjæveste Mand af Achaia.
Saa hun taled, og strøg med Hænderne Blodet af Saaret.
Lægt blev Haanden, da dulmede strax de heftige Smerter.
Knap blev Athene det vaer og den liliearmede Here,
Før de begyndte med stiklende Ord at drille Kronion.
Først til Orde da tog den lysblaaøiede Pallas:
Vil du fortørnes, min Fader! paa mig for hvad jeg vil sige?
Sikkert har Kypris nu lokket en blomstrende Viv af Achaia
Med sig til Troerne hen, dem hun nu saa forfærdelig elsker,
Og ved at klappe den fagre, den smukbeslørede Qvinde,
Har hun vel revet sin Haand saa fiin paa det gyldene Spænde.
Saa hun talte, da smiilte hiin Guders og Menneskers Fader,
Flux den gyldene Kypris han kaldte da til sig og sagde:
Dig, mit Barn! ei givet det blev at sysle med Krigsfærd;
Gak du hen og besørg hvad der hører til smægtende Bryllup,
Hiint er en Dont for Athene og Ares, den stormende Krigsgud.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Frem mod Aineias nu foer den kraftige Helt Diomedes,
Vidende vel, at Apollon selv holdt sin Haand over Manden,
Ei han grued engang for den vældige Gud i sin Iver,
Helten Aineias at slaae, og vinde hans prægtige Rustning.
Tregange styrted han frem i den Agt at slaae ham tildøde,
Tregange slog Apollon hans straalende Skjold, saa det rokked,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,
Lød Fjernskytten Apollons forfærdende Trudsel saalunde:

Tag dig ivare, Tydeide! viig bort, og formaast dig dog aldrig
Frækt dig med Guder at maale, thi ei har de salige Guder
Et tilfælleds med Menneskens Børn, som vandre paa Jorden.
Saa han talte, da veeg Diomedes et Stykke tilbage,
Slagen af Gru for Apollons den Fjernthenrammendes Vrede.
Bort fra Stimlen Apollon nu rev Aineias, og førte
Ham til det hellige Pergamos hen, hvor et Tempel var bygt ham;
Der baade Leto og Artemis flux, Gudinden den piilfroe,
Lægte hans Saar, og forøged hans Kraft i den helligste Lønsal.
Flux et Billed nu skabte hiin Gud med den sølverne Bue,
Ganske det ligned Aineias af Aasyn saavelsom af Vaaben.
Trindt om Billedet Troernes Mænd og Achaiernes Sønner
Hug nu løs paa hinanden, og kløved de Tyreskinds runde
Brystbeskjermende Skjolde og smaae fjærlette Buklarer,
Men til den hidsige Ares nu talede Phoibos Apollon:
Ares! du mordiske Ares, bloddryppende Muuromstyrter!
Vilde du ei gaae hen, og fra Striden forjage den Kæmpe,
Tydeus's Søn, som vel snart en Dyst med Zeus vil forsøge,
Først mod Kypris han foer, hendes Haand ved Leddet han saared,
Derpaa mig selv han stormed tillivs med Kraft som en Guddom.
Talt, og hen paa Toppen af Pergamos flux han sig satte,
Medens den mordiske Ares til Troerne gik, dem at muntre;
Akamas ligned han grandt, de Thrakers behjertede Høvding.
Flux han til Priamos' Sønner, de gudopfostrede, raabte:
Siger mig dog, hvorlænge vil I, Kong Priamos' Sønner,
Lade det Troiske Folk saa svart af Achaierne myrdes?
Mon, til de hugge sig frem til Dyst ved de prægtige Porte?
Falden er alt en Mand, som vi skattede lige med Hektor,
Helten Aineias, hiin Søn af den modige Høvding Anchises;
Op! lad os flux vor herlige Ven fra Tummelen frelse!
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Strengt nu satte Sarpedon den ædelig Hektor irette:
Hektor! hvorhen er svundet det Mod, som før dig besjeled?
Selv du meente tilforn, uden Folk eller Ledtogskæmper,
Ene med Svogre og Brødre din Stad at kunne forsvare;
Ei dog af disse jeg her en Eneste seer eller mærker,
Alle de krybe med Rædsel i Skjul som Hunde for Løven,
Vi derimod, vi dyste, som kun ere Ledtogskæmper,

Ogsaa jeg selv som Hjelper i Krig hidkom fra det Fjerne;
Lykien ligger jo langt herfra ved den hvirvlende Xanthos,
Der tilbage jeg lod min lallende Søn og min Hustrue,
Gods desuden i Mængde, som trængende Mand maatte attraae,
Dog jeg muntrer endda mine Lykier rast, og med Kjækhed
Møder jeg selv min Mand, skjøndt her jeg Intet besidder,
Som det Achaiiske Folk kunde rane mig bort eller plyndre.
Selv du stander nu træg, og ei engang du de andre
Folk opmuntrer til freidig at slaaes, Eders Qvinder at skjerme.
Vogter Jer vel, at I ei skal hildes i flettede Fanggarn
Ligesom Vildtet, og vorde til Rov og Bytte for Fienden,
Som Eders velbebyggede Stad ret snart ville hærge.
Dette forsand baade Dag og Nat du burde betænke,
Bede du burde hver Drot for de langveishentede Krigsfolk,
Djervt at kæmpe; din haarde Bebreidelse burde du spare.
Saaledes taled Sarpedon, hans Ord skar Hektor i Hjertet.
Flux i Rustningens Plader til Jord nedsprang han af Stridsvogn;
Hvæssede Spyd han svang, mens hen gjennem Hæren han ilte,
Muntrende Folket til Strid, og vakte det rædsomme Kampgny.
Folkerne svinged paastand, og bød Achaierne Spidsen,
Kjækt i Rækker dog stod Achaierne, uden at vige.
Ligesom Avner for Vind hen over den hellige Markloe
Flyve ved Skovlernes Kast, saa tit den gyldne Demeter
Avnerne renser fra Kornet ved Pust af de drivende Vinde,
Hvidnende høine sig Bunkerne da, saalunde foroven
Hvide Danaerne blev af den Støv, som de trampende Heste
Op mellem Kæmperne sparked med Hov mod den kobberne Himmel,
Da de paany brød løs, og Kudskene vendte med Stridskarm;
Vældigen foer de Fienden tillivs, men den hidsige Ares
Hyllede Kampen i Mulm og Nat til Troernes Bistand,
Farende hen overalt, for at føie hvad Phoibos Apollon
Havde forlangt, hiin Gud med det gyldene Sværd, som befoel ham,
Troernes Mod at vække, saasnart han saae, at Athene
Bort sig begav, som Danaernes Folk havde hjulpet i Striden.
Selv udførte nu Phoibos af Tempelets glimrende Lønsal
Helten Aineias, og Kraft i Barm han Høvdingen indskjød.
Atter Aineias blandt Vennerne stod, og høit de sig frydede,
Nu da de komme ham saae i Behold og ilive tilbage,

Modig og kraftig som før, dog ei udspurgte ham Nogen,
Ei fik de Stunder dertil for den Dyst, som blev vakt af Apollon,
Morderen Ares med samt den umættelig higende Tvedragt.
Dog Diomedes, Odysses saavelsom Aianterne begge
Muntred Danaernes Kæmper til Strid, som selv uden dette
Skjælvede hverken for Troernes Kraft eller gjaldende Kampskrig,
Nei! urokkede stod de, som Skyerne staae, dem Kronion
Sætter om Bjergenes Aas, naar Luften er fuldkommen stille,
Ei de sig røre det mindste, saalænge den kraftige Nordvind
Sover med alle de andre bolstyrige Vinde, som ellers
Jage de mørknende Skyer med hvinende Pust gjennem Luften;
Saa Danaerne stod mod Troerne, uden at flygte.
Rask gjennem Skaren Atreiden nu gik med ivrig Formaning:
Teer Eder nu som Mænd, lad Mod Eders Hjerter besjele!
Skammes og blues i drabelig Dyst af Agt for hinanden!
Agter et Folk sig selv, da frelses der Fleer end der falde,
Rømmende Mænd derimod hverken Hjelp eller Rye har at vente.
Talt; rask svang han sit Spyd, og En af de forreste Kæmper
Helten Aineias's tro'aste Ven Deikoon traf han,
Pergasos' Søn, hvem ligesaa høit som Priamos' Sønner
Troerne skatted, thi rask han kæmpede forrest paa Stridsmark.
Midt paa Skjoldet ham traf med sit Spyd den Drot Agamemnon,
Ei mod Spydet det bøded, thi heelt foer Odden igjennem,
Bored sig ind gjennem Beltet, og fæsted sig nederst i Bugen;
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden.
Men for Aineias's Haand faldt to af de bedste Danaer,
Krethon med samt hans Broder Orsilochos, Børn af Diokles,
Faderen havde sit Hjem i det velbebyggede Phere,
Rig var denne paa Gods, og han leded sin Æt fra den brede
Flod Alpheios, som løber igjennem det Pyliske Landskab;
Denne til Drot over talrige Mænd Orsilochos avled,
Fader Orsilochos blev til Helten den bolde Diokles,
Tvillinger avled Diokles, Orsilochos hedde den Ene,
Krethon den Anden, tilgavns de forstod sig paa alskens Kampfærd.
Alt i den feireste Ungdom de drog paa tjærede Skibe
Med det Argeiiske Folk til det hestopfostrende Troia,
Hevn over Troernes Folk Kong Atreus's Sønner at vinde,
Nu den altfuldendende Død indhylled dem Begge.

Som et Par glubende Løver, der fødtes paa Bjergenes Toppe,
Hvor i den tætbevoxede Skov deres Moder dem næred,
Tit naar de gange paa Rov efter Oxer og triveligt Smaaqvæg,
Hærge de Hyrdernes Stalde paa Markerne, indtil de rammes
Selv af skærpede Spyd, og falde for Mændenes Hænder,
Saadanne vare de Brødre, som her for Aineias's Hænder
Faldt, og styrted omkuld lig rankopvoxede Graner.
Ynk den Drot Menelaos betog, da segne han saae dem;
Rustet med straalende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred, og svang sit Spyd, hans Mod ophidsede Ares,
Ventende vist, han sit Liv for Aineias's Haand skulde lade.
Øie paa ham nu fik Antilochos, Sønnen af Nestor,
Gjennem de forreste Skarer han foer, af Frygt for at Drotten
Skulde forlise sit Liv, og forspilde dem reent deres Arbeid.
Hine var alt med skærpede Spyd og løftede Hænder
Styrtede frem hinanden tillivs, kamphidsige Begge,
Flux da treen Antilochos hen til Folkenes Hyrde,
Ikke da dristed Aineias at staae, skjøndt ellers forvoven,
Nu da han saae to dygtige Mænd hos hinanden at stande.
Disse nu flux til Achaiernes Hær henslæbte de Faldne,
Gav de to ynkværdige Liig i Vennernes Hænder,
Vendte saa selv tilbage, og kæmpede forrest paa Stridsmark.
Først de Pylaimenes slog, en Helt saa tapper som Ares,
Drotten, der førte til Kamp Paphlagoniens modige Skjoldmænd.
Ham med sit Spyd traf Atreus's Søn den Drot Menelaos,
Just som ved Vognen han stod, og i Nøglebenet ham ramte,
Medens Antilochos traf med en Steen hans dygtige Karmsvend
Mydon, Atymnios' Søn, da han vendte de stampende Heste;
Lige ved Albuens Bøining han traf ham, og ud af hans Hænder
Faldt i Støvet til Jord den filsbeenskinnende Tømme.
Frem Antilochos sprang, og sit Sværd han i Tindingen drev ham;
Ud af den prægtige Karm han styrted med rallende Dødssuk
Hovedkulds ned, saa han stod i Støv paa Hænder og Isse;
Saaledes stod han en Stund, thi dybt var Sandet, han faldt i,
Indtil de sparkende Heste til Jord ham kasted i Støvet;
Flux med Svøben Antilochos hen til Achaierne drev dem.
Henne ved Skaren blev Hektor dem vaer, og hidsig imod dem
Foer han med vildene Raab, ledsaget af Troernes stærke

Fylker; selv Ares dem førte til Strid og Enyo den barske;
Hun medførte den ublue Larm, som raser i Kampfærd,
Men i sin vældige Haand svang Ares det uhyre Spydskaft,
Snart foran Hektor han gik, og snart han vandrede bag ham.
  Ræd ved Synet da blev den kraftige Helt Diomedes.
Som naar en Mand, der vidt over Mark har vandret, forlegen
Standser med Et ved en skyllende Bæk, som løber mod Havet,
Naar med sit Skum han bruse den seer, og tilbage han vender,
Saaledes veeg nu Tydeus's Søn, og taled til Hæren:
  Venner! hvi see vi med Studsen, hvorlunde den herlige Hektor
Flinkt handterer sit Spyd, og freidig i Kampen beteer sig!
Altid en Gud jo stander ham nær, som ham skjermer mod Ufærd,
Nu staaer Ares ham nær, omskabt til en dødelig Kæmpe.
Viger da nu tilbage, dog altid med Øinene vendte
Hen imod Fienden; lad ei med Guderne Kamp os forsøge!
  Saa han talte, da nærmed sig stærkt de Troiske Skarer.
Hektor paastand Menesthes med samt Anchialos dræbte,
To kampøvede Mænd, som agede sammen paa Stridskarm.
Aias, den Telamonide, blev greben af Ynk med de Faldne,
Flux han nærmere treen, og slynged sin glimtende Landse;
Amphios, Selagos' Søn han traf, hvis Hjem var i Paisos;
Rig var Manden paa Marker og Liggendefæe, men i Leding
Skjebnen ham drev, for Priamos Hjelp og hans Sønner at bringe;
Ham traf Aias i Belter, den kraftige Telamonide,
Nederst i Bugen sig fæstede dybt den mægtige Spydstang,
Brat han faldt saa det drøned; strax løb den straalende Aias
Hen for at plyndre hans Rustning, da styrted fra Troerne skarpe
Glimtende Spyd som en Regn, med sit Skjold opfanged han mange.
Foden han satte paa Dødningens Krop, og sin kobberne Landse
Rykked han ud, men af Skuldre de prægtige Vaaben at rive,
Mægted forresten han ei, thi hardt blev han kuet af Spydkast;
Ræd han blev for den sluttede Krinds af de modige Troer,
Hvilke saa mange, saa gjeve med Landserne gik ham paa Livet,
Og ihvor stout og høi han saa var og kraftig tillige,
Drev de dog Helten tilbage, og strapt blev han tumlet paa Flugten.
  Saadan Bedrift udøved de her i drabeligt Stridsmaal,
Men den behjertede høie Tlepolemos, Søn af Herakles,
Hidsed den mægtige Skjebne til Kamp med den bolde Sarpedon.

Da de nu skridende frem hinanden var traadt under Øine,
Her en Søn, en Sønneson hist af Skyernes Herre,
Hæved Tlepolemos først sin Røst og talte saalunde:
Drot for Lykiens Folk, Sarpedon! hvad havde du nødig,
Her som en Kryster at staae, da slet du forstaaer dig paa Kampfærd?
Falskelig kaldes du Søn af den Aigissvinger Kronion,
Langt tilbage du sandelig staaer for hine berømte
Mænd, som avlede blev af Zeus i Fædrenes Dage.
Hvad for en Mand var min Fader dog ei, efter hvad man fortæller,
Stærken Herakles, den vovsomme Helt med et Mod som en Løve!
Hid var han dragen engang for Drotten Laomedons Heste,
Ikkun med Seilere sex, og faa var hans Kæmper i Tallet,
Dog udplyndred han Ilions Stad, og hærged dens Gader.
Dog du selv er en Stakkel af Mod, og svækket dit Mandskab,
Thi vil du visselig knap et Værn for Troerne vorde,
Du, som fra Lykien kom, selv ei om Kraft du besidder;
Kuet af mig skal du snart nedvandre til Hades's Rige.
Ham gjensvared Sarpedon, de Lykiers Konge saalunde:
Ja! deri har du Ret, han hærged det hellige Troia;
Det var den stolte Laomedons Skyld, som en Daare han handled,
Haanlige Ord til Løn for hans Billighed gav han din Fader,
Og for de Heste han sveg ham, hvorfor han var dragen saa langveis.
Dog jeg forkynder dig her, at Død og gruelig Henfart
Times dig skal for min Haand, snart ramt af denne min Landse
Giver du Hæderen mig, og din Sjel Hesttumleren Hades.
Saaledes talte Sarpedon, paastand Tlepolemos løfted
Spæret af Ask, da foer de dygtige Landser paa eengang
Ud af Kæmpernes Hænder, og midt i Halsen Sarpedon
Traf ham, saa tværs gjennem Hals sig bored den rædsomme Spydsod;
Flux den bælgmørke Nat indhyllede begge hans Øine.
Men med sit vældige Spyd Tlepolemos ham i det venstre
Laar havde ramt, den hidsige Od løb gjennem og tørned
Lige mod Benet; hans Fader endnu ham skjermed mod Ufærd.
Derpaa de herlige Svende den Helt Sarpedon fra Kampen
Bar, svart tynged det mægtige Spyd, som efter ham slæbte;
Ei saa betænksom var Nogen, at ind det faldt ham at drage
Asktræesspæret af Laar, at han selv paa Jord kunde støtte,
Saadan en Hast var paafærde, saa ivrig de hjalp deres Konning.

Bort fra den buldrende Kamp de pladebedækte Danaer
Førte Tlepolemos strax, det saae den Ædling Odysseus,
Drotten forvoven og djerv, og i Hu blev han rasende opbragt.
Dog han betænkte sig først, og veied i Sind og i Hjerte,
Enten den Søn af Tordneren Zeus han skulde forfølge,
Eller han fleer af Lykiens Mænd skulde Livet berøve.
Dog det var ikke beskikket den modige Konning Odysseus,
Zeus's mandhaftige Søn med skængende Malm at ihjelslaae;
Derfor Athene hans Hu henvendte mod Lykernes Skare,
Først han Koiranos dræbte, saa Chromios faldt med Alastor,
Halios, samt Alkandros, saa Prytanis faldt og Noemon,
Ja langt fleer af Lykiens Mænd for Odysses var faldne,
Havde han ei det seet, den hjelmomstraalede Hektor;
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Skarer
Skred til Rædsel for alle Danaerne; glad ved hans Komme
Blev Sarpedon, og talede saa med ynkelig Stemme:
Priamos' Søn! lad mig ei til Priis for Danaerne ligge
Her, men kom mig til Hjelp, lad saa hos Eder i Staden
Livet mig siden forlade, thi sikkerlig faaer jeg dog aldrig
Meer mit Fædreneland at see, og aldrig ved Hjemkomst
Glæde jeg skal min lallende Søn og min elskede Hustrue.
Saa han taled; ei svarte den hjelmomstraalede Hektor,
Ivrig i Hu han foer ham forbi, for Argeiernes Skare
Snarlig at drive paa Flugt, og dræbe mangfoldige Kæmper.
Derpaa de herlige Svende henbar den bolde Sarpedon
Under en kneisende Bøg, Kronions det hellige Løvtræe.
Ud af hans Laar paastand da drog det mægtige Askspær
Pelagon, Helten den stærke, hans elskede Ledingsbroder.
Brat ham Veiret forgik, og Mulm omtaaged hans Øine,
Snart dog aanded han atter, en rask forfriskende Nordvind
Pustede Liv i hans Bryst, som gispende greb efter Veiret.
Dog af den hidsige Ares og malmbepandsrede Hektor
Lod sig Argeierne ei til de tjærede Skibe fortrænge.
Dog ikke heller de kæmped sig frem, tilbage bestandig
Veeg de, saasnart de fornam, at Ares nu Troerne bistod.
Hvo var vel nu den Første, og hvo var den Sidste, som Hektor
Priamos' straalende Søn hug ned og den kobberne Ares?
Teuthras, en Helt som en Gud, og den Gangerbetvinger Orestes,

Saa Oinomaos og Trechos, dernæst den Aitoliske Spydhelt
Helenos, Oinops' Søn, og Oresbios, prydet med broget
Gjord; hans Hjem var i Hyle; der havde han sanket sig Grunker,
Tæt ved Søen Kephisis han eied en Gaard, og omkring ham
Boede Boioter, som dyrked et Land, velsignet og frugtbart.
Hine bemærkede snart den liliearmede Here,
Altsom de styrted Argeierne ned i drabelig Kampfærd.
Flux med disse bevingede Ord til Athene hun talte:
Datter af Aigissvingeren Zeus, du aldrig Betvungne!
Ak! et forfængeligt Ord vi forsand Menelaos har givet,
Hjem at drage, naar Ilions Muur han havde forstyrret,
Lade den hærgende Ares vi nu saa frygtelig rase.
Vel! ogsaa vi vil flux os berede til stormende Angreb.
Talt! hendes Ord adlød den lysblaaøiede Pallas.
Selv at kobble hun gik de gyldenbidslede Heste,
Here, den høie Gudinde, den vældige Kronos's Datter.
Men i en Fart stak Hebe paa Vogn de rullende Malmhjul,
Otte var Hjulenes Eger, af Jern var Axlen, de løb om;
Fælgen var heelt af Guld, uforgængelig stærk, og om Randen
Laae fastsluttende Skinner af Malm, et Under at skue,
Men af det pureste Sølv var de trindtomrullende Naver.
Baade med Remmer af Guld og Sølv var den gyngende Agstol
Spændt til Fadingen fast, og der løb to Buer omkring den;
Ud fra Karmen der stod en Stang af Sølv, og paa Enden
Bandt hun det dellige Aag af Guld, og i dette hun slynged
Prunkende Seler af Guld, men Here de vælige Heste
Trak selv hen under Aag, saa svart efter Kampen hun higed.
Midlertid Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronion,
Kasted paa Faderens Tilie sit fine baldyrede Liinslør,
Hvilket hun selv med sin Haand havde kunstigen dannet og virket.
Derpaa hun sluttede trindt om sin Barm Skysamlerens Brynie,
Og til den graadforvoldende Kamp hun greb sine Vaaben;
Om sine Skuldre hun kasted den rigtomqvastede Aigis,
Rædsom at see til, med truende Skræk er trindt den bekrandset;
Der var Strid, der skjermende Kraft og iisnende Rømning,
Der var det skræmmende Hoved af Gorgo, Uhyret det fæle,
Græsseligt, rædsomt at skue, Kronions forfærdende Under;
Tog saa paa Hoved sin Hjelm, langbøilet med firdobbelt Fjærbusk,

Gylden og stor til at skjerme Fodkæmper fra hundrede Stæder.
Op paa den luende Karm hun steg, saa greb hun sin Landse,
Tung, forsvarlig og lang, hvormed hun betvinger de kjække
Fylker af Mænd, paa hvem hun er gram, den Vældiges Datter;
Hurtig med Svøben afsted jog Here de vælige Heste;
Op sprang Himmelens Port, den Stundgudinderne vogte,
Dem er Himlen den brede betroet og høien Olympos,
Snart at aabne den sluttende Skye, og snart den at lukke;
Ud gjennem denne de styred de skarptaasporede Heste.
Derpaa Kronion de traf, afsides fra samtlige Guder
Øverst han sad paa en Tind af Olympos' takkede Rygning.
Der sine Heste hun standsed, den liliearmede Here,
Og til den høie Kronion hun spørgende talte saalunde:
Zeus, vor Fader! fortørnes du ei over Ares's Voldsdaad?
Han som har myrdet saa mange, saa herlige Mænd af Achaia
Uden al Skjel eller Skik, men til Kummer for mig, medens stille
Kypris og Phoibos Apollon sig fryde, fordi de til Kampen
Selv den Afsindige hidsed, som slet ikke kjender til Retfærd.
Zeus, vor Fader! siig vilde du nu forbittres, ifald jeg
Tugtede Ares med rædsomme Slag, og jog ham fra Kampen?
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Vel! saa hids da imod ham Athene, den Hærfangsgudinde!
Ingen forstaaer som hun at berede ham gruelig Smerte.
Talt; hans Ord adlød den liliearmede Here;
Flux sine Gangere gav hun et Rap, og villige fløi de
Midt mellem Jorden afsted og den stjernebeprydede Himmel.
Ligesaa langt som en Mand med sit Øie kan see gjennem Luften
Over det blaalige Hav, naar høit paa en Varde han sidder,
Ligesaa langt er et Spring af Gudernes hvrinskende Heste.
Men da til Troia de kom til de to raskløbende Floder,
Der hvor Simois styrter sin Strøm i Skamandros's Vande,
Der sine Heste hun standsed, den liliearmede Here,
Spændte dem flux fra Vogn, og hyllede tæt dem i Taage;
Himmelske Urter lod Simois da fremspire til Foder.
Frem nu skred de livagtig i Gang som frygtsomme Duer,
Begge med ivrig Begjær Argeiernes Kæmper at bistaae.
Men da de kom til det Sted, hvor de fleste, de dygtigste Helte
Stod hos Tydeus's Søn, den kraftige Hestebetvinger,

Sluttede sammen og gridske, livagtig som glubende Løver,
Eller ubændige Vildsviin, hvis Kraft ei lettelig kues,
Flux da standsed og raabte den liliearmede Here,
Stentor hun ligned aldeles, den Helt med den vældige Malmrøst,
Han, som raabte saa høit, som femti Andre tilsammen:
Blues, Argeier! I Stakler af Mod, men af Legeme fagre!
Medens den Helt Achilles endnu var med, naar de dysted,
Aldrig sig Troerne dristed, foran de Dardaniske Porte
Frem at gaae, thi de bævede svart for hans mægtige Landse;
Nu ved de bugede Skibe heelt fjernt fra Staden de kæmpe.
Saa hun taled, og Kraft og Mod hos dem Alle hun vakte.
Men til Tydeiden sig skyndte den lysblaaøiede Pallas;
Henne ved Ganger og Karm hun traf den Drot Diomedes,
Der han kjøled det Saar, som Pandaros' Piil havde stunget.
Sveden ham piinte, som randt under Remmen, der hang ved det runde
Skjold, den klemte ham svart, og hans Arm var betagen af Træthed;
Remmen han lettede just, og afviskede Blodet det sorte;
Fat i Hestenes Aag da greb Gudinden, og sagde:
Lidt kun ligner sin Fader den Søn, som Tydeus sig avled;
Tydeus var rigtignok liden af Væxt, men en drabelig Kæmpe;
Selv engang, da jeg Strid og al opbrusende Fremfærd
Reent ham havde forbudt, da skilt fra de andre Danaer
Ene til Thebai han drog som Bud til de mange Kadmeier,
Sidde jeg bød ham som fredelig Gjæst ved Gildet i Høisal,
Men hans ustyrlige Mod henrev ham nu som bestandig,
Rask han æsked til Dyst de Kadmeiske Gutter, og hvergang
Seired han uden Besvær, saa kraftig min Hjelp jeg ham yded.
Dig staaer sandelig ogsaa jeg bi, og huldt jeg dig skjermer,
Altid jeg muntrer dig op til at kæmpe med Troerne freidig,
Dog den ubændige Træthed bemestred sig alt dine Lemmer,
Eller den lammende Frygt dig greb; saa est du da ikke
Avlet af Tydeus, den modige Søn af Konningen Oineus.
Hende da gav til Svar den kraftige Helt Diomedes:
Dig jeg kjender, Gudinde! du est Skjoldsvingerens Datter,
Derfor jeg frit vil tale til dig, og Intet fordølge.
Ei er jeg greben af lammende Skræk, ei heller af Dorskhed,
Men en Formaning jeg kommer ihu, som du selv mig har givet,
Thi du forbød mig at træde til Dyst mod enhver af de andre

Salige Guder, kun hvis Aphrodite, hiint Barn af Kronion,
Kom til Striden, da maatte jeg nok med Spyd hende saare.
Derfor jeg selv forføier mig bort, og befaler tillige
Samtlige Kæmper af Argos sig hid at trække tilbage,
Thi jeg fornemmer, at Ares nu har over Kampen at raade.
Ham gjensvared paastand den lysblaaøiede Pallas:
Tydeus's Søn, Diomedes! mig inderlig kjær i mit Hjerte!
Vær ei bange for Ares, saalidt som for En af de andre
Salige Guder, saa kraftig jeg skal dig yde min Bistand.
Vel da! styr nu først imod Ares de trampende Heste!
Faer ham tillivs, og ram! spar ei den hidsige Ares,
Hiin udædiske Galning, hiin vankelmodige Niding!
Han som fornys baade mig og Here det Ord havde givet,
Troernes Folk at bekæmpe, og yde Danaerne Bistand,
Nu beskjermer han Troernes Mænd, og hine han glemmer.
Saa hun taled, og Sthenelos flux af Vognen hun stødte,
Trækkende bort ham med Haanden, og ned han foer i det samme.
Ivrig Gudinden paa Karmen sig op hos den bolde Tydeide
Satte, da knagede svart under Vægten den Bøgetræes Axel,
Baade den gramme Gudinde den bar og den tappreste Kæmpe.
Svøben og Tømmerne flux i Haand greb Pallas Athene,
Og imod Ares hun styrede først de stampende Heste,
Just som han Periphas plyndred, Ochesios' glimrende Arving,
Boldest iblandt Aitolernes Mænd, vidunderlig kraftfuld;
Ham udplyndred den blodige Gud, men Athene sit Hoved
Dækked med Hades's Hjelm, for ei at sees af Ares.
Men da den mordiske Ares fik Syn paa den Helt Diomedes,
Strax da Periphas ligge han lod, den vidunderlig stærke,
Alt paa det Sted, hvor han først ham slog og berøved ham Livet,
Og mod den hestebetvingende Helt Diomedes han stormed.
Men da de farende frem under Øine hinanden var komne,
Strakte sig Ares paastand over Aaget og Hestenes Tømmer
Ud med det kobberne Spær i den Agt at berøve ham Livet;
Flux-med sin Haand dog slog den lysblaaøiede Pallas
Bort fra Vognen hans Spyd, og omsonst det fløi gjennem Luften.
Hidsig mod Ares nu foer den kraftige Helt Diomedes
Frem med sit kobberne Spær, og med Kraft drev Pallas Athene
Dybt i Lysken det ind, hvor hans Gjord fast slutted om Livet,

Der han traf, og den skinnende Hud han rifted i Flænge,
Traf saa Spæret tilbage; da brølte den kobberne Ares,
Ret som naar samfulde ni, ja vel tigange tusinde Kæmper
Raabe paa eengang, naar Fienden tillivs i Krigen de styrte;
Skjælven i Lemmerne foer Achaier og Troer tilhobe,
Saaledes brølte han nu den umættelig kæmpende Ares.
Ligesaa mørk som Luften seer ud af rugende Skyer,
Naar efter trykkende Hede sig reiser en hvinende Stormvind,
Saa var for Tydeus's Søn den kobberne Ares at skue,
Da han tilveirs med Skyerne foer til Himlen den brede.
Snart til høien Olymp han kom til Gudernes Bolig,
Hen til Zeus Kronion forbittret i Hu han sig satte,
Viste ham strax det himmelske Blod, som strømmed af Saaret,
Og med bevingede Ord han klagende taled saalunde:
Fader Kronion! fortørnes du ei ved at see denne Voldsdaad?
Stedse vi Guder dog have de grusomste Piinsler at udstaae
Ved vore Sned mod hverandre, naar Menneskens Børn vi tjene.
Ivres mod dig maae vi Alle, thi du har avlet den vilde
Datter, hvis Hu er Fordærv, og som idelig pønser paa Udaad.
Alle de øvrige Guder, saamange som boe paa Olympen,
Lyde bestandig dit Bud, underdanig vi lystre dig Alle;
Hun derimod, hende revser du ei med Ord eller Gjerning,
Hende du føier, da selv det hærgende Barn du har avlet.
Nu har hun Tydeus's Søn, den ubændige Helt Diomedes
Egget til rasende frem mod salige Guder at styrte;
Først mod Kypris han foer, hendes Haand ved Leddet han saared,
Derpaa mig selv han stormed tillivs med Kraft som en Guddom.
Dog mine hurtige Fødder bortførte mig, ellers jeg længe
Hist blandt rædsomme Dynger af Liig havde ligget i Vaande,
Eller jeg leved betagen og mat, forhugget af Malmen.
Ham gjensvared med rynkede Bryn hiin Skyernes Herre:
Hæng mig ei over med Klynken, du vankelmodige Niding!
Ingen jeg hader som dig af Olympiske Guder tilhobe,
Altid er Kiv dig kjærest, og Strid og støiende Kampfærd.
Du har ganske det stride, halsstarrige Sind som din Moder
Here, hvem ofte jeg selv med Ord knap mægter at ave.
Vist har et Raad af hende forvoldt dig al denne Qvide.
Dog, ei længer fordrage jeg kan, at du pines af Smerter,

Du est jo dog min Søn, og med mig din Moder dig undfik,
Men hvis en Anden af Gudernes Slægt var din Fader, du Morder!
Alt forlængst du dybere laae end Uranos' Afkom.
Talende saa Paieon han bød, at hele hans Vunde.
Lindrende Balsam Paieon paa Saaret ham strøg, og han kom sig
Snart igjen, thi ei var han fød til dødelig Skabning.
Ligesaa hurtig som Figentræessaft faaer Melken den hvide,
Flydende nys, til at stivne, thi brat den ved Blandingen ostes,
Ligesaa hurtig helbreded Paieon den hidsige Ares;
Hebe ham tvætted i Bad, og i prunkende Dragt hun ham klædte,
Og hos sin Fader Kronion han satte sig stolt af sin Hæder.
Men til den mægtige Zeus's Palads hjemvendte nu ogsaa
Here, Gudinden af Argos og Pallas af Alalkomene,
Da de fra Kæmpernes Drab havde drevet den mordiske Ares.

Sjette Sang.

Hektors og Andromaches Samtale.

Ganske forladt var Achaiers og Troers forfærdende Kampgny;
Heden og deden den hidsige Strid end rased paa Sletten,
Mens mod hinanden de stormed med malmbevæbnede Landser
Midt mellem Simois Strøm og Xanthos's skyllende Vande.
Først nu Aias, Achaiernes Værn, den Telamonide,
Sprængte de Troiske Fylker, og Lys han skaffed sit Følge,
Da den fortrinligste Mand blandt Thrakernes Kæmper han fældte,
Akamas, Søn af Eusoros, en høi og drabelig Kriger;
Først hans haaromflagrede Hjelm i Spolen han ramte,
Spydet i Panden ham foer, heelt ind gjennem Benet sig trængte
Kobberets stingende Od, og Mulm omhylled hans Øine.
Men for den Helt Diomedes's Haand maatte Axylos bløde,
Teuthras's Søn, i Arisbe den yndige Stad var hans Hjemstavn,
Rig var Manden paa Gods, og høit var han elsket af Alle,
Tæt ved Veien han boede, og Reisende hused han gjestmild,
Ei dog en Eneste nu treen frem af alle de Mange,
Manden at værne mod grusom Fordærv, men Tydeiden ihjelslog
Baade ham selv og tillige Kalesios, Svenden, som dengang
Kjørte hans Vogn, og ned under Jord sank begge tilhobe.
Helten Euryalos først Opheltios dræbte, saa Dresos,
Foer saa efter Aisepos og Pedasos, hvilke Naiaden

Abarbarea tilforn den bolde Bukolion fødte;
Søn Bukolion var af Laomedon, Drotten den stolte,
Ældst af alle hans Børn, men Moderen bar ham i Dølgsmaal;
Dengang som Hyrde han gik ved Faarene, nød han Naiadens
Elskov og Leie, hun undfik, og Tvillinger bar hun til Verden;
Nu Mekistes's Søn af Brødrenes straalende Lemmer
Kraften og Livet forjog, og trak deres Rustning af Skulder.
Og den behjertede Helt Polypoites Astyalos dræbte,
Medens den Konning Odysses Pidytes en Mand fra Perkote
Vog med sit kobberne Spær, og Teukros den Helt Aretaon.
Nestors mandhaftige Søn Antilochos styrted Ableros
Ned med sit Spær, og Elatos faldt for den Drot Agamemnon;
Hist i Pedasos' kneisende Stad ved Satnius' skjønne
Bredder han havde sit Hjem; den Helt Leitos paa Flugten
Phylakos vog, og Melanthios faldt for Eurypylos' Landse.
Derpaa den kraftige Helt Menelaos Adrastos tilfange
Levende tog, thi hans Heste blev skye og løb over Sletten,
Hilded' de blev i en Myrikagreen, og den buede Stridskarms
Stang i Spidsen de knak, saa rendte de begge til Staden
Hjem, hvorhen de andre forvildede Gangere flygted;
Selv blev han kastet af Vognen, og tæt ved Hjulet han næsgruus
Tumlede ned paa sit Ansigt i Støv; da stod ved den Faldne
Atreus's Søn Menelaos, og løfted sin mægtige Spydstang;
Flux da favned Adrastos hans Knæe, og tryglende bad han:
Fang mig levende, Atreus's Søn! og annam fuld Løsning!
Hos min bemidlede Fader mangfoldige Skatte der gjemmes,
Guld og Kobber tillige, og Jern heel kunstigen smeddet,
Derof vil sikkert min Fader umaadelig Løsning dig give,
Naar han erfarer, at end ved Achaiernes Skibe jeg lever.
Saa han taled, og Hjertet i Barm ved sit Ord han bevæged.
Bort nu havde han vist til Achaiernes hurtige Skibe
Ladet sin Svend ham føre, hvis ei Agamemnon var kommen
Løbende did i det samme, og strengt havde dadlet hans Adfærd:
O Menelaos, min Ven! hvi ynkes du saa over disse?
Sandelig ret en deilig Bedrift blev af Troer forøvet
Hjemme hos dig! nei! Ingen af dem undslippe den bratte
Død for vor Haand! selv Fosteret ei, som under sit Hjerte
Moderen bær, selv det ikke flye! nei! Alle tilhobe

Ryddes af Ilios ud, ujordede, glemte for evig!
Saa han mæled, og Broderens Sind han taled tilrette
Ved sit forstandige Raad, da stødte han Helten Adrestos
Fra sig bort med sin Haand, men Folkenes Drot Agamemnon
Jog ham i Lysken sit Spyd, saa han styrted omkuld, og Atreiden
Satte sin Fod paa hans Bryst, og ud han rykked sit Askspær.
Nestor med lydelig Røst til Argeiernes Kæmper nu raabte:
Venner! Danaiske Helte! Krigsgudens behjertede Svende!
Ingen nu nøle mig her af gridsk Begjær efter Bytte,
For til sit Skib at komme belæsset med rigere Valrov!
Nei! nu hugge vi Fienderne ned, saa kan I jo siden
Plyndre de kobberne Vaaben i Mag fra de Faldne paa Sletten.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte;
Vist af Achaiernes stridbare Mænd var Troernes Folk nu
Jaget paa Flugt til Ilios hjem, af Feighed betvunget,
Hvis ei Helenos, Priamos' Søn, den ypperste Spaamand,
Hen til Aineias og Hektor var traadt, og saa havde talet:
Hektor, og du Aineias! thi først og fornemlig paa Eder
Hviler jo Troers og Lykiers Kamp, fordi der er Ingen
Flinke som I til alskens Færd, til Strid som til Raadslag;
Standser dog her, og holder ved Portene Folket tilbage,
Ilende hid og did, før rædde de flye og sig kaste
Brat i Qvindernes Arme til Fryd og Gammen for Fienden.
Men naar I saa har mandet til Daad vore Fylker tilhobe,
Da vil vi Andre forblivende her med Danaerne kæmpe,
Er vi endog i Vaande bestedt, thi Nøden os tvinger.
Hektor! men du til Byen skal gaae, med vor Moder at tale,
Først til Pallas Athenes den Lysblaaøiedes Tempel
Oppe paa Borgen forsamle hun skal de bedagede Fruer,
Og til det hellige Huus oplukke hun Døren med Nøgle;
Ogsaa hun tage det Slør, som af alle, hun eier derhjemme,
Skjønnest hun finder og størst, og som selv fortrinlig hun skatter,
Og paa den haarfagre Pallas's Knæe nedlægge hun dette.
Love saa skal hun, at tolv uavede fjorgamle Qvier
Offre vi vil til Gudinden i Tempelet, om hun forbarmes
Naadigen over vor Stad, over Troernes Qvinder og Smaabørn,
Og fra det hellige Ilions Stad hun holder Tydeiden,
Hiin ubændige Kæmpe, hiin kraftige Fiendeforfærder,

Som er forvist, tør jeg sige, den stærkeste Mand af Achaia;
Selv for Achilles vi skjalv ikke saa, den vældige Hærdrot,
Hvem en Gudinde til Verden dog bar, som man siger, men denne
Raser uhyrlig, og Ingen i Kraft med ham sig kan maale.
Saa han taled, og Hektor adlød hvad Broderen raaded.
Flux i Rustningens Plader til Jord nedsprang han fra Stridskarm,
Hvæssede Spyd han svang, mens hen gjennem Hæren han ilte,
Muntrende Folket til Strid, og vakte det rædsomme Kampgny;
Fylkerne svinged paastand, og bød Achaierne Spidsen.
Strax tilbage Danaerne veeg, og standsed med Blodbad.
Hartad skulde man troet, at en Gud fra den stjernede Himmel
Ned var stegen til Troernes Hjelp, saa sage de svinged.
Høit da hævede Hektor sin Røst, og til Troerne raabte:
Modige Kæmper af Troja og langveisshentede Stridsfolk!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb,
Medens jeg selv gaaer hjem til Ilions Stad, og formaner
Raadets bedagede Mænd med samt vore Qvinder at bede
Bønlig til samtlige Guder, og love dem Festhekatomber.
Talt, bort ilte paastand den hjelmomstraalede Hektor,
Oppe mod Halsen og nede mod Anklerne slog ham det sorte
Læder, der løb som en Rand omkring det buklede Rundskjold.
Glaukos, Hippolochos' Søn og Tydeus's Søn Diomedes
Foer nu midt imellem Hærene frem, kamphidsige begge;
Men da de farende frem under Vius var komne hinanden,
Først til Orde da tog den kraftige Helt Diomedes:
Siig, hvad dødelig Mand est du, behjertede Kæmpe!
Aldrig endnu har før jeg dig seet til hædrende Kampgang
Vove dig ud, men nu langt foran for alle de Andre
Træder du dristelig frem at møde min mægtige Spydstang.
Hver som møder min Kraft er et Barn af stakkels Forældre.
Dog, hvis du est en udødelig Gud, nedstegen fra Himlen,
Da er jeg ikke tilsinds med himmelske Guder at kæmpe;
Nei! thi selv ikke Dryas's Søn, den stærke Lykurgos,
Levede længe, da Strid han med Himmelens Slægt havde yppet;
Han som fordrev den rasende Guds Dionysos's Ammer
Ned paa Nyseion, det hellige Bjerg; deres festlige Stave
Slængte de fra sig til Jord, da den drabelig stærke Lykurgos
Slog dem med Oxernes Kjep, og selv i sin Angst Dionysos

Dukked i Bølgerne ned, i sin Favn da Thetis den Bange
Tog, som var slagen af Skræk ved Mandens forfærdende Trudsel.
Vrede da blev paa Lykurgos de let henlevende Guder,
Kronos's Søn med Blindhed ham slog, og ei blev hans Livstid
Lang, da hadet han var af alle de salige Guder.
Thi er jeg ikke tilsinds med evige Guder at kæmpe,
Men est du dødelig Mand, som æder af Markernes Grøde,
Træd da frem! at Død og Fordærv dessør dig kan times!
Ham Hippolochos' straalende Søn gjensvared og sagde:
Modige Søn af Tydeus! hvi spørger du mig om min Herkomst?
Ligesom Træernes Blade, saaledes er Menneskens Slægter,
Bladene strøes af Blæsten paa Jord, men naar Skovene grønnes,
Skyde der friske paa Grenene frem ved Vaarens Igjenkomst,
Saaledes Menneskens Slægter, een fødes, en anden forsvinder.
Dog hvis dig lyster om dette Besked, da vil jeg det sige,
At ogsaa du kan kjende min Æt, som er kjendt af saa Mange.
Hist i en Krog af Argos det hestrige ligger Ephyra;
Der havde Sisyphos hjemme, den snedigste Mand af Alle,
Sisyphos, Aiolos' Søn; han avled en Søn, hedde Glaukos,
Fader blev Glaukos igjen til den herlige Bellerophontes;
Ham gav Guderne Skjønhed og elskelig Manddom tillige,
Men i sit Sind ham Proitos blev gram, og betænkte ham Ufærd,
Ud af Landet han jog ham, thi hans var Magten i Argos,
Under hans Konningestav havde Zeus Argeierne bøiet.
Proitos's Hustrue Anteia, den deilige Viv, blev af Elskov
Tændt, og blussed af Lyst i Løn at nyde hans Omgang;
Ei dog hun fristed den gjæve, retsindige Bellerophontes.
Qvinden da tyede til Løgn, og talede saa til Kong Proitos:
Døden, o Proitos! du døe, eller dræb flux Bellerophontes,
Han som har frækt din uskyldige Viv anmodet om Elskov!
Saa hun taled, grimslagen han blev, da dette han hørte;
Selv dog skyed han Mordet, han grued derfor i sit Hjerte,
Derfor han bad ham til Lykien gaae med en sørgelig Budstik,
Mangt livtruende Tegn paa en sammenlagt Tavle han risted,
Den skulde Dronningens Fader han flye, for sit Liv at forlise.
Bort til Lykien drog han, betrygget ved Gudernes Leide;
Og da han kom til Lykiens Land og den skyllende Xanthos,
Hædred den lykiske Konge ham huldt, sin Gjæst han beværted

Ni samfældige Dage, og Hoveder ni lod han slagte;
Men paa den tiende Morgen, saasnart der lysned et Dagskjær,
Spurgte ham Konningen ud, og begjærede Tegnet at skue,
Som han fra Proitos, hans Maag, til Lykiens Land havde medbragt.
Da nu det rædsomme Tegn fra sin Maag annammet han havde,
Bød han Bellerophon først Utysket Chimaira at dræbe;
Ei var det rundet af Menneskers Æt, fra Guder det stammed,
Løve foroven, i Midten en Geed, og en Slange forneden,
Og i forfærdelig Mængde det Ild udsprudede af Gabet;
Dog Utysket han vog i Lid til Gudernes Jertegn.
Dernæst en Kamp han bestod med de vidtberømte Solymer,
Dette han kaldte den haardeste Dyst, han med Mænd havde fristet,
Og for det tredie han slog Amazonernes mandige Krigshær.
Men da han vandrede hjem, havde Kongen paany ham en Snare
Lagt, thi vidt fra Lykiens Land han kaared til Baghold
Dygtige Mænd, ei levende hjem en Eneste kom dog,
Thi den behjertede Helt Bellerophon dræbte dem Alle.
Men da nu Drotten begreb, at den Gjæve var Gudernes Ætling,
Da beholdt han ham hos sig, sin Datter han gav ham til Hustrue,
Og af sin drotlige Hæder og Magt han skjenked ham Hælvten.
Ogsaa ham Lykiens Folk afmaaled en ypperlig Jordlod,
Herlig til Planter og Sæd, som Eiendomsjord at bedrive.
Arvinger tre med sin Viv den bolde Bellerophon avled,
Først Isandros, Hippolochos næst, saa Laodameia.
Zeus den vise Kronion med Laodameia sig maged,
Moder hun blev til Sarpedon, den guddomlignende Krigsmand.
Men da selv hiin var bleven forhadt af samtlige Guder,
Vanked han eenlig omkring med nagende Kummer i Hjertet
Paa den Aleiske Vang, og Menneskens Veie han skyede.
Sønnen Isandros blev slagen ihjel af den mordiske Krigsgud,
Da han var dragen i Kamp mod de vidtberømte Solymer;
Artemis dræbte hans Datter, Gudinden med gyldene Tømmer;
Mig har Hippolochos avlet, og ham jeg nævner som Fader,
Han har til Troia mig sendt, og alvorligen lagt mig paa Hjerte,
Altid at være den Første, udmærket i Heltenes Skare,
Aldrig at vorde til Skam for Fædrenes Slægt, som bestandig
Vare de gjæveste Mænd i Lykiens Land og Ephyra.
Det er den Æt, og det er det Blod, hvoraf jeg mig roser.

Saa han taled, og glad i Hu blev den Helt Diomedes.
Flux i den alternærende Jord han stødte sin Landse
Ned, og med venlige Ord han talte til Folkenes Hyrde:
Saa est du da fra fjernere Old min fædrene Gjæstven.
Hist i sin Borg Kong Oineus den bolde Bellerophon gjæsted,
Og han beholdt ham hos sig, til tvende Døgn var forløbet.
Ogsaa hinanden de gav en glimrende Gjæsteforæring,
Oineus et Belte foræred sin Gjæst af straalende Purpur,
Og en Pokal af Guld Bellerophon gav ham til Gjengjeld.
Denne tilbage jeg lod i min Borg, da jeg vandred i Leding;
Tydeus min Fader erindrer jeg ei, thi alt han forlod mig,
Da jeg var spæd, den Tid, Achaierne segned ved Thebai.
Saa er da jeg forsand din gjæstende Ven udi Argos,
Min udi Lykien du, hvis engang Eders Land jeg besøger.
Saa vil i Tumlen vi da med Spyd undvige hinanden,
Der er jo Troer og Hjelpere nok for mig at ihjelslaae,
Hvem paa min Fod jeg naaer, og en Gud mig giver ihænde,
Nok af Achaier at dræbe for dig, hvem ellers du magter.
Men lad os Rustninger bytte, at Mændene her kunne vide,
At vi fra Fædrenes Old Gjæstvenner os stoltelig kalde.
Da de nu saa havde talt, nedsprang de Begge fra Stridskarm,
Haanden de rakte hinanden til gjensidig Venskabsforsikring.
Zeus nu Glaukos Forstanden betog, da Vaaben han bytted
Med Diomedes, en Rustning af Guld for en Rustning af Kobber,
Hundrede Høveders Værd for Værdien af tregange trende.
Men da Hektor nu kom til den Skæiske Port og til Bøgen,
Stimled omkring ham i Flok de Troiske Koner og Piger,
Spørgende snart om Sønner, og snart om Venner og Brødre,
Snart om Mænd, da befoel han dem Alle til Guderne bede
En efter Anden, dog Jammer og Vee var Mange beskikket.
Men da saa kommen han var til Priamos' deilige Hofgaard,
Som med en straalende Hal var bygt — halvhundrede Kamre
Var der i Konningens Gaard af glindsende Marmor tilhobe,
Byggede tæt ved hverandre; der sov Kong Priamos' Sønner,
Hver i sit eget Gemak hos sin ægteviede Hustrue;
Men i den modsatte Fløi laae Døttrenes Kamre til Gaarden,
Tolv høiloftede Kamre, af glindsende Marmor tilhobe,
Byggede tæt ved hverandre; der Priamos' Svigersønner

Sov, Enhver i sit egt Gemak hos sin høviske Hustrue; —
Der imøde ham kom hans mildtgoddædige Moder
Med Laodike ved Haanden, den fagreste blandt hendes Døttre;
Fast hun trykked hans Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Søn! hvi kommer du hid og forlod den hidsige Kampfærd?
Hardt os trykke da vist de hæslige Mænd af Achaia,
Kæmpende rundt om Staden, og saa har dit Hjerte dig drevet
Hid, for oppe fra Borgen til Zeus dine Hænder at løfte.
Tøv dog lidt, mens et Bæger forfriskende Viin jeg dig henter,
At du til Fader Kronion og alle de salige Guder
Først kan offre, og saa vederqvæge dig selv ved at drikke;
Viin er jo ret en styrkende Drik for en Mand, som er mødig,
Ret som nu du est mødig og træt af at kæmpe for Landsmænd.
Flux gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:
Ræk mig ikke den liflige Viin, ærværdige Moder!
Slappe du kunde min Kraft, og mit Mod jeg selv kunde glemme.
Offre den blussende Viin til Zeus med utvættede Hænder
Gruer jeg for, ja selv at bede til Skyernes Mørkner,
Sømmer sig ikke for den, som med Blod og Smuds er besudlet.
Nei! men gak du selv til Hærfangsgudinden Athenes
Tempel med Røgelse hen i Hob med bedagede Fruer.
Ogsaa du tage det Slør, som af alle, du eier derhjemme,
Er baade skjønnest og størst, og som selv fortrinlig du skatter,
Og paa den haarfagre Pallas's Knæ nedlægge du dette.
Love saa skal du, at tolv uavede fjorgamle Qvier
Offre vi vil til Gudinden i Tempelet, om hun forbarmes
Naadigen over vor Stad, over Troernes Qvinder og Smaabørn,
Og fra det hellige Ilions Stad hun holder Tydeiden,
Hiin ubændige Kæmpe, hiin kraftige Fiendeforfærder.
Derfor du gange nu hen til Hærfangsgudinden Athenes
Tempel, jeg selv til Paris vil gaae, til Kamp ham at hente,
Om han maaskee vil høre mit Ord; o maatte paa Stedet
Jorden ham sluge, thi ham lod Olympieren fødes til Jammer
For den behjertede Priamos selv, for hans Børn og for Folket;
Kunde jeg see ham engang nedstige til Hades's Bolig,
Lettes da vilde forsand en drøvelig Sorg fra mit Hjerte!
Talt; til Paladset begav hun sig hjem, og paa Ternerne kaldte.
Disse forsamled i Byen paastand de bedagede Qvinder.

Selv gik Hekabe ind i sit vireakdüftende Kammer;
Der laae prunkende Slør, et Værk af Sidoniske Qvinder,
Dem Alexandros den deilige Helt medbragte fra Sidon,
Da over vildene Hav han seilede hjem paa sin Reise,
Førende Helena med sig, den ædelbyrdige Qvinde.
Et af disse nu Hekabe tog, Athene til Gave,
Deiligst af alle baldyret det var, og tillige det største,
Ret som en Stjerne det funkled, og nederst det laae i Forvaring.
Bort hun ilte, da stimlede did de bedagede Fruer.
  Men da saa Qvinderne kom til Pallas's Tempel paa Borgen,
Aabnede Døren for Toget den blomstrende Qvinde Theano,
Datter af Kisseus, og gift med den Hestebetvinger Antenor,
Thi af det Troiske Folk var hun sat til Athenes Præstinde.
Hænderne løfted de Alle med jamrende Raab til Athene,
Sløret i Haand da tog den blomstrende Qvinde Theano,
Og paa den haarfagre Pallas's Knæe nedlagde hun dette.
Derpaa hun bønligen bad til den Datter af høien Kronion:
  Drotning Athene, vor Stads Beskjermerske, høie Gudinde!
Knæk Diomedes's vældige Spyd i hans Haand, og lad Helten
Selv ved den Skæiske Port vorde styrtet i Støv paa sit Ansigt,
For at vi strax nu tolv uvede fjorgamle Qvier
Slagte dig kan til Offer i Tempelet, om du forbarmes
Naadigen over vor Stad, over Troernes Qvinder og Smaabørn.
  Saa hun bad, men ei hendes Bøn blev hørt af Athene.
Saaledes Qvinderne bad til den Datter af høien Kronion.
  Kommen var Hektor imens til den deilige Helt Alexandros'
Skjønne Palads, som han selv havde bygt med de Mestre, som dengang
Bedst forstod deres Kunst rundtom i det frugtbare Troia.
Disse ham bygged et Sovegemak, en Sal og en Forgaard
Oppe paa Borgen ved Siden af Hektors og Priamos' Baaning.
Ind treen Hektor, hiin Yndling af Zeus, med Spydet i Haanden,
Elleve Alen i Længden det holdt, og paa Enden af Spæret
Funkled en Od af Malm, og trindt den løb der en Guldring.
Paris i Kamret han traf, med sin deilige Rustning han sysled,
Ivrig han blanked sin Brynie, sit Skjold og Buen den krumme.
Og i Slavindernes Kreds sad Helena, Qvinden af Argos,
Selv anviste hun der sine Terner det herligste Arbeid.
Strax da Hektor ham saae, med haanlige Ord han ham lasted:

Ei er det smukt, min Ven! at du ruger i Sind over Vreden,
Medens i Kamp om vor Stad og den kneisende Muur vore Krigsfolk
Mindskes saa svart, det er jo for dig, at den buldrende Kampfærd
Gløder omkring vor Bye; du selv forvist vilde skjænde,
Saae Du Nogen, som ræd forsaged det grusomme Feltslag.
Op da til Kamp, før vor Stad opbrændes af hærgende Flammer!
Ham gjensvared paastand den deilige Helt Alexandros:
Hektor! da skjellig du lastet mig har, og ei uden Føie,
Vil jeg dig Sandheden sige, men mærk paa mit Ord og hør mig!
Ikke saameget af Nag til Troerne, eller af Vrede,
Sidder i Kamret jeg her, men kun til min Sorg jeg mig hengav.
Dog, min Hustrue har nu med venlige Ord mig formanet,
Og hun har vakt min Lyst til Kamp, og dette tillige
Tykkes mig selv det Bedste, thi Seiren for Mændene skifter.
Tøv da lidt, mens jeg axler min Rustning til Strid, eller ogsaa
Gak foran, saa følger jeg strax, ret snart skal jeg naae dig.
Saa han taled, ei svarte den hjelmomstraalede Hektor.
Helena derpaa med venlige Ord til Hektor sig vendte:
Svoger til mig, jeg Forvorpne, jeg nedrige Ulykkens Redskab!
O at dog alt hiin Dag, saasnart min Moder mig fødte,
Frygtelig Storm havde reist sig, og veiret mig bort i sin Hvirvel
Op paa et Fjeld, eller ud i Havets de brusende Bølger,
Bort havde Bølgen mig skyllet, før slig Ulykke var hændet!
Dog siden Guderne selv har saa denne Jammer bestemt mig.
Gid det da var en bravere Mand, som var vorden min Husbond,
En, som dog ændsede Menneskers Spot, og utallige Haansord.
Dog, denne Mand, ei Kraft i Hjertet han har, og den faaer han
Aldrig, men vistnok engang sin Løn derfor vil han høste.
Dog, træd ind, min Svoger! og sæt paa Stol dig til Hvile!
Du est jo den, hvis Sind især omspændes af Møie,
Baade for mig, jeg Forvorpne, og for Alexandros's Brøde.
Os beskikkede Zeus en ynkelig Lod, ja med Tiden
Smædende Viser vil synges om os blandt vordende Slægter.
Flux gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:
Beed mig ei om at sidde, din venlige Bøn er forgjæves;
Alt mig driver mit Sind til at ile til Troernes Bistand,
Ventelig længes de nu ret svart efter mig, som er borte.
Skynd du nu paa din Mand, gid selv han vilde sig rappe,

At han kan hente mig ind, før ud af Byen jeg vandrer.
Først vil jeg gaae til mit Huus, at see til dem Alle derhjemme,
Baade min elskede Viv, mit uskyldige Barn og mit Huusfolk,
Ikke jeg veed jo, om atter til dem jeg vender tilbage,
Eller om Guderne nu ved Achaiernes Hænder mig fælde.
Talt, bort ilte paastand den hjelmomstraalede Hektor,
Og i en Fart han kom til sin smuktbeliggende Bolig.
Dog ei traf han sin deilige Viv Andromache hjemme,
Hist hun stod med sit Barn og den smuktbeslørede Terne
Oppe paa Ilions Borg, og lydt hun jamred og hulked.
Men da han ei i Vaaningen traf sin herlige Hustrue,
Treen han paa Tærskelen frem, og paa Tjenesteqvinderne raabte:
Hører et Ord, I Terner! og siger mig ganske nøiagtig,
Hvor er min liliearmede Viv hengangen af Huset?
Gik hun til Svigerskter hen eller rigtbeslørede Frænker,
Eller til Pallas's Tempel, hvor Troiske Qvinder i Mængde
Ilede hen at forsone den haarfagre barske Gudinde.
Ham gjensvared paastand den flittige Fadebuursterne:
Hektor! jeg sige dig vil sandfærdig Besked som du bød mig.
Ei hun til Svigerskter gik eller rigtbeslørede Frænker,
Eller til Pallas's Tempel, hvor Troiske Qvinder i Mængde
Ilede hen at forsone den haarfagre barske Gudinde.
Nei! men op til det Iliske Taarn hun gik, da hun hørte,
At vore Folk i Vaande var stedt' og Achaierne seired.
Nys hun skyndte sig heftig herfra som slagen af Vanvid
Op til Muren, og Ammen er med, at bære den Lille.
Saa hun taled, og ud af sit Huus flux Hektor sig skyndte
Bort ad den Vei, han kom, i de velbebyggede Gader,
Men da han saa paa sin Gang hen gjennem den mægtige Kongstad
Naaede den Skæiske Port, hvor ud han maatte til Sletten,
Kom Andromache just, hans rigtudstyrede Hustrue,
Løbende Helten imøde, den Konning Eetions Datter,
Hist i det Plakiske Thebe ved Fod af det skovrige Plakos
Boede den mandige Drot, og Kilikernes Folk han behersked;
Han havde givet sin Datter den straalende Hektor til Mage.
Der hun mødte ham nu, og en Terne, som med hende fulgte,
Bar hendes Barn ved Brystet, den liden uskyldige Spæde,
Hektors høitelskede Søn, saa smuk som en tindrende Stjerne;

Hektor ham havde Skamandrios kaldt, men Astyanax nævntes
Barnet af Folket, thi Hektor var den, som Staden beskjermed.
Taus stod Faderen der, med et Smiil betragted han Barnet,
Men ved hans Side Andromache stod, og svømmed i Taarer;
Fast hun trykked hans Haand, tog Ordet og talte saalunde:
 Elskede Hektor! dit Mod vil dræbe dig! ei du forbarmes
Over din lallende Søn og mig, jeg Stakkel, som snarlig
Vorder din Enke, thi snart vil Achaiernes Sønner dig dræbe,
Stormende mod dig i Flok, og for mig, naar dig jeg berøves,
Var det da bedst, om i Jorden jeg sank, thi ei nogen andrn
Trøst der levnes mig da, naar du har hentet dig Døden,
Nei! kun Sorg; min Fader er død og min værdige Moder.
Ak! thi min Fader blev slagen ihjel af Helten Achilles,
Thebe, Kilikernes prægtige Stad med de kneisende Porte,
Lagde han øde, min Fader Eetion tog han af Dage,
Dog han plyndred ham ei, thi han grued derfor i sit Hjerte,
Liget han brændte paa Baal i hele den glimrende Rustning,
Og over Graven han tued en Høi, og Bjergenes Nympher
Aigisbeherskerens Døttre beplantede Graven med Elmer.
Syv sambyrdige Brødre jeg havde mig hist i min Hjemstavn,
Ned til Hades's Rige paa een Dag maatte de vandre,
Peleus's Søn fodrappen Achil dem dræbte tilhobe
Mellem de skinnende Faar og dorskfremvraltende Oxer.
Derpaa min Moder, en Drotning tilforn ved det skovrige Plakos,
Førte som Fange han hid med alt det øvrige Bytte;
Frie han gav hende dog, og annammed umaadelig Løsning,
Men i sin Faders Palads blev hun dræbt af Artemis' Pile.
Hektor! o du est mig nu baade Fader og elskelig Moder!
Du est mig Broder tillige, og du est mig blomstrende Husbond!
Derfor du nu dig forbarme, bliv her tilbage paa Borgen!
Skil ei dit Barn ved en Fader, gjør ei til Enke din Hustrue!
Stil dine Folk ved Figmen hist, hvor Staden bestiges,
Bedst af fjendtlige Mænd, og Muren kan lettest berendes
Alt tre Gange har der de boldeste Helte forsøgt det,
Baade de to Aianter, Idomeneus, Kreternes Konning,
Atreus's Sønner, og Tydeus's Søn, Diomedes den stærke,
Enten det saa var dem sagt af en Mand, velkyndig i Sandsagn,
Hvad eller selv deres Sind dem drev og skyndede til Daaden.

Flux gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:
Alt hvad du siger, min Viv! til Hjertet mig gaaer, men jeg blues
Svart for Troernes Mænd og langbeslørede Qvinder,
Hvis som en Kryster jeg nu vil bort fra Striden mig snige;
Og ikke heller er Sligt min Lyst, thi jeg lærte bestandig
Kjækt mig at tee og i Kampen at staae blandt de forreste Troer,
Hævdende baade min Faders navnkundige Rye og mit eget.
Ak! thi dette jeg klarligen seer i mit Sind og mit Hjerte,
Komme der skal en Dag, da det hellige Troia skal falde,
Askspærsvingeren Priamos selv, og det Folk, han beherster;
Ikke dog gruer jeg saa for Troernes Jammer i Tiden,
Eller for Hekabe selv, eller Priamos, Drotten i Troia,
Og ikke heller for alle de mange behjertede Brødre,
Som ville segne for fjendtlige Mænd, og kastes i Støvet,
Som jeg bekymres for dig, om en malmbepandsret Achaier
Slæber dig grædende bort, og Frihedens Dag dig berøver,
Om udi Argos du Væven skal slaae for den fremmede Frue,
Og til Messeis maa gaae efter Vand, eller til Hypereia,
Svart forpiint i dit Sind, men af haard Nødvendighed tvungen;
Sige vil da heel Mangen, som seer i Taarer dig svømme:
Der gaaer Hektors Viv, han kæmpede tapprest af alle
Hestebetvingende Troer, dengang de ved Ilios dysted.
Saa vil man sige, og da vil paany oprippes din Smerte,
At du har mistet en Mand, som beskjerme dig kunde mod Trældom.
O at mit Liig dog først maatte dækkes af Muld under Gravhøi,
Forend jeg hører dit Skrig, naar voldelig bort man dig slæber!
Talt, og ud efter Drengen sig rakte den straalende Hektor,
Drengen dog flux med et Skrig til den smuktombeltede Ammes
Barm sig klyngede tæt, forskrækket for Faderens Aasyn,
Bange for Kobberets Glands og den viftende Hestehaarshjelmbusk,
Da han fra Toppen af Hjelmen den saae forfærdelig nikke.
Ømt da smiled hans Fader og værdige Moder tillige;
Men af sit Hoved paastand da tog den straalende Hektor
Hjelmen af glimtende Malm, og ned paa Jord han den satte,
Kyssed sin elskede Søn, og gyngede Glutten paa Armen,
Og i en Bøn til Zeus og samtlige Guder han udbrød:
Zeus! og I øvrige Guder! gid denne min Søn maatte vorde
Saadan en Mand som jeg, høiagtet af Folket i Troia,

Ligesaa dygtig af Kraft, og Ilios vældig beherske!
Gid man engang maa sige: langt større han er end sin Fader,
Kommer fra Leding han hjem, og blodige Vaaben har vundet,
Naar han en Fiende har dræbt, da fryde sig Moderens Hjerte!
Talende saa han lagde sin Søn i den elskede Hustrues
Favn, og op til sin duftende Barm hun trykkede Glutten,
Smilende mildt gjennem Taarer, det saae hendes Husbond med Veemod,
Klappede hende med Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Elskede Viv! lad Sorgen ei saa forpine dit Hjerte!
Ingen skal styrte til Hades mig ned mod Skjebnens Beslutning;
Ei noget Menneskens Barn, tør jeg troe, sin Bestemmelse undgik,
Kryster saalidet som Helt, naar han først er kommen til Verden.
Derfor begiv dig nu hjem, og besørg din Gjerning i Huset,
Baade din Væv og din Teen, og befael dine Tjenesteqvinder
Røgte med Flid deres Dont; vi Mænd maae tænke paa Krigen
Alle tilhobe, men jeg især blandt Ilions Sønner.
Knap var Ordene talte, saa greb den straalende Hektor
Hjelmen med Hestehaarssvæv; hjem vandred hans elskede Hustrue;
Hyppig hun vendte sig om, og Taarene rulled saa stride.
Snart derpaa tilbage hun kom til den drabelig Hektors
Skjøntopbyggede Bolig, og der sine talrige Terner
Traf hun i Huus, og Jamren og Hyl blandt dem alle hun vakte;
Hektor, som end var ilive, bejamred de lydt i hans Vaaning,
Ikke de vented, at hjem han igjen skulde komme fra Striden,
Sluppen med Held fra Danaernes Kraft og farlige Hænder.
Dog Alexandros var heller ei seen i Høienloftskammer,
Men da den prunkende Rustning af Malm han havde sig axlet,
Ilte han op gjennem Byen i Lid til de hurtige Fødder.
Som naar en Hingst paa Stald, velfodret med Havre ved Krybben,
River af Grimen sig løs, og med trampende Hov over Sletten
Løber afsted til den rullende Bæk, hvor den jevnlig sig baded;
Vælig den kneiser med Hovedet strunk, og ned over Boven,
Flagrer den fyldige Manke, og kry af umaadelig Friskhed
Farer paa flyvende Fod den til Hestenes vanlige Græsgang,
Saa fra Pergamos ned steg Priamos' Søn Alexandros,
Klædt i Rustningens Plader, der straalede blanke som Solen,
Freidig i Hu paa flyvende Fod, og snarlig han mødte
Hektor, sin Broder, den herlige Helt, i det samme som denne

Vendte sig om fra det Sted, hvor han nys havde talt med sin Hustru.
Ham tiltalede først den deilige Helt Alexandros:
Elskede Broder! nu har jeg forvist ved at nøle for længe
Sinket din Iil; thi ei er jeg kommen betids, som du bød mig.
Derpaa til Svar ham gav den hjelmomstraalede Hektor:
Kjære! tilvisse skal ei nogen Mand, naar han billig vil være,
Laste din Færd i Kampen, thi kraftig du est, men forsætlig
Svigter du tit, og paa Lyst det skorter dig; derfor mit Hjerte
Gnaves i Barmen af Sorg, naar om dig jeg haanlige Spidser
Hører af Troernes Mund, som for dig maa døie saa meget.
Dog, lad os gaae! derom vil engang vi tales tilrette,
Skjenker os Zeus med Tiden det Held, i Paladset at stille
Frihedens Kumme paa Disk til Himmelens evige Guder,
Naar vi har jaget af Landet de pladebedækte Danaer.

Syvende Sang.

Tvekampen mellem Hektor og Aias. De Faldnes Begravelse.

Talt, og ud gjennem Porten sig skyndte den straalende Hektor;
Jevne ham gik Alexandros, hans Broder, og begge tilhobe
Higed i Sindet de stærkt efter Strid og frygtelig Kampgang.
Som naar omsider en Gud tilskikker de smægtende Søfolk
Rask og føielig Vind, naar med glattilhuggede Aarer
Svart de Bølgen har pløiet, til Lemmerne segned af Trætbed,
Saa kom Brødrene nu til Fryd for de ventende Troer.
Flux Alexandros Menesthios vog, hvis Hjem var i Arne,
Han var den Konning Areithoos' Søn, hiin Stridskølvsvingers,
Avlet med Phylomedusa, en Viv storøiet og fager.
Hektor Eioneus traf tæt under den kobberne Hjelmrand,
Stak ham i Halsen det skærpede Spær, og gav ham sin Helsot.
Glaukos, Hippolochos' Søn, hiin Drot for Lykiens Stridsmænd,
Traf Iphinoos, Dexias' Søn, i den vældige Kampfærd,
Just som den hurtige Vogn han besteg, i Skuldren med Spydet;
Ned af Karmen han tumled til Jord, brat segned hans Lemmer.
Men da Gudinden Athene, den lysblaaøiede Jomfru,
Saae, hvor svart Achaierne faldt i den vældige Kampfærd,
Ilte hun ned i stormende Fart fra høien Olympos,
Ned til Ilions Stad, men fra Pergamos skued Apollon
Ud, og foer mod Athene, thi Troerne Seiren han ønsked.

Men da hinanden imøde de kom hist henne ved Bøgen,
Da var det Drotten Apollon, som først tog Ordet og sagde:
Siig, hvi kom du saa hidsig, du Barn af den høie Kronion!
Atter herhid fra Olymp? dig drev dit ustyrlige Hierte;
Mon for Danaernes Folk den skiftende Seier at skjenke?
Aldrig med Troerne føler du Ynk, naar i Kampen de falde.
Dog, vil du lyde mit Ord, hvad nok turde være det bedste,
Da vil vi nu for idag al Kamp og Fiendtlighed standse,
Saa kan de dyste herefter, indtil det omsider dem lykkes,
Troias berømmede Maal at naae; thi for Eder, Gudinder!
Er det i Hiertet en inderlig Fryd, denne Stad at forstyrre.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfru:
Det er et Ord, Fjernrammer! selv tænkte jeg just paa det samme,
Derfor jeg drog herhid fra Olymp til Achaier og Troer.
Siig da frem, hvad har du betænkt, for Striden at standse?
Flux gjensvared Apollon, hiin mægtige Søn af Kronion:
Hektor opmande vi vil, den kraftige Hestebetvinger,
Om han maaskee af Danaernes Folk en Enkelt vil æske,
Mand mod Mand en Dyst at bestaae i frygtelig Kampgang,
Da vil Achaias beenpandsrede Mænd vel sagtens af Harme
Egge til Strid en Helt at møde den ædelig Hektor.
Talt; hans Ord adlød den lysblaaøiede Pallas.
Helenos, Priamos' Søn, fornam i Sindet det Anslag,
Guderne nys havde lagt, da de ginge paa Raad med hinanden.
Frem for Hektor han treen, og tog saalunde til Orde:
Hektor, du Priamos' Søn, udrustet med Kløgt som Kronion!
Siig, vil du lyde mig ad, jeg er jo din kjødelig Broder.
Skik da til Roe Danaernes Mænd og samtlige Troer,
Selv udæske du saa den gjæveste Helt blandt Achaier,
Mand mod Mand en Dyst at bestaae i frygtelig Kampgang,
Ei har Skjebnen endnu bestemt dig til Død og til Henfart,
Efter hvad selv af Gudernes Mund jeg nys har fornummet.
Talt, da glædede Hektor sig høit ved Ordet, han hørte.
Frem i Kredsen han treen, og standsed de Troiske Folker,
Gribende midt om Landsen, da trak de sig alle tilbage.
Ogsaa Danaernes Folk blev skikket til Plads af Atreiden,
Men paa den øverste Top af Kronions, den høieste Styrers
Kneisende Bøg, omskabte til to bevingede Gribbe

Satte sig Pallas Athene og Fjerntfrarammeren Phoibos,
Glade ved Kæmpernes Færd; tætsluttede sad deres Rækker,
Hjelme med Skjolde og blinkende Spyd fremraged saa stride.
Ret som de riflede Bover, der vælte sig hen over Dybet,
Naar det begynder at kule fra Vest, og Vandene sortne,
Saaledes sad Achaierne her, og Troerne hisset
Trindt paa Marken i Rader, da mælede Hektor til Begge:
Hører mig Troer og I, beenpandsrede Mænd af Achaia!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Zeus, den høie Behersker, har ei fuldkommet vor Eedspagt;
Ilde mod begge tilsinds beskærer han Folkene Jammer,
Indtil I enten bestorme det taarnbeskjermede Troia,
Eller betvinges af os ved de havbefarende Skibe.
Visselig findes blandt Eder Achaias fortrinligste Helte,
Hvo blandt disse der lyster en Kamp med mig at forsøge,
Træde nu frem til standende Strid med den ædelig Hektor.
Dette jeg siger dernæst, og Zeus vort Vidne skal være:
Fælder i Striden han mig med den langtfremragende Spydsod,
Da maa han tage min Rustning, og bort til Flaaden den bære,
Men til mit Hjem skal han skikke mit Liig, at mit livløse Legem
Skjellig kan stedes til Baal af Troer og Troiske Qvinder.
Fælder jeg ham derimod, og Apollon forunder mig Hæder,
Da vil jeg tage hans Rustning, og hjem til Staden den bringe,
Der vil jeg hænge den op i Phoibos Apollons Tempel,
Men til de bugede Skibe jeg hjem vil skikke hans Legem,
For at Achaias de haarfagre Mænd kan jorde den Faldne,
Og ved det vildene Hav Hellespont opkaste hans Gravhøi;
Sige da vil med Tiden en Mand i kommende Slægter,
Naar paa sit toftede Skib det blaalige Hav han befarer:
Der staaer Graven, som gjemmer en Helt, der forlængst er afdød,
Tapper han var, men fældet han blev af den straalende Hektor;
Saa vil han visselig sige, mit Rye skal aldrig forgjettes.
Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Vægring de bluedes ved, men gjøs for at tage mod Kampen,
Til Menelaos omsider stod frem, og hæved sin Stemme,
Haanlig han talte dem til, og dybt fra Hjertet han sukked:
Ha! I skrydende Mænd, Achaiinder, ei længer Achaier!
Vorde det vil forsand en uafskrygelig Skamplet,

Hvis ei nogen Danaer har Mod til Hektor at møde.
Gid I vorde til Vand og til Jord, I Kæmper tilhobe!
I som sidde forsagte, og slet ikke tænke paa Hæder;
Thi vil jeg selv til Kamp bevæbne mig; hisset foroven
Hviler det end i Gudernes Haand, hvem Seier skal times.
Saa han taled, og slutted om Krop den deilige Rustning.
Nu forsand, Menelaos! din Død for den drabelig Hektors
Haand du havde dig hentet, thi han var dig langt overlegen,
Naar ei Danaernes Konger paastand havde holdt ham tilbage.
Frem tilhobe de foer, og den mægtige Drot Agamemnon
Greb Menelaos's Haand, tog Ordet, og taled saalunde:
Raser du, gudopfostrede Drot! dig sømmer sig ikke
Slig en vanvittig Id, thi styr dig, hvorvel det dig græmmer.
Lad ei din Iver dig egge til Strid med en gjævere Kæmpe,
Hektor, Priamos' Søn, for hvem selv Andre maae skjælve;
Selv Achilles, en Helt, dig langt overlegen i Manddom,
Gruede dog for at gaae ham tillivs i den hædrende Kampgang.
Gak nu tilbage til Brødrenes Flok, og stik dig til Sæde,
Da vil Achaierne stille til Kamp mod Hektor en Anden,
Er han end aldrig saa kjæk, og umættelig gridsk efter Krigsfærd,
Vil han dog frydes i Hu, naar til Rast sine Knæe han kan bøie,
Slipper han blot fra den rædsomme Strid og mordiske Kampgang.
Saa han mæled, og Broderens Sind han talte tilrette
Ved sit forstandige Raad, ham lød Menelaos, og derpaa
Trak hans Svende saa froe af hans Skuldre den prunkende Rustning.
Frem i Danaernes Kreds stod Nestor paastand og begyndte:
Ha! forsmædelig Sorg over al Achaia vil komme.
Peleus forsand vil jamre sig svart, den bedagede Vognhelt,
Dygtig som Taler og snild af Raad, Myrmidonernes Konning.
Fordum engang i sin Borg han fryded sig høit ved min Tale,
Dengang han spurgte mig ud om Argeiernes Slægter og Afbyrd;
Hører han nu, at de kryber i Skjul for Hektor tilhobe,
Da vil han fromt sine Hænder opløfte til Himmelens Guder,
At dog hans Sjel af Lemmerne bort maa fare til Hades.
Gid dog, Zeus Alfader, Apollon, og Pallas Athene!
Gid jeg var ung, som dengang en Hær af Pyliske Kæmper
Dysted ved Keladons rullende Bæk med Arkadiens Spydmænd
Tæt under Muren om Pheia, ei langt fra Jardanos' Strømme.

Forrest blandt dem Ereuthalion stred, en Mand som en Guddom;
Kring de mægtige Hærder han bar Areithoos' Vaaben,
Drotten Areithoos' Vaaben, den mægtige Stridskølvsvingers,
Som han benævntes af Mænd og af skjøntombeltede Qvinder,
Thi han var aldrig den Mand, som stred med Sværd eller Armbrøst,
Men med en Kølv af Jern han Fylkerne hærged i Kampen.
Selv blev han dræbt af Lykurgos ved List og ikke ved Manddom
Dybt i en Huulveis Snevring, hvor Kølven af Jern imod Ufærd
Ei kunde skjerme hans Liv, thi Lykurgos i Forkjøbet kom ham,
Jog ham i Livet sit Spyd, saa han styrtede baglænds til Jorden,
Trak hans Vaaben af Krop, en Skjenk af den kobberne Ares,
Og i den vildene Krig han bar dem bestandigen siden.
Men da Lykurgos var selv bleven gammel og graae udi Hallen,
Gav han sin elskede Svend Ereuthalion hele sin Rustning.
Væbnet med denne han æsked til Strid de dygtigste Kæmper,
Svart de bæved for Helten, og Ingen til Kamp sig fordristed,
Mig derimod det vovsomme Sind, opflammet af Tillid,
Drev til en Dyst at prøve, hvorvel jeg var yngst af dem Alle;
Kampen med ham jeg bestod, og Athene forundte mig Hæder,
Ham, den høie, den vældige Mand, jeg vog udi Striden,
Lång og bred ved Veien han laae med sit uhyre Legem.
Gid jeg var ung endnu, og min Kraft urokket som dengang,
Da skulde snart en Mand staae frem mod den straalende Hektor.
O men af Eder, som dog er Achaias fortrinligste Helte,
Drister sig Ingen til freidig en Dyst med Hektor at prøve.

Saa lød Gubbens bebreidende Ord; ni Kæmper sig reiste,
Først og fremmest Atreiden, Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Derpaa Tydeus's Søn, den vældige Helt Diomedes,
Dernæst Aianterne begge, to kraftudrustede Kæmper.
Næst efter dem Idomeneus kom, og Idomeneus' Væbner
Helten Meriones, drabelig stærk som den mordiske Krigsgud,
Frem Eurypylos treen, den herlige Søn af Euaimon,
Endelig Helten Odysseus, og Thoas en Søn af Andraimon.
Disse tilhobe sig bøde til Kamp mod den ædelig Hektor.
Da tog Nestor til Orde paany, den Gereniske Vognhelt:

Kaster tilhobe nu Lod om hvo der skal træde til Kampen!
Glæde han vil forsaand Achaias beenpandsrede Helte,
Og han vil selv høit glædes i Hu, saafandt han forresten

Slipper fra denne forfærdende Strid og mordiske Kampgang.
Saa han taled; Enhver sin Lod med et Mærke betegned,
Og i den Drot Agamemnons Hjelm de kasted dem alle.
Folket til Guderne bad med høitopløftede Hænder;
Mangen da taled saalunde med Øiet mod Himmelen vide:
Zeus! gid Lodden maa falde paa Tydeus's Søn eller Aias,
Eller paa Kongen, det guldrige Land Mykenes Behersker.
Men da nu Bønnen var endt, tog Nestor og rystede Hjelmen;
Ud af Hjelmen da sprang den Lod, som Folket sig ønsked,
Aias's Lod; en Herold den bar fra Venstre til Høire
Rundtom i Kredsen, og viste den frem til Achaiernes Drotter;
Ingen dog kjendtes ved Lodden, paa Hovedet rysted de Alle.
Men da Herolden kom hen til den Helt, som selv havde mærket
Lodden med Tegn, og i Hjelmen den lagt, den straalende Aias,
Rakte han frem sin Haand, og Herolden i Haand ham den kasted;
Mærket han saae, vedkjendtes sin Lod, og blev glad i sit Hjerte.
Ned for sin Fod han den kasted til Jord, og taled saalunde:
Lodden er min, mine Venner! selv frydes jeg høit i mit Hjerte,
Saasom jeg haaber forvist, over Hektor i Kampen at seire.
Dog, velan! imedens til Strid jeg axler min Rustning,
Beder imedens en Bøn til Zeus den høie Kronion
Sagtelig ved Eder selv, at Troerne ikke det høre,
Eller med lydelig Røst, endda jeg ræddes for Ingen;
Ingen, saa gjerne han vil, skal drive mig bort mod min Villie
Enten med Kraft eller List, til slig en Stymper i Kampfærd
Blev jeg forsand paa Salamis' Øe hverken fød eller fostret.
Saa han taled, og Folkene bad til Drotten Kronion,
Mangen da taled saalunde med Øiet mod Himmelen vide:
Zeus Alfader, Idaiske Drot, priisværdige, høie!
Seier og glimrende Rye forunde du Aias at vinde!
Dog, hvis Hektor du elsker, og huld for ham er bekymret,
Skjenk dem da Begge i ligeligt Maal baade Hæder og Styrke!
Saa de taled. Med straalende Malm bevæbned sig Aias,
Men da nu Rustningens Plader han trindt om Krop havde sluttet,
Styrted han frem saa kjæk i sin Gang som den uhyre Ares,
Naar han til Mændenes Kamp gaaer hen, dem Fader Kronion
Egged til Strid med hinanden ved sindsfortærende Tvedragt,
Saa fremstormede Aias, Achaiernes uhyre Skytshelt.

Over hans truende Aasyn var Smiil udbredt, og hans Fødder
Treen heel mægtige Skridt, mens han svang den vældige Landse.
Gammen det var for Achaiernes Folk, den Helt at betragte,
Men en forfærdelig Skræk sig sneg gjennem Troernes Lemmer;
Om det endog var Hektor, saa klapped ham Hjertet i Barmen;
Dog, unddrage sig ræd, og hen til Krigernes Skare
Flye, det kunde han ei, da han selv til Kamp havde æsket.
Frem treen Aias paastand, som en Muur sad Skjoldet paa Armen,
Skjoldet af Malm og af syv Lag Skind; en Kunstner i Hyle,
Tychios kaldet, den dygtigste Mand til Huder at snide,
Havde det glimtende Skjold af syv velnærede Tyres
Huder ham gjort, og som ottende Lag beklædt det med Kobber.
Dette han bar for sit Bryst, den straalende Telamonide,
Frem mod Hektor han skred, og truende tog han til Orde:
  Hektor! Mand imod Mand ret strax du klarlig skal lære,
Hvad for Helte der findes iblandt Achaiernes Drotter,
Selv efter Peleus's Søn, den løvebehjertede Drabsmand.
Hist han sidder endnu ved de havbefarende Skibe,
Slagen i Sindet af Harm mod Folkenes Drot, Agamemnon.
Dog er vi Mænd endnu, til freidig at gaae dig imøde,
Og der er fleer end jeg; velan, lad Kampen begynde!
  Ham gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:
Aias! du Telamons Søn, du gudopfostrede Hærdrot!
Tænk dog ei mig at skræmme, som var jeg en uselig Pebling,
Eller en Qvinde, som ei sig forstaaer paa krigerisk Sysfel,
Jeg derimod forstaaer mig tilgavns paa Kamp og paa Mandslæt,
Svinge jeg kan til Venstre saa godt som til Høire mit tørre
Tyreskinds Skjold, thi vorder jeg ei udmattet i Kampen;
Grandt jeg forstaaer i standende Strid at dandse for Ares,
Grandt, at styrte mig ind i Stimlen af hurtige Heste.
Dog, en Kæmpe saa bold som du vil ikke jeg fælde
Lønlig ved List, men ved aabenlys Daad, saasandt jeg dig rammer.
  Talt; med et Sving udslynged han flux sit Spyd med det lange
Skaft, og Aias's stærke syvhudede Skjold han traf paa
Pladen af Malm, det ottende Lag, som bedækkede Skjoldet.
Gjennem de sex med Kraft sig trængte det knusende Kobber,
Men i den syvende Hud det stoppede. Derpaa sig hæved
Telamons ædelig Søn, og slynged sin mægtige Spydstang

Mod Priamiden, og traf med sit Spær hans blankede Rundskjold;
Gjennem det skinnende Skjold sig trængte den holdige Landse,
Bored sig videre frem heelt gjennem det brogede Pandser;
Ja ved Lysken endog den flængede Kjortlen istykker.
Flux han bøied sin Krop, og Døden den sorte han undslap.
Ud med Hænderne traf de paastand de mægtige Landser,
Foer saa hinanden tillivs; to glubende Løver de ligned,
Eller ubændige Vildsviin, hvis Kraft ei lettelig kues.
Flux drev Priamos' Søn sit Spær mod Midten af Skjoldet,
Ei brød Malmen igjennem, men krum Spydsodden sig bøied.
Frem foer Aias og slog mod hans Skjold, og heelt gjennem Skjoldet
Løb den kobberne Od, og rokked ham midt i hans Fremfart,
Streifende ridsed den Halsen, og sort fremsprøitede Blodet.
Dog endda han gav ikke tabt, den straalende Hektor;
Lidet tilbage han foer, og greb en Steen med sin brede
Næve, paa Marken den laae, den store, den kantede Graasteen,
Og imod Aias's stærke, syvhudede Skjold han den kasted,
Lige paa Midten ved Buklen, og Kobberet klirred ved Rammet.
Derpaa løftede Aias en Steen, betydelig større,
Svang den, og strængte sin Kraft umaadelig an, da han kasted;
Skjoldet i Kvag han slog med Stenen saa stor som en Kværnsteen,
Kom hans Knæe til at vakle, saa ned han segnede baglænds,
Kastet med Skjoldet omkuld, dog flux Apollon ham reiste.
Nu var de gangne hinanden tillivs med Glavind ihænde,
Var ikke tvende Herolder, Kronions og Menneskens Iilbud,
Een fra Troernes Folk, og een fra Danaerne, komne,
Begge forstandige Mænd, Talthybios samt Idaios.
Frem de Stavene rakte midt mellem de stridende Kæmper,
Medens Idaios, den vise Herold, tog Ordet saalunde:
Kjæreste Sønner! med Fægtning og Kamp I holde nu inde!
Begge forsand er I elsked af Zeus, hiin Skyernes Herre,
Begge fortrinlige Helte, det veed vi jo Alle tilhobe.
Alt det lakker ad Nat, godt er det, Natten at lyde.
Ham gjensvarede Telamons Søn, den vældige Aias:
Hektor I først, Idaios! opfordre til Sligt at forkynde!
Det var jo ham, der æsked til Strid de dygtigste Kæmper,
Han maa begynde, men lyder han Raad, saa lyder jeg ogsaa.
Ham gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:

Telamons Søn! saasandt en Gud har givet dig Høide,
Kraft og Forstand, og du bruger dit Spyd som ingen Achajer,
Lad os da nu for idag ophøre med Strid og med Kampfærd!
Mødes vi kan til en Dyst en andengang, indtil en Guddom
Skiller os ad, og et af Folkene Seiren forunder.
Alt det lakker ad Nat, godt er det, Natten at lyde,
At du ved Skibene hist Achaiernes Sønner kan glæde,
Ingen af Alle dog meer, end de elskede Venner og Frænder,
Og at jeg selv, hjemkommen til Priamos' mægtige Kongstad,
Troernes Mænd kan fryde og langtbeslørede Qvinder,
Som for at bede for mig henginge til Gudernes Høisal.
Dog vil en glimrende Gave vi først hinanden forære,
At man kan sige som saa i Achaiernes Land og i Troia:
Svart de kæmped forsand, optændt' af nagende Fiendskab,
Dog med hinanden forsoned de blev, og skiltes som Venner.
Talt, saa tog han og gav ham sit sølvbenaglede Glavind,
Gav ham det baade med Balg og den veltilsnittede Sværdrem;
Derimod Aias sit Belte ham gav af straalende Purpur.
Saaledes skiltes de ad, til Achaiernes Skare den Ene
Gik, den Anden til Troernes Folk; høit fryded sig disse,
Nu da de komme ham saae i Behold og ilive tilbage,
Sluppen med Held fra Aias's Kraft og farlige Hænder;
Hjem de til Staden ham førte, mistvivlende fast om hans Frelse.
Men de Danaiske Mænd ledsaged den straalende Aias
Hen til den Drot Agamemnon, som fryded sig høit over Seiren.
Og da de stod udi Telt hos Atreus's Søn Agamemnon,
Da lod Mændenes Drot paastand til den høie Kronion
Slagte til Offer et Nød, femaarigt det var og af Hankjøn;
Huden de krænged, og syslende travlt adskilte de Kræet,
Kjødet i Skiver behændig de skar, og stak det paa Bradspid,
Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet.
Men da de saa havde endt deres Dont, og lavet til Maaltid,
Spiste de; Sindet fornam ikke Savn ved det yppige Gilde.
Heel og holden blev Hovedets Ryg som hædrende Gave
Skjenket til Aias af Atreus's Søn, den Drot Agamemnon;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Fremmest og først da tolked sit Sned den bedagede Nestor,
Han, hvis Raad saa mangen en Gang dem bedst havde baadet,

Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
  Atreus's Søn! og ypperste Mænd i Danaernes Krigshær!
Mangen en Mand af Achaiernes Folk blev nylig i Striden
Dræbt, hvis sortlydne Blod den hidsige Ares har udøst
Kring Skamandros's Strøm, og hvis Sjel nedvandred til Hades;
Und da, saasnart det gryer ad Dag, Achaierne Kampfrist!
Selv vil vi samles, for Ligene hid at kjøre paa Vogne
Baade med Oxer og Muler; et Stykke fra Skibenes Stade
Ville vi brænde de Døde, at Hver kan bringe de Faldnes
Been til Børnene hjem, naar til Fædrenelandet vi stævne.
Trindt om Baalet paa Sletten optue vi dernæst en Gravhøi
Fælleds for alle de Døde; en Muur med kneisende Taarne
Bygge ved Høien vi flux til Bedækning for Snekker og Mandskab,
Muren en Port vi give med fasttilsluttede Fløie,
At der for Ganger og Vogn en Vei kan være til Kjørsel;
Uden om Muren en Grav heel dyb vi kaste, og rundtom
Løbe den skal til Værn mod fiendtlige Kæmper og Heste,
At de behjertede Troer os ei overvælde ved Angreb.
  Saa han talte; godt hued hans Ord de Konninger alle.
Ogsaa det Troiske-Folk holdt Raad ved Priamos's Hofgaard
Oppe paa Ilions Borg, men vildt Forsamlingen støied.
Først Antenor, den kløgtige Drot, tog Ordet og sagde:
  Hører mig, Troiske Mænd, Dardaner og Ledtogskæmper!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Helena selv og alt hendes Gods vi Atreiderne give
Atter tilbage; som troløse Mænd mod den hellige Eedspagt
Gaae vi mod Fienden i Kamp, thi frygter jeg svart, at det tager
Sørgelig Ende med os, hvis mit Raad ei vorder iværksat.
  Saa han taled, og satte sig ned, men frem udi Kredsen
Stod Alexandros paastand, den haarfagre Helenas Husbond;
Flux med bevingede Ord han gav ham dette til Gjensvar:
  Ordet, du her haver talt, Antenor! slet ikke mig huer,
Vistnok et andet og snildere Raad udtænke du kunde.
Hvis du for Alvor har virkelig meent, hvad nylig du sagde,
Da maae jo Guderne selv dig al Forstand have røvet.
Men ogsaa jeg har et Ord til de hestebetvingende Troer,
Lydt erklærer jeg her, ei giver jeg Qvinden tilbage,
Dog, hvad Skatte jeg hjem til min Borg medbragte fra Argos,

Dem vil jeg give, og føie dertil en Deel af mit Eie.
Saa han taled, og satte sig ned, da stod Dardaniden
Priamos frem udi Kredsen, i Klogt selv Gudernes Lige,
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Hører mig, Troiske Mænd, Dardaner og Ledtogskæmper!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Holder i Leiren nu først Qvælsmaaltid, altsom I pleie,
Værer dernæst betænkte paa Vagt, og holder Jer vaagne!
Men til de bugede Snekker Idaios skal vandre ved Daggry,
Mændenes Drot Agamemnon og Kong Menelaos at melde,
Hvad Alexandros, som først gav Løsen til Krig, har erklæret.
Melde han skal desuden det hoistforstandige Forslag,
Om de vil standse den buldrende Kamp, mens vi brænde de Døde;
Mødes vi kan til Strid en andengang, indtil en Guddom
Skiller os ad, og et af Folkene Seiren forunder.
Saa han talte, hans Ord de fornam, og lyde ham villig.
Derpaa i Leiren de holdt Qvælsmaaltid, Fylke for Fylke;
Men til de bugede Snekker henvandred Idaios ved Daggry.
Samled' paa Thing ved den agtere Stavn af Kong Agamemnons
Skib Danaernes Kæmper han fandt, da traadte Herolden
Frem i Mændenes Kreds, høimælet han talte saalunde:
Atreus's Sønner, og ypperste Mænd i Danaernes Krigshær!
Priamos skikked mig hid, og Troernes ædleste Drotter,
Eder at melde, o maatte mit Ord Eder tækkes og hue!
Hvad Alexandros, som først gav Løsen til Krig, har erklæret:
At det Gods, Alexandros engang paa bugede Skibe
Førte til Troia, — o gid han sin Død havde fundet forinden!
Det vil han give, og føie dertil en Deel af sit Eie;
Dog den deilige Viv, Menelaos sig fæsted til Hustrue,
Vil han ei give tilbage, skjøndt Troerne raade ham dette.
Videre har de mig givet det Hverv, at melde det Forslag,
Om I vil standse den buldrende Kamp, mens vi brænde de Døde,
Mødes vi kan til Strid en andengang, indtil en Guddom
Skiller os ad, og et af Folkene Seiren forunder.
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe,
Indtil omsider den vældige Helt Diomedes tog Ordet:
Lad Alexandros beholde sit Gods, ja lad ham beholde
Helena selv, thi Enhver, om han end er svag paa Forstanden,

Mærker jo alt, at Fordærvelsens Stund sig Troerne nærmer.
 Saa han talte, da jublede høit Achaiernes Sønner,
Studsende froe ved det Ord, som Gangerbetvingeren sagde.
Flux til Herolden Idaios sig vendte den Drot Agamemnon:
 Selv, Idaios! fornummet du har Achaiernes Tykke,
Selv har du hørt deres Svar, og jeg bifalder det gandske.
Men at man Ligene bringer paa Baal, tilsteder jeg gjerne;
Ei bør Mennesket trevent og nidsk forholde de Døde,
Strax naar Livet er borte, at times Forbrændelsens Hæder.
Heres Gemal, Hvittordneren Zeus, bevidne mit Eedsord!
 Talt, og i Veiret sin Stav han rakte mod Himmelens Guder;
Men til den hellige Ilioske Stad hjemvandred Idaios.
Hist i Forsamlingen sad endnu Dardaner og Troer
Alle tilhobe, og ventede svart paa Idaios's Hjemkomst.
Endelig kom han tilbage, treen frem udi Kredsen, og meldte
Lydt Achaiernes Svar, og flux man gjorde sig rede,
Deels for at hente de Døde, og deels tilskovs efter Brændsel.
Ogsaa Danaerne skyndte sig bort fra de toftede Skibe,
Deels for at hente de Døde, og deels tilskovs efter Brændsel.
 Just som Solen paany sit Lys over Markerne kasted,
Da den var stegen paa Himmelen op fra Okeanos' dybe
Sagteligrindende Strøm, da mødtes Achaier og Troer.
Fast umuligt det var, fra hinanden at skjelne de Faldne,
Derfor de tvætted med Vand det størknede Blod af de Døde,
Og under strømmende Graad de op paa Vogne dem løfted.
Priamos standse dem bød Begrædelsens Raab, og i Stilhed
Dynger af Liig de lagde paa Baal, med bedrøvede Hjerter,
Og efter Ligenes Brand til det hellige Troia de ginge.
Midlertid sysled paa lignende Viis Achaiernes Sønner;
Dynger af Liig de lagde paa Baal, med bedrøvede Hjerter,
Og efter Ligenes Brand til de bugede Snekker de ginge.
 Inden det gryed ad Dag, og det end var dæmrende Mørke,
Samledes alt ved Baalet en Flok udvalgte Danaer.
Trindt om Baalet paa Sletten de først optued en Gravhøi,
Fælleds for alle de Døde; en Muur med kneisende Taarne
Bygged ved Høien de saa til Bedækning for Snekker og Mandskab,
Muren en Port de gav med fasttilsluttede Fløie,
At der for Ganger og Vogn en Vei kunde være til Kjørsel.

Uden om Muren en Grav heel dyb de kasted til Slutning,
Bred og betydelig lang, og trindt nedrammed de Pæle.
Saaledes syslede her de haarfagre Mænd af Achaia.
Guderne sad imedens hos Zeus, Lynstraalens Beherster;
Studsende saae de den svare Bedrift, Achaierne øved.
Ordet nu tog Jordrysteren først, den stærke Poseidon:
Findes der end, o Zeus! nogen Mand over Jorderig vide,
Som til de salige Guder betroer sin Id og sit Forsæt?
Seer du ei selv, at nys de haarfagre Mænd af Achaia
Bygged en Muur til Skibenes Værn, og uden om Muren
Kasted en Grav, men Guderne ei Hekatomber de bragte.
Denne skal nævnes med Priis saavidt Dagslyset sig breder,
Medens man glemmer den Muur, som jeg med Phoibos Apollon
Bygged med megen Besvær for Laomedon, Troernes Konning.
Sukkende dybt Skysamleren Zeus gjensvared saalunde:
Ha! Jordryster, du vældige Gud! hvad var det, du sagde?
Gyse for denne Danaernes Id vil lettelig mangen
Ringere Gud, som er svag mod dig af Kræfter og Arme.
Du derimod skal prises, saavidt Dagslyset sig breder.
Dog velan! naar engang de haarfagre Mænd af Achaia
Stævne paa Skibene hjem, til Fædrenelandet tilbage,
Styrt da Muren i Gruus, udskyl den i Havsens Bølger,
Dæk saa atter med Dynger af Sand Søkysten saa vide,
Da vil Achaiernes mægtige Muur udslettes af Jorden.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Midlertid dalede Solen, og endt var Achaiernes Arbeid.
Rundtom i Teltene slagted man Nød, og laved til Nadver.
Skibe fra Lemnos med Viin ombord var landed i Mængde,
Samtlige sendt derhen af Euneos, en Søn af Jason,
Hvem Hypsipyle bar den mægtige Konning Jason.
Særlig til Mændenes Drot Agamemnon og Kong Menelaos
Skikked han tusinde Maal af den lifligste Viin til Foræring;
Viin tiltusked sig nu de haarfagre Mænd af Achaia,
Somme for blinkende Jern, og Andre for straalende Kobber,
Somme for Huder af Tyre, og Andre for levende Hornqvæg,
Eller for Slaver; flux ordned de Alt til det yppigste Maaltid.
Natten igjennem forlysted Achaiernes Folk sig ved Gilde,
Ligesom Troernes Mænd og Ledtogskæmper i Staden;

Natten igjennem den mægtige Zeus bebuded dem Vanheld
Ved sin forfærdende Torden, og bleg Forskrækkelse slog dem;
Viin af Bægre de stænked paa Jord, slet Ingen sig dristed,
Vinen at smage, før Offer var bragt den vise Kronion.
Derpaa til Hvile de gik, og nød den qvægende Slummer.

Ottende Sang.

Den afbrudte Kamp.

Vidt over Jord i sit Safrans Slør sig Dagningen bredte
Og paa den øverste Tind af Olympos's takkede Rygning
Sad Lynsvingeren Zeus i Raad med samtlige Guder.
Selv til Orde han tog, og Guderne lytted tilhobe:
Hører mig, samtlige Guder, og hører mig, alle Gudinder!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Ingen af Eder, det være sig Gud, hvad eller Gudinde,
Prøve mig paa, at forstyrre min Id, som nu jeg vil nævne,
Nei! bifalder den Alle, at Sagen kan snart vorde fuldbragt.
Hvem af Eder jeg seer fra de øvrige Guder sig snige
Lønlig til Hjelp for Achaiernes Folk eller Troernes Kæmper,
Ham vil jeg drive med krænkende Slag til Olympen tilbage,
Eller jeg tager og styrter ham ned i Tartaros' Mørke
Fjernt herfra, hvor der gaber et svælgende Dyb under Jorden,
Sikkret tilgavns med en Port af Jern og en Tærskel af Kobber,
Ligesaa dybt under Hades, som Himlen er høit over Jorden.
Da skal I lære, hvor vældig jeg er mod samtlige Guder.
Eller forsøger engang, at I Alle kan faae det at vide,
Hænger fra Himmelen ud en Kjæde med gyldene Ringe,
Griber i Kjæden saa fat, hver Gud og Gudinde tilhobe,
Dog skal I ei fra Himmelen ned til Jord kunne drage

Zeus den øverste Drot, I maae hale saa stærkt som I mægte;
Men hvis jeg derimod fik Lyst at trække for Alvor,
Trak jeg forsand Eder op med Jorden og Havet tillige,
Kjæden jeg surred da fast om den øverste Top af Olympen,
Og i den blaalige Luft Alverden da kom til at svæve;
Saa høit staaer jeg i Kraft over Guder og Mennesker alle.
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe,
Studsende over hans Ord, thi kraftigen havde han talet.
Endelig svared Athene, den lysblaaøiede Jomfru:
O vor Fader Kronion, du Drot over Drotter tilhobe!
Dette tilfulde vi veed, din Kraft ei lader sig kue,
O men alligevel føle vi Ynk med Danaernes Kæmper,
Som efter Qvaler i fuldeste Maal nu gange tilgrunde.
Dog vil vi holde fra Kampen os fjernt, naar du det befaler,
Ikkun et Raad vi gjerne dem gav, som kunde dem baade,
At de dog ei tilfulde forgaae, da du er fortørnet.
Hende med Smiil Skysamleren Zeus gjensvared saalunde:
Tritogeneia! mit elskede Barn! fat Mod! hvad jeg sagde
Var ikke meent for Alvor, mod dig er jeg føielig sindet.
Talt, og i Aaget han bandt sine tŏ rapflyvende Heste,
Mankerne var af det pureste Guld, og af Malm deres Fødder;
Selv han hylled sit Legem i Guld, saa greb han sin gyldne
Skjøntforarbeidede Pidsk, og satte sig op paa sin Agstol,
Jog saa med Svøben paa Gangernes Spand, og villige fløi de
Midt mellem Jorden afsted og den stjernebeprydede Himmel.
Snart til Ida han kom, det kildebesprudlede Vildthjem,
Hen til Gargaros' Tind, til sin Lund og sit duftende Alter;
Der han Gangerne standsed, hiin Guders og Menneskers Fader,
Spændte fra Karmen dem løs, og trindt i Taage dem hylled.
Selv paa Toppen af Bjerget han satte sig, stolt af sin Hæder,
Skuende hen over Troernes Stad og Achaiernes Skibe.
Rundtom i Teltene nu de haarfagre Mænd af Achaia
Skyndte sig Davren at tære, og derpaa til Kamp de sig rusted.
Ogsaa de Troiske Kæmper bevæbned sig rundtom i Staden;
Vel var af Antal de færre, men haardt af Nødvendighed tvungne
Droge de freidig tilfelts, for Koner og Børn at kæmpe.
Vidt stod samtlige Porte paa Gab, ud strømmede Hæren,
Somme tilfods og Andre tilvogns med forfærdeligt Bulder.

Men da de rykkende frem havde mødt hinanden paa Stridsmark,
Landse mod Landse, og Skjold mod Skjold da hugged de stærke
Malmompandsrede Mænd, mangfoldige buklede Skjolde
Knugedes hardt mod hinanden, høit dundred det larmende Kampgny.
Mellem hinanden nu lød baade Jammer og Jubel af Krigsfolk,
Altsom de Kæmpende slog eller faldt, og af Blod svam Jorden.
Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dag var i Tilvæxt,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Skarer,
Men da den skinnende Sol skred frem midt henover Himlen,
Greb Alfader sin gyldene Vægt, og holdt den i Veiret,
Lagde paa Vægten dernæst to dødbestemmende Lodder,
En for Achaiernes Kæmper, og en for de modige Troer,
Greb saa paa Midten og vog, da sank Achaiernes Dødslod,
Og mod den nærende Jord slog brat Achaiernes Vægtskaal,
Medens at Troernes Lod foer op mod Himmelen vide.
Flux fra Ida han tordnede høit, og sin straalende Lynild
Slynged han ind mod Achaiernes Folk, og Alle ved Synet
Skjælvede svart, af Rædsel og Skræk de blegned tilhobe.
Hverken Idomeneus holdt nu Stand eller Kong Agamemnon,
Selv Aianterne ei, de to krigelskende Kæmper;
Nestor, Achaiernes Fader, blev ene tilbage, thi Nøden
Tvang ham, hans Tredling var ynkelig stedt, med en Piil var den nylig
Ramt af den Helt Alexandros, den haarfagre Helenas Husbond,
Lige paa Issen, hvor Haaret af Hestenes Manke begynder,
Oppe paa Hovedets Skal, et Sted, som er yderlig farligt.
Høit den steiled af Pine, da Malmen sig dybned i Hjernen,
Og da med Pilen den vælted sig vildt, forskrækked den Spandet.
Medens nu Gubben med Iil sit Sværd uddrog, for at hugge
Tredlingens Liner itu, kom Hektors bevingede Heste
Travende op gjennem Stimlen, og Hektor den driftige Styrer
Kjørte dem selv; nu Gubben forvist sit Liv havde mistet,
Naar ei den vældige Helt Diomedes det grandt havde mærket,
Med et forfærdeligt Raab opmanded han Konning Odysseus:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysseu du snilde!
Ryggen du vender, hvor flygter du hen som en Kryster i Stimlen?
Vogt dig, at Ingen et Spyd gjennem Ryggen dig stinger paa Flugten!
Tøv dog, at Gubben beskjerme vi kan mod den rædsomme Kæmpe!
Saa han raabte, ham hørte dog ei den Ædling Odysseus,

Brat han foer ham forbi til Achaiernes bugede Skibe;
Dog Diomedes, skjøndt ene, gik frem mod de forreste Fiender,
Trædende hen foran Vognen, som bar den Gereniske Gubbe,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
  Gubbe! din Plage du har med det unge behjertede Mandskab;
Sløvet er nu din Kraft, den besværlige Alder har naaet dig;
Ogsaa din Svend er maadelig stedt, dine Gangere trætte.
Derfor velan! stig op paa min Vogn, at selv du kan lære,
Hvordan de Troiske Heste forstaae over Sletten at fare
Hurtigen frem og tilbage, til Flugt eller stormende Anfald;
Nys fra Aineias jeg tog dem, de skræmmende Hingster i Feltslag.
Lad nu Svendene sørge for dine, saa vil vi med mine
Gangere fare mod Troerne løs, at Hektor tilfulde
Selv kan see, om ogsaa mit Spyd i Næven kan rase.
  Saa han talte, hans Ord adlød den Gereniske Nestor.
Flux for Oldingens Heste nu sørgede begge hans Svende,
Sthenelos drabelig stærk, og Eurymedon saare behjertet.
Hine besteg nu begge den Helt Diomedes's Stridskarm,
Nestor i Hænderne greb den stadselig funkende Tømme,
Pidsked paa Gangernes Spand, og snart de nærmed sig Hektor.
Just som imod dem han foer, udsendte Tydeiden sin Landse,
Rigtignok glipped hans Kast, men Svenden, som Gangerne kjørte,
Og som Eniopeus hedd', en Søn af den bolde Thebaios,
Denne med Tømmen i Haand han traf i Brystet ved Vorten;
Ned af Vognen han tumled, og brat de vælige Heste
Steiled af Rædsel tilbage, forødt var Livet og Kraften.
Hektor paa Sind faldt Sorgen saa tung for den myrdede Karmsvend,
Denne han lod dog ligge, skjøndt mod ihu for den Faldne,
Speided en Mand at hitte, som flinkt kunde Gangerne styre,
Ei ret længe de manglede Kudsk, thi snarlig han øined
Iphitos' mandige Søn Archeptolemos, bød ham bestige
Flux den hurtige Vogn, og gav ham Tømmen ihænde.
  Nu var der hændet en Jammer og øvet ubodelig Gjerning,
Nu var de drevne til Byen lig Lam, der gjennes i Folden,
Naar ei Guders og Menneskers Fader det grandt havde mærket,
Frygtelig tordned han nu, og slynged sin blændende Lynild,
Ligeforan Diomedes's Spand slog Straalen i Jorden
Ned, og en Lue som brændende Svovl opblussede rædsomt,

Flux blev Hestene sky, og sprang mod Vognen tilbage;
Nestor af Hænderne gled den stadselig funkende Tømme,
Slagen i Hjertet af Skræk tiltaled han saa Diomedes:
Tydeus's Søn! vend om, flygt hjem med de stampende Heste!
Eller fornemmer du ei, at Zeus forholder dig Seiren?
Hæder forlener Kronion idag den straalende Hektor,
Dog en andengang times den os, hvis saa ham behager,
Ei kan dødelig Mand afværge hvad Zeus har forsøiet,
Om han er aldrig saa stærk, langt stærkere dog er Kronion.
Ham gjensvared paastand den vældige Helt Diomedes:
Sandt tilfulde, min Gubbe! er hvert et Ord, som du talte,
Men en forsmædelig Sorg betager mit Sind og mit Hjerte;
Sige vil Hektor engang, naar i Kreds han til Troerne taler:
Jeg har skræmmet Tydeiden, saa hjem han til Skibene flygted;
Saa vil han tale med Brask, gid da Jorden mig sluge paa Stedet!
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Søn af den stridbare Tydeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Fik end Hektor det Indfald, at kalde dig ræd eller kraftløs,
Vilde dog Ingen af Troernes Mænd og Dardanernes Kæmper
Tro hans Ord, saa lidt som de skjoldbevæbnede Troers
Koner, hvis blomstrende Mænd dit Spyd nedstyrted i Støvet.
Saa han taled, og vendte til Flugt de stampende Heste
Hen gjennem Stimlen, men Hektor og Troerne skarpt dem forfulgte
Under en Regn af hvinende Spyd og med vildene Kampskrig.
Høit til Flygtningen raabte den hjelmomstraalede Hektor:
Tydeus's Søn! høit hædred dig før Achaiernes Sønner
Baade med bredfulde Bægre, med Brad, og med Sæde til Høibords,
Men de vil haane dig nu, du est jo vorden en Qvinde.
Bort! du frygtsomme Pige, mig bringer du ei til at flygte,
Ei skal du sætte din Fod paa vor Muur, og ei vore Qvinder
Føre paa Skibene bort, nei! før jeg dig giver din Helsot.
Saa han talte, men Tydeus's Søn betænkte sig raadvild,
Om han med Karm skulde vende, og styrte sig freidig i Kampen.
Tregange vaklede Helten, tvivlraadig i Sind og i Hjerte,
Tregange tordned den vældige Zeus fra Toppen af Ida
Troernes Mænd til et Tegn paa den stiftende Seier i Striden;
Høit da hævede Hektor sin Røst og til Troerne raabte:
Troias og Lykiens Helte, Dardaniske Haandmængskæmper!

Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb!
Klart jeg fornemmer i Sind, at huld og naadig Kronion
Seier og Hæder forjættede mig, men Danaerne Jammer.
Ret som Taaber de nys faldt paa, en Muur sig at bygge,
Skrøbelig er den og usel, min Kraft den ikke skal modstaae;
Over den kastede Grav kan let mine Gangere springe,
Men naar jeg saa har banet mig Vei til de bugede Skibe,
Glemmer da ei, den hærgende Ild i Beredskab at have,
At deres Snekker opbrænde jeg kan, og ved Snekkerne hugge
Mændene ned, naar i Røg og Damp de rædde fortumles.
Talende saa med lydelig Røst sine Heste han muntred:
Xanthos og du Podargos, og Aithon og herlige Lampos!
Gjør mig nu Skjel for den Omhu, som tit Andromache selv har
Eder beteet, den behjertede Drot Eetions Datter;
Eder hun selv udstrøede først den qvægende Hvede,
Eder hun blandede Viin, at drikke, naar Sindet begjærte,
Førend hun Bægeret rakte til mig, hendes blomstrende Husbond!
Farer nu frem, og skynder Jer brav, at til Bytte vi tage
Nestors fortrinlige Skjold, hvis Rye naaer lige til Himlen,
Heelt af Guld skal det være, dets Stænger og Plade tillige;
Og at det kunstige Pandser, som selv Hephaistos har smeddet,
Rive vi kan den vældige Helt Diomedes af Skulder;
Tage vi dette til Bytte, vil sikkert Achaiernes Sønner
Alt inat gaae ombord paa de havbefarende Skibe.
Saa han talte med Brask, da harmedes Drotningen Here,
Rysted paa Thronen, saa høien Olymp hun kom til at skjælve,
Og til Poseidon, den mægtige Gud, hun vendte sin Tale:
Ha! Jordryster! du vældige Drot! forbarmes du ikke
Over Danaernes Folk, som ynkelig gange tilgrunde?
Ofte de dog til Helikes Stad og til Aigai dig bringe
Herlige Gaver i Mængde, forund dem da Seier at vinde!
Vilde vi Guder tilhobe, som skjenke Danaerne Bistand,
Troerne drive tilbage, og Zeus afholde fra Kampen,
Snart da sad han forladt, og ærgred sig oppe paa Ida.
Sukkende dybt af Harm Jordrysteren svared saalunde:
Spydigtungede Here! hvor sært dog lyder din Tale!
Nødig jeg vilde forsand, at jeg og de øvrige Guder
Yppede Strid med Zeus, høit over os staaer han i Styrke.

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Ligefra Graven om Muren til Skibenes Stade var Pladsen
Fuldt med Heste besat, og med skjoldbevæbnede Kæmper,
Klyngede sammen i Trængsel, thi vild som den stormende Ares
Trængte dem Hektor tilbage, da Zeus ham Hæder forlened.
Vist med flammende Ild han nu havde Skibene opbrændt,
Naar ikke Drotningen Here paa Sind havde lagt Agamemnon,
Selv at færdes og muntre paastand Achaiernes Sønner.
Flux han iled afsted til Danaernes Snekker og Telte,
Løftende op med sin vældige Haand den purpurne Kaabe,
Og ved Odysses's sorte, bredbovede Snekke han standsed;
Midt i Rækken den laae, saa hans Røst derfra kunde høres
Baade til Aias's Telt, hiin behjertede Telamonides,
Og til Peleidens, thi yderst i Skibenes Rad havde begge
Lagt deres Snekker paa Land, i Lid til Manddom og Styrke;
Høit han hæved sin Røst, af Danaerne hørtes den vide:
Blues, Argeier! I Stakler af Mod, men af Legeme fagre!
Hvad er der blevet af al vor Pral, da vi brouted af Kjækhed?
Hvor er de braskende Ord, I lod falde, da Lemnos vi gjæsted,
Dengang ved Gildet I sad, og aad langhornede Oxers
Yppige Kjød, og med Viin Eder gotted af bredfulde Bægre!
Da vilde Hver mod hundred, ja togange hundrede Troer
Kjækt i Kampen bestaae, og nu kan vi ei med en enkelt
Mand os maale, med Hektor, som snart opbrænder vor Flaade.
Er der en eneste Konning, hvem du, vor Fader Kronion!
Slig en Jammer har voldt, og skilt ved glimrende Hæder?
Aldrig jeg dog, det veed jeg forvist, paa mit toftede Fartøi
Seiled dit prægtige Alter forbi, da jeg stævned til Troia,
Men paa dem alle jeg Høveders Fedt og Bove dig offred,
Stræbende svart for at hærge det velbefæstede Troia.
Derfor, o mægtige Zeus! opfyld denne Bøn, som jeg beder,
Und os dog blot at slippe herfra, og Døden at undflye,
Lad Achaierne ei saa svart af Troerne kues!
Saa han talte, hans Graad Alfader bevæged til Medynk;
Flux han gav ham et Vink, at hans Folk skulde frelses af Qviden,
Ud han skikked en Ørn, den ypperste Fugl under Himlen,
Og udi Kloerne holdt den et Kid, en Daahinds Unge,
Kiddet den slap, og ned det faldt ved det prægtige Alter,

Hvor til Bebuderen Zeus Danaerne pleied at offre.
Da de nu klarlig fornam, at Varslet var sendt af Kronion,
Styrted de freidig mod Troerne løs, og tænkte paa Kampfærd.
Dog af Danaernes Mænd, saamange de var, skulde Ingen
Rose sig af, at med Gangernes Spand han henover Graven
Rulled, og mødte til Kamp, før Tydeus's Søn Diomedes.
Han var af Alle den Første, som fælded en malmklædt Troer,
Phradmons Søn Agelaos; til Flugt sine Heste han vendte,
Men da han vendte med Karm, da traf ham Tydeiden i Ryggen
Mellem hans Skuldre med Spydet, og drev det ud gjennem Brystet;
Ned af Vognen han tumled, og Pladerne klirred om Manden.
Nu fremstormed til Kamp Agamemnon og Kong Menelaos,
Dernæst Aianterne begge, to kraftudrustede Kæmper,
Næst efter dem løb Idomeneus frem, og Idomeneus' Væbner
Helten Meriones, drabelig stærk som den mordiske Krigsgud;
Frem Eurypylos foer, den herlige Søn af Euaimon,
Niende Mand var Teukros, og spændt var hans smidige Bue;
Bag ved Aias sin Broders forsvarlige Skjold han sig stilled,
Tit opløfted nu Aias sit Skjold, mens Teukros saa vide
Kasted sit sigtende Blik, og hvergang en Mand han i Skaren
Traf med sin Piil, da styrtede død den Ramte til Jorden,
Medens han selv som et Barn, der klynger sig op til sin Moder,
Krøb bag Aias i Skjul, som med straalende Skjold ham bedækked.
Hvem blandt Troerne fældte han først, den herlige Teukros?
Først han Orsilochos traf, saa Hormenos, saa Ophelestes,
Saa Lykophontes, en Helt som en Gud, saa Chromios, Daitor,
Og Polyaimons Søn Amopaon, med samt Melanippos;
Disse tilhobe til Jorden han styrtede, Een efter Anden.
Glad blev Mændenes Drot Agamemnon, saa saare han skued,
Hvordan de Troiske Fylkninger sank for hans kraftige Bue,
Hen til Teukros han treen, og tog saalunde til Orde:
Elskede Teukros, du Telamons Søn, du Drot over Krigsfolk!
Træf som du haver begyndt, og vord et Lys for Danaer,
Samt for din Fader tillige, som fostred dig op fra din Barndom,
Og som dig hæged saa ømt i sin Borg, endskjøndt du var slegfred!
Hæder du vinde ham nu, din langtfraværende Fader!
Dette jeg sige dig vil, og visselig vorder det fuldbragt;
Naar mig engang Skjoldsvingeren Zeus og Athene forunde,

Ilions velbebyggede Stad i Gruset at styrte,
Næst mig selv jeg skjenker da dig en hædrende Gave,
Enten en Vogn med Gangere to, eller ogsaa en Trefod,
Eller en blomstrende Glut, som med dig kan dele dit Leie.
Ham gjensvared paastand den herlige Teukros saalunde:
Atreus's Søn! hvi formaner du mig, som færdes af egen
Drift, ei hører jeg op, saalænge der levnes mig Kræfter,
Men fra den Stund, vi Troerne drev mod Staden tilbage,
Tager jeg idelig Sigt, og lægger dem ned med min Bue.
Alt fløi samfulde otte langbraadede Pile fra Strengen,
Og i behjertede Krigeres Hud de fæsted sig alle,
Ham derimod, den rasende Hund, kan ikke jeg træffe.
Saa han taled, og atter en Piil fra Strengen han udskjød,
Lige paa Hektor han holdt, ham ønsked han svarlig at ramme,
Rigtignok glipped hans Skud, men i Brystet med Pilen han ramte
Helten Gorgythion, Priamos' Søn, behjertet og tapper;
Hist i Aisyme hans Moder var fød, Kong Priamos' Medviv,
Kastianeira den fagre, af Skabning Gudindernes Lige.
Som naar i Haven en Valmue staaer og helder med Hoved,
Naar den om Vaar nedbøies af Regn og det fyldige Frøhuus,
Saaledes sænked hans Hoved sig ned, af Hjelmen betynget.
Atter den modige Teukros en Piil udsendte fra Strengen,
Lige paa Hektor han holdt, ham ønsked han svarlig at ramme,
Atter dog glipped hans Skud, thi Apollon forrokked dens Retning,
Men Archeptolemos dog, som dristigen stormed til Kampen,
Hektors behjertede Karmsvend, ham traf han i Brystet ved Vorten;
Ned af Vognen han tumled, og brat de vælige Heste
Steiled af Rædsel tilbage, forødt var Livet og Kraften.
Hektor paa Sind faldt Sorgen saa tung for den myrdede Karmsvend;
Denne han lod dog ligge, skjøndt mod ihu for den Faldne.
Flux han sin Broder Kebriones bød, som just var tilstede,
Hestenes Tømmer at holde, og Budet han villigen adlød.
Selv nedsprang han paastand til Jord fra sin straalende Stridskarm
Med et forfærdeligt Raab, og greb med Haanden en Kampsteen,
Gik saa lige mod Teukros, med hidsig Begjær ham at knuse.
Alt havde hiin af sit Kogger fremtaget en Piil og paa Strengen
Lagt den tilrette, da traf den hjelmomstraalende Hektor,
Just som han spændte sin Streng, ham i Skulderen, hvor Halsen fra Brystet

Skilles af Nøglebenet, et Sted, som er yderlig farligt,
Der han traf med den kantede Steen den sigtende Skytte,
Knuste hans Streng, og om Leddet hans Haand blev lammet af Krampe,
Ned han segned i Knæe, og Armbrøsten gled ham afhænde.
Ikke nu svigtede Aias sin brathensegnende Broder,
Rundt omkring ham han løb, og dækkede trindt ham med Skjoldet.
Ned sig bukked og løfted ham op to ærlige Svende,
Helten Alastor og Echios' Søn den brave Mekisteus,
Og til de bugede Snekker de bar den sukkende Kæmpe.
Atter Olymperen Zeus oplivede Troernes Kamplyst,
Heelt over Graven tilbage de drev Achaiernes Sønner.
Forrest i Mændenes Flok stred Hektor, stolt af sin Styrke.
Som naar i Skoven en Hund i Lid til de hurtige Fødder
Bagfra napper i Bov og i Bag en glubende Vildbas,
Eller en Løve med lurende Blik, om den mulig sig vendte,
Saa forfulgte nu Hektor de haarfagre Mænd af Achaia,
Fældende stedse den bageste Mand af den flygtende Skare.
Men da de hiinsides Graven og Pælene havde sig bjerget,
Efterat mangen en Mand var falden for Troernes Hænder,
Standsed omsider de Flugten, og blev ved de bugede Skibe.
Snart til hinanden de raabte, og snart til samtlige Guder
Bad tilhobe de fromt med høitopløftede Hænder,
Medens at Hektor sit vælige Spand jog frem og tilbage,
Med et Par Øine som Gorgo og Blodudgyderen Ares.
Ynk ved Synet betog den liliearmede Here,
Flux med disse bevingede Ord til Athene hun talte:
Ha! du Datter af Zeus Skjoldsvingeren! skal vi nu ikke
Komme Danaernes Folk, skjøndt seent, til Hjelp udi Nøden,
Som efter Qvaler i fuldeste Maal nu gange tilgrunde
Blot ved en Enestes Kraft, thi reent utaalelig raser
Hektor, Priamos' Søn, alt svar Ulempe han voldte!
Flux gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfru:
Visselig skulde forlængst han Liv og Kraft have mistet,
Fældet i Strid af Argeiernes Haand paa den fædrene Jordbund;
Dog med fordærvelig Hu som rasende teer sig min Fader,
Haard og bestandig ubillig til Intet han gjør mine Anslag,
Slet ikke mindes han meer, hvor tit jeg i forrige Dage
Frelste hans Søn, da han Slid og Besvær for Eurystheus døied;

Grædende klaged han Himlen sin Nød, og Fader Kronion
Sendte fra Himlen mig ud, at yde ham Hjelp i hans Qvide.
Havde jeg dette dog vidst i mit kløgtige Sind, da han skikked
Ned ham til Hades's Borg med de fasttilstængede Porte,
Hades's rædsomme Hund at hente fra Mørkhedens Rige,
Aldrig forsand fra det stygiske Dyb var han sluppen tilbage.
Nu er Kronion mig hadsk, og Thetis's Villie han fremmer,
Hun som har favnet hans Knæe, og med Haand ham strøget om Hagen,
Tryglende bønlig om Hevn for den Stadomstyrter Achilleus,
Dog, ret snart han igjen vil mig kalde sin elskede Blaaøi.
Gak du nu hen at kobble vort Spand heelhovede Heste,
Medens jeg selv indtræder i Aigissvingerens Høisal,
Og mig bevæbner til Kamp, for selv at see med mit Øie,
Om Kong Priamos' Søn, den hjelmomstraalede Hektor,
Fryde sig vil, naar han seer os to fremtræde paa Stridsmark.
Mangen en Troer forsand, henstrakt ved Achaiernes Skibe,
Mætte da skal med sit Fedt og sit Kjød baade Hunde og Fugle.
Talt, hendes Ord adlød den liliearmede Here.
Selv at kobble hun gik de gyldenbidslede Heste,
Here, den høie Gudinde, den vældige Kronos's Datter.
Midlertid Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronion,
Kasted paa Faderens Tilie sit fine baldyrede Liinslør,
Hvilket hun selv med sin Haand havde kunstigen dannet og virket;
Derpaa hun sluttede trindt om sin Barm Skysamlerens Brynie,
Og da til graadforvoldende Kamp hun havde sig rustet,
Sprang hun op paa den luende Karm, saa greb hun sin Landse
Tung, forsvarlig og lang, hvormed hun betvinger de kjække
Folker af Mænd, paa hvem hun er gram, den Vældiges Datter.
Hurtig med Svøben afsted jog Here de vælige Heste,
Op sprang Himmelens Port, den Stundgudinderne vogte,
Dem er Himlen den brede betroet og høien Olympos,
Snart at aabne den sluttende Skye, og snart den at lukke.
Ud gjennem denne de styred de skraptansporede Heste.
Oppe paa Ida blev Zeus det vaer, og slagen af Harme
Skikked han Iris afsted, det gyldenvingede Ilbud:
Rap dig, hurtige Iris! og driv dem hjem, lad dem ei sig
Nærme, det gik dem ei godt, om til Kamp med hinanden vi mødtes.
Dette forkynder jeg lydt, og visselig vorder det fuldbragt,

Lamme for Vognen jeg vil deres rasthentravende Heste,
Styrte dem selv af Agstolen ud, og Karmen itusslaae;
Ei skal i samfulde ti fredsløbende Aar deres Vunder
Heelt kunne læges igjen, som jeg slaaer med knittrende Lynild,
At dog Athene kan see, hvad det er, mod sin Fader at stride.
Dog paa Here jeg er ikke nær saa vred og forbittret,
Det er jo saa hendes vanlige Skik, at forstyrre mit Anslag.
Talt, bort skyndte sig Iris, det stormsneltvandrende Ilbud,
Ned fra Toppen af Ida hun foer til høien Olympos,
Og i den forreste Port af det kløftede Bjerg hun dem mødte,
Standsed i Farten dem flux, og forkyndte dem Zeus's Befaling:
Hvor vil I hen? hvi raser saa vildt i Barm Eders Hjerte?
Ei tilsteder Kronion, at Hjelp I Danaerne bringe,
Ja han har truet saalunde, om ellers hans Ord vorder udført,
Lamme for Vognen han vil Eders rasthentravende Heste,
Styrte Jer selv af Agstolen ud, og Karmen itusslaae;
Ei skal i samfulde ti fredsløbende Aar Eders Vunder
Heelt kunne læges igjen, som han slaaer med knittrende Lynild,
At du, Athene! kan see, hvad det er, mod din Fader at stride.
Dog paa Here han er ikke nær saa vred og forbittret,
Det er jo saa hendes vanlige Skik, at forstyrre hans Anslag.
Du derimod, du forvorpne, du rædsomme! vee dig, ifald du
Virkelig vover mod Zeus at løfte din vældige Spydstang!
Altsom Ordet var talt, forsvandt den hurtige Iris.
Flux tog Here til Orde, og talede saa til Athene:
Ha! du Datter af Zeus Skjoldsvingeren! lad os dog ikke
Længer for Menneskers Skyld optræde til Kamp mod Kronion!
Lad den Ene forlise sit Liv, den Anden sig bjerge,
Som det kan falde, men selv efter hvad der tykkes ham rettest
Dømme han mellem Danaer og Troer, som Skjellighed kræver!
Talende saa hun vendte de stampende Heste til Hjemfart.
Stundgudinderne flux de fagermankede Heste
Spændte fra Karm, og fast dem bandt ved de hellige Krybber,
Og ved den skinnende Væg i Skuur opstilled de Vognen.
Begge Gudinderne satte sig ned paa gyldene Stole
Blandt de øvrige Guder, af Sorg i Hjertet bespændte.
Ned fra Ida paa rullende Karm med travende Heste
Kjørte nu Zeus til Olympen, og kom til Gudernes Samling.

Taget af Hestene tog Jordrysteren, paa en Forhøining
Lettede Vognen han op, og bedækked den trindt med et Klæde.
Men paa sin gyldene Stol Fjernskueren Zeus sig til Sæde
Skikked, og under hans Fied kom høien Olymp til at ryste.
Men for sig selv, afsides fra Zeus, sad Pallas og Here,
Ikke de mæled til ham et Ord, ei heller de spurgte.
Men i sit Sind han vidste Beskeed, og talte saalunde:
Here og Pallas Athene, hvi sidder I der saa forsagte?
Megen Besvær udstod I dog ei med at myrde paa Valen
Troernes Kæmper, paa hvem I saa svart Eders Vrede har kastet.
Dog forsand! slig Kraft jeg har, slige farlige Hænder,
Guderne rokke mig ei saamange der boe paa Olympen.
Eder jo foer en Rædsel og Skræk i de herlige Lemmer,
Inden I Kampen fik seet, og Kampens forbausende Gjerning.
Dette forkynder jeg lydt, og forsand det var blevet iværksat,
Havde mit Lyn Eder ramt, var ei paa Vognen I komne
Hjem til Olympen igjen, hvor den evige Slægt har sin Bolig.
Saaledes talte Kronion, da knurrede Pallas og Here,
Tæt hos hinanden de sad, og pønsed paa Troernes Skade,
Dog Athene blev siddende taus, slet ikke hun mæled,
Skjøndt mod sin Fader hun fnøs, af den vildeste Vrede betagen,
Men i sit Bryst kunde Here ei gjemme sin Harm, og hun udbrød:
Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Dette tilfulde vi veed, din Kraft ei lader sig kue,
O men alligevel føle vi Ynk med Danaernes Kæmper,
Som efter Qvaler i fuldeste Maal nu gange tilgrunde.
Dog vil vi holde fra Kampen os fjernt, naar du det befaler,
Ikkun et Raad vi gjerne dem gav, som kunde dem baade,
At de dog ei tilfulde forgaae, da du er fortørnet.
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
End langt meer skal imorgen du see den stærke Kronion,
Hvis du forresten har Lyst, storøiede værdige Here!
Styrte til Jorden en Flok spydsvingende Mænd af Achaia.
Ei skal forinden han raste fra Kamp, den vældige Hektor,
Førend den rappe Pelide har atter ved Skibene reist sig
Alt paa den Dag, da dyste de skal i frygtelig Trængsel
Hist bag Snekkernes Stavn om den faldne Patroklos's Legem.
Saaledes blev det af Guder bestemt; din Harme forresten.

Endser jeg ikke, om end dybt ned til Jordens og Havets
Yderste Grændser du gik, hvor Japetos sidder og Kronos,
Aldrig opliver dem Solen, Hyperions Søn med sin Lysning,
Aldrig forfrisker dem Vinden, thi Tartaros breder sig trindt dem;
Ei engang om du did henvandred ad vildsomme Veie,
Vilde jeg ændse din Fnysen, thi du est fræk uden Lige.
Talt; ham svarte dog ei den lliearmede Here.
Solens det straalende Lys sank ned i Okeanos' Vande,
Dragende bælgmørk Nat hen over den nærende Landjord.
Troerne saae hel nødig, at Lyset forsvandt, men den sorte
Nat frembrød velkommen og kjær for Achaiernes Sønner.
Nu blev Troerne kaldte til Thing af den straalende Hektor,
Hen til den hvirvlende Flod fra Skibene fjernt han dem førte,
Hen til en Plads, hvor Marken var bar for Liig af de Faldne.
Ned af Karm til Jorden de steg, at høre hvad Hektor
Havde paa Thing at forkynde; sit Spyd han holdt udi Haanden,
Elleve Alen i Længden det var, og paa Enden af Spæret
Funkled en Od af Malm, og trindt den løb der en Guldring;
Støttet til dette med vingede Ord i Kredsen han talte:
Hører mig, Troiske Mænd, Dardaner og Ledtogskæmper!
Nys jeg haabed Achaiernes Mænd og Snekker at knuse,
Førend tilbage jeg kom til det stormomsusede Troia,
Men det blev mørkt forinden, og Mørket det var, som fornemlig
Frelste Danaernes Mænd og Snekkerne hisset ved Stranden.
Dog nu vil vi forsand adlyde den slumrende Aften,
Nu vil vi holde vor Nadver; de fagermankede Heste
Flux I fra Vognene spænde, og give dem rigeligt Foder!
Skynder Jer saa til Byen, for Oxer og triveligt Smaaqvæg
Hurtig at bringe herud, og henter fra Kamrene hjemme
Brød samt qvægende Viin, og sanker os Brændsel i Mængde,
For at vi Natten igjennem fra nu til den tidlige Dagning
Blus i Mængde kan brænde, hvis Skin skal stige til Himlen,
At i den bælgmørke Nat de haarfagre Mænd af Achaia
Ei skal prøve paa Flugt over Havsens mægtige Vandryg,
Eller ombord paa Skibene gaae i Mag og i Tryghed,
Nei! men at mangen en Mand kan et Saar medtage paa Reisen,
Som han derhjemme kan læge, naar Piil eller Landse ham træffer
Altsom han springer ombord, til Skræk og Varsel for Andre,

Ei mod de mandige Troer at yppe den grusomme Ledning.
Rundtom i Byen Herolder skal lydt udraabe som følger:
Alle de halvvoxne Knøse med samt graahærdede Gubber
Stille sig trindtomkring paa de gudopbyggede Taarne,
Derhos skal Koner og Piger paa Vaaningshusenes Arner
Tænde forsvarlige Baal, og stadigen holde man Tilsyn,
At ikke Fjenden belister vor Bye, mens Hæren er borte.
Skee nu alt efter dette mit Bud, hesttumlende Troer!
Hermed er sagt hvad mig tykkes behov i Aften at gjøre,
Men naar det dages, da tales vi ved, behjertede Kæmper!
Bønlig jeg beder og haaber til Zeus og de øvrige Guder,
Bort at jage de Hunde, som Skjebnen har sendt os paa Halsen,
Dem selve Dødsens Gudinder hidførte paa tjærede Skibe.
Nu vil vi Natten igjennem i Leiren forsigtigen vaage,
Men naar imorgen det gryer ad Dag, vil i Rustningens Plader
Hist ved de bugede Skibe vi vække den hidsige Krigsgud.
Da vil vi see, om Tydeus's Søn, den Helt Diomedes,
Mig kan drive fra Flaaden til Murene, eller om jeg kan
Slaae ham med Spydet ihjel, og vinde hans blodige Rustning.
Vise han skal imorgen sin Tapperhed, hvis han forresten
Drister sig kjækt at møde mit Spær, dog troer jeg tilvisse
Falde han vil blandt de Første, og talrige Kæmper omkring ham,
Naar først Solen er oppe; o gid jeg ligesaa sikkert
Selv udødelig blev, evindelig ung udi Fremtid,
Hædret i Folket saa høit som Apollon og Pallas Athene,
Som der imorgen den Dag skal times Achaierne Ufærd!
Saaledes talede Hektor, og Troerne jubled tilhobe.
Mændene spændte nu flux af Aag de skummende Heste,
Bandt dem saa fast med Remme, Enhver sit Spand ved sin Stridsvogn,
Derpaa til Byen de gik, for Oxer og triveligt Smaaqvæg
Hurtig at bringe til Leiren, og hented fra Kamrene hjemme
Brød samt qvægende Viin, og sankede Brændsel i Mængde.
Derpaa de Guderne bragte fortrinlige Festhekatomber,
Vindene drev fra Sletten mod Himlen den duftende Fedtdamp.
Dog de salige Guder forsmaaede den ganske, thi Offret
Hued dem ei, de hadede svart det hellige Troia,
Askspærsvingeren Priamos selv, og det Folk han behersked.
Stolt og freidig tilmode forblev det Troiske Krigsfolk

Natten igjennem paa Val, trindt brændte mangfoldige Vagtild.
Som naar de tindrende Stjerner omkring den skinneyde Maane
Funkle paa Himlen saa smukt, naar Luften er fuldkommen stille;
Hvert et Næs, hver kneisende Pynt, hver Klippefordybning
Sees da klart, og Himmelens Blaae frembryder saa vide;
Stjernerne blinke tilhobe, og inderlig fryder sig Hyrden,
Saaledes skinned de Blus, som Troerne udenfor Staden
Mellem Achaiernes Snekker og Xanthos's Strøm havde antændt.
Tusinde Baal var i Brand, og rundt om hvert af de tusind
Sad halvhundrede Kæmper, af blussende Flammer belyste.
Gangerne stod imens, og aad baade Spelt og det gule
Byg, og vented bag Vogn paa den stoltelig thronende Dagning.

Niende Sang.

Gesandtskabet til Achilles. Bønfaldelsen.

Troerne sad saalunde paa Vagt, men Achaiernes Sønner
Tvang den mægtige Flugt, den kolde Forfærdelses Søster.
Ramt' af forsmædelig Sorg var selv de fortrinligste Kæmper;
Ret som naar to Stormvinde bevæge det fiskrige Havdyb,
Vinden fra Norden og Vesten, fra Thrakien blæse de begge,
Heftigen styrte de løs, og høit sig taarner den sorte
Bølge, saa Bunker af Tang paa Strand opkastes fra Dybet,
Saa hos Achaiernes Folk tvedeelte sig Hjertet i Brystet.
Atreus's Søn, betagen i Sind af ulidelig Kummer,
Vandred omkring og befoel høimælede Folkeherolder
Stævne ved Navn til Møde paa Thing hver Mand udi Hæren,
Dog uden Raaben, og selv han færdedes mellem de Første.
Modfaldne sad de paa Thing, da reiste sig Kong Agamemnon,
Taarer fra Øiet ham randt, lig en mørkt henrislende Kilde,
Som fra et Steengedsfjeld udgyder sin sortladne Vandstrøm;
Sukkende dybt til Argeiernes Folk saalunde han talte:
Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Svar forsand er den Nød, hvori Kronion har stedt mig,
Han, den Grumme, som fordum saa vist forjætted mig Hjemtog,
Naar det befæstede Ilios først jeg havde forstyrret;
Nu derimod har han Svig udtænkt, og byder mig drage

Hjem til Argos med Skam, efter Tabet af talrige Stridsfolk.
Sagtens behager det saa den mægtige Fader Kronion,
Han som har kastet i Støv mangfoldige kneisende Stæder,
Flere vil kaste med Tiden, thi hans er den høieste Vælde.
Hører da dette mit Ord og lader os Alle det følge!
Lader paa Skibene hjem til Fædrenelandet os drage,
Ei kan det Troiske Folks bredgadede Stad vi betvinge!
Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Tause nu sad en Stund de modfaldne Mænd af Achaia,
Indtil omsider den vældige Helt Diomedes tog Ordet:
Dig, Atreide! jeg først for taabelig Tale maae laste
Her i vort Raad, paa sømmelig Viis; dog harmes du ikke!
Før har du dadlet mit Mod, og det i Danaernes Paahør,
Kaldt mig Niding og Kryster, det veed Argeierne alle,
Unge med Gamle tilhobe har hørt dig tale saalunde.
Et af tvende kun gav den snedige Kronos's Søn dig,
Konningespiret han gav og den Hæder, som følger med Spiret,
Mod han gav dig dog ei, og Mod er den ypperste Mandskraft.
Selsomme Mand! for Alvor du troer, at Achaiernes Sønner
Ere saa feige til Kamp, saa arme paa Kraft, som du siger?
Føler du selv kanskee svar Lyst, dig hjem at begive,
Reis da, Veien er aaben, og klare paa Strandbredden ligge
Alle de Snekker, som hid paa Tog fra Mykene dig fulgte,
Resten forbliver dog her af Achaiernes haarfagre Sønner,
Til vi faae hærget den Troiske Stad, dog lyster det disse —
Lad dem paa Skibene hjem da rømme til Fædrenelandet!
Sthenelos bliver hos mig, vi to ville slaae, til vi træffe
Troias berammede Maal, selv en Gud var med os paa Henfart.
Saa han talte, da jublede høit Achaiernes Sønner,
Studsende froe ved det Ord, som Gangerbetvingeren talte.
Frem da traadte paastand den bedagede Nestor og sagde:
Vissélig est udi Kamp den tappreste du, Diomedes!
Ogsaa den bedste paa Thing iblandt jevnaldrende Svende.
Laste din Tale skal Ingen blandt samtlige Mænd af Achaia,
Eller dit Ord modsige, dog ei til Ende du talte.
Vel est du dertil en Yngling, godt kunde du være min yngste
Søn efter Aldren at regne, men dog til Argeiernes Konger
Lyder forstandigt dit Ord, thi skjelligen haver du talet;

Derfor velan, da med Æren jeg mig kan kalde den Ældre,
Bladet jeg tager fra Mund, reentud jeg taler, og Ingen
Vrag paa min Tale skal slaae, selv ei vor Drot Agamemnon.
Ikkun den lovløse Mand, som hverken har Slægt eller Arne,
Elsker den rædsomme Krig, som Landsmand fører med Landsmand!
Dog nu vil vi forsand adlyde den slumrende Aften.
Nu vil vi holde vor Nadver, men samtlige Kurer sig lægge
Hiinsides Muren paa Vagt, hvor Graven den dybe vi grove.
Ungersvendene byder jeg Sligt, men du, Agamemnon!
Skrid du først til Værket, du est jo den øverste Konning,
Giv os Drotter et Gilde, thi dig det egner og anstaaer,
Rundelig Viin du har udi Telt, som Achaiernes Skibe
Henover vildene Hav hver Dag dig bringe fra Thrake,
Samt hvad kræves til Gilde, thi Herre du est over Mange.
Samles vi saa udi Kreds, da lyde du den, som det bedste
Raad os at give formaaer, og i Sandhed Achaierne trænge
Haardt til et Raad, som er sindrigt og godt, da Fienderne Vagtblus
Nær ved Skibene brænde, os visselig ikke til Gammen;
Hæren maa frelses inat, hvis ei, da gaaer den tilgrunde.
Saa han talte, hans Ord de fornam, og løde ham villig.
Flux bevæbnede Mænd uddrog til det natlige Vagthold,
Disse blev fort af Nestors Søn, Thrasymedes, den Folkdrot,
Og af Askalaphos samt Jalmenos, Sønner af Ares,
Og af Meriones, Helten Deipyros samt Aphareus,
Og af den herlige Svend Lykomedes, hvis Fader var Kreion.
Syv vare Kurernes Formænd, og hver af de syv ledsaged
Hundrede Kæmper, som holdt udi Haand langskaftede Landser;
Bort de ginge, og leired sig hist mellem Graven og Muren,
Der antændte de Baal, og gave sig saa til at skaffe.
Atreus's Søn nu førte Achaiernes Ældste tilhobe
Ind i sit Telt, og satte saa frem en qvægende Nadver.
Disse nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Fremmest og først da tolked sit Sned den bedagede, Nestor,
Han, hvis Raad saa mangen en Gang dem bedst havde baadet;
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Atreus's hædrede Søn, Krigsfolkenes Drot, Agamemnon!
Først og sidst jeg til dig vil vende mit Ord, du est Konning

Over saa talrigt et Folk, dig Zeus Kronion ihænde
Konningespiret har givet samt Loven at raade for Folket,
Derfor bør fremmest du tale, men fremmest bør ogsaa du høre,
Samt fuldbyrde, naar Hjertet i Barm indgiver en Anden
Tjenlige Raad, thi det stander til dig, hvadhelst der skal gjelde.
Nu vil jeg sige forsand, hvad mig tykkes at være det bedste,
Knap udtænker os Nogen et visere Raad end det Anslag,
Som baade nu og i længere Tid mig ligger paa Hjerte,
Alt fra den Stund, gudfostrede Drot! da den vrede Peleides
Telt du voldelig gjæsted, og ranede Pigen Briseis,
Vissellg ei som det huede mig, indstændig jeg selv dig
Raaded fra denne din Færd, men dit Sinds hovmodige Bud du
Lød, og beskjæmmed en Helt, hvem Guderne selv have hædret,
Raned den Gave han fik, og Pigen du end har i Værge.
Lad os da nu betænke, hvorlunde vi kan ham forsone
Baade ved kjærkommen Skjenk og ved sødtformildende Tale.
Ham tiltaled igjen Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Ikke du foer med Løgn, da min Brøde du nævned, o Gubbe!
Feilet jeg har, jeg nægter det ei. Ja! sandelig mange
Folk opveier i Værd den Mand, Zeus elsker af Hjertet,
Saa som han hædred Achilles, og tugted Achaiernes Sønner.
Men da jeg feiled, og lød min uheldbringende Harme,
Vil jeg igjen forsone, vil rigelig gjøre ham fyldest.
Her i vor Kreds opregne jeg vil de herlige Gaver:
Ti Talenter i Guld, en Snees blankskinnende Kjedler,
Syv Trefødder, af Ilden urørt, tolv Gangere stærke
Veddeløbshingster, som flinke tilbeens tit Prisen har vundet;
Fattig forvist paa Gods, eller arm paa kostelig Guldmalm
Skal ei kaldes den Mand, som saamange Klenodier fanger,
Som udi Veddeløbsdyst mig vandt heelhovede Heste.
Videre syv i qvindelig Dont heel kyndige Piger,
Lesbiske Piger, dem jeg, da det deilige Lesbos han hærged,
Selv udvalgte, saa fagre som faa blandt Skarer af Qvinder;
Dem jeg give ham vil, samt ovenikjøbet Briseis,
Qvinden, jeg røvede ham, og dyrt bekræfte med Edsord,
At hendes Leie jeg aldrig besteg, eller leged med hende,
Som det er Menneskens Viis alt mellem en Mand og Qvinde.
Al denne Skjenk annamme han strax, men skulde med Tiden

Guder os unde det Held, Kong Priamos' Stad at forstyrre,
Da skal i Mængde han Kobber og Guld indskibe paa Fartøi,
Dragende med os ind, naar Byttet Achaierne skifte.
Dertil af Troiske Qvinder en Snees han vælge, saa favre
Hartad som Helena selv, den Argeiiske Viv, men naar atter
Til det Achaiske Argos vi naae, det velsignede Kornland,
Da skal han vorde min Maag, da vil jeg ham høit som Orestes
Hædre, min elskede Søn, som i Herlighed fostres derhjemme.
Hist i min stærktopmurede Borg tre Døttre jeg eier,
Iphianassa ved Navn, Chrysothemis og Laodike:
Hvem af disse ham lyster, maa uden al Beilerbetaling
Hjem til Peleus's Huus han føre som Viv, og til Udstyr
Vil jeg ham give, hvad aldrig en Mand gav Datter i Medgift:
Give jeg vil ham forsand syv velbefolkede Stæder,
Enope samt Kardamyle og Ira med grønklædte Sletter,
Pherai den hellige Stad og Antheia med frodigste Græsgang,
Samt Aipeia det skjønne og Pedasos' yppige Viingaard;
Yderst de ligge tilhobe ved Strand i det sandige Pylos,
Mænd udi Byerne boe, heel rige paa Faar og paa Oxne,
Ret som en Gud de hædre ham skal med frivillig Redsel,
Og under Konningestav betale ham rigelig Skatskyld.
Dette jeg give ham vil, saa saare sin Harm han betvinger.
Böies han maa, ubøielig stiv er Hades alene,
Derfor af samtlige Guder er han os Mennesker ledest,
Mig han falde til Føie, saasandt jeg er høiere Konning,
Ja! og saasandt jeg med Æren af Aar tør kalde mig ældre.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot, Agamemnon!
Laste skal Ingen den Skjenk, som Helten Achilles du byder.
Lad os da skynde paa udvalgte Mænd, som kan ufortøvet
Hen til Peleiden Achilles's Telt paa Vei sig begive!
Eller velan! jeg vælger dem selv, og lyde mig bør de;
Phoinix i Spidsen sig stille, thi høit ham elsker Kronion,
Dernæst Aias den Høie, og Gudernes Jevning Odysseus,
Ogsaa Eurybates følge samt Hodios med som Herolder!
Bringer saa Haandtvæts-Vand, og byder Andægtigheds Taushed,
Medens vi Zeus anraabe med Bøn, om han vil sig forbarme.
Saa han taled, og samtlige Mænd godt hued hans Tale.

Flux Heroldderne Vand over Hænderne heldte til Tvætning,
Knøsene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen,
Fyldte saa Bægre til Offring og skjenkede rundt for dem Alle.
Men da de Viin havde offret, og drukket saameget dem lysted,
Ginge de ud af Atreidens Telt med ilende Fodtrin.
Stærkt dem lagde paa Sind den ædle Gereniske Nestor,
Med et betydende Blik til Enhver, dog meest til Odysseus,
Alt at prøve, for mulig at bøie den bolde Peleide.
  Langs med Stranden de vandrede hen ved det brusende Havdyb,
Bedende fromt til Poseidon, den Jordomslyngende Guddom,
At Aiakidens fortørnede Sind de let maatte bøie.
Men da de saa havde naaet Myrmidonernes Snekker og Telte,
Traf de ham just som han fryded sit Sind med den klingende Lyre,
Stadselig var den og skjøn, og heel af Sølv var dens Tværstang,
Selv, da han hærged Eetions Stad, han af Byttet den udtog;
Hjertet med den han forlysted, og sang om Heltebedrifter.
Ene Patroklos sad hos, og taus han lytted i Frastand,
Ventende, til Aiakiden sit Qvad havde sunget tilende.
Mændene traadte nu frem, foran gik Helten Odysseus,
Standsed, da for ham de stod; op sprang forbauset Achilles,
Holdende Lyren i Arm, fra Sædet, han nyligen sad paa.
Ogsaa Patroklos stod op, saa saare han Mændene skued.
Rækkende Haanden til Hilsen, udbrød fodrappen Achilleus:
  Hil og Sæl, mine Venner! svar Nød er sikkert paafærde.
Kjærest I dog af Achaier mig er, hvorvel jeg er harmfuld.
  Saa han taled, og Gjæsterne frem i Teltet han førte,
Hvor han dem bænked paa Sæder, belagte med Skarlagens Tæpper.
Flux Patroklos, som jevne ham stod, befoel han saalunde:
  Stil os en rummelig Kumme paa Disk, du Søn af Menoitios!
Bland af den stærkeste Viin, og fyld tilmands os et Bæger!
Det er jo Hjertensvenner, som staae her under mit Telttag.
  Saa han talte, Patroklos adlød, hvad Vennen befoel ham.
Selv ved den skinnende Ild han stilled det vældige Kjødbret,
Lagde paa Brettet et Faars og en Buks tykflommede Rygge,
Samt af et triveligt Sviin en smælfeed, bævrende Side;
Kjødet Automedon holdt, men selv Achilles det udskar,
Flinkt han i Skiver det snitted, og stak saa Kjødet paa Bradspid,
Mens en umaadelig Ild blev tændt af den bolde Patroklos.

Men da nu Baalet var brændt, og Luernes Blomster var visned,
Raged han Gløderne jevnt, og Spiddene strakte derover,
Løfted paa Buk dem og slog det velsignede Salt over Kjødet.
Og da saa Braden tilgavns var stegt, og paa Brikkerne nedlagt,
Brødet Patroklos da tog, og omkring paa Bordet af skjønne
Kurve han deelte det ud, men Achil udstykkede Kjødet.
Selv ved den inderste Væg, med Ansigtet vendt mod Odysseus,
Tog Achilles sin Plads, og bød sin kjære Patroklos,
Offre til Guderne; Skiver paa Ild han kastede forlods.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Nikkede Aias til Phoinix, det mærkede Helten Odysseus,
Fyldte sit Bæger med Viin, og drak Achilles's Hilsen:
Hil dig, Achilles! det skorter os ei paa rundeligt Maaltid,
Enten i Telt vi sidde hos Atreus's Søn Agamemnon,
Eller nu her; fuldtop af den lækkreste Spise der vanker.
Nu dog Gildets forlystende Færd vi lidet kun ændse,
Frygt har grebet vort Sind, da gruelig Jammer vi øine,
Tvivlsomt det er, om frelse vi skal, hvad eller forlise
Alle de toftede Skibe, naar ei med Kraft du dig ruster.
Nær ved Muren og Skibene al: paa natlige Vagtbold
Færdes de modige Troer og langveis hentede Krigsfolk,
Brænde mangfoldige Blus i Leir, og sige, vi kan ei
Længer bestaae, men brat maae tye til de tjærede Snekker.
Zeus Kronion tilvarsler dem Held ved at lyne fra Høire,
Hektor med trodsige Blik af sin Kraft hoverer og raser
Frygtelig, sætter til Zeus sin Lid, og hverken han ændser
Mand eller Gud; ham er faren i Liv det vildeste Vanvid;
Langlig han ønsker, at snart den hellige Dagning vil dæmre,
Skibenes Snabler afstævne han vil, saa lyder hans Trudsel,
Skibene give til Rov for den hærgende Ild, og ved Skibsbord
Hugge Danaerne ned, naar i Røg og Damp de fortumles.
Svart nu frygter mit Sind, at Guderne gjøre til Alvor
Disse hans truende Ord, og at os nu Døden skal times
Her for Troia, saa fjernt fra det gangergræssende Argos.
Op da, hvis ellers du saa er tilsinds, hvorvel det er seent alt,
Frels Achaiernes Folk, som segner i Troernes Tummel,
Ellers med Tiden det smerte dig vil; har Ulykken ramt os,

Plat umulig da vorder al Hjelp; betænk da forinden,
Hvordan du Jammerens Dag kan bort fra Danaerne vende.
Kjæreste! mangen Formaning dig gav jo Peleus, din Fader,
Alt paa den Dag, han fra Phthia dig sendte til Kong Agamemnon:
Elskede Søn! baade Pallas og Here skal Kraft dig forlene,
Hvis det saasandt dem tykkes for godt, men dit hidsige Hjerte
Styre du maa i din Barm, Sagtmodighed er dog det bedste;
Skye al Kiv, som leder til Ondt, at desstørre din Hæder
Kan blandt Argeierne vorde, hos Unge saavelsom hos Gamle.
Saa formaned dig Gubben, det reent du glemte, men nu da
Stands og lad fare din nagende Harm, thi nu Agamemnon
Byder dig værdige Gaver, ifald din Vrede sig lægger.
Nu da, saa hør hvad sige jeg vil, og lad mig dig nævne
Alle de Gaver, som nys i sit Telt Agamemnon dig loved:
Ti Talenter i Guld, en Snees blankskinnende Kjedler,
Syv Trefødder, af Ilden urørt, tolv Gangere stærke,
Veddeløbshingster, som flinke tilbeens tit Prisen har vundet;
Fattig forvist paa Gods, eller arm paa kostelig Guldmalm
Skal ei kaldes den Mand, som saamange Klenodier fanger,
Som Agamemnons Heste ham vandt i Veddeløbskampe.
Videre syv i qvindelig Dont heel kyndige Piger,
Lesbiske Piger, dem han, da det deilige Lesbos du hærged,
Selv udvalgte, saa favre som faa blandt Skarer af Qvinder.
Dem han give dig vil, samt ovenikjøbet Briseis,
Qvinden, han røvede dig, og dyrt bekræfte med Edsord,
At hendes Leie han aldrig besteg, eller leged med hende,
Som det er Menneskens Viis, alt mellem en Mand og en Qvinde.
Al denne Skjenk annamme du strax, men skulde med Tiden
Guder os unde det Held, Kong Priamos' Stad at forstyrre,
Da skal i Mængde du Kobber og Guld indskibe paa Fartøi,
Dragende med os ind, naar Byttet Achaierne skifte.
Dertil af Troiske Qvinder en Snees du vælge, saa favre
Hartad som Helena selv, den Argeiiske Viv, men naar atter
Til det Achaiske Argos vi naae, det velsignede Kornland,
Da skal du vorde hans Maag, da vil han dig høit som Orestes
Hædre, hans elskede Søn, som i Herlighed fostres derhjemme.
Hist i sin stærktopmurede Borg tre Døttre han eier,
Iphianassa ved Navn, Chrysothemis og Laodike;

Hvem af disse dig lyster, maa uden al Beilerbetaling
Hjem til Peleus's Huus du føre som Viv, og til Udstyr
Vil han dig give, hvad aldrig en Fader gav Datter i Medgift.
Give han vil dig forsand syv velbefolkede Stæder,
Enope samt Kardamyle og Ira med grønklædte Sletter,
Pherai, den hellige Stad, og Antheia med frodigste Græsgang,
Samt Aipeia det skjønne, og Pedasos' yppige Viingaard;
Yderst de ligge tilhobe ved Strand i det sandige Pylos,
Mænd udi Byerne boe, heel rige paa Faar og paa Øxne,
Ret som en Gud de hædre dig skal med frivillig Rædsel,
Og under Konningestav betale dig rigelig Skatskyld.
Dette han give dig vil, saa saare din Harm du betvinger.
Om Agamemnon dig end er nok saa forhadt i dit Hjerte,
Baade han selv og hans Gaver, forbarm dig da over de andre
Mænd af Argos, der trænges saa svart; som en Gud skal de hædre
Dig, og berømmeligt Rye hos dem Alle du kunde dig vinde,
Hvis nu Hektor du vog, thi nu, da han raser som galind,
Drister han vel, at komme dig nær, og med Skibene, troer han,
Kom ei hid-en eneste Mand, som med ham sig kan maale.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Bladet fra Mund jeg tage nu bør frimodig, og sige,
Hvad jeg mener, og hvad der forsand fuldbyrdet skal vorde,
At I med Tryglen og Klynken mig ei skal tiere plage,
Thi som Hades's Borg en Mand vederstyggelig er mig,
Fører paa Læben han Et, og skjuler et Andet i Hjertet;
Jeg derimod vil tale forsand, som det tykkes mig rettest:
Hverken Atreiden, det lover jeg for, skal rokke mit Forsæt,
Heller ei andre Danaer, thi Tak man høster dog ikke,
Slaaes med fjendtlige Mænd man end uophørlig i Kampen;
Lodden er eens, om man vover en Dyst, eller hjemme forbliver;
Krysteren skattes jo ligesaa høit som den gjæveste Kæmpe,
Døden den søvnige Mand saa godt som den driftige rammer.
Jeg har jo Intet forud for alt hvad jeg døied og udstod,
Sættende Livet paa Spil i Kamp, baade tidlig og silde.
Ret som en Fugl til skaldede Smaae hjembringer hvad Æde
Muligen hitte den kan, er den selv end kummerlig faren,
Saa mangfoldige Nætter jeg fik ei Søvn i mit Øie;

Tilbragt jeg har i Strid udslagene blodige Dage,
Kæmpende haardt med Mænd, og det for Atreidernes Qvindfolk:
Tolv befolkede Stæder jeg har lagt øde paa Søtog,
Elleve tog jeg tillands i det muldjordklimpede Troia;
Liggendefæe baade meget og godt jeg gjorde til Bytte,
Bragte det altsammen hid, og gav det til Kong Agamemnon,
Han, som hjemme var bleven i Mag ved de hurtige Skibe;
Godset han tog, uddeelte kun lidt, det Meste beholdt han.
Hædrende Gaver da fik høibyrdige Herrer og Konger,
Dem har de trygt i Behold, og fra mig alene han raned,
End er min Hjertenskjær i hans Vold; dog, lad ham sig fryde
I hendes Arme! hvorfor skal Argeier vel kæmpe mod Troer?
Hvad var vel Grunden, hvi Skarer af Folk drog hid med Atreiden?
Mon ei for Helenas Skyld, den Viv med de deilige Lokker?
Mon blandt talende Mænd da kuns Atreiderne føle
Elskov til Hustrue? nei! hver Mand, som er brav og forstandig,
Elsker og skjermer sin Viv saaledes som hende jeg elsked
Ret af mit inderste Hjerte, hvorvel hun var vunden i Spydkamp.
Men da min Løn han raned med Svig, kan gjerne han spare
Fristelser nu, han bedaarer mig ei, tilbunds jeg ham kjender.
Lad ham, Odysses! med dig og de øvrige Konger beraadslaae,
Hvordan den brændende Ild kan bedst fra Skibene værges!
Mig foruden har alt mangfoldige Ting han bedrevet,
Han har jo bygget en Muur, og omkring den gravet en Vandgrav,
Bred og betydelig lang, med trindt nedrammede Pæle.
Dog — sligt baader ei stort mod Hektor, den drabelig stærke.
Mens derimod blandt Achaiernes Mænd i Kamp jeg begav mig,
Nødig forsøgte da Hektor en Dyst langt borte fra Muren,
Kun til Bøgen, der staaer ved den Skæiske Port, han sig voved,
Der han traf mig engang, med Nød undslap han mit Kraftslag.
Dog, da mig nu ei lyster en Kamp med den herlige Hektor,
Vil imorgen jeg offre til Zeus og til samtlige Guder,
Samt indskibe mit Gods, naar i Søe da Seilerne stikke,
Da skal du see, hvis dig lyster, og sligt dig ligger paa Hjerte,
Over det fiskbesvømmede Hav Hellespontos min Flaade
Seile ved Dagningen bort, bemandet med dygtige Roerfolk;
Giver da strygende Bør den herlige Ryster af Jorden,
Kan paa den tredie Dag jeg naae det frugtbare Phthia,

Der har jeg Gods, som hjemme jeg lod, da jeg gav mig paa Krigstog,
Kobber desuden og røden Guld hjemfører jeg herfra,
Samt skjønbeltede Qvinder og graaladent Jern, som af Byttet
Faldt i min Lod, men den hædrende Løn har Giveren atter
Selv mig ranet med Haan, den mægtige Drot Agamemnon.
Meld ham nu Ord til andet hvad her jeg dig lægger paa Hjerte,
Meld ham det høit, at Enhver af Achaiernes Sønner maa fnyse,
Pønser igjen han maaskee paa Svig mod nogen Danaer,
Han som i Frækhed er svøbt; men neppe han dog sig fordrister,
Stivt mig i Øiet at see, hvorvel som en Hund han er skamløs.
Hverken i Raad eller Daad med ham jeg noget vil skaffe,
Lumsk han skuffede mig, men tiere skal han mig ikke
Daare med Ord. Saa lad ham da nøies! For mig kan han rolig
Gange tilgrunde, da Zeus den Vise ham røved Forstanden!
Vamle hans Gaver mig er, ei meer end et Haar jeg ham agter;
Ei om han loved mig ti, ja toti Gange saameget,
Som han til Eie nu har, eller andenstedsfra kan erhverve,
Eller hvad Gods til Orchomenos gaaer, hvad eller til Thebai
Hist i det Land Aigyptos, hvor Rigdomme huses i Mængde;
Hundrede Porte har Staden, og ud gjennem hver af dens Porte
Kjøre vel togange hundrede Mænd med Vogn og med Heste.
Ei om saa Gavernes Tal var stort som Sandets og Støvets,
Ei engang da formaaer Agamemnon mit Sind at formilde,
Før han mig fyldest har gjort for al den Tort, som mig nager.
Ikke mig lyster til Viv en Datter af Kong Agamemnon,
Var hun end faver og fiin som selv Aphrodite den gyldne,
Og til sin Gjerning saa snild som den lysblaaøiede Pallas,
Aldrig dog blev hun min Viv, en anden Achaier han kaare,
Som sig kan passe for ham, og er høiere Konning end jeg er.
Thi hvis Guderne spare mit Liv, og jeg naaer til min Hjemstavn,
Da skal Peleus selv en Mø mig fæste til Hustrue,
Phthia som Hellas er rigt paa Achaiske blomstrende Piger,
Børn af de ypperste Mænd, som raade for Byer og Lande;
Den som da huer mig bedst, udkaarer jeg da til min Hustrue.
Længe forsand i min Barm mit mandige Hjerte har banket
Svart af Længsel, derhjemme med Viv, med elskelig Hustrue,
Glad at nyde det Gods, min bedagede Fader har samlet.
Lignes med Livet i Værd kan hverken de Skatte, man siger,

Ilios eied engang, den velbefolkede Kongstad,
Fordum da Fred var i Land, forinden Achaierne hidkom,
Eller hvad Gods der gjemmes i Pytho, den hellige Bjergstad,
Dybt under Phoibos Apollons, den Sikkerrammendes Steengulv.
Oxer og fedede Faar heel let man fanger paa Streiftog,
Let Trefødder man vinder, og kneisende guulbrune Heste,
O men et Menneskes Sjel, den fanger man ei, saa den atter
Vendte tilbage, naar først over Tændernes Rad den er fløiet.
Mig har min Moder fortalt, den sølverfodede Thetis,
At paa en dobbelt Viis min Skjæbne mig fører til Dødsmaal:
Bliver jeg her, og færdes i Kamp om Troernes Kongstad,
Da er min Hjemfart forspildt, men evindelig vorder min Hæder,
Hvis derimod tilbage til Fædrenelandet jeg kommer,
Da er mit Rye forspildt, men da skal længe jeg nyde
Livet, og ikke saasnart skal Døden i Vold mig da fange.
Raade jeg vilde dernæst Enhver af de hidkomne Landsmænd,
Hjem at seile paastand, I mægte dog ei at betvinge
Ilions kneisende Stad, thi Zeus Fjernskueren holder
Huldt over Byen sin Haand, og af Mod er Folket besjelet.
Drager nu hjem igjen, og formelder Achaiernes Formænd
Dette mit Ord — et hæderligt Hverv for Folkenes Ældste —
At de tilraads kan slaae om et andet og klogere Paafund,
Som ikke Skibene blot, men Folket tillige kan frelse
Hist ved de bugede Skibe, thi lidt kun baader det Anslag,
Som de fornys udtænkte, da ei min Vrede forvindes.
Phoinix forblive hos os, og lægge sig her til at sove,
At han paa Skibene med til Fædrenelandet kan følge
Hjem imorgen, ifald han har Lyst, jeg tvinger ham ikke.
Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe,
Studsende over hans Ord, thi Kraft der laae i hans Tale;
Endelig mælede Phoinix, den sølvgraahaarede Vognhelt,
Bristende lydt i Graad, thi han skjalv for Achaiernes Skibe:
Staaer alvorlig din Hu til Hjemfart, stolte Peleide!
Vil du virkelig ei beskjerme de hurtige Skibe
Mod den fortærende Brand, da Harm dig er falden paa Sinde,
Siig, hvor kunde da jeg her ene forblive tilbage,
Skilt fra min elskede Søn? mig Peleus befoel dig at følge
Alt paa den Dag, han fra Phthia dig sendte til Kong Agamemnon,

Ung og ukyndig endnu i den altødelæggende Krigsfærd,
Som og i Taler paa Thing, hvor ogsaa Berømmelse vindes;
Derfor han sendte mig med, tilgavns at lære dig Saadant,
Baade dig kjækt at betee, og snildt at belægge din Tale.
Derfor min elskede Søn, vil af dig jeg ikke forlades,
Ei engang om en Gud forvist mig loved af glatte
Denne min rynkede Hud, og ung paany mig at gjøre,
Som da jeg Hellas forlod, hiint Land med de blomstrende Piger,
Alt for en Kiv med Ormenos' Søn, min Fader Amyntor.
Gram mod mig af Hjertet han blev for en haarfager Frille,
Hvem han elsked til Skjændsel og Tort for sin Hustrue, min Moder.
Daglig mig bad min Moder paa Knæe saa bønlig, jeg skulde
Leske med Frillen, at Had hun maatte til Oldingen fatte;
Moderens Bud jeg lød, men min Fader, som mærkede Uraad,
Stødte Forbandelser ud, og til Rædselsgudinderne lød hans
Skrigende Bøn, at aldrig paa Skjød han Søn skulde sætte,
Avlet af mig, og disse Forbandelsens Ord fuldbyrded
Underverdenens Zeus og den rædsomme Persephoneia.
Ham var jeg nu tilsinds med det hvæssede Kobber at dræbe,
Men min Forbittrelse dæmped en Gud, som bød mig betænke
Landsmænds krænkende Ord, og Folks nærgaaende Paasagn,
At i Achaia man ei skulde Fadermorder mig kalde.
Plat umulig mit hidsige Sind nu kunde fordrage,
Længer paa Borgen at boe under Tag med min opbragte Fader.
Venner og Frænder i Flok omringed mig nu, for at prøve
Ved den indstændigste Bøn mig i Borgen at holde tilbage.
Mangt et triveligt Faar, mangt dorskfremvraltende Høved
Slagted man nu, mangfoldige Sviin, som bævred af Fedme,
Strakte man ud over blussende Ild, for Flesket at svide;
Derhos i rundeligt Maal flød Vinen af Oldingens Dunke.
Nætterne, ja vel samfulde ni, tilbragte de hos mig,
Skifteviis sad de paa Vagt, og ei blev Baalene slukte,
Hverken i Hallen, hiinsides den stærkommurede Borggaard,
Eller i Gangen, som laae tæt udenfor Kammerets Fløidør;
Men da omsider den tiende Nat fremvældede bælgmørk,
Sprængte jeg Kammerets Dør, hvorvel den var lukket forsvarlig,
Slap saa ud, og behænde jeg sprang over Gaardrumsmuren,
Uden at Vagtens Mænd eller Ternerne mærked det mindste.

Fjernt jeg drog gjennem Hellas, det vidtudstrakte, som Flygtning;
Hen til Peleus i Phthia, det frodige Faarenes Hjemland,
Kom jeg endelig; villig og huld mig Konningen modtog,
Ja! han elsked mig høit, som Faderen elsker sin kjære
Eenbaarne Søn, der fostres i Huus som Rigdommens Arving;
Gods han i Mængde mig gav, og et Folk mit Bud underlagde,
Og som Dolopernes Drot jeg boede paa Grændsen af Phthia.
Jeg, Achilles! gudlignende Helt! til den Mand du est vorden
Tugted dig op, da jeg elsked dig høit; ei vilde med nogen
Anden til Gilde du gaae, eller spise derhjemme paa Borgen,
Før jeg dig tog, og satte paa Skjød, og selv for dig smaaskar
Sulet, og madede dig, og rakte dig Vinen at drikke.
Mangen en Gang da hændte det sig, at du spildte min Brystdug
Over med Viin, naar du sagled af Kruus i den kavede Barndom.
Saaledes meget jeg døied, og meget for din Skyld jeg udstod,
Tænkende paa, at Guderne jo mig selv havde nægtet
Børn, da kaared jeg dig til min Søn, Achilles, du Gudsbarn!
At du mig maatte med Tiden engang beskjerme mod Ulfærd.
Styr da dit hidsige Sind, Achilles! ubøieligt Hjerte
Sømmer sig ikke for dig, selv Guderne kunne formildes,
Som jo i Kraft, i Hæder og Magt langt større dog ere.
Dog endda kan ved Virak, ved ydmyge Løfter og Offring
Enten af Viin eller Damp de bedende Menneskens Børn dem
Atter forsone, naar Nogen har Synd og Brøde bedrevet;
O thi Bønnerne selv ere Zeus' Alherskerens Døttre:
Runkne tilhobe, med haltende Fod og med skulende Øie
Vandre de frem bag Brøden med ængsteligt Sind og forsagte;
Stærk derimod er Brøden og flink tilbeens, saa den løber
Langt forud, og til Menneskens Meen al Jorderigs Lande
Gjæster den først; bagefter med Lægedom komme da hine.
Den som nu hædrer Kronions Børn, saasnart de sig nærme,
Gavne med Tiden de stort, og høre hans Bøn, naar han beder;
Men naar en Mand dem forskyder, urokkelig fast i sin Vægring,
Flux da drage de hen til Zeus med den Bøn, at i Ledtog
Brøden maa vandre med ham, saa Skade han fanger til Hjemgjeld.
Lad disse Døttre af Zeus da møde hos dig, min Achilles!
Hiin ærbødige Frygt, som saa tit bevæger den Brave!
Ja! hvis Atreiden ei Gaver dig bød, eller loved at give

Fleer dig med Tiden, men gram fremtured i haanende Medfart,
Aldrig forsand jeg raaded dig da, din Harm at betvinge,
Eller Argeiernes Folk at beskjerme, hvor svart end de trænge;
Dog, nu byder han Meget dig strax, og lover med Tiden
Meer; og med Bønner til dig de herligste Mænd han har skikket,
Dem af Achaiernes Folk han valgte, da disse du høiest
Elsker i Folket, thi gjøre du ei deres Tale tilskamme,
Eller den Gang, som de gik; før undred os ikke din Vrede.
Lignende Sagn om de kjækkeste Mænd i forrige Dage
Have vi hørt, naar Vrede dem svar paa Sindet var falden,
Dog ved Gaver de bøie sig lod og formildende Tale.
Saadan en Daad, ei nys men i fordums Tider bedreven,
Husker jeg grandt, og den vil jeg her mine Venner fortælle.
Mod det Kuretiske Folk Aitolernes krigsvante Sønner
Stred om Kalydons Stad, og drabelig slog de hinanden.
Værget Aitolerne greb til det yndige Kalydons Forsvar,
Men imod Byen Kureterne drog, for at lægge den øde.
Al den Jammer dem voldte den guldstolthronende Jagtmø
Artemis, bister paa Oineus, da hende til Ære han Høstfest
Ei havde holdt paa den frodige Mark, hver Gud Hekatombe.
Nød, men til hende, den Datter af Zeus, slet ikke han offred,
Enten nu Glemsel det var eller Vaade; dog grovt han forbrød sig.
Slagen af Harm over denne Forhaanelse drev nu den piilfroe
Datter af Zeus et fraadende Sviin med sneehvide Tænder
Ind paa Oineus's Mark, hvor det jevnligen øved sin Ufærd.
Dygtige Træer i Mængde fra Grund det styrted til Jorden,
Vendende op og ned paa Rod og Træernes Frugtblomst.
Oineus eied en Søn Meleagros, han fældede Bassen:
Rundt fra mangfoldige Byer han Mænd og Hunde til Jagten
Hented i Mængde, thi Faa forslog ikke stort at fælde
Saadant et grueligt Dyr, som bragte heel Mange paa Dødsbaal.
Men om det glubende Sviins stivbørstede Skind og dets Hoved
Vakte den høie Gudinde forfærdelig Larmen og Kivsmaal
Mellem Kureternes Mænd og Aitolernes modige Kæmper.
Mens Meleagros, den drabelig Helt, drog med udi Felten,
Gik det Kureterne ilde, og ei de mægted i Kampen
Udenfor Murene kjækt at bestaae, saa mange de vare;
Men da den Helt Meleagros af Harm blev greben, som bringer

Selv hos de viseste Mænd i Kog det svulmende Hierte,
Da forblev han, vred i Hu paa sin Moder Altheia,
Hos sin fortryllende Viv Kleopatra hjemme paa Borgen,
Hvem Euenos's Datter, den smalbeensmukke Marpessa
Fødte med Idas, en Mand saa kjæk som Ingen paa Jorden
Dengang var, thi selv mod en Gud, mod Phoibos Apollon
Spændte forvoven han Buen til Kamp for den deilige Pige.
Dengang var det, at begge Forældrene hjemme paa Borgen
Gav deres Datter det Navn Alkyone, thi hendes Moder
Græd af Længselens Vee, som den sørgelig klagende Iisfugl,
Alkyon kaldet, da ranet hun var af Phoibos Apollon.
Hjemme hos hende han sad med indtændt nagende Harme,
Piint af Forbandelsens Ord, dem Moderen selv imod Sønnen,
Vred over Broderens Drab, i Bøn udstødte til Guder;
Ned hun sig kasted paa Knæe, med Taarer, som vædede Barmen,
Vildt paa den sædfrembringende Jord hun banked med Haanden,
Medens til Hades hun skreg og den rædsomme Persephoneia,
At hendes Søn maatte døe, og Erinnys, som vandrer i Natmulm
Med uformildeligt Sind, hun hørte fra Erebos Bønnen.
Snart nu lød ved Porten Kureternes Tummel og Bulder,
Spyd mod Taarnene fløi; da skikked Aitolernes Ældste
Gudernes ypperste Præster som Bud, og bad ham saa bønlig,
Ud at drage til Hjelp, og loved ham herlige Gaver:
Hvor om det yndige Kalydons Stad det fedeste Jordsmon
Findes paa Sletten, der bød de ham selv sig vælge den bedste
Lod, halvhundrede Tønder i Omfang, Halvten til Viingaard,
Halvten for Træer og Plantninger bar, til Pløining og Fægang.
Inderlig Gubben ham bad, den hestebetvingende Oineus,
Selv han treen med sin Fod paa Kammerets Tærskel i Høiloft,
Banked paa Dørenes Fjæl, og knælede ydmyg for Sønnen,
Inderlig bad hans Søstre saavelsom hans værdige Moder,
Dog, jo mere de bad, desmeer han rysted paa Hoved,
Inderlig bad ham tillige de kjære, de trofaste Venner,
Alt omsonst; ei Hjertet i Barm var til at bevæge,
Førend det dundred paa Døren af Skud og af Kast, og paa Taarnet
Op Kureterne steg, og Luerne rased i Byen.
Da med klagende Skrig hans smuktombeltede Hustrue
Trygled og nævnte sin Husbond den Nød og Jammer, som times

Menneskens Børn, hvis Stad indtages af fiendtlige Krigsfolk:
Mændene slaaes ihjel, hvert Huus gjør Ilden til Aske,
Børn bortslæbes som Fanger med samt fuldbarmede Qvinder;
See, da rørtes hans Sjel ved den Nød, han hørte fortælle,
Rask han iled, og slutted om Krop sin stinnende Rustning.
Saa Ødelæggelsens Dag han bort fra Aitolerne vendte,
Følgende Hjertets Bud, men nu ikke længer man bød ham
Rig og kostelig Skjenk, omsonst afværged han Nøden.
Ikke paa Sligt du tænke, min Søn! lad aldrig en Guddom
Vende til Sligt din Hu! langt værre det var dog i Sandhed,
Sværdet at gribe til Værn, naar i Brand vore Snekker er stukne,
Kom da! mens Løn er at faae, som en Gud skal Folket dig hædre.
Hvis derimod i den blodige Strid ulønnet du drager
Mindre da vorder din Hæder, om end du seirer i Kampen.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Phoinix, bedagede Fader, du Gudssøn! Ei har jeg saadan
Hæder behov, jeg hædret mig troer ved Zeus's Forføining,
Og denne Hæder vil ei mig ved Skibene glippe, saalænge
Lungen mig aander i Bryst, og om Led sig Knæerne bøie.
Dog et Ord jeg sige dig vil, og prænt det i Hjertet:
Ikke du bør bedrøve mit Sind med Klynken og Jamren,
For hos Atreiden at smidske dig ind; det ikke dig anstaaer,
Ham at elske; lad ikke til Had min Kjærlighed vendes!
Skjelligt det var, du krænked med mig den Mand, som mig krænker.
Vord en Konge som jeg! tag Hælvten af Æren jeg nyder!
Disse kan bringe mit Svar; men du, bliv her, og i bløden
Seng til Hvile dig læg, og aarle ved gryende Dagning
Tales vi ved, om blive vi skal, eller drage til Hjemmet.
Talt; Patroklos et Vink han gav med blinkende Øine,
Phoinix at rede paastand en magelig Seng, at de Andre
Snart maatte tænke paa Hjemgang fra Telt. Da var det, at Aias
Telamons herlige Søn tog Ordet, og talte saalunde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Kom lad os gaae! det tegner ei til, at vort Ærind vil lykkes,
Glipgang gik vi forsand, thi kom lad os skyndelig bringe
Svar til Achaiernes Folk, skjøndt ei det glædeligt lyder!
Sikkerlig længes derhjemme de svart; men vildt er i Sandhed
Vordet det mandige Mod, som boer i Achilles's Bringe;

Han den Haarde, ei ændser han meer Stalbrødrenes Venskab,
Ingen vi dog saa høit som ham ved Skibene hædred.
Ubarmhjertige! mangen en Mand jo tog imod Mandbod,
Selv om en Broder var dræbt, eller Søn henfegnet for Mordstaal;
Da forbliver i Landet den blodskyldbødende Drabsmand,
Hvorimod hiin, som annammede Bod, betvinger sit Hjertes
Harm og sit hidsige Sind, men barsk og utæmmeligt Hjertet
Er, som dig Guderne slutted i Barm, og det for en enkelt
Pige; nu love vi syv saa fagre, som vel de kan findes,
Dertil mangfoldige Gaver, thi lad dit Hjerte formildes.
Hold din Vaaning i Ære! som kaarede Mænd af Danaer
Traadte vi under dit Tag, og bestandigen stræbte vi nidkjært
Venner at være mod dig, saa troe som nogen Achaier.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Aias! du Telamons Søn! du gudopfostrede Folkdrot!
Talt du haver forsand hvert Ord mig udaf mit Hjerte,
O men af Galde mig svulmer mit Bryst, saa tit mig i Tanke
Rinder, hvor haanligen Atreus's Søn blandt Argeiernes Kæmper
Mig har begegnet, som var jeg forsand en uselig Hjemløs.
Drager nu hjem, mine Venner, og melder hvad Eder jeg svarte,
Ei paa den blodige Dyst jeg agter at tænke det mindste,
Førend den stridbare Priamos' Søn, den herlige Hektor,
Til Myrmidonernes Snekker og Telte sig nærmer, for Fode
Huggende ned Argeiernes Mænd, og Skibene brænde;
Dog ved Achilles's Telt og tjærede Skib vil vel sagtens
Hektor sig hytte for Strid, om han end er aldrig saa hidsig.
Saa han mæled, og Hver med Tvillingpokalen ihænde
Offrede Viin, saa ginge de hjem, i Spidsen Odysseus.
Strax derpaa Patroklos befoel baade Terner og Svende
Rede paastand til Phoinix et godt og mageligt Leie.
Villigen Ternerne løde hans Bud, og bredte paa Løibænk
Skind af Faar og et Tæppe og Lagen af fineste Hørspind.
Der gik Gubben til Roe, og vented paa Morgenens Komme.
Men i sit fastopslagene Telt i den inderste Lønkrog
Sov Achil, og hos ham en rødmusset Slut Diomede,
Som var en Datter af Phorbas, og ført som Fange fra Lesbos;
Og i den modsatte Krog Patroklos, ham hvilte ved Siden
Iphis den midiesmekkre, hvem selv ham Achilles forærte,

Dengang Enyeus's Stad, det kneisende Skyros han indtog.
Aldrig saasnart til Atreidens Telt kom hine tilbage,
Førend Achaiernes Sønner imøde dem løb, og til Velkomst
Hilste dem trindt med Pokaler af Guld, og fritted begjærlig.
Først udspurgte dem dog Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Siig mig, Odysses, du priselig Helt, Achaiernes Stolthed!
Er han tilsinds, Fordærvelsens Ild fra Flaaden at vende,
Hvad eller siger han nei, boer Vreden endnu i hans Hjerte?
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konning:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Ikke tilsinds han er, sin Harm at qvæle, han fnyser
Meer ustyrlig end før, ei ændser han dig og din Gave,
Nei! men han byder dig selv med Argeiernes Mænd at beraadslaae,
Hvordan Achaiernes Snekker og Folk du i Nøden vil frelse;
Selv han trued endog, naar ad Dag det gryer imorgen,
Ud at trække paa Dyb hvert letomdreieligt Dækskib;
Ja, han sagde, han raader Enhver af de hidkomne Landsmænd,
Hjem at seile paastand; I mægte dog ei at betvinge
Ilions kneisende Stad, thi Zeus Fjernskueren holder
Huldt over Byen sin Haand, og af Mod er Folket besjelet.
Saa han talte, bevidne det kan de Mænd, som mig fulgte,
Aias saavelsom de to Herolder, forstandige begge.
Phoinix hos ham til Roe sig begav, for at føie hans Ønske,
At han paa Skibene med til Fædrenelandet kan følge
Hjem imorgen, ifald han har Lyst; han tvinger ham ikke.
Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe,
Studsende over hans Ord, thi Kraft der laae i hans Tale.
Tause nu sad en Stund de modfaldne Mænd af Achaia,
Indtil omsider den vældige Helt Diomedes tog Ordet:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Gid den uplettede Helt Achilles du ei havde bønfaldt,
Bydende talløse Gaver, stolt nok han var jo foruden,
Nu har du kuns endnu langt meer ham bestyrket i Hovmod.
Lader os ei da ændse ham meer, hvad enten han reiser
Eller han bliver; i Kamp vil han drage paany, naar i Barmen
Hjertet ham driver til Daad, og en Gud opvækker hans Manddom.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Føier til Hvile Jer nu, naar først I Sindet har qvæget

Baade med Mad og Viin, som Kræfter og Mod Jer kan give;
Men naar imorgen sig viser den rosenfingrede Dagning,
Stil da hurtig til Skibenes Værn baade Kæmper og Heste,
Væk deres Mod, og viis dig i Kamp blandt de forreste Stridsmænd!
Saa han talte; godt hued hans Raad de Konninger alle,
Glade det Ord de fornam, dem Gangerbetvingeren sagde.
Flux efter Offring af Viin Enhver til sit Telt sig forføied.
Der til Hvile de gik og nød den qvægende Slummer.

Tiende Sang.

Opvækkelsen om Natten. Sangen om Dolon.

Hist ved de bugede Snekker Achaiernes Drotter tilhobe
Sov den udslagene Nat, saa blidelig Søvnen dem hilded.
Eneste Atreus's Søn, Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Fik ei Blund i sit Øie, saa svart sig tumled hans Tanker.
Som naar den haarfagre Heres Gemal hoit tordner og lynér,
Enten han truer med stærk og langvarig Regn eller Hagel,
Eller med fygende Snee, der drysses som Meel over Enge,
Eller den stingende Kamp skal sit Gab opspile saa vide,
Saaledes drog Agamemnon mangt lydeligt Suk fra Barmens
Inderste Braae, og af Rædsel ham klappede Hjertet i Livet.
Hvergang han kasted sit Blik ud over den Troiske Slette,
Studsed han over de Blus, som i Mængde ved Ilios brændte,
Folkenes Tummel og Støi, og Lyden af Piber og Fløiter,
Men naar han skuede hen til Achaiernes Snekker og Krigshær,
Rusted med Rode han op mangfoldige Haar af sit Hoved,
Klagende Zeus sin Nød, dybt sukked hans mandige Hjerte.
Denne Beslutning ham tyktes tilsidst dog være den bedste,
Først og fremmest til Nestor at gaae, hiin Neleiske Konning,
Om de tilsammen maaskee paa tjenlige Raad kunde hitte,
Som kunde værge mod Nød Danaernes Kæmper tilhobe.
Flux han reiste sig op, om Brystet han slutted sin Kjortel,

Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler.
Derpaa han axled det rødladne Skind af en vældig og guulbruun
Løve, der naaede til Fødderne ned, saa greb han sin Landse.
Ogsaa den Drot Menelaos var ræd, og ei vilde Søvnen
Falde paa Øinenes Laag, han gruede svart for et Uheld
Over Danaernes Folk, som for ham vare dragne saa langveis
Hen over Bølgen til Troia, at yppe den hidsige Krigsfærd.
Først det spættede Skind af en stor Leopard om de brede
Hærder han svøbte sig trindt, saa tog han og satte paa Hoved
Hjelmen af Malm, og greb om Spyd med sin vældige Næve;
Derpaa med ilende Fjed han gik at vække sin Broder,
Alle Danaernes Drot, som en Gud høiagtet i Folket.
Denne han fandt bag Fartøiets Stavn ifærd med at axle
Rustningens prægtige Plader, og glad han blev ved hans Komme.
Først til Orde nu tog den vældige Helt Menelaos:
Broder! hvi ruster du dig? skal en af Achaiernes Sønner
Skikkes som Speider maaskee til Troerne hen? jeg befrygter
Svart, at Ingen til saadan en Færd vil vise sig rede,
Enlig at driste sig ud, for fiendtlige Mænd at bespeide
Midt i den hellige Nat; en Vovehals maatte det være.
Derpaa ham svared igjen den Drot Agamemnon og sagde:
Gudopfostrede Drot, Menelaos! i Sandhed et gavnligt
Raad, som Achaiernes Snekker og Folk kan skjerme mod Ufærd,
Have vi begge behov, da Zeus sine Tanker har skiftet.
Huld har han vendt sit Sind til det Offer, som Hektor har bragt ham.
Aldrig tilforn har jeg seet, eller hørt af Andres Fortælling,
At der paa selvsamme Dag saa gruelig Daad af en enkelt
Mand blev øvet, som Hektor bedrev mod Achaiernes Sønner,
Skjøndt han er hverken en Søn af en Gud eller af en Gudinde.
Daad har han øvet forsand, som Achaiernes Sønner skal huske
Seent i kommende Dage, saa svar Fortræd har han voldt os.
Frisk da! løb til Skibene hen saa hurtig du mægter,
Kald paa Telamons Søn og Idomeneus, medens jeg iler
Selv for Nestor at vække, saafandt ham lyster at gange
Hen til Vogternes herlige Flok, og Befaling dem give.
Ham adlyde de villigst, hans Søn med Idomeneus' Væbner
Helten Meriones kaared vi jo til Kurernes Formænd,
Dem betroede vi helst det Hverv, at drage paa Vagthold.

Ham gjensvared saalunde den vældige Helt Menelaos:
Siig, hvad byder du mig? hvordan forstaaer jeg din Tale?
Skal jeg forblive hos hine, og vente paa dig til du kommer,
Hvad eller løbe, at hente dig ind, naar mit Ærind er røgtet?
Atter til Orde da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Tøv kun hist til jeg kommer, at ei vi gaae vild af hinanden,
Thi gjennem Leiren der gaaer mangfoldige krydsende Veie.
Raab til Enhver, du møder, og byd dem holde sig vaagne!
Nævn hver Enkelt ved Navn efter Fader og fædrene Herkomst,
Vær ei karrig med Roes, og lad al Storagtighed fare!
Selv maae vi færdes og slide, thi dig som mig har Kronion
Lige fra Fødselen af til svar Gjenvordighed kaldet.
Talt, og med denne Formaning afsted han skikked sin Broder.
Selv begav han sig flux paa Vei til Konningen Nestor;
Denne han traf udi Telt ved det tjærede Skib; paa det bløde
Leie han hviled endnu, rundtom laae glimrende Vaaben,
Skjold og straalende Hjelm og to forsvarlige Landser,
Dertil et prunkende Belte, som Oldingen gjorded om Livet,
Hvergang han axled sin Rustning til drabelig Kamp, og i Marken
Førte sit Folk, thi af Alderens Vægt lod han ikke sig kue.
Flux paa sin bøiede Arm han reiste sig, hæved sit Hoved
Op, tiltaled Atreiden paastand, og spurgte saalunde:
Hvem est du, som vanker omkring i Leiren saa ene
Dybt i den bælgmørke Nat, naar de øvrige Mennesker sove?
Søger du her en Svend, eller leder du efter et Muuldyr?
Tael dog! træd ikke taus herhid! hvad er din Begjæring?
Ham gjensvared paastand Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Nestor! du Neleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!
Kjender du ei Agamemnon, hvem meer end Nogen i Verden
Zeus Kronion beskæred evindelig Jammer, saalænge
Lungen mig aander i Bryst, og om Led sig Knæerne bøie.
Her jeg vanker omkring, ei Søvn paa mit Øie vil falde,
Thi paa Danaernes Jammer og Krig jeg tænker bestandig,
Svart for disse jeg gruer, til Roe kan Sindet ei komme
Alt for min Sorrig og Angst, thi Hjertet er nær ved at springe
Ud af mit Bryst; mig er faren en Skræk i de kraftige Lemmer.
Dog hvis dig lyster en Daad, da du ei heller kan sove,
Gak da med mig til Vagterne hen, for selv at see efter,

Om de kanskee, betyngede svart af Søvn og af Træthed,
Have til Hvile sig lagt, og reent forglemt deres Vagthold.
Fienden har leiret sig nær herved, og Ingen kan vide,
Om de maaskee har isinde, inat en Kamp at forsøge.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Ei fuldbyrder den mægtige Zeus ethvert af de Ønsker,
Hektor vel sagtens har næret i Hu, men stærkt jeg formoder,
At der af Sorger vil ramme ham fleer, naar ellers Achilles
Blot vil bøie sit Sind, og mildne sin rasende Harme.
Dig vil gjerne jeg følge, og saa vil vi vække de Andre,
Drotten Odysses, og Tydeus's Søn, den Landseberømte,
Phyleus's kraftige Søn, og derhos den hurtige Aias.
Heller ei var det af Veien, om En løb hen for at vække
Telamons herlige Søn, og Idomeneus, Kreternes Konning;
Længst herfra, og just ikke nær deres Fartøier ligge.
Men Menelaos, din Broder, hvorvel jeg ham agter og elsker,
Laste jeg maa, det fordølger jeg ei, om end du fortørnes,
Han som sover, og ganske til dig alt Slid overlader.
Færdes han burde forsand, og bede Danaernes Drotter
Samle sig flux; i ulidelig Nød er vi Alle bestedte.
Atter til Orde da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Ellers, min Gubbe! jeg giver dig Ret i at laste min Broder,
Mangen en Gang er han seen, og færdes ei rask til sin Gjerning,
Ikke fordi han er lad, ei heller paa Kløgt det ham mangler,
Nei, men med Øiet paa mig han tøver, til Vink jeg ham giver.
Nu derimod opvaagned han først, og begav til mit Telt sig.
Ham har jeg skikket afsted, at hente de Mænd, som du nævnte.
Lad os nu gange paa Vei! hos Vagterne udenfor Porten
Træffe vi hine forvist, thi der jeg befoel dem at møde.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Naar det forholder sig saa, skal ei af Achaierne Nogen
Laste ham, eller sig vrangvillig tee mod hans Bud og Befaling.
Alt som Ordet var talt, om Bryst han slutted sin Kjortel,
Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler.
Derpaa han hægted om Skuldrene fast sin purpurne Kaabe,
Yppigen viid var den lange Talar, tykflosset var Luven,
Greb saa sit mægtige Spyd med den skarpttilspidsede Malmod,

Skyndte sig derpaa afsted langs hen med Achaiernes Skibe.
Først til Helten Odysseus, hvis Kløgt var stor som Kronions,
Gik den Gereniske Nestor; med lydeligt Raab han af Søvne
Vakte ham op; flux naaede hans Røst Odysses's Hjerte,
Frem af Teltet han treen, og tog saalunde til Orde:
Siig, hvi vanker I her omkring i Leiren saa ene
Dybt i den hellige Nat? hvad trykkende Nød er paafærde?
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Ætling af Zeus, Laertes's Søn, Odysseus du snilde!
Vord dog ikke fortørnet, men svar er Achaiernes Jammer.
Kom! lad os vække de øvrige Mænd, som med os i Forening
Skjellig bør tages paa Raad, om Flugt eller Kamp er os tjenligst.
Talt; og ind i Teltet igjen begav sig Odysseus,
Kasted om Skulder sit brogede Skjold, og fulgte de Andre.
Hen til Tydeiden de ginge paastand; et Stykke fra Teltet
Traf de ham klædt i Rustningens Malm; Stalbrødrene rundtom
Slumred med Skjold under Hoved, i Muld neddrevne med Doppen
Stod deres kneisende Spyd, og vidt som Lyn fra Kronion
Funklede Malmen; selv sov han endnu den Helt Diomedes,
Strakt paa Huden han laae af den markopfostrede Oxe,
Men under Konningens Hoved var bredt et prunkende Tæppe,
Frem treen Nestor, den slumrende Helt med sin Fod han berørte,
Vækked af Søvn ham, og flinked ham op, men skjændte tillige:
Tydeus's Søn! stat op! hvi sover du Natten igjennem?
Mærker du ei, at Troernes Folk har hisset paa Bakken
Nær ved Flaaden sig leiret, kun smalt er det Rum, som os skiller.
Saa han taled, af Søvn paastand opsprang Diomedes,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Gamle! for ivrig du est, uden Rast du færdes bestandig.
Er der da ei langt yngre Danaiske Kæmper i Mængde,
Som overalt i Leiren omkring kunde gaae for at vække
Alle de slumrende Drotter? urimelig est du, min Gubbe!
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Sandt tilfulde, min Ven! er hvert et Ord, som du talte,
Selv har jeg dygtige Sønner, og ei paa Mænd det os skorter,
Som kunde vandre til Drotterne rundt, og af Søvne dem vække,
Men de Danaiske Mænd er hardt i Vaande bestedte.
Alt for Achaiernes samtlige Folk det staaer som paa Knivseg,

Om vi skal bjerge vort Liv, eller ynkelig gange tilgrunde.
Dog, langt yngre du est, og saafremt du ynker min Alder,
Gak da, og væk baade Phyleus's Søn og den hurtige Aias!
Talt; flux axled Tydeiden et Skind af en vældig og guulbruun
Løve, der naaede til Fødderne ned, saa greb han sin Landse,
Skyndte sig bort at vække dem op, og bragte dem med sig.
Da de nu naaede det Sted, hvor Vagternes Skare var samlet,
Var ei en Eneste falden i Søvn af Kurernes Formænd,
Fuldbevæbnede Kæmperne sad, lysvaagne tilhobe.
Ret som naar Hunde ved Faarenes Stie møisommelig vaage,
Naar de har veiret et glubende Dyr, som ned gjennem Skoven
Løb fra Fjeldenes Aas, da vækkes af Mænd og af Hunde
Frygtelig Tummel og Støi, og reent forspildes da Søvnen;
Saaledes veeg den liflige Søvn fra Mændenes Oine,
Som i den rædsomme Nat maatte sidde paa Vagt, thi bestandig
Lytted de, vendte mod Sletten, om Troerne mulig sig nærmed.
Glad blev Gubben ved Synet, og muntred dem op ved sin Tale,
Og med bevingede Ord han talede til dem og sagde:
Ret saa, Børn! flinkt holder I Vagt; nu vogter Jer Alle
Vel for Søvn, at Fienden vi ei en Gammen skal vorde.
Talt, og henover Graven han skyndte sig, fulgt af de andre
Drotter af Argos, saamange som hid til Raad vare kaldte.
Nestors behjertede Søn og Meriones fulgte dem ogsaa,
Selv havde hine dem kaldt, at gange paa Raad med de Andre.
Over den kastede Grav de kom, da satte sig Alle
Ned paa en Plads, hvor Marken var bar for Liig af de Faldne,
Hist hvor den vældige Hektor, dengang han Argeierne myrded,
Vendte tilbage fra Strid, da Natten sit Mulm udbredte.
Siddende der udi Kreds mangt Ord med hinanden de skifted;
Først og fremmest til Orde da tog den Gereniske Nestor:
Findes der ei, mine Venner! en Mand, som i Lid til sit Hjertes
Dristige Mod turde vove sig hen til Troernes Krigsfolk,
Om han fra Kanten af Leiren en Mand kunde muligen snappe,
Eller erfare maaskee, ved at lure paa Troernes Tale,
Hvad de bestemme sig til, om isinde de har at forblive
Udenfor Muren ved Skibene her, hvad eller dem lyster,
Hjem at drage til Byen igjen efter Seiren, de vunde.
Lykkes hans Speiden, og kommer til os i Beholld han tilbage,

Da vil i priseligt Minde hans Navn under Himmelen vide
Leve blandt Menneskens Slægter, og rigt skal hans Daad vorde lønnet:
Hver af Achaiernes Mænd, som har over Skib at befale,
Give ham skal for slig en Bedrift til Foræring et kulsort
Faar med diende Lam, uforlignelig vorder hans Velstand,
Og han skal være vor stadige Gjæst ved Lag og ved Gilder.
Saa han talte, da taug de quær, og forstummed tilhobe.
Ordet i Kredsen da tog den vældige Helt Diomedes:
Nestor! mig byder i Barmen mit Mod og mandige Hjerte,
Hen til Fienden at drage, som nær herved sig har leiret.
Dog, hvis ellers en Mand har Lyst paa Vei mig at følge,
Da vil det qvæge mit Sind, og forøge min Freidighed saare.
Vandrer man To paa Vei, da seer itide den Ene,
Hvad der er tjenligst og bedst, men om end den Enkelte seer det,
Fatter han seent en Beslutning, og kommer tilkort med sit Anslag.
Saa han taled, og Mange fik Lyst Diomedes at følge,
Lyst Aianterne fik, de to krigselskende Kæmper,
Lyst Meriones fik, og især den Helt Thrasymedes,
Lyst fik Atreus's Søn, Menelaos, den Landseberømte,
Lyst fik Odysses, den dristige Helt, til at følge Tydeiden
Ind i Troernes Sværm, thi hans Mod var stedse forvovent.
Ordet i Kredsen da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon.
Tydeus's Søn, Diomedes! mig inderlig kjær i mit Hjerte!
Vælg dig nu selv den Mand, du helst dig ønsker til Ledtog!
Mange har budet sig til, thi vælg blandt disse den bedste,
Lad Ærbødighed ei bedaare dit Sind til at vrage
Boldere Mand, og slettere Helt dig kaare til Følge,
Enten af Agt for hans Byrd eller høiere Konningevælde.
Saa han talte, betagen af Angst for den Drot Menelaos.
Atter til Orde da tog den vældige Helt Diomedes:
Siden I byde mig selv, en Mand at kaare til Ledtog,
Var det da muligt at glemme den herlige Konning Odysseus?
Rede til vovelig Færd er hans Mod og mandige Hjerte
Meer end nogen Achaiers, og Pallas Athene ham elsker;
Drager Odysses med mig, om det saa var af brændende Luer
Kom vi dog begge tilbage, thi han er snild og forslagen.
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konge:
Roes mig ikke saa stærkt, Diomedes! og last ikke heller!

Hvad du har sagt, er tilfulde bekjendt for Argeiernes Drotter.
Dog lad os gaae, snart Natten er endt, ret nu vil det dages,
Langt ere Stjernerne fremme, af Natten er meer end de tvende
Dele forløbne, den tredie Deel vi kun har tilbage.
  Saa de taled, og axlede flux de rædsomme Vaaben.
Men da Tydeiden sit Sværd havde ladt tilbage ved Flaaden,
Gav Thrasymedes, den freidige Helt, ham et tveegget Glavind,
Dertil et Skjold, og satte dernæst paa hans Hoved en Tyrstinds
Hjelm uden Busk eller Kegle, Stormhue man kalder en saadan
Hjelm, et fortræffeligt Værn om Isſen for freidige Gutter.
Helten Meriones gav Odysses et Sværd og en Bue,
Dertil et Kogger, og satte dernæst en Hjelm paa hans Hoved
Syet af Læder, en Deel stramtspilede Remme forinden
Gjorde den stiv, udvendig der sad et hvidtandet Vildsviins
Blændende Tænder, som hist og her i Mængde var anbragt
Baade med Kunst og Forstand, og med Filt var den drættet i Midten.
Den havde fordum fra Eleons Stad Autolykos bortført,
Da Ormeniden Amyntors befæstede Huus han bestormed.
Saa blev den sendt den Kytherer Amphidamas hen til Skandeia,
Og som en Gjæsteforæring Amphidamas gav den til Molos,
Hvilken igjen til sin Søn Meriones gav den at bære,
Nu derimod bedækked den trindt Odysses's Hoved.
Men da de saa havde sluttet om Krop de rædsomme Vaaben,
Ilte de bort, og forlod Achaiernes øvrige Drotter.
Tværs over Veien fra Høire da fløi en Heire forbi dem.
Sendt af Pallas Athene, de saae den ikke med Øine
Alt for den bælgmørke Nat, men grandt de hørte den skrige.
Glad blev Odysses i Hu, og i Bøn til Athene han udbrød;
  Hør mig, du Datter af Zeus, Skjoldsvingeren! du som bestandig
Staaer i Faren mig bi, og hvor jeg end stedes og færdes
Stedse mig seer, nu skjænke du mig din Naade fortrinlig.
Und os til Skibene hjem igjen at komme med Hæder
Efter en svar Bedrift, som Troerne længe skal huske!
  Dernæst i Bøn udbrød den vældige Helt Diomedes:
Hør ogsaa mig, du Datter af Zeus! du aldrig Betvungne!
Følg mig, som fordum du fulgte min Fader, den ædelig Tydeus,
Dengang han drog for Achaiernes Folk til Thebai med Budskab;
Hist ved Asopos tilbage han lod sine væbnede Kæmper,

Og til Kadmeiernes Folk han drog med fredeligt Forslag;
Men da han vandrede hjem, en gruelig Gjerning han øved,
Du, Gudinde! var med ham, og ydede huldt ham din Bistand;
Saaledes stande du naadig mig bi, og huldt mig beskjerme!
Offre da vil jeg et fjorgammelt Nød, bredpandet og aldrig
Avet, endnu ei tæmmet af dødelig Mand under Aaget.
Dette jeg offre dig vil, og dets Horn vil med Guld jeg beklæde.
Bedende talte de saa, og Pallas Athene dem hørte.
Men da saa Bønnen var endt til den høie Kronions Datter,
Ginge de bort i den bælgmørke Nat, to Løver de ligned,
Hen over Mord, over Liig, over Blod og klirrende Vaaben.
Heller ei Hektor tillod de mandhaftige Troer at sove,
Men til Forsamling han stævned hver Mand af ædelig Herkomst,
Alle det Troiske Folks raadgivende Fyrster og Drotter,
Disse han kaldte til Raad, og tolked sit kløgtige Anslag:
Hvo har Lyst til at øve den Daad, som her jeg vil nævne,
For en betydelig Gave? hans Løn skal klækkelig vorde,
Give jeg vil ham en Vogn og to strunkneisende Heste,
Som ved Achaiernes Skibe bær Prisen for alle de andre,
Hvis han i Bringen har Mod, og selv vil Hæder sig vinde,
Ved at begive sig hen til Achaiernes Snekker, og speide,
Om der endnu som tilforn staaer Vagt ved de hurtige Skibe,
Eller om Kæmperne nu, hvem haardt vore Hænder har kuet,
Ere betænkte paa Flugt, og Lysten har tabt til at sidde
Natten igjennem paa Vagt, af gruelig Træthed betagne.
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe;
Men i det Troiske Folk var en Mand, hvem Dolon man kaldte,
Søn af Herolden Eumedes, heel rig paa Guld og paa Kobber.
Grim af Ansigt og Skabning han var, men strap til at løbe,
Faderens eneste Søn blandt fem sambyrdige Søstre,
Trædende frem for Hektor og Troerne tog han til Orde:
Hektor! mig byder i Barmen mit Mod og mandige Hjerte,
Flux at begive mig hen til Achaiernes Snekker og speide.
Vel da! løft i Veiret din Stav, og lov mig med Eedsord,
At du til Løn for min Daad den malmudsmykkede Stridsvogn
Give mig vil, og de Heste, som trække den bolde Peleion.
Ei skal jeg speide forgjeves, og ei skal jeg skuffe din Tillid.
Heelt gjennem Leiren jeg agter at gaae, til Kong Agamemnons

Fartøi jeg naaer, hvor sagtens Achaiernes ypperste Helte
Gange paa Raad med hinanden, om Flugt eller Kamp er dem tjenligst.
Talt; høit løftede Hektor sin Stav, og gav ham sit Edsord:
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, skal være mit Vidne,
Ei nogen Anden af Troernes Mænd skal age paa Karmen,
Dig tilsiger jeg høit denne Gammen og Fryd for bestandig.
Saa han talte, dog falsk han svoer, men fristede Dolon.
Først paa Skuldren med Piil han kastede Buen den krumme,
Derpaa det graalige Skind af en Ulv om Ryggen han svøbte,
Satte paa Hoved en Ilderskinds Hjelm, og greb saa sin Landse,
Ilte fra Leiren saa bort til Skibene; aldrig igjen dog
Skulde han komme fra Skibene hjem med Melding til Hektor.
Og da nu Stimlen han havde forladt af Kæmper og Heste,
Gav han sig ivrig paa Vei, men Odysseus, Gudernes Ætmand,
Snart hans Komme fornam, og flux til Tydeiden han mæled:
See, Diomedes! der har vi en Mand, som kommer fra Leiren,
Ikke jeg veed, om isinde han har at bespeide vor Flaade,
Eller han kom, at plyndre de Liig, som ligge paa Marken.
Lad ham nu først os komme forbi et Stykke paa Sletten,
Frem mod Manden vi fare da brat, og tilfange ham tage;
Men er han bedre tilbeens, end vi, og løber han fra os,
Styrt da frem med dit Spyd, og driv ham bestandig fra Leiren
Hen ad Skibene til, at han ei undløber til Staden.
Talt; fra Veien de listed sig bort, og blandt Kæmpernes Liig de
Skjulte sig; snelt løb Dolon forbi, og mærked dem ikke.
Da han var kommen saa langt forud som Mulernes Plovdrag,
Hvilke med rappere Gang end de seent fremskridende Stude
Drage den tømrede Plov hen over den klimpede Brakmark,
Styrted de frem, da standsed han brat ved Lyden at høre;
Først han næred i Sindet det Haab, det mulig var Landmænd,
Sendte fra Leiren at kalde ham hjem paa Hektors Befaling,
Men da de kom ham et Spydkast nær, eller muligen mindre,
Mærked han nok, det var Fjender, og flux han bevæged de rappe
Knæe for at flye, men hine paastand forfulgte ham hidsig.
Ligesom naar et Par Hunde, hvasstandede, flinke til Jagten,
Piler afsted i bradelig Fart hen over en Skovmark
Efter en Raae eller Hare, som skrigende løber foran dem;
Saa drev Tydeus's Søn og den Stadomstyrter Odysseus

Dolon fra Troerne bort, og i bradelig Fart ham forfulgte;
Men da han nærmed sig alt, paa sin Flugt ad Achaiernes Skibe,
Pladsen, hvor Vagterne sad, da forlened Athene Tydeiden
Kraft, at ingen Achaier sig stolt skulde kalde den Første,
Der ham med Spyd havde ramt, og han selv kun være den Anden.
Farende frem med Spydet i Haand udbrød Diomedes:
  Stands! hvis ei da træffer mit Spyd dig; længe forsanden
Varer det knap, før den rædsomme Død for min Haand dig times.
  Talt; da slynged han Spydet, men feilede Manden med Villie.
Kobberets Od paa den glattede Stang fløi over hans høire
Skulder, og planted i Muldet sig dybt, da standsed og skjalv han,
Tungen var slagen med Lamhed, og Tænderne klapred i Munden,
Blegt var hans Ansigt af Skræk; forpustede naaede de Manden,
Greb ham ved Armene fat, og grædende tog han til Orde:
  Fanger mig levende dog, jeg kjøber mig frie, thi derhjemme
Ligger der Kobber og Guld og Jern, som er kunstigen smeddet.
Deraf vil sikkert min Fader umaadelig Løsning betale,
Naar han erfarer, at end ved Achaiernes Skibe jeg lever.
  Ham gjensvared Odysseus, den snedige Konning, og sagde:
Fat kun Mod! lad Døden dog ei omsvæve din Tanke!
Dog fortæl mig nu dette, og tael den skæreste Sandhed!
Hvi est du gangen til Skibene hen fra Leiren saa ene
Dybt i den bælgmørke Nat, naar de øvrige Mennesker sove?
Var det din Agt at plyndre de Liig, som ligge paa Marken?
Skikked dig Hektor maaskee, for her ved de bugede Skibe
Grandt at bespeide vor Færd, eller fristed dit Sind dig til Vandring?
  Ham gjensvarede Dolon, og rysted paa hele sit Legem:
Hektor har daaret mit Sind, og forledt mig til taabelig Idræt,
Han som mig loved til Løn for min Daad den stolte Peleions
Malmudsmykkede Vogn og hans Spand heelhovede Heste.
Ud i den rasthenløbende Nat han befoel mig at vandre,
Og at begive mig hen til Fjendernes Hær for at speide,
Om der endnu som tilforn staaer Vagt ved de hurtige Skibe,
Eller om Kæmperne nu, hvem haardt vore Hænder har kuet,
Ere betænkte paa Flugt, og Lysten har tabt til at sidde
Natten igjennem paa Vagt, af gruelig Træthed betagne.
  Ham gjensvared med Smiil den snedige Konning Odysseus:
Efter en glimrende Løn du higede, det maa jeg tilstaae,

Hiin Aiakidiske Helts Stridsgangere; slemme forsanden
Er de for dødelig Mand at styre for Vogn og at tæmme,
Uden for Manden Achilles, ham bar en udødelig Moder.
Dog fortæl mig nu dette, men tael den skæreste Sandhed!
Hvor forlod du Hektor, dengang du gav dig paa Vandring?
Hvor er hans krigerske Vaaben, og hvor hans vælige Heste?
Holdes der Vagt i Troernes Hær, eller gik de til Hvile?
Hvad blev i Raadet bestemt, er endnu de tilsinds at forblive
Udenfor Muren ved Skibene her, eller lyster dem heller
Hjem at drage til Byen igjen efter Seiren de vunde?
Derpaa ham svarede Dolon igjen, hiin Søn af Eumedes:
Dette jeg sige dig vil, og tale den skæreste Sandhed.
Hektor og alle det Troiske Folks raadgivende Drotter
Holde tilsammen et Raad ved den hellige Ilos's Gravhøi
Fjernt fra Larmen; om Vagten, min Helt, du spørger mig dernæst;
Ei blev der kaaret en Vagt til Værn og Bedækning for Leiren,
Men hvor der brænder en Ild, der vaage de boesatte Troer,
Hvem Aarvaagenhed gjøres behov, og muntre hinanden
Flinkt til omhyggelig Vagt, men de langveishentede Krigsfolk
Sove, til Troernes Hær overlade de Leirens Bevogtning,
Thi hverken Børn eller Qvinder de her i Nærheden have.
Ham gjensvared Odysseus, den snedige Konning, og sagde:
Siig mig, sove de hist blandt de hestebetvingende Troer,
Hvad eller borte fra Leiren, siig frem, at jeg faaer det at vide!
Derpaa ham svarede Dolon igjen, hiin Søn af Eumedes:
Dette jeg ogsaa vil sige, og tale den skæreste Sandhed.
Nærmest ved Stranden er leiret Paioniske Armbrøstskytter,
Karer, Leleger, Kaukoner med samt de bolde Pelasger,
Derimod ligge ved Thymbra hesttumlende Phryger og Myser,
Kæmper fra Lykiens Land og Maioniske Stridsvognshelte.
Dog hvorfor udfritter I mig om Alting saa nøie?
Er I tilsinds at driste Jer ind i Troernes Skare,
Yderst I finde da Thrakiske Mænd, nys kom de til Leiren
Med deres Drot, Eioneus's Søn, den herlige Rhesos.
Heste som hans har aldrig jeg seet, saa store, saa smukke,
Sneen er ikke saa hvid, og rapt som Vinden de løbe.
Rigt med Guld og med Sølv belagt er Konningens Stridsvogn,
Og i en Rustning af Guld, et Under for Øiet at skue,

Kom han herhid; for dødelig Mand det egner sig neppe,
Saadanne Vaaben at bære, men kun for salige Guder.
Dog henbringer mig nu til de lethenglidende Snekker,
Eller lad her mig forblive velbastet med snærende Strikker,
Indtil I komme tilbage, og selv har erfaret tilfulde,
Om jeg til Eder har talt som en sanddru Mand eller ikke.
Ham tiltalte med rynkede Bryn den Helt Diomedes:
Dolon! bild dog aldrig dig ind, at Døden du undflyer,
Sjøndt du har givet os herlig Besked, da du faldt os ihænde.
Thi hvis nu vi slippe dig løs, og i Frihed dig satte,
Kom du dog sikkert engang til Achaiernes Skibe tilbage,
Enten for ærlig en Kamp at bestaae, eller lønlig som Speider,
Segner du derimod nu for min Haand, og Livet forliser,
Da vil aldrig du meer Argeierne Skade forvolde.
Talt. Just vilde nu hiin med sin Haand hans Hage berøre,
Bønlig om Livet at trygle, da svang Diomedes sit Slagsværd,
Hug ham tværs over Halsen, og kløvede begge dens Sener;
Ordet var end i hans Mund, da Hovedet rulled i Støvet.
Flux de plyndred den Ilderskindshjelm, som dækked hans Hoved,
Ulveskindet, det mægtige Spyd og den smidige Bue.
Høit opløfted i Haand til Hærfangsgudinden Athene
Helten Odysseus sit Bytte, og bedende tog han til Orde:
Fryd dig, Gudinde! ved dette! blandt alle de salige Guder
Raabe vi først og fremmest til dig; ledsag os nu ogsaa
Videre frem paa vor Gang til de Thrakiske Kæmper og Heste!
Lydelig talte han saa, og løftende Byttet i Veiret
Hang han det op paa en vild Tamarisk, og til kjendeligt Mærke
Sanked han Rør, og af Træet han brød nogle løvrige Qviste,
At de af Stedet ei vild skulde gaae paa den natlige Hjemfærd.
Derpaa begav de sig videre frem over Blod, over Vaaben,
Og i en Fart de naaede de Thrakiske Krigeres Skare.
Haardt de sov efter Reisens Besvær, deres prægtige Vaaben
Jevne dem laae med Orden og Skik paa Jorden i trende
Rader, og tæt ved enhver af Krigerne stod et Spand Heste.
Midt udi Kredsen laae Rhesos og sov, hans vælige Heste
Stod tætved, bag Fadingens Krinds fastbundne med Remme.
Først blev Odysseus dem vaer, og viste dem flux til Tydeiden:
Der har vi Manden, Tydeide! og der har vi ogsaa de Heste,

Hvorom os Dolon fortalte, hvem nys ved Livet vi skilte.
Frisk nu! viis din Kraft og din Dygtighed. Ei bør du daadløs
Stande med Vaaben i Haand, løs Hestenes Spand, eller ogsaa
Hug du Mændene ned, saa skal jeg for Gangerne sørge.
Talt. Flux Pallas Athene med Kraft besjeled Tydeiden.
Vildt omkring sig han hug, trindt lød forfærdelig Rallen,
Altsom for Sværdet de sank, og af Blod rødfarvedes Jorden.
Som naar en Løve, der trænger sig ind paa hyrdeløst Smaaqvæg,
Faar eller Geder, med hærgende Lyst over Flokken sig styrter,
Saaledes foer Diomedes nu løs mod Thrakernes Kæmper,
Indtil han tolv fik dræbt, og hvergang Tydeiden med Sværdet
Slog en Thraker ihjel, da greb Odysses ved Foden
Flux den Myrdede fat, og slæbte ham hen til en Side,
Snildt han i Sindet betænkte, hvorlunde de deilige Heste
Let kunde slippe forbi, og ei vorde sky eller løbske,
Hvis over Liig de gik, thi ei var de vante til Saadant.
Men da Tydeiden det Sted havde naaet, hvor Konningen hvilte,
Skilte han denne, den trettende Mand ved Livet det søde,
Just som han sukkede dybt, thi en skrækkelig Drøm ved hans Hoved
Stod den Nat, Kong Tydeus's Søn, ved Athenes Forføining.
Hurtig Odysses imens løsspændte de stampende Heste,
Kobbled med Remme dem sammen, og ud af Skaren han jog dem,
Brugende Buen som Pidsk, thi at snappe den funklende Svøbe
Bort fra den prunkende Karm, det havde han slet ikke tænkt paa.
Sagtelig fløited han nu, for at vare Tydeiden, som tøved
Raadvild i Sind, hvad frækkere Daad han end skulde øve,
Trække ved Stangen afsted hans Vogn, hvor de glimrende Vaaben
Laae, eller løfte den op, og ud af Kredsen den bære,
Eller endnu slaae fleer ihjel af de Thrakiske Kæmper.
Medens paa dette han grunded i Sind, treen Pallas Athene
Pludselig frem, og talede saa til den Drot Diomedes:
Søn af den modige Tydeus! glem ei at tænke paa Hjemfærd,
At til de bugede Skibe du ei skal komme som Flygtning.
Mulig en anden udødelig Gud kunde Troerne vække.
Saaledes talte Gudinden, og Helten fornam hendes Stemme.
En af Gangerne flux han besteg, Odysses med Buen
Gav dem et Rap, og afsted de fløi til Achaiernes Skibe.
Phoibos med Buen af Sølv sad ei iblinde paa Udkig.

Men da han saae, at Athene ledsaged den Helt Diomedes,
Steg han, forbittret i Sind, til Troernes talrige Skare
Ned, og vakte den kjække Hippokoon, Thrakernes Høvding,
Fætter til Rhesos; op sprang han af Søvne paastand, og da Helten
Saae, at Pladsen var tom, hvor Hestenes Spand havde staaet,
Og at de myrdede Mænd end gisped i grueligt Blodbad,
Gav han et smerteligt Skrig, og kaldte ved Navn paa sin Frende.
Trindt lød Raab og usigelig Støi, da Troernes Krigsfolk
Styrted derhen, og med Gysen de saae den forbausende Gjerning,
Øvet af Mænd, som alt var paa Vei til de bugede Snekker.
  Men da de naaede det Sted, hvor nys de Speideren dræbte,
Standsed Odysses, hiin Yndling af Zeus, de vælige Heste,
Flux nedsprang Tydeiden til Jord, og det blodige Bytte
Rakte han op til Odysses, steg op igjen paa sin Ganger,
Gav dem begge med Buen et Rap, og villige fløi de
Hen til de bugede Skibe; didhen de stunded med Glæde.
  Nestor, som først Hesttrampet fornam, tog derpaa til Orde:
Venner, Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Farer jeg vild, eller siger jeg sandt? men dog maa jeg tale.
Grandt mig lyder for Øren rapfodede Gangeres Hovtramp,
Gid det var Konning Odysseus og Tydeus's Søn Diomedes,
Som i saa bradelig Fart kom hjem med Troiske Heste!
Dog i mit Sind befrygter jeg svart, at i Troernes Tummel
Et eller andet har ramt dem, de gjæveste Mænd af Achaia.
  Ordet var knap udtalt, da kom de ridende Begge,
Ned af Hestene sprang de paastand, og de øvrige Helte
Hilste dem glade med kjærlige Ord og krystende Haandslag.
Først udspurgte dem dog den gamle Gereniske Nestor:
  Siig mig, Odysseus, du priselig Helt, Achaiernes Stolthed!
Hvor har I faaet de Gangere fra? ved at driste Jer ind i
Troernes Sværm? eller og I dem fik af en Gud, som I mødte?
Solens de glimrende Straaler forsand heel sælsomt de ligne.
Altid jeg færdes i Kamp mod Troerne; aldrig, det veed jeg,
Blev jeg ved Skibene hjemme, skjøndt alt en graahærdet Kriger,
Aldrig jeg dog endnu i mit Liv saae Mage til Heste,
Derfor jeg troer, at en Gud I har mødt, som gav Eder disse,
Høit er I begge jo elsked' af Zeus, hiin Skyernes Herre,
Og af hans Datter Athene, den lysblaaøiede Jomfru.

Ham gjensvared Odysseus, den snedige Konning, og sagde:
Nestor! du Neleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!
Lettelig kunde forsand en Gud langt skjønnere Heste
Give, hvis saa ham lysted, thi stor er Gudernes Vælde.
Dog disse Gangere her, hvorom du spørger mig, Gubbe!
Kom først nylig fra Thrakien hid; den kjække Tydeide
Slog deres Eier ihjel med tolv af hans dygtigste Kæmper,
Dertil en trettende Mand vi tæt ved Skibene dræbte,
Det var en Speider, hvem Hektor og Troernes øvrige Fyrster
Havde paa Vei udsendt, at bekige vor Hær og vor Flaade.
Talt, og henover Graven han jog de trampende Heste,
Jublende høit, ham fulgte saa froe de andre Danaer.
Men til Tydeidens forsvarlige Telt var neppe de komne,
Førend de Rhesos's Heste med veltilsnittede Remme
Fast ved Krybberne bandt, hvor Kong Diomedes's raske
Gangere samtlige stod, og aad den liflige Hvede.
Bag i sit Fartøi Odysses imens forvarede Dolons
Blodige Rustning, til Offret istand var bragt til Athene.
Ud i Stranden de ginge dernæst, af Kroppen at skylle
Sveden, som drybede ned af Hals, af Been og af Lænder;
Men da saa Havets den bølgende Strøm havde skyllet den stærke
Sved af Huden, og Drotternes Sind var blevet forfrisket,
Stege de ned i blankede Kar, et Bad sig at tage.
Snart afkjølte ved Badet, og salved' med glindsende Olie
Sad nu Begge ved Davren, og flux de gjød af en bredfuld
Kumme den lifligste Viin til Offer for Pallas Athene.

Ellevte Sang.

Agamemnons Heltedaad.

Dagningen steg af Seng fra den vidtberømte Tithonos,
Lyset at bringe hver dødelig Mand og udødelig Guddom;
Da udskikkede Zeus til Achaiernes Snekker den arge
Tvedragt, som holdt i sin Haand et kampbebudende Jertegn,
Og ved Odysses's sorte bredbovede Skib hun sig stilled;
Midt i Rækken det laae, saa grandt hendes Røst kunde høres
Baade til Aias's Telt, den behjertede Telamonides,
Og til Peleidens, thi yderst i Skibenes Rad havde Begge
Lagt deres Snekker paa Land i Lid til Manddom og Styrke.
Der stod Tvedragtsgudinden, med stærk og frygtelig Stemme
Raabte hun lydt, og Achaiernes Mænd i Hjertet hun indgjød
Kraft og Mod til at færdes i Kamp uden Rast eller Standsning.
Lige med Et nu Krigen langt sødere tyktes dem Alle,
End paa de bugede Snekker til Fædrenelandet at stævne.
Høit Agamemnon befoel Argeiernes Mænd sig at ruste
Flux til Kamp, og axlede selv de straalende Plader.
Først og fremmest han lagde de deilige Skinner om Smalbeen,
Tæt om Anklerne slutted de fast med sølverne Spænder;
Dernæst spændte han trindt om Bryst sit prægtige Pandser,
Hvilket Kinyras tilforn havde sendt ham som Gjæsteforæring,
Thi det mærkværdige Ord havde rygtet sig lige til Kypros,

At det Achaiske Folk tilsøes vilde drage mod Troia,
Derfor Atreiden han havde det sendt, at vise ham Hyldest.
Med ad Pandserets Plader der løb ti Striber af Blaastaal,
Tolv desuden af Guld, og af Tin samfældige tyve.
Op mod Halsen sig bugted tre blaalige Slanger paa begge
Sider, Regnbuer de ligned forsand, dem Fader Kronion
Sætter i Skyerne høit, de talende Slægter til Jertegn.
Derpaa han kasted om Axel sit Sværd, blankt straaled fra Hjaltet
Nagler af pureste Guld, og trindt fra Ende til anden
Balgen med Sølv var belagt, og hang udi gyldene Remme.
Skjoldet saa kunstigt og smukt, manddækkende, let at handtere,
Greb han dernæst, trindt Randen der løb ti kobberne Krindse,
Inde paa Pladen af Skjoldet var toti Bukler af hviden
Tin, og een af blaagraat Staal sad midt mellem disse.
Uden om Buklerne sad i Ring den truende Gorgo
Med det forfærdende Blik tilligemed Bæven og Rædsel.
Remmen paa Skjoldet var klædt med Sølv, og henover denne
Skød en staalblaae Slange sig frem, tre Hoveder kneiste
Op fra den enkelte Hals, og tilhobe de dreied sig bagud.
Tog saa paa Hoved sin Hjelm, langbøilet med firdobbelt Fjærbusk,
Smykket med Hestehaars Svæv, vildt vaiede Busken foroven;
Greb saa tilsidst to dygtige Spær, beslagne med hvasse
Odder af Malm, og høit mod Skye det glimtende Kobber
Funkled saa vide; da tordnede høit baade Pallas og Here,
Alt for at hædre det guldrige Land Mykenes Behersker.
Derpaa befoel Enhver sin Kudsk at forblive ved Graven
Holdende stille med Gangernes Spand tilborlig i Orden.
Frem nu strømmed med Vaaben i Haand de pandsrede Fodfolk,
Og et ustandseligt Raab gjenlød i den dæmrende Morgen.
For Vognheltene stod de dog alt opstilte ved Graven,
Disse dog lidt bagefter dem kom, da vakte Kronion
Gruelig Larm, og høit fra Skye gjennem Luften han stænked
Dug med blodige Draaber iblandt, thi beslutter han havde,
Mange behjertede Mænd at skikke til Hades's Bolig.
Hist ved Bakken paa Sletten bevæbned sig Troernes Kæmper;
Hektor den høie, og Helten Polydamas ordnede Skaren,
Dertil Aineias, i Troernes Folk som en Gud høiagtet,
Polybos, Søn af Antenor, samt to af hans Brødre, den unge

Akamas, skjøn som en Guddom at see, og den Ædling Agenor.
Forrest i Skaren gik Hektor omkring med sit blankede Rundskjold;
Ligesom Stjernen, der tyder paa Ondt, snart titter fra Skyen
Blinkende frem, snart dukker igjen bag skjulende Drivsky,
Saaledes snart blandt de forreste Mænd kom Hektor tilsyne,
Snart blandt de bageste Fylker, uddelende Bud, og i Malmen
Straaled fra øverst til nederst han blankt som Lyn fra Kronion.
Ligesom naar den bemidlede Mands Høstkarle paa Marken
Lægge paa Skaar, arbeidende flinkt hinanden imøde,
Meiende Byg eller Hvede, og Haandfuld falder paa Haandfuld,
Saaledes stormed Achaier og Troer til frygteligt Mandslæt
Løs mod hinanden, fordærvelig Flugt randt Ingen i Tanker,
Ligelig holdt i Kampen de Stand og raste som Ulve,
Ret et forlystende Syn for den qvalforvoldende Tvedragt;
Hun var den eneste Guddom, der nu bivaanede Striden,
Alle de øvrige Guder sig bort havde fjernet og hjemme
Rolig i Hallen de sad, hvor Enhver af de salige Guder
Havde sit skjønne Palads paa den kløftede Ryg af Olympos.
Men over Zeus, Stormskyernes Drot, de beklaged sig Alle,
At han de Troiske Mænd Kamphæderen agted at skjenke,
Dog anfægtede Klagen ham ei, men langt fra de Andre
Fjerned Alfader sig bort, og sad nu, stolt af sin Hæder,
Skuende hen over Troernes Stad og Achaiernes Skibe,
Hen over lynende Malm, over Kæmper, som slog eller segned.
Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dag var i Tilvæxt,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Hære,
Men da det lakked ad Tiden, da Huggeren pleier i Bjergdal
Frem at tage sin Kost, naar træt af at fælde de høie
Træer hans Arm er mat, og hjertelig kjed af sit Arbeid
Svart han betages af Længsel i Sind efter styrkende Spise,
Sprængte Danaernes Mænd med Kraft de Troiske Fylker,
Raabende høit til hinanden ad Rækkerne hen, og i Spidsen
Gik den Drot Agamemnon; da slog han den Høvding Bienor,
Først ham selv, saa Svenden Oileus, Gangernes Styrer,
Som af sin Vogn sprang ned, og treen Atreiden imøde;
Men da han stormede frem, jog denne sin hvæssede Spydsod
Dybt ham i Panden, ei værned mod Spyd den kobberne Hjelmring,
Men gjennem Malmen og Benet det brød, og al Hjernen derinde

Sprøitede frem; saalunde han vog ham midt i hans Fremfart.
Disse nu ligge han lod, Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Begge med bartfremstikkende Bryst, thi han røved dem Brynien;
Foer saa mod Antiphos frem og mod Isos, tilsinds dem at dræbe.
Begge var Priamos' Sønner, hiin ægte, den anden var slegfred,
Sammen de kjørte paa Vogn, den Slegfred var Gangernes Styrer,
Antiphos stod som Kæmper paa Karm; dem havde Peleiden
Fanget engang, da de vogtede Faar paa Skrænten af Ida,
Bastet med smidige Qviste, men givet dem frie mod en Løsning.
Dem Atreiden nu traf, den mægtige Drot Agamemnon,
Isos i Brystet han stak med Spyd lidt ovenfor Vorten,
Antiphos hug han ved Øret med Sværd, og af Vognen ham kasted;
Medens han ivrig i Hu afdrog deres prægtige Rustning,
Kjendte han begge, thi fordum han alt ved de hurtige Skibe
Havde dem seet, da fra Ida fodrappen Achilles dem førte.
Ret som naar Løven den flygtige Hinds nyskastede Kalve
Griber med kraftige Tænder, og lettelig knuser de Spæde,
Hvilke paa Leiet den traf, og berøvede Livet det friske;
Er deres Moder end aldrig saa nær, formaaer hun dog ikke
Hjelp at yde sit Kuld, thi selv hun gribes af Rædsel;
Flux i bradelig Fart gjennem Skov, gjennem Buskenes Tykning
Styrter hun svedende hen af Gru for det kraftige Rovdyr;
Saaledes nu slet Ingen af Troerne mægted at skjerme
Disse mod Døden, thi selv for Argeierne flygted de rædde.
Derpaa Peisandros og Hel'en Hippolochos, to af den kjække
Høvding Antimachos' Børn, som med Guld og glimrende Gaver
Af Alexandros bestukken især fraraaded at give
Helena atter tilbage til Atreus' Søn Agamemnon;
Disse hans Sønner i Vold nu faldt den Drot Agamemnon,
Sammen de kjørte paa Vogn, og styred de vælige Heste.
Ud af Haanden dem gled den stadselig flunkende Tømme,
Altsom Forfærdelse slog dem, da foer dem Atreiden imøde
Ret som en Løve, men begge paa Karm ham bønligen knæfaldt:
Fang os levende, Atreus's Søn! og annam fuld Løsning!
Hist i Antimachos' Huus mangfoldige Skatte der gjemmes,
Guld og Kobber tillige, og Jern, som er kunstigen smeddet.
Deraf vil sikkert vor Fader umaadelig Løsning betale,
Naar han erfarer, at end ved Achaiernes Skibe vi leve.

Saa med formildende Ord den Drot Agamemnon de bønfaldt,
Grædende lydt, men Svaret var barsk, som klang dem for Øre:
Er I Antimachos' Sønner saasandt, den krigerske Høvdings,
Han som paa Thing tilraaded de Troiske Mænd at ihjelslaae
Kong Menelaos, og ei til Achaia ham hjem lade drage,
Dengang med Helten Odysseus hân hid var kommen som Sending,
Da skal I bøde den nedrige Daad, Eders Fader har øvet.
Ordene talt, Pisandros han først jog Spæret i Brystet,
Slog ham af Karmen til Jord, og i Støvet han styrtede baglænds;
Ned Hippolochos sprang, ham vog Atreiden paa Gulvet,
Hug hâm Hænderne af med sit Sværd, og flakte hans Halsbeen,
Og gjennem Stimlen han trilled den stumpede Bul som en Morter.
Disse nu ligge han lod, men hvor Fylkernes Stimmel var tættest,
Styrted han ind, og Achaias beenpandsrede Kæmper ham fulgte.
Helte tilfods vog Helte tilfods, som blev nødt til at vige,
Kæmper tilvogns vog Kæmper tilvogns, mens Støvet fra Sletten
Reiste sig tykt under dundrende Hov af trampende Heste.
Vildt de myrded med Spyd, og idelig frem Agamemnon
Stormed med mordiske Slag under Raab til Argeiernes Krigsfolk.
Som naar den hærgende Ild bryder løs i en Skov, hvor man aldrig
Hugged, den hvirvlende Storm fremdriver den trindt, og med Rode
Falder nu Træe paa Træe omstyrtet af Flammernes Vælde,
Saaledes nu for Atreus's Søn de flygtende Troers
Høvdinger faldt, og henover Val med Vognene tomme
Løb i Mængde med Bulder og Brag strunkkneisende Heste,
Savnende svart deres Herrer; i Støv udstrakte de Gjæve
Laae til Gammen og Fryd for Grib langt meer end for Hustrue.
Zeus bortførte nu Hektor fra Spydenes Ram og fra Mandslæt,
Bort fra rygende Støv, fra Blod og fra vildene Kampgnye.
Efter ham styrted Atreiden, og djervt han Danaerne muntred.
Troerne flygted nu brat forbi den gamle Dardaner
Ilos's Grav over Sletten afsted, og derpaa den vilde
Figen forbi, for Staden at naae, men med Raab dem forfulgte
Atreus's Søn, besudlet med Blod paa de knusende Hænder.
Men da saa komne de var til den Skæiske Port og til Bøgen,
Gjorde de Flygtende Holdt, og ventede der paa de Andre.
Thi over Sletten endnu de løb ret ligesom Oxer
Flye, naar en Løve, der ganger paa Rov i den skumleste Midnat,

Skræmmer den samtlige Hjord, og een den stiller ved Livet,
Griber med kraftige Tænder den fat, og knækker dens Halsbeen
Først, saa sluger den baade dens Blod og hele dens Indvold,
Saa forfulgte dem Atreus's Søn, den Drot Agamemnon,
Fældende stedse den efterste Mand af den flygtende Skare.
Ogsaa fra Karm paa Bug eller Bag nedstyrtede mange
Helte for Konningens Hænder, thi svart med Landsen han raste.
  Men da han fast allerede sig hen havde trængt under Stadens
Høitfremragende Muur, steg Guders og Menneskers Fader
Ned fra Himlen, og høit paa det kildebesprudlede Idas
Tind sit Sæde han tog, og holdende Lynet i Haanden
Skikked han Iris afsted, det gyldenvingede Ilbud:
  Skynd dig, hurtige Iris! til Hektor, og dette forkynd ham:
Medens han seer Krigsfolkenes Drot Agamemnon husere
Vildt blandt de forreste Mænd, og Kæmpernes Fylkninger hærge,
Trække han selv sig tilbage, men byde det øvrige Mandskab
Kjækt i den vældige Kamp en Dyst med Fienden at vove.
Naar derimod enten ramt af Piil eller stungen af Landse
Atreus's Søn opspringer paa Vogn, da vil Hektor jeg skjenke
Kraft til drabelig Daad, til han rækker de toftede Skibe,
Solen gaaer ned, og det hellige Mulm udvælder saa vide.
  Talt, hans Ord adlød den stormsnelt vandrende Iris.
Ned fra Toppen af Ida hun foer til det hellige Troia,
Flux hun traf Kong Priamos' Søn, den ædelig Hektor,
Staaende høit paa sin holdige Vogn med de vælige Heste.
Trædende nær til Orde nu tog den hurtige Iris:
  Hektor, du Priamos' Søn! udrustet med Kløgt som Kronion!
Zeus Alfader har skikket mig hid, at forkynde dig dette:
Medens du seer Krigsfolkenes Drot Agamemnon husere
Vildt blandt de forreste Mænd, og Kæmpernes Fylkninger hærge,
Træd da tilbage fra Kampen, men byd det øvrige Mandskab
Kjækt i den vældige Kamp en Dyst med Fienden at vove;
Naar derimod enten ramt af Piil eller stungen af Landse
Atreus's Søn opspringer paa Vogn, da vil Zeus dig forunde
Kraft til drabelig Daad til du rækker de toftede Skibe,
Solen gaaer ned, og det hellige Mulm udvælder saa vide.
  Altsom Ordet var talt, forsvandt den hurtige Iris.
Hektor i Rustningens Plader til Jord nedsprang fra sin Stridsvogn,

Hvæsede Spyd han svang, mens hen gjennem Hæren han ilte,
Muntrende Folket til Strid, og vakte det rædsomme Kampgny.
Fylkerne svinged paastand, og bød Achaierne Spidsen.
Ogsaa Danaernes Rækker sig sluttede fastere sammen.
Alle var rede til Kamp, mod hinanden de stod, men Atreiden
Stormed foran, heel gridsk efter Kamp blandt de forreste Stridsmænd.
Siger mig nu, I Muser, hvis Hjem er Olympiske Sale,
Hvo var den Første, som dristed sig kjækt Agamemnon imøde,
Enten af Troerne selv, eller dygtige Ledtogskæmper?
Det var Iphidamas, tapper og rank, en Søn af Antenor;
Fostret han var udi Thrake, det frodige Faarenes Hjemland,
Thi Morfaderen Kisseus, som avled den væne Theano,
Selv i sit Huus havde tugtet ham op fra den tidlige Barndom,
Men da han saa havde naaet den livsalige Manddoms Fuldmaal,
Lod ei Kisseus ham reise, men gav ham sin Datter til Ægte;
Bryllupet stod, men da Tidenden lød om Achaiernes Ankomst,
Drog han fra Huus og Hjem med tolv krumsnablede Skibe,
Men de fortrinlige Skibe tilbage han lod i Perkote,
Og over Land han gav sig paa Vei, og reiste til Troia.
Han var den Første, som dristed sig kjækt Agamemnon imøde.
Da de nu stridende frem hinanden var traadt under Oine,
Kasted Atreiden, men glipped, hans Spyd fløi hen til en Side.
Derimod nedenfor Pandsret i Beltet Iphidamas stak ham
Spydet, og bored det ind i Lid til sin vældige Næve;
Gjennem den brogede Gjord det trængte dog ei, thi forinden
Stødte mod Sølvet det an, og som Blye Malmodden sig bøied.
Flux om Spæret nu greb den mægtige Drot Agamemnon,
Haled det til sig med Magt, lig Løven, og ud af hans Haand han
Bristed det, hug ham paa Halsen med Sværd, og gav ham sin Helsot.
Brat han faldt, og den malmhaarde Søvn nu slumred den Arme,
Dræbt i Kampen for Landsmænd, heel fjernt fra sin fæstede Hustru,
Inden af hende han høstede Tak for sin rige Foræring:
Hundrede Oxer han skjenked sin Viv, og loved desuden
Tusinde Geder og Faar af de talrige Flokke paa Græsgang.
Flux nu plyndred hans Liig den mægtige Drot Agamemnon,
Bar saa den deilige Rustning hen gjennem Achaiernes Skare.
Koon, en Mand blandt Kæmper berømt, af Drotten Antenors
Sønner den ældste, blev strax ham vaer, og pludselig hylled

Dobbelt Sorg over Broderens Fald i Mørke hans Øine.
Hen til Siden han treen med sit Spyd, useet af Atreiden,
Jog ham saa Malmen i Arm, lidt nedenfor Albuens Bøining,
Dybt, saa den blinkende Od løb ud paa den modsatte Side.
Rædsel betog paastand Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Dog endda han helmede ei med Dyst og med Kampfærd,
Men imod Koon han foer med sin stormveirhærdede Spydstang.
Denne sin kjødelig Broder Iphidamas slæbte ved Foden
Bort med ivrig Begjær og med Raab til de gjæveste Landsmænd;
Men da han Døbningen traf over Val, jog hiin ham det blanke
Spyd ind under det buklede Skjold, og gav ham sin Helsot,
Hug saa hans Hoved af Hals, der han laae over Broderens Legem.
To af Antenors Sønner saaledes for Kong Agamemnons
Haand nu fandt deres Død, og ginge til Hades's Bolig.
Frem han vandrede nu mod de øvrige Rækker af Krigsfolk,
Myrdende baade med Spyd og Sværd og med mægtige Kampsteen,
Medens hans Blod end varmt udrandt af den gabende Vunde;
Men da hans Saar blev tørt, og Blodet sit Løb havde standset,
Brat gjennem Sjel Agamemnon da foer de skjærende Smerter;
Som naar de jamrende Qvinder i Barnsnød vorde med skarpen
Piil af Eileithyer ramte, den beeske Forløsnings Gudinder,
Here de have til Moder, og grusomme Veer de volde,
Saa gjennem Sjel Agamemnon nu foer de skjærende Smerter;
Op paa sin Vogn han sprang, og befoel Karmsvenden at age
Hjem til de bugede Skibe, bespændt af Qval i sit Hjerte.
Høit han hæved sin Røst, af Danaerne hørtes den vide:
Venner! Argiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Prøver nu I til Værn for de havbefarende Skibe
Kampens besværlige Færd, thi mig har den vise Kronion
Ei tilstedt at kæmpe med Troerne Dagen igjennem.
Talt, da pidsked hans Kudsk paa de fagermankede Heste
Hen til de bugede Snekker, og ei uvillige fløi de;
Skummet om Bringen dem stod, og Støv opsyged neden
Altsom fra Kamp de traved afsted med den martrede Konge.
Men da nu Hektor blev vaer, at Atreiden sig bort havde fjernet,
Muntred han Troer og Lykier flux med lydelig Stemme:
Troias og Lykiens Helte, Dardaniske Haandmængskæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb!

Borte fra Kamp er den boldeste Helt, mig skjenker Kronion
Glimrende Rye, thi jager da flux med de trampende Heste
Ind mod Danaernes Folk, at des høiere Roes I kan vinde.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Ligesom stundom en Jæger sin Flok hvidtandede Hunde
Hidser i Skov mod en glubende Bas eller og mod en Løve,
Saaledes hidsed nu Hektor, heel lig den mordiske Ares,
Ind mod Danaernes Mænd de behjertede Troiske Kæmper.
Selv han freidig og stolt skred frem blandt de forreste Krigsfolk,
Styrted i Kampen sig ind, lig den høitfrablæsende Stormvind,
Som naar den farer fra Skye oprører det blaalige Havdyb.
Hvo var vel nu den Første, og hvo den Sidste, som Hektor
Priamos' Søn hug ned, da Zeus ham Hæder forundte?
Først Asfaios, Autonoos næst, derefter Opites,
Dolops, Klytios' Søn, Opheltios samt Agelaos,
Dertil de freidige Kæmper Hipponoos, Oros, Aisymnos.
Disse Danaiske Drotter han vog, og af menige Krigsfolk
Mange; ret ligesom Vinden fra Vest den klarende Sydvinds
Skyer fordriver, og pidsker dem frem med susende Vindkast,
Høit da ruller den svulmende Søe, og Skummet i Veiret
Sprøiter ved heftige Stød af den stærktomtumlende Stormvind,
Saa for Hektor i Krigernes Flok sank Kæmpe paa Kæmpe.
Nu var der hændet en Jammer, og øvet ubodelig Gjerning,
Nu var Achaiernes Mænd paa Flugt til Skibene drevne,
Havde den Ædling Odysses ei vakt den stærke Tydeide:
Hvad gaaer der af os, min Ven! at den hidsige Kamp vi forgjette!
Kom, Diomedes! og stil dig hos mig, en Skændsel det vorder,
Hvis vore Skibe han hærger, den hjelmomstraalede Hektor.
Ham gjensvared paastand den kraftige Helt Diomedes:
Ja! jeg vil blive hos dig, og kjækt holde Stand, men til liden
Baade det vorder, thi Zeus, den skyforsamlende Herre,
Troernes Folk langt heller end os at seire forunder.
Talt, og ned fra Vognen til Jord han kasted Thymbraios,
Ind i Brystet til Venstre han Spæret ham jog, men Odysseus
Slog den bolde Molion ihjel, Krigshøvdingens Væbner.
Disse nu ligge de lod, for bestandig var endt deres Kampfærd,
Trængte saa ind i Stimlen med Gnye, to modige Vildsviin
Ligned de grandt, som styrte sig ind mellem Hunde paa Jagten;

Saaledes Fienden de slog, da paany de til Kamp havde vendt sig,
Glade Danaerne aanded igjen paa Flugten for Hektor.
Derpaa de standsed en Vogn med to udmærkede Kæmper,
Sønner af Merops, en Mand fra Perkote, som skuede spaaklog
Ind i den kommende Tid, og ei havde Sønnerne tilladt
Ud i den mordiske Krig at gaae, dog ikke de adlød
Faderens Raad, afsted dem drev Dødsmøerne sorte.
Dem den Helt Diomedes, den landseberømte Tydeide,
Røved nu Kraften og Livet, og tog deres herlige Vaaben,
Medens Hippodamos faldt med Hypeirochos, dræbt af Odysseus.
Zeus, som kasted fra Ida sit Blik, afveied nu Striden
Lige for begge de kæmpende Folk, svart slog de hinanden.
Tydeus's Søn nu saared Agastrophos, Sønnen af Paion.
Spydet i Hoften ham gik; ei stod til Flugt i Beredskab
Gangernes Spand ham nær, heel taabelig havde han handlet;
Svenden dem holdt langt borte derfra, mens han forrest paa Kampplads
Færdedes selv tilfods, til han mistede Livet det kjære.
Henne ved Skaren blev Hektor det vaer, og bidsig imod dem
Foer han med vildene Raab, ham fulgte de Troiske Fylker.
Ræd ved Synet da blev den vældige Helt Diomedes,
Flux til Odysseus, som stod tætved, saalunde han talte:
Hist Fordærv os vælter imod, den kraftige Hektor,
Dog velan! lad os blive, og kjækt os stille til Modværn!
Talt; med et Sving udslynged han flux sin vældige Spydstang
Ei han sigtede feil, efter Hovedet holdt han, og ramte
Toppen af Hjelmen, tilbage dog brat sprang Malmen fra Malmen,
Uden at naae hans Hud, godt værned den gittrede stærke
Hjelm af trefold Malm, som givet ham var af Apollon.
Langt foer Hektor tilbage, og Brødrenes Skare han naaede,
Ned var han sunken paa Knæe, med sin senede Haand han mod Jorden
Støtted sig fast, og den bælgmørke Nat omtaaged hans Øine.
Mens Diomedes nu løb langt hen blandt de forreste Krigsfolk
Efter den kastede Stang, hvor i Muld den havde sig plantet,
Aandede Hektor paany, og sprang i en Fart paa sin Stridsvogn,
Rulled til Stimlen tilbage, og Døden den sorte han undveeg.
Efter ham foer med Landsen i Haand Diomedes, og raabte:
Atter for Døden du slap, du Hund! ja nær var en Ufærd
Skeet dig, men Phoibos Apollon beskjermed paany dig i Qviden,

Hvem Du paakalder i Bøn, naar til Spydenes Gnye du drage.
O men jeg møder dig sagtens engang, og giver dig Livsbrød,
Hvis der saasandt er af Guderne En, som under mig Bistand.
Nu vil jeg ile til Kamp mod de Øvrige, hvem jeg saa træffer.
Talt, og flux Paioniden den Landseberømte han dræbte,
Men Alexandros paastand, den haarfagre Helenas Husbond,
Spændte sin Bue mod Tydeus's Søn, hiin Folkenes Hyrde,
Lænet til Støtten, der stod paa den Grav, som Menneskehænder
Tuede fordum for Ilos, den gamle Dardaniske Folkdrot.
Just som Tydeiden nu rev af Agastrophos' Skulder det brede
Skjold, det brogede Pandser af Bryst, og af Hoved den stærke
Hjelm, da traf Alexandros i Streng, og krummede Buen,
Sigted og skød, og ei fløi Pilen omsonst, i den høire
Fod i Saalen den traf, og farende tvers gjennem Fodblad
Fæsted sig Pilen i Jorden, da sprang af sit Skjul Alexandros
Frem med hjertelig Latter, og braskende tog han til Orde:
Truffen! forgjeves ei fløi min Piil; o gid paa det samme
Nederst i Bugen jeg havde dig ramt, og berøvet dig Livet,
Aande da skulde paany de Troiske Kæmper i Qviden,
Hvilke nu ræddes for dig, som brægende Geder for Løven.
Uforfærdet til Svar ham gav den stærke Tydeide:
Skytte, saa krye af din Bue, kaadmundede Pigebegaber!
Voved du Mand mod Mand en Dyst med Vaaben ihænde,
Da skulde Buen saa lidt som de myldrende Pile dig baade.
Nu du har ridset mig lidt i min Fodsaal, praler du daarlig,
Sligt jeg ændser ei meer, end om jeg var ramt af en Qvinde
Eller en Dreng; mat kommer et Skud fra den kraftløse Niding.
Kommer et Spyd derimod fra mig, da har det en anden
Art, om det torner kun lidt, paastand dog fælder det Manden;
Da er hans Børn uden Fader, da kradser hans Viv sine Kinder,
Medens han rødnende Jorden med Blod henligger og raadner,
Fleer Rovfugle forsand end Møer da flokkes omkring ham.
Talt; frem treen Odysseus, og stilled sig foran Tydeiden,
Bag ham satte nu denne sig ned, og ud af sit Fodblad
Pilen han drog, da foer gjennem Lemmerne stingende Smerter;
Op paa sin Vogn han sprang, og befoel Karmsvenden at age
Hjem til de bugede Skibe, bespændt af Qval i sit Hjerte.
Ene tilbage nu stod Spydkæmpen Odysseus, ei voved

Nogen Achaier at tøve, thi Rædsel betog dem tilhobe.
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig, hvordan er jeg stedt? en græsselig Skam, hvis jeg flygter
Ræd for Fjendernes Flok, en værre dog, vorder jeg fangen
Her alene, thi Zeus har forjaget de andre Danaer.
Dog hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?
Fuldt jeg veed, kun Krysteren bort sig skynder fra Kampen,
Hvo derimod som en Helt vil vise sig, han bør tilvisse
Kjækt holde Stand, hvad enten han selv skal slaae eller rammes.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Nærmed i Rækker sig meer og meer de Troiske Skjoldmænd,
Og til Fordærv for dem selv omringed de Helten Odysseus.
Ret som naar blomstrende Knøse med Hundenes Flok mod en Basse
Styrte sig rask, dybt inde den kommer fra Skovenes Tykning,
Hvæssende Tanden saa hvid i de krumtopspilede Kjæver,
Trindtom fare de frem, og Tændernes Gnidsel man hører,
Kjækt dog holde tilhobe de Stand mod det farlige Rovdyr,
Saaledes foer nu Troer i Kreds om den Konning Odysseus.
Men med sit hvæssede Spyd mod den herlige Deiopites
Først han stormede frem, og saared ham øverst i Skuldren;
Næst efter denne han Ennomos vog, saa dræbte han Thoon,
Derpaa Chersidamas, just som af Vogn han hidsigen nedsprang,
Under det bukkede Skjold han jog ham Spæret i Navlen;
Ned i Støvet han faldt, og i Muld han famled med Haanden.
Disse nu ligge han lod, og den Næste, han traf med sit Spyd, var
Charops, Hippasos's Søn, og Broder til Ædlingen Sokos.
Frem treen Sokos, en Mand som en Gud, at hjelpe sin Broder,
Hen mod Drotten han gik, og tog saalunde til Orde:
Konning Odysseus, hvis Rye er saa stort for List som for Manddom!
Enten dig times den Roes, at to af Hippasos's kjække
Sønner du fældede idag, og tog deres glimrende Vaaben,
Eller og selv du ramt af mit Spyd skal Livet forlise.
Saa han taled, og drev sit Spær mod det blankede Rundskjold;
Gjennem det skinnende Skjold sig trængte den voldige Landse,
Bored sig videre frem heelt gjennem det brogede Harnisk,
Og af hans Ribbeen Huden den flængede; ikke dog tillod
Pallas Athene hans Spyd at røre ved Konningens Indvold.
Klart Odysseus fornam, at han ei var dødelig saaret,

Treen et Stykke tilbage, og mælede derpaa til Sokos:
Vee dig, usalige Mand! nu times dig bradelig Henfart,
Vel har i Kamp mod Troernes Mænd du standset min Idræt,
Men jeg forkynder dig her, at den Dag idag skal den sorte
Dødens Gudinde dig naae, snart ramt af denne min Landse
Giver du Hæderen mig, og din Sjel Hestumleren Hades.
Knap var Ordene talt, før Sokos sig gav til at flygte,
Men da han vendte sig om, da traf ham Odysses i Ryggen
Mellem hans Skuldre med Spydet, og drev det ud gjennem Brystet.
Brat han faldt saa det drøned, da jublede Helten Odysseus:
Sokos, du Søn af Hippasos, den stridbare Hestebetvinger!
Dig indhentede Døden dog først, ei kunde du slippe;
Ei skal din Fader, usalige Mand! og din værdige Moder
Trykke dig Øinene til i din Død, men graadige Fugle
Æde dig op, og omflagre dit Liig med klapprende Vinger;
Men naar engang jeg døer, skal de stolte Danaer mig jorde.
Saa han taled, og trak den stridbare Sokos's Landse
Ud af Huden, og ud af det bukkede Skjold, og da Malmen
Ud var dragen, fremstyrtede Blod, og det voldte ham Pine;
Men da nu Troerne saae, at Blod nedrandt af Odysseus,
Skreg i Tumlen de høit, og styrtede mod ham i Flokke;
Brat tilbage han veeg, og raabte til Landsmandsskaren;
Tregange skreg han saa høit, som et Menneskes Stemme det aarker,
Tregange hørtes hans Raab af den stridbare Drot Menelaos,
Flux til Aias, som nær ham stod, saalunde han talte:
Aias! du Telamons Søn! du Gudopfostrede Folkdrot!
Nys jeg fornam den modige Drot Odysses's Stemme,
Grandt den lød, som om ene stod, afskaaren fra Landsmænd,
Haardelig trængt i den hidsige Strid af Troiske Kæmper.
Derfor afsted gjennem Stimlen, at ile til Hjelp er det Bedste.
Bare dog ei noget Ondt i Troernes Sværm den forladte
Helt har ramt, et smerteligt Tab for alle Danaer.
Talt, saa gik han foran, ham fulgte den deilige Kæmpe.
Snart Odysseus de naaede, hiin Yndling af Zeus, og omkring ham
Troerne stimled, som naar paa et Fjeld rødbrune Schakaler
Flokkes i Kreds om en anskudt Hjort, som med Pilen fra Strengen
Jægeren traf, men paa ilende Fod Krondyret ham undløb;
Mens end Blodet er varmt, og om Led sig Knæerne bøie,

Flygter den rask, men knap henfegner den, kuet af Pilen,
For i den skyggende Skov en Flok forslugne Schakaler
Flænge den gridsk, da stikker en Gud en glubende Løve;
Rædde da flye Schakalerne brat, og Løven den sluger.
Saaledes stimled en Flok behjertede Troiske Kæmper
Trindt om Odysseus, den snedige Helt, men styrtende mod dem
Kjækt med Spydet i Haand afværged han Jammerens Time.
Frem skred Aias paastand, som en Muur sad Skjoldet paa Armen,
Hen til Odysseus han treen, brat spredtes da Troernes Skare.
Flux den Helt Menelaos ved Haanden ham tog, og af Stimlen
Førte ham ud, til Svenden med Gangerne did kunde komme.
Aias mod Troerne stormed nu løs, først vog han Doryklos,
Priamos' Slegfredsøn, saa vog han Helten Pandokos,
Slog saa Lysandros ihjel og Pyrasos, og derpaa Pylartes.
Som naar en bovnende Flod, fremskyndet af Regn fra Kronion,
Skyller i Vinterens Tid fra Fjeldene ned over Sletten,
Trostede Stammer af Eger og kneisende Graner i Mængde
River den med sig, og Masser af Dynd i Havet den kaster,
Saaledes hen over Sletten den straalende Aias nu drev dem,
Huggende ned baade Kæmper og Gangere. Ei havde Hektor
Mærket det end, thi han kæmpede hist paa Valen til Venstre,
Langs med Floden Skamandros's Bred, og der nu fornemlig
Krigerne segned til Jord under vidthenjaldende Kampskrig,
Henne hvor Helten Idomeneus stred og den værdige Nestor.
Hist nu færdedes Hektor, og baade med Spyd og med Vognkunst
Øved han gruelig Daad, og Gutternes Rækker han nedhug.
Dog var de stolte Danaer endda ei vegne fra Pladsen,
Hvis den Helt Alexandros, den haarfagre Helenas Husbond,
Ei havde standset Machaon, den herlige Drot; i den høire
Skulder han saared ham dybt med en Piil trebraadet og bitter.
Svart nu frygted for ham de behjertede Mænd af Achaia,
At, hvis de kom til at vige, han Fjenden i Vold skulde falde.
Flux Idomeneus vendte sit Ord til den ædelig Nestor:
Nestor, du Neleus's Søn, Achaiernes Hæder og Stolthed!
Stig selv op paa din Vogn, og lad ved din Side Machaon
Sætte sig! driv saa til Skibene hen de trampende Heste!
Lægen i Værd opveier forsand mangfoldige Andre,
Pilen han skærer af Saar, og bestrøer det med dulmende Urter.

Saa han talte, hans Ord adlød den Gereniske Nestor.
Flux han selv steg op paa sin Vogn, og derpaa Machaon,
Søn af den herlige Læge Asklepias, satte sig hos ham.
Gangerne gav han et Rap, og ei uvillige fløi de
Hen til de bugede Skibe, didhen de stunded med Glæde.
Men da Kebriones mærked, at Troerne haardt bleve trængte,
Talte han saa til Hektor, som stod ved hans Side paa Vognen:
Hektor! her paa den yderste Kant af den buldrende Kampplads
Slaaes vi to med Achaierne nu, mens de øvrige Troer
Hist omtumles saa svart, baade Kæmper og Heste tilhobe.
Aias forfølger dem strax, hiin Telamons Søn, paa det brede
Skjold om Hærden jeg kjender ham grandt; hvad om vi nu begge
Foer didhen med Ganger og Karm, hvor Krigerne hidsigst,
Baade tilfods og tilvogns, i frygtelig Dyst med hinanden
Slaae mangt dræbende Slag under vidthengjaldende Kampskrig.
Saa han taled, og flux paa de fagermankede Heste
Slog han med knaldende Pidsk, og rask, da Smeldet de mærked,
Løb med den rullende Vogn, de hen blandt Achaier og Troer,
Trampende baade paa Liig og Skjold; Vognaxlen forneden
Drypped af Blod og mod Fadingens Krinds, som løber om Agstol,
Sprøitede Blod fra Gangernes Hov og Fælgernes Skinner
Stænk paa Stænk, men Hektor afsted i Mændenes Stimmel
Styrted sig ind, at splitte dem ad; blandt Danaernes Kæmper
Vakte han gruelig Tummel; kun lidt lod Spydet han raste.
Frem han rullede nu mod de øvrige Rækker af Krigsfolk,
Myrdende baade med Spyd og med Sværd og med mægtige Kampsteen.
Eneste Aias, Telamons Søn, i Kampen han skyede;
Zeus var ham gram, naar Dyst med en boldere Kæmpe han prøved.
Dog Alfader, den mægtige Zeus, slog Aias med Gysen,
Ræd han stod, sit Tyrehuds Skjold om Ryggen han slængte,
Veeg saa, men kasted mod Skaren et ængsteligt Blik, som et Rovdyr,
Vendte sig jevnlig omkring, og flyttede Fødderne langsomt.
Som naar den guulbrune Løve fra Oxernes Stald udi Vangen
Drives af Hunde paa Flugt og af modige Karle fra Landsbye,
Som den udslagene Nat er paafærde, at ei den skal snappe
Bort fra Hjorden det fedeste Nød; frem farer da Løven
Gridsk paa Kjød, men omsonst, thi fra dristige Hænder imod den
Flyver et Mylr af Spyd saavelsom af blussende Brande;

Svart for disse, trods alt sit Mod den ræddes i Hjertet,
Slukøret lakker den hjem, saasnart det begynder at dages.
Saa gik Aias forbittret i Sind fra Troernes Skare
Bort, heel nødig, betagen af Frygt for Achaiernes Skibe.
Som naar det dosige Æsel, Smaapilte tiltrods, i en Kornmark
Trænger sig ind, skjøndt mangen en Kjep paa dets Ryg vorder knækket,
Kommen derind afgnaver det Sæden saa dyb, og med Kjeppe
Prygle nu Piltene løs, men svage kun er deres Kræfter,
Knap de formaae at gjenne det ud, naar med Korn det er mættet;
Saaledes stimled om Aias, hiin vældige Telamonide,
Modige Troer i Hob med langveishentede Krigsfolk,
Ramte ham lige paa Skjoldet med Spyd, og forfulgte bestandig.
Snart som Telamons Søn ihu det stormende Angreb,
Bød dem Spidsen, og standsed de hestebetvingende Troers
Rækker, snart Ryggen han vendte paany, og tog til at vige,
Alle han kjækt dog spærrede Vei til de hurtige Skibe.
Midt mellem Troernes Sværm og Achaierne stod han og kæmped
Rasende, medens et Mylr af Spyd fra dristige Hænder
Mod ham fløi, i hans mægtige Skjold heel mange sig fæsted,
Dog langt fleer underveis, før hans glindsende Hud de berørte,
Bored i Muldet sig fast, efter Kjød de graadigen higed.
Helten Euaimons fortrinlige Søn Eurypylos mærked
Aldrig saasnart, hvor haardt af de mylrende Spyd han blev kuet,
Førend han nærmed sig Aias, og slynged sin lynende Landse.
Phausias' Søn Apisaon, den Folkdrot, nedenfor Brystet
Landsen i Leveren gik, saa Knæerne segned paa Stedet.
Frem Eurypylos foer, og rev hans Rustning af Skulder,
Men da den Helt Alexandros, i Fagerhed Gudernes Lige,
Skued Eurypylos ivrig ifærd med at plyndre den Faldne,
Spændte han Buen imod ham, og stød ham en Piil i det høire
Laar, da knak Piilrøret, og tyngende hang det i Lænden.
Hen til Landsmandsskaren han veeg, for Døden at undflye,
Høit han hæved sin Røst, af Danaerne hørtes den vide;
Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Standser og svinger omkring! beskjermer mod Jammerens Timer
Aias, som knuges saa svart af Spydkast. Neppe han slipper
Hjem i Behold fra den buldrende Kamp; thi træder mod Fienden
Freidig i Kreds om Aias, den vældige Telamonide!

Saaledes høit den saarede Helt Eurypylos raabte.
Krigerne rykked ham nær, høit løfted de Spyd, og mod Skulder
Knuged de Skjoldene hardt, da kom dem Aias imøde,
Standsed, og vendte sig om, da Brødrenes Skare han naaede.
Saa de fristed en Kamp, der med blussende Ild er at ligne.
Skummende løb imens de Neleiske Heste fra Stridsmark
Hjem med Nestor og Folkenes Drot den bolde Machaon.
Øie paa denne nu fik den herlige rappe Peleide,
Just som han stod ved den agtere Stavn af sit bugede Fartøi,
Skuende hen over Kampens Besvær og Forfølgelsens Jammer;
Flux til Patroklos med lydelig Røst han henne fra Skibet
Raabte; det hørte den trofaste Ven, og styrted af Teltet
Ud, livagtig som Ares, — og dermed begyndte hans Jammer.
Først til Orde nu tog den kraftige Søn af Menoitios:
Siig mig, hvi kalder du paa mig, Achilles! hvad er din Begjæring?
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Herlige Menoitiade! mig inderlig kjær i mit Hjerte!
Vist vil Achaierne snart, tør jeg troe, med ydmyge Bønner
Favne mit Knæe, thi nu er de stedt' i ulidelig Vaande.
Gak nu Patroklos, du Yndling af Zeus, til Nestor og spørg ham,
Hvem den Saarede var, som han nys hjemaged fra Kampplads.
Helten Machaon, Asklepias' Søn, han rigtignok bagfra
Lignede grandt, dog kunde jeg ei faae hans Aasyn at skue,
Gangerne løb mig forbi, og strapt de travede fremad.
Saa han talte, Patroklos adlød, hvad Vennen befoel ham,
Flux han iled afsted til Achaiernes Snekker og Telte.
Aldrig saasnart til Oldingens Tjald kom hine tilbage,
Før de fra Karm nedsteg til den alternærende Jordbund.
Flux Eurymedon, Svenden saa flink, afaaged hans Heste,
Medens de selv, for at kjøle den Sved, som paa Kjortlerne klæbed,
Stilled sig hen mod den svalende Vind, som lufted fra Stranden.
Derpaa de treen under Tjald og satte sig begge paa Løibænk.
Strax Hekamede, den haarfagre Møe, tillaved dem Mundgodt,
Helten Arsinóos' Datter; dengang Achilles forstyrred
Tenedos, kom hun i Oldingens Vold, thi Achaierne udsaae
Hende til Nestor, da høit hun stod blandt Qvinder i Snille.
Først et stadseligt Bord, velblanket, med staalblaae Fødder,
Rykked hun frem, hvor de sad, og en Skaal af Kobber paa Bordet

Stod med Løg at æde til Drik og med guulbruun Honning;
Brød af det knuste velsignede Meel ved Siden hun lagde,
Stilled saa frem en Pokal, medbragt af Gubben fra Hjemmet,
Smukt beslagen med Nagler af Guld, og forsynet med fire
Hanke, paa hver af disse man saae to hakkende Duer,
Kunstigen bilded' af Guld, to Bunde den havde forneden.
Kun med Besvær, naar Pokalen var fuld, en Anden fra Bordet
Løsted den, Nestor saa gammel han var den løsted med Lethed.
Heri den deilige Møe, Gudindernes Lige, nu blanded
Først den Pramniske Viin, i denne hun rev med en Malmkniv
Gedemelksost, og det hvideste Meel hun drysed derover,
Bød dem saa drikke den lædskende Drik, da den færdig var lavet,
Og da de begge ved Drik den brændende Tørst havde slukket,
Mored de sig med at snakke, mangt Ord med hinanden de skifted.
Frem i Døren nu treen Patroklos, en Mand som en Guddom;
Op fra sin prægtige Stol sprang Gubben saasnart han ham skued,
Greb hans Haand, og førte ham ind, og bød ham at sidde;
Ei dog Patroklos bevæge sig lod, men gav ham til Gjensvar:
Beed mig ei om at sidde, gudlignende Gubbe! jeg tør ei;
Værdig og streng er den Mand, som skikked mig hid for at spørge,
Hvem den Saarede var, som du nys hjemaged fra Kampplads.
Dog, nu veed jeg det alt, her seer jeg Machaon, den Folkdrot.
Nu maa jeg hjem for denne Besked Achilles at bringe.
Selv tilfulde du veed, Ærværdige! hvad for en heftig
Mand han er, knap gaaer den Uskyldige frie for hans Anke.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Hvi bekymrer Achilles sig saa om Mænd af Achaia,
Som i den hidsige Kamp blev saarede? Lidet han kjender
Al den Jammer, som Hæren har hjemsøgt; de herligste Kæmper
Ligge ved Skibene nu, og martres af Stik og af Vunder;
Qvæstet er Tydeus's Søn, den vældige Helt Diomedes,
Stungen af Spyd er Odysseus og Atreus's Søn Agamemnon,
Og af en Piil Eurypylos dybt blev saaret i Lænden,
Nys desuden jeg Krigeren her hjemførte fra Kampplads,
Ramt af en Piil fra Streng, men Achilles den vældige Kæmpe
Føler ei Ynk med Danaernes Folk, han ændser dem ikke;
Bier maaskee han endnu, til de hurtige Skibe ved Stranden
Trods Argeiernes Magt opbrændes af hærgende Flammer,

Medens for Føde vi myrdes af Fjenderne? Jeg har jo ikke
Længer den Kraft, jeg havde tilforn i de smidige Lemmer;
Gid jeg var ung endnu, og min Kraft urokket som fordum,
Dengang vi Pyliske Mænd og Eleiernes Folk for et Qvægran
Laae med hinanden i Krig, og jeg Helten Itymoneus fældte,
Som var fra Elis, Hypeirochos' Søn, og til Fyldest for Ranet
Vandt mig et klækkeligt Bytte. Han stred til Værn for sit Fæmon,
Men af min Haand floi Spydet og ramte ham; forrest i Skaren
Faldt han, og Flokken af Bønder, som fulgte ham, tog til at flygte.
Saare betydeligt Bytte vi trindt fra Markerne hjemdrev,
Først halvhundrede Drifter af Køer, saa ligesaamange
Hjorder af uldrige Faar, af børstede Sviin og af Geder,
Guulbrune Heste desuden vi vandt, vel hundred og femti,
Lutter fortrinlige Hopper, med pattende Fol var de Fleste.
Til det Neleiske Pylos vi drog saa hjem med vort Bytte,
Alt var det Nat, da til Byen vi kom, høit frydet sig Neleus,
At jeg af Alder saa ung havde vundet saa glimrende Hærfang.
Men da det gryed ad Dag, indstævned Herolder til Møde
Samtlige Mænd, som paa Qvæg havde Krav i det hellige Elis;
Alle det Pyliske Folks raadgivende Mænd sig forsamled,
Byttet at skifte, thi Krav paa Epeierne havde de Fleste.
Folket i Pylos var lidet, derfor havde Trængsler vi fristet,
Alt for adskillige Aar havde stærken Herakles os anfaldt,
Svart mishandled han os, og de gjæveste Helte blev dræbte.
Tolv i Tallet vi var, vi Sønner af Ædlingen Neleus,
Jeg var nu ene tilbage, omkomne var alle de Andre.
Frække ved denne vor Nød blev Epeiernes malmklædte Sønner,
Jevnlig de krænked os svart, og oved formastelig Udaad.
Neleus af Byttet sig tog en Drift af Køer, og en stor Flok
Faar, trehundred han søgte sig ud, med Hyrder tillige,
Thi et betydeligt Krav i det hellige Elis han havde.
To Par Veddeløbsheste med Karm han havde til Dystløb
Sendt at vinde den lovede Priis; tilveds om en Trefod
Skulde de løbe, men Folkenes Drot Augeias beholdt dem,
Skikked kun Svenden tilbage, for Gangerne saare bedrøvet.
Saaledes egget til Harm ved formastelig Gjerning og Tale,
Tog han selv en umaadelig Deel, men Resten blandt Folket
Skifte han lod, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.

Saaledes sysled med dette vi travlt, og rundtom i Staden
Offer vi Guderne bragte, men tredie Dagen derefter
Rykked i Skarer Epeierne frem med al deres Styrke,
Kæmper og Heste; i Krigernes Hær var de to Molioner,
Børn endnu, ei drevne tilgavns i den stormende Krigsfærd.
Fjernt ved Alpheios's Strøm i det sandige Pylos paa Grændsen
Ligger en Stad, Thryoessa ved Navn, paa en skraanende Bakke,
Den omringed de trindt, tilsinds at lægge den øde.
Men da de streifed paa Sletten omkring, kom Pallas Athene
Farende ned fra Olymp, og bød os gribe til Vaaben
Midt om Natten; ei søvnige Mænd hun kaldte til Leding,
Gridsk paa Kamp var det Pyliske Folk, men mig vilde Neleus
Ei lade drage tilfelts, og Gangerne skjulte han for mig,
Saasom han end til Krigens Besvær udygtig mig troede.
Dog blandt Skaren af Kæmper tilvogns jeg Berømmelse vandt mig,
Skjøndt jeg var dragen tilfods, saa leded Athene min Kampfærd.
Hist er en Flod, Minyeios ved Navn, som falder i Havet
Nær ved Arene, og der vi Pyliske Stridsvognskæmper
Vented paa Morgenens Komme, did strømmede Skarer af Fodfolk.
Derfra vi drog med hele vor Magt i Rustningens Plader,
Henimod Middag vi kom til Alpheios's hellige Vande.
Der vi bragte den mægtige Zeus fortrinlige Offre,
Slagted en Tyr til Alpheios, en Tyr til Poseidon tillige,
Men til Athene til Offer vi tog af Hjorden en Qvie;
Dernæst i Leiren vi holdt Qvælsmaaltid, Fylke for Fylke,
Føied os derpaa til Roe, hver Kriger i Rustningens Plader,
Langs den bølgende Flod, men Epeiernes modige Krigsfolk
Stod om Byen imens, tilsinds at lægge den øde;
Skue de maatte dog først en svar og gruelig Kampdaad;
Thi da den lysende Sol stod op over Jorderig vide,
Styrted vi frem til Strid med Bønner til Zeus og Athene.
Da det til Kamp nu kom mellem os og Epeiernes Skare,
Dræbte jeg først en Mand, og tog hans vælige Heste,
Mulios hedd' han, Augeias's Maag, som havde den blonde
Viv Agamede tilægte, af Konningens Døttre den ældste,
Lægende Urter hun kjendte saamange som voxe paa Jorden.
Just som han stormede frem, med min kobberne Landse jeg traf ham,
Brat han segned i Støv, og springende op paa hans Stridskarm

Foran i Krigernes Skare jeg kom, og Epeiernes Kæmper
Flygted og spredte sig ad, da de saae Vognstridernes Hovding
Falde, den Helt saa bold, udmærket i Krigernes Skare.
Løs paa Fienden jeg foer, som Stormen fra sortnende Regnsky;
Femti Vogne jeg tog, og fra hver af Vognene tvende
Krigere fæstede Tanden i Muld, af min Landse betvungne.
Aktors Sønner de to Molioner jeg havde vist ogsaa
Dræbt, havde ei deres Fader, den vældige Ryster af Jorden,
Snappet fra Kampen dem bort, og trindt i Taage dem hyllet.
Glimrende Seier forundte nu Zeus os Pyliske Kæmper,
Thi vi forfulgte dem strapt langt hen over Sletten saa vide,
Kæmper for Fode vi slog, og sanked os prægtige Vaaben,
Indtil med Ganger og Karm vi Buprasions Hvedemark naaede,
Og det Oleniske Field, og Aleision, hvilken man kalder
Bakken, og hvor os Athene befoel at rykke tilbage;
Der den Sidste jeg vog, og standsed min Færd, men til Pylos
Gangerne hjem med Achaierne løb fra Buprasions Marker,
Prisende høit blandt Guderne Zeus, blandt Mennesker Nestor.
Saadan en Kæmpe jeg var, af jeg var det engang, men Achilles
Høster kun Frugt for sig selv af sin Tapperhed; angre med Taarer
Skal han det sikkerlig dybt, naar Folket er gaaet tilgrunde.
Kiæreste! mangen Formaning din Fader Menoitios gav dig
Alt paa den Dag, han fra Phthia dig sendte til Kong Agamemnon;
Begge tilstede vi var, baade jeg og Helten Odysseus,
Selv i Hallen vi hørte hvert Ord han dig lagde paa Hjerte;
Komne vi var paa vor Reise til Peleus's prægtige Kongsgaard,
Dengang vi trindt i Achaia opfordrede Folket til Orlog.
Der i Borgen vi traf baade dig og Helten Menoitios,
Ogsaa Achilles var der, og Peleus den aldrende Vognhelt
Risted til Lyneren Zeus en Tyrs tykflommede Bove
Midt i den hegnede Gaard, et Bæger af Guld han i Haanden
Holdt, og blussende Viin paa det brændende Offer han stænked,
Mens I To havde travlt med Kiødet; da treen i det samme
Begge ved Porten vi frem, op sprang forbauset Achilleus,
Greb vore Hænder, og leded os ind, og bød os at sidde,
Gav os saa Giæstebeværtning, som skielligen rækkes en Fremmed,
Men da med Mad og Drikke vi saa havde gjort os tilgode,
Tog jeg Ordet paastand, og bød Eder drage paa Krigstog,

Rede til Sligt var I strax, da lød Eders Fædres Formaning.
Først den bedagede Peleus sin Søn Achilles formaned,
Altid at være den Første, udmærket i Heltenes Skare.
Dig formaned saalunde Menoitios, Sønnen af Aktor:
Høit i Byrd over dig, min Søn! staaer Helten Achilleus,
Du est ældre, men han er dig langt overlegen i Manddom,
Staae ham da troligen bi med Raad og gavnlig Formaning,
Leed ham med venlige Bud, til det Gode han følger dig gjerne.
Saa formaned dig Gubben; det reent du glemte, men nu da
Mind Achilles om dette, maaskee han lader sig bøie,
Thi hvo veed, om ikke dit Ord ved Gudernes Medhjelp
Rører hans Hu, god er jo en Vens paamindende Tale.
Gyser hans Sind maaskee af Gru for et varslende Gudsord,
Har hans ærværdige Moder fra Zeus forkyndt ham et Saadant,
Vel! saa sende til Kampen han dig, og dig give til Ledtog
Hele sit Folk, kanskee du et Lys Danaerne vorder.
Dertil sin prægtige Rustning i Striden han lade dig bære,
Hændes da turde det vel, at Troerne standsed med Kampen,
Holdende dig for ham, og Achaiernes krigsvante Sønner
Aanded i Qvalden paany, og vandt lidt Frist med at kæmpe.
Frisk og umindsket er al Eders Kraft, kampmodige Stridsmænd
Bort fra Skib og fra Tjald I let kan jage til Staden.
Saa han taled, og Lyst i Patroklos's Hjerte han vakte.
Langs med Skibene hjem han løb til Peleiden Achilleus,
Men da i Løbet han kom til den Konning Odysseus's Snekker,
Hvor det Achaiske Folk kom sammen til Møder og Retsthing,
Hvor ogsaa Altrene stod, som de bygged til Gudernes Ære,
Da imøde ham kom den herlige Søn af Euaimon,
Helten Eurypylos; saaret fornys af en Piil udi Lænden,
Linked fra Slaget han hjem, og ned ad Hoved og Skuldre
Dryppede Sveden ham vaad, men ud af den smertende Vunde
Piblede Blodet saa sort, dog havde han ganske sin Samling.
Ynk ved Synet betog den kraftige Søn af Menoitios,
Og med bevingede Ord han klagende talte saalunde:
Ak! Danaernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Skal I da virkelig nu saa fjernt fra Venner og Hjemstavn
Mætte med hviden Fedt i Troia de hurtige Hunde?
Dette du sige mig dog, Eurypylos, Ætling af Guder!

Kan det Achaiske Folk sig staae mod den vældige Hektor?
Eller vil nu tilgrunde de gaae, af hans Landse betvungne?
  Strax den forstandige Helt Eurypylos gav ham til Gjensvar:
Ædle Patroklos, du Ætling af Zeus! for Achaiernes Sønner
Gives ei Redning, men brat maae de tye til de tjærede Skibe.
Alle de Mænd, som ellers i Kamp betedde sig kjækkest,
Ligge ved Skibene nu, og martres af Stik og af Vunder,
Hvilke dem Troerne slog, hvis Kraft tiltager bestandig.
Frels nu mig i min Nød, og mig bring til det tjærede Fartøi,
Skjær mig Pilen af Lænd, og vask af Saaret med lunket
Vand det fortladne Blod, og bestrøe det med dulmende gode
Urter, hvis Kraft du selv, som man siger, har lært af Achilleus,
Som havde Cheiron til Lærer, den braveste Mand af Kentaurer.
Thi vore Læger, saavel Podaleirios som Machaon, —
Saaret er selv den Ene, og hisset i Tjald, kan jeg tænke,
Ligger han trængende selv til Hjelp af en duelig Badskjær,
Medens den Anden en drabelig Dyst udholder paa Sletten.
  Ham tiltaled igjen den kraftige Søn af Menoitios:
Hvordan bedrive vi dette, Eurypylos! hvad skal vi gjøre?
Ile jeg maa at bringe Besked til Helten Achilleus,
Som den Gereniske Nestor, Achaiernes Fader, befoel mig,
Dog forlade dig her i Vaande bestedt vil jeg ikke.
  Talt, og Drotten paastand om Livet han greb, og i Tjalden
Førte ham ind, hvor hurtig en Svend udbreded en Kohud;
Der han lagde ham ned, med en Kniv udskar han den hvasse
Stingende Piil af Lænden, og vasked af Saaret med lunket
Vand det fortladne Blod, og bestrøede det saa med en bitter
Rod, som med Haanden han smuled, en dulmende Rod, som hans Smerter
Stilled; da standsede Blodet sit Løb, og Saaret sig lukked.

Tolvte Sang.

Kampen om Muren.

Saaledes hist udi Tjald den kraftige Søn af Menoitios
Pleied Eurypylos' Saar, men Achaier og Troer i Hobe
Dystede svart med hinanden imens, dog ei skulde Graven
Eller den brede høitliggende Muur, som Danaerne bygged
Flaaden til Værn med en Grav omkring, dem længer beskjerme.
Ei havde Festhekatomber de bragt de salige Guder,
At deres hurtige Skibe med samt det herlige Krigsgods
Trygt kunde ligge bag Muren i Fred; mod Gudernes Villie
Bygget den var, thi kunde den ei blive staaende længe.
Medens Achilles var harmfuld, og Hektor endnu var ilive,
Medens Kong Priamos' Stad end ei var styrtet i Gruset,
Stod ogsaa fast og urokket Achaiernes mægtige Muurværk;
Men da de kjækkeste Mænd i Troernes Folk vare faldne,
Mange Danaer var dræbte, men Mange dog levned' ilive,
Priamos' mægtige Stad i den tiende Aaring forstyrret,
Og det Argeiiske Folk paa Skibene draget til Hjemmet,
Da beslutted Poseidon i Raad med Phoibos Apollon,
Muren at smuldre til Støv, ved imod den at reise de stærke
Floder, som springe fra Ida, og ud i Havet sig styrte:
Granikos, Rhesos, Skamandros, den hellige Flod, og Karesos,
Rhodios samt Heptaporos, Aisepos, og Simoisstrømmen,

Hvor der var falden i Sandet mangfoldige Tyrehudsskjolde,
Kobberne Hjelme og kraftige Mænd, Halvguder af Herkomst.
Flux omskifted Apollon Flodgabenes Retning, og Strømmen
Ind mod Muren han drev ni samfulde Døgn, mens Kronion
Idelig regned, at Muren desfør kunde skylles i Havet.
Selv foran Jordrysteren gik med sin mægtige Treforк,
Ud i det bølgende Vand han styrted Befæstningens Grundlag,
Stammer og Steen, som Achaierne suurt have reist til Forstandsning,
Jevned saa Pladsen igien ved det brusende Hav Hellespontos,
Dækkede derpaa med Dynger af Sand Søkysten saa vide,
Efterat Muren var sløifet, og drev hver Flod i sin Rende
Ned, hvor de rulled tilforn deres klarthenrislende Vande.
Sligt skulde Phoibos Apollon engang med stærken Poseidon
Sætte med Tiden iværk, nu rasede Bulder og Kampgnye
Rundt om den holdige Muur, huult bragede Taarnenes Bjelker
Under de hyppige Kast, og kuede hardt af Kronions
Svøbe Danaerne holdt sig ved Skibene spærrede inde,
Skjælvende svart for Hektor, den kraftige Fiendeforfærder;
Nu som tilforn i Kamp paa Veie han tog som en Stormvind.
Som naar en Løve hvad eller en Vildbas, krye af sin Styrke,
Dreier sig tit, naar af Hundes og Jægeres Flok den forfølges,
Tæt til hinanden de stille sig da i sluttede Skarer,
Løven at møde, og Spyd paa Spyd af Haanden de kaste,
Dog dens kraftige Hjerte ei gruer endda, ikke heller
Skræmmes den bort, men bøder tilsidst med sit Liv for sin Kjækhed,
Jevnlig den dreier sig om, for Mændenes Rækker at friste,
Hvor den da styrter sig ind, der spreder sig Mændenes Skare:
Saa bevæged sig Hektor i Krigernes Sværm, da han ivrig
Bød sine Mænd over Graven at gaae; de vælige Heste
Dristede ei slig vovelig Færd, men oppe paa Brynet
Stod de og hvrinskede høit, dem skræmmede Graven den brede,
Springet var just ikke kort, og med Karm at age derover,
Var ikke let, thi skak fremragede Brinken paa begge
Sider saa lang den var, og med spidstilhuggede høie
Pæle det inderste Bryn var besat, dem Achaiernes Sønner
Ned havde rammet i Mængde til Værn mod fiendtlige Krigsfolk;
Der kunde Hest med rullende Vogn umulig gaae over,
Svart Fodfolkene dog havde Lyst, den Daad at forsøge.

Frem nu Polydamas treen for den dristige Hektor og sagde:
Hektor og øvrige Drotter for Troer og Ledtogskæmper!
Ei er det klogt over Graven at drive de vælige Heste,
Slem at gaae over tilvisse den er, spidshuggede Pæle
Stande jo trindt, og Achaiernes Muur bag disse sig hæver.
Der kan Kæmper tilvogns jo ei gaae ned og tillige
Slaaes med Fienden, i Snevringen vist mangt Saar vilde vanke.
Ja! hvis Tordneren Zeus af Harm mod Achaiernes Sønner
Agter at knuse dem ganske, og Troerne skjenker sin Bistand,
Ønske jeg vilde da ret, at sligt blev snarlig iværksat,
At uden Rye hensegne de maae langt borte fra Argos,
Dog hvis de vende sig om, og fra Flugt til Forfølgelse storme
Rask fra Skibene mod os, og ud i Graven vi kastes,
Aldrig forsand da kommer et Bud fra Kampen tilbage
Hjem til Priamos' Stad, hvis Achaierne vende sig freidig.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Svendene blive med Ganger og Karm ved Graven tilbage,
Selv derimod tilfods i Rustningens straalende Plader
Følge vi Hektor tilhobe, thi ei vil Achaiernes Sønner
Kunne bestaae, hvis Død og Fordærv dem alt er berammet.
Saa han talte, hans tjenlige Raad godt huede Hektor.
Flux i Rustningens Plader til Jord nedsprang han fra Stridsvogn.
Heller ei blev i Flokke paa Karm de øvrige Troer,
Ned tilhobe de sprang, da de saae den herlige Hektor.
Derpaa befoel Enhver sin Kudsk at forblive ved Graven
Holdende stille med Gangernes Spand tilbørlig i Orden.
Krigerne treen fra hinanden, i fem Hærfylker fordeelte
Slutted de sammen sig fast, og fulgte saa Drotterne freidig.
Frem med Hektor og Helten Polydamas rykked den Første,
Størst i Tal, og dygtigst til Strid, og begjærligst tillige
Muren at storme, for Kamp at bestaae ved de bugede Snekker.
Disse som tredie Høvding Kebriones fulgte, men Hektor
Lod en ringere Mand end Kebriones blive ved Vognen.
Paris, Agenor og Helten Alkathoos førte den Anden;
Helenos samt den fagre Deiphobos, Priamos' Sønner,
Førte den Tredie, til dem som tredie Høvding sig slutted
Asios, Hyrtakos' Søn, som var kommen med rødbrune store
Heste fra Byen Arisbe ved Floden Selleis's Bredder.

Helten Aineias, Anchises's Søn, anførte den Fjerde;
Ham Archelochos fulgte, samt Akamas, to af Antenors
Sønner, som begge tilgavns forstod sig paa alskens Kampfærd.
Men de fortrinlige Ledtogsfolk anførte Sarpedon;
Selv til Følge han Glaukos og Asteropeios sig kaared
Saasom de begge ham tyktes at være de gjæveste Kæmper
Næst ham selv, høit stod han i Tapperhed over dem Alle.
Da nu med dygtige Skjolde de fast havde sluttet sig sammen,
Ginge de rask mod Danaerne løs i den Troe, at de ikke
Kunde sig staae, men brat vilde tye til de tjærede Skibe.
Alle de øvrige Troer og langveishentede Krigsfolk
Fulgte det Raad, som den bolde Polydamas havde dem givet;
Ikke dog Asios, Hyrtakos' Søn, den behjertede Høvding,
Lysted at lade sin Svend med Hestene blive tilbage,
Men til de hurtige Skibe han vilde med Gangerne kjøre,
Ret som en Daare forsand, thi de rædsomme Dødens Gudinder
Ei undslippe han skulde, og stolt paa rullende Stridskarm
Vende fra Skibene hjem til den stormomsusede Kongstad,
Skjebnens den lede Gudinde i Mulm ham hylled forinden,
Ramt med Spyd af Deukalions Søn Idomeneus faldt han.
Hen til Venstre han styred ad Skibene, just hvor fra Sletten
Nys med Ganger og Vogn Achaierne hjem vare dragne;
Did paa sin Karm han rullede frem, men kommen til Porten
Fandt han ei Fløiene stængede til med den mægtige Tværbom,
Aabne paa Gab nogle Mænd dem holdt, for en eller anden
Landsmand at bjerge, som hjem til Skibene flygted fra Kampen.
Did med velberaad Hu han Gangerne drev, og med Skrigen
Fulgte hans Mænd i den Troe, at Achaierne nu ikke længer
Kunde sig staae, men brat maatte tye til de tjærede Skibe,
Daarer forsand, ved Porten de traf to dygtige Kæmper,
Modbesjelede Mænd af Lapithernes krigerske Stamme.
Een af dem var Peirithoos' Søn, Polypoites den stærke,
Helten Leonteus den Anden, en Mand som den morderske Krigsgud.
Lige foran den kneisende Port havde Begge sig stillet;
Ret som paa Fjeldenes Tind et Par høitoppede Eger,
Som udi Rækker af Aar baade Regnen og Stormene trodse,
Fæstede dybt med svære og langthenrindede Rødder;
Saaledes stode de nu i Lid til Kraft og til Arme,

Ventende kjækt og uden at grue Kong Asios' Angreb.
Ind mod den stærkopbyggede Muur med vildene Kampskrig
Foer nu Troernes Flok med høitopløftede Skjolde
Frem med Asios, Drotten saa rank, med Jamenos, Thoon,
Akamas, Asios' Søn, Oinomaos og Helten Orestes.
Inde bag Muren Achaiernes Folk de tvende Lapither
Nys indstændig formaned, om Skibene tappert at værne;
Da de nu saae de Troiske Mænd fremstorme mod Muren,
Og i det samme Danaerne skreg og grebes af Rædsel,
Frem da styrted de begge, og kæmpede udenfor Porten
Som et Par glubende Basser, der kjækt i Bjergenes Skove
Holde mod Jægerne Stand, der med Hunde sig støiende nærme;
Styrtende frem paaskraa i Spring afknække de rundtom
Træerne nede ved Roden, og Tændernes Gnidsel man hører,
Indtil en Mand dem rammer med Spyd, og berøver dem Livet.
Saaledes klirred om Mændenes Bryst den straalende Rustning,
Ramt af Troernes Spyd, thi kjækt de sig værged i Kampen,
Stolende trygt paa Armenes Kraft og paa Mænd, som deroppe
Kasted paa Fienden med Steen fra de stærkopbyggede Taarne,
Værnende kjækt om sig selv, om de hurtige Snekker og Leirens
Tjalde, og ret som til Jord nedfalde de fygende Sneeduun,
Hvilke den kulende Blæst, som ryster de mørknende Skyer,
Strøer i tusinde Tal paa den sædfrembringende Jordbund,
Saaledes føg nu Steen og Spyd fra Danaers og Troers
Hænder i myldrende Hob, og Hjelme med buklede Skjolde
Dønnede hæst ved de hyppige Ram af mægtige Kampsteen.
Ud i Klage da brød, og slog sig af Harme paa Laaret
Asios, Hyrtakos' Søn, og tog fortvivlet til Orde:
Fader Kronion! en Gud est du vorden forsand, som din Glæde
Sætter i Svig; ei faldt det mig ind, at Achaiernes Helte
Dristede kjækt at bestaae mod vor Kraft, vore knusende Hænder.
Dog ret ligesom Bier og Vesper, de midievevre,
Som ved den knudrede Stie mellem Fjeldene bygge sig Reder,
Ei deres Vaaning i Klippernes Kløft forlade, men hjemme
Bie til Jægerne komme dem nær, om Ynglen at værne,
Saa vil Mændene her, hvorvel kun to udi Tallet,
Ei fortrække fra Porten, før enten de slaae eller falde.
Talt; dog ei ved sit Ord han rokkede Zeus's Beslutning;

Hektor han havde bestemt hiin glimrende Hæder at skjenke.
  Midlertid kæmped de øvrige Mænd ved de øvrige Porte;
Dog for svart det mig var som en Gud at melde det Hele.
Thi som en blussende Ild var Kamp ved den mægtige Steenmuur
Vakt overalt, og Argeiernes Folk, nødtvungne, forsagte,
Kæmped til Skibenes Værn; bekymrede vare tilhobe
Alle de Guder, som ellers i Kamp Danaerne bistod.
  Frem til Strid og drabelig Dyst Lapitherne stormed;
Først Peirithoos' Søn, den kraftige Helt Polypoites,
Damasos traf med Spyd i hans Hjelms kinddækkende Plade;
Slet kun boded den kobberne Hjelm, thi heelt gjennem denne
Løb Spydsodden, saa Skallen blev knuust, og al Hjernen derinde
Sprøitede frem, saalunde han vog ham midt i hans Fremfart.
Næst efter denne han Ormenos vog, saa dræbte han Pylon.
Men mod Antimachos' Søn Hippomachos styrted Leonteus,
Ætling af Ares, og stødte sit Spyd ind gjennem hans Livgjord,
Og da han saa fik draget af Balg sit hvæssede Slagsværd,
Brød gjennem Stimlen han ind, og Antiphates først han ihjelslog,
Foer ham tillivs, og hug, saa til Jorden han styrtede baglænds;
Derpaa han hug Jamenos ned, og Orestes og Menon,
Disse tilhobe til Jorden han styrtede, En efter Anden.
  Mens nu disse den funklende Malm afdroge de Faldne,
Rykked med Hektor til Kamp og Polydamas Gutternes Skare,
Størst i Tal, og dygtigst til Strid, og begjærligst tillige
Muren at storme, for Ild paa Danaernes Snekker at stikke.
Men da til Graven de kom, en Stund raadvilde de stode;
Thi som de vilde gaae over, da svang sig en Fugl gjennem Luften,
Flyvende høit mod Vest kom en Ørn tværs hen over Hæren,
Fast i Kløerne holdt den en rød afskyelig Slange,
End ilive, den sprælled, ei glemt den havde sin Stridslyst,
Hovedet skjød den tilbage, og oppe ved Halsen i Brystet
Stak den Ørnen, som skrigende høit af forsmædelig Pine
Slap den, og smed den fra sig, og midt i Skaren den nedfaldt,
Selv for den pustende Vind med et Skrig stak Ørnen i Skyen.
Troerne skjalv, da ligge de saae den bugtede Slange
Midt i Kredsen, et Tegn fra den skjoldbedækte Kronion.
Frem nu Polydamas treen for den dristige Hektor og sagde:
  Hektor! din Vane det er paa Thing at fuse mig over,

Taler jeg end til vor Tarv! vel sandt, det skikker sig ikke,
Hverken i Felten ei heller paa Thing, at en Mand udaf Folket
Siger et Muk dig imod, langt meer, at han fremmer din Hæder;
Dog vil jeg sige dig nu, hvad der tykkes mig være det Bedste:
Lader os ei mod Fienden til Kamp ved Skibene drage,
Thi slig Ende det tager bestemt, saa sikkert som Fuglen
Just sig viste for Troernes Mænd, da de vilde gaae over,
Ørnen, som flyvende høit mod Vest tvers hen over Hæren,
Fast i Kløerne holdt en rød afskyelig Slange,
End ilive, dog Snogen den slap, før den naaede sin Rede,
Bringe sin Fangst til Ungerne hjem, det lykkes den ikke,
Saa skulle vi ei heller, om end vi sprænge med Vælde
Baade Danaernes Muur og Port, og paa Flugten dem jage,
Komme fra Skibene hjem i Behold ad de Veie vi ginge;
Mangen en Troer forsand vil hist vi lade tilbage,
Dræbt af Achaiernes Spyd i Kamp til Skibenes Forsvar.
Saa udtyded det vist hver Tegnsudlægger, som Varsler
Grandt at tolke forstaaer, og Folket hans Ord vilde lystre.
Svared med rynkede Bryn den hjelmomstraalede Hektor:
Ordet, du her haver talt, Polydamas! huer mig ikke;
Vistnok et andet og snildere Raad udtænke du kunde;
Hvis du for Alvor har virkelig meent, hvad nylig du sagde,
Da maae jo Guderne selv dig al Forstand have rovet,
Du som formaner os nu til at glemme den vise Kronions
Raad, dem han selv mig saa sikkert og vist har bebudet og tilsagt.
Du forlanger mig her, at de fjærudspilende Fugle
Lystre vi skal; dem ændser jeg ei, dem agter jeg ikke,
Enten de flyve til Høire mod Dagningen hen og mod Solen,
Eller til Venstre de svinge sig hen mod det taagede Mørke.
Nei! adlyde vi vil den høie Kronions Befaling,
Han som er øverste Drot over Guder og Mennesker alle,
Eet er det gyldigste Varsel, sit Fædreneland at forsvare.
Dog, hvi skjælver vel du for Strid eller drabelig Kampfærd?
Om end alle vi Andre i Kamp ved Argeiernes Skibe
Lode vort Liv, at du skulde døe, var ei at befrygte;
Ei har du Mod til at slaaes eller kjækt at vente paa Fienden;
Dog hvis du selv fra Strid unddrager dig, eller forlokker
Andre ved taabelig Snak til bort fra Kampen at trække,

Da skal du ramt af mit Spyd paastand opgive din Aande.
Saa han taled, og ilte foran, ham fulgte de Andre
Med et forfærdeligt Raab, men Zeus Lynstraalens Behersker
Reiste paastand en rygende Storm fra Toppen af Ida,
Som imod Skibene drev al Støven; Achaiernes Kampmod
Listed han bort, men Hektor og Troerne Hæder han skjenked.
Stolende trygt paa Guddommens Tegn og paa dygtige Kræfter
Stræbte nu Troernes Mænd at styrte Danaernes Muurværk;
Monningen rev de fra Taarnene løs, Brystværnet de nedbrød,
Vælted med Stænger omkuld de langtfremspringende Stiver,
Hvilke man først til Taarnenes Værn havde drevet i Jorden.
Dem omkasted de brat, og haabede Muren at sprænge,
Dog endda ikke veeg Danaernes Helte fra Pladsen;
Flux med Skjoldene sloge de Hegn om det styrtede Brystværn,
Kasted saa Steen og Spyd paa de muurbestormende Fiender.
Oppe ved Taarnene gik med Formaning Aianterne begge
Ivrig omkring overalt, at vække Danaernes Kamplyst.
Mildt tiltalte de Somme, men barsk udskammed de Andre,
Naar de fik Øie paa En, som feig fra Striden sig unddrog:
Venner! hvad enten I er af de Vaageste, eller de Bedste,
Eller som Folk er flest, eens dygtige Mænd til at kæmpe
Er ikke Alle, men nu er der Arbeide nok for os Alle,
Dette formærker I visselig selv; ei lade sig Nogen
Lokke ved truende Ord til hjem at vende til Flaaden!
Nei, fremad! mine Venner! opmuntrer hinanden til Kjækhed,
Om den Olympiske Lyner maaskee det Held os forunder,
Fienden at trænge tilbage, og hjem til Byen at drive.
Saaledes raabte de høit, og livned Achaiernes Kampfærd.
Som naar i Vinterens Tid Snefloggerne falde fra Himlen
Tykt, naar den raadsnilde Zeus er tilsinds, at Sneen skal styrte
Ned over Menneskens Børn, for at vise dem klart sine Pile;
Blæsten han dysser i Roe, og Sneen han strøer, til den skjuler
Bjergenes kneisende Top og høitfremstikkende Pynter,
Kløverbevoxede Sletter og Mændenes frugtbare Marker;
Over det graalige Hav, over Bugt, over Strand den tillige
Drysses, men sluges af rullende Søe, alt Andet forresten
Hylles foroven i Snee, naar fra Zeus den styrter saa vældig,
Saa fløi Stenene tykt fra begge de kæmpende Skarer,

Baade paa Troerne ned, og op mod Achaier fra Troer,
Og en forfærdelig Buldren og Larm langs Muren sig reiste.
Ei dog endnu havde Troernes Mænd og den straalende Hektor
Brudt sig Vei gjennem Porten, og sprængt den mægtige Tværbom,
Havde den vældige Zeus sin Søn den bolde Sarpedon
Ei mod Argeierne hidset, som Løven, der styrter mod Hornqvæg.
Flux til Skjerm foran sig han holdt det blankede Rundskjold,
Prægtigt og smukt, af drevet Metal, en duelig Skjoldsmed
Havde det hamret, og mangt Lag Hud han havde forinden
Nettet med Kramper af Guld, som løb i en Rad langs Randen;
Holdende dette for Bryst, og i Haand to blinkende Landser,
Foer som en bjergfødt Løve han frem, der i længere Tid alt
Ei fik Kjød i sin Mund, og vakt af sit modige Hjerte
Ganger paa Rov mod Faar til den velomhegnede Qvægfold;
Dog om ved Folden den træffer endog paapassende Hyrder,
Rede til Faarenes Værn med Spyd og vagsomme Hunde,
Prøver den først et Forsøg, før fra Stald den lader sig kyse,
Ind den springer og snapper et Faar, eller ogsaa paa Stedet
Vorder den ramt af et Spyd, som rask fløi Hyrden afhænde.
Saaledes egged det dristige Mod den bolde Sarpedon,
Frem at storme mod Muren, og ned at bryde dens Brystværn.
Flux til Glaukos, Hippolochos' Søn, saalunde han talte:
Glaukos! hvi hædred man os bestandigen høiest af Alle
Baade med bredfulde Bægre, med Brad og med Sæde til Høibords
Hist i Lykiens Land? hvi seer man paa os som paa Guder?
Hvi har vi faaet ved Xanthos's Bred en stor og fortrinlig
Lod viinbærende Land og hvedebevoxede Marker?
Derfor det sømmer sig nu, at i Spidsen for Lykiens Kæmper
Rask vi færdes, og ind os styrte, hvor Kampen er hedest,
At man kan sige som saa blandt de pandsrede Lykiske Krigsfolk:
Visselig ei uden priseligt Ry er de Konger, som styre
Lykiens Land, vel sandt, de fortære det fedeste Smaaqvæg,
Og den fortrinligste sødeste Viin, men Kræfter og Kjækhed
Har de, thi forrest blandt Lykiens Mænd bestandig de kæmpe.
Kunde vi begge, min Ven! hvis nu fra Strid vi os unddrog,
Fries for Døden bestandig, og vorde evindelig unge,
Hverken da lysted mig selv blandt de forreste Kæmper at stride,
Heller ei raaded jeg dig at friste den hædrende Kampgang;

Dog da i tusinde Tal nu Dødsgudinder os true,
Dem ingen dødelig Mand formaaer at flye eller undgaae,
Frem da! hvad enten saa vi eller Troerne Hæder skal vinde!
Saa han taled, og uden at vægre sig Glaukos ham adlød.
Rask de rykkede frem med Lykernes talrige Skare.
Ræd blev Menestheus, Peteos' Søn, da disse han skued
Styrte saa truende frem mod det Taarn, hvor han stod til Bevogtning.
Op mod Taarnet han kasted sit Blik, for mulig en Hærdrot
Der at øine, som kunde hans Mænd beskjerme mod Ufærd.
Strax han Aianterne øined, de to kampgraadige Helte,
Ei langt borte, og Teukros, som nys fra Tjalden var kommen,
Hos dem stod, dog kunde hans Raab didhen ikke høres,
Saadan en Larm var paafærde, og høit mod Himmelen gjalded
Dundrende Slag mod Skjolde, mod hesthaarsmykkede Hjelme,
Og mod den stærktilstængede Port, thi Skaren derude
Prøved at sprænge dens Fløie med Magt, og skaffe sig Indgang.
Flux til Aias han skikked med Bud Herolden Thootes:
Skynd dig, bolde Thootes! løb hen og kald mig paa Aias!
Helst paa dem begge tilhobe, thi det vilde være det Bedste.
Sikkerlig kommer det her ret nu til skrækkeligt Mandslæt,
Alt fremtrænge med Kraft de Lykiske Drotter, som altid
Have sig viist som dygtige Mænd i de vældige Kampe.
Dog, hvis Kampens Besvær hist giver dem nok at bestille,
Blot da Telamons Søn, den kraftige Aias, vil komme,
Fulgt af Teukros sin Broder, den høist udmærkede Skytte.
Talt; Herolden hans Ord fornam, og villig han adlød.
Langs Achaiernes Muur han løb det bedste han kunde,
Treen til Aianterne hen, og tog saalunde til Orde:
Hør mig Aianter! I Drotter for pandsrede Mænd af Achaia!
Mig har den ædelig Peteos' Søn hidskikket at bede,
Om den besværlige Kamp I lidt med ham vilde dele,
Helst dog begge tilhobe, thi det vilde være det Bedste.
Sikkerlig kommer det hist ret nu til skrækkeligt Mandslæt;
Alt fremtrænge med Kraft de Lykiske Drotter, som altid
Have sig viist som dygtige Mænd i de vældige Kampe.
Dog, hvis Kampens Besvær her giver Jer nok at bestille,
Blot da Telamons Søn, den kraftige Aias, vil komme,
Fulgt af Teukros sin Broder, den høist udmærkede Skytte.

Talt. Ei vægred sig Aias, den kraftige Telamonide.
Flux til Oileus's Søn med bevingede Ord han sig vendte:
Aias! du selv og den kraftige Helt Lykomedes forblive
Her, og vække Danaernes Mænd til tappert at stride,
Mens jeg selv begiver mig did, for Kampen at møde!
Snart tilbage jeg kommer, naar først jeg hine har hjulpet.
Talt, og afsted sig Aias begav, den Telamonide,
Ham ledsagede Teukros, hans Broder paa fædrene Side,
Pandion fulgte med Teukros, og bar hans krummede Bue.
Frem langs Muren de gik, og da hen de kom hvor Menestheus
Stod paa Taarnet, da kom de tilpas, thi bitterlig kneb det;
Styrtende frem saa vildt som Stormen fra sortnende Regnsky
Havde de Lykiske Høvdinger alt Brystværnet besteget.
Flux de ginge hinanden tillivs under gjaldende Kampskrig.
Aias den Telamonide slog først Epikles tildøde,
Drotten Sarpedons behjertede Ven; med en vægtig og kantet
Steen han traf ham, paa Muren den laae bag Forstandsningens Brystværn
Øverst paa Kampsteensdyssen, ei lettelig skulde med begge
Hænder en Mand den magte, som nuomstunder de fødes,
Selv i den feireste Ungdom, dog høit han løfted og svang den,
Knuste hans blanke fiirkeglede Hjelm, og slog med det samme
Hovedets Been i Qvag, brat styrted han, ret som en Dykker,
Ned fra det kneisende Taarn, og Livet fra Knoglerne flygted.
Just som nu Glaukos, Hippolochos' Søn fremstormed til Angreb,
Oppe fra Muren da traf med en Piil ham Teukros i Armen,
Hvor han bemærked, at Huden var blot, og standsed hans Kampfærd.
Bort fra Muren han lønligen sprang, at Achaiernes Helte
Ei skulde see han var saaret, og spodsk hovere derover.
Mod ihu blev Sarpedon, saasnart han mærked, at Glaukos
Havde forføiet sig bort, dog ei han Kampen forglemte,
Men Thestoriden Alkmaon sit Spyd i Livet han bored,
Trak ham saa Spydet af Liv, saa han fulgte med Spydet og næsgruus
Styrted han ned; da bragede høit den prunkende Rustning.
Derpaa Sarpedon med Hænderne greb i det kneisende Brystværn
Fat med et Ryk, og revnende tvers gav det efter og styrted;
Blottet var Muren foroven, og Vei var aabnet for Mange.
Flux dog Aias og Teukros tillivs ham ginge paa engang;
Teukros en Piil ham skjød i den funkende Rem, der om Brystet

Løb fra det mandbedækkende Skjold, men Kronion mod Døden
Skjermed sin Søn, at han ei ved Skibenes Stavn skulde falde.
Frem foer Aias og slog mod hans Skjold, og heelt gjennem Skjoldet
Løb den kobberne Od, og rokked ham midt i hans Fremfart;
Bort fra Muren et Stykke han foer, men vige tilbage
Vilde han ei, han haabed endnu sig Hæder at vinde,
Vendte sig om, og raabte til Lykiens herlige Kæmper:
  Lykier! ha, hvi svigter I saa i det stormende Angreb?
Plat umulig alene jeg kan, hvorvel jeg er haandstærk,
Sprænge Danaernes Muur, og Vei til Flaaden os bane,
Følger mig derfor, bedst lykkes en Daad ved forenede Kræfter.
  Saa han taled, og slagne med Frygt ved Drottens Formaning,
Trængte de raskere frem, deres raadende Konning at følge;
Ogsaa Danaernes Rækker sig sluttede fastere sammen
Bag ved Muren, der fik de forsand fuldtop at bestille.
Hverken dog kunde de Lykiske Mænd med al deres Kjækhed
Sprænge Danaernes Muur, og Vei til Flaaden sig bane,
Heller ei mægted Achaias spydsvingende Kæmper at drive
Lykiens Helte tilbage, da Muren de først havde stormet.
Som naar om Markernes Skjel to Mænd er i Kiv med hinanden,
Begge med Maal i Haand paa den Mark, som tilforn var Fælled
Staae ved den tvistige Strimmel, og klamres om lige Fordeling,
Saa Brystværnet imellem dem stod, og ud over dette
Hug paa hinanden de løs, og kløved de Tyreskinds runde
Brystbeskjermende Skjolde og smaae fjærlette Buklarer.
Mange blev saarede haardt af det ubarmhjertige Kobber,
Snart bagfra, naar i Striden en Mand sig dreied og Ryggen
Blotted, langt oftere dog, naar et Spyd foer ind gjennem Skjoldet,
Og overalt ad Taarnene ned og det kneisende Brystværn
Randt Krigsfolkenes Blod, Achaiers og Troers tilhobe.
Ei dog Achaierne drev de paa Flugt, end holdt de sig lige.
Som naar en redelig Kone, der frister sit Liv med at spinde,
Holder en Vægt med Lodder og Uld, afveiende lige
Skaal mod Skaal, en kummerlig Løn sine Børn at fortjene,
Saa for begge de kæmpende Folk stod Kampen nu lige,
Indtil den mægtige Zeus Kamphæderen Hektor forlened.
Han var af Alle den Første, som Vei sig brød gjennem Muren,
Høit han hæved sin Røst, af Troerne hørtes den vide:

Frem, hestetumlende Troer! og sprænger Danaernes Muurværk!
Kaster saa ind paa Skibene flux vildtblussende Brande!
  Saa han muntred sit Folk, og Samtliges Øren det hørte;
Frem tilhobe mod Muren de løb, og op paa dens Brystværn
Steg de behjertede Kæmper med hvæssede Landser ihænde.
Flux greb Hektor og løfted en Steen, som udenfor Porten
Laae, og bred forneden, men spids foroven var Stenen;
Knap to dygtige Karle, som nuomstunder de fødes,
Mægtede uden Besvær slig Steen fra Gulvet at vælte
Op paa en Karre med Stænger, dog ene han svang den med Lethed,
Thi den forslagene Kronos's Søn ham lettede Stenen.
Som naar en Hyrde saa let et Vædderlams Uld i sin ene
Haand hjembærer fra Vang, kun lidt betynger ham Byrden,
Saa tog Hektor nu Stenen, og bar den hen mod de svære
Fjæler, som sikkred tilgavns den fastsammentømrede høie
Dobbeltfløiede Port; to Bomme, som løb mod hinanden,
Holdt den lukket forinden, en Bolt sad fast i dem begge.
Tæt til Porten han treen, og sit Kast at styrke desbedre
Stod han med strævende Been, og fodende fast han den slynged
Midt mod Porten, saa Hængslerne sprang, og med hele sin Tyngde
Styrtede Stenen ad Aabningen ind, høit bragede Porten,
Bommene holdt ikke meer, og i Qvag ved det vældige Steenkast
Splittedes Fjælerne ad; ind sprang den herlige Hektor,
Mørkt var som Natten hans Aasyn, men Rustningens rædsomme Kobber
Funklede blankt om hans Krop, og han svang to lynende Landser.
Ei skulde Nogen, undtagen en Gud, ham nu have standset,
Da gjennem Porten han sprang med Øine som gnistrende Flammer.
Flux mod Skaren han vendte sig om, og befoel sine Troer
Op over Muren at stige, hans Bud adløde de villig,
Op over Muren paastand de steg, men de Øvrige strømmed
Ind ad den tømrede Port, og hen til de bugede Skibe
Flygted Danaerne brat, ei standsed Forvirringens Bulder.

Homers Iliade

oversat

af

Christian Wilster.

2

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1836.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Poppske Officin.

Homers Iliade

oversat

af

Christian Wilster.

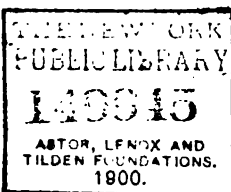

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1836.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Poppske Officin.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
149915
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1900.

Homers Iliade.

Anden Deel.

Indhold.

Nittende Sang. Thetis bringer Rustningen til sin Søn, og betrygger Patroklos's Liig mod Forraadnelse. Achilles kalder Folket til Thing, forsoner sig med Agamemnon, og forlanger strax at drage mod Fienden. Achaierne holde Davre; de lovede Gaver hentes fra Agamemnons Telt; Briseis jamrer ved Synet af Patroklos. Achilles gaaer fastende i Kampen, men styrkes af Athene. Hans Hest Xanthos bebuder ham hans nærforestaaende Død.

Tyvende Sang. Zeus tillader Guderne at deeltage i Kampen. Here, Athene, Poseidon, Hephaistos og Hermes ile til Achaiernes Hjelp, medens Apollon, Artemis, Leto, Aphrodite, Ares og Skamandros staae Troerne bi. Apollon ophidser Aineias til Kamp mod Achilles; han overvindes, men frelses af Poseidon. Forbittret over sin Broder Polydoros's Drab gaaer Hektor mod Achilles, og frelses af Apollon. Achilles myrder de Flygtende.

Een og tyvende Sang. Achilles driver en Deel af Troerne til Byen, en Deel til Floden Skamandros; fanger og binder tolv levende Troer til Sonoffer for Patroklos; derpaa dræber han Lykaon og Asteropaios. Flodguden Skamandros forfølger ham i Vrede med sine Vande op over Sletten, og kalder Simois til Hjelp. Men Here ophidser Hephaistos til Kamp mod Skamandros, som maa give tabt. Guderne kæmpe, og gaae tilbage til Olymp, men Apollon gaaer til Ilios. Priamos lader Porten aabne for de flygtende Troer, som slippe ind i Byen, medens Agenor og derpaa Apollon i hans Skikkelse holde Achilles tilbage.

To og tyvende Sang. Hektor oppebier Achilles udenfor Staden uden at agte paa de jamrende Forældres Bønner. Tregange drives Hektor omkring Byen; Apollon forlader ham, og Athene i Deiphobos's Skikkelse opmuntrer ham til Modstand. Han falder i Kampen og bortslæbes til Skibene paa Achilles's Vogn. Forældrenes og Andromaches Jamren.

Tre og tyvende Sang. Patroklos aabenbarer sig om Natten for Achilles og beder om Begravelse. Liigbaalet opstables og Patroklos brændes tilligemed Dødningoffrene. Kamplege til Ære for den Døde.

Fire og tyvende Sang. Achilles slæber Hektors Liig omkring Patroklos's Grav. Paa Zeus's Befaling byder Thetis sin Søn at løsgive Hektors Liig, og Iris opfordrer Priamos til at bringe Achilles Gaver, for at udløse Hektor. Ledsaget af Hermes kommer Priamos til Achilles's Telt, faaer Hektors Liig udleveret, og vender tilbage til Ilios. Veeklager. Jordefærd og Gravøl.

Trettende Sang.

Kampen ved Skibene.

Men da nu Zeus havde ført de Troiske Kæmper med Hektor
Hen til Skibene, lod han dem der uafladelig udstaae
Qval og Besvær, og vendende bort sine funklende Øine,
Kasted sit Blik han ned til de gangerbetvingende Thraker,
Til Hippomolgernes Land, det retfærdigste Folk, som i Armod
Lever af Hoppernes Melk, og de Mysiske Haandmængskæmper.
Ei mod Troia han vendte nu meer sine funklende Øine,
Thi han formodede ei, at did nogen Gud vilde drage,
Enten til Hjelp for Achaiernes Mænd eller Troernes Krigsfolk.
Dog den stærke Poseidon sad ei iblinde paa Udkig,
Thi med Forbauselse sad han og saae den hidsige Kampfærd
Høit fra den øverste Top af det skovrige Thrakiske Samos,
Hvorfra han skuede klart det kildebesprudlede Ida,
Skuede klart Kong Priamos' Stad og Achaiernes Skibe.
Der opstegen fra Havet med Sorg han Achaierne skued
Segne for Troerne hen, og paa Zeus var han høilig forbittret.
Ned i en Fart fra det takkede Bjerg paa hurtige Fødder
Steg han, og vandred afsted, og Skov som kneisende Fjelde
Rystede under hans Fod, da paa Vei Poseidon begav sig.
Tregange skred han frem, men fjerdegang stod han ved Aigai
Vandringens Maal, hvor et herligt Palads paa Bunden af Fjorden

Bygget ham var af straalende Guld, uforgængeligt, prægtigt.
Der i Aaget han bandt sine to rapflyvende Heste,
Mankerne var af det pureste Guld, og af Malm deres Fødder.
Selv han hylled sit Legem i Guld, saa greb han sin gyldne
Skjønforarbeidede Pidsk, og satte sig op paa sin Agstol,
Rulled saa hen over Bølgen, og froe Haifiskene hopped
Om deres Drot fra Kløfterne frem, da de mærked hans Komme;
Havet sig aabned af Fryd, og afsted fløi Gangerne fage,
Uden at Bølgerne væded den kobberne Axel forneden,
Og til Achaiernes Skibe ham førte de springende Heste.
Hist mellem Imbros, den fjeldrige Holm, og Tenedos' Øland,
Ligger en rummelig Grotte i Havets den svælgende Afgrund;
Der Jordrysteren holdt, og satte paa Stald sine Heste,
Spændte dem flux af Aag, og guddommeligt Foder han for dem
Strøede; med Lænker af Guld, som ei kunde brydes og løses,
Bandt deres Fødder han fast, at trygt de paa Drottens Igjenkomst
Der kunde bie, saa ilte han hen til Achaiernes Krigshær.
Men som en Ild eller hvirvlende Storm med umættelig Gridskhed
Styrted i Klynger de Troiske Mænd med Hektor til Kampen,
Larmende høit, og skrigende vildt; Achaiernes Skibe
Haabed de sikkert at hærge, og samtlige Mænd at ihjelslaae.
Dog den stærke Poseidon, vor Jords Omslynger og Ryster,
Vakte Danaernes Mod, da han did var kommen fra Havet;
Kalchas paa Væxten han lignede grandt og det kraftige Mæle,
Og til Aianterne talte han først, kamplystne de var alt:
Frelse nu kan I forvist, Aianter! Danaernes Krigshær,
Kommer I Kraften ihu, og ei den iisnende Feighed;
Andensteds gruer jeg ikke for Troernes knusende Hænder,
Som over Muren den høie i talrige Skarer er stegne;
Kjækt vil Achaias beenpandsrede Mænd modstaae deres Angreb,
Hist derimod befrygter jeg svart, at der times os Vanheld,
Hist hvor Hektor, der kalder sig Søn af den stærke Kronion,
Fører til Kamp sine Mænd som en Rasende, vild som et Ildblus.
Vilde dog En af den evige Slægt paa Sind Eder lægge,
Selv at stande med Kraft, og rast opmande de Andre,
Bort fra de hurtige Snekker I vist da kunde ham drive
Trods hans Kraft, om Olymperen selv end vækker hans Manddom.
Saaledes talte Poseidon, vor Jords Omslynger og Ryster,

Slog dem saa Begge med Stav, og med Mod og Styrke dem fyldte.
Let han gjorde hvert Lem, baade Fødder og Arme foroven,
Og som en raphenflyvende Falk gjennem Luften sig svinger,
Naar den paa Vingerne løftet fra Toppen af Steengeedsfjeldet
Skyder afsted over Sletterne hen, og jager en Smaafugl,
Saaledes foer Poseidon, Jordrysteren, bort fra dem Begge.
Dette bemærkede først den hurtige Søn af Oileus,
Flux til Telamons Søn den kraftige Aias han talte:
Aias! da En af Guderne selv, som boe paa Olympen,
Spaamandens Skikkelse tog, og bød os for Skibene kæmpe, —
Kalchas forsand var det ei, hiin Tyder af Fuglenes Jertegn,
Strax paa Føddernes Fjed og Benenes Gang jeg ham bagfra
Kjendte, da bort han gik, heel let man Guderne kjender;
Nu er tillige mit Mod her dybt i mit inderste Hjerte
Meer begjærligt end før efter Strid og drabelig Kampfærd,
Rask bevæge sig nu mine Fødder og Arme foroven.
Ham gjensvarede Telamons Søn, den kraftige Aias:
Ogsaa paa lignende Viis mine vældige Hænder nu kryste
Landsen med Kraft, mit Mod er vakt, mine Fødder forneden
Hige begjærlig afsted, og Lyst jeg fornemmer at stride
Mand mod Mand med Hektor, den vildtfremstormende Kæmpe.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted
Froe ved den Lyst til Kamp, som en Gud i Hjertet dem indskjød.
Midlertid vakte Poseidon Achaiernes fjerneste Kæmper,
Som ved de hurtige Skibe forfriskede lidt deres Hjerter;
Slappede var af Kampens Besvær deres modige Lemmer,
Sorg var desuden dem falden paa Sind, da de Troerne skued,
Som over Muren den høie i talrige Skarer var stegne;
Taarerne randt dem fra Dinenes Laag, da disse de skued,
Redning i Nøden ei meer de ventede; men i det samme
Kom Jordrysteren did; let vakte han Krigernes Fylker;
Først til Teukros han treen, og muntred ham, saa til Leitos,
Saa til Deipyros hen, til Helten Peneleos, Thoas,
Samt til Meriones hen og Antilochos, Krigernes Drotter;
Dem med bevingede Ord opflammede Guden og sagde:
Blues, Argeiske Gutter! paa hvem saa trygt jeg forlod mig,
At I til Kamp vilde gaae, og frelse de bugede Skibe;
Dog hvis I fra den rædsomme Kamp Eder trække tilbage,

Kommen er da den Dag, da Troerne skal os betvinge!
Ak! for mit Øie jeg seer et høist forbausende, rædsomt
Syn, som jeg sandelig ei tilforn havde anseet for muligt:
Troerne rykke mod Skibene frem, og i forrige Dage
Flygtige Hinder de ligned forsand, som i Skoven saa bange
Flakkende vildt omkring uden Kraft, uden Lyst til at stride;
Ædes af graadige Dyr, Leoparder, Schakaler og Ulve.
Saaledes lysted tilforn ei Troernes Kæmper at møde
Kjækt Achaiernes Hænder og Kraft, selv ikke det mindste;
Nu derimod de ved Skibene slaaes langt borte fra Staden,
Baade for Brøden, som Kongen bedrev, og hans Kæmpers Forsagthed,
Som af Forbittrelse mod deres Drot ei længer vil friste
Kampen til Skibenes Værn, men ved Skibene lade sig myrde.
Dog, om Atreiden endog, den mægtige Drot Agamemnon,
Ved sin beskæmmende Færd mod Achilles, den rappe Peleide,
Virkelig Skylden maa bære for al den Jammer vi udstaae,
Derfor bør vi dog ei os feigt unddrage fra Kampen;
Nei! lad os bøde vor Brøst, let reises den Mandiges Hjerte.
Ei er det smukt af Eder at svigte det stormende Angreb,
I som i Krigernes Hær er de Tappreste. Aldrig irette
Vilde jeg sætte den Mand, som dorsk fra Striden sig unddrog,
Var han en jammerlig Karl, men paa Eder jeg harmes af Hjertet.
Ha blødagtige Svende! ret snart ved denne Forsagthed
Gjør I Ulykken værre, lad Blusel og Skam Eder Alle
Dybt i Hjertet betage! en frygtelig Kamp er i Anbrud.
Alt er Hektor, den kraftige Helt, ved Skibenes Stade
Traadt til Kamp, vor Port har han sprængt og den dygtige Tværbom.
Saa ved sit Bud opflammed Poseidon Achaiernes Sønner;
Flux hos Aianterne begge sig stilled de sluttede Fylker.
Ei skulde Ares saalidt som den Folkophidser Athene
Lastet dem, vare de komne derhen, thi de dygtigste Helte
Vented i sluttede Rader paa Hektor og Troernes Krigsfolk.
Spyd de knuged mod Spyd, og Skjold mod Skjold som en Skandse,
Skjold sig støtted mod Skjold, mod Hjelm Hjelm, Kæmpe mod Kæmpe,
Rørte de Hovedet blot, da stødte de bustede Hjelme
Sammen med glimtende Kegler, saa tæt ved hinanden de stode;
Svungne med dristige Hænder Spydskafterne bøeged i Luften,
Rask de higede frem, til Kamp stod al deres Attraae.

Frem i Klynger nu Troerne brød med Hektor i Spidsen.
Lige mod Fienden han foer som fra Klippen en knusende Fjeldblok,
Reven fra Tinderne løs i Vinterens Tid af en Bjergelv,
Som med sin skyllende Strøm har sprængt Steenmassernes Lænker;
Høit den springer i flyvende Fart, saa det drøner i Skoven,
Dog ustandset den løber, til ned paa Sletten den kommer,
Da er dens Rullen forbi, skjøndt frem den styrted saa vældig.
Saaledes truede Hektor en Stund, at han lige til Havet
Let vilde bane sig Vei til Achaiernes Snekker og Telte,
Huggende ned; men saasnart han traf de sluttede Folker,
Standsed han tæt ved Fienden; da bød ham Achaierne Spidsen;
Brugende flinkt tveoddede Spyd og mægtige Slagsværd
Dreve de Helten tilbage, og strapt blev han tumlet paa Flugten;
Høit han hæved sin Røst, af Troerne hørtes den vide:
Troias og Lykiens Helte, Dardanske Haandmængskæmper!
Holder nu Stand! ret længe vil ei Achaiernes Sønner
Staae sig mod mig, hvor fast end Rækkerne sammen sig slutte;
Vist vil de flye for mit Spyd, saasandt den øverste Guddom
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, selv vakte min Kamplyst.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Først Deiphobos, Priamos' Søn, heel stoltelig traadte
Frem i Skaren, for Brystet han holdt sit blankede Rundskjold;
Foden bevæged han let, og skjult bag Skjoldet han fremstred.
Sigte paa ham Meriones tog med sin lynende Spydstang,
Kasted, og feiled ham ei, thi han traf det blankede Rundskjold,
Dog gjennem Hudernes Lag brød ei den mægtige Landse,
Længe forinden i Skaftet den knak, thi Skjoldet af Tyrskind
Ud fra Livet Deiphobos holdt, da svart han i Hjertet
Grued for Helten Meriones' Spyd; brat flygted nu denne
Hen til Brødrenes Flok, af Harm i Sindet betagen
Over at Landsen i Haanden ham knak, og Seiren ham glipped;
Flux han iled afsted til Achaiernes Snekker og Telte
Efter det dygtige Spær, han i Tjald havde staaende hjemme.
Midlertid kæmped det øvrige Folk under gjaldende Kampskrig.
Teukros, den Telamonide, hug først den dygtige Spydhelt
Imbrios ned med sit Spær, en Søn af den hestrige Mentor;
Hist i Pedaion han boede, forinden Achaierne landed,
Gift med Medesikaste, Kong Priamos' Slegfreddatter;

Men da Danaerne kom paa de aareforsynede Skibe,
Drog han til Ilios hen, og Berømmelse vandt han i Staden,
Der han hos Priamos boede, der elsked ham høit som sit Afkom.
Ham traf Telamons Søn med sit mægtige Spyd under Øret,
Drog saa Spydet af Saar, og brat han faldt, som naar Asken
Høit paa den øverste Tind af den fjerntfra synlige Klippe
Segner for Øxen omkuld, og til Jord Smaabladene kaster;
Saa han faldt, da bragede høit den prægtige Rustning.
Frem foer Teukros med ivrig Begjær at plyndre hans Vaaben,
Flux dog Hektor sit lynende Spyd udslynged imod ham,
Dog retud han blikked, og slap med Nød fra den hvasse
Stang, men Amphimachos, Kteatos' Søn, hvis Fader var Aktor,
Just som tilbage til Kampen han kom, fløi Spæret i Brystet;
Brat han faldt, saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden.
Frem foer Hektor paastand, af Helten Amphimachos' Hoved
Hjelmen at rive, som sluttede fast om Høvdingens Tinding,
Flux dog Aias med lynende Spær fremstyrted mod Hektor,
Huden han saared dog ei, thi Rustningens rædsomme Kobber
Dækked ham trindt, men Skjoldet han traf paa Navlen, og trængte
Hektor tilbage med Kraft, og bort fra begge de Faldne
Maatte han flye, dem bjergede strax Achaiernes Helte;
Hen til Danaernes Hær blev Amphimachos' livløse Legem
Flux af Stichios bragt og Menestheus, Athenernes Drotter,
Medens Aianterne rask afsted med Imbrios slæbte.
Som et Par Løver i Vang fra en Flok hvasstandede Hunde
Snapper en Geed, og bærer den ind i den buskede Kratskov,
Løftende høit den i Flaben, saa ei den Jorden berører,
Saa opløftede høit de to Aianter den Faldne,
Medens de plyndred hans Vaaben, men Hovedet hug ham af bløden
Hals Oileus's Søn, for Amphimachos yderst forbittret,
Og som en Bold med et Sving han kyled det hen gjennem Stimlen,
Lige for Hektors Fødder det faldt, og trilled i Støvet.
  Slagen i Hjertet af Harm blev nu den stærke Poseidon,
Da i den rædsomme Kamp han saae sin Sønnesøn falde,
Flux han iled afsted til Achaiernes Snekker og Telte,
Folket at vække til Daad, og Troerne Qual at berede.
Først imøde ham treen Idomeneus, Kreternes Konning,
Henne han kom fra en Ven, hvem nys Stalbrødrene bragte

Hjem fra Kamp, af et klingende Spyd dybt saaret i Hasen;
Men da til Lægernes Pleie ham Konningen havde befalet,
Ilte han flux af Tjald, thi hen til Kampen at gange
Lysted ham end; da talte til ham den stærke Poseidon,
Lignende Thoas, Andraimons Søn, livagtig paa Mælet,
Han som i Kalydons kneisende Stad og i Egnen om Pleuron
Styred Aitolernes Folk, som en Gud høiagtet i Landet:
  Drot for Kreternes Mænd! hvad bliver det til med de Trudsler,
Som det Achaiske Folk har saa tit mod Troerne udstødt?
  Ham gjensvared paastand Idomeneus, Kreternes Konning:
Skjønner jeg ret, min Thoas! er ei nogen dødelig Skabning
Skyld i dette, thi alle tilgavns forstaae vi at kæmpe,
Ingen er greben af slappende Frygt, ei heller af Dorskhed
Nogen sig sneg fra den farlige Kamp, men den høie Kronion
Tykkes det ventelig saa for godt, at Achaiernes Sønner
Fjernt fra Argos tilgrunde skal gaae uden Navn, uden Hæder.
Frisk da, Thoas! selv freidig du stod bestandig mod Fienden,
Vakte tillige, hvem feig du saae i Striden forsage,
Svigt da heller ei nu, men skynd hver Mand til at kæmpe!
  Ham til Svar Jordrysteren gav, den stærke Poseidon:
Gid dog aldrig en Mand, Idomeneus! komme fra Troia
Levende hjem, gid her han en Leeg for Hundene vorde,
Som paa en Dag som denne fra Kamp forsætlig sig unddrog!
Vel da! hent dine Vaaben og kom! os Begge det anstaaer,
Flinkt at færdes, til Baade maaskee, skjøndt kun vi er tvende;
Selv de Svages forenede Kraft udretter jo Noget,
Vi derimod turde Begge vel slaaes med de dygtigste Kæmper.
  Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Men da Idomeneus kom til sit fastopstængede Leirtelt,
Drog han sin deilige Rustning om Krop, og greb et Par Landser,
Ilte saa bort som det flammende Lyn, hvilket Fader Kronion
Tager og slynger med Haand fra den straalende Top af Olympen,
Menneskens Børn til et Tegn, klart lyser den glimtende Flamme,
Saaledes funkled i Løbet om Bryst hans kobberne Plader.
Men hans beh jertede Væbner Meriones treen ham imøde
Lidt fra Teltet; et blinkende Spyd han kom sig at hente.
Flux den kraftige Drot Idomeneus raabte til Helten:
  Rappe Meriones, Molos's Søn, høitelskede Krigsven!

Siig, hvi kommer du hid, hvi forlod du den mordiske Kampfærd?
Est du saaret maaskee, og martres af smertende Spydsod,
Hvad eller kom du til mig med Bud? slet ikke mig lyster
Rolig i Telt at sætte mig hen, til Kampen jeg iler.
Derpaa den kløgtige Helt Meriones gav ham til Gjensvar:
Nei! Idomeneus, raadende Drot for de pandsrede Kreter!
Hid jeg kom, for et Spyd at hente mig, hvis du i Teltet
Haver et Spær tilovers, thi knækket er det, som jeg havde,
Nys i Stykker det sprang mod den frække Deiphobos' Rundskjold.
Ham gjensvared paastand Idomeneus, Kreternes Konning:
Lyster dig Spyd, kan tyve for eet i Tjalden du finde,
Lænede op mod den straalende Væg de stande tilhobe,
Troiske Spyd, dem jeg tog fra de Mænd, som jeg fældte, thi aldrig
Fjernt fra Fjenden i Kampen jeg staaer, det skulde jeg mene;
Derfor i Mængde jeg har baade Spyd og buklede Skjolde,
Kobberne Hjelme tillige, og funklende Brynieplader.
Derpaa den kløgtige Helt Meriones gav ham til Gjensvar:
Troiske Vaaben forsand i mit Telt og mit tjærede Fartøi
Har ogsaa jeg fuldtop, men det falder for langt dem at hente.
Jeg er ei heller en Mand, tør jeg troe, som svigter ved Angreb,
Forrest i Krigernes Hob bestandig til hædrende Kampgang
Træder jeg frem, naar den hidsige Strid er yppet i Marken;
Let kan det hændes, at andre bepandsrede Mænd af Achaia
Ei har bemærket min Færd, dog du maa sagtens mig kjende.
Ham gjensvared paastand Idomeneus, Kreternes Konning:
Grandt jeg kjender dit Mod, hvad behøver du derom at tale?
Blev vi dygtigste Mænd ved Skibene nu til et Baghold
Valgte, hvor Krigernes Mod skinbarligen kommer tilsyne;
Der kan man see, hvad Mand der er Helt, og hvem der er Kryster,
Er det en uselig Karl, da skifter han idelig Farve,
Ei er hans Mod i Bringen saa fast, at han rolig kan sidde,
Knæerne flytter han tidt, mens paa Hug han sidder og ryster,
Lydelig banker ham Hjertet i Bryst, thi stedse paa Døden
Tænker han, ræd for sit Liv, og i Mund ham Tænderne klappre,
Men den behjertede Helt, han skifter ei Farve, han ryster
Aldrig af Skræk naar med Kæmperne først han har lagt sig i Baghold,
Ind i den rædsomme Dyst han jo før jo heller sig ønsker; —
Laste da skulde man visselig ei dit Mod og din Armkraft;

Fik paa det samme du Saar eller Ram, naar du færdtes i Kampen,
Ikke da traf det fjendtlige Spyd dig i Ryg eller Nakke,
Nei, men i Bryst eller Bug det dig foer, naar hidsig du stormed
Frem, i Spidsen for Heltenes Flok med Fienden at snakke.
Dog lad os ei paa Peblingevils staae her og med Sladder
Spilde vor Tid, at Ingen os skal ubilligen laste!
Nei, men skynd dig og hent af Tjald et Spyd, som kan holde.
Talt, og Meriones flux, heel lig den stormende Ares,
Skyndte sig bort, og hented af Tjald et blinkende Malmspær.
Løb saa hen efter Drotten, paa Kamp han tænkte for Alvor.
Ret som den mordiske Ares, naar ud i Krigen han drager,
Fulgt paa Tog af sin Søn, den stærke, den freidige Rædsel,
Han som forskrækker endog den meest uforfærdede Kæmpe,
Væbnede gaae de fra Thrakien ud til Ephyrernes Sønner,
Eller de modige Phlegyers Folk, ei høre de Begges
Bønner, kun eet af de feidende Folk forunde de Seiren.
Saa Meriones nu og Idomeneus, Krigernes Drotter,
Ginge til Kampen afsted, iførte det funklende Kobber.
Først til Orde Meriones tog, og talte saalunde:
Siig mig, Deukalions Søn! hvor agter du Kampen at møde?
Vil du til Høire begive dig hen, hvad eller til Midten,
Eller til Venstre maaskee? thi de haarfagre Mænd af Achaia
Skorter det neppe paa Kamp, kan jeg troe, hverken der eller hisset.
Ham gjensvared paastand Idomeneus, Kreternes Konning:
Henne ved Midten til Skibenes Værn staae dygtige Kæmper,
Der Aianterne staae, og Teukros, Achaiernes bedste
Armbrøstskytte, i standende Strid udmærket tillige;
Disse tilgavns omtumle ham vil, den straalende Hektor,
Skjøndt han er hidsig paa Strid, og hvor stærk han end monne være,
Svart det falde ham vil trods al hans stormende Kamplyst,
Inden han disses ubændige Kraft og Hænder betvinger,
Og vore Snekkere stikker ibrand, med mindre Kronion
Selv udslynger en blussende Brand mod de hurtige Skibe;
Ei er den kraftige Aias en Helt, som skræmmes af nogen
Dødelig Mand, som æder Demeters velsignede Brødkorn,
Og som med Malm kan slaaes ihjel og med mægtige Kampsteen;
Selv for Achilles, den knusende Helt, han ei vilde vige,
Kom det til standende Strid, men i Løb er Peleiden hans Mester

Dog, til Hæren afsted! og vor Gang vil vi styre til Venstre,
At vi kan see, om vi eller Fienderne Hæder skal vinde.
Talt, foran Meriones gik, lig den stormende Ares,
Indtil de kom didhen, hvor Drotten befoel ham at drage.
Men da nu Troerne saae Idomeneus, kraftig som Ilden,
Baade ham selv og hans Væbner i Rustningens straalende Plader,
Raabte de hen gjennem Simlen, og styrtede mod ham tilhobe,
Og mellem Skarerne kom det til Strid bag Skibenes Stavne.
Ret som naar hvirvlende Blæst fremdrives af pibende Vinde
Alt paa en Dag, naar Veiene tykt med Støv er belagte,
Alle med eet da reise de flux en rygende Støvsky,
Saa mod hverandre de stormed til Kamp, og i Hjertet de higed
Ivrig i Tumlen med stingende Malm hinanden at myrde.
Over den mordiske Val fremragede stridt deres lange
Flængende Spyd, som ihænde de holdt, og Heltenes Øine
Blændedes stærkt af Kobberets Glands fra de straalende Hjelme,
Og fra de funklende Brynier og blankpolerede Skjolde,
Altsom de stormede frem; heel barsk den Mand maatte være,
Som ved at see slig Færd kunde fryde sig, uden at rystes.
Fiendske tilsinds mod hinanden forvoldte de to Kronioner,
Zeus og Poseidon, de kæmpende Mænd usigelig Jammer.
Zeus var tilsinds, at Hektor og Troernes Folk skulde seire,
Rappen Achilles at hædre, men dog var det ikke hans Villie,
At den Achaiske Hær skulde reent hensegne for Troia,
Thetis og hendes behjertede Søn han blot vilde hædre.
Men for at vække til Kamp Argeiernes Mod var Poseidon
Stegen i Løn fra det graalige Hav, da med Smerte han saae dem
Segne for Troerne hen, og paa Zeus var han høilig forbittret.
Eens af Byrd og fædrene Slægt var de rigtignok Begge,
Zeus derimod var ældst og begavet med høiere Viisdom,
Derfor Poseidon fordristed sig ei til aabenlys Bistand,
Lønlig i Menneskeskabning han Krigerne vakte til Kampdaad.
Rundt om de kæmpende Folk nu slyngede Begge den haarde
Kamps og altødelæggende Krigs uopløselig stærke
Reeb, og traf med skiftende Kraft, saa Krigerne segned.
Rask Idomeneus muntred sit Folk, og mod Troerne sprang han
Frem, saa de veeg, skjøndt Haarene alt ham graaned om Isſen.
Først han Helten Othryoneus vog; i Staden han boede,

Hid var han dragen fornys fra Kabesos ved Rygtet om Krigen,
Priamos fagreste Datter Kassandra til Viv han begjærte,
Beiled dog ikke med Gaver, men loved den vældige Idræt,
Bort fra Troia med Magt Achaiernes Sønner at drive;
Derfor den aldrende Drot havde lovet ham Pigen tilægte,
Og i Fortrøstning til Konningens Ord mod Fienden han kæmped,
Men med sit blinkende Spær Idomeneus sigted og traf ham,
Just som han strunk kom skridende frem, og den kobberne Brynie
Bøded kun slet mod Spydet, thi midt i hans Bug det sig fæsted;
Brat han faldt med et Drøn, og med Jubel Idomeneus raabte:
Dig, Othryoneus! priser jeg høit over Mennesker alle,
Hvis du saasnart tilfulde kan holde det Ord, du har givet
Priamos, Dardanos' Ætling; til Viv han dig loved sin Datter,
Lignende Løn havde vi dig villigen lovet og skjenket,
Gjerne fra Argos vi hid havde hentet dig Kong Agamemnons
Fagreste Datter til Viv, ifald du med os i Forening
Ilions velbebyggede Stad i Gruus havde styrtet.
Følg nu med mig til Skibene hen, at der om dit Bryllup
Tale vi kan, og forsand vi skal ei være prutne paa Medgift.
Saa Idomeneus taled, og over den buldrende Kampplads
Trak han den Faldne, men frem til Hevn Kong Asios traadte.
Nede ved Vognen han stod, og de vælige Heste, som Svenden
Holdt, ham pusted i Ryggen, selv higed han ivrig at ramme
Krigernes Drot, men denne paastand ham stødte sin Landse
Ind under Hagen i Struben, saa Kobberet løb gjennem Halsen.
Brat han faldt, som naar Egen og Sølverpoppelen falder,
Eller den kneisende Gran, som Huggerne oppe paa Bjerget
Fælde med skærpede Øxer til Planker og Mast til et Fartøi,
Saaledes laae han paa Jorden ved Vognen og Gangerne henstrakt,
Knuged med Haand det blodige Støv, og gnidsled med Tænder.
Gangerens Styrer blev slagen af Skræk og tabte sin Samling,
Selv at vende med Vognen, for Fiendernes Hænder at undflye,
Mægted han ei, og flux Antilochos, Helten saa freidig,
Bored ham ind i Livet sit Spær, og den kobberne Brynie
Bøded kun slet mod Spydet, thi midt i hans Bug det sig fæsted.
Ned af den prægtige Karm han styrted med rallende Dødssuk,
Og Nestoriden, den Helt Antilochos, kjørte paa Stedet
Gangerne bort fra Troernes Sværm til Achaiernes Krigshær.

Slagen af Sorg over Asios' Fald mod Idomeneus stormed
Helten Deiphobos frem, og slynged sin lynende Spydstang,
Dog retud Idomeneus saae, og behændig han undveeg
Kobberets Od, thi skjult han stod bag det blankede Rundskjold,
Hvilket i Kampen han bar, med Huder og straalende Kobber
Rundt beklædt, og forinden med to Tværbøiler forsynet.
Ned bag dette han dukked, da fløi den kobberne Spydstang
Hen over Helten, men hæst Skjoldpladerne klirred, da Landsen
Streifed forbi, dog omsonst var den ei udslynget af Haanden,
Thi Hippasiden Hypsenor, den Folkdrot, nedenfor Brystet
Spydet i Leveren gik, saa Knæerne segned paa Stedet.
Jublende hoit med lydelig Røst Deiphobos raabte:
Ei uhevnet Kong Asios faldt, forvist paa sin Vandring
Ned til Hades's Borg med de fasttilstængede Porte
Frydes i Hjertet han vil, at en Svend jeg gav ham til Ledtog.
Talt; hans brammende Ord forbittred Achaierne saare.
Ingen dog meer end den Helt Antilochos rørtes i Hjertet,
Dog i sin Sorg forglemte han ei den myrdede Landsmand,
Rundt omkring ham han løb, og dækkede trindt ham med Skjoldet;
Ned sig bukked og løfted ham op to ærlige Svende,
Helten Alastor og Echios' Søn den brave Mekisteus,
Og til de bugede Snekker de bar den sukkende Kæmpe.
Heller ei rasted den Drot Idomeneus, stedse han higed,
En af de Troiske Mænd at skikke til Mørkhedens Rige,
Eller at lade sit Liv til Værn mod Achaiernes Ufærd.
Derpaa han traf en Søn af den herlige Drot Aisyetes,
Helten Alkathoos, som var en Maag af den Ædling Anchises,
Gift med Hippodameia, blandt alle hans Døttre den ældste,
Elsket i Hjemmet af Faderen ømt og den værdige Moder,
Saasom hun stod i Skjønhed og Vid og i qvindelig Gjerning
Over enhver jevnaldrende Møe, thi havde til Hustrue
En af de ypperste Mænd i Troernes Land hende fæstet, —
Ham betvang nu Poseidon med Drotten Idomeneus' Landse,
Blænded hans funklende Øine, og bandt hans herlige Lemmer;
Hverken tilbage han mægted at flye, ei heller til Siden,
Men ubevægelig stiv som et Træe med kneisende Krone,
Eller en Støtte han stod, da jog ham Idomeneus Landsen
Midt i Brystet, og sønder den brød hans kobberne Brynie,

Som havde skjermet hans Legem tilforn saa ofte mod Ufærd;
Huult nu klirrede Bryniens Malm, da den flaktes af Spydet,
Brat han faldt med et Drøn, dybt bored sig Landsen i Hjertet,
Og ved de gispende Slag den hvegende stod, saa dens Dopsko
Dirred en Stund, dog hvilede snart den mægtige Spydstang.
Jublende høit med lydelig Røst Idomeneus raabte:
Siig mig, Deiphobos! regne vi sligt for lige Betaling?
Tre blev dræbte for Een; ja! ret som en Daare du braster.
Vel, min Ven! kom frem, og stil dig imod mig til Tvekamp,
At du kan see, hvad Ætling af Zeus her træder imod dig.
Zeus først avlede Minos, den mægtige Hersker paa Kreta,
Minos sig avled en Søn saa bold, Deukalion hedd' han,
Mig har Deukalion avlet til Drot paa Kreta saa vide
Over mangfoldige Mænd, og hid over Havet jeg stævned,
Dig og din Fader og Troernes Folk til Jammer og Ufærd.
Saa han talte, Deiphobos stod og betænkte sig raadvild,
Enten han bort skulde flye, og En af de modige Troer
Hente til Hjelp, eller ene til Kamp mod Idomeneus træde.
Medens paa dette han grunded i Sind, det tyktes ham tjenligst,
Hen til Aineias at gaae, og staaende bagest i Hæren
Denne han traf, thi fortørnet paa Priamos var han bestandig,
Saasom hans Tapperhed ei blev af Konningen lønnet med Hæder.
Trædende nær, med bevingede Ord saalunde han talte:
Kom, Aineias, du Troernes Drot! nu bør du i Sandhed
Ile din Svoger til Hevn, saafremt du agter paa Frendskab;
Følg mig, at Hevn kan snart for din Svoger Alkathoos times,
Som i sit Huus har tugtet dig op fra din tidlige Barndom.
Ham har den dygtige Helt Idomeneus dræbt med sin Landse.
Talt; i Aineias's Barm ved sit Ord han Hjertet bevæged;
Frem mod Idomeneus foer han, paa Kamp han tænkte for Alvor.
Ei dog Idomeneus lod som en Pog sig kyse tilbage,
Kjæk han stod, som en Basse paa Fjeld, der i Lid til sin Styrke
Trøstigen staaer, skjøndt Jægernes Flok i den afsides Bjergegn
Farer imod den med Støi, langs Ryg sine Børster den reiser,
Øinene gnistre som Ild, imens sine Tænder den hvæsser,
Hidsig paa Kamp med Hundenes Flok og Jægernes Skare;
Saaledes stod Idomeneus fast, da rappen Aineias
Styrted imod ham til Strid, men til Brødrenes Skare han raabte,

Da han Askalaphos saae og Deipyros med Aphareus
Som hos Meriones stod og Antilochos, Krigernes Drotter,
Dem med bevingede Ord opflammede Helten og sagde:
Hid, mine Venner! til Hjelp! her staaer jeg forladt, og med Rædsel
Seer jeg, at rappen Aineias til Kamp fremstormer imod mig,
Han er en drabelig Helt, til Kæmper at fælde paa Stridsmark,
End i sin blomstrende Alder han staaer, og stor er hans Styrke;
Var vi saasandt jevnaldrende Mænd med det Mod vi besidde,
Længe da vared det ei, for han eller jeg vilde seire.
Saa han taled, og Alle som Een med freidige Hjerter
Nærmed sig flux, mod Skuldrene hardt de Skjoldene knuged.
Ogsaa den Helt Aineias til Hjelp Stalbrodrene kaldte,
Da han Deiphobos saae, den Ædling Agenor og Paris,
Drotter, som han, for Troernes Hær, og menige Krigsfolk
Fulgte desuden i Flok, som naar Faarenes Stimmel fra Græsgang
Vædderen følge til Vanding, i Hu da glæder sig Hyrden,
Saaledes fryded Aineias sig ret i sit inderste Hjerte,
Nu da han saae, hvor freidig til Strid ham Krigerne fulgte.
Frem til drabelig Dyst om Alkathoos foer de med lange
Landser i Haand mod Fienden, høit braged de kobberne Plader
Trindt om Krigernes Bryst, da de ramte hinanden i Tumlen.
Raskere dog end de øvrige Mænd to dygtige Kæmper,
Helten Aineias, og Konning Idomeneus, stærke som Ares,
Higed hinanden tilblods med det grusomme Kobber at stinge.
Først Aineias sit lynende Spyd mod Idomeneus kasted,
Dog retud han blikked, og treen tilside for Stangen,
Dirrende foer den forbi, og i Muld sig fæsted den blanke
Od, af Aineias's senede Haand var den fløien forgjeves.
Derpaa Idomeneus jog sit Spyd Oinomaos i Bugen,
Kløved hans hvælvede Pandser, og Tarmene vælded af Livet
Ud, i Støvet han faldt, og i Muld han famled med Haanden.
Flux af Dødningens Liv Idomeneus atter sit lange
Spær uddrog, men af Skulder de prægtige Vaaben at rive,
Mægted forresten han ei, thi hardt blev han fuct af Spydkast;
Fødderne stod ei længer ham bi, naar han rask vilde færdes,
Hverken til hurtige Spring efter Spyd, ei heller til Udløb;
Derfor i standende Strid han sig værged mod Jammerens Time,
Men til at vige fra Kamp var hans Been ei rappe som fordum.

Som han nu langsomt fortrak, da slynged Deiphobos hidsig
Spydet mod Flygtningen hen, ei kunde sin Harm han forvinde;
Dog han feiled som før, men Askalaphos traf han med Spydet,
Krigsgudens Søn, i Skuldren ham gik den dygtige Landse,
Ned i Støvet han faldt, og i Muld han famled med Haanden.
Ei havde Ares den stærke, den kraftigmælede Krigsgud
Mærket endnu, at i Kampen hans Søn var kommen af Dage,
Thi under gyldene Skyer han sad afstaaren fra Krigsfærd
Oppe paa høien Olymp, hvor en Deel af de salige Guder
Ogsaa ved Zeus's Beslutning blev holdt fra Striden tilbage.
Frem til drabelig Dyst om Askalaphos' Krigerne styrted.
Først Deiphobos rev af Askalaphos Hoved den blanke
Hjelm, men Meriones flux, heel lig den stormende Ares,
Jog med et Spring ham Spæret i Arm, og ud af hans Hænder
Faldt den gittrede Hjelm til Jord og klirred i Faldet.
Frem paany som en Grib Meriones styrted imod ham,
Og af hans øvre Arm uddrog han sit mægtige Spydskaft;
Hen til Landsmandsskaren den Saarede veeg, men Polites
Midt om Livet ham greb, og bar sin kjødelig Broder
Bort fra den buldrende Val, indtil de naaede de raske
Gangeres Spand, som fjernt fra Strid og vildene Kampgnye
Stod for den prunkende Karm, og blev holdt af Kudsken tilbage;
Rapt til Byen afsted de løb med den sukkende Kæmpe
Svart forpiint, af den saarede Arm randt Blodet i Strømme.
Midlertid kæmped det øvrige Folk under gjaldende Kampskrig.
Frem mod Aphareus Kaletørs Søn sprang Helten Aineias,
Jog ham i Struben det stingende Spyd, da han mødte ham brystgængs;
Hovedet segned til Siden, saa Hjelm og Skjold med det samme
Sank, og den livopslugende Død udbredte sig trindt ham.
Flux Antilochos styrtede frem, da han mærked, at Thoas
Vendte ham Ryggen, og sønder han rev med den flængende Spydsod
Aaren, som løber paa Menneskets Ryg heelt op under Nakken,
Denne han skar tversover, saa ned i Støvet han baglænds
Segned, og Hænderne strakte han ud mod Brødrenes Skare.
Rask sprang Helten Antilochos til, og plyndred hans Rustning,
Blikkende varlig omkring, thi Troerne flokkedes trindt ham;
Jevnlig de ramte hans glimtende Skjold, men Antilochos' bløde
Hud at ridse tilblods med det ubarmhjertige Kobber,

Mægted de ei, thi Poseidon, den vældige Ryster af Jorden,
Skjermede Nestors behjertede Søn trods Spydenes Mængde.
Aldrig han havde for Fienderne Fred, men tumled sig stedse,
Ei kom Spydet til Roe i hans Haand, bestandig det hveged
Rask ved de kraftige Sving, og snildt forstod han at sigte
Snart til fjernere Kast, og snart for at bruge det brystgængs.
Adamas, Asios' Søn, bemærkede strax, at i Stimlen
Sigte han tog, da stormed han frem, og lige mod Skjoldet
Drev han sit Spyd, men det vildene Havs forthaarede Konning
Undte ham ei Antilochos' Liv, og svækkede Spydets
Kraft, men fast i hans Skjold, som en Pæl, der er sveden i Luer,
Sad den knækkede Stump, paa Jord laae Resten af Stangen.
Hen til Landsmandsskaren han veeg, for Døden at undflye,
Dog Meriones fulgte ham flux, og traf ham paa Flugten
Midt mellem Blusel og Navle, et Sted, hvor de krigerske Vaaben
Slaae de usalige Menneskens Børn de piinligste Vunder,
Der han traf ham, og segnende hen med Landsen i Livet
Laae han og sprællede, ret som en Tyr, den Hyrder paa Bjerget
Binde med snoede Reeb, og med Magt hjemdrive fra Græsgang;
Saa han sprælled en Stund, dog ei ret længe det vared,
Flux Meriones traadte ham nær, og ud af hans Legem
Rev han den mægtige Stang, og Mulm omhylled hans Øine.
Helenos treen mod Deipyros frem, og hug ham sit store
Thrakiske Sværd i Tindingen ind, saa Hjelmen ved Hugget
Styrted af Hovedet ned, og rulled i Støv, en Achaier
Tog den op, da den trillede hen mellem Krigernes Fødder,
Og om Deipyros' Øine sig hylled det rædsomme Natmulm.
Sorg Atreiden betog, den kraftige Helt Menelaos,
Flux mod Helenos, Drotten saa bold, han truende styrted,
Svingende heftig sit Spyd, da krummede denne sin Armbrøst.
Frem foer Begge med fælleds Begjær hinanden at ramme,
Hiin med det skærpede Spyd, med Piil fra Strengen den Anden.
Priamos' Søn sin Piil ham stjød mod det hvælvede Pandser
Lige for Brystet, tilbage paastand fløi Pilen den bittre.
Som naar i rummelig Loe blaaspraglede Bønner og Vikker
Hoppe bestandig om Skovelens Blad og springe tilbage
Baade ved Skovlerens svingende Kast og de susende Vinde,
Saaledes sprang med Kraft fra den Helt Menelaos's Pandser

Helenos' braadede Piil, langt fløi den fra Malmen tilbage.
Atreus's Søn derimod, den kraftige Helt Menelaos,
Traf den Haand, hvormed Buen han holdt, og tvers gjennem Haanden
Ind i den glättede Bue sig hefted den kobberne Spydsod,
Hen til Landsmandsskaren han veeg, for Døden at undflye,
Dinglende hang hans Haand, og slæbte det tyngende Askspær.
Strax Agenor, den modige Helt, drog Spæret af Haanden,
Tog saa et Baand, fastsnoet af Uld, af en Slynge, som Svenden
Bar for Drotten, og rundt om den saarede Haand han det vikled.
Rask Peisandros til Kamp mod den herlige Helt Menelaos
Løb nu frem, i Døden ham drev den rædsomme Skjebne,
At han for dig, Menelaos! i frygtelig Kamp skulde segne.
Da de nu stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Kasted Atreiden, men feiled, hans Spyd fløi hen til en Side.
Mod Menelaos's Skjold nu svang Peisandros sin Landse,
Mægted dog ei at drive den kobberne Od gjennem breden
Skjold, som kraftigen bøded for Ram, saa Landsen i Skaftet
Knak; i Haab om Seier han alt sig fryded i Hjertet.
Dog Menelaos af Balg sit sølvbenaglede Slagsværd
Drog, og sprang mod Peisandros, men frem bag Skjoldet han løfted
Flux sin kobberne Øxe, som sad paa et glat og forsvarligt
Skaft af Olietræe, da foer de sammen paa eengang;
Oppe paa Spolen ved Busken sin Øxe han drev mod Atreidens
Haaromflagrede Hjelm, men for Panden et Hug over Næsen
Gav ham Atreiden med Sværd, saa det braged i Been, og hans Øine
Blodige faldt af Hovedet ud for hans Fødder i Støvet.
Baandt den Faldne sig vred; hiin satte sin Hæl for hans Brystbeen,
Drog hans Vaaben af Krop, og skreg med hoverende Stemme:
Saa vil I dog vel nu fra Danaernes Skibe fortrække,
Trodsige Mænd af Troia, umættelig gridske paa Kamfærd!
Aldrig tilforn I mangle det lod paa Skjændsel og Udaad,
Dem I har dynget paa mig, I nedrige Hunde, som aldrig
Grued i Sind for Tordneren Zeus, hiin Gjæstebeskjermers
Straffende Harm, som engang Eders kneisende Stad skal forstyrre,
I som saa frækt min Ungdoms Viv og mangfoldige Skatte
Raned fra fredelig Mand, i hvis Huus I beværtedes gjæstmildt;
Nu er I ogsaa tilsinds mod de havbefarende Skibe
Hærgende Ild at kaste og myrde Danaernes Helte;

Dog I helme vel sagtens trods al Eders rasende Kamplyst.
Fader Kronion! man siger jo dog, at høit du i Viisdom
Staaer over Guder og Mænd, dog fra dig hidrører det Hele,
Du som jo nu fortrinlig din Gunst de Troiske Voldsmænd
Skjenker, hvis Mod er saa vildt og ubændigt, at aldrig
Mættes af Kampen de kan i den altødelæggende Krigsfærd;
Mæt man vorder af Alt, endog af Søvn og af Elskov,
Og af den yndige Dands og Sangens fortryllende Toner,
Hvilke dog meer end Krig man sig ønsker, til Lysten er ganske
Styret, men aldrig kan Troernes Folk blive mæt af at stride.
  Saaledes taled Atreiden, imens han de blodige Vaaben
Drog af Dødningens Krop, dem gav han i Svendenes Værge,
Treen saa atter til Strid, blandt forreste Kæmper at færdes.
  Drotten Pylaimenes' Søn Harpalion styrted nu mod ham;
Dragen i Leding han var til Ilios hen med sin Fader,
Men til sit elskede Fædreneland kom han aldrig tilbage.
Frem mod Atreiden han gik, og svang mod Skjoldet sin Landse,
Mægted dog ei at drive den kobberne Od gjennem Skjoldet;
Hen til Landsmandsskaren han veeg, for Døden at undflye,
Blikkende ræd omkring, at Ingen hans Hud skulde saare.
Men efter Flygtningen skjød Meriones, og i den høire
Bagdeel han jog ham en Piil, beslagen tilgavns med en Malmod,
Tværs gjennem Blæren den foer, og bored sig lige til Benet.
Ned han segned paa Stedet, i Vaabenbrødrenes Arme
Aandede Livet han ud, og ynkelig strakt som en Regnorm
Laae han paa Jord, sort strømmed hans Blod og vædede Muldet.
Travlt omstimled i Kreds Paphlagoniens Kæmper den Faldne,
Lagde med Sorg udi Sind hans Liig paa en Vogn, og til Staden
Kjørte de hjem, med strømmende Graad hans Fader dem fulgte,
Men for den myrdede Søn skulde Hevn ei Faderen times.
  Vred blev Paris i Hu, da han saae Harpalion falde;
I Paphlagoniens Land var denne hans Gjæsteforbundne;
Slagen af Harm udskjød han en Piil, velbraadet med Kobber.
Nu var der Een, Euchenos ved Navn, Polyides den Spaamands
Søn, bemidlet og brav, han eied en Gaard i Korinthos,
Fuldt belavet paa gruelig Død var han stegen paa Fartøi,
Thi Polyides, den aldrende Helt, havde ofte forkyndt ham,
At han af ynkelig Sot skulde døe i sin fædrene Vaaning,

Eller af Troiske Mænd blive dræbt ved Achaiernes Skibe;
Derfor Achaiernes haanlige Bod saavel han sig unddrog
Som den forknugende Sot, at i Sind han ei skulde pines.
Ham i Kjæven og Øret han traf, paa Stedet hans Livsaand
Ud af Lemmerne foer, og Mulm omhylled ham rædsomt.

Saa de fristed en Kamp, der med blussende Ild er at ligne.
End havde Hektor, hiin Yndling af Zeus, ei spurgt eller mærket,
Hvordan hans Folk ved Skibene hist til Venstre blev dræbte
Af de Danaiske Mænd, og at snart Achaiernes Sønner
Seier og Rye vilde vinde, saa stærkt opmuntred Poseidon
Alle Danaer til Kamp, og skjermed dem selv med sin Styrke.
End han holdt hvor han først gjennem Porten og Muren var stormet,
Dengang de sluttede Rækker han brød af Danaiske Skjoldmænd;
Der, hvor Aias's Snekker og Protesilaos's Skibe
Laae paa Strand ved det graalige Hav; der havde tillige
Lavest de bygget den værnende Muur, og Kæmper og Heste
Stormed nu der i Strid paa det hidsigste løs mod hverandre.
Der Boioter, Joniske Mænd i slæbende Kofter,
Phthier og Lokriske Folk og Epeiernes herlige Sønner
Borte fra Skibene holdt med Nød den stormende Hektor,
Mægted dog ei at drive ham bort, thi han raste som Ilden;
Dernæst Athens udkaarede Mænd, over hvilke Menestheus,
Peteos' Søn, befoel, og ham ledsaged desuden
Stichios, Pheidas og Bias, og tre var Epeiernes Drotter,
Amphion, Drakios, Meges, en Søn af Ædlingen Phyleus.
Phthiernes Drotter var Medon og Helten den kjække Podarkes;
Medon var Broder til Aias, en Søn af den Ædling Oileus,
Men han var slegfred af Byrd, og i Phylake tog han sin Bopæl,
Fjernt fra sit elskede Fædreneland, fra den Stund han i Livsmaal
Slog en Broder ihjel til Oileus's Viv Eriopis.
Men Phylakiden Iphiklos var Fader til Helten Podarkes.
Rustede begge til Kamp i Spidsen for Phthiernes Helte,
Stod de Boioterne næst, og slog for Achaiernes Skibe.

Aias, den hurtige Søn af Oileus, vilde dog ikke
Fjerne sig nok saa lidt fra den kraftige Telamonide,
Nei, men som et Par rødbrune Køer, eens ivrige Begge
Drage tilsammen den tømrede Plov hen over en Brakmark,
Nede fra Hornenes Rod staaer drivende Sved dem om Panden,

Ikkun det glattede Aag adskiller dem, medens i Furen
Trolig de drage den stærende Plov til det yderste Markskjel;
Saaledes stod nu Begge og kæmpede tæt ved hinanden.
Mange behjertede Mænd, som var fulgte med Telamoniden,
Stod omkring ham, hans vægtige Skjold de holdt undertiden,
Naar baade Arbeid og Sved hans Knæe hjemsøgte med Træthed;
Men hos Oileus's Søn stod ei de Lokriske Kæmper;
Ikke de dristed i standende Strid mod Fienden at træde,
Thi hverken kobberne Hjelme de bar med vaiende Haarbusk,
Heller ei Spær af Ask, saalidt som hvælvede Skjolde,
Men i Fortrøstning til Buer og Slynger af snoede Uldbaand
Vare de dragne til Ilios hen, og med disse de hyppig
Skjød og kastede flinkt, saa Troernes Fylker de sprængte.
Medens nu hine foran i Rustningens straalende Plader
Kæmped med Troernes Mænd og den malmompandsrede Hektor,
Kastede disse bag Hæren fra Skjul, saa Lysten til Kampfærd
Troerne reent forgik, thi Pilene tumled dem svarlig.
Nu vare Troernes Mænd fra Danaernes Snekker og Telte
Vegne tilbage med Skam til den stormomsusede Kongstad,
Naar ei Polydamas flux havde talt til den dristige Hektor:
Hektor! du est urimelig stiv til at høre Formaning.
Dig har en Gud beskæret fortrinlige Kræfter til Krigsfærd,
Derfor tillige du fordrer, i Kløgt at staae over Alle.
Alt tilhobe formaaer du ei dig selv at forhverve.
Een har en Gud beskæret fortrinlige Kræfter til Krigsdaad,
Dands blev en Anden til Deel, og Sang til Cithrinken en Tredie,
Atter en Anden har Tordneren Zeus nedlagt udi Barmen
Synderlig Kløgt, mangfoldige Mænd til Tarv og til Fromme,
Byer han frelser endog, men selv han fornemmer det klarest.
Nu vil jeg sige forsand hvad der tykkes mig være det Bedste;
Trindt dig raser en Kamp som en Krands af blussende Flammer,
Og fra den Stund de Troiske Mænd steg ind over Muren,
Snige sig Nogle bevæbnede bort, og Faa imod Mange
Kæmpe de øvrige Mænd adspredte ved Fiendernes Skibe.
Træd da fra Kamp, og kald herhid de fortrinligste Helte,
For at vi ret tilgavns kan gange paa Raad med hinanden,
Om vi skal styrte paany til Kamp mod de toftede Skibe,
Mulig en Gud forlener os Kraft, eller og vi paa Stedet

Hjem i Behold skal drage fra Skibene. Svart jeg befrygter,
At det Achaiske Folk sin Gjeld fra igaar vil betale.
Hist ved Skibene sidder en Mand, umættelig kampgridsk,
Knap vil han nu, tør jeg troe, fra Strid afholde sig ganske.
Saa han taled, hans tjenlige Raad godt huede Hektor,
Flux han i Rustningens Plader til Jord nedsprang fra sin Stridsvogn,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Sank, Polydamas! her de fortrinligste Kæmper i Hæren,
Mens jeg selv begiver mig did for Kampen at møde.
Snart tilbage jeg kommer, naar hist jeg har givet Befaling.
Talt, og afsted han foer, som Sneelavinen fra Bjergtop,
Raabende hen gjennem Skaren af Troer og Ledtogskæmper.
Men til Polydamas, Panthoos' Søn, den mandige Kæmpe,
Strømmed tilhobe de hen, da Hektors Befaling de hørte.
Fremmest paa Valen han løb med speidende Blik for at søge
Helten Deiphobos der, og Helenos, Drotten hiin stærke,
Adamas, Asios' Søn, og Asios, Hyrtakos' Ætling,
Dog dem Alle han traf ikke meer i Behold og i Live,
Thi for Argeiernes Folk var en Deel hensegnet i Kampen,
Dræbte de laae bag Stavn ved Achaiernes tjærede Skibe,
Andre var indenfor Muren, af Stik og Vunder forpiinte,
Dog den Helt Alexandros, den haarfagre Helenas Husbond
Snart til Venstre han traf paa den graadforvoldende Kampplads,
Flinkt sine Mænd han behjerted, og muntred dem op til at stride;
Trædende nær med haanlige Ord tiltalte ham Hektor:
Ulykkens Paris, du fagre, du Boler, du Qvindeforlokker!
Hvor er Deiphobos dog, og Helenos, Drotten hiin stærke,
Adamas Asios' Søn, og Asios, Hyrtakos' Ætling,
Hvor er Othryoneus dog? nu styrted den Iliske Kongstad
Ned fra sin Høide, nu times dig vist en bradelig Henfart.
Ham gjensvared paastand den deilige Helt Alexandros:
Hektor! du laster forvist en angerløs Mand i din Iver,
Snarere har jeg tilforn maaskee fra Kampen mig sneget,
Ei har min Moder forsand mig født til en uselig Kryster,
Thi fra den Stund du til Strid ved Skibene vakte vort Mandskab,
Stande vi her, og færdes i Kamp med Achaiernes Sønner
Uden al Rast; men de Mænd, du spørger mig om, ere faldne;
Kun Deiphobos frelstes, og Helenos, Drotten hiin stærke;

Men de forføied sig bort, af mægtige Spyd er de begge
Saarede svart i Haanden, dog Zeus mod Døden dem 'skjermed.
Før os nu frem hvorhelst dit Mod og dit Hjerte dig byder,
Freidige vil vi dig følge til Kamp, og det tør jeg love,
Ei skal det skorte paa Kjækhed, saavidt vore Kræfter vil række,
Selv den Rasteste dyster ei meer, end han evner og aarker.
Saa han mæled, og Broderens Sind han talte tilrette.
Flux de skyndte sig hen, hvor Kamp og Tummel var strappest,
Hist hvor Kebriones stod, den bolde Polydamas, Phalkes,
Og Polyphetes, en Mand som en Gud, Orthaios og Palmys,
Og hvor Askanios stod med Morys, Hippotions Sønner,
Som fra Askaniens Land til Krigsafløsning var komne
Aarle den forrige Dag, til Kamp nu drev dem Kronion.
Samtlige styrted nu frem, som Orkanen fra voldsomme Vinde,
Naar under Tordenens Brag afsted over Marken den farer,
Og over Havet sig kaster med frygteligt Bulder; i Mængde
Rulle da hen ad det brusende Dyb hvidtoppede Bølger,
Bovnende, pladskende, nogle foran og de andre bagefter,
Saa fremstyrtede, nogle foran og de andre bagefter,
Troernes Fylker i straalende Malm med Høvdinger alle;
Forrest i Skaren var Hektor, heel lig den mordiske Ares,
Frem for sit Bryst holdt Priamos' Søn sit blankede Rundskjold,
Fast sammenføiet af Huder, og svært med Kobber beslaget,
Og om hans Tindinger gynged den straalende Hjelm ved hans Fodtrin.
Rask han gik, og fristede trindt de fiendtlige Rækker,
Om de maaskee vilde flye, naar skjult bag Skjoldet han fremskred,
Dog i Danaernes Bryst slet ikke han rokkede Modet.
Først udæsked ham Aias, og gik ham imøde med Langskridt:
Nærmere hid, min Ven! hvi kyser du saa vore Kæmper?
Visselig ei usnilde til Strid er vi Mænd af Achaia,
Men med sin rædsomme Svøbe har Zeus Argeierne kuet.
Ventelig haabed i Sindet du alt, vore Snekker at hærge,
Dog ret snart skal du see, vi har dygtige Hænder til Modværn.
Nei! langt før skal forsand Eders velbefolkede Kongstad
Hærges og styrtes i Gruus, af Achaiernes Hænder betvungen.
Dog jeg bebuder dig her, snart kommer den Stund, da paa Flugten
Bede du skal til Zeus og alle de salige Guder,
At dine Heste med strappere Fart end Falke maae flyve,

Naar gjennem Støvet fra Sletten de hjem til Staden dig bringe.
Just som han talede saa, da kom der en Ørn fra Høire
Flyvende høit gjennem Luften, og freidigt ved Synet af Fuglen
Jubled Achaiernes Folk, da svared den straalende Hektor:
Aias! hvad snakker du der, dumtsladdrende, strydende Pralhals!
Gid jeg saasandt var en Søn af den aigisbedækte Kronion,
Selv en udødelig Mand og født af Drotningen Here,
Hædret i Folket saa høit som Apollon og Pallas Athene,
Som der den Dag idag skal times Achaierne Ufærd
Alle tilhobe, selv falde du skal, saasandt du forresten
Drister at møde mit Spyd, din Liliehud skal det flænge,
Og paa den Troiske Mark, henstrakt ved Achaiernes Skibe,
Mætte du skal med dit Fedt og dit Kjød baade Hunde og Fugle.
Saa han taled, og iled foran, ham fulgte de Andre
Med et forfærdeligt Vraal, høit raabte de bageste Krigsfolk.
Ogsaa Danaerne raabte, ei glemte de Kraften at bruge,
Kjæk mod Troernes Helte de stod, som rykked imod dem.
Skarernes Raab steg op til Zeus til hans lysende Æther.

Fjortende Sang.

Zeus's Bedaarelse.

Nestor fornam hiint Raab skjøndt han sad og drak under Tjalden,
Flux med bevingede Ord til Asklepiaden han talte:
Siig mig, bolde Machaon, hvordan skal dette sig ende?
Stærkere lyder ved Skibene nu Krigsfolkenes Raaben.
Bliv du nu siddende her, med den blussende Viin dig at qvæge,
Indtil den haarfagre Mø Hekamede faaer Vandet til Badet
Varmet, og tvætte dig kan det blodige Støv af din Vunde;
Selv vil en Høi jeg bestige, at see, hvordan vi er stedte.
Talt, saa tog han flux sin Søn Thrasymedes's stærke
Skjold, som laae udi Teltet, med Plader af straalende Kobber
Trindt beklædt, — og Faderens Skjold bar Sønnen i Striden —
Greb sit mægtige Spyd med den skarptilspidsede Malmod,
Treen af sit Telt, og skuede snart en ynkelig Krigsfærd:
Hist i Forvirring Danaerne løb, af de modige Troer
Haardt forfulgte, og styrtet i Gruus var Achaiernes Muurværk.
Som naar det blaanende Hav blikstille begynder at bovne,
Naar det fornemmer, at tudende Storm ret snart er i Vente;
Vandet er tyst, ei ruller det frem, ei heller tilbage,
Indtil fra Zeus nedfarer den Vind, som er valgt til at blæse.
Saa betænkte sig Gubben, og deelt var hans Hjertes Beslutning,
Enten han hen til Danaernes Hær sig skulde begive,

Eller til Atreus's Søn Krigsfolkenes Drot Agamemnon.
Medens paa dette han grunded i Sind, det tyktes ham tjenligst,
Hen til Atreiden at gaae; hist Kæmperne myrded hinanden,
Dystende stærkt, og Malmen saa haard om Lemmerne braged,
Altsom de ramtes af Sværd og af dobbeltoddede Landser.
Nestor imøde nu kom tre gudopfostrede Konger,
Tydeus's Søn og Odysseus og Atreus's Søn Agamemnon;
Saarede var de tilhobe, og henne fra Skibene kom de.
Fjernt fra Kampen paa Strand ved det graalige Hav deres Skibe
Laae, thi de Snekker, som først vare landede, havde man qværsat
Oppe paa Sletten, og agter for Skibene bygged man Muren.
Vel var Forstranden bred, men ei dog kunde den rumme
Samtlige Snekker, og Pladsen var trang for Krigernes Skare;
Derfor i Rader de havde dem lagt, og heelt var med Skibe
Kysten ved Bugten besat mellem begge de kneisende Næsser.
Derfor nu Kongerne kom, at see paa den hidsige Kampfærd,
Saarede var de tilhobe, paa Spyd de sig støtted, og Hjertet
Banked i Barmen af Sorg; da kom den bedagede Nestor
Vandrende med dem, og Drotterne skjælv, da Gubben de skued;
Ham tiltalede først den mægtige Drot Agamemnon:
Nestor, Du Neleus's Søn, Achaiernes Hæder og Stolthed!
Siig, hvi kommer du hid og forlod den mordiske Kampfærd?
Svart jeg befrygter, at Hektor retnu fuldbringer den Trudsel,
Som han paa Troernes Thing har engang mod Achaierne udstødt,
At han til Ilios hjem fra Skibene ei vilde vende,
Førend han havde dem stukket ibrand, og dræbt vore Kæmper,
Saaledes lød hans Ord, og nu fuldkommes det ganske.
Vee mig, forvist har de andre beenpandsrede Mænd af Achaia
Kastet paa mig deres Harm saa fuldt som Peleiden Achilleus,
Derfor har Lysten de tabt til at kæmpe ved Skibenes Stavne.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Ja forsand! det er vísselig skeet, og selve Kronion,
Tordneren høit i Skye, formaaer ei Sagen at ændre.
Muren er styrtet omkuld, paa hvilken saa trygt vi forlod os,
At den for Snekker og Folk et ubrødeligt Værn skulde vorde,
Og en uafstandselig Kamp ved de hurtige Skibe de friste;
Skjelne du skal ikke meer, om du end anstrænger dit Øie,
Hvor paa Lag Achaiernes Mænd omtumles i Stimmel,

Saa i Forvirring de myrdes, og Raabet mod Himmelen stiger.
Lad os nu gange paa Raad, hvordan sig dette skal ende,
Hjelper os Klogskab forresten endnu; men i Kampen at drage,
Raader jeg fra; den saarede Mand ei duer til Krigsfærd.
Atter til Orde da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Neleus's Søn! da det alt er til Kamp ved Skibene kommet,
Og da den Muur vi bygged, saalidt som Graven os baaded,
Hvilke har kostet Danaerne Sved, men trøstig de haabed,
At den for Snekker og Folk et ubrødeligt Værn skulde vorde,
Da maa det tykkes Kronion for godt, at Achaiernes Sønner
Fjernt fra Argos tilgrunde skal gaae uden Navn, uden Hæder.
Alt jeg vidste det før, da han huldt Achaierne skjermed,
Nu tilfulde jeg veed, at han høit som de salige Guder
Hædrer det Troiske Folk, og bandt vore Hænder og Kræfter;
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Alle de Skibe, som nærmest ved Kyst bleve dragne paa Landjord,
Slæbe vi ned, og hale dem ud i det hellige Havdyb,
Og under Land med Dræg fortøie dem, indtil den mørke
Nat frembryder, om Troerne da med Kampen vil standse,
Derpaa vi trække paa Dyb de øvrige Snekker tilhobe;
Ei er det Skam, Ulykken at flye, om det saa er om Natten,
Bedre ved Flugt at frelses af Nød, end at gange tilgrunde.
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysseus den snilde:
Atreus's Søn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række!
Niding! o gid du var Drot for en anden, en uselig Krigshær,
Kun ikke Drot med Magt over os, hvem Zeus har beskæret
Lige fra Ungdommen af til den sildige Alder at slide
Suurt i Leding vor Tid, til Enhver hensynker i Døden.
Saa vil du altsaa fra Troernes Folks bredgadede Kongstad
Virkelig flye, for hvilken vi alt har døiet saa Meget!
Tie dog stille, at ei af Achaierne Nogen skal høre
Saadant et Ord, som aldrig en Mand burde føre paa Læben,
Som har Forstand til at tale fornuftig og sundt, og som derhos
Hersker med Konningestav, og lystres af saadanne Kæmper,
Som det Argeiiske Folk, til hvis øverste Drot du blev keiset.
Nu maa jeg reent foragte din Kløgt for denne din Tale,
Du som os byder at drage paa Dyb de toftede Skibe
Midt under Strid og larmende Kamp, at Troernes Sønner

End kan fryde sig meer; alt have de Seiren ihænde,
Mens over os nedstyrter Fordærv; thi ei vil i Striden
Kæmperne længer bestaae, naar vi Skibene trække paa Dybet;
Did vil de stirre med langlige Blik, og rømme fra Slaget,
Da var dit Raad, magthavende Drot, til Fordærv for os Alle.
Ham gjensvared paastand Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Dybt til Hjertet, Odysseus! din skarpe Bebreidelse gik mig,
Men jeg forlanger jo ei, at de haarfagre Mænd af Achaia
Mod deres Villie skal trække paa Dyb de toftede Skibe.
Træde nu frem, hvo klogere Raad end dette kan give,
Om han er ung eller gammel, skal høist velkommen han være.
Flux til Orde nu tog den kraftige Helt Diomedes:
Her staaer Manden, ei gjøres behov at søge ham længe,
Hvis I vil høre mit Ord, og ei med Forundring og Vrede
Vrage mit Raad, fordi jeg af Aar er yngst af os Alle.
Men ogsaa jeg nedstammer ved Byrd fra en ædelig Fader,
Tydeus ved Navn, under Mulde hans Been hist gjemmes i Thebai.
Herskeren Portheus var Fader til tre udmærkede Sønner,
Hist i Kalydons kneisende Stad og i Pleuron de boede,
Agrios, Melas og Oineus, den høistnavnkundige Vognhelt,
Brødrenes Mester i Kjækhed var han, og han er min Farfaer.
Oineus forblev i sit Hjem, men paa flakkende Vandring min Fader
Naaede til Argos, saa vilde nu Zeus og de øvrige Guder;
En af Adrastos's Døttre tilægte han tog, og med Boskab
Rigt hans Huus var forsynet, af hvedebevoxede Marker
Eied han mange, og trindt var hans Gaard omgiven af Haver;
Rig var han ogsaa paa Faar, og sit Spyd trods nogen Achaier
Svang han, dog dette har sagtens I hørt sandfærdig berette;
Siger da ei, at jeg randt af lav eller uselig Stamme,
Eller forkaster mit Ord, naar til Tarv for os Alle jeg taler.
Flux lad til Kampen os gaae, skjøndt saarede, Nøden det byder;
Der vil vi selv aldeles fra Strid os holde tilbage
Fjernt fra Spydenes Ram, at ei Saar paa Saar vi os hente;
Men ved Formaning vil Andre vi skynde til Daad, som til Træghed
Vanligen give sig hen, og sig feigt unddrage fra Striden.
Saa han talte, hans Ord de fornam og løde ham villig.
Rask de skyndte sig bort, foran gik Kong Agamemnon.
Dog den stærke Poseidon sad ei iblinde paa Udkig,

Men til en graahærdet Mand omskabt han sig Kongerne nærmed,
Tog Atreiden ved Haand, den mægtige Drot Agamemnon,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Atreus's Søn! nu vil sikkert Achilles's grusomme Hjerte
Frydes i Barm ved at see Achaiernes Rømning og Mandfald,
Thi han har ei Medlidenhed meer, selv ikke den mindste;
Lad ham da times Fordærv, lad en Gud med Skjændsel ham stemple!
End est du ei saa ganske forhadt af de salige Guder,
End kan det hændes maaskee, at Troernes Fyrster og Drotter
Støv over Sletten skal reise paa Flugt, og at selv du skal see dem
Romme til Ilios hjem fra Danaernes Snekker og Telte.
Ordene talt, med et gjaldende Raab han foer over Sletten;
Ret som naar samfulde ni, ja vel ti Gange tusinde Kæmper
Raabe paa eengang, naar Fienden tillivs i Krigen de styrte,
Saadant et gjaldende Raab foer ud af den stærke Poseidons
Vældige Bryst, og Achaiernes Mænd i Hjertet han indskjød
Kraft og Mod til at færdes i Kamp uden Rast eller Standsning.
Høit paa en Aas af Olympen den guldstolthronede Here
Stod imedens med speidende Blik; snart faldt hendes Øie
Paa hendes Broder og Svoger, som midt i den hædrende Kampfærd
Færdedes rast omkring; da frydedes høit hendes Hjerte.
Zeus tillige hun saae; paa det kildebesprudlede Idas
Øverste Top han sad, og paa ham var hun yderlig opbragt.
Dybt nu grunded i Sind den qvieøiede Here,
Hvordan hun Aigissvingerens Hu bedst skulde bedaare.
Denne Beslutning tilsidst hende tyktes at være den bedste,
Selv at pynte sig smukt, og til Ida sig hen at begive,
Skulde ham lystes maaskee, hendes deilige Legem at kryste
Ømt paa Leiet i Favn, og hun da kunde gyde den lune
Qvægende Søvn over Øinenes Laag og hans kløgtige Hjerte.
Hen til sit Kammer hun gik, som Hephaistos med Kunst havde bygget,
Sluttet han havde til Stolpen den holdige Dør med en lønlig
Slaae, som ei nogen anden af Guderne end havde aabnet;
Der hun traadte nu ind, og lukked den straalende Fløidør.
Først med Ambrosia vasked hun nu sin fortryllende Skabning
Reen for Smuds, og salved sin Hud med glindsende Olie,
Himmelsk og liflig af Lugt, saa duftende krydret som Virak;
Blot den røres det mindste i Zeus's den kobberne Hofgaard,

Breder den lifligste Duft sig ud over Jorden og Himlen.
Da nu Gudinden sin deilige Hud havde salvet med denne,
Redte hun Haaret, og fletted med Haand de fagre, de blanke,
Himmelske Lokker, som bølgede ned fra udødelig Isse.
Derpaa hun hylled sig ind i den himmelske Skrud, som Athene
Selv havde flettet paa Væv og rigt indvirket med Kunstpragt,
Fast over Barmen med Spænder af Guld hun hægted den sammen,
Slynged om Midien sit Belte, besat med hundrede Qvaster,
Stak saa de kunstige Ringe med tre lysspillende Perler
Fast i Ørenes Huller, fortryllende skjønne de funkled.
Derpaa hun hylled om Hoved et Slør, den stolte Gudinde,
Deiligt og flunkende nyt, saa blankt som Solen det skinned,
Og under glindsende Fod hun bandt de deilige Saaler.
Men da med al sin prunkende Stads hun havde sig smykket,
Treen hun af Kammeret ud; saa kaldte hun paa Aphrodite,
Fjernt fra de øvrige Guder, tog Ordet og talte saalunde:
Elskede Barn! vil du lyde det Ord, jeg har dig at sige,
Eller i Vrede mig negte min Bøn, fordi udi Kampen
Du staaer Troerne bi, og jeg Danaerne hjelper?
Flux Aphrodite, hiin Datter af Zeus, gjensvared saalunde:
Here, du høie Gudinde! du Barn af den vældige Kronos!
Nævn dit Hjertes Begjær, heel gjerne jeg føier dit Ønske,
Hvis det staaer i min Magt, og hvis det forresten er gjørligt.
Ordet nu tog, skalkagtig i Hu, den værdige Here:
Giv mig smægtende Elskov og Længsel, hvormed du betvinger
Hver udødelig Gud, hver dødelig Menneskeskabning!
Hen til den yderste Kant af den nærende Jord jeg mig agter,
Tethys vor Moder at see og Okeanos, Gudernes Udspring,
Hvilke mig hused tilforn, og ømt mig fostred og hæged,
Dengang de fik mig af Rheia, da Zeus nedstyrtede Kronos
Dybt under Jorderigs Muld og dybt under Havet det golde;
Dem nu gjæste jeg vil, for at ende maaskee deres Kivsmaal,
Alt langsommelig Tid hinanden de skye, og paa Leiet
Favnes de aldrig i Elskov, thi Harm er dem falden paa Sindet;
Kunde jeg nu med venlige Ord deres Hjerte bevæge,
At de paa Leiet igjen forenedes atter i Elskov,
Da vil jeg sikkert af dem vorde agtet og elsket bestandig.
Atter til Orde nu tog den smilende Viv Aphrodite:

Ei var det Ret eller Skjel, om din Bøn jeg vilde dig afslaae,
Du est den Viv, som den mægtige Zeus i Armene hviler.
Talt, og af Barmen hun løste sit rigtbaldyrede Belte;
Der sad smukt indvirket ethvert fortryllende Middel,
Der var den smeltende Elskov, var Længsel og gantende Tale,
Der var den smigrende Bøn, som endog bedaarer den Vise.
Dette Gudinden ihænde hun gav, tog Ordet og sagde:
Der! forvar i din Barm dette rigtbaldyrede Belte!
Al Fortryllelse findes derpaa; vist neppe du kommer
Ærindeløs fra den Gang, som din Hu dig byder at vandre.
Saa hun talte, da smiled den qvieøiede Here,
Og med et Smiil i Barmen hun stak det prunkende Belte.
Flux Aphrodite, hiin Datter af Zeus, til Hallen begav sig,
Men fra den kneisende Tind af Olymp svang Here sig fage,
Kom til Pieria hen og Emathias yndige Marker,
Fløi over Rygningen høit af de hestebetvingende Thrakers
Sneebedækkede Bjerge, ei Jorden med Fod hun berørte;
Ned fra Athos hun skred hen over det bølgende Havdyb,
Kom saa til Lemnos tilsidst, den herlige Thoas's Kongstad;
Der Søvnguden hun traf, en kjødelig Broder til Døden,
Trykkede fast hans Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Søvn! du mægtige Drot over Guder og Mennesker alle!
Har du saasandt bønhørt mig tilforn, saa føi mig nu ogsaa!
Tak derfor jeg vide dig vil gjennem kommende Dage;
Dys i sødelig Søvn Skysamlerens funklende Øine
Strax, saasnart jeg paa Leie med ham forenes i Elskov!
Give jeg vil dig til Løn en smuk uforgængelig Høistol,
Heelt af Guld, og den skal min Søn den lamme Hephaistos
Smedde dig selv, og en Skammel han skal anbringe forneden,
At du kan hvile paa den dine glindsende Fødder ved Gilde.
Derpaa den liflige Søvn gjensvared, og talte saalunde:
Here, du høie Gudinde, du Barn af den vældige Kronos!
Let forsand jeg dyssed i Søvn Enhver af de andre
Salige Guder, endog Okeanos' rivende Strømme,
Nøkken, fra hvem al Gudernes Slægt nedleder sit Udspring,
Men til den mægtige Zeus at nærme mig, drister jeg ikke,
Eller i Blund ham dysse, med mindre han selv det befaler;
Alt har engang tilforn dit Bud Forsigtighed lært mig:

Det var den Dag, da Herakles, den modige Søn af Kronion,
Seiled fra Ilios hjem, da Troia han havde forstyrret;
Medens nu jeg Skjoldsvingerens Sind omhylled, og dyssed
Sødt i Søvn, da pønsede du paa Ondt mod Herakles,
Over det vildene Hav skrapkulende Storme du reiste,
Kasted iland ham paa Kos, det velbefolkede Øland,
Fjernt fra elskede Venner; men Zeus opvaagned med Harme,
Guderne smed han i Hallen omkring, men fornemlig han søgte
Mig, og fra Himlen i Havet han vist havde styrtet og knuust mig,
Naar ikke Natten, som kuer hver Gud og dødelig Skabning,
Havde paa Flugten mig frelst; da betvang Kronion sin Harme,
Nødig den flygtige Nat ved sin Færd han vilde bedrøve.
Og til fordærvelig Daad vil nu paany du mig egge.
Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:
Søvn! hvi tænker du dog endnu paa Sligt i dit Hjerte?
Troer du maaskee, at Zeus vil ivres for Troernes Bistand
Heftig som dengang af Harme han fnøs for Sønnen Herakles?
Nei! men hør mig! jeg lover forsand dig at give til Mage
En af de yngre Chariter, og hun skal kaldes din Hustrue,
Møen Pasithea, hvem du til Viv dig ønsked bestandig.
Saa hun taled, og Søvnen med Fryd gjensvared saalunde:
Nu velan! tilsværg mig ved Styx's forfærdende Vande!
Læg paa den sædfrembringende Jord, mens du sværger, din ene
Haand, paa det glimtende Hav den anden, at Vidner os vorde
Alle de Guder tilhobe, som boe dybtnede hos Kronos,
At du til Mage vil give mig en af de yngre Chariter,
Møen Pasithea, hvem jeg til Viv mig ønsked bestandig.
Talt; hans Ord adlød den liliearmede Here;
Og som han fordrede, Eden hun svor, og nævnte de Guder
Alle ved Navn, som i Tartaros boe, og som kaldes Titaner.
Men da hun saa havde svoret, og fuldelig givet ham Eedsord,
Ginge fra Lemnos og Imbros de bort, og gav sig paa Vandring,
Hyllede trindt i Taage, let lagde de Veien tilbage;
Snart til Ida de kom, det kildebesprudlede Vildthjem,
Op fra Havet ved Lekton de steg, og traadte paa Landjord,
Og under Gudernes Fjed Trætoppene rysted i Skoven.
Der Søvnguden forblev, før Zeus han var kommen for Øine,
Satte sig op i en Gran, den rankeste Stamme, som dengang

Stak fra Ida mod Skye sin kneisende Top gjennem Luften;
Der indhyllet han sad af de naalebevoxede Grene
Ret som den skrigende Fugl, som helst mellem Fjeldene bygger,
Guderne kalde den Gam, men af Mennesker kaldes den Guldgrib.
  Men i en Fart til Gargaros' Tind, til Toppen af Ida
Here sig svang; Skysamleren Zeus strax saae hende komme,
Saae hende knap, før brændende Lyst omhylled hans Hjerte,
Ret som tilforn, da de først forenede sammen i Elskov
Favned hinanden paa Leiet imod Forældrenes Vidskab;
Frem mod Here han treen, tog Ordet og talte saalunde:
  Here! hvor iler du hen, da hid fra Olympen du kommer?
Ei har du Gangere med eller Vogn, som du kunde bestige.
  Ordet nu tog, skalkagtig i Hu, den værdige Here:
Hen til den yderste Kant af den nærende Jord jeg mig agter,
Tethys vor Moder at see, og Okeanos, Gudernes Udspring,
Hvilke mig hused tilforn, og ømt mig fostred og hæged;
Dem nu gjæste jeg vil, for at ende maaskee deres Kivsmaal,
Alt langsommelig Tid hinanden de skye, og paa Leiet
Favnes de aldrig i Elskov, thi Harm er dem falden paa Sindet.
Men ved den nederste Fod af det kildebesprudlede Ida
Staae mine Heste, som kjøre mig skal over Bølger og Fastland;
Dog fra Olympen til dig jeg først herhen vilde drage,
For at du ei skulde vredes, ifald jeg fortied min Valfart
Hen til den dybtfremrullende Flod Okeanos' Hofgaard.
  Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Here, min elskede Viv! didhen kan jo siden du drage,
Nu lad os hvile tilsammen, og ømt forenes i Elskov!
Aldrig tilforn har udødelig Viv eller dødelig Qvinde
Grebet i Barmen mit Hjerte saa stærkt og fyldt det med Længsel,
Ei engang da for Ixions Viv af Elskov jeg brændte,
Hun, som Peirithoos fødte, en Mand saa snild som en Guddom,
Ei da jeg Danae elsked, Akrisios' deilige Datter,
Moder til Perseus, en Helt udmærket i Kæmpernes Skare,
Eller det yndige Barn af den vidtnavnkundige Phoinix,
Hun, som Minos har født og den herlige Mand Rhadamanthos,
Eller den fagre Semele, ei heller Alkmene fra Thebe,
Hun som til Verden en Søn mig bar, den stærke Herakles,
Men Dionysos til Menneskens Fryd Semele mig fødte;

Ei har Demeter jeg elsket saa høit, den haarfagre Dronning,
Eller den herlige Leto, ja selv ikke dig, min Here!
Som jeg for dig nu blusser, og sødt henrives af Længsel.
  Ordet nu tog, skalkagtig i Hu, den værdige Here!
Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Brænder du nu af Begjær, at forenes paa Leiet i Elskov
Her paa Toppen af Ida, hvor Alt kan skues saa klarlig.
Tænk, hvad blev der vel af, om En af de Evige saae os
Favn i Favn, gik hen, og i Gudernes Kreds det fortalte?
Visselig kom jeg da aldrig igjen, opstanden fra Leiet,
Hjem til dig i din Hal, en Skjændsel det vilde jo være.
Dog, hvis Du endelig vil, og det saa behager dit Hjerte,
Hist et Kammer du har, som vor Søn Hephaistos har bygget,
Tæt til Stolperne slutted han fast den holdige Fløidør,
Did kan til Leie vi gaae, da dig lyster i Favn mig at trykke.
  Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Here! lad fare din Frygt, hverken Gud eller dødelig Skabning
Faaer os at see, slig blændende Skye af Guld om os Begge
Hylle jeg vil, at ei Solen engang formaaer os at skimte,
Haver han end det skarpeste Syn til at see gjennem Alting.
  Saaledes talte Kronion, og slynged sin Arm om sin Hustrue.
Frodige Urter den hellige Jord lod under dem spire,
Krokos, den saftige Lotos med samt Hyacinthen den fine,
Mylrende tæt, og høit fra Muld de Guderne løfted;
Der de hviled i Favn, en deilig og straalende Guldskye
Trindt dem var bredt, og den klareste Dug nedperled fraoven.
  Saaledes sov Alfader nu trygt paa Gargaros' Bjergtind,
Døsig af Elskov og Søvn, og i Armene holdt han sin Hustrue.
Flux den listige Søvn løb hen til Achaiernes Skibe,
Bud at bringe Poseidon, den jordomslyngende Konning,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
  Rask, Poseidon, afsted! hjelp nu Danaerne trøstig,
Skjenk dem Seiren en Stund, idetmindste saalænge Kronion
Sover, ham hylled jeg ind i blidtbedøvende Slummer;
Here forlokked ham snildt til at mages i Elskov med hende.
  Saa han taled, og svandt til de herlige Menneskeslægter,
Men til Danaernes Hjelp han Poseidon end meer havde hidset.
Flux han styrted sig ind blandt de forreste Kæmper og raabte:

Kæmper af Argos! skal Seiren igjen vi give til Hektor,
At vore Skibe han fanger i Vold, og Hæder sig vinder?
Selv han haaber det stolt, fordi Peleiden Achilleus
Dvæler endnu, forbittret i Sind, ved de bugede Skibe;
Dog ei stort vi savne ham vil, den rappe Peleide,
Bare vi Andre vil flinkt til Hjelp opmuntre hinanden.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Flux, Argeiiske Mænd! lad os axle de bedste de største
Skjolde, som findes i Hæren, og trykke de straalende Hjelme
Fast om Tinding, og rask med dygtige Landser ihænde
Drage til Kamp, selv fører jeg an, og neppe vil Hektor,
Priamos' Søn, bestaae trods al hans stormende Kamplyst.
Er der forresten en Helt, som kun har et maadeligt Haandskjold,
Maa han til ringere Mand det flye, og axle det større.
Saa han talte, hans Ord de fornam og lyde ham villig.
Kongerne flux, skiøndt saarede selv, dem ordned til Kampen,
Tydeus's Søn og Odysseus og Atreus's Søn Agamemnon
Færdedes travlt overalt, for Mændenes Vaaben at bytte,
Stærke med stærke sig væbned, de Svagere svage de gave;
Men da nu samtlige Mænd havde axlet de straalende Plader,
Ginge de rask til Kamp, og Poseidon var forrest i Skaren,
Løftende høit i den vældige Haand sit forfærdende lange
Sværd saa blankt som et Lyn; i den mordiske Kamp sig fordrister
Ingen at komme det nær, thi Skræk dem holder tilbage.
Ogsaa den straalende Hektor til Slag opstilled sit Mandskab.
Begge med yderste Magt ophidsed den skarpeste Kampfærd,
Baade det vildene Havs sorthaarede Konning og Hektor,
Denne til Troernes Hjelp og hiin til Danaernes Bistand.
Voverne pladsked fra Søe mod Achaiernes Snekker og Telte,
Og med forfærdeligt Vraal foer Krigerne frem mod hinanden.
Ei saa svart er Bølgernes Drøn, naar ude fra Dybet
Høit de rulle mod Strand, mens barsk det kuler fra Norden;
Heller ei brager saa stærkt den glødende Ild gjennem Bjergets
Bugtede Dal, naar løs den er brudt og Skoven fortærer;
Heller ei hyler den rygende Storm i Egenes høie
Kroner med saadan en Larm, naar i fnysende Vrede den stænder,
Som det forfærdende Gjald, der lød fra Danaer og Troer,
Da de med vildene Skrig til Kamp brød løs mod hinanden.

Først den straalende Hektor med Spyd tog Sigte paa Aias,
Just som han vendte sig mod ham, og ei han kasted et Slipkast;
Lige for Brystet han traf, hvor Remmene krydsed hinanden,
En fra det sølvbenaglede Sværd, og den anden fra Skjoldet;
Disse beskjermed hans smidige Hud; da harmedes Hektor
Svart, at det hurtige Spær af hans Haand var fløiet forgjeves;
Hen til Landsmandsskaren han veeg, for Døden at undflye.
Knap han vendte sig bort, før den vældige Telamonide
Løfted en Steen af de mange, der laae til Læn under Skibsbov
Rullede hen for Kæmpernes Fod, og op over Skjoldets
Rand han med Stenen for Brystet ham traf tæt oppe ved Halsen;
Kraftig han svang den, og rundt som en Top den i Luften sig dreied.
Som naar en Eeg omstyrtes fra Rod af Fader Kronions
Lyn, og en græsselig Stank af Svovl fra den splintrede Stamme
Breder sig ud, bedøvet af Skræk da vorder hvo nærved
Seer det, thi frygtelig slaaer et Lyn fra den høie Kronion;
Saa nedstyrtede brat den kraftige Hektor i Støvet,
Spydet af Haanden han slap, og Hjelm med Skjold over Helten
Rullede ned, høit braged om Krop hans prunkende Rustning.
Flux med hoverende Skrig nu løb Achaiernes Sønner
Frem i det Haab at slæbe ham bort; i myldrende Mængde
Fløi deres Spyd, men ei en Eneste traf eller saared
Kæmpernes Drot, thi de gjæveste Mænd sig stilled omkring ham,
Stærken Aineias, den bolde Polydamas, Helten Agenor,
Lykernes Konge Sarpedon, og Glaukos den herlige Kæmpe;
Heller ei svigted de øvrige Mænd; deres hvælvede Skjolde
Holdt de for Hektor til Skjerm, og flux Stalbrødrene løfted
Helten paa Arm, og bar ham fra Tummelen, indtil de naaede
Gangernes vælige Spand, som fjernt fra Strid og fra Kampgny
Stod for den prunkende Karm, og blev holdt af Kudsken tilbage,
Rapt ad Byen afsted de løb med den jamrende Kæmpe.
Men da nu Troerne kom til den rivende Xanthos's Vadsted,
Hen til den yndige Flod, som Zeus Kronion har avlet,
Løfted af Karmen paa Jord de ham ned, og med Vand ham bestænked;
Snart han aanded paany, og i Veiret han slog sine Øine,
Hæved sig op paa Knæe, af hans Mund udstyrted en Blodstrøm,
Atter tilbage mod Jord han sank, og for begge hans Øine
Blev det saa sort som Natten; af Rammet var end han bedøvet.

Da nu Argeierne saae, at Hektor fra Slaget blev hjembragt,
Foer de mod Troerne raskere løs, og tænkte paa Kampfærd.
Først sprang Aias, den hurtige Søn af Konning Oileus,
Frem med sit skærpede Spær, og paa Stedet han Satnios ramte,
Enops's Søn, hvem Enops engang med en deilig Naiade
Avled ved Satnius' Bred, da som Hyrde han vanked i Enge.
Ham foer Aias tillivs, og dybt i Lysken han jog ham
Spydet, saa brat han tumled omkuld, og strax om den Faldne
Ypped Danaer og Troer en gruelig Dyst med hinanden.
Flux løb Panthoos' Søn Polydamas frem med sin Landse,
Helten til Hevn, og Areilykos' Søn Prothoenor i høire
Skulder han traf, gjennem Skuldren ham løb den dygtige Landse,
Ned i Støvet han faldt, og i Muld han famled med Haanden;
Jublende høit med lydelig Røst Polydamas raabte:
Saa er da Spydet forvist, kan jeg troe, ei ganske for Intet
Faret Polydamas, Panthoos' Søn, af den kraftige Næve;
En af Argeierne fanged det op med sin Hud, og vil sagtens
Bruge mit Spær som Stav paa sin Vandring til Hades's Bolig.
Talt, hans brammende Ord forbittred Achaierne saare;
Ingen dog meer oprørtes i Sind end den modige Aias,
Telamons Søn, thi nærmest ved ham Prothoenor var falden.
Efter den Flygtende slynged han flux sin lynende Landse;
Dog til en Side Polydamas sprang, og selv for den sorte
Død han bjerged sit Liv, men Archelochos, Søn af Antenor,
Fangede Landsen i Livet, thi Guderne vilde hans Henfart;
Ham traf Aias i Ledet, som Hals med Hoved forbinder,
Bag i Nakkens Fordybning, og kløvede begge dens Sener.
Brat Archelochos faldt, saa hans Pande, hans Mund og hans Næse
Slog mod Muld, før Knæer og Been nedstyrted i Støvet.
Flux med lydelig Røst til Polydamas raabte nu Aias:
Panthoos' Søn, tænk efter, men svar mig ærlig og sanddru,
Mon ikke Manden, jeg vog, opveier den Helt Prothoenor?
Ei han tykkes mig lav eller kommen af lave Forældre,
Vist en Broder han er til den Hestebetvinger Antenor,
Eller en Søn maaskee, thi han ligner ham ganske livagtig.
Talt; ei gjetted han feil; men Troerne grebes af Harme.
Flux sin Broder til Værn mod Bøoteren Promachos traadte
Akamas frem, og vog ham, da bort han slæbte den Faldne;

Jublende høit med lydelig Røst ung Akamas raabte:
  Skrydende Mænd af Argos, evindelig truende Kæmper!
Os alene skal Trængsel og Qval forvist ikke times,
Nei! ogsaa I skal engang paa lignende Viis vorde dræbte.
Skuer dog her, hvor rolig og sødt nu Promachos sover,
Dysset i Søvn af mit Spyd, at den skyldige Hevn for en Broder
Snart kunde vorde betalt; saa ønsker hver Mand sig af Hjertet
Slægtning i Hjemmet at eie, hans Død at sone med Blodhevn.
  Talt; hans brammende Ord forbittred Achaierne saare,
Ingen dog meer, end den Helt Peneleos rørtes i Hjertet;
Frem mod Akamas foer han, men ei mod hans stormende Anfald
Akamas stod, da saarede hiin den Helt Ilioneus,
Søn af den qvægrige Phorbas en Mand, hvem Guden Hermeias
Meest af Troerne elsked, og rigt velsigned med Velstand;
Men Ilioneus var eneste Søn, hans Viv havde født ham.
Ham med Spydet han traf under Brynet i Ringen af Øiet,
Stak ham Stenen af Laag, og Spydet ham løb gjennem Øiet
Ud gjennem Nakken, da sank han paa Hug, og Hænderne begge
Strakte han ud, men Peneleos drog sit hvæssede Slagsværd,
Hug ham tværs over Halsen, saa Hovedet fløi af hans Skuldre
Ned med Hjelmen paa Jord, end sad Spydskaftet i Øiet,
Høit han løfted det op, som en Valmueknop paa sin Stengel,
Viste til Fjenden det frem, og raabte med braskende Stemme:
  Melder nu, Troiske Mænd! Ilioneus's Fader og Moder,
At deres herlige Søn de lydt i Borgen bejamre!
Heller ei skal jo Promachos' Viv, hiin Algenorides,
Favne med Fryd gjenkommen fra Krig sin elskede Husbond,
Naar over Havet Achaiernes Folk hjemdrager fra Troia.
  Saa Peneleos taled, og Skræk gjennem Lemmerne foer dem.
Ængstelig løb deres Blik at søge mod Døden en Tilflugt.
  Siger mig nu, I Muser, hvis Hjem er Olympiske Haller,
Hvem af Achaiernes Mænd var den første, som blodige Vaaben
Vandt sig, da stærken Poseidon kom Troernes Hær til at bugne.
Først nedstyrtede Aias, hiin kraftige Telamonide,
Hyrtios, Gyrtias' Søn, Hærdrot for de freidige Myser.
Helten Antilochos Mermeros vog og den kraftige Phalkes,
Og for Meriones' Spyd Hippotion segned og Morys.
Teukros dernæst hug Prothoon ned og den Helt Periphetes,

Og Menelaos sit vældige Spær den Drot Hyperenor
Jog i Lysken med Kraft, saa Tarmene vælded af Livet
Ud for den flængende Malm, men ud af den gabende Vunde
Fløi hans Sjel i en Fart, og Mulm omhylled hans Øine.
Fleest af Alle dog dræbte den hurtige Søn af Oileus,
Thi der var Ingen saa rap som han, naar det gjaldt at forfølge
Fienden paa Flugten, naar Zeus har vakt Forvirring og Rædsel.

Femtende Sang.

Bortdrivelsen fra Skibene.

Da nu den flygtende Hær bag den pæleforskandsede Muurgrav
Havde sig bjerget, og Mange var dræbt for Danaernes Hænder,
Gjorde de Holdt, og slog sig til Roe, men med Bæven og Bleghed,
Hist hvor Gangerne stode for Karm, men paa Toppen af Ida
Vaagnede Zeus af sin Søvn hos den guldstolthronende Here.
Op han sprang, og kasted sit Blik mod Danaer og Troer,
Troerne løb i Forvirring, Achaiernes Sønner forfulgte
Skrapt dem paa Flugt, og Poseidon, Jordrysteren, færdedes blandt dem.
Hektor tillige han saae omringet af trofaste Kæmper
Ligge paa Sletten, tungt drog han sit Veir, og berøvet sin Samling
Brækked han Blod, thi ei af den svageste Mand var han truffen.
Guders og Menneskers Fader af Ynk blev greben ved Synet,
Og med et bistert forfærdende Blik til Here han talte:
Saa har da vist dit lumpne Bedrag, ubændige Here!
Standset den herlige Hektor i Kamp, og skræmmet hans Krigsfolk.
Bedst det var nu maaskee, om igjen for dit skændige Paafund
Først du høsted din Løn, og jeg strøg din Hud med min Svøbe.
Har du forglemt den Stund, da høit i Veiret du svæved,
To Ambolter jeg hang dig ved Fod, med et gyldent og trofast
Baand dine Hænder jeg bandt, i den øverste Luft mellem Skyer
Hang du, og Guderne snøs i høien Olymp, men de mægted-

Ei at komme dig nær, og løse dig; hvem jeg fik fat paa,
Tog jeg og kasted af Hal over Tærskelen ud, saa han styrted
Ned afmægtig til Jord, men alligevel kunde mit Hjerte
Ei forvinde sin nagende Qval for Helten Herakles.
Ilde mod ham tilsinds forlokked du Stormens Gudinder,
Og paa det vildene Hav med Nordvindens Hjelp du ham tumled,
Kasted iland ham paa Kos, det velbefolkede Øland;
Men jeg befriede min Søn, og efter mangfoldige Trængsler
Førte jeg atter ham hjem til det gangerernærende Argos.
Dette jeg minder dig om, at din Lyst til Svig kan forgaae dig,
Og at du lærer, hvor lidet dig gavne de kjærlige Favntag,
Du som fra Guderne sneg dig, og lumst mig daared til Elskov.
  Saa han talte, da skjalv den qvieøiede Here,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
  Jorden bevidne mit Ord, den mægtige Himmel foroven,
Vandet, som dybt henruller i Styx, og af salige Guder
Sværges der aldrig en Eed, meer dyr, meer rædsom end denne;
Ja ved dit hellige Hoved, ved Leiet, hvor først du i Elskov
Favned din Viv, og ved dette jeg aldrig har svoret en Meeneed:
Ei ved et Raad af mig forvolder den stærke Poseidon
Hektor og Troerne Jammer, og skjenker Achaierne Bistand;
Selv maa hans Hu forvist ham til Sligt have skyndet og egget,
Rørt ved den Nød, han Achaierne saae ved Skibene friste.
Nei! langt heller det gavnlige Raad jeg vilde ham give,
Did at forføie sig hen, hvor Du, Skysortner! befaler.
  Saa hun taled, da smilte hiin Guders og Menneskers Fader,
Og med bevingede Ord han gav hende dette til Gjensvar:
  Gid det saasandt var din Agt, storøiede værdige Here!
Enig med mig i Gudernes Raad herefter at sidde,
Da vil Poseidon forvist, om end efter Andet han tragter,
Snart omskifte sit Sind, for dig som mig at behage.
Dog hvis du mener dit Ord, og taler den skjæreste Sandhed,
Gak da til Gudernes Kreds, og kald den bevingede Iris
Hid med Phoibos Apollon, den høistnavnkundige Skytte,
At til Achaiernes Leir, til de malmompandsrede Kæmper
Iris kan drage paastand, og den Drot Poseidon befale,
Flux at standse med Strid, og begive sig hjem til sin Baaning.
Phoibos Apollon skal vække til Kamp den vældige Hektor,

Kraft indblæse ham atter, og standse de stingende Smerter,
Som nu saa svart forpine hans Sind, men Achaiernes Sønner,
Dem skal han drive tilbage, og slaae med lammende Rædsel,
At i Forvirring paa Flugt de maae styrte sig hen til Peleidens
Toftede Snekker, og strax skal Achil sin kjære Patroklos
Skikke til Kamp, men ramt af Hektor med Spyd skal han falde
Udenfor Ilions Stad, naar han først mangfoldige andre
Gutter har dræbt, foruden min Søn den bolde Sarpedon;
Men for at hevne sin Ven skal Achil slaae Hektor tildøde.
Da vil jeg mage det saa, at Forfølgelsen atter sig vender
Til en ustandselig Flugt, saalænge til Ilions Kongstad
Falder Achaiernes Sønner i Vold ved et Raad af Athene.
Ei vil forinden jeg dæmpe min Harm, ei heller tillade
Nogen af samtlige Guder at yde Danaerne Bistand,
Forend Peleiden Achilles's Bøn aldeles er opfyldt,
Som jeg ham loved tilforn, og med Hovedets Nik ham forjætted,
Alt paa den Dag, da Thetis mit Knæe omfavned, og bønlig
Bad mig, at Hevn maatte times den Stadomstyrter Achilleus.
  Talt; hans Ord adlød den liliearmede Here.
Ned fra Toppen af Ida hun foer til høien Olympos.
Rap som Tanken, der farer en Mand gjennem Sjel, som har vandret
Vidt i Verden omkring, naar dybt i sit Hjerte han tænker:
Gid jeg var der eller hist, og fatter mangfoldige Anslag;
Ligesaa rap gjennem Luften afsted fløi Drotningen Here;
Og da hun kom til høien Olymp, hun de salige Guder
Samlede traf i Zeus's Palads; op sprang de fra Sæde
Strax da de blev hende vaer, og med Bæger de hilste Gudinden;
Dog hun gik dem forbi, men den blomstrende Themis's Bæger
Tog hun, thi hun var den første, som løb Gudinden imøde,
Og med bevingede Ord til den værdige Here hun talte:
  Here! hvi kommer du hid? du est saa forstyrret af Aasyn;
Vist har Kronos's Søn, din Gemal, indjaget dig Rædsel.
  Flux gjensvared Gudinden, den liliearmede Here:
Themis! om dette du fritte mig ei, selv veed du tilfulde,
Hvad for et stolt opfarende Sind der boer i hans Hjerte.
Gak nu med Guderne først i Sal til det yppige Maaltid,
Da skal du selv i Kreds af de Salige siden erfare,
Hvad for en Skjændsel Kronion bebuder os; neppe vil Alle

Frydes derover i Sind, hverken Mænd eller evige Guder,
Skjøndt vel Mangen endnu i Mag fortærer sit Maaltid.
Saa hun taled, og satte sig ned, den værdige Here;
Guderne fnøs i Zeus's Palads, med Læben hun smilte,
Men om de sortblaae Bryn opklaredes ei hendes Pande.
Derpaa forbittret i Hu hun talede saa til dem Alle:
Taabeligt er det af os, mod Zeus ubesindig at ivre,
Eller at træde ham nær i den Agt at standse hans Idræt
Enten ved Ord eller Magt, fjernt sidder han, ændser os ikke,
Bryder sig ei om vor Harm, thi høit i Kraft som i Vælde
Mener han selv at staae over samtlige Guder tilhobe;
Bærer da taalig hvad Ondt han Enhver tilskikker af Eder;
Alt blev nylig en Sorg, befrygter jeg, Ares beredet,
Falden i Strid er hans Søn Askalaphos, hvem han af Kæmper
Elskede høiest, og kaldte sin Søn, den vældige Krigsgud.
Saa hun talte, men Ares af Harm med Fladen af Haanden
Slog sine kraftige Laar, og jamrende tog han til Orde:
Guder, som boe paa høien Olymp, I fortænke mig ikke,
Om jeg til Hevn for min Søn gaaer hen til Achaiernes Skibe,
Selv om det vorder min Lod, at ramt med Lyn af Kronion
Midt mellem Dynger af Liig i Blod og i Støv jeg skal falde.
Talt; flux *Rædsel* og *Skræk* han befoel i Aaget at koble
Gangernes Spand, saa axled han selv sin straalende Rustning.
Nu havde Zeus forsand mod alle de salige Guder
Raset med strengere Harm end tilforn, og med bittrere Galde,
Naar ikke Pallas Athene, bekymret for samtlige Guder
Havde sit Sæde forladt, og ud giennem Porten var styrtet;
Hjelmen paastand af hans Hoved hun rev, og Skjoldet af Skuldren,
Vristed ham ud af den vældige Haand den kobberne Landse,
Satte den bort, og lastede strengt den ubændige Ares:
Rasende! du som eenfoldig dig brat i Fordærvelsen styrter!
Øren forgjeves du har, al Sands og Skam har du mistet!
Hører du ei, hvad hun siger, den liliearmede Here?
Hun som fornys fra Olymperen Zeus er kommen tilbage.
Est du for Alvor tilsinds mangfoldige Qvaler at udstaae,
Og til Olympen bedrøvet i Hu at tvinges tilbage?
Vil os øvrige Guder saa stor en Sorg du forvolde?
Strax vil Zeus jo forlade de kjække Danaer og Troer,

Hid til Olymp vil han ikke til Skræk og Fordærv for os Alle,
En efter Anden han griber os da, uskyldig og skyldig.
Derfor jeg raader dig nu, din Harm for din Søn at betvinge,
Alt har jo mangen en Helt, ham langt overlegen i Manddom,
Mistet i Kampen sit Liv, og Fleer med Tiden vil falde,
Ei er det muligt at frelse hver Dødeligs Sønner og Afkom.
Talende saa til Sæde hun bragte den stormende Ares.
Here nu kaldte fra Hoisalen ud baade Phoibos Apollon
Og den bevingede Iris, hiint Bud for de salige Guder,
Og med bevingede Ord hun talede til dem og sagde:
Zeus har befalet, at flux I hen skal drage til Ida,
Men naar I komme derhen, og Zeus I træde for Tine,
Gjører da strax hvadhelst han Eder befaler og byder!
Strax som Ordet var talt, gik Drotningen Here tilbage,
Og paa sin Throne sig satte, men bort fløi begge de Andre;
Snart til Ida de kom, det kildebesprudlede Vildthjem;
Der Fjernskueren Zeus de traf, paa Gargaros' høie
Tind han sad, og trindt i en duftende Skye var han hyllet.
Men da de nærmed sig Zeus, den Skyforsamlende Konning,
Standsed de brat, og ei blev han vred i Hu ved at see dem,
Da de paastand hans Bud havde lydt, som hans Viv havde bragt dem.
Først med disse bevingede Ord til Iris han talte:
Rap dig, hurtige Iris! og meld til Drotten Poseidon
Alt hvad jeg siger dig her, ei gange du Bud som en Træring!
Byd ham fra mig at standse med Kamp og Strid, og at drage
Hen til Gudernes Kreds, eller ned i det hellige Havdyb.
Dog vil han ei adlyde mit Ord, men forkaster det haanlig,
Lad ham da dette betænke tilgavns i sit Sind og sit Hjerte,
Om han har Mod, naar jeg kommer ham nær, til kjækt mig at modstaae,
Skjøndt han er stærk, langt stærkere dog paastaaer jeg at være,
Som jeg af Alder er ældre, men uden at blues i Hjertet
Maaler han dog sig med mig, for hvem selv Andre maae skjælve.
Talt; hans Ord adlød den stormsnelt vandrende Iris;
Ned fra Toppen af Ida hun foer til det hellige Troia;
Ret som naar fygende Snee eller Hagel fra Skyerne flyver
Iiskold, pidsket afsted af den luftopklarende Nordvind;
Saa i stormende Fart henfløi den hurtige Iris.
Trædende nær hun talede saa til den stærke Poseidon:

Hid er jeg kommen til dig, sortlokkede Favner af Jorden!
Skikket af Aigisſvingeren Zeus for at bringe dig Budſkab.
Han dig befaler at ſtandſe med Kamp og Strid, og at drage
Hen til Gudernes Kreds, eller ned i det hellige Havdyb;
Dog vil du ei adlyde hans Ord, men forkaſter det haanlig,
Da har han truet endog at komme herhid til en rædſom
Kamp med dig, men han raader dig først, for hans vældige Hænder
Varlig at flye, langt ſtærkere Kraft paaſtaaer han at eie,
Som han af Alder er ældre; men uden at blues i Hjertet
Maaler du dog dig med ham, for hvem ſelv Andre maae ſkjælve.
Biſter i Hu gjenſvared den herlige Ryſter af Jorden:
Ha! ihvor vældig han er, fripoſtig forſand er hans Tale!
Mig, hvis Hæder er lige med hans, vil han voldelig tvinge!
Tre ſambyrdige Sønner vi er af Kronos og Rheia,
Zeus, jeg ſelv og Hades, den underjordiſke Konge.
Alt blev deelt udi Tre, og Enhver ſin Hæder annammed,
Thi da vi kaſtede Lod, fik jeg det graalige Havdyb
Evig til Boe, det taagede Mulm fik Hades til Eie,
Zeus fik Himlen den brede, i Luft og Skyer at herſke,
Jorden og høien Olymp derimod for os Alle blev fælleds;
Derfor vil ei efter Zeus jeg rette min Færd, lad ham blive
Rolig, hvor ſtærk han end er, paa den Part, ſom blev ham beſkæret
Lad ham dog ei mig ſkræmme med Vold, ſom var jeg en Usling!
Bedre forſand, om med truende Ord irette han ſatte
Alle de Sønner og Døttre, hvoraf han avled ſaamange,
Som jo maae lyſtre hans Bud, hvad enten de vil eller ikke.
Derpaa til Svar ham gav den ſtormſnelt vandrende Iris:
Skal jeg da Ord til andet, ſortlokkede Favner af Jorden!
Bringe til Lyneren Zeus din barſke, din trodſige Tale,
Hvad eller bøies dit Sind? de Braveſtes Hjerte kan bøies;
Skrækkens Gudinder, du veed, ſtaae redeſt til Hjelp for de Ældre.
Flux gjenſvared Poſeidon, den mægtige Ryſter af Jorden:
Iris, du bolde Gudinde! fornuftige Ord har du talet,
Heldigt tilviſſe det er, naar et Bud har Syn for det Rette;
O men den piinligſte Harm mig gaaer til mit inderſte Hjerte,
Hvergang det falder ham ind, med forbittrede Ord mig at laſte,
Jeg ſom til lignende Kaar og til lignende Hæder blev kaldet;
Dog, nu giver jeg efter, hvorvel jeg i Sindet er opbragt.

Dette jeg sige dog vil, og fast er min Trudsel besluttet:
Hvis han lønlig for mig og for Hærfangsgudinden Athene,
Eller for Here, for Hermes, og Drotten den snilde Hephaistos,
Skaaner den Iliske Stad, og ei vil lægge den øde,
Da vil Argeiernes Folk overordentlig Kraft jeg forlene,
Vide da maa han, at ei vor Harm sig lader forsone.
  Talende saa Poseidon forlod Achaiernes Krigsfolk,
Ned i Havet han steg, Achaiernes Helte til Afsavn.
Flux Skysamleren Zeus nu talede saa til Apollon:
  Elskede Phoibos! gak hen til den malmompandsrede Hektor!
Stegen er nu Poseidon, den mægtige Ryster af Jorden,
Ned i det hellige Hav, mod min rædsomme Harm sig at bjerge.
Vist var denne vor Kamp endog de øvrige Guder
Kommen for Øre, som boe under Jord dybt nede hos Kronos,
Dog langt bedre for mig som for ham var dette tilvisse,
At han betids for min vældige Haand, hvorvel han var opbragt,
Trak sig tilbage, thi ei uden Sved den Dyst havde endt sig.
Frisk nu! tag i din Haand den trindtomqvastede Aigis,
Ryst den af yderste Magt, og skræm Achaiernes Helte!
Sørg dernæst, fjernrammende Gud! for den straalende Hektor,
Væk hans Kræfter og Mod, til Achaiernes Sønner paa Flugten
Komme til Skibene hen og det vildene Hav Hellespontos;
Da vil jeg selv strax være betænkt paa Raad og Forføining,
Hvorved Achaiernes Folk kan aande paany efter Qviden.
  Saa han taled, og Faderens Bud lød Phoibos Apollon;
Ned fra Toppen af Ida han svang sig, hurtig som Falken
Farer fra Skye, den snareste Fugl, Skovduernes Morder.
Priamos' herlige Søn han siddende traf, ikke længer
Strakt paa Marken han laae, fornys var han kommen til Samling,
Sveden var standset, frit drog han sit Veir, og Kæmperne trindtom
Kjendte han atter, Skjoldsvingeren Zeus til Liv havde vakt ham.
Trædende nær tiltaled ham saa Fjernskytten Apollon:
  Hektor, du Priamos' Søn! hvi sidder du her saa betagen,
Fjernt fra de øvrige Mænd? maaskee har en Ulykke ramt dig?
  Svag paa Mælet ham svared den hjelmomstraalede Hektor:
Huldeste Gud, hvem est du, som her mig spørger om dette?
Hørte du ei, at Aias, den kraftige Telamonide,
Traf med en Steen mig for Brystet, og standsed mit stormende Angreb,

Just som i Striden jeg dræbte hans Mænd ved Achaiernes Stavne?
Fast jeg troede forsand, at jeg Hades's Borg og de Døde
Alt idag skulde see, min Aand allerede jeg opgav.
  Ham gjensvared den mægtige Gud, Fjernskytten Apollon:
Fat nu Mod, slig Hjelper som mig har den høie Kronion
Sendt fra Ida, at staae dig bi og huld dig bevare;
Phoibos Apollon jeg er, hiin Drot med det gyldene Glavind,
Stedse beskjermer jeg troe baade dig og den kneisende Kongstad;
Derfor velan, befal paastand Vognstridernes Skare
Hen til de bugede Snekker at styre de vælige Heste!
Selv foran vil jeg gaae, al Veien for Gangernes Fodtrin
Jevne jeg vil, og drive paa Flugt Achaiernes Helte.
  Talt, og umaadelig Kraft indblæste han Krigernes Høvding.
Som naar en Hingst paa Stald, velfodret med Havre ved Krybben,
River af Grimen sig løs, og med trampende Hov over Sletten
Løber afsted til den rullende Bæk, hvor den jevnlig sig baded,
Vælig den kneiser med Hovedet strunk, og ned over Boven
Flagrer den fyldige Manke, og kry af umaadelig Friskhed
Farer paa flyvende Fod den til Hestenes vanlige Græsgang,
Saa bevægede Hektor de smidige Knæer og Fødder,
Drotternes Mod at vække, da Guddommens Stemme han hørte.
Som naar en Stimmel af Hunde og modige Karle fra Landsbye
Skrapt forfølge paa Jagten en Kronhjort eller en Steenbuk;
Dog bag skyggende Krat eller op paa en svimlende Klippe
Bjerger sig Vildtet, ei var det bestemt, at de skulde det fælde;
Vakt ved Jægernes Larm da træder den skjæggede Løve
Frem paa Veien, og skræmmer dem bort trods al deres Raskhed;
Saa forfulgte Danaernes Mænd en Stund dem i Skarer,
Brugende flinkt tveoddede Spyd og mægtige Slagsværd,
Men da de saae, at Hektor fremtreen i Kæmpernes Rækker,
Slog dem Forfærdelsen brat, og i Fødderne satte sig Modet.
Da tog Thoas til Orde, Aitolernes gjæveste Kæmpe,
Søn af Andraimon, i standende Strid en ypperlig Kriger,
Spyd forstod han at svinge, og faa af Achaiernes Gutter
Talte saa fyndig som han, naar paa Thing de tvisted om Anslag;
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
  Ha! for mit Øie jeg seer et høist forbausende Særsyn!
Saa er da virkelig Hektor, undsluppen fra Dødens Gudinder,

Atter opstanden; alt haabed Enhver saa vist i sit Hjerte,
At han var falden for Aias's Haand, den Telamonides.
Atter forsand har En af de Himmelske frelst og bevaret
Hektor, som alt har styrtet til Jord saamange Danaer,
Ligesom nu det Samme vel skeer, thi ei er saa freidig
Frem blandt de forreste Kæmper han traadt uden Zeus's Forsøining.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Lader os sende til Skibene hjem de menige Krigsfolk;
Vi derimod, som de tappreste Mænd os stolteligt kalde,
Frem til Værn vil vi staae for strax med løftede Landser
Helten at møde, dog trods hans Hidsighed, mener jeg næsten,
At han vil grue for at styrte sig ind i Danaernes Skare.
Saa han talte, hans Ord de fornam, og løde ham villig,
Og om Aianterne flux, om Idomeneus, Kreternes Konge,
Helten Meriones, Teukros og Meges, en Kæmpe som Ares,
Kaldte de Drotterne sammen, og sluttede fast til hverandre
Stod de rede til Dyst med Hektor og Troernes Kæmper,
Medens det menige Folk til Skibene vendte tilbage.
Frem i Klynger nu Troerne brød, og Hektor med Stormskridt
Førte dem an, men forud for ham gik Phoibos Apollon,
Hyllet om Skulder i Skye, med Aigiden, det rædsomme, stærke,
Trindtforhudede glimrende Skjold, som Smeden Hephaistos
Selv havde givet Kronion at bære til Mændenes Rædsel;
Dette han holdt i sin Haand, mens til Kamp han Krigerne førte.
Kjækt Argeiernes Rækker bestod, fra de kæmpende Hære
Steg et gjaldende Raab, i Mængde fra Buernes Strenge
Pilene fløi, mens Spydene foer fra dristige Hænder,
Og i behjertede Krigeres Hud heel mange sig fæsted,
Dog langt fleer underveis, før Mændenes Hud de berørte,
Bored i Muldet sig fast, efter Kjød de graadigen higed.
Medens Apollon urokkelig holdt Aigiden ihænde,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Skarer,
Men da han ryster sit Skjold med Øinene vendt mod Achaias
Kæmper, og skreg med gjaldende Røst, da listed han Modet
Ud af Krigernes Barm, saa de glemte det stormende Angreb.
Som naar et Par rovgjerrige Dyr i den slumleste Midnat
Over en vrimlende Flok af Faar eller Oxer paa Græsgang
Styrter sig brat, og splitter dem ad, mens Hyrden er borte,

Saaledes flygted af Angst Achaierne, Phoibos Apollon
Skræk indjog dem, men Hektor og Troerne skjenked han Hæder.
  Mand slog Mand i standende Strid, da Kampen sig spredte.
Hektor nu Stichios vog og Høvdingen Arkesilaos;
Denne var Drot for Boioternes Mænd med de kobberne Brynier,
Hiin derimod var den bolde Menestheus's trofaste Væbner.
Helten Aineias til Jord nedstyrted Jasos og Medon;
Medon var Broder til Aias, en Søn af den Ædling Oileus,
Men han var Slegfred af Byrd og i Phylake tog han sin Bopæl,
Fjernt fra sit elskede Fædreneland, fra den Stund han i Livsmaal
Slog en Broder ihjel til Oileus's Viv Eriopis.
Helten Jasos var derimod En af Athenernes Drotter,
Søn af Sphelos, Bukolios' Søn, han sagdes at være.
Forrest i Slaget blev Klonios dræbt af Helten Agenor,
Echios faldt for Polites, Polydamas dræbte Mekisteus;
Paris Deiochos ramte paa Flugt blandt de forreste Kæmper
Bag i Skulderens Blad, og tværs brød Malmen igjennem.
  Mens nu disse den straalende Malm afdroge de Faldne,
Styrted Achaierne ned i den pæleforskandsede Vandgrav.
Flygtende hid og did, og af Nød bag Muren de trak sig.
Høit da hævede Hektor sin Røst og til Troerne raabte:
  Rask mod Skibene frem, lad ligge de blodige Vaaben!
Hvem af Eder jeg mærker fra Skibene bort sig at fjerne,
Han skal paastand forlise sit Liv, og ei skal hans Legem
Stedes til Dødningebaal af elskede Frænder og Frænker,
Glubende Hunde skal slænge hans Krop her udenfor Staden.
  Talt, med et smeldende Rap over Bov han jog sine Heste,
Raabende høit, blandt Fylkerne ind, og med vildene Kampskrig
Foer nu Troerne frem med de stridskarmtrækkende Heste
Under en frygtelig Larm, foran gik Phoibos Apollon;
Let med sin Fod han sparkede løs den kneisende Gravbrink,
Styrted i Vandet den ud, og en Vei over Graven han broede,
Lang og tillige saa bred, som et Spyd henflyver i Luften,
Svunget med yderste Kraft af en Mand, som vil prøve sin Styrke.
Hen over denne de strømmede frem, med sin prægtige Aigis
Skred Apollon foran, og styrted Achaiernes Jordvold
Ligesaa let som ved Stranden en Pog omstyrter en Sandhob,
Hvilken han knap i sin barnlige Leeg faaer dynget i Veiret,

Før til sit Morskab han river den om med Hænder og Fødder;
Saa, høiherlige Phoibos! Achaiernes Værk du forstyrred,
Bygget med Kummer og Slid, og slog dem med Skræk, saa de flygted.
  Men da de kom til Skibene hen, da standsed de Flugten;
Snart til hinanden de raabte, og snart til samtlige Guder
Bad tilhobe de fromt med høitopløftede Hænder.
Ingen saa ivrig dog bad, som Nestor, Achaiernes Fader,
Hænderne rakte han op mod den stjernede Himmel og udbrød:
  Fader Kronion! hvis Nogen med Bøn om lykkelig Hjemfærd
Hist i det kornrige Argos har flommede Bove dig ristet,
Enten af Tyr eller Faar, og du selv Forjættelse gav ham,
Kom det ihu, Olympiske Drot, og beskjerm os mod Udfærd!
Lad Achaierne ei saa svart af Troerne kues!
  Bedende talte han saa, høit tordned den vise Kronion,
Da han fornam den Bøn, han bad, den Gereniske Gubbe.
  Men da nu Troerne hørte Skysamlerens buldrende Torden,
Styrted mod Fienden de raskere frem, og tænkte paa Kampfærd.
Ret som naar Bølgerne høit fra det vidtbeseilede Havdyb
Slaae over Rælingen ind i et Skib, naar de drives af Stormens
Voldsomme Slag, som især faaer Bølgerne høit til at bovne,
Saa med frygteligt Skrig brød Troerne ned over Muren,
Rulled med Gangerne frem, og med dobbeltoddede Landser
Foer de ved Stavnene Fienden tillivs, og dysted paa Vogne,
Medens Achaierne oppe fra Dæk paa de tjærede Skibe
Værged med Stænger sig kjækt, som i Skibene gjemtes til Søslag,
Lange, beslagne med Klamper og kobberbeklædte for Enden.
  Medens Achaier og Troer en drabelig Dyst med hinanden
Ude ved Muren bestod, et Stykke fra Skibenes Stade,
Sad Patroklos endnu i den Ædling Eurypylos' Leirtelt,
Korted ved Tale hans Tid, og spredte forfriskende Urter
Over det hæslige Saar for at dulme de stingende Smerter;
Men da han mærked, at Troerne alt fremstormed mod Muren,
Og fra Danaernes Hær en ængstelig Skrigen han hørte,
Brød i lydelig Klage han ud, med Fladen af Haanden
Slog han sig heftig paa Laar, og jamrende tog han til Orde:
  Længer, Eurypylos! kan jeg hos dig nu ikke forblive,
Skjøndt du mig haver behov, en frygtelig Kamp er i Anbrud;
Lad nu din Svend tilhaande dig gaae; jeg selv maa mig skynde

Hen til Achilles paastand, for maaskee til Strid ham at vække;
Thi hvo veed, om ikke mit Ord ved Gudernes Bistand
Rører hans Hu, god er jo en Vens paamindende Tale.
Talende saa, han hasted afsted, men Achaiernes Sønner
Stod urokkelig fast mod de rastfremtrængende Troer,
Mægted dog ei dem at drive fra Snekkerne, skjøndt de var færre;
Dog kunde Troerne ligesaalidt Danaernes stærke
Fylkninger sprænge, og bane sig Vei til Snekker og Telte;
Men som en Snor afmaaler saa ligelig Planken til Skibsbygst
Under en duelig Tømmermands Haand, som har nemmet sit Haandværk
Ret tilgavns, og har lært sin Kunst af Pallas Athene,
Saa for begge de kæmpende Folk stod Kampen nu lige.
Midlertid dysted de øvrige Mænd ved de øvrige Skibe.
Frem treen Hektor paastand mod Aias, den priselig Kæmpe;
Tæt ved et Fartøi de dystede svart, men hverken formaaede
Hektor at slaae ham paa Flugt, og Ild paa Skibet at sætte,
Heller ei hiin ham fordrev, da en Gud didhen havde ført ham;
Men da Kaletor, en Søn af Klytios, traadte mod Skibet
Hen med en blussende Brand, jog Aias sit Spær ham i Brystet,
Brat han faldt med et Drøn, og sin Brand af Haanden han tabte;
Og da nu Hektor for Øinene saae sin behjertede Fætter
Ligge paa Jorden i Støv, henstrakt ved det tjærede Fartøi,
Hæved han høit sin Røst, og raabte til Troer og Lyker:
Troias og Lykiens Helte! Dardaniske Haandmængskæmper!
Lader det nu ei skorte paa Kamp i denne vor Trængsel!
Bjerger den faldne Kaletor, at ei Achaiernes Sønner
Fange hans Rustning i Vold, der han faldt ved Skibenes Stade.
Talende saa, mod Aias han svang sin lynende Landse,
Helten han feiled forsand, men den Mastoride Lykophron,
Aias's Ven, en Kytherer, som boede hos Telamoniden,
Siden for Drab fra Kythere, den hellige Øe, han var rømmet,
Ham med den hvæssede Malm han i Hovedet traf over Øret,
Just som hos Aias han stod, og ned i Støvet han baglænds
Styrted til Jord fra den agtere Stavn, brat segned hans Lemmer.
Da blev Aias forfærdet, og høit til sin Broder han raabte:
Elskede Teukros! vor trofaste Ven Mastoriden er falden,
Hvem vi har æret i Hallen saa høit som Fader og Moder,
Siden den Tid, fra Kythere han kom og leved iblandt os.

Nys har den modige Hektor ham dræbt; hvor er nu din Armbrøst?
Hvor er de dræbende Pile, du fik af Phoibos Apollon?
  Talt; og da Teukros hans Ord fornam, løb hen han til Aias.
Buen af smidige Horn og det pileforvarende Kogger
Holdt han i Haand, og flux han skjød paa Troernes Skare.
Kleitos paastand han traf, den herlige Søn af Peisenor,
Helten Polydamas' Panthoos' Søns fortrinlige Karmsvend,
Just som han Tømmerne holdt, og styred med Nød sine Heste;
Ind han drev dem, hvor Stimlen var størst, i det Haab sig at vinde
Hektors og Troernes Gunst, da timedes brat ham en Ufærd,
Den Kameraterne ei afværged med al deres Iver,
Thi med den smertende Piil han bag i Nakken ham ramte,
Ned af Vognen han tumled, og Gangerne steiled tilbage,
Raslende vildt med den ledige Karm, men Polydamas saae det
Flux, og løb mod de vælige Dyr, dem i Farten at stoppe;
Strax han Astynoos gav dem, en Søn af den Mand Protiaon,
Bød ham indstændig at holde dem nær med vaagende Øie,
Løb saa tilbage, og styrted sig ind blandt de forreste Kæmper.
  Frem tog Teukros igjen en Piil, og sigted paa Hektor.
Standset han havde nu vist al Kamp ved Achaiernes Skibe,
Havde den ypperste Helt han ramt, og berøvet ham Livet.
Dog for den snilde Kronion blev ikke det skjult, over Hektor
Vaaged han huld, og Teukros han ei slig Hæder forundte,
Thi den fortrinlige Bues velsnoede Streng lod han briste,
Just som Teukros den spændte mod hiin, forvildet til Siden
Fløi Malmpilen saa tung, og Armbrøsten faldt ham afhænde;
Da blev Teukros forfærdet, og høit til sin Broder han raabte:
  Vee mig! en Gud forvist gjør nu vor Snildhed i Kampen
Ganske til Intet, af Haanden han slog mig Buen og knækked
Strengen, som dog var ny, selv bandt jeg fast den imorges,
For at den ei skulde komme tilkort med hyppige Piilskud.
  Ham gjensvarede Aias, den vældige Telamonide:
Broder! lad ligge din Bue og hele dit Forraad af Pile,
Siden en Gud, paa Danaerne nidsk, dine Pile forvilder.
Tag paa Skulder dit Skjold, og i Haand din dygtige Landse,
Kæmp mod Troerne selv, og væk det øvrige Krigsfolk,
Lad ei Fienden foruden Besvær, om end han skal seire,
Tage de toftede Skibe! paa Kamp lad os tænke for Alvor!

Saa han taled, og Teukros i Telt henlagde sin Bue;
Flux om Axel han kasted sit Skjold af fire Lag Huder,
Og paa sit kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,
Smykket med Hestehaars Svæv, vildt vaicde Busken forovén;
Greb saa sit mægtige Spyd med den skarptilspidsede Malmod,
Løb i en Fart tilbage, og stod snart atter hos Aias.
Men da nu Hektor blev vaer, at Pilene glipped for Teukros,
Hæved han høit sin Røst, og raabte til Troer og Lyker:
Troias og Lykiens Helte, Dardaniske Haandmængskæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb
Langs med de bugede Skibe, thi klart jeg seer for mit Öie,
At det er Zeus, som har bragt Stridshøvdingens Piil til at glippe;
Let Kronions beskjermende Hjelp af Mennesker spores,
Enten saa Hæder og synderlig Kraft han huld dem beskærer,
Hvad eller Modet han stækker, og reent unddrager dem Bistand;
Ret som han os nu styrker og stækker Achaiernes Manddom.
Kæmper da kjækt i Skarer ved Skibene! Hvo der af Eder
Ramt af Spyd eller Piil sin Død i Kampen sig henter,
Vel, han døe! at falde til Værn for Fædrenelandet
Egner en Mand, men Hustrue og Børn blive frelste tilbage,
Og i Behold baade Huus og Gods, naar Achaiernes Sønner
Drage med Tiden herfra over Bølgen til Fædrenelandet.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Ogsaa den vældige Aias opmuntred til Strid sine Kæmper:
Blues, Argeiiske Mænd! nu gjælder det, enten at falde,
Eller at bjerge sit Liv, og Skibene frelse fra Ufærd.
Troer I, naar Hektor, den straalende Helt, har bemestret sig Flaaden,
At I kan gange tilfods herfra til den fædrene Hjemstavn?
Hører I ei, at Hektor saa lydelig hist til sit Mandskab
Raaber med ivrig Begjær ibrand vore Snekker at stikke?
Sandelig ikke til Dands han byder dem op, men til Kampgang.
Nu er der ikke for os noget klogere Raad eller Anslag,
End at vi flux gaae Fienden tillivs med Værget ihænde,
Heller forsøge med Eet, om Død eller Liv er at vente,
End langsommelig Tid seigpines af ringere Kæmper
Ganske for Intet i gruelig Dyst ved de toftede Skibe.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Hektor nu Schedios slog, en Søn af den Helt Perimedes,

Drot for Phokaiernes Folk, men Aias Laodamas dræbte,
Fodfolksskarernes Høvding, en straalende Søn af Antenor.
Ogsaa Polydamas vog en Helt Kylleneren Otos,
Drot for Epeiernes modige Folk, og en Ven af Phyleiden
Meges, som neppe det saae, før han frem mod Polydamas rendte,
Flux dog bøiede denne sin Krop, saa Meges ham feiled,
Ei vilde Phoibos, at Panthoos' Søn i Kamp skulde falde;
Men den behjertede Kroismos i Brystet han traf med sin Landse,
Brat han faldt saa det drøned, og hiin afklædte ham Pandsret;
Frem sprang Dolops imod ham, en Mand heel kyndig i Spydkamp,
Lampos, Laomedons Søn, som selv var en drabelig Krigsmand,
Havde ham avlet, og tugtet ham op til stormende Kampfærd;
Meges tilliws han foer, og midt gjennem Skjoldet han Landsen
Drev, men den dygtige Brynie, han bar, beskjermed ham trofast,
Pladerne slutted forsvarlig og stærkt; den bragte hans Fader
Med sig engang fra Ephyra, som ligger ved Floden Selleis,
Mændenes Drot Euphetes ham gav den til Gjæsteforæring,
Selv den i Leding at bære til Værn mod fiendtlige Krigsfolk,
Ærlig den nu hans elskede Søn mod Døden beskjermed.
Meges mod Dolops nu foer, og hans haaromflagrede Malmhjelm
Øverst i Kammen han traf med sin skarptilspidsede Landse,
Brat da knak den vaiende Busk, og styrted til Jorden
Ned i Støvet, fornys var i straalende Purpur den farvet.
Mens i Fortrøstning om Seier hiin dystede tappert med Meges,
Frem da treen til hans Hjelp den stridbare Helt Menelaos,
Lønlig fra Siden han kom med sit Spyd, og i Skuldren han bagfra
Spydet ham jog, vildt trængte det frem, og ud gjennem Brystet
Foer den hidsige Od, da segned han ned paa sit Ansigt.
Frem sprang Begge paastand, den kobberne Rustning at drage
Dolops af Skulder, men Hektor til samtlige Frænder og Brødre
Raabte, dog først Hiketaons mandhaftige Søn Melanippos
Satte han strengt irette; tilforn i Perkote han vogted
Dorskfremvraltende Oxer, mens Fienderne var i det Fjerne,
Men da Danaerne kom paa de aareforsynede Skibe,
Drog han til Ilios hen, og Berømmelse vandt han i Staden,
Der han hos Priamos boede, der elsked ham høit som sit Afkom;
Ham udskammede Hektor, tog Ordet og talte saalunde:
Skal vi da nu, Melanippos! betee saa trægt os i Kampen?

Rører det ikke dit Sind, at din Fætter er kommen af Dage?
Seer du ei selv, hvor travlt om Dolops's Rustning de færdes?
Følg mig! nu er det ei Tid, med Fienden at slaaes i det Fjerne,
Før enten vi faae hugget dem ned, eller ogsaa de styrte
Ilions Stad fra sin Høide, og Borgerne myrde for Fode.
  Talt, saa gik han foran, ham fulgte den deilige Kæmpe.
Ogsaa den vældige Aias opflammed Argeiernes Mandsmod:
  Teer Eder nu som Mænd, lad Blue Eders Hjerte betage!
Skammes og blues i drabelig Dyst af Agt for hinanden!
Agter et Folk sig selv, da frelses der Fleer end der falde,
Rømmende Mand derimod hverken Hjelp eller Rye har at vente.
  Saa han taled, og alt af sig selv var de rede til Modværn,
Lagde paa Hjerte hans Ord, og et Hegn af kobberne Vaaben
Trindt om Flaaden de slog, men Zeus drev Troerne fremad,
Medens den Helt Menelaos til Daad Antilochos vakte:
  Yngst af Alder du est, Antilochos! her i vor Krigshær;
Ingen er rap tilfods som du, eller stærk til at stride,
Gid du nu frem vilde styrte, da vog du sikkert en Troer.
  Talt; selv iled han bort, men hiin han egged til Manddom.
Frem fra Stimlen han sprang, og slynged sin glimtende Landse,
Stirrende trindt omkring; flux Troerne vege tilbage,
Da med sit Spær han sigted, og ei han kasted et Slipkast,
Thi Hiketaons behjertede Søn, den Helt Melanippos,
Just som til Kampen han treen, i Brystet han ramte ved Vorten,
Brat han faldt saa det drøned, og Mulm omhylled hans Øine.
Frem Antilochos foer som en Hund, der paa Jagten sig styrter
Over en anskudt Raae, som op fra sit Leie forvildet
Springer, og ramt af Jægerens Skud hensegner paa Stedet;
Saaledes foer over dig, Melanippos! at plyndre din Rustning,
Helten Antilochos løs; det mærked den ædelig Hektor,
Og mod Antilochos frem han styrtede flux over Stridsmark;
Længer da dristed han ei at staae, skjøndt ellers forvoven;
Flux tilbage han veeg, som et Dyr, der har øvet en Voldsdaad,
Dræbt en Hund eller Hyrde, som gik og passed paa Qvæget,
Skynder sig bort, før Karlenes Flok faaer Tid sig at sanke;
Saa han veeg, mens Hektor og Troerne strapt ham forfulgte
Under en Regn af hvinende Spyd og med vildene Kampskrig,
Standsed, og vendte sig om, da Landsmandsskaren ham naaede.

Atter mod Skibene frem de Troiske Kæmper sig styrted,
Ret som glubende Løver, og Zeus's Befaling de fuldkom;
Stedse han vakte paany deres Kraft, men Achaiernes Mandsmod
Listed han bort, formeente dem Roes, og styrkede hine;
Fast han havde besluttet i Sind, den Hæder at skienke
Hektor, Priamos' Søn, mod Achaiernes snablede Skibe
Frygtelig Ild at slynge, og Thetis's grumme Begjæring
Heelt opfylde; thi ventede nu den vise Kronion,
Indtil et Bluss opstige han saae fra et brændende Fartøi,
Da var det strax hans Agt de Troiske Kæmper at drive
Atter fra Skibene bort, og Achaierne Seier at skienke.
Saa tilsinds ophidsed han nu mod de bugede Skibe
Hektor, den straalende Helt, som selv alt gløded af Iver;
Rasende tog han afsted, som Ares, naar Landsen han svinger,
Eller som Brand paa Fjeld i den tætbevoxede Kratskov;
Fraaden om Munden ham stod, vildt gnistrede begge hans Øine
Under de truende Bryn, og frygtelig klirred den blanke
Hjelm om Høvdingens Tinding, da rask han færdtes i Kampen;
Oppe fra Ætherens Blaa var Zeus hans kraftige Hjelper,
Ham alene blandt Skarer af Mænd han straalende Hæder
Skjenked, thi stakket var kun den Tid, han havde tilbage,
Stærkt fremvælted Athene den Jammerens Dag allerede,
Da for Achilles's Haand sit Liv han skulde forlise.
Mændenes Rækker han fristede snildt i den Agt dem at sprænge,
Der hvor den talrigste Stimmel han saae og de dygtigste Vaaben,
Dog endda han sprængte dem ei, hvor ivrig han stræbte,
Fast i Fylker de stod, og standsed ham; ret som den høie
Svimlende Klippe, der kneiser paa Strand ved det graalige Havdyb,
Staaer urokket mod heftige Stød af de tudende Storme,
Og mod de bovnende Bølger, som brusende rulle mod Kysten,
Saa mod Troerne stod Danaerne, uden at vige.
Trindt omstraalet af blussende Ild sprang Hektor mod Skaren,
Frem han styrtede brat som den stormopsvulmede Bølge
Styrter med rædsomme Slag ind over en seilende Skude,
Heelt den hylles i Skum, mens Blæsten med frygtelig Susen
Slaaer mod det spilede Seil, og svart Søfolkenes Hjerte
Bæver af Skræk, thi med yderste Nød undløbe de Døden;
Saa i Danaernes Bryst bevægedes Hjertet af Rædsel.

Frem han foer, som mod Oxernes Hjord en hærgende Løve,
Naar de i tusinde Tal ved en stor sidliggende Mose
Græsse paa Vang under Røgt af en Hyrde, som end uerfaren
Slet forstaaer mod et glubende Dyr at forsvare sit Hornqvæg;
Snart blandt de forreste Køer og snart blandt de bageste gaaer han
Heel ufortrøden, men Løven, som rast indstyrter iblandt dem,
Æder et Nød, og de Øvrige flye; saa flygted med Rædsel
Alle Danaer tilhobe for Zeus og den straalende Hektor;
Een dog slog han ihjel, den Mykeniske Helt Periphetes,
Som var en Søn af Kopreus, der pleied i forrige Tider
Bud fra Drotten Eurystheus den Helt Herakles at bringe;
Over sin Fader, en ringere Mand, hans Søn Periphetes
Høit i alskens Dygtighed stod, i Løb som i Kampfærd,
Og med de bedste Mykener i Kløgt han kunde sig maale;
Han maatte nu baade Seier og Roes afstræde til Hektor,
Thi som han dreied sig om, han mod Randen af Skjoldet sig stødte,
Hvilket til Værn mod Spyd ham ned til Fødderne naaede,
Hildet i dette han faldt paa sin Ryg, og med frygtelig Klirren
Klang om Tinding den kobberne Hjelm, da han faldt overende.
Flux blev Hektor det vaer, løb hen, og staaende nærved
Stak han ham Spydet i Bryst, og dræbte ham tæt for hans Landsmænds
Øine, dog mægted de ei, hvor dybt det end dem bedrøved,
Vennen at frelse, selv bæved de svart for den ædelig Hektor.
Skibenes yderste Rad, som først var dragen paa Landjord,
Laae foran og omkring dem, men Troerne strømmed imod dem;
Da blev Argeierne nødt' fra de forreste Snekker at vige;
Oppe ved Teltene dog i sluttede Skarer de standsed,
Uden i Leiren at sprede sig ad, thi Skammen og Frygten
Holdt dem tilbage, bestandig de rast opmuntred hverandre;
Men den Gereniske Nestor især, Achaiernes Fader,
Bad og besvor indstændig Enhver ved Slægt og Forældre:
Teer Eder nu som Mænd, lad Blue Eders Hjerte betage,
Blue for fremmede Folk, og Enhver ihukomme tillige
Baade sin Viv, sine Børn, sit Gods og de kjære Forældre,
Enten han har dem ilive, hvad eller de alt ere døde.
Bønlig besværger jeg Eder ved disse, som boe i det Fjerne,
Kjækt mod Fienden at staae, og ei til Flugt Eder vende.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.

Brat fra Danaernes Øine fordrev Athene den svare
Mørkende Skye, og hisset som her udbredte sig Lysning
Baade mod Skibene hen og den altødelæggende Kampfærd;
Hektor, den kraftige Helt og hans Mænd nu klarlig de skued,
Hine saavel, som borte fra Kamp sig holdt i det Fjerne,
Som ogsaa dem, der dystede kjækt ved de hurtige Skibe.
Men den behjertede Aias i Sind slet ikke det hued,
Fjernt fra Striden at staae blandt en Hob af de andre Danaer.
Flinkt han løb paa Skibenes Dæk med en af de Stænger,
Hvormed man dyster tilsøes, med Klamper var Stangen beslagen,
Togange elleve Alen den holdt, dog kraftig han svang den.
Ret som en Mand, der forstaaer med Kunst paa en Ganger at ride,
Naar af mangfoldige Heste tilsidst han fire har udsøgt,
Rast afsted til en folkerig Bye fra Marken dem jager
Hen ad alfare Vei, og Mænd og Qvinder med Studsen
Flokkes at see hans Kunst, thi sikkert og uden at standse
Springer han let fra Hest til Hest i flyvende Fiirspring;
Saaledes sprang med mægtige Skridt paa de bugede Skibe
Aias fra Dæk til Dæk, og hans Røst steg høit gjennem Luften,
Stedse med frygteligt Raab til Værn for Snekker og Telte
Bød han Danaerne slaae; men den hjelmomstraalede Hektor
Tøved ei heller i Stimlen blandt stærkbepandsrede Troer,
Men som den fyrige Ørn mod en Sværm bevingede Fugle
Farer fra Skye, naar de gaae ved en Flod for at sanke sig Æde,
Gjæs eller Traner, hvad eller en Flok langhalsede Svaner,
Saa mod et Skib med mørkeblaa Stavn fremstormede Hektor;
Lige mod Skibet han løb, og afsted Kronion ham bagfra
Drev med sin vældige Haand, og flinked hans Kæmper tillige.
Atter en Dyst heel svar ved Achaiernes Snekker begyndte;
Mene man skulde forsand, at de Mænd, som mødtes i Kampen,
Ei kunde mattes og trættes, saa strapt med hinanden de dysted.
Eens var Kæmpernes Tanker dog ei, Achaiernes Sønner
Vented sig før i Kampen at døe, end at frelses af Qviden,
Troernes Folk derimod af det Haab besjeledes Alle,
Flaaden at hærge med Ild, og Achaiernes Kæmper at myrde.
Slig var Heltenes Tanke, da løs mod hinanden de styrted.
Hektor nu greb med sin Haand om den agtere Stavn af et prægtigt
Skib, en strygende Seiler, som Protesilaos til Troia

Førte, men aldrig igjen til hans Hjem det skulde ham bringe.
Nær ved dette hinanden tillivs Achaier og Troer
Stormed, og drabelig hug de løs; slet ei fra det Fjerne
Vented de Ram af kastede Spyd eller Pile fra Strenge,
Tæt ved hinanden de stod, eet Mod besieled dem Alle.
Mordiske Slag de slog med skærpede Biler og Øxer,
Eller med dygtige Sværd og dobbeltoddede Landser;
Mange fortrinlige Sværd med sortomviklede Hjalter
Faldt i Støvet til Jord fra Krigernes Haand eller Skulder
Under den hidsige Kamp, og af Blod svam Jorden den sorte.
Fast holdt Hektor i Fartøiets Stavn, ei vilde han slippe,
Spydet han knuged med Haand, og raabte til Troernes Kæmper:
Frem med Brande! lad vildene Raab fra Skarerne gjalde!
Nu har Zeus os skjenket en Dag, som bøder paa Alting,
Nu skal vi Snekkerne hærge, som hid mod Gudernes Villie
Seiled, os Alle til Jammer og Qval ved de Gamles Forsagthed,
Som, naar af Lyst jeg brændte til Kamp ved Skibenes Stavne,
Tit forhindred min Id, og holdt vore Kæmper tilbage.
Dog, hvis tilforn Fjernskueren Zeus vort Sind har bedaaret,
Selv forsand han vækker os nu, og skynder os fremad.
Talt, og raskere frem hans Mænd mod Argeierne stormed.
Aias bestod ei længer, thi hardt af Spyd blev han kuet,
Lidet tilbage han veeg, allerede belavet paa Døden.
Bort fra Dækket han treen, og paa Styrmandstoften han opsprang;
Der han stod med speidende Blik, og fordrev med sin Landse
Hver en Troer, som blussende Ild mod Skibene henbar,
Og med et frygteligt Raab han bestandig Danaerne muntred:
Venner! Danaiske Helte! Krigsgudens behjertede Svende!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb!
Troer I maaskee, at i Ryggen vi har undsættende Kæmper,
Eller en stærkere Muur, som vort Folk kan skjerme mod Ufærd?
Heller ei ligger en Stad os nær, befæstet med Taarne,
Som os til Hjelp kunde komme, naar Folk vi fik til Forstærkning,
Nei! men tæt ved Havet, heel fjernt fra vor fædrene Hjemstavn
Ligge paa Sletten vi her, og kriges med pandsrede Troer;
Frelsen i Armene boer, og ei i kjælen Forknythed.
Talt, og med rasende Mod sin skærpede Landse han brugte.
Hvergang en Troer nu kom, opmuntret af Hektors Befaling,

Løbende rask med brændende Blus mod de bugede Skibe,
Hilste ham Aias med Spyd, og stak ihjel ham paa Stedet;
Og ved Achaiernes Skibe han slog tolv Kæmper i Haandstrid.

Sextende Sang.

Sangen om Patroklos.

Saaledes kæmped de hist om det toftforsynede Fartøi;
Men for Achilleus, Mændenes Drot, fremtraadte Patroklos,
Brændende randt hans Graad, lig en mørkthenrislende Kilde,
Som fra et Steengeedsfjeld udgyder sin sortladne Vandstrøm.
Ynk ved Synet Achilles betog, hiin rappe Peleide,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Slig, Patroklos! hvi græder du dog som en liden Smaapige,
Som efter Moderen løber med Bøn, at tages paa Armen.
Klynger i Kjolen sig fast, og vil standse den Ilendes Bortgang,
Stirrende op med grædende Blik, til Glutten hun tager?
Ja! paa lignende Viis dine modige Taarer du fælder.
Har Myrmidonernes Folk eller mig du Budskab at bringe?
Eller har særlig du spurgt nogen Tidende hjemme fra Phthia?
Rygtet jo siger forvist, at Menoitios, Sønnen af Aktor,
Og Aiakiden, min Fader, er end blandt Folket ilive,
Hvilke vi bittrest af Alle begræd, ifald de var døde;
Hvad eller jamrer du saa for Argeiernes Skyld, som nu segne
Hist ved de bugede Skibe til Løn for Brøden, de øved?
Tael! fordølg mig det ei, at Begge vi kunne det vide!
Sukkende dybt gjenmælede du, Vognstrider Patroklos!
Peleus's Søn, Achilles! Danaernes gjæveste Kæmpe!

Vord dog ikke fortørnet, men svar er Achaiernes Jammer;
Alle de Mænd, som ellers i Kamp beteede sig kjækkest,
Ligge ved Skibene nu, og martres af Stik og af Vunder:
Qvæstet er Tydeus's Søn, den vældige Helt Diomedes,
Stungen af Spyd er Odysseus og Atreus's Søn Agamemnon,
Og af en Piil Eurypylos dybt blev saaret i Lænden.
Læger, som snildt sig paa Urter forstaae, har travlt med at hele
Krigernes Saar. Men du, Achilles! urimelig est du!
Aldrig betage mig Harm, lig den, du gjemmer i Brystet!
Ulykkers Helt! hvad Mand vil i kommende Slægter du glæde,
Naar ikke nu fra smædelig Nød du Danaerne frelser?
Ubarmhjertige Mand! Kong Peleus er ikke din Fader,
Thetis er ikke din Moder, dig fødte det blaalige Havdyb,
Eller og svimlende Fjelde, saa haardt er i Barmen dit Hjerte!
Gyser dit Sind maaskee af Grue for et varslende Gudsord?
Har din ærværdige Moder fra Zeus forkyndt dig et saadant,
Vel! saa send i det mindste da mig, og giv mig i Ledtog
Hele dit Folk! kanskee jeg et Lys Danaerne vorder.
Giv dernæst mig Forlov at axle din glimrende Rustning!
Hændes da turde det vel, at Troerne standsed med Striden,
Holdende mig for dig, og Achaiernes krigsvante Sønner
Aanded i Qviden paany, og vandt lidt Frist med at kæmpe;
Frisk og uformindsket er al vor Kraft, kampmodige Stridsmænd
Bort fra Snekker og Telte vi let kan jage til Staden.
Saaledes trygled Patroklos, men bad forsand som en Daare,
Det var om gruelig Død og Fordærv han selv monne bede.
Dragende tungt et Suk udbrød fodrappen Achilleus:
Vee mig! Patroklos, du Ætling af Zeus! hvad Ord har du talet?
Ikke mig ængster et varslende Ord, som kom mig for Øre,
Og min ærværdige Moder ei sligt fra Zeus mig forkyndte,
Nei! men den piinligste Harme mig gaaer til mit inderste Hjerte,
Naar sig en Mand formaster til Ransmandsdaad mod sin Lige,
Og ham berøver hans hædrende Løn, fordi han har Magten;
Det er den Qval, som mig piner, da Sorg jeg har døiet i Hjertet.
Pigen, hvem selv Achaiernes Folk mig kaared til Kampløn,
Hun, som med Landsen jeg vandt, da jeg hærged en kneisende Borgstad,
Hende mig raned af Haand den mægtige Drot Agamemnon,
Atreus's Søn, som var jeg forsand en uselig Hjemløs.

Dog, lad fare hvad fordum er skeet, thi ei var det skjelligt,
Vreden at huse bestandig i Sind; jeg loved i Sandhed,
Ikke forinden at mildne min rasende Harme, men først naar
Larmende Gnye og buldrende Kamp mine Skibe sig nærmed.
Spænd da du, Patroklos! min herlige Rustning om Axel,
Led til Kamp Myrmidonernes Folk, hvem Strid er en Gammen,
Siden en sortnende Skye af Troiske Mænd allerede
Vældigen bryder mod Skibene løs, og Argeierne trænges
Hardt mod Strandbredden ned, hvor Plads kun levnes dem liden.
Hele den Troiske Stad er freidigen rykket imod dem,
Fienderne skue jo ei som i forrige Dage min Hjelmrand
Nær deres Fylkninger blinke, men snart forsand de paa Flugten
Havde med Liig Flodsengene fyldt, ifald Agamemnon
Venlig mod mig havde teet sig, nu rundt om Leiren de kæmpe;
Hverken jo raser nu meer, til Værn mod Danaernes Ufærd,
Landsen i Haand paa Tydeus's Søn, den Helt Diomedes,
Heller ei hører jeg længer den bydende Røst af Atreidens
Hæslige Mund, men vidt gjenlyder den mordiske Hektors
Tordnende Bud til Troernes Mænd, som med jublende Krigsraab
Efter den Seier, de vandt, udbrede sig vidt over Sletten.
Dog, Patroklos! hvorvel det er saa, skal til Skibenes Frelse
Frem du storme med Kraft, at Fienden med blussende Brande
Ei vore Skibe forøder, og røver os Haabet om Hjemfærd.
Hør nu det Ord, som tilsidst jeg har dig at lægge paa Hjertet,
For at du Hæder og Roes mig i fuldeste Maal kan forhverve
Hos det Danaiske Folk, og at hjem til min Baaning de føre
Atter den deilige Møe, og glimrende Gaver mig skjenke.
Faaer du fra Skibene drevet dem bort, vend hjem! Om endogsaa
Heres Gemal, den tordnende Gud, forlener dig Hæder,
Bør du dog ei uden mig til Kamp mod de krigerske Troer
Lade dig egge, thi dette mig blev et Skaar i min Hæder,
Dog, naar du styrter de Troiske Mænd, og af Fryd over Kampen
Jubler, da bør du dog ei mod Ilios føre dit Mandskab,
For at ei Een af den evige Slægt skal ned fra Olympos
Træde mod dig til en Kamp, Fjernskytten Apollon dem elsker.
Vend da tilbage paastand, saasnart du har frelst vore Skibe!
Lad saa de Andre paa Marken kun slaaes saa meget dem lyster!
Gid dog, Zeus Alfader! Apollon og Pallas Athene!

Ingen af Troernes samtlige Mænd, og ingen Argeier
Slap for Døden, og ene vi To blev spared' ilive,
Ene vi styrted i Gruus da Ilions hellige Ringmuur!
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Aias bestod ei længer, thi hardt af Spyd blev han kuet,
Zeus's Beslutning ham voldte den Nød, og de freidige Troers
Kast; heel gruelig klirred den straalende Hjelm om hans Tinding
Ved de mangfoldige Ram; paa den kindbeskjermende Hjelmrem
Faldt der hyppige Slag, og hans venstre Skulder det trætted,
Fast at holde det glimtende Skjold, men ei dog af Pletten
Rokked de Skjoldet omkring ham, skjøndt kraftig de drev deres Landser.
Veiret han drog med megen Besvær, og Sveden ham hagled
Ned ad alle hans Lemmer, ei ringeste Frist til at puste
Blev ham forundt, bestandigen steg den Nød, han var stedt i.
Siger mig nu, I Muser! hvis Hjem er Olympiske Sale,
Hvordan der først kom Ild paa Achaiernes bugede Skibe.
Frem stod Hektor mod Aias til Dyst, og sit mægtige Slagsværd
Drev han mod Landsen af Ask; tæt bag den glimtende Malmod
Stangen han hug tværsover, og Aias den Telamonide
Svang omsonst det stumpede Skaft, langt borte til Jorden
Faldt den kobberne Od, og høit den klirred i Faldet.
Aias fornam med Rædsel og Grue i sit mandige Hjerte
Gudernes Værk, at Tordneren Zeus hans Snildhed i Kampfærd
Ganske nu gjorde til Intet, og Troerne Seiren forlened.
Bort han veeg fra Spydenes Ram, da kastede Hine
Brande mod Skibet, og Flammerne strax uslukkelig blussed.
Saa tog Luerne fat i den agtere Stavn, men Achilleus
Slog sig af Harme paa Laar, og talede saa til Patroklos:
Op! Patroklos, du Ætling af Zeus! du Herre paa Stridsvogn!
Alt jeg skuer den hærgende Ild, som fra Skibene vifter;
Lad dem ei Snekkerne tage, lad ei dem spærre vor Hjemfart!
Rap dig! og spænd dine Vaaben om Krop, mens Folket jeg samler.
Saa han talte; med straalende Malm Patroklos sig rusted.
Først og fremmest han lagde de deilige Skinner om Smalbeen,
Tæt om Anklerne slutted de fast med sølverne Spænder;
Videre spændte han trindt om sit Bryst den rappe Peleides
Brogede Pandser, der funkled saa blankt som en tindrende Stjerne;
Kasted dernæst over Axel det sølvbenaglede Slagsværd,

Smeddet af Malm, tog Skjoldet paa Arm baade stort og forsvarligt,
Og paa det kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,
Smykket med Hestehaars Svæv, vildt vaiede Busken foroven;
Greb saa tilsidst to dygtige Spyd, og de passed i Næven;
Derimod rørte han ei den bolde Peleions Landse,
Tung, forsvarlig og lang, slet Ingen af alle Danaer
Kunde den magte, Achilles alene forstod at handtere
Landsen af Pelions Ask, den Cheiron foræred hans Fader,
Fældet paa Pelions Top til Ulivsfaar for de Tappre.
Hestene bød han Automedon flux for Karmen at spænde,
Næst Achilles, den knusende Helt, ham kjærest af Hjertet,
Da han saa trofast i Kamp holdt Stand trods Fiendernes Trudsel.
Hurtig Automedon kobbled i Aag de vælige Heste
Xanthos og Balios; rapt som Vindene kunde de flyve;
Dem havde Zephyros avlet engang med Harpyen Podarge,
Da ved Okeanos' rullende Strøm hun græssed paa Engen.
Pedasos bandt han som Tredling i Aag, den dygtige Ganger,
Som fra Eetions Stad var ført af Achilles som Bytte,
Dødelig Hingst, dog jevne den løb et udødeligt Vognspand.
Rundt fra Telt til Telt iblandt Myrmidonernes Kæmper
Vandred Achilles, og bød dem ruste sig. Glubende Ulve
Ligned de ret, i hvis Bringe der boer umaadeligt Stridsmod;
Har de paa Bjergene revet ihjel den mægtige Kronhjort,
Gridst de den sluge, og Blod dem rødt neddrypper om Flaben,
Stimle saa strax i en Flok til en mørkthenrislende Kilde,
Og naar med smalstrakt Tunge det fortladne Vand de har labet,
Op da brække de Blodet paastand af det myrdede Krondyr,
Kjækt slaaer Hjertet i Brystet, og stram er Bugen af Mæthed;
Saa fremstyrtede kjækt Myrmidonernes Drotter og Formænd
Rundt om den brave Patroklos, Achilles's Ledingsbroder;
Selv fremtreen i Mændenes Kreds den gjæve Peleide,
Hidsende Gangernes Mod og de skjoldbevæbnede Kæmper.
Femti Seilere stor var den Flaade, som stævned mod Troia,
Ført af Achilles, den Yndling af Zeus; paa hver af de femti
Var der omberd halvhundrede Mænd, som sade paa Roertoft.
Fem Hærdrotter han havde sig valgt, til hvem han med Tryghed
Satte sin Lid, men selv som øverste Herre han raaded.
Een af Fylkerne førte Menesthios, Helten med broget

Pandser, en Søn af Spercheios, den regnopsvulmede Bjergstrøm;
Ham havde Peleus's Datter, den deilige Viv Polydora,
Født med den stærke Spercheios, en Gud omfavned en Qvinde,
Men som hans Fader blev Boros dog nævnt, Perieres's Arving,
Offentlig fæsted han hende til Viv med utallige Gaver.
Drot for den anden af Fylkerne var Eudoros, den kjække
Jomfrusøn; Polymele, den yndig dandsende Pige,
Datter af Phylas, ham bar; den kraftige Argosbetvinger
Tændtes af Elskov engang paa den Guldpiilskydende Jagtmøes
Artemis' Fest, da hun svang sig i Dands blandt syngende Piger;
Flux den hulde Hermeias Høiloftet besteg, og i Løndom
Krysted han Pigen i Favn; hun bar ham Eudoros, en deilig
Søn, baade rap tilbeens og dygtig i Kamp som den Bedste.
Dog da Forløsningsgudinden Eileithya havde for Lyset
Bragt den livsalige Dreng, og han skued det straalende Solskin,
Hjem da førte den vældige Helt Aktoriden Echekles
Hende som Brud til sin Borg; rig Skjenk det Beileren kosted.
Men den bedagede Phylas optugtede Drengen, og gav ham
Pleie saa kjærlig og øm, som var det hans kjødelig Arving.
Over den tredie Fylke var sat den gjæve Peisandros,
Marmalos' Søn, sin Landse han svang saa dygtig som Nogen
Blandt Myrmidonernes Folk, næstefter Achilles's Stridsven.
Over den fjerde befoel Vognhelten den aldrende Phoinix,
Endelig over den femte Alkimedon, Søn af Laerkes.
Men da Peleiden Achil havde snildt til Kampen sit Mandskab
Stillet med Høvdinger op, da talte han djervt til dem Alle:
  Nu, Myrmidoner! forgjetter mig ei de vældige Trudsler,
Dem I mod Troernes Folk lod ofte ved Skibene falde
Alt i Fortørnelsens Stund, da I lasted mig Alle tilhobe:
Barske Peleide! dig died forvist med Galde din Moder,
Grusomme! du som med Tvang dine Mænd ved Skibene holder.
Lader os heller paastand med de havbefarende Snekker
Drage til Hjemmet, da Vreden saa streng dig er falden paa Sindet!
Saa I mumlede jevnlig i Kreds, men nu er den kommen,
Kampens den svare Bedrift, hvorefter I tørsted saalænge;
Hver som i Hjertet har Mod, nu kjækt med Troerne kæmpe!
  Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte;
Tættere sammen ved Konningens Ord sig Fylkerne slutted.

Smeddet af Malm, tog Skjoldet paa Arm baade stort og forsvarligt,
Og paa det kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,
Smykket med Hestehaars Svæv, vildt vaiede Busken foroven;
Greb saa tilsidst to dygtige Spyd, og de passed i Næven;
Derimod rørte han ei den bolde Peleions Landse,
Tung, forsvarlig og lang, slet Ingen af alle Danaer
Kunde den magte, Achilles alene forstod at handtere
Landsen af Pelions Ask, den Cheiron foræred hans Fader,
Fældet paa Pelions Top til Ulivssaar for de Tappre.
Hestene bød han Automedon flux for Karmen at spænde,
Næst Achilles, den knusende Helt, ham kjærest af Hjertet,
Da han saa trofast i Kamp holdt Stand trods Fiendernes Trudsel.
Hurtig Automedon kobbled i Aag de vælige Heste
Xanthos og Balios; rapt som Vindene kunde de flyve;
Dem havde Zephyros avlet engang med Harpyen Podarge,
Da ved Okeanos' rullende Strøm hun græssed paa Engen.
Pedasos bandt han som Tredling i Aag, den dygtige Ganger,
Som fra Ections Stad var ført af Achilles som Bytte,
Dødelig Hingst, dog jevne den løb et udødeligt Vognspand.
Rundt fra Telt til Telt iblandt Myrmidonernes Kæmper
Vandred Achilles, og bød dem ruste sig. Glubende Ulve
Ligned de ret, i hvis Bringe der boer umaadeligt Stridsmod;
Har de paa Bjergene revet ihjel den mægtige Kronhjort,
Gridsk de den sluge, og Blod dem rødt neddrypper om Flaben,
Stimle saa strax i en Flok til en mørkthenrislende Kilde,
Og naar med smalstrakt Tunge det sortladne Vand de har labet,
Op da brække de Blodet paastand af det myrdede Krondyr,
Kjækt slaaer Hjertet i Brystet, og stram er Bugen af Mæthed;
Saa fremstyrtede kjækt Myrmidonernes Drotter og Formænd
Rundt om den brave Patroklos, Achilles's Ledingsbroder;
Selv fremtreen i Mændenes Kreds den gjæve Peleide,
Hidsende Gangernes Mod og de skjoldbevæbnede Kæmper.
Femti Seilere stor var den Flaade, som stævned mod Troia,
Ført af Achilles, den Yndling af Zeus; paa hver af de femti
Var der omberd halvhundrede Mænd, som sade paa Roertoft.
Fem Hærdrotter han havde sig valgt, til hvem han med Tryghed
Satte sin Lid, men selv som øverste Herre han raaded.
Een af Fylkerne førte Menesthios, Helten med broget

Pandser, en Søn af Sperchelos, den regnopsvulmede Bjergstrøm;
Ham havde Peleus's Datter, den deilige Viv Polydora,
Født med den stærke Sperchelos, en Gud omfavned en Qvinde,
Men som hans Fader blev Boros dog nævnt, Perieres's Arving,
Offentlig fæsted han hende til Viv med utallige Gaver.
Drot for den anden af Fylkerne var Eudoros, den kjække
Jomfrusøn; Polymele, den yndig dandsende Pige,
Datter af Phylas, ham bar; den kraftige Argosbetvinger
Tændtes af Elskov engang paa den Guldpiilskydende Jagtmøes
Artemis' Fest, da hun svang sig i Dands blandt syngende Piger;
Flux den hulde Hermeias Høiloftet besteg, og i Løndom
Krysted han Pigen i Favn; hun bar ham Eudoros, en deilig
Søn, baade rap tilbeens og dygtig i Kamp som den Bedste.
Dog da Forløsningsgudinden Eileithya havde for Lyset
Bragt den livsalige Dreng, og han skued det straalende Solskin,
Hjem da førte den vældige Helt Aktoriden Echekles
Hende som Brud til sin Borg; rig Skjenk det Beileren kosted.
Men den bedagede Phylas optugtede Drengen, og gav ham
Pleie saa kjærlig og øm, som var det hans kjødelig Arving.
Over den tredie Fylke var sat den gjæve Peisandros,
Marmalos' Søn, sin Landse han svang saa dygtig som Nogen
Blandt Myrmidonernes Folk, næstefter Achilles's Stridsven.
Over den fjerde befoel Vognhelten den aldrende Phoinix,
Endelig over den femte Alkimedon, Søn af Laerkes.
Men da Peleiden Achil havde snildt til Kampen sit Mandskab
Stillet med Høvdinger op, da talte han djervt til dem Alle:
Nu, Myrmidoner! forgjetter mig ei de vældige Trudsler,
Dem I mod Troernes Folk lod ofte ved Skibene falde
Alt i Fortørnelsens Stund, da I lasted mig Alle tilhobe:
Barske Peleide! dig died forvist med Galde din Moder,
Grusomme! du som med Tvang dine Mænd ved Skibene holder.
Lader os heller paastand med de havbefarende Snekker
Drage til Hjemmet, da Vreden saa streng dig er falden paa Sindet!
Saa I mumlede jevnlig i Kreds, men nu er den kommen,
Kampens den svare Bedrift, hvorefter I tørsted saalænge;
Hver som i Hjertet har Mod, nu kjækt med Troerne kæmpe!
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte;
Tættere sammen ved Konningens Ord sig Fylkerne slutted.

Ret som naar Mureren fuger i Lag tæt Steneu paa Stenen,
Reisende Muur til en Borg, til Læe mod de voldsomme Storme,
Saa mod hinanden nu Hjelme og buklede Skjolde sig fuged;
Skjold sig støtted mod Skjold, mod Hjelm Hjelm, Kæmpe mod Kæmpe;
Rørte de Hovedet blot, da stødte de buskede Hjelme
Sammen med glimtende Kegler, saa tæt ved hinanden de stode.
Fremmest i Skaren til Strid gik to velpandsrede Kæmper,
Helten Patroklos med samt Autómedon; Begge det lysted,
Forrest i Mændenes Flok til Kampen at gaae; men Achilleus
Ind i sit Telt sig begav, og aabnede Laaget paa Kisten,
Smuk og beslagen med Kunst; den sølverfodede Thetis
Gav ham den med, at bringe paa Skib, fuldpakket med Kjortler,
Kapper, som lune mod Blæst, og flossede Løibænkstæpper.
Gjemt i denne der laae et kosteligt Bæger, af hvilket
Ingen foruden han selv den blussende Viin havde drukket,
Aldrig til Guder, undtagen til Zeus, han deraf havde offret.
Frem af Kisten han Bægeret tog, og med Svovl han det blanked
Først, i klarthenrindende Vand han skylled det dernæst,
Tvætted saa Hænderne selv, og skjenkede Vinen den røde;
Midt i den hegnede Gaard han saa bad og stænkede Vinen,
Vendende Øiet mod Himlen, og Lyneren Zeus ham bemærked:
Zeus! Dodoniske Herster, Pelasgiske! Gud i det Fjerne!
Drot i det barske Dodona, hvor Sellerne boe, som forkynde
Sandsagn fra dig; ei Foden de toe, og paa Jorden de sove;
Har du saasandt engang bønhørt min bedende Stemme,
Mig du hædred, og tugtede svart Achaiernes Krigsfolk,
O saalunde du atter nu høre den Bøn, som jeg beder:
Vel forbliver jeg selv ved Skibenes Stade tilbage,
Men jeg har skikket en Ven med en Flok af de troe Myrmidoner
Ud til Kamp; vidtskuende Zeus! lad Seier ham times!
Styrk i Barmen hans Mod, at klart det vorder for Hektor,
Enten min Ven paa Kamp sig forstaaer, om end han er ene,
Eller hans knusende Hænder kun da kan rasende Kraftslag
Slaae, naar selv jeg Følge ham gjør i den vildene Stridsfærd.
Dog, naar fra Skibene bort han har drevet det larmende Kampgnye,
Lad i Behold da hjem til de hurtige Snekker ham vende
Baade med alle hans Vaaben og alle hans Haandmængskæmper!
Bedende talte han saa, ham hørte den vise Kronion.

Eet Alfader dog hiin kun gav, det Andet han nægted,
Gav ham fra Skibene bort den buldrende Kamp at fordrive,
Nægted ham atter frà Slag i Behold at komme tilbage.
Da nu Peleiden med Bøn havde offret til Fader Kronion,
Gik han tilbage til Teltet, og gjemte sit Bæger i Kisten,
Treen saa af Teltet, og stilled sig der; endnu han bestandig
Saae med Lyst paa Danaernes Kamp med de modige Troer.
Væbnede Alle til Strid, i Hob med den kjække Patroklos,
Brøde de op, mod Troernes Mænd sig freidig at styrte.
Flux de strømmede frem, lig Vesper, der sværme paa Alvei,
Naar, som det pleier at skee, en Flok balstyrige Drenge
Egger til Vrede dem op paa den Vei, ved hvilken de bygge,
Ret som Tosser forsand, thi Mangfoldige volde de Pine;
Ja, om endog veivandrende Mand uforvarende kommer
Nær, og i Røre dem bringer, da flyve de kjækt og behjertet
Frem af Reden hver evige En, om Ynglen at værne.
Lignende Kjækhed og Mod Myrmidonernes Hjerte besjeled,
Da de fra Skibene drog; høit larmed det gjaldende Kampskrig.
Derpaa Patroklos med lydelig Røst tilraabte sit Mandskab:
Nu, Myrmidoner! Peleiden Achils udkaarede Kæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb!
At vi kan hædre Peleiden, som blandt Argeierne alle
Selv er den tappreste Mand, og eier de tappreste Svende,
Og at Atreiden, den mægtige Drot Agamemnon, kan lære,
Hvad han forbrød, da han haaned Achaiernes gjæveste Kæmpe.
Saa han taled, og Kraft og Mod hos dem Alle han vakte.
Tykt mod Troerne stormed de løs, og Achaiernes Kampraab
Dønned med frygteligt Gjald tilbage fra Skibene rundtom.
Men da nu Troerne saae den kraftige Søn af Menoitios,
Baade ham selv og hans Væbner i Rustningens glimrende Plader,
Rystedes Hjerterne svart, og Folkerne bragtes i Røre,
Saasom de bildte sig ind, at alt den rappe Peleide
Havde forvundet sin Harm, og bøiet sin Hu til Forsoning;
Ængstelig løb deres Blik, at søge mod Døden en Tilflugt.
Først udsendte Patroklos af Haand sin lynende Landse
Midt ind i Stimlen, hvor tykkest den stod om den agtere Stavn af
Protesilaos's Skib, den modbesjelede Høvdings;
Brat Pyraichmes han traf, som Paioniske Stridsvognskæmper

Havde fra Amydon ført, hvor Axios flyder, den brede,
Og i den høire Skulder han ramte ham; baglænds i Støvet
Styrted han ned med et Brøl, og flux de Paioniske Svende
Tog til at løbe, thi Skræk indjog Patroklos dem Alle,
Da han til Jord nedslog deres Drot, den fortrinlige Kriger.
Bort fra Skibene Stimlen han drev, og Branden han slukte.
Halvopbrændt laae Snekken nu der; med usigelig Larmen
Flygtede Troerne bort, og mellem de bugede Skibe
Strømmed Danaerne frem, ei standsed Forvirringens Bulder.
Ret som naar Lynildslyngeren Zeus adspreder den tykke
Rugende Skye fra det mægtige Bjergs fremstikkende Tinder,
Hvert et Næs, hver kneisende Pynt, hver Klippefordybning
Sees da klart, og Himmelens Blaae frembryder saa vide,
Saa Danaerne aanded en Kjende paany, da de Branden
Havde fra Skibene drevet, dog Rast ei Krigerne undtes,
Thi for Achaiernes stridbare Mænd endnu ikke flygted
Troerne bort i Forvirringens Hui fra de tjærede Skibe,
End de værged sig bravt, skjøndt Nøden dem tvang til at vige.
Mand slog Mand i standende Strid, da Kampen sig spredte.
Først af Achaiernes Drotter den kraftige Søn af Menoitios
Helten Areilykos traf, som vendte sig just for at flygte,
Dybt i Laaret med Spyd, og heelt løb Malmen igjennem;
Benet blev splintret af Spydet i Qvag, og til Jorden han næsgruus
Styrtede ned; saa ramte den stridbare Helt Menelaos
Thoas, hvis Bryst var blottet for Skjold, og gav ham sin Helsot.
Phyleus's Søn oppassede snildt Amphiklos i Farten,
Strakte sig frem, og stak ham i Læg, hvor Musklerne ligge
Tykkest i Knude paa Menneskets Been; det hvæssede Malmspær
Skar ham Senerne sønder, og Mulm omhylled hans Øine.
Nestors Sønner var med: Antilochos traf med sit skarpe
Spyd Atymnios; Kobberets Od blev boret i Lysken;
Ned han faldt for Antilochos' Fod, men Maris med Landsen
Styrtede frem, og foer ham tillivs, af Harm for sin Broder,
Springende over hans Liig, men den herlige Helt Thrasymedes
Kom ham i Forkjøb forinden, og ei han glipped, thi Skuldren
Ramte han brat; af hans øvere Arm den flængende Spydsod
Huden fra Musklerne rev, brød ind, og splintrede Benet;
Brat han faldt, saa det drøned, og Mulm omhylled hans Øine.

Saaledes bleve de Begge af to mandhaftige Brødre
Sendte til Mørkhedens Land, Sarpedons fortrinlige Svende,
Spydkampdygtige Mænd, Amisodaros hedd' deres Fader,
Han som Utyslet Chimaira til Manges Fordærv havde fostret.
Aias, Oileus's Søn, sprang frem, og greb Kleobulos,
Just som han snubled i Trængslen; paastand han ødte hans Livskraft,
Tværs over Halsen han hug med sit vældighjaltede Slagsværd,
Varm blev Klingen af rygende Blod, og trindt om hans Øine
Leired sig brat den blaalige Død og den mægtige Skjebne.
Frem mod hinanden Peneleos foer og Lykon; med Landsen
Feiled hinanden de vel, og kastede Begge forgjeves,
Dog saa foer de med Sværdene løs, og Lykon i Spolen
Ramte den haaromflagrede Hjelm, dog oppe ved Hæftet
Sprang Sværdbladet, og flux Peneleos nedenfor Øret
Traf hans Hals, dybt Glavindet beed, saa Huden alene
Holdt det dinglede Hoved, og Lemmerne segned af Vanmagt.
Rapt Meriones løb, og ind han Akamas hented,
Just som sin Vogn han besteg, og i høire Skulder han stak ham;
Ned af Karmen han faldt, og Mulm omtaaged hans Øine.
Ogsaa Idomeneus svang sit Spyd, og i Munden han ramte
Erymas; Kobberets Od foer ind, og nedenfor Hjernen
Kom den tilsyne; de hvidlige Been den splintred istykker,
Tænderne rykkedes op, med Blod sig fyldte hans Øine,
Og da han greb efter Veir, sprang Blod af Munden og Næsen
Ud, og paastand i sin sortnende Skye indhylled ham Døden.
Disse Danaernes Drotter nedstyrtede hver sin Krigsmand.
Ret som naar glubende Ulve gaae løs paa Lam eller Smaakid;
Lumst de snappe dem bort, naar omkring de paa Bjergene trippe,
Skilte fra Flokken ved Hyrdens Uagtsomhed; Ulvene see det
Aldrig saasnart, før flux de modløse Stakler de myrde;
Saa Danaerne brød mod Troerne løs, som nu tænkte
Kuns paa den støiende Flugt, og glemte det stormende Angreb.
Aias, den Høie, bestandig den malmompandsrede Hektor
Søgte med Spydet at lange, men han, forfaren i Stridsfærd,
Skjermet om mægtige Hærder med Skjold af det tykkeste Tyrskind,
Lyttede varsomt til Pilenes Hviin og til Spydenes Susen;
Vel fornam han, hvorhen den skiftende Seier nu heldte,
Dog endda han tøved, og frelste de trofaste Svende.

Som naar der drager en Sky ad Himmelen hen fra Olympos,
Alt som Luften var klarest, naar Zeus udspænder et Stormveir,
Saaledes drog de fra Skibene bort med Skrig og med Rædsel;
Uden al Skik over Graven de foer; vel Gangerne rappe
Førte den pandsrede Hektor afsted, men Folket i Stikken
Blev, heel nødig, tilbage dem holdt den kastede Vandgrav.
Stridskarmtrækkende Heste nu lod i Graven tilbage
Mangen en Høvdingevogn, hvis Stang blev knækket i Spidsen;
Efter dem styrted Patroklos, og djervt han Danaerne muntred,
Troerne vilde han ilde; med Skrig og med Støien de fyldte
Hver en Vei, da de splittedes ad, høit hvirvlede Støven
Op under Skye, og i langstrakt Fart heelhovede Heste
Løb fra Skibene bort og fra Teltene, henad mod Staden;
Men hvor Patroklos nu saae, at Forvirringens Stimmel var tykkest,
Did han styred med Raab; fra Karm Stridsmændene næsgruus
Styrtede ned under Axlen, og Vognene vælted med Bragen.
Men over Graven saa let hensprang de vælige Heste,
Født' af udødeligt Kuld, dem Guder forærede Peleus,
Ilende rask afsted; hans Sind ham hidsed mod Hektor,
Ham han vilde tillivs, men strapt løb Gangerne med ham.
Som naar den taageformørkede Jord af stormfulde Skyer
Trykkes en Efteraarsdag, naar Zeus det styrtende Regnskyl
Øser fra Skye, fortørnet, til Straf for Menneskens Udaad,
Naar efter krogede Love paa Thing de dømme med Magtsprog,
Stødende Retten tilside, om Gudernes Hevn ubekymred';
Høit da bovne tilhobe de rullende Floder af Regnvand;
Skrinter fra Fjeldene rives da løs af de skyllende Strømme,
Som i det blaalige Hav med frygtelig Brusen sig styrte
Ned over Bjergene brat, saa Menneskens Gjerning forødes,
Saa med brusende Fart afsted løb Troernes Heste.
Aldrig saasnart fik Patroklos afskaaret de nærmeste Fylker,
Før han ad Flaaden dem drev tilbage den Vei de var komne,
Ingen til Byen undslippe han lod, hvorhen de sig ønsked,
Men mellem Floden, den kneisende Muur og de bugede Skibe
Hug han for Fode dem ned, og Bod for Mange han vandt sig.
Pronoos var nu den Første, hvem Helten med blinkende Landse
Traf, da hans Bryst var blottet for Skjold, og gav ham sin Helsot,
Brat han faldt, saa det drøned, og Thestor, en Søn af Enops,

Gjaldt det følgende Stød; han sad paa en stadselig Vognstol
Heel forkrøben og mod i Hu; af Hænderne slap han
Tømmerne brat; frem treen saa Patroklos, og ind i den høire
Kjæve han Landsen ham stak, og jog den gjennem hans Tænder,
Trak ham saa ud over Fjælen med Spydskaft. Som naar en Fisker,
Siddende ude paa Pynten af Fjeld, en umaadelig Strandfisk
Haler fra Dybet iland med sin Snor og blinkende Malmkrog,
Saa med sit blinkende Spyd han den Rallende letted af Sædet,
Kasted paa Ansigt ham ned, og Livet forgik ham i Faldet.
Men Erylaos, som styrtede frem, han flux med en Kampsteen
Midt paa Hovedet traf, saa tværsigjennem det flaktes
Under den holdige Hjelm, til Jorden han styrtede næsgruus
Ned, og den livopslugende Død udbredte sig trindt ham.
Derpaa han Erymas vog og Amphoteros, dernæst Epaltes,
Echios, Pyris med samt Tlepolemos, Søn af Damastor,
Endelig Ipheus, Euippos og Argeas' Søn Polymelos,
Disse tilhobe til Jorden han styrtede, En efter Anden.
Men da Sarpedon nu saae sine brynieblottede Svende
Segne saa svart for Patroklos, hiin kraftige Søn af Menoitios,
Skjændte han lydt paa sin herlige Flok af Lykiske Stridsmænd:
Lykier! blues! hvor flygter I hen? nu flinkt I mig kæmpe!
Selv hiin Mand jeg mig agter tillivs, for rigtig at vide,
Hvo han er, som huserer saa stærkt, og har megen Ulempe
Troerne voldt, alt slog han til Jord mangfoldige Brave.
Talt; og i Rustningens Plader til Jord nedsprang han af Stridskarm.
Ned foer ogsaa Patroklos af Vogn, saasnart han ham øined;
Ret som med krogede Kløer et Par krumnæbbede Gribbe
Hugges med frygteligt Skrig paa en høitfremragende Fjeldtop,
Saaledes skrege de høit, da de styrtede løs mod hinanden.
Ynk ved Synet betog hiin Søn af den snedige Kronos;
Flux til Here sin Søster og Viv saalunde han talte:
Vee mig! ifald beskikket det blev min elskte Sarpedon,
Livet i Kamp at forlise mod Menoitiaden Patroklos!
Deelt er forsand mit Hjertes Begjær i min grublende Tanke,
Om fra den graadforvoldende Kamp jeg ud ham skal rive,
Og til det frugtbare Lykierland ham levende bringe,
Eller jeg nu for Patroklos's Haand skal lade ham falde.
Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:

Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Manden af dødelig Æt, hvis Skjebne forlængst er berammet,
Ham paany nu frelse du vil fra den hylende Kampdød?
Gjør det! men visselig ei vi Guder vil prise din Idræt.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Hvis Sarpedon du hjem til sin Borg nu levende sender,
Vel! saa betænk, om mangen en Gud da ei vil forlange,
Bort fra den vældige Kamp sin Søn til Hjemmet at sende;
Med udi Striden om Priamos' Stad der færdes jo mange
Sønner af Guder, og disse til frygtelig Harm du vil egge.
Men naar han virkelig er dig saa kjær, og du ynkes i Hjertet,
Lad ham da kun i drabelig Dyst gaae Døden imøde,
Segnende hen for Patroklos's Haand, hiin Søn af Menoitios;
Men naar saa Livet og Livsens Veir forlader den Faldne,
Skik da den qvægende Søvn og Døden, at bort de ham bære,
Indtil de komme til Lykiens Land, der sig strækker saa vide;
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Gravhøi
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
Talt; hendes Raad adlød hiin Guders og Menneskers Fader.
Blodige Draaber fra Himlen han ned lod regne paa Jorden,
Sønnen at hædre, som snart for Patroklos's Haand skulde falde
Hist paa den Troiske Muldjordsmark, langt borte fra Hjemmet.
Men da de skridende frem hinanden var traadt under Øine,
Traf Patroklos paastand den priselig Helt Thrasymelos,
Drotten Sarpedons fortrinlige Svend, behjertet og trofast;
Nederst i Bugen han Spydet ham stak, og gav ham sin Helsot.
Frem nu styrted Sarpedon, og slynged sin blinkende Landse,
Kastet ham glipped forsand, men Gangeren Pedasos jog han
Spydet i høire Bov, med et Støn opgav den sin Aande,
Brølende styrted i Støvet den ned, bort Livet var fløiet.
Brat fra hinanden Stanghestene sprang, og det knaged i Aaget,
Medens i Vildrede Tømmerne kom, da Tredlingen styrted;
Dog Automedon hitted paa Raad, den Landseberømte,
Trak fra den fyldige Lænd sit Sværd med den mægtige Klinge,
Hug fra Linen saa flux den Styrtede løs, og det frugted,
Gangerne rykked mod Stang, og traf i de rettede Skagler.
Begge paany foer frem, optændt' af nagende Fiendskab;
Dog, Sarpedon ham feiled igjen med den blinkende Landse,

Spydsodden foer Patroklos forbi hen over hans venstre
Skulder, og rørte ham ei, da svang Patroklos sin Landse,
Og af hans Haand forgjeves ei fløi hans Spær, thi det ramte
Lige hvor Hjertet saa fast omspændes af Mellemgulvsnættet.
Brat han faldt, som naar Egen og Sølverpoppelen falder,
Eller den kneisende Gran, som Huggerne oppe paa Bjerget
Fælde med skærpede Øxer til Tømmer og Mast til et Fartøi,
Saaledes laae han paa Jorden ved Vognen og Gangerne henstrakt,
Knuged med Haand det blodige Støv, og gnidsled med Tænder.
Som naar en Løve paa Hjorden gaaer løs, og myrder en fyrig
Tyr, som kjæk gaaer om blandt dorskfremvraltende Qvier,
Brølende mister den Livet for Løvens opspilede Kjæver;
Saaledes fnøs i Døden de Lykiske Skjoldmænds Konning,
Stungen ihjel af Patroklos, og kaldte med Navn paa sin Stridsven:
Glaukos! min Ven! behjertede Helt! nu bør du tilvisse
Flinkt handtere dit Spyd, og freidig i Striden betee dig;
Kampen den heeske du ønske dig nu, saasandt du har Mandsmod!
Først opflinke du ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gak omkring til dem Alle, og byd dem slaae for Sarpedon!
Træd saa selv til Kamp med dit Spyd til Værn for mit Legem.
Vorde jeg vil dig forsand til Spee og Skjændsel i Fremtid
Gjennem de løbende Dage, hvis nu Achaiernes Sønner
Fange min Rustning i Vold, der jeg faldt ved Skibenes Stade;
Hold dig nu kjæk, og til Strid ophids vore Kæmper tilhobe!
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham
Diet og Næsen; Patroklos sin Hæl ham satte paa Brystbeen,
Trak ham Spydet af Liv, og hans Hjertekjød fulgte med Spydet,
Og som han Odden uddrog, rev Sjelen han ud med det samme,
Men Myrmidonerne holdt hiins prustende Heste tilbage,
Som deres Vei vilde løbe, da Herrerne mangled paa Stridskarm.
Glaukos paa Sind faldt Sorgen saa tung ved den Døendes Stemme,
Dybt det skar ham i Hjertet, at ei han mægted at hjelpe;
Armen han klemte med Haand, thi stærkt ham piinte den Vunde,
Teukros med Pilen ham slog, da frem han stormed til Angreb,
Oppe fra Muren, at skjerme mod Nød Stalbrødrenes Skare;
Derfor med Bøn anraabte han lydt Fjernskytten Apollon:
Hør mig, o Gud! hvad enten du est i Lykiens Frugtland
Eller i Troia, thi allestedsfra formaaer du at høre

Manden i Baande bestedt, som jeg nu bestedes i Baande,
Jeg som fik dette rædsomme Saar; de skærende Smerter
Jage mig stingende gjennem min Arm, og Blodet vil ikke
Standse sit Løb; min Skulder saa tung mig er vorden af Saaret,
Landsen mig vakler i Haand, og til Kamp med fiendtlige Krigsfolk
Duer jeg ikke; Sarpedon er død, den boldeste Kæmpe,
Avlet af Zeus, men Faderen ei beskjermer sin Afkom.
Staae mig da bi, min Gud! helbred denne mægtige Vunde!
Dys de piinlige Smerter i Søvn, og Kræfter forund mig!
At jeg kan muntre de Lykiske Mænd, og dem vække til Stridsfærd,
Og at jeg selv kan træde til Kamp for det livløse Legem.
Bedende talte han saa, og blev hørt af Phoibos Apollon.
Flux han Smerterne dulmed, og standsede Blodet, som pibled
Sort af det rædsomme Saar, og Mod i Brystet han gjød ham.
Glaukos sig frydede høit, saasnart han fornam i sit Hjerte
Grandt, at hans Bøn saa hurtig var hørt af den mægtige Guddom.
Først opflinked han ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gik omkring til dem Alle, og bød dem slaae for Sarpedon,
Derpaa han foer til Troerne hen med ilende Langskridt,
Hen til Polydamas, Panthoos' Søn, og den Ædling Agenor,
Hen til Aineias og hen til den malmompandsrede Hektor,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Hektor! forsand du glemmer jo reent dine Ledtogskæmper,
Hvilke fra Vennerne fjernt og fjernt fra Fædrenelandet
Livet maae lade for dig, og ei du bringer dem Bistand;
Falden er alt Sarpedon, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Han, som værned om Lykiens Land med Kraft og med Lovbud,
Ham har den kobberne Ares nu dræbt med Patroklos's Landse.
Venner! o kommer da hid til Hjelp, og harmes i Sjelen!
Lad Myrmidonernes Folk dog ei afstrække hans Rustning,
Eller hans Liig skamskjænde til Hevn for de faldne Danaer,
Dem vi med Spydene vog i Kamp ved de hurtige Skibe!
Saa han taled, og Troerne greb fra Isse til Fodsaal
Svar og ulidelig Sorg, thi Staden han var en til en Støtte,
Skjøndt han var kommen fra Udland, men talrige Skarer i Ledtog
Drog med ham, og i Kampen han selv var kjæk som den Bedste.
Hidsige ginge de løs paa Danaerne, Hektor i Spidsen,
Sorgomspændt for Sarpedon, men Menoitiaden Patroklos,

Hiint mandhaftige Hjerte, til Strid Achaierne hidsed,
Og til Aianterne talte han først, kamplystne de var alt:
 Nu, Aianter! med Fienden at slaaes en Gammen Jer være!
Kjække som altid I var blandt Mænd, ja muligen mere.
Falden er Manden, som først bestormed Achaiernes Jordvold,
Helten Sarpedon; o kunde vi nu skamstænde hans Legem,
Trække hans Rustning af Skulder, og slaae med det grusomme Kobber
En eller Anden af Vennernes Flok, som træde til Forsvar!
 Saa han taled, og rede til Værn alt længe de vare.
Men da saa Hærenes Fylker var sluttede tæt til hverandre,
Troias og Lykiens Mænd, Achaier med samt Myrmidoner,
Foer paa hinanden de løs, om Liget en Dyst at forsøge,
Vildt lød Skriget, og Vaabnene høit om Mændene klirred.
Over den heftige Kamp drog Zeus et grueligt Natmulm,
Stridens Besvær om hans elskede Søn skulde gruelig være.
Først for Troerne veeg blanksøiede Mænd af Achaia,
Ramt blev Helten Epeigeus, en Søn af Agakles den bolde,
Ikke den vaageste just iblandt Myrmidonernes Kæmper;
Drot i Budeion, den folkrige Stad, han tilforn havde været,
Men da sin kjødelig Fætter han Ulivssaar havde givet,
Tyede til Peleus han hen og den sølverfodede Thetis.
Disse ham skikked paa Tog med Achilles, den knusende Kæmpe,
Hen til Ilions hestrige Mark til Kamp imod Troer.
Som han nu rørte ved Liget, da traf den straalende Hektor
Flux med en Steen hans Hoved, saa tværsigjennem det flaktes
Under den holdige Hjelm; brat ned over Liget han næsgruus
Faldt, og den livopslugende Død udbredte sig trindt ham.
Sorg Patroklos betog, da han saae Stalbroderen segne,
Gjennem de forreste Kæmper han stormede, hurtig som Falken,
Naar den forfølger en Flok af Alliker eller af Stære,
Saaledes stormed du frem, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Harmoptændt for din Ven, mod Troias og Lykiens Krigsfolk,
Og Sthenelaos, en Søn af Ithaimenes, gav han i Nakken
Flux et Slag med en Steen, som heelt skar Senerne over;
Brat Forkæmperne veeg, ja selv den straalende Hektor.
Ligesaa langt omtrent, som et Kast kan naae med et Haandspyd,
Hvilket en Mand af yderste Magt udslynger i Kampleeg,
Eller for Alvor i Strid, hvor det gjælder de mordiske Fiender,

Ligesaa langt veeg Troernes Mænd, af Achaierne trængte.
Først nu Glaukos sig vendte, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Snelt omkring, og den modige Helt Bathykles han dræbte,
Som var en Søn af Chalkon, sin Gaard han eied i Hellas,
Rig som faa Myrmidoner paa Liggendefæe og paa Bostab.
Just som han Glaukos i Løb indhentede, dreied sig denne
Pludselig om, og stak Spydsodden ham midt ind i Brystet;
Brat han faldt saa det drøned, og svart det Achaierne smerted,
Da den Behjertede faldt, men Troerne fryded sig høilig;
Trindt om den Faldne de stimled, men ei Achaierne glemte,
Kraften at bruge, thi vældigen løs mod Fienden de styrted.
Derpaa Meriones vog en velbepandsret og vovsom
Mand fra Troia, ved Navn Laogonos, Søn af Onetor,
Zeus den Idaiskes Præst, som en Gud høiagtet i Folket;
Ham i Kjæven og Øret han traf, paa Stedet hans Livsaand
Ud af Lemmerne foer, og Mulm omhylled ham rædsomt.
Men mod Meriones slynged paastand Aineias sit Malmspyd,
Haabende vist ham at ramme, som skjult bag Skjoldet han fremskred,
Dog retud han blikked, og snildt Malmspæret han undveeg,
Bøiende forlænds sin Krop, da fløi den vældige Landse
Over hans Ryg, og planted sig fast i Muldet; dens Dopskoe
Dirred en Stund, dog hvilede snart den mægtige Spydstang;
Bævrende foer den forbi, og i Muld sig fæsted den blanke
Od, af Aineias's senede Haand var den fløien forgjeves;
Vister da blev Aineias i Hu, og talte saalunde:
Flink, Meriones! est du til Dands, nær havde mit Spyd dog
Bragt dig for evig til Roe, ifald det saasandt havde ramt dig.
Ham Meriones svared igjen, den Landseberømte:
Haardt, Aineias! det falde dig vil, hvorvel du est tapper,
Hver Mands Kraft at betvinge, som gaaer dig i Striden imøde;
Thi ogsaa du vel sagtens til dødelig Mand blev baaren.
Kunde jeg gjennem dit Liv dig stinge min skærpede Spydsod,
Snarlig forsand, uagtet du est mandhaftig og haandstærk,
Gav du da Hæderen mig, og din Sjel Hesttumleren Hades.
Saa han taled, da skjændte den mandige Søn af Menoitios:
Hvi, Meriones! snakker du saa, da Mod du besidder?
Ei vil Troernes Kæmper, min Ven! for stiklende Mundsveir
Rømme fra Liget, men først naar en Hob er kastet til Jorden.

Kamp afgjøres med Armen, med Ord fuldbringer man Raadslag,
Ei har vi Skvalder behov, her gjælder det tappert at stride.
Talt; saa gik han foran, ham fulgte den herlige Kæmpe.
Som naar et buldrende Drøn af Mænd, der er ude paa Skovhugst,
Vækkes i Bjergenes Dal, og vidt i det Fjerne det høres,
Saadant et Bulder og Brag fra den vidthen veibare Jordbund
Lød af Malm og af Læder og velforarbeidede Skjolde,
Altsom de ramtes af Sværd og af dobbeltoddede Landser.
Ei skulde selv hans nøieste Ven den Ædling Sarpedon
Nu gjenkjendt, som han laae med Blod, med Støv og med Pile
Trindt bedækket fra Hovedet ned til yderste Fodsaal.
Rundtom den Faldne bestandig de stimlede, retsom naar Fluer
Flokkes i surrende Sværm om Sødmelksbøtter i Fæstald,
Naar først Vaaren er kommen, og Melken i Spandene flyder,
Saa de stimled om Liget i Flok; ei vendte Kronion
Bort sit funklende Blik fra den hidsige Kamp, men bestandig
Skued han ned paa Mændenes Færd, og i Tanker fordybet
Grubled han over Patroklos's Død, tvivlraadig i Sindet,
Enten nu der paastand, hvor om Helten den bolde Sarpedon
Kæmperne fristed en drabelig Dyst, den straalende Hektor
Skulde ham fælde med Spyd, og af Skuldrene trække hans Rustning,
Eller om Kampens Besvær for Fleer han skulde forøge.
Men da paa dette han grunded i Sind, det tykkes ham tjenligst,
At den behjertede Helt, hiin Ven af Peleiden Achilleus,
Drev de Troiske Mænd og den malmompandsrede Hektor
Atter tilbage til Byen, og slog heel Mange tildøde.
Først affræftende Skræk indjog han Hektor i Barmen;
Op paa Vognen han sprang, og flygted, og bød sine Landsmænd
Flye, thi han mærked, hvad Zeus tilvog paa sin hellige Vægtskaal.
Heller ei Lykiens vældige Mænd holdt Stand, men de flygted
Alle, saasnart deres Konning de saae, spydstungen i Hjertet,
Ligge blandt Dynger af Liig, thi Kæmperne segned i Mængde
Over den Faldne, da Zeus lod Kampens Besværlighed strenges.
Hiin paastand af Skuldrene traf Sarpedon den skjønne
Glimrende Rustning af Malm, og hen til de bugede Skibe
Lod Menoitios' mandige Søn sine Svende den bringe.
Flux Skysamleren Zeus nu talede saa til Apollon:
Skynd dig, elskede Phoibos! bortfør Sarpedon fra Spydkast!

Tvæt for Blodet ham reen, der sort som en Skye ham bedækker,
Bær i det Fjerne ham ud, og bad ham i rindende Flodvand!
Gnid med Ambrosia hans Hud, og svøb ham i himmelske Klæder!
Overantvord ham saa til de to letsvævende Ilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingpar, at flux de ham bære
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige,
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Graven
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
Saa han taled, og Faderens Bud lød Phoibos Apollon.
Ned fra Toppen af Ida han steg til den rædsomme Kampplads;
Flux fra Spydenes Ram bortførte han Helten Sarpedon,
Bar i det Fjerne ham ud, og ham baded i rindende Flodvand,
Gned med Ambrosia hans Hud, og i himmelske Klæder ham svøbte;
Overantvorded ham saa til de to letsvævende Ilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingepar, og flux de ham bare
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige.
Ivrig Patroklos paa Hestenes Spand og Automedon skyndte,
Foer saa afsted efter Troer og Lykier. Taabelig Idræt
Øved han; havde han agtet saasandt paa Peleidens Formaning,
Vist undvegen han var den sorte, den rædsomme Dødsmøe;
Dog, al Menneskens Id er Tant mod Zeus's Beslutning,
Han, som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang,
Han, som og nu Menoitios' Søn gav Mod udi Brystet.
Hvo var vel nu den Første, Patroklos! og hvo var den Sidste
Blandt de Kæmper, du vog, da til Død dig Guderne kaldte?
Først Adrastos, Autonoos næst, derefter Echeklos,
Perimos, Megas's Søn, Epistor med samt Melanippos,
Elasos næst, og Mulios saa, og til Slutning Pylartes,
Disse til Jorden han slog, men de Øvrige tog til at løbe.
Vist i Achaiernes Vold var det kneisende Ilios faldet
Nu for Patroklos's Haand, thi svart med Landsen han raste,
Havde saasandt paa den dygtige Muur ei Phoibos Apollon
Stillet sig, ilde mod hiin tilsinds til Troernes Bistand.
Tregange satte Patroklos sin Fod paa det kneisende Muurværks
Bøiede Mønning, men tregange drev ham Apollon tilbage,
Huggende hardt med udødelig Haand mod det glimrende Rundskjold,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,

Lød Fjernskytten Apollons forfærdende Trudsel saalunde:
Vig! Patroklos, du Ætling af Zeus! dig blev tilvisse
Ikke beskæret at styrte med Spyd den Troiske Kongstad,
Selv ei Achilles, en Helt, dig langt overlegen i Manddom.
Saa han taled, og langt veg strax Patroklos tilbage,
Slagen af Grue for Apollons, den Fjernthenrammendes Vrede.
Hist ved den Skæiske Port holdt Hektor de stampende Heste,
Raadvild i Sind, om til Stimmel og Kamp han skulde dem jage,
Eller befale sit Folk, bag Murene trække sig sammen.
Medens paa dette han grunded, da nærmed sig Phoibos Apollon,
Grandt han Asios ligned, en ungdomsfyrig og kraftfuld
Helt, Morbroder han var til Hestebetvingeren Hektor,
Hekabes Samfuldbroder, og Søn af Dymas, hvis Bolig
Laae i Phrygiens Land ved den Flod Sangarios' Vande;
Ham livagtigen lig tog Phoibos Apollon til Orde:
Ha! hvi svigter du, Hektor! i Strid? sligt klæder dig ilde.
Hvis jeg stærkere var, saasandt jeg dig viger i Styrke,
Skulde du snart med Skræk dig see bortjaget fra Kampen.
Frisk nu! driv mod Patroklos dit Spand stærkhovede Heste,
Mulig du hugger ham ned, og Seier Apollon dig skjenker.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Flux den straalende Hektor den gjæve Kebriones bød nu,
Drive med Svøben til Kamp sine Gangere. Dybt ind i Stimlen
Skred Apollon, og ypped iblandt Argeiernes Stridsmænd
Slem Forvirring, men Hektor og Troerne skjenked han Hæder.
Uden et Slag foer Hektor forbi de andre Danaer,
Men mod Patroklos han jog sit Spand stærkhovede Heste.
Strax Menoitios' Søn til Jord nedsprang af sin Stridsvogn,
Landsen i Keiten han holdt, og en Steen han greb med den Høire,
Blank og kantet, saa stor som hans Haand omspænde den kunde;
Fodende fast han den kasted, og ei var den seen til at ramme,
Heller ei slynget omsonst, thi Hektors behjertede Karmsvend,
Priamos' Slegfredsøn Kebriones, traf han i Panden,
Just som i Haand han Tømmerne holdt, med den kantede Flintsteen,
Begge hans Bryn slog Stenen itu, ei værnede Pandens
Been, men af Hovedet ud faldt begge hans Øine til Jorden
Tæt for hans Fødder i Støv; brat sank han, ret som en Dykker
Ned fra den prægtige Karm, og Livet fra Knoglerne flygted.

Stiklende Ord da lyde du lod, Hestumler Patroklos!
Ha! hvor behændig den Mand dog er, og hvor nem til at dukke!
Kom denne Mand paa det samme tilsøes, hvor Fiskene stime,
Mangen en Hungrig han mættede snart ved at fange dem Østers,
Springende ud over Bord, hvor haardt end Bølgerne brøde,
Let som han nu paa Valen forstaaer fra Karmen at dukke.
Ogsaa forsand blandt Troiske Mænd der Dykkere findes.
Saa han taled, og hen mod Helten Kebriones foer han
Ret som en glubende Løve, som mens den hærger en Fæstald,
Faaer for Brystet et Ram, og lader sit Liv for sin Frækhed;
Saa med hidsig Begjær mod Kebriones sprang du, Patroklos!
Men i det samme var Hektor til Jord nedsprungen af Stridsvogn,
Og om Kebriones dysted de strapt; to Løver de ligned,
Som paa et kneisende Fjeld om en Hind, som de stilte ved Livet,
Begge forhungrede slaaes med rasende Mod med hinanden
Saa om Kebriones sloges de to striddygtige Kæmper,
Hektor, den straalende Helt, og Menoitiaden Patroklos,
Gridske hinanden tilblods med det grusomme Kobber at stinge.
Hektor den Faldne ved Hovedet holdt, ei vilde han slippe,
Medens Patroklos ham greb ved Benene. Ogsaa de andre
Troer bestod en Kamp heel svar med Achaiernes Sønner.
Ret som naar Vinde fra Øst og fra Syd omkap med hinanden
Ryste den tætbevoxede Skov i Bjergets Fordybning,
Bøgen og Asken saavelsom det tykombarkte Korneeltræe,
At mod hinanden de slaae de langtudstaaende Grene
Med en forfærdelig Larm, og det knager i splintrede Stammer;
Saaledes stormed Achaier og Troer til frygteligt Mandslæt
Løs paa hinanden, fordærvelig Flugt randt Ingen i Tanker.
Hvæssede Spyd i Mængde sig trindt om Kebriones planted,
Samt bevingede Pile, som fløi fra Buernes Strenge;
Mange forsvarlige Steen som Mændenes Skjold til at vakle,
Altsom de dysted om hiin, som strakt med sit vældige Legem
Laae omhvirvlet af Støv; forgjettet han havde sin Vognkunst.
Medens den skinnende Sol skred frem midt henover Himlen,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Hære,
Dog, da Solen saa lakkede hen ad Oxernes Fritid,
Blev et umaadeligt Held beskæret Achaiernes Sønner.
Bort fra Spydenes Ram de Helten Kebriones slæbte,

Bort fra Troernes Tummel, og traf hans Rustning af Skulder;
Fiendsk tilsinds mod Troernes Mænd indstyrted Patroklos,
Tregange styrted han frem, saa vild som den stormende Ares,
Med et forfærdeligt Raab, og Ni hver Gang han ihjelslog,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,
Da var din Livsens Ende dig nær, du Søn af Menoitios!
Just som Kampen var skrappest, da kom ham Apollon imøde
Frygtelig; Guden dog mærked han ei, som skred gjennem Stimlen,
Da han imøde ham gik, indhyllt i den tætteste Taage;
Bag ham traadte han hen, og slog hans Ryg og hans brede
Skuldre med Fladen af Haanden, da svimled det brat for hans Øine;
Strax slog Phoibos Apollon den prægtige Hjelm af hans Hoved,
Trillende frem den klirrede høit under Gangernes Fødder,
Hjelmen med Gitter og Kam, og heelt blev den fyldige Haarbust
Sølet i Blod og i Støv; i forrige Tider umulig
Kunde den haaromflagrede Hjelm vorde sølet i Støvet,
Thi som et Værn om sin Isse og deilige Pande den Gudshelt
Manden Achilles den bar, men Zeus til Hektor den skjenked
Nu, paa sit Hoved at bære; dog stunded det stærkt ad hans Ende.
Knækket saa blev i Patroklos's Haand den mægtige Spydstang,
Tung, forsvarlig, beslagen og lang; brat ned fra hans Skulder
Gled det trindtbedækkende Skjold med Remmen til Jorden;
Og af hans Bryst Apollon tilsidst ham Brynien løsned;
Vildelse greb hans Sjel, og slap paa de herlige Lemmer
Stod han forfærdet, da kom ham tillivs, og rendte ham bagfra
Spydet i Ryg mellem Skuldrene ind den Dardaniske Stridsmand
Panthoos' Søn Euphorbos, som blandt jevnaldrende Svende
Baade var Mester i Kasten med Spyd, i Kjørsel og Fodløb;
Alt tilforn han af Vogn en fuld Snees Mand havde lettet,
Dengang han først havde rullet paa Karm, for Krigen at lære.
Han var den Første, som traf dig med Spyd, Hestumler Patroklos!
Stak dig dog ikke tildøde, men ud af Skrammen sit Askspær
Rev han, og løb til Sværmen igjen; han voved i Kampen
Ei mod Patroklos at staae, hvorvel han for Vaaben var blottet.
Kuet af Guddommens Slag og Euphorbos's Landse Patroklos
Trak sig tilbage til Brødrenes Flok, for Døden at undflye;
Knap blev Hektor nu vaer, at den modige Søn af Menoitios,
Ramt af den hvæssede Malm, tilbage sig trak, før han ilte

Frem gjennem Rækkerne, gik ham tillivs, og stak ham med Spydet
Nederst i Lysken, og stødte ham Kobberet tværs gjennem Livet;
Brat han faldt saa det drøned, til Sorg for Achaiernes Sønner.
Ret som naar Løven i Kamp faaer Bugt med det vældige Vildsviin,
Naar de paa Toppen af Fjeld om en sparsomtspringende Kilde
Slaaes med rasende Mod, thi drikke deraf vil de Begge,
Men ved sin Kraft slaaer Løven tilgulvs den pustende Basse,
Saaledes slog nu Hektor, Kong Priamos' Søn, med sin Landse
Helten Patroklos ihjel, som alt havde fældet saa Mange;
Flux med bevingede Ord han brammende talte saalunde:
Vist, Patroklos! tilsinds du var, vor Stad at forstyrre,
Skille ved Frihedens Kaar du vilde de Troiske Qvinder,
Vilde dem føre paa Skibene bort til din elskede Hjemstavn.
Taabe! til Værn for disse har Hektors bevingede Heste
Lært at trave paa Val, og jeg selv blandt stridbare Troer
Bruger saa flinkt som Nogen mit Spyd, og fjerner fra Landsmænd
Trældommens Kaar, men her skal Gribbene æde dit Legem.
Stakkel! ei hjalp dig Achilles, som dog er saa tapper en Kæmpe,
Hjemme han blev, men sagtens paa Vei han Formaning dig medgav:
Kom mig ikke tilbage, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Til vore bugede Skibe, forinden den mordiske Hektors
Blodbestænkede Pandser om Bryst du sønder har kløvet!
Vistelig talte han saa, og din Hu han fristed til Daarskab.
Svag paa Mælet da svarede du, Hesttumler Patroklos!
Hektor! brask du nu kun med brammende Tale, da Seiren
Zeus og Phoibos Apollon dig gav! ja, disse mig kued
Uden Besvær, selv droge de mig af Skulder min Rustning;
Men om saa tyve Mænd som du var traadt mig imøde,
Var de dog faldne paa Stedet hver En, af min Landse betvungne.
Skjebnen den barske det var, og Letos Søn, som mig dræbte,
Derhos af Mænd Euphorbos, men du er den Tredie, som vog mig.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Heller ei du har lang Tids Frist at vandre paa Jorden,
Alt staaer Døden og Skjebnen, den mægtige, tæt ved din Side,
Falde du skal for Achilles's Haand, hiin bolde Peleide.
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham;
Ud af Lemmerne fløi hans Sjel, og ilte til Hades,
Jamrende over den Lod, at skilles fra Kjækhed og Ungdom.

Flux til Døbningen mæled igjen den straalende Hektor:
Hvi, Patroklos! bebuder du mig en bradelig Henfart?
Hvo veed vel, om Achilles, hiin Søn af den haarfagre Thetis
Først ei rammes, og lader sit Liv for denne min Landse!
Saa han taled, og trak af Vunden sin kobberne Spydstang,
Støttende Hæl mod Krop, og ned han kasted ham baglænds.
Flux med Landsen i Haand han efter Automedon fatte,
Hiin fortrinlige Ledingesvend hos den rappe Peleide;
Ham han vilde tillivs, men strapt løb Gangerne med ham,
Født' af udødeligt Kuld, dem Guder forærede Peleus.

Syttende Sang.

Menelaos's Heltedaad.

Ei blev det dulgt for Atreiden, den stridbare Helt Menelaos,
At han i Kampen af Troer var dræbt, den bolde Patroklos;
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred, og gik om hans Liig, som den brølende Koe om sin Spædkalv
Naar hun har førstegang kælvet, og før ei kjendte til Fødsel.
Saaledes gik om Patroklos den Guldhaars Drot Menelaos,
Og over Dødningen holdt han sit Spyd og sit blankede Rundskjold,
Sindet ihjel at slaae hver den, som kom ham imøde.
Heller ei Panthoos' Søn, den askspærvæbnede Kæmpe,
Slap Patroklos af Syn, men tæt han hen til den Faldne
Treen, og talede saa til den stridbare Helt Menelaos:
  Atreus's Søn, Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!
Viig! gak bort fra den Døde, og slip hans blodige Rustning!
Ei har Nogen af Troer og dygtige Ledtogskæmper
Ramt før mig Patroklos med Spyd i den hidsige Kampfærd,
Und mig da, hæderligt Rye blandt Troernes Folk mig at vinde!
Ellers jeg rammer dig vist, og berøver dig Livet det søde.
  Vister i Hu gjensvared den Guldhaars Drot Menelaos:
Zeus Alfader! ei klæder det godt, hovmodig at braske.
Sandelig ei Leoparden, ei Løven engang og den vilde
Mordbegjærlige Vas, som umaadelig krye af sin Styrke

Eier det trodsigste Mod, selv disse kan ei sig i Frækhed
Maale med Panthoos' Sønner, de askspærvæbnede Kæmper.
Dog ei nød Hyperenor, den vældige Hestebetvinger,
Længe sin Ungdoms Lyst, da med Haan han gik mig imøde,
Han som kaldte mig uslest til Kamp af alle Danaer.
Dog, det lover jeg for, paa sin Fod han ikke tilbage
Kom til Fryd for sin elskede Viv og de ømme Forældre.
Ja! paa lignende Viis er jeg sindet at øde din Livskraft,
Hvis du vover dig nær, thi følg mit Raad, og forføi dig
Atter tilbage til Stimlen, og træd mig ei under Øine,
Inden dig times Fordærv, af Skade maae Tosserne lære.
  Saa han taled, men hiin lod haant om Raadet, og svarte:
Nu, Menelaos, duÆtling af Zeus! tilvisse du bøde
Skal, for min Broder du slog, og brammer saa stolt af din Gjerning,
Du, som har gjort til Enke hans Viv i det nybygte Kammer,
Du, som forsmædelig Sorg har voldt hans arme Forældre;
Vist de Stakler i Sorgen en Lise jeg vilde forskaffe,
Hvis dit blodige Hoved med samt dine Vaaben jeg bragte
Hjem, og ihænde dem Panthoos gav og den deilige Phrontis.
Dog, ei længer forsand vor Daad usristet skal vorde,
Eller vor Kamp ukæmpet, nu gjælder det Flugt eller Seier.
  Saa han taled, og drev sit Spyd mod det blankede Rundskjold;
Ei brød Malmen igjennem, men krum Spydsodden sig bøied
Mod det forsvarlige Skjold, da stormede frem med sin Landse
Atreus's Søn Menelaos, med Bøn til Fader Kronion;
Just som Euphorbos sig gav til at flye, han nederst i Struben
Traf ham, og stødte med Kraft, i Lid til sin vældige Næve;
Heelt løb Kobberets stingende Od gjennem Halsen den bløde,
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden;
Blod neddrypped af Haaret, som Huldgudindernes fagert,
Bundet i Fletninger op med gyldne og sølverne Ringe.
Som naar en Mand opelsker af Olietræet en frodig
Ympe paa afsides Mark, hvor Vand fremvælder i Mængde;
Deiligen staaer den og groer, og for Pustet af alskens Vinde
Gynger den let, saa mylrende fuld af de hvideste Blomster,
Brat da kommer en rygende Storm med frygteligt Uveir,
Rusker den op fra sin Grund, og kaster omkuld den paa Jorden,
Saaledes slog Menelaos den askspærvæbnede Kæmpe

Panthoos' Søn Euphorbos ihjel, og plyndred hans Rustning.
Som naar en bjergfødt Løve, der lider saa trygt paa sin Styrke,
Snapper fra græssende Hjord den allerfortrinligste Qvie,
Griber med kraftige Tænder den fat, og knækker dens Halsbeen
Først, saa sluger den baade dens Blod og hele dens Indvold,
Flængende gridsk; trindt stimler en Flok af Hyrder og Hunde
Med uafladelig Huien i Frastand; ikke dog vover
Nogen at gaae den tillivs, thi den blege Forfærdelse slaaer dem;
Saa ei heller af disse med Mod i Barmen sig dristed
Nogen at gange tillivs den priselig Helt Menelaos.
Let Atreiden i Vold den prægtige Rustning var falden,
Hvis ei Phoibos Apollon, af Nid optændt, havde hidset
Hektor imod ham en Helt saa vild som den stormende Ares;
Frem treen Guden livagtig som Mentes Kikonernes Hærdrot,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hektor! nu løber du saa, indhenter dog aldrig i Farten
Hiin Aiakidiske Helts Stridsgangere; slemme forsanden
Er de for dødelig Mand at styre for Vogn og at tæmme,
Uden for Manden Achilles, ham bar en udødelig Moder.
Midlertid har nu Atreiden, den krigerske Helt Menelaos,
Vandret omkring Patroklos, og dræbt den gjæveste Troer,
Panthoos' Søn Euphorbos, og standset hans stormende Angreb.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Hektors formørkede Sind omspændte den piinligste Kummer;
Ned ad Rækkerne løb hans Blik, da øined han snarlig
Ham, som Brynien af Dødningen trak, og ham, som paa Jorden
Laae og svømmed i Blod, som randt af den gabende Vunde.
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred med gjaldende Raab, heel lig et uslukkeligt Ildbluus,
Tændt af Hephaistos; hans skingrende Raab fornam Menelaos;
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! ifald jeg lader de deilige Vaaben i Stikken,
Eller Patroklos, som lod sit Liv, for at vinde mig Hæder,
Laste da vil mig forsand enhver Danaer, som seer mig;
Men naar jeg dreven af Skam mod Hektor og Troerne kæmper
Ene, vil vist jeg enkelte Mand omstimles af Mængden,
Hektor med blinkende Hjelm hidfører jo samtlige Troer.
Dog, hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?

Vover en Mand til Trods for en Gud den Helt at bekæmpe,
Hvem en Udødelig hædrer, da styrter imod ham en Ulfærd;
Derfor vil ingen Danaer forsand mig laste, som seer mig
Vige for Hektor, han gaaer jo i Strid under Skjerm af en Guddom.
Kunde jeg blot etsteds opspørge den vældige Aias,
Begge vi ginge da sammen paa Val, og Kampen ihukom,
Ja selv Guden til Trods; maaskee vi bjerged da Liget
Hjem til Peleiden Achilles; af Ondt det var dog det Bedste.
 Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Nærmed de Troiske Fylker sig alt, med Hektor i Spidsen.
Flux Menelaos den Dræbte forlod, og tog til at flygte,
Vendte dog ofte sig om, heel lig den skjæggede Løve,
Naar den paa Flugt bliver dreven af Mænd og Hunde fra Qvægstald
Baade med Spyd og med Skrig; i Bringen dens modige Hjerte
Stivner af Harm, og nødig den bort vil lakke fra Fægaard,
Saa fra Patroklos nu gik den Guldhaars Drot Menelaos,
Standsed, og vendte sig om, da Landsmandsskaren han naaede,
Speidende trindt efter Aias, den vældige Telamonide;
Snart opdaged han denne, som hist paa Valen til Venstre
Flinkt opmuntred og egged til Kamp sit samtlige Mandskab,
Thi med usigelig Skræk havde Phoibos Apollon dem slagen.
Rask han løb, og trædende nær saalunde han talte:
 Aias! skynd dig, min Ven! lad os hen til den faldne Patroklos
Ile paastand, for om muligt at bjerge Peleiden hans nøgne
Liig — hans Vaaben i Vold er faldne den mordiske Hektor.
 Disse hans Ord dybt rysted i Sind den behjertede Aias,
Frem han hasted igjennem de Forreste, fulgt af Atreiden.
Men da nu Hektor Patroklos de deilige Vaaben fik afklædt,
Trak han ham bort, at hugge med Sværd hans Hoved fra Skuldre,
Og for de Troiske Hunde hans Krop henslænge til Æde.
Frem treen Aias paastand, som en Muur sad Skjoldet paa Armen,
Brat da flygtede Hektor til Landsmandsskaren tilbage,
Op paa sin Vogn han sprang, og Troerne gav han den skjønne
Rustning at bringe til Byen, ham selv til berømmeligt Minde.
Men med sit mægtige Skjöld udstrakt til Værn for Patroklos
Stilled nu Aias sig hen, som Løvinden foran sine Unger,
Naar gjennem Skoven den fører sit Kuld, og møder en Skare
Mænd, som er ude paa Jagt; umaadelig krye af sin Styrke

Trækker den Brynene ned, og Øinene kniber den sammen;
Saa gik Telamons Søn omkring den bolde Patroklos,
Men paa den modsatte Side blev Atreus's Søn Menelaos
Staaende stille, og rugede svart over Sorgen i Hjertet.
Glaukos, Hippolochos' Søn, hiin Drot for de Lykiske Stridsmænd,
Stirrede bistert paa Hektor, og satte ham haanlig irette:
Hektor! af Skabning en Helt, langt staaer du i Kjækhed tilbage!
Nemt du slap til berømmeligt Rye, du est jo en Kryster.
See nu til, hvorlunde du selv vil Staden beskjerme,
Du alene med Folket, som her i Troia er barnfødt.
Ei blandt Lykiens Mænd skal Nogen i Kamp mod Danaer
Drage til Værn for Staden, thi Tak man høster dog ikke,
Slaaes med fiendtlige Mænd man end uophørlig i Kampen.
Vilde vel du en ringere Helt udrive fra Stimlen?
Usling! du som Sarpedon, din Ven, din Gjæsteforbundne,
Nys lod ligge paa Valen til Rov og Priis for Argeier,
Han som i levende Live var Byen og dig til saameget
Gavn, og nu vover du ei, mod Hunde hans Liig at beskjerme.
Derfor ifald af Lykiens Mænd mig Nogen vil lyde,
Drage vi hjem, og Fordærvelsen brat over Troia vil komme.
Eied de Troiske Mænd saasandt hiint freidige, stærke
Mod, som gjerne besjeler et Folk, naar for Fædrenelandet
Krigen det døier og al dens Besvær mod fiendtlige Stridsmænd,
Ind i Staden vi da ret strax skulde slæbe Patroklos.
Ja! gid denne dog blot til Priamos' mægtige Kongstad
Kom som et livløst Liig, udreven af Stimlen paa Valen,
Snart løsgav Argeierne da Sarpedons de skjønne
Vaaben, og ind bag Ilions Muur vi bjerged hans Legem.
Fældet vi har jo en Ven af den Helt, som af alle Danaer
Selv er den tappreste Mand, og eier de tappreste Svende
Dog, du drister dig ei, mod Aias den mandige Kæmpe
Freidig at staae, og i Øiet ham see under Fiendernes Kampgny,
Eller at træde til Dyst, thi dig er han langt overlegen.
Svared med rynkede Bryn den hjelmomstraalede Hektor:
Glaukos! hvi taler en Mand som du med saadant et Hovmod!
Ha! jeg troede forvist, at høit i Forstand over alle
Mænd du stod, som beboe det frugtbare Lykiens Landskab,
Nu maa jeg reent foragte din Klogt efter denne din Tale,

Siden du mener, jeg ikke tør staae mod den uhyre Aias.
Aldrig forsand var jeg ræd for Strid eller Hestenes Trampen,
Dog, hvad Zeus, Skjoldsvingeren, vil, altidens er mægtigst,
Han som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang.
Vel, min Ven! ledsag mig paa Val, og døm af min Gjerning,
Om den udslagene Dag jeg mig viser saa feig, som du paastaaer,
Eller om mangen Danaer, hvor kjækt han veed at betee sig,
Hindre jeg kan i at stride til Værn om den faldne Patroklos.
Talt, og med lydelig Røst han flux til Troerne raabte:
Troias og Lykiens Helte! Dardaniske Haandmængskæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb,
Medens jeg selv mig spænder om Krop Achilles's skjønne
Vaaben, dem nys jeg mig vandt, da jeg vog den stærke Patroklos.
Talt; da ilte paastand den hjelmomstraalede Hektor
Bort fra den hidsige Kamp, og snart med rappeste Fodtrin
Hented han Svendene ind, som Peleidens fortrinlige Vaaben
Bar til Byen, og ei ret langt vare komne paa Veien.
Fjernt fra den graadforvoldende Strid han skifted sin Rustning,
Lod sine kampbegjærlige Mænd saa bringe sin egen
Hjem til det hellige Ilions Stad, og axled Peleidens
Vaaben, et uforkrænkeligt Værk, som Himmelens Guder
Skjenked hans Fader, men dengang han selv blev gammel, sin Søn han
Gav dem, men gammel just ei blev Sønnen i Faderens Rustning.
Men da nu Zeus, hiin Skyernes Drot, fra det Fjerne ham øined,
Just som han slutted om Bryst Peleidens, den Gudshelts, Plader,
Talte han saa til sit Sind, og med Hovedet rysted betænksomt:
Ak, usalige Mand! om din Død slet ikke du drømmer,
Skjøndt den er nær; men du klæder dig nu i guddommeligt Harnisk,
Baaret tilforn af en Helt, for hvem heel Mange har skjælvet.
Alt har du dræbt hans Ledingeven, den fromme, den stærke,
Og du har revet hans Vaaben med Haan af hans Hoved og Skuldre.
Dog nu vil jeg dig drabelig Kraft som et Vederlag give,
For du skal ei, hjemkommen fra Kamp, i Andromaches Hænder
Række den glimrende Rustning, Peleiden Achilles har baaret.
Talt; da nikkede Zeus med de sortblaae Bryn i det samme.
Fast sad Rustningen Hektor om Krop, og Ares den vilde
Krigerske Gud ham greb, saa alle hans Lemmer forinden

Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Manden af dødelig Æt, hvis Skjebne forlængst er berammet,
Ham paany nu frelse du vil fra den hylende Kampdød?
Gjør det! men visselig ei vi Guder vil prise din Idræt.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Hvis Sarpedon du hjem til sin Borg nu levende sender,
Vel! saa betænk, om mangen en Gud da ei vil forlange,
Bort fra den vældige Kamp sin Søn til Hjemmet at sende;
Med udi Striden om Priamos' Stad der færdes jo mange
Sønner af Guder, og disse til frygtelig Harm du vil egge.
Men naar han virkelig er dig saa kjær, og du ynkes i Hjertet,
Lad ham da kun i drabelig Dyst gaae Døden imøde,
Segnende hen for Patroklos's Haand, hiin Søn af Menoitios;
Men naar saa Livet og Livsens Veir forlader den Faldne,
Skik da den qvægende Søvn og Døden, at bort de ham bære,
Indtil de komme til Lykiens Land, der sig strækker saa vide;
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Gravhøi
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
Talt; hendes Raad adlød hiin Guders og Menneskers Fader.
Blodige Draaber fra Himlen han ned lod regne paa Jorden,
Sønnen at hædre, som snart for Patroklos's Haand skulde falde
Hist paa den Troiske Muldjordsmark, langt borte fra Hjemmet.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Traf Patroklos paastand den priselig Helt Thrasymelos,
Drotten Sarpedons fortrinlige Svend, behjertet og trofast;
Nederst i Bugen han Spydet ham stak, og gav ham sin Helsot.
Frem nu styrted Sarpedon, og slynged sin blinkende Landse,
Kastet ham glipped forsand, men Gangeren Pedasos jog han
Spydet i høire Bov, med et Støn opgav den sin Aande,
Brølende styrted i Støvet den ned, bort Livet var fløiet.
Brat fra hinanden Stanghestene sprang, og det knaged i Aaget,
Medens i Vildrede Tømmerne kom, da Tredlingen styrted;
Dog Automedon hitted paa Raad, den Landseberømte,
Traf fra den fyldige Lænd sit Sværd med den mægtige Klinge,
Hug fra Linen saa flux den Styrtede løs, og det frugted,
Gangerne rykked mod Stang, og traf i de rettede Skagler.
Begge paany foer frem, optændt' af nagende Fiendskab;
Dog, Sarpedon ham feiled igjen med den blinkende Landse,

Spydsodden foer Patroklos forbi hen over hans venstre
Skulder, og rørte ham ei, da svang Patroklos sin Landse,
Og af hans Haand forgjeves ei fløi hans Spær, thi det ramte
Lige hvor Hjertet saa fast omspændes af Mellemgulvsnættet.
Brat han faldt, som naar Egen og Sølverpoppelen falder,
Eller den kneisende Gran, som Huggerne oppe paa Bjerget
Fælde med skærpede Øxer til Tømmer og Mast til et Fartøi,
Saaledes laae han paa Jorden ved Vognen og Gangerne henstrakt,
Knuged med Haand det blodige Støv, og gnidsled med Tænder.
Som naar en Løve paa Hjorden gaaer løs, og myrder en fyrig
Tyr, som kjæk gaaer om blandt dorskfremvraltende Qvier,
Brølende mister den Livet for Løvens opspilede Kjæver;
Saaledes fnøs i Døden de Lykiske Skjoldmænds Konning,
Stungen ihjel af Patroklos, og kaldte med Navn paa sin Stridsven:
Glaukos! min Ven! behjertede Helt! nu bør du tilvisse
Flinkt handtere dit Spyd, og freidig i Striden betee dig;
Kampen den beeste du ønske dig nu, saafandt du har Mandsmod!
Først opflinke du ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gak omkring til dem Alle, og byd dem slaae for Sarpedon!
Træd saa selv til Kamp med dit Spyd til Værn for mit Legem.
Vorde jeg vil dig forsand til Spee og Skjændsel i Fremtid
Gjennem de løbende Dage, hvis nu Achaiernes Sønner
Fange min Rustning i Vold, der jeg faldt ved Skibenes Stade;
Hold dig nu kjæk, og til Strid ophids vore Kæmper tilhobe!
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham
Øiet og Næsen; Patroklos sin Hæl ham satte paa Brystbeen,
Trak ham Spydet af Liv, og hans Hjertekjød fulgte med Spydet,
Og som han Odden uddrog, rev Sjelen han ud med det samme,
Men Myrmidonerne holdt hiins prustende Heste tilbage,
Som deres Vei vilde løbe, da Herrerne mangled paa Stridskarm.
Glaukos paa Sind faldt Sorgen saa tung ved den Døendes Stemme,
Dybt det skar ham i Hjertet, at ei han mægted at hjelpe;
Armen han klemte med Haand, thi stærkt ham piinte den Vunde,
Teukros med Pilen ham slog, da frem han stormed til Angreb,
Oppe fra Muren, at skjerme mod Nød Stalbrødrenes Skare;
Derfor med Bøn anraabte han lydt Fjernskytten Apollon:
Hør mig, o Gud! hvad enten du est i Lykiens Frugtland
Eller i Troia, thi allestedsfra formaaer du at høre

Manden i Vaande bestedt, som jeg nu bestedes i Vaande,
Jeg som fik dette rædsomme Saar; de skærende Smerter
Jage mig stingende gjennem min Arm, og Blodet vil ikke
Standse sit Løb; min Skulder saa tung mig er vorden af Saaret,
Landsen mig vakler i Haand, og til Kamp med fiendtlige Krigsfolk
Duer jeg ikke; Sarpedon er død, den boldeste Kæmpe,
Avlet af Zeus, men Faderen ei beskjermer sin Afkom.
Staae mig da bi, min Gud! helbred denne mægtige Vunde!
Dys de piinlige Smerter i Søvn, og Kræfter forund mig!
At jeg kan muntre de Lykiske Mænd, og dem vække til Stridsfærd,
Og at jeg selv kan træde til Kamp for det livløse Legem.
Bedende talte han saa, og blev hørt af Phoibos Apollon.
Flux han Smerterne dulmed, og standsede Blodet, som pibled
Sort af det rædsomme Saar, og Mod i Brystet han gjød ham.
Glaukos sig frydede høit, saasnart han fornam i sit Hjerte
Grandt, at hans Bøn saa hurtig var hørt af den mægtige Guddom.
Først opflinked han ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gik omkring til dem Alle, og bød dem slaae for Sarpedon,
Derpaa han foer til Troerne hen med ilende Langskridt,
Hen til Polydamas, Panthoos' Søn, og den Ædling Agenor,
Hen til Aineias og hen til den malmompandsrede Hektor,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Hektor! forsand du glemmer jo reent dine Ledtogskæmper,
Hvilke fra Vennerne fjernt og fjernt fra Fædrenelandet
Livet maae lade for dig, og ei du bringer dem Bistand;
Falden er alt Sarpedon, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Han, som værned om Lykiens Land med Kraft og med Lovbud,
Ham har den kobberne Ares nu dræbt med Patroklos's Landse.
Venner! o kommer da hid til Hjelp, og harmes i Sjelen!
Lad Myrmidonernes Folk dog ei aftrække hans Rustning,
Eller hans Liig skamskjænde til Hevn for de faldne Danaer,
Dem vi med Spydene vog i Kamp ved de hurtige Skibe!
Saa han taled, og Troerne greb fra Isse til Fodsaal
Svar og ulidelig Sorg, thi Staden han var en til en Støtte,
Skjøndt han var kommen fra Udland, men talrige Skarer i Ledtog
Drog med ham, og i Kampen han selv var kjæk som den Bedste.
Hidsige ginge de løs paa Danaerne, Hektor i Spidsen,
Sorgomspændt for Sarpedon, men Menoitiaden Patroklos,

Hiint mandhaftige Hjerte, til Strid Achaierne hidsed,
Og til Aianterne talte han først, kamplystne de var alt:
Nu, Aianter! med Fienden at slaaes en Gammen Jer være!
Kjække som altid I var blandt Mænd, ja muligen mere.
Falden er Manden, som først bestormed Achaiernes Jordvold,
Helten Sarpedon; o kunde vi nu skamskænde hans Legem,
Trække hans Rustning af Skulder, og slaae med det grusomme Kobber
En eller Anden af Vennernes Flok, som træde til Forsvar!
Saa han taled, og rede til Værn alt længe de vare.
Men da saa Hærenes Fylker var sluttede tæt til hverandre,
Troias og Lykiens Mænd, Achaier med samt Myrmidoner,
Foer paa hinanden de løs, om Liget en Dyst at forsøge.
Vildt lød Skriget, og Vaabnene høit om Mændene klirred.
Over den heftige Kamp drog Zeus et gueligt Natmulm,
Stridens Besvær om hans elskede Søn skulde gruelig være.
Først for Troerne veeg blankøiede Mænd af Achaia,
Ramt blev Helten Epeigeus, en Søn af Agakles den bolde,
Ikke den vaageste just iblandt Myrmidonernes Kæmper;
Drot i Budeion, den folkrige Stad, han tilforn havde været,
Men da sin kjødelig Fætter han Ulivssaar havde givet,
Tyede til Peleus han hen og den sølverfodede Thetis.
Disse ham skikked paa Tog med Achilles, den knusende Kæmpe,
Hen til Ilions hestrige Mark til Kamp imod Troer.
Som han nu rørte ved Liget, da traf den straalende Hektor
Flux med en Steen hans Hoved, saa tværsigjennem det flaktes
Under den holdige Hjelm; brat ned over Liget han næsgruus
Faldt, og den livopslugende Død udbredte sig trindt ham.
Sorg Patroklos betog, da han saae Stalbroderen segne,
Gjennem de forreste Kæmper han stormede, hurtig som Falken,
Naar den forfølger en Flok af Alliker eller af Stære,
Saaledes stormed du frem, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Harmoptændt for din Ven, mod Troias og Lykiens Krigsfolk,
Og Sthenelaos, en Søn af Ithaimenes, gav han i Nakken
Flux et Slag med en Steen, som heelt slar Senerne over;
Brat Forkæmperne veeg, ja selv den straalende Hektor.
Ligesaa langt omtrent, som et Kast kan naae med et Haandspyd,
Hvilket en Mand af yderste Magt udslynger i Kampleeg,
Eller for Alvor i Strid, hvor det gjælder de mordiske Fiender,

Ligesaa langt veeg Troernes Mænd, af Achaierne trængte.
Først nu Glaukos sig vendte, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Snelt omkring, og den modige Helt Bathykles han dræbte,
Som var en Søn af Chalkon, sin Gaard han eied i Hellas,
Rig som faa Myrmidoner paa Liggendefæe og paa Boskab.
Just som han Glaukos i Løb indhentede, dreied sig denne
Pludselig om, og stak Spydsodden ham midt ind i Brystet;
Brat han faldt saa det drøned, og svart det Achaierne smerted,
Da den Behjertede faldt, men Troerne fryded sig høilig;
Trindt om den Faldne de stimled, men ei Achaierne glemte,
Kraften at bruge, thi vældigen løs mod Fienden de styrted.
Derpaa Meriones vog en velbepandsret og vovsom
Mand fra Troia, ved Navn Laogonos, Søn af Onetor,
Zeus den Idaiskes Præst, som en Gud høiagtet i Folket;
Ham i Kjæven og Øret han traf, paa Stedet hans Livsaand
Ud af Lemmerne foer, og Mulm omhylled ham rædsomt.
Men mod Meriones slynged paastand Aineias sit Malmspyd,
Haabende vist ham at ramme, som skjult bag Skjoldet han fremskred,
Dog retud han blikked, og snildt Malmspæret han undveeg,
Bøiende forlænds sin Krop, da fløi den vældige Landse
Over hans Ryg, og planted sig fast i Muldet; dens Dopskoe
Dirred en Stund, dog hvilede snart den mægtige Spydstang;
Bævrende foer den forbi, og i Muld sig fæsted den blanke
Od, af Aineias's senede Haand var den fløien forgjeves;
Bister da blev Aineias i Hu, og talte saalunde:
Flink, Meriones! est du til Dands, nær havde mit Spyd dog
Bragt dig for evig til Roe, ifald det saasandt havde ramt dig.
Ham Meriones svared igjen, den Landseberømte:
Haardt, Aineias! det falde dig vil, hvorvel du est tapper,
Hver Mands Kraft at betvinge, som gaaer dig i Striden imøde;
Thi ogsaa du vel sagtens til dødelig Mand blev baaren.
Kunde jeg gjennem dit Liv dig stinge min skærpede Spydsod,
Snarlig forsand, uagtet du est mandhaftig og haandstærk,
Gav du da Hæderen mig, og din Sjel Hesttumleren Hades.
Saa han taled, da skjændte den mandige Søn af Menoitios:
Hvi, Meriones! snakker du saa, da Mod du besidder?
Ei vil Troernes Kæmper, min Ven! for stiklende Mundsveir
Rømme fra Liget, men først naar en Hob er kastet til Jorden.

Kamp afgjøres med Armen, med Ord fuldbringer man Raadslag,
Ei har vi Skvalder behov, her gjælder det tappert at stride.
Talt; saa gik han foran, ham fulgte den herlige Kæmpe.
Som naar et buldrende Drøn af Mænd, der er ude paa Skovhugst,
Vækkes i Bjergenes Dal, og vidt i det Fjerne det høres,
Saadant et Bulder og Brag fra den vidthen veibare Jordbund
Lød af Malm og af Læder og velforarbeidede Skjolde,
Altsom de ramtes af Sværd og af dobbeltoddede Landser.
Ei skulde selv hans nøieste Ven den Ædling Sarpedon
Nu gjenkjendt, som han laae med Blod, med Støv og med Pile
Trindt bedækket fra Hovedet ned til yderste Fodsaal.
Rundtom den Faldne bestandig de stimlede, retsom naar Fluer
Flokkes i surrende Sværm om Sødmelksbøtter i Fæstald,
Naar først Vaaren er kommen, og Melken i Spandene flyder,
Saa de stimled om Liget i Flok; ei vendte Kronion
Bort sit funklende Blik fra den hidsige Kamp, men bestandig
Skued han ned paa Mændenes Færd, og i Tanker fordybet
Grubled han over Patroklos's Død, tvivlraadig i Sindet,
Enten nu der paastand, hvor om Helten den bolde Sarpedon
Kæmperne fristed en drabelig Dyst, den straalende Hektor
Skulde ham fælde med Spyd, og af Skuldrene trække hans Rustning,
Eller om Kampens Besvær for Fleer han skulde forøge.
Men da paa dette han grunded i Sind, det tykkes ham tjenligst,
At den behjertede Helt, hiin Ven af Peleiden Achilleus,
Drev de Troiske Mænd og den malmompandsrede Hektor
Atter tilbage til Byen, og slog heel Mange tildøde.
Først affræftende Skræk indjog han Hektor i Barmen;
Op paa Vognen han sprang, og flygted, og bød sine Landsmænd
Flye, thi han mærked, hvad Zeus tilvog paa sin hellige Vægtskaal.
Heller ei Lykiens vældige Mænd holdt Stand, men de flygted
Alle, saasnart deres Konning de saae, spydstungen i Hjertet,
Ligge blandt Dynger af Liig, thi Kæmperne segned i Mængde
Over den Faldne, da Zeus lod Kampens Besværlighed strenges.
Hiin paastand af Skuldrene trak Sarpedon den skjønne
Glimrende Rustning af Malm, og hen til de bugede Skibe
Lod Menoitios' mandige Søn sine Svende den bringe.
Flux Skysamleren Zeus nu talede saa til Apollon:
Skynd dig, elskede Phoibos! bortfør Sarpedon fra Spydkast!

Tvæt for Blodet ham reen, der sort som en Skye ham bedækker,
Bær i det Fjerne ham ud, og bad ham i rindende Flodvand!
Gnid med Ambrosia hans Hud, og svøb ham i himmelske Klæder!
Overantvord ham saa til de to letsvævende Iilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingpar, at flux de ham bære
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige,
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Graven
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
 Saa han taled, og Faderens Bud lød Phoibos Apollon.
Ned fra Toppen af Ida han steg til den rædsomme Kampplads;
Flux fra Spydenes Ram bortførte han Helten Sarpedon,
Bar i det Fjerne ham ud, og ham baded i rindende Flodvand,
Gned med Ambrosia hans Hud, og i himmelske Klæder ham svøbte;
Overantvorded ham saa til de to letsvævende Iilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingepar, og flux de ham bare
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige.
 Ivrig Patroklos paa Hestenes Spand og Automedon skyndte,
Foer saa afsted efter Troer og Lykier. Taabelig Idræt
Øved han; havde han agtet saafandt paa Peleidens Formaning,
Vist undvegen han var den sorte, den rædsomme Dødsmøe;
Dog, al Menneskens Id er Tant mod Zeus's Beslutning,
Han, som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang,
Han, som og nu Menoitios' Søn gav Mod udi Brystet.
 Hvo var vel nu den Første, Patroklos! og hvo var den Sidste
Blandt de Kæmper, du vog, da til Død dig Guderne kaldte?
Først Adrastos, Autonoos næst, derefter Echeklos,
Perimos, Megas's Søn, Epistor med samt Melanippos,
Elasos næst, og Mulios saa, og til Slutning Pylartes,
Disse til Jorden han slog, men de Øvrige tog til at løbe.
Vist i Achaiernes Vold var det kneisende Ilios faldet
Nu for Patroklos's Haand, thi svart med Landsen han raste,
Havde saafandt paa den dygtige Muur ei Phoibos Apollon
Stillet sig, ilde mod hiin tilsinds til Troernes Bistand.
Tregange satte Patroklos sin Fod paa det kneisende Muurværks
Boiede Mønning, men tregange drev ham Apollon tilbage,
Huggende hardt med udødelig Haand mod det glimrende Rundskjold,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,

Lød Fjernskytten Apollons forfærdende Trudsel saalunde:
Vig! Patroklos, du Ætling af Zeus! dig blev tilvisse
Ikke beskæret at styrte med Spyd den Troiske Kongstad,
Selv ei Achilles, en Helt, dig langt overlegen i Manddom.
Saa han taled, og langt veg strax Patroklos tilbage,
Slagen af Grue for Apollons, den Fjernthenrammendes Vrede.
Hist ved den Skæiske Port holdt Hektor de stampende Heste,
Raadvild i Sind, om til Stimmel og Kamp han skulde dem jage,
Eller befale sit Folk, bag Murene trække sig sammen.
Medens paa dette han grunded, da nærmed sig Phoibos Apollon,
Grandt han Asios ligned, en ungdomsfyrig og kraftfuld
Helt, Morbroder han var til Hestebetvingeren Hektor,
Hekabes Samfuldbroder, og Søn af Dymas, hvis Bolig
Laae i Phrygiens Land ved den Flod Sangarios' Vande;
Ham livagtigen lig tog Phoibos Apollon til Orde:
Ha! hvi svigter du, Hektor! i Strid? sligt klæder dig ilde.
Hvis jeg stærkere var, saasandt jeg dig viger i Styrke,
Skulde du snart med Skræk dig see bortjaget fra Kampen.
Frisk nu! driv mod Patroklos dit Spand stærkhovede Heste,
Mulig du hugger ham ned, og Seier Apollon dig skjenker.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Flux den straalende Hektor den gjæve Kebriones bød nu,
Drive med Svøben til Kamp sine Gangere. Dybt ind i Stimlen
Skred Apollon, og vpped iblandt Argeiernes Stridsmænd
Slem Forvirring, men Hektor og Troerne skjenked han Hæder.
Uden et Slag foer Hektor forbi de andre Danaer,
Men mod Patroklos han jog sit Spand stærkhovede Heste.
Strax Menoitios' Søn til Jord nedsprang af sin Stridsvogn,
Landsen i Keiten han holdt, og en Steen han greb med den Høire,
Blank og kantet, saa stor som hans Haand omspænde den kunde;
Fodende fast han den kasted, og ei var den seen til at ramme,
Heller ei slynget omsonst, thi Hektors behjertede Karmsvend,
Priamos' Slegfredsøn Kebriones, traf han i Panden,
Just som i Haand han Tømmerne holdt, med den kantede Flintsteen,
Begge hans Bryn slog Stenen itu, ei værnede Pandens
Been, men af Hovedet ud faldt begge hans Øine til Jorden
Tæt for hans Fødder i Støv; brat sank han, ret som en Dykker
Ned fra den prægtige Karm, og Livet fra Knoglerne flygted.

Stikkende Ord da lyde du lod, Hestumler Patroklos!
Ha! hvor behændig den Mand dog er, og hvor nem til at dukke!
Kom denne Mand paa det samme tilsøes, hvor Fiskene stime,
Mangen en Hungrig han mættede snart ved at fange dem Østers,
Springende ud over Bord, hvor haardt end Bølgerne brøde,
Let som han nu paa Valen forstaaer fra Karmen at dukke.
Ogsaa forsand blandt Troiske Mænd der Dykkere findes.
Saa han taled, og hen mod Helten Kebriones foer han
Ret som en glubende Løve, som mens den hærger en Fæstald,
Faaer for Brystet et Ram, og lader sit Liv for sin Frækhed;
Saa med hidsig Begjær mod Kebriones sprang du, Patroklos!
Men i det samme var Hektor til Jord nedsprungen af Stridsvogn,
Og om Kebriones dysted de strapt; to Løver de ligned,
Som paa et kneisende Fjeld om en Hind, som de stilte ved Livet,
Begge forhungrede slaaes med rasende Mod med hinanden
Saa om Kebriones sloges de to striddygtige Kæmper,
Hektor, den straalende Helt, og Menoitiaden Patroklos,
Gridske hinanden tilblods med det grusomme Kobber at stinge.
Hektor den Faldne ved Hovedet holdt, ei vilde han slippe,
Medens Patroklos ham greb ved Benene. Ogsaa de andre
Troer bestod en Kamp heel svar med Achaiernes Sønner.
Ret som naar Vinde fra Øst og fra Syd omkap med hinanden
Ryste den tætbevoxede Skov i Bjergets Fordybning,
Bøgen og Asken saavelsom det tykombarkte Korneeltræe,
At mod hinanden de slaae de langtudstaaende Grene
Med en forfærdelig Larm, og det knager i splintrede Stammer;
Saaledes stormed Achaier og Troer til frygteligt Mandslæt
Løs paa hinanden, fordærvelig Flugt randt Ingen i Tanker.
Hvæssede Spyd i Mængde sig trindt om Kebriones planted,
Samt bevingede Pile, som fløi fra Buernes Strenge;
Mange forsvarlige Steen kom Mændenes Skjold til at vakle,
Altsom de dysted om hiin, som strakt med sit vældige Legem
Laae omhvirvlet af Støv; forgjettet han havde sin Vognkunst.
Medens den skinnende Sol skred frem midt henover Himlen,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Hære,
Dog, da Solen saa lakkede hen ad Oxernes Fritid,
Blev et umaadeligt Held beskæret Achaiernes Sønner.
Bort fra Spydenes Ram de Helten Kebriones slæbte,

Bort fra Troernes Tummel, og traf hans Rustning af Skulder;
Fiendsk tilsinds mod Troernes Mænd indstyrted Patroklos,
Tregange styrted han frem, saa vild som den stormende Ares,
Med et forfærdeligt Raab, og Ni hver Gang han ihjelslog,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,
Da var din Livsens Ende dig nær, du Søn af Menoitios!
Just som Kampen var strappest, da kom ham Apollon imøde
Frygtelig; Guden dog mærked han ei, som skred gjennem Stimlen,
Da han imøde ham gik, indhylt i den tætteste Taage;
Bag ham traadte han hen, og slog hans Ryg og hans brede
Skuldre med Fladen af Haanden, da svimled det brat for hans Øine;
Strax slog Phoibos Apollon den prægtige Hjelm af hans Hoved,
Trillende frem den klirrede høit under Gangernes Fødder,
Hjelmen med Gitter og Kam, og heelt blev den fyldige Haarbusk
Sølet i Blod og i Støv; i forrige Tider umulig
Kunde den haaromflagrede Hjelm vorde sølet i Støvet,
Thi som et Værn om sin Isse og deilige Pande den Gudshelt
Manden Achilles den bar, men Zeus til Hektor den skjenked
Nu, paa sit Hoved at bære; dog stunded det stærkt ad hans Ende.
Knækket saa blev i Patroklos's Haand den mægtige Spydstang,
Tung, forsvarlig, beslagen og lang; brat ned fra hans Skulder
Gled det trindtbedækkende Skjold med Remmen til Jorden;
Og af hans Bryst Apollon tilsidst ham Brynien løsned;
Vildelse greb hans Sjel, og slap paa de herlige Lemmer
Stod han forfærdet, da kom ham tillivs, og rendte ham bagfra
Spydet i Ryg mellem Skuldrene ind den Dardaniske Stridsmand
Panthoos' Søn Euphorbos, som blandt jevnaldrende Svende
Baade var Mester i Kasten med Spyd, i Kjørsel og Fodløb;
Alt tilforn han af Vogn en fuld Snees Mand havde lettet,
Dengang han først havde rullet paa Karm, for Krigen at lære.
Han var den Første, som traf dig med Spyd, Hestumler Patroklos!
Stak dig dog ikke tildøde, men ud af Skrammen sit Askspær
Rev han, og løb til Sværmen igjen; han voved i Kampen
Ei mod Patroklos at staae, hvorvel han for Vaaben var blottet.
Kuet af Guddommens Slag og Euphorbos's Landse Patroklos
Trak sig tilbage til Brødrenes Flok, for Døden at undflye;
Knap blev Hektor nu vaer, at den modige Søn af Menoitios,
Ramt af den hvæssede Malm, tilbage sig trak, før han ilte

Frem gjennem Rækkerne, gik ham tillivs, og stak ham med Spydet
Nederst i Lysken, og stødte ham Kobberet tværs gjennem Livet;
Brat han faldt saa det drøned, til Sorg for Achaiernes Sønner.
Ret som naar Løven i Kamp faaer Bugt med det vældige Vildsviin,
Naar de paa Toppen af Fjeld om en sparsomtspringende Kilde
Slaaes med rasende Mod, thi drikke deraf vil de Begge,
Men ved sin Kraft slaaer Løven tilgulvs den pustende Basse,
Saaledes slog nu Hektor, Kong Priamos' Søn, med sin Landse
Helten Patroklos ihjel, som alt havde fældet saa Mange;
Flux med bevingede Ord han brammende talte saalunde:
  Vist, Patroklos! tilsinds du var, vor Stad at forstyrre,
Skille ved Frihedens Kaar du vilde de Troiske Qvinder,
Vilde dem føre paa Skibene bort til din elskede Hjemstavn.
Taabe! til Værn for disse har Hektors bevingede Heste
Lært at trave paa Val, og jeg selv blandt stridbare Troer
Bruger saa flinkt som Nogen mit Spyd, og fjerner fra Landsmænd
Trældommens Kaar, men her skal Gribbene æde dit Legem.
Stakkel! ei hjalp dig Achilles, som dog er saa tapper en Kæmpe,
Hjemme han blev, men sagtens paa Vei han Formaning dig medgav:
Kom mig ikke tilbage, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Til vore bugede Skibe, forinden den mordiske Hektors
Blodbestænkede Pandser om Bryst du sønder har kløvet!
Venteligt talte han saa, og din Hu han fristed til Daarskab.
  Svag paa Mælet da svarede du, Hesttumler Patroklos!
Hektor! brask du nu kun med brammende Tale, da Seiren
Zeus og Phoibos Apollon dig gav! ja, disse mig kued
Uden Besvær, selv droge de mig af Skulder min Rustning;
Men om saa toti Mænd som du var traadt mig imøde,
Var de dog faldne paa Stedet hver En, af min Landse betvungne.
Skjebnen den barske det var, og Letos Søn, som mig dræbte,
Derhos af Mænd Euphorbos, men du er den Tredie, som vog mig.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Heller ei du har lang Tids Frist at vandre paa Jorden,
Alt staaer Døden og Skjebnen, den mægtige, tæt ved din Side,
Falde du skal for Achilles's Haand, hiin bolde Peleide.
  Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham;
Ud af Lemmerne fløi hans Sjel, og ilte til Hades,
Jamrende over den Lod, at skilles fra Kjækhed og Ungdom.

Flux til Dødningen mæled igjen den straalende Hektor:
  Hvi, Patroklos! bebuder du mig en bradelig Henfart?
Hvo veed vel, om Achilles, hiin Søn af den haarfagre Thetis
Først ei rammes, og lader sit Liv for denne min Landse!
  Saa han taled, og trak af Vunden sin kobberne Spydstang,
Støttende Hæl mod Krop, og ned han kasted ham baglænds.
Flux med Landsen i Haand han efter Automedon fatte,
Hiin fortrinlige Ledingesvend hos den rappe Peleide;
Ham han vilde tillivs, men strapt løb Gangerne med ham,
Født' af udødeligt Kuld, dem Guder forærede Peleus.

Syttende Sang.

Menelaos's Heltedaad.

Ei blev det dulgt for Atreiden, den stridbare Helt Menelaos,
At han i Kampen af Troer var dræbt, den bolde Patroklos;
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred, og gik om hans Liig, som den brølende Koe om sin Spædkalv
Naar hun har førstegang kælvet, og før ei kjendte til Fødsel.
Saaledes gik om Patroklos den Guldhaars Drot Menelaos,
Og over Dødningen holdt han sit Spyd og sit blankede Rundskjold,
Sindet ihjel at slaae hver den, som kom ham imøde.
Heller ei Panthoos' Søn, den askspærvæbnede Kæmpe,
Slap Patroklos af Syn, men tæt han hen til den Faldne
Treen, og talede saa til den stridbare Helt Menelaos:
  Atreus's Søn, Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!
Viig! gak bort fra den Døde, og slip hans blodige Rustning!
Ei har Nogen af Troer og dygtige Ledtogskæmper
Ramt før mig Patroklos med Spyd i den hidsige Kampfærd,
Und mig da, hæderligt Rye blandt Troernes Folk mig at vinde!
Ellers jeg rammer dig vist, og berøver dig Livet det søde.
  Bister i Hu gjensvared den Guldhaars Drot Menelaos:
Zeus Alfader! ei klæder det godt, hovmodig at braske.
Sandelig ei Leoparden, ei Løven engang og den vilde
Mordbegjærlige Vas, som umaadelig krye af sin Styrke

Eier det trodsigste Mod, selv disse kan ei sig i Frækhed
Maale med Panthoos' Sønner, de askspærvæbnede Kæmper.
Dog ei nød Hyperenor, den vældige Hestebetvinger,
Længe sin Ungdoms Lyst, da med Haan han gik mig imøde,
Han som kaldte mig usleſt til Kamp af alle Danaer.
Dog, det lover jeg for, paa sin Fod han ikke tilbage
Kom til Fryd for sin elskede Viv og de ømme Forældre.
Ja! paa lignende Viis er jeg sindet at øde din Livskraft,
Hvis du vover dig nær, thi følg mit Raad, og forføi dig
Atter tilbage til Stimlen, og træd mig ei under Øine,
Inden dig times Fordærv, af Skade maae Tosserne lære.
Saa han taled, men hiin lod haant om Raadet, og svarte:
Nu, Menelaos, du Ætling af Zeus! tilvisse du bøde
Skal, for min Broder du slog, og brammer saa stolt af din Gjerning,
Du, som har gjort til Enke hans Viv i det nybygte Kammer,
Du, som forsmædelig Sorg har voldt hans arme Forældre;
Vist de Stakler i Sorgen en Lise jeg vilde forskaffe,
Hvis dit blodige Hoved med samt dine Vaaben jeg bragte
Hjem, og ihænde dem Panthoos gav og den deilige Phrontis.
Dog, ei længer forsand vor Daad ufristet skal vorde,
Eller vor Kamp ukæmpet, nu gjælder det Flugt eller Seier.
Saa han taled, og drev sit Spyd mod det blankede Rundskjold;
Ei brød Malmen igjennem, men krum Spydsodden sig bøied
Mod det forsvarlige Skjold, da stormede frem med sin Landse
Atreus's Søn Menelaos, med Bøn til Fader Kronion;
Just som Euphorbos sig gav til at flye, han nederst i Struben
Traf ham, og stødte med Kraft, i Lid til sin vældige Næve;
Heelt løb Kobberets stingende Od gjennem Halsen den bløde,
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden;
Blod neddrypped af Haaret, som Huldgudindernes fagert,
Bundet i Fletninger op med gyldne og sølverne Ringe.
Som naar en Mand opelsker af Olietræet en frodig
Ympe paa afsides Mark, hvor Vand fremvælder i Mængde;
Deiligen staaer den og groer, og for Pustet af alskens Vinde
Gynger den let, saa mylrende fuld af de hvideste Blomster,
Brat da kommer en rygende Storm med frygteligt Uveir,
Rusker den op fra sin Grund, og kaster omkuld den paa Jorden,
Saaledes slog Menelaos den askspærvæbnede Kæmpe

Panthoos' Søn Euphorbos ihjel, og plyndred hans Rustning.
Som naar en bjergfødt Løve, der lider saa trygt paa sin Styrke,
Snapper fra græssende Hjord den allerfortrinligste Qvie,
Griber med kraftige Tænder den fat, og knækker dens Halsbeen
Først, saa sluger den baade dens Blod og hele dens Indvold,
Flængende gridsk; trindt stimler en Flok af Hyrder og Hunde
Med uafladelig Huien i Frastand; ikke dog vover
Nogen at gaae den tillivs, thi den blege Forfærdelse slaaer dem;
Saa ei heller af disse med Mod i Barmen sig dristed
Nogen at gange tillivs den priselig Helt Menelaos.
Let Atreiden i Vold den prægtige Rustning var falden,
Hvis ei Phoibos Apollon, af Nid optændt, havde hidset
Hektor imod ham en Helt saa vild som den stormende Ares;
Frem treen Guden livagtig som Mentes Kikonernes Hærdrot,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hektor! nu løber du saa, indhenter dog aldrig i Farten
Hiin Aiakidiske Helts Stridsgangere; slemme forsanden
Er de for dødelig Mand at styre for Vogn og at tæmme,
Uden for Manden Achilles, ham bar en udødelig Moder.
Midlertid har nu Atreiden, den krigerske Helt Menelaos,
Vandret omkring Patroklos, og dræbt den gjæveste Troer,
Panthoos' Søn Euphorbos, og standset hans stormende Angreb.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Hektors formørkede Sind omspændte den piinligste Kummer;
Ned ad Rækkerne løb hans Blik, da øined han snarlig
Ham, som Brynien af Dødningen trak, og ham, som paa Jorden
Laae og svømmed i Blod, som randt af den gabende Vunde.
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred med gjaldende Raab, heel lig et uslukkeligt Ildblus,
Tændt af Hephaistos; hans klingrende Raab fornam Menelaos;
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! ifald jeg lader de deilige Vaaben i Stikken,
Eller Patroklos, som lod sit Liv, for at vinde mig Hæder,
Laste da vil mig forsand enhver Danaer, som seer mig;
Men naar jeg dreven af Skam mod Hektor og Troerne kæmper
Ene, vil vist jeg enkelte Mand omstimles af Mængden,
Hektor med blinkende Hjelm hidfører jo samtlige Troer.
Dog, hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?

Vover en Mand til Trods for en Gud den Helt at bekæmpe,
Hvem en Udødelig hædrer, da styrter imod ham en Ulfærd;
Derfor vil ingen Danaer forsand mig laste, som seer mig
Vige for Hektor, han gaaer jo i Strid under Skjerm af en Guddom.
Kunde jeg blot etsteds opspørge den vældige Aias,
Begge vi ginge da sammen paa Val, og Kampen ihukom,
Ja selv Guden til Trods; maaskee vi bjerged da Liget
Hjem til Peleiden Achilles; af Ondt det var dog det Bedste.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Nærmed de Troiske Fylker sig alt, med Hektor i Spidsen.
Flux Menelaos den Dræbte forlod, og tog til at flygte,
Vendte dog ofte sig om, heel lig den skjæggede Løve,
Naar den paa Flugt bliver dreven af Mænd og Hunde fra Qvægstald
Baade med Spyd og med Skrig; i Bringen dens modige Hjerte
Stivner af Harm, og nødig den bort vil lakke fra Fægaard,
Saa fra Patroklos nu gik den Guldhaars Drot Menelaos,
Standsed, og vendte sig om, da Landsmandsskaren han naaede,
Speidende trindt efter Aias, den vældige Telamonide;
Snart opdaged han denne, som hist paa Valen til Venstre
Flinkt opmuntred og egged til Kamp sit samtlige Mandskab,
Thi med usigelig Skræk havde Phoibos Apollon dem slagen.
Rask han løb, og trædende nær saalunde han talte:
Aias! skynd dig, min Ven! lad os hen til den faldne Patroklos
Ile paastand, for om muligt at bjerge Peleiden hans nøgne
Liig — hans Vaaben i Vold er faldne den mordiske Hektor.
Disse hans Ord dybt rysted i Sind den behjertede Aias,
Frem han hasted igjennem de Forreste, fulgt af Atreiden.
Men da nu Hektor Patroklos de deilige Vaaben fik afklædt,
Trak han ham bort, at hugge med Sværd hans Hoved fra Skuldre,
Og for de Troiske Hunde hans Krop henslænge til Æde.
Frem treen Aias paastand, som en Muur sad Skjoldet paa Armen,
Brat da flygtede Hektor til Landsmandsskaren tilbage,
Op paa sin Vogn han sprang, og Troerne gav han den skiønne
Rustning at bringe til Byen, ham selv til berømmeligt Minde.
Men med sit mægtige Skjöld udstrakt til Værn for Patroklos
Stilled nu Aias sig hen, som Løvinden foran sine Unger,
Naar gjennem Skoven den fører sit Kuld, og møder en Skare
Mænd, som er ude paa Jagt; umaadelig krye af sin Styrke

Trækker den Brynene ned, og Øinene kniber den sammen;
Saa gik Telamons Søn omkring den bolde Patroklos,
Men paa den modsatte Side blev Atreus's Søn Menelaos
Staaende stille, og rugede svart over Sorgen i Hjertet.
Glaukos, Hippolochos' Søn, hiin Drot for de Lykiske Stridsmænd,
Stirrede bistert paa Hektor, og satte ham haanlig irette:
Hektor! af Skabning en Helt, langt staaer du i Kjækhed tilbage!
Nemt du slap til berømmeligt Rye, du est jo en Kryster.
See nu til, hvorlunde du selv vil Staden beskjerme,
Du alene med Folket, som her i Troia er barnfødt.
Ei blandt Lykiens Mænd skal Nogen i Kamp mod Danaer
Drage til Værn for Staden, thi Tak man høster dog ikke,
Slaaes med fiendtlige Mænd man end uophørlig i Kampen.
Vilde vel du en ringere Helt udrive fra Stimlen?
Usling! du som Sarpedon, din Ven, din Gjæsteforbundne,
Nys lod ligge paa Valen til Rov og Priis for Argeier,
Han som i levende Live var Byen og dig til saameget
Gavn, og nu vover du ei, mod Hunde hans Liig at beskjerme.
Derfor ifald af Lykiens Mænd mig Nogen vil lyde,
Drage vi hjem, og Fordærvelsen brat over Troia vil komme.
Eied de Troiske Mænd saasandt hiint freidige, stærke
Mod, som gjerne besjeler et Folk, naar for Fædrenelandet
Krigen det døier og al dens Besvær mod fiendtlige Stridsmænd,
Ind i Staden vi da ret strax skulde slæbe Patroklos.
Ja! gid denne dog blot til Priamos' mægtige Kongstad
Kom som et livløst Liig, udreven af Stimlen paa Valen,
Snart løsgav Argeierne da Sarpedons de skjønne
Vaaben, og ind bag Ilions Muur vi bjerged hans Legem.
Fældet vi har jo en Ven af den Helt, som af alle Danaer
Selv er den tappreste Mand, og eier de tappreste Svende
Dog, du drister dig ei, mod Aias den mandige Kæmpe
Freidig at staae, og i Øiet ham see under Fiendernes Kampgny,
Eller at træde til Dyst, thi dig er han langt overlegen.
Svared med rynkede Bryn den hjelmomstraalede Hektor:
Glaukos! hvi taler en Mand som du med saadant et Hovmod!
Ha! jeg troede forvist, at høit i Forstand over alle
Mænd du stod, som beboe det frugtbare Lykiens Landskab,
Nu maa jeg reent foragte din Kløgt efter denne din Tale,

Siden du mener, jeg ikke tør staae mod den uhyre Aias.
Aldrig forsand var jeg ræd for Strid eller Hestenes Trampen,
Dog, hvad Zeus, Skjoldsvingeren, vil, altidens er mægtigst,
Han som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang.
Vel, min Ven! ledsag mig paa Val, og døm af min Gjerning,
Om den udslagene Dag jeg mig viser saa feig, som du paastaaer,
Eller om mangen Danaer, hvor kjækt han veed at betee sig,
Hindre jeg kan i at stride til Værn om den faldne Patroklos.
Talt, og med lydelig Røst han flux til Troerne raabte:
Troias og Lykiens Helte! Dardaniske Haandmængskæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb,
Medens jeg selv mig spænder om Krop Achilles's skjønne
Vaaben, dem nys jeg mig vandt, da jeg vog den stærke Patroklos.
Talt; da ilte paastand den hjelmomstraalede Hektor
Bort fra den hidsige Kamp, og snart med rappeste Fodtrin
Hented han Svendene ind, som Peleidens fortrinlige Vaaben
Bar til Byen, og ei ret langt vare komne paa Veien.
Fjernt fra den graadforvoldende Strid han skifted sin Rustning,
Lod sine kampbegjærlige Mænd saa bringe sin egen
Hjem til det hellige Ilions Stad, og axled Peleidens
Vaaben, et uforkrænkeligt Værk, som Himmelens Guder
Skjenked hans Fader, men dengang han selv blev gammel, sin Søn han
Gav dem, men gammel just ei blev Sønnen i Faderens Rustning.
Men da nu Zeus, hiin Skyernes Drot, fra det Fjerne ham øined,
Just som han slutted om Bryst Peleidens, den Gudsshelts, Plader,
Talte han saa til sit Sind, og med Hovedet rysted betænksomt:
Ak, usalige Mand! om din Død slet ikke du drømmer,
Skjøndt den er nær; men du klæder dig nu i guddommeligt Harnisk,
Baaret tilforn af en Helt, for hvem heel Mange har skjælvet.
Alt har du dræbt hans Ledingeven, den fromme, den stærke,
Og du har revet hans Vaaben med Haan af hans Hoved og Skuldre.
Dog nu vil jeg dig drabelig Kraft som et Vederlag give,
For du skal ei, hjemkommen fra Kamp, i Andromaches Hænder
Række den glimrende Rustning, Peleiden Achilles har baaret.
Talt; da nikkede Zeus med de sortblaae Bryn i det samme.
Fast sad Rustningen Hektor om Krop, og Ares den vilde
Krigerske Gud ham greb, saa alle hans Lemmer forinden

Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Manden af dødelig Æt, hvis Skjebne forlængst er berammet,
Ham paany nu frelse du vil fra den hylende Kampdød?
Gjør det! men visselig ei vi Guder vil prise din Idræt.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Hvis Sarpedon du hjem til sin Borg nu levende sender,
Vel! saa betænk, om mangen en Gud da ei vil forlange,
Bort fra den vældige Kamp sin Søn til Hjemmet at sende;
Med udi Striden om Priamos' Stad der færdes jo mange
Sønner af Guder, og disse til frygtelig Harm du vil egge.
Men naar han virkelig er dig saa kjær, og du ynkes i Hjertet,
Lad ham da kun i drabelig Dyst gaae Døden imøde,
Segnende hen for Patroklos's Haand, hiin Søn af Menoitios;
Men naar saa Livet og Livsens Veir forlader den Faldne,
Skik da den qvægende Søvn og Døden, at bort de ham bære,
Indtil de komme til Lykiens Land, der sig strækker saa vide;
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Gravhøi
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
Talt; hendes Raad adlød hiin Guders og Menneskers Fader.
Blodige Draaber fra Himlen han ned lod regne paa Jorden,
Sønnen at hædre, som snart for Patroklos's Haand skulde falde
Hist paa den Troiske Muldjordsmark, langt borte fra Hjemmet.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Traf Patroklos paastand den priselig Helt Thrasymelos,
Drotten Sarpedons fortrinlige Svend, behjertet og trofast;
Nederst i Bugen han Spydet ham stak, og gav ham sin Helsot.
Frem nu styrted Sarpedon, og slynged sin blinkende Landse,
Kastet ham glipped forsand, men Gangeren Pedasos jog han
Spydet i høire Bov, med et Støn opgav den sin Aande,
Brølende styrted i Støvet den ned, bort Livet var fløiet.
Brat fra hinanden Stanghestene sprang, og det knaged i Aaget,
Medens i Vildrede Tømmerne kom, da Tredlingen styrted;
Dog Automedon hitted paa Raad, den Landseberømte,
Trak fra den fyldige Lænd sit Sværd med den mægtige Klinge,
Hug fra Linen saa flux den Styrtede løs, og det frugted,
Gangerne rykked mod Stang, og traf i de rettede Skagler.
Begge paany foer frem, optændt' af nagende Fiendskab;
Dog, Sarpedon ham feiled igjen med den blinkende Landse,

Spydsodden foer Patroklos forbi hen over hans venstre
Skulder, og rørte ham ei, da svang Patroklos sin Landse,
Og af hans Haand forgjeves ei fløi hans Spær, thi det ramte
Lige hvor Hjertet saa fast omspændes af Mellemgulvsnættet.
Brat han faldt, som naar Egen og Sølverpoppelen falder,
Eller den kneisende Gran, som Huggerne oppe paa Bjerget
Fælde med skærpede Øxer til Tømmer og Mast til et Fartøi,
Saaledes laae han paa Jorden ved Vognen og Gangerne henstrakt,
Knuged med Haand det blodige Støv, og gnidsled med Tænder.
Som naar en Løve paa Hjorden gaaer løs, og myrder en fyrig
Tyr, som kjæk gaaer om blandt dorskfremvraltende Qvier,
Brølende mister den Livet for Løvens opspilede Kjæver;
Saaledes snøs i Døden de Lykiske Skjoldmænds Konning,
Stungen ihjel af Patroklos, og kaldte med Navn paa sin Stridsven:
Glaukos! min Ven! behjertede Helt! nu bør du tilvisse
Flinkt handtere dit Spyd, og freidig i Striden betee dig;
Kampen den beeske du ønske dig nu, saafandt du har Mandsmod!
Først opflinke du ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gak omkring til dem Alle, og byd dem slaae for Sarpedon!
Træd saa selv til Kamp med dit Spyd til Værn for mit Legem.
Vorde jeg vil dig forsand til Spee og Skjændsel i Fremtid
Gjennem de løbende Dage, hvis nu Achaiernes Sønner
Fange min Rustning i Vold, der jeg faldt ved Skibenes Stade;
Hold dig nu kjæk, og til Strid ophids vore Kæmper tilhobe!
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham
Øiet og Næsen; Patroklos sin Hæl ham satte paa Brystbeen,
Trak ham Spydet af Liv, og hans Hjertekjød fulgte med Spydet,
Og som han Odden uddrog, rev Sjelen han ud med det samme,
Men Myrmidonerne holdt hiins prustende Heste tilbage,
Som deres Vei vilde løbe, da Herrerne mangled paa Stridskarm.
Glaukos paa Sind faldt Sorgen saa tung ved den Døendes Stemme,
Dybt det skar ham i Hjertet, at ei han mægted at hjelpe;
Armen han klemte med Haand, thi stærkt ham piinte den Vunde,
Teukros med Pilen ham slog, da frem han stormed til Angreb,
Oppe fra Muren, at skjerme mod Nød Stalbrødrenes Skare;
Derfor med Bøn anraabte han lydt Fjernskytten Apollon:
Hør mig, o Gud! hvad enten du est i Lykiens Frugtland
Eller i Troia, thi allestedsfra formaaer du at høre

Manden i Vaande bestedt, som jeg nu bestedes i Vaande,
Jeg som fik dette rædsomme Saar; de skærende Smerter
Jage mig stingende gjennem min Arm, og Blodet vil ikke
Standse sit Løb; min Skulder saa tung mig er vorden af Saaret,
Landsen mig vakler i Haand, og til Kamp med fiendtlige Krigsfolk
Duer jeg ikke; Sarpedon er død, den boldeste Kæmpe,
Avlet af Zeus, men Faderen ei beskjermer sin Afkom.
Staae mig da bi, min Gud! helbred denne mægtige Vunde!
Dys de piinlige Smerter i Søvn, og Kræfter forund mig!
At jeg kan muntre de Lykiske Mænd, og dem vække til Stridsfærd,
Og at jeg selv kan træde til Kamp for det livløse Legem.
Bedende talte han saa, og blev hørt af Phoibos Apollon.
Flux han Smerterne dulmed, og standsede Blodet, som pibled
Sort af det rædsomme Saar, og Mod i Brystet han gjød ham.
Glaukos sig frydede høit, saasnart han fornam i sit Hjerte
Grandt, at hans Bøn saa hurtig var hørt af den mægtige Guddom.
Først opflinked han ivrig hver Drot for Lykiens Kæmper,
Gik omkring til dem Alle, og bød dem slaae for Sarpedon,
Derpaa han foer til Troerne hen med ilende Langskridt,
Hen til Polydamas, Panthoos' Søn, og den Ædling Agenor,
Hen til Aineias og hen til den malmompandsrede Hektor,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Hektor! forsand du glemmer jo reent dine Ledtogskæmper,
Hvilke fra Vennerne fjernt og fjernt fra Fædrenelandet
Livet maae lade for dig, og ei du bringer dem Bistand;
Falden er alt Sarpedon, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Han, som værned om Lykiens Land med Kraft og med Lovbud,
Ham har den kobberne Ares nu dræbt med Patroklos's Landse.
Venner! o kommer da hid til Hjelp, og harmes i Sjelen!
Lad Myrmidonernes Folk dog ei aftrække hans Rustning,
Eller hans Liig skamskjænde til Hevn for de faldne Danaer,
Dem vi med Spydene vog i Kamp ved de hurtige Skibe!
Saa han taled, og Troerne greb fra Isse til Fodsaal
Svar og ulidelig Sorg, thi Staden han var en til en Støtte,
Skjøndt han var kommen fra Udland, men talrige Skarer i Ledtog
Drog med ham, og i Kampen han selv var kjæk som den Bedste.
Hidsige ginge de løs paa Danaerne, Hektor i Spidsen,
Sorgomspændt for Sarpedon, men Menoitiaden Patroklos,

Hiint mandhaftige Hjerte, til Strid Achaierne hidsed,
Og til Aianterne talte han først, kamplystne de var alt:
  Nu, Aianter! med Fienden at slaaes en Gammen Jer være!
Kjække som altid I var blandt Mænd, ja muligen mere.
Falden er Manden, som først bestormed Achaiernes Jordvold,
Helten Sarpedon; o kunde vi nu skamskænde hans Legem,
Trække hans Rustning af Skulder, og slaae med det grusomme Kobber
En eller Anden af Vennernes Flok, som træde til Forsvar!
  Saa han taled, og rede til Værn alt længe de vare.
Men da saa Hærenes Fylker var sluttede tæt til hverandre,
Troias og Lykiens Mænd, Achaier med samt Myrmidoner,
Foer paa hinanden de løs, om Liget en Dyst at forsøge.
Vildt lød Skriget, og Vaabnene høit om Mændene klirred.
Over den heftige Kamp drog Zeus et grueligt Natmulm,
Stridens Besvær om hans elskede Søn skulde gruelig være.
Først for Troerne veeg blankøiede Mænd af Achaia,
Ramt blev Helten Epeigeus, en Søn af Agakles den bolde,
Ikke den vaageste just iblandt Myrmidonernes Kæmper;
Drot i Budeion, den folkrige Stad, han tilforn havde været,
Men da sin kjødelig Fætter han Ulivssaar havde givet,
Tyede til Peleus han hen og den sølverfodede Thetis.
Disse ham skikked paa Tog med Achilles, den knusende Kæmpe,
Hen til Ilions hestrige Mark til Kamp imod Troer.
Som han nu rørte ved Liget, da traf den straalende Hektor
Flux med en Steen hans Hoved, saa tværsigjennem det flaktes
Under den holdige Hjelm; brat ned over Liget han næsgruus
Faldt, og den livopslugende Død udbredte sig trindt ham.
Sorg Patroklos betog, da han saae Stalbroderen segne,
Gjennem de forreste Kæmper han stormede, hurtig som Falken,
Naar den forfølger en Flok af Alliker eller af Stære,
Saaledes stormed du frem, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Harmoptændt for din Ven, mod Troias og Lykiens Krigsfolk,
Og Sthenelaos, en Søn af Ithaimenes, gav han i Nakken
Flux et Slag med en Steen, som heelt skar Senerne over;
Brat Forkæmperne veeg, ja selv den straalende Hektor.
Ligesaa langt omtrent, som et Kast kan naae med et Haandspyd,
Hvilket en Mand af yderste Magt udslynger i Kampleeg,
Eller for Alvor i Strid, hvor det gjælder de mordiske Fiender,

Ligesaa langt veeg Troernes Mænd, af Achaierne trængte.
Først nu Glaukos sig vendte, hiin Drot for de Lykiske Skjoldmænd,
Snelt omkring, og den modige Helt Bathykles han dræbte,
Som var en Søn af Chalkon, sin Gaard han eied i Hellas,
Rig som saa Myrmidoner paa Liggendefæe og paa Bostab.
Just som han Glaukos i Løb indhentede, vreied sig denne
Pludselig om, og stak Spydsodden ham midt ind i Brystet;
Brat han faldt saa det drøned, og svart det Achaierne smerted,
Da den Behjertede faldt, men Troerne fryded sig høilig;
Trindt om den Faldne de stimled, men ei Achaierne glemte,
Kraften at bruge, thi vældigen løs mod Fienden de styrted.
Derpaa Meriones vog en velbepandsret og vovsom
Mand fra Troia, ved Navn Laogonos, Søn af Onetor,
Zeus den Idaiskes Præst, som en Gud høiagtet i Folket;
Ham i Kjæven og Øret han traf, paa Stedet hans Livsaand
Ud af Lemmerne foer, og Mulm omhylled ham rædsomt.
Men mod Meriones slynged paastand Aineias sit Malmspyd,
Haabende vist ham at ramme, som skjult bag Skjoldet han fremskred,
Dog retud han blikked, og snildt Malmspæret han undveeg,
Bøiende forlænds sin Krop, da fløi den vældige Landse
Over hans Ryg, og planted sig fast i Muldet; dens Dopskoe
Dirred en Stund, dog hvilede snart den mægtige Spydstang;
Bævrende foer den forbi, og i Muld sig fæsted den blanke
Od, af Aineias's senede Haand var den fløien forgjeves;
Bister da blev Aineias i Hu, og talte saalunde:
Flink, Meriones! est du til Dands, nær havde mit Spyd dog
Bragt dig for evig til Roe, ifald det saasandt havde ramt dig.
Ham Meriones svared igjen, den Landseberømte:
Haardt, Aineias! det falde dig vil, hvorvel du est tapper,
Hver Mands Kraft at betvinge, som gaaer dig i Striden imøde;
Thi ogsaa du vel sagtens til dødelig Mand blev baaren.
Kunde jeg gjennem dit Liv dig stinge min skærpede Spydsod,
Snarlig forsand, uagtet du est mandhaftig og haandstærk,
Gav du da Hæderen mig, og din Sjel Hesttumleren Hades.
Saa han taled, da skjændte den mandige Søn af Menoitios:
Hvi, Meriones! snakker du saa, da Mod du besidder?
Ei vil Troernes Kæmper, min Ven! for stiklende Mundsveir
Rømme fra Liget, men først naar en Hob er kastet til Jorden.

Kamp afgjøres med Armen, med Ord fuldbringer man Raadslag,
Ei har vi Skvalder behov, her gjælder det tappert at stride.
Talt; saa gik han foran, ham fulgte den herlige Kæmpe.
Som naar et buldrende Drøn af Mænd, der er ude paa Skovhugst,
Vækkes i Bjergenes Dal, og vidt i det Fjerne det høres,
Saadant et Bulder og Brag fra den vidthen veibare Jordbund
Lød af Malm og af Læder og velforarbeidede Skjolde,
Altsom de ramtes af Sværd og af dobbeltoddede Landser.
Ei skulde selv hans nøieste Ven den Ædling Sarpedon
Nu gjenkjendt, som han laae med Blod, med Støv og med Pile
Trindt bedækket fra Hovedet ned til yderste Fodsaal.
Rundtom den Faldne bestandig de stimlede, retsom naar Fluer
Flokkes i surrende Sværm om Sødmelksbøtter i Fæstald,
Naar først Vaaren er kommen, og Melken i Spandene flyder,
Saa de stimled om Liget i Flok; ei vendte Kronion
Bort sit funklende Blik fra den hidsige Kamp, men bestandig
Skued han ned paa Mændenes Færd, og i Tanker fordybet
Grubled han over Patroklos's Død, tvivlraadig i Sindet,
Enten nu der paastand, hvor om Helten den bolde Sarpedon
Kæmperne fristed en drabelig Dyst, den straalende Hektor
Skulde ham fælde med Spyd, og af Skuldrene trække hans Rustning,
Eller om Kampens Besvær for Fleer han skulde forøge.
Men da paa dette han grunded i Sind, det tykkes ham tjenligst,
At den behjertede Helt, hiin Ven af Peleiden Achilleus,
Drev de Troiske Mænd og den malmompandsrede Hektor
Atter tilbage til Byen, og slog heel Mange tildøde.
Først affræftende Skræk indjog han Hektor i Barmen;
Op paa Vognen han sprang, og flygted, og bød sine Landsmænd
Flye, thi han mærked, hvad Zeus tilvog paa sin hellige Vægtskaal.
Heller ei Lykiens vældige Mænd holdt Stand, men de flygted
Alle, saasnart deres Konning de saae, spydstungen i Hjertet,
Ligge blandt Dynger af Liig, thi Kæmperne segned i Mængde
Over den Faldne, da Zeus lod Kampens Besværlighed strenges.
Hiin paastand af Skuldrene trak Sarpedon den skjønne
Glimrende Rustning af Malm, og hen til de bugede Skibe
Lod Menoitios' mandige Søn sine Svende den bringe.
Flux Skysamleren Zeus nu talede saa til Apollon:
Skynd dig, elskede Phoibos! bortfør Sarpedon fra Spydkast!

Tvæt for Blodet ham reen, der sort som en Skye ham bedækker,
Bær i det Fjerne ham ud, og bad ham i rindende Flodvand!
Gnid med Ambrosia hans Hud, og svøb ham i himmelske Klæder!
Overantvord ham saa til de to letsvævende Iilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingpar, at flux de ham bære
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige,
Der skal Venner og Brødre ham stede til Jord, og paa Graven
Reise ham Bautasteen, den Hæder, som times de Døde.
Saa han taled, og Faderens Bud lød Phoibos Apollon.
Ned fra Toppen af Ida han steg til den rædsomme Kampplads;
Flux fra Spydenes Ram bortførte han Helten Sarpedon,
Bar i det Fjerne ham ud, og ham baded i rindende Flodvand,
Gned med Ambrosia hans Hud, og i himmelske Klæder ham svøbte;
Overantvorded ham saa til de to letsvævende Iilbud,
Søvnen og Døden, det Tvillingepar, og flux de ham bare
Hjem til det frugtbare Lykierlands vidtgrændsende Rige.
Ivrig Patroklos paa Hestenes Spand og Automedon skyndte,
Foer saa afsted efter Troer og Lykier. Taabelig Idræt
Øved han; havde han agtet saasandt paa Peleidens Formaning,
Vist undvegen han var den sorte, den rædsomme Dødsmøe;
Dog, al Menneskens Id er Tant mod Zeus's Beslutning,
Han, som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang,
Han, som og nu Menoitios' Søn gav Mod udi Brystet.
Hvo var vel nu den Første, Patroklos! og hvo var den Sidste
Blandt de Kæmper, du vog, da til Død dig Guderne kaldte?
Først Adrastos, Autonoos næst, derefter Echeklos,
Perimos, Megas's Søn, Epistor med samt Melanippos,
Elasos næst, og Mulios saa, og til Slutning Pylartes,
Disse til Jorden han slog, men de Øvrige tog til at løbe.
Vist i Achaiernes Vold var det kneisende Ilios faldet
Nu for Patroklos's Haand, thi svart med Landsen han raste,
Havde saasandt paa den dygtige Muur ei Phoibos Apollon
Stillet sig, ilde mod hiin tilsinds til Troernes Bistand.
Tregange satte Patroklos sin Fod paa det kneisende Muurværks
Bøiede Mønning, men tregange drev ham Apollon tilbage,
Huggende hardt med udødelig Haand mod det glimrende Rundskjold,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,

Lød Fjernskytten Apollons forfærdende Trudsel saalunde:
Vig! Patroklos, du Ætling af Zeus! dig blev tilvisse
Ikke beskæret at styrte med Spyd den Troiske Kongstad,
Selv ei Achilles, en Helt, dig langt overlegen i Manddom.
Saa han taled, og langt veg strax Patroklos tilbage,
Slagen af Grue for Apollons, den Fjernthenrammendes Vrede.
Hist ved den Skæiske Port holdt Hektor de stampende Heste,
Raadvild i Sind, om til Stimmel og Kamp han skulde dem jage,
Eller befale sit Folk, bag Murene trække sig sammen.
Medens paa dette han grunded, da nærmed sig Phoibos Apollon,
Grandt han Asios ligned, en ungdomsfyrig og kraftfuld
Helt, Morbroder han var til Hestebetvingeren Hektor,
Hekabes Samkuldbroder, og Søn af Dymas, hvis Bolig
Laae i Phrygiens Land ved den Flod Sangarios' Vande;
Ham livagtigen lig tog Phoibos Apollon til Orde:
Ha! hvi svigter du, Hektor! i Strid? sligt klæder dig ilde.
Hvis jeg stærkere var, saasandt jeg dig viger i Styrke,
Skulde du snart med Skræk dig see bortjaget fra Kampen.
Frisk nu! driv mod Patroklos dit Spand stærkhovede Heste,
Mulig du hugger ham ned, og Seier Apollon dig skjenker.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Flux den straalende Hektor den gjæve Kebriones bød nu,
Drive med Svøben til Kamp sine Gangere. Dybt ind i Stimlen
Skred Apollon, og ypped iblandt Argeiernes Stridsmænd
Slem Forvirring, men Hektor og Troerne skjenked han Hæder.
Uden et Slag foer Hektor forbi de andre Danaer,
Men mod Patroklos han jog sit Spand stærkhovede Heste.
Strax Menoitios' Søn til Jord nedsprang af sin Stridsvogn,
Landsen i Keiten han holdt, og en Steen han greb med den Høire,
Blank og kantet, saa stor som hans Haand omspænde den kunde;
Fodende fast han den kasted, og ei var den seen til at ramme,
Heller ei slynget omsonst, thi Hektors behjertede Karmsvend,
Priamos' Slegfredsøn Kebriones, traf han i Panden,
Just som i Haand han Tømmerne holdt, med den kantede Flintsteen,
Begge hans Bryn slog Stenen itu, ei værnede Pandens
Been, men af Hovedet ud faldt begge hans Øine til Jorden
Tæt for hans Fødder i Støv; brat sank han, ret som en Dykker
Ned fra den prægtige Karm, og Livet fra Knoglerne flygted.

Stikkende Ord da lyde du lod, Hestumler Patroklos!
Ha! hvor behændig den Mand dog er, og hvor nem til at dukke!
Kom denne Mand paa det samme tilsøes, hvor Fiskene stime,
Mangen en Hungrig han mættede snart ved at fange dem Østers,
Springende ud over Bord, hvor haardt end Bølgerne brøde,
Let som han nu paa Valen forstaaer fra Karmen at dukke.
Ogsaa forsand blandt Troiske Mænd der Dykkere findes.
Saa han taled, og hen mod Helten Kebriones foer han
Ret som en glubende Løve, som mens den hærger en Fæstald,
Faaer for Brystet et Ram, og lader sit Liv for sin Frækhed;
Saa med hidsig Begjær mod Kebriones sprang du, Patroklos!
Men i det samme var Hektor til Jord nedsprungen af Stridsvogn,
Og om Kebriones dysted de strax; to Løver de ligned,
Som paa et kneisende Fjeld om en Hind, som de stilte ved Livet,
Begge forhungrede slaaes med rasende Mod med hinanden
Saa om Kebriones sloges de to striddygtige Kæmper,
Hektor, den straalende Helt, og Menoitiaden Patroklos,
Gridske hinanden tilblods med det grusomme Kobber at stinge.
Hektor den Faldne ved Hovedet holdt, ei vilde han slippe,
Medens Patroklos ham greb ved Benene. Ogsaa de andre
Troer bestod en Kamp heel svar med Achaiernes Sønner.
Ret som naar Vinde fra Øst og fra Syd omkap med hinanden
Ryste den tætbevoxede Skov i Bjergets Fordybning,
Bøgen og Asken saavelsom det tykombarkte Korneeltræe,
At mod hinanden de slaae de langtudstaaende Grene
Med en forfærdelig Larm, og det knager i splintrede Stammer;
Saaledes stormed Achaier og Troer til frygteligt Mandslæt
Løs paa hinanden, fordærvelig Flugt randt Ingen i Tanker.
Hvæssede Spyd i Mængde sig trindt om Kebriones planted,
Samt bevingede Pile, som fløi fra Buernes Strenge;
Mange forsvarlige Steen kom Mændenes Skjold til at vakle,
Altsom de dysted om hiin, som strakt med sit vældige Legem
Laae omhvirvlet af Støv; forgjettet han havde sin Vognkunst.
Medens den skinnende Sol skred frem midt henover Himlen,
Traf mangt dræbende Spyd fra begge de kæmpende Hære,
Dog, da Solen saa lakkede hen ad Oxernes Fritid,
Blev et umaadeligt Held beskæret Achaiernes Sønner.
Bort fra Spydenes Ram de Helten Kebriones slæbte,

Bort fra Troernes Tummel, og trak hans Rustning af Skulder;
Fiendsk tilsinds mod Troernes Mænd indstyrted Patroklos,
Tregange styrted han frem, saa vild som den stormende Ares,
Med et forfærdeligt Raab, og Ni hver Gang han ihjelslog,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,
Da var din Livsens Ende dig nær, du Søn af Menoitios!
Just som Kampen var strappest, da kom ham Apollon imøde
Frygtelig; Guden dog mærked han ei, som skred gjennem Stimlen,
Da han imøde ham gik, indhyllt i den tætteste Taage;
Bag ham traadte han hen, og slog hans Ryg og hans brede
Skuldre med Fladen af Haanden, da svimled det brat for hans Øine;
Strax slog Phoibos Apollon den prægtige Hjelm af hans Hoved,
Trillende frem den klirrede høit under Gangernes Fødder,
Hjelmen med Gitter og Kam, og heelt blev den fyldige Haarbusk
Sølet i Blod og i Støv; i forrige Tider umulig
Kunde den haaromflagrede Hjelm vorde sølet i Støvet,
Thi som et Værn om sin Isse og deilige Pande den Gudshelt
Manden Achilles den bar, men Zeus til Hektor den skjenked
Nu, paa sit Hoved at bære; dog stunded det stærkt ad hans Ende.
Knækket saa blev i Patroklos's Haand den mægtige Spydstang,
Tung, forsvarlig, beslagen og lang; brat ned fra hans Skulder
Gled det trindtbedækkende Skjold med Remmen til Jorden;
Og af hans Bryst Apollon tilsidst ham Brynien løsned;
Vildelse greb hans Sjel, og slap paa de herlige Lemmer
Stod han forfærdet, da kom ham tillivs, og rendte ham bagfra
Spydet i Ryg mellem Skuldrene ind den Dardaniske Stridsmand
Panthoos' Søn Euphorbos, som blandt jevnaldrende Svende
Baade var Mester i Kasten med Spyd, i Kjørsel og Fodløb;
Alt tilforn han af Vogn en fuld Snees Mand havde lettet,
Dengang han først havde rullet paa Karm, for Krigen at lære.
Han var den Første, som traf dig med Spyd, Hesttumler Patroklos!
Stak dig dog ikke tildøde, men ud af Skrammen sit Askspær
Rev han, og løb til Sværmen igjen; han voved i Kampen
Ei mod Patroklos at staae, hvorvel han for Vaaben var blottet.
Kuet af Guddommens Slag og Euphorbos's Landse Patroklos
Trak sig tilbage til Brødrenes Flok, for Døden at undflye;
Knap blev Hektor nu vaer, at den modige Søn af Menoitios,
Ramt af den hvæssede Malm, tilbage sig trak, før han ilte

Frem gjennem Rækkerne, gik ham tillivs, og stak ham med Spydet
Nederst i Lysken, og stødte ham Kobberet tværs gjennem Livet;
Brat han faldt saa det drøned, til Sorg for Achaiernes Sønner.
Ret som naar Løven i Kamp faaer Bugt med det vældige Vildsviin,
Naar de paa Toppen af Fjeld om en sparsomtspringende Kilde
Slaaes med rasende Mod, thi drikke deraf vil de Begge,
Men ved sin Kraft slaaer Løven tilgulvs den pustende Basse,
Saaledes slog nu Hektor, Kong Priamos' Søn, med sin Landse
Helten Patroklos ihjel, som alt havde fældet saa Mange;
Flux med bevingede Ord han brammende talte saalunde:
Vist, Patroklos! tilsinds du var, vor Stad at forstyrre,
Skille ved Frihedens Kaar du vilde de Troiske Qvinder,
Vilde dem føre paa Skibene bort til din elskede Hjemstavn.
Taabe! til Værn for disse har Hektors bevingede Heste
Lært at trave paa Val, og jeg selv blandt stridbare Troer
Bruger saa flinkt som Nogen mit Spyd, og fjerner fra Landsmænd
Trældommens Kaar, men her skal Gribbene æde dit Legem.
Stakkel! ei hjalp dig Achilles, som dog er saa tapper en Kæmpe,
Hjemme han blev, men sagtens paa Vei han Formaning dig medgav:
Kom mig ikke tilbage, Patroklos! du Herre paa Stridsvogn!
Til vore bugede Skibe, forinden den mordiske Hektors
Blodbestænkede Pandser om Bryst du sønder har kløvet!
Ventelig talte han saa, og din Hu han fristed til Daarskab.
Svag paa Mælet da svarede du, Hesttumler Patroklos!
Hektor! brask du nu kun med brammende Tale, da Seiren
Zeus og Phoibos Apollon dig gav! ja, disse mig kued
Uden Besvær, selv droge de mig af Skulder min Rustning;
Men om saa toti Mænd som du var traadt mig imøde,
Var de dog faldne paa Stedet hver En, af min Landse betvungne.
Skjebnen den barske det var, og Letos Søn, som mig dræbte,
Derhos af Mænd Euphorbos, men du er den Tredie, som vog mig.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Heller ei du har lang Tids Frist at vandre paa Jorden,
Alt staaer Døden og Skjebnen, den mægtige, tæt ved din Side,
Falde du skal for Achilles's Haand, hiin bolde Peleide.
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham;
Ud af Lemmerne fløi hans Sjel, og ilte til Hades,
Jamrende over den Lod, at skilles fra Kjækhed og Ungdom.

Flux til Dødningen mæled igjen den straalende Hektor:
Hvi, Patroklos! bebuder du mig en bradelig Henfart?
Hvo veed vel, om Achilles, hiin Søn af den haarfagre Thetis
Først ei rammes, og lader sit Liv for denne min Landse!
Saa han taled, og trak af Vunden sin kobberne Spydstang,
Støttende Hæl mod Krop, og ned han kasted ham baglænds.
Flux med Landsen i Haand han efter Automedon satte,
Hiin fortrinlige Ledingesvend hos den rappe Peleide;
Ham han vilde tillivs, men skrapt løb Gangerne med ham,
Født' af udødeligt Kuld, dem Guder forærede Peleus.

Syttende Sang.

Menelaos's Heltedaad.

Ei blev det dulgt for Atreiden, den stridbare Helt Menelaos,
At han i Kampen af Troer var dræbt, den bolde Patroklos;
Rustet med stinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred, og gik om hans Liig, som den brølende Koe om sin Spædkalv
Naar hun har førstegang kælvet, og før ei kjendte til Fødsel.
Saaledes gik om Patroklos den Guldhaars Drot Menelaos,
Og over Dødningen holdt han sit Spyd og sit blankede Rundskjold,
Sindet ihjel at slaae hver den, som kom ham imøde.
Heller ei Panthoos' Søn, den askspærvæbnede Kæmpe,
Slap Patroklos af Syn, men tæt han hen til den Faldne
Treen, og talede saa til den stridbare Helt Menelaos:
Atreus's Søn, Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!
Viig! gak bort fra den Døde, og slip hans blodige Rustning!
Ei har Nogen af Troer og dygtige Ledtogskæmper
Ramt før mig Patroklos med Spyd i den hidsige Kampfærd,
Und mig da, hæderligt Rye blandt Troernes Folk mig at vinde!
Ellers jeg rammer dig vist, og berøver dig Livet det søde.
Bister i Hu gjensvared den Guldhaars Drot Menelaos:
Zeus Alfader! ei klæder det godt, hovmodig at braske.
Sandelig ei Leoparden, ei Løven engang og den vilde
Mordbegjærlige Bas, som umaadelig krye af sin Styrke

Eier det trodsigste Mod, selv disse kan ei sig i Frækhed
Maale med Panthoos' Sønner, de askspærvæbnede Kæmper.
Dog ei nød Hyperenor, den vældige Hestebetvinger,
Længe sin Ungdoms Lyst, da med Haan han gik mig imøde,
Han som kaldte mig usleſt til Kamp af alle Danaer.
Dog, det lover jeg for, paa sin Fod han ikke tilbage
Kom til Fryd for sin elskede Viv og de ømme Forældre.
Ja! paa lignende Viis er jeg sindet at øde din Livskraft,
Hvis du vover dig nær, thi følg mit Raad, og forføi dig
Atter tilbage til Stimlen, og træd mig ei under Øine,
Inden dig times Fordærv, af Skade maae Tosserne lære.
Saa han taled, men hiin lod haant om Raadet, og svarte:
Nu, Menelaos, du Ætling af Zeus! tilvisse du bøde
Skal, for min Broder du slog, og brammer saa stolt af din Gjerning,
Du, som har gjort til Enke hans Viv i det nybygte Kammer,
Du, som forsmædelig Sorg har voldt hans arme Forældre;
Vist de Stakler i Sorgen en Lise jeg vilde forskaffe,
Hvis dit blodige Hoved med samt dine Vaaben jeg bragte
Hjem, og ihænde dem Panthoos gav og den deilige Phrontis.
Dog, ei længer forsand vor Daad ufristet skal vorde,
Eller vor Kamp ukæmpet, nu gjælder det Flugt eller Seier.
Saa han taled, og drev sit Spyd mod det blankede Rundskjold;
Ei brød Malmen igjennem, men krum Spydsodden sig bøied
Mod det forsvarlige Skjold, da stormede frem med sin Landse
Atreus's Søn Menelaos, med Bøn til Fader Kronion;
Just som Euphorbos sig gav til at flye, han nederst i Struben
Traf ham, og stødte med Kraft, i Lid til sin vældige Næve;
Heelt løb Kobberets stingende Od gjennem Halsen den bløde,
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden;
Blod neddrypped af Haaret, som Huldgudindernes fagert,
Bundet i Fletninger op med gyldne og sølverne Ringe.
Som naar en Mand opelsker af Olietræet en frodig
Ympe paa afsides Mark, hvor Vand fremvælder i Mængde;
Deiligen staaer den og groer, og for Pustet af alslens Vinde
Gynger den let, saa mylrende fuld af de hvideste Blomster,
Brat da kommer en rygende Storm med frygteligt Uveir,
Rusker den op fra sin Grund, og kaster omkuld den paa Jorden,
Saaledes slog Menelaos den askspærvæbnede Kæmpe

Panthoos' Søn Euphorbos ihjel, og plyndred hans Rustning.
Som naar en bjergfødt Løve, der lider saa trygt paa sin Styrke,
Snapper fra græssende Hjord den allerfortrinligste Qvie,
Griber med kraftige Tænder den fat, og knækker dens Halsbeen
Først, saa sluger den baade dens Blod og hele dens Indvold,
Flængende gridsk; trindt stimler en Flok af Hyrder og Hunde
Med uafladelig Huien i Frastand; ikke dog vover
Nogen at gaae den tillivs, thi den blege Forfærdelse slaaer dem;
Saa ei heller af disse med Mod i Barmen sig dristed
Nogen at gange tillivs den priselig Helt Menelaos.
Let Atreiden i Vold den prægtige Rustning var falden,
Hvis ei Phoibos Apollon, af Nid optændt, havde hidset
Hektor imod ham en Helt saa vild som den stormende Ares;
Frem treen Guden livagtig som Mentes Kikonernes Hærdrot,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hektor! nu løber du saa, indhenter dog aldrig i Farten
Hiin Aiakidiske Helts Stridsgangere; slemme forsanden
Er de for dødelig Mand at styre for Vogn og at tæmme,
Uden for Manden Achilles, ham bar en udødelig Moder.
Midlertid har nu Atreiden, den krigerske Helt Menelaos,
Vandret omkring Patroklos, og dræbt den gjæveste Troer,
Panthoos' Søn Euphorbos, og standset hans stormende Angreb.
Ordene talt, gik Guden til Mændenes Tummel tilbage.
Hektors formørkede Sind omspændte den piinligste Kummer;
Ned ad Rækkerne løb hans Blik, da øined han snarlig
Ham, som Brynien af Dødningen trak, og ham, som paa Jorden
Laae og svømmed i Blod, som randt af den gabende Vunde.
Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred med gjaldende Raab, heel lig et uslukkeligt Ildblus,
Tændt af Hephaistos; hans skingrende Raab fornam Menelaos;
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! ifald jeg lader de deilige Vaaben i Stikken,
Eller Patroklos, som lod sit Liv, for at vinde mig Hæder,
Laste da vil mig forsand enhver Danaer, som seer mig;
Men naar jeg dreven af Skam mod Hektor og Troerne kæmper
Ene, vil vist jeg enkelte Mand omstimles af Mængden,
Sand med blinkende Hjelm hidfører jo samtlige Troer.
Men, hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?

Vover en Mand til Trods for en Gud den Helt at bekæmpe,
Hvem en Udødelig hædrer, da styrter imod ham en Ulfærd;
Derfor vil ingen Danaer forsand mig laste, som seer mig
Vige for Hektor, han gaaer jo i Strid under Skjerm af en Guddom.
Kunde jeg blot etsteds opspørge den vældige Aias,
Begge vi ginge da sammen paa Val, og Kampen ihukom,
Ja selv Guden til Trods; maaskee vi bjerged da Liget
Hjem til Peleiden Achilles; af Ondt det var dog det Bedste.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Nærmed de Troiske Fylker sig alt, med Hektor i Spidsen.
Flux Menelaos den Dræbte forlod, og tog til at flygte,
Vendte dog ofte sig om, heel lig den skjæggede Løve,
Naar den paa Flugt bliver dreven af Mænd og Hunde fra Qvægstald
Baade med Spyd og med Skrig; i Bringen dens modige Hjerte
Stivner af Harm, og nødig den bort vil lakke fra Fægaard,
Saa fra Patroklos nu gik den Guldhaars Drot Menelaos,
Standsed, og vendte sig om, da Landsmandsskaren han naaede,
Speidende trindt efter Aias, den vældige Telamonide;
Snart opdaged han denne, som hist paa Valen til Venstre
Flinkt opmuntred og egged til Kamp sit samtlige Mandskab,
Thi med usigelig Skræk havde Phoibos Apollon dem slagen.
Rask han løb, og trædende nær saalunde han talte:
Aias! skynd dig, min Ven! lad os hen til den faldne Patroklos
Ile paastand, for om muligt at bjerge Peleiden hans nøgne
Liig — hans Vaaben i Vold er faldne den mordiske Hektor.
Disse hans Ord dybt rysted i Sind den behjertede Aias,
Frem han hasted igjennem de Forreste, fulgt af Atreiden.
Men da nu Hektor Patroklos de deilige Vaaben fik afklædt,
Trak han ham bort, at hugge med Sværd hans Hoved fra Skuldre,
Og for de Troiske Hunde hans Krop henslænge til Æde.
Frem treen Aias paastand, som en Muur sad Skjoldet paa Armen,
Brat da flygtede Hektor til Landsmandsskaren tilbage,
Op paa sin Vogn han sprang, og Troerne gav han den skjønne
Rustning at bringe til Byen, ham selv til berømmeligt Minde.
Men med sit mægtige Skjöld udstrakt til Værn for Patroklos
Stilled nu Aias sig hen, som Løvinden foran sine Unger,
Naar gjennem Skoven den fører sit Kuld, og møder en Skare
Mænd, som er ude paa Jagt; umaadelig krye af sin Styrke

Trækker den Brynene ned, og Øinene kniber den sammen;
Saa gik Telamons Søn omkring den bolde Patroklos,
Men paa den modsatte Side blev Atreus's Søn Menelaos
Staaende stille, og rugede svart over Sorgen i Hjertet.
Glaukos, Hippolochos' Søn, hiin Drot for de Lykiske Stridsmænd,
Stirrede bistert paa Hektor, og satte ham haanlig irette:
  Hektor! af Skabning en Helt, langt staaer du i Kjækhed tilbage!
Nemt du slap til berømmeligt Rye, du est jo en Kryster.
See nu til, hvorlunde du selv vil Staden beskjerme,
Du alene med Folket, som her i Troia er barnfødt.
Ei blandt Lykiens Mænd skal Nogen i Kamp mod Danaer
Drage til Værn for Staden, thi Tak man høster dog ikke,
Slaaes med fiendtlige Mænd man end uophørlig i Kampen.
Vilde vel du en ringere Helt udrive fra Stimlen?
Usling! du som Sarpedon, din Ven, din Gjæsteforbundne,
Nys lod ligge paa Valen til Rov og Priis for Argeier,
Han som i levende Live var Byen og dig til saameget
Gavn, og nu vover du ei, mod Hunde hans Liig at beskjerme.
Derfor ifald af Lykiens Mænd mig Nogen vil lyde,
Drage vi hjem, og Fordærvelsen brat over Troia vil komme.
Eied de Troiske Mænd saasandt hiint freidige, stærke
Mod, som gjerne besjeler et Folk, naar for Fædrenelandet
Krigen det døier og al dens Besvær mod fiendtlige Stridsmænd,
Ind i Staden vi da ret strax skulde slæbe Patroklos.
Ja! gid denne dog blot til Priamos' mægtige Kongstad
Kom som et livløst Liig, udreven af Stimlen paa Valen,
Snart løsgav Argeierne da Sarpedons de skjønne
Vaaben, og ind bag Ilions Muur vi bjerged hans Legem.
Fældet vi har jo en Ven af den Helt, som af alle Danaer
Selv er den tappreste Mand, og eier de tappreste Svende
Dog, du drister dig ei, mod Aias den mandige Kæmpe
Freidig at staae, og i Øiet ham see under Fiendernes Kampgny,
Eller at træde til Dyst, thi dig er han langt overlegen.
  Svared med rynkede Bryn den hjelmomstraalede Hektor:
Glaukos! hvi taler en Mand som du med saadant et Hovmod!
Ha! jeg troede forvist, at høit i Forstand over alle
Mænd du stod, som beboe det frugtbare Lykiens Landskab,
Nu maa jeg reent foragte din Kløgt efter denne din Tale,

Siden du mener, jeg ikke tør staae mod den uhyre Aias.
Aldrig forsand var jeg ræd for Strid eller Hestenes Trampen,
Dog, hvad Zeus, Skjoldsvingeren, vil, altidens er mægtigst,
Han som skræmmer den stærkeste Mand, og let ham berøver
Seiren, om end han selv ham eggede op til en Kampgang.
Vel, min Ven! ledsag mig paa Val, og døm af min Gjerning,
Om den udslagene Dag jeg mig viser saa feig, som du paastaaer,
Eller om mangen Danaer, hvor kjækt han veed at betee sig,
Hindre jeg kan i at stride til Værn om den faldne Patroklos.
Talt, og med lydelig Røst han flux til Troerne raabte:
Troias og Lykiens Helte! Dardaniske Haandmængskæmper!
Teer Eder nu som Mænd, og tænker paa stormende Angreb,
Medens jeg selv mig spænder om Krop Achilles's skjønne
Vaaben, dem nys jeg mig vandt, da jeg vog den stærke Patroklos.
Talt; da ilte paastand den hjelmomstraalede Hektor
Bort fra den hidsige Kamp, og snart med rappeste Fodtrin
Hented han Svendene ind, som Peleidens fortrinlige Vaaben
Bar til Byen, og ei ret langt vare komne paa Veien.
Fjernt fra den graadforvoldende Strid han skifted sin Rustning,
Lod sine kampbegjærlige Mænd saa bringe sin egen
Hjem til det hellige Ilions Stad, og axled Peleidens
Vaaben, et uforkrænkeligt Værk, som Himmelens Guder
Skjenked hans Fader, men dengang han selv blev gammel, sin Søn han
Gav dem, men gammel just ei blev Sønnen i Faderens Rustning.
Men da nu Zeus, hiin Skyernes Drot, fra det Fjerne ham øined,
Just som han slutted om Bryst Peleid'ens, den Gudshelts, Plader,
Talte han saa til sit Sind, og med Hovedet rysted betænksomt:
Ak, usalige Mand! om din Død slet ikke du drømmer,
Skjøndt den er nær; men du klæder dig nu i guddommeligt Harnisk,
Baaret tilforn af en Helt, for hvem heel Mange har skjælvet.
Alt har du dræbt hans Ledingeven, den fromme, den stærke,
Og du har revet hans Vaaben med Haan af hans Hoved og Skuldre.
Dog nu vil jeg dig drabelig Kraft som et Vederlag give,
For du skal ei, hjemkommen fra Kamp, i Andromaches Hænder
Række den glimrende Rustning, Peleiden Achilles har baaret.
Talt; da nikkede Zeus med de sortblaae Bryn i det samme.
Fast sad Rustningen Hektor om Krop, og Ares den vilde
Krigerske Gud ham greb, saa alle hans Lemmer forinden

Fyldtes med Kjækhed og Kraft; til de herlige Ledtogskæmper
Ilte han raabende hen, og klædt i de straalende Plader
Ligned for Hvermands Blik han grandt den tappre Peleide.
Hen til Enhver han gik, og med Ord opmuntred dem Alle,
Først Deisenor og Glaukos, Hippothoos, Asteropaios,
Saa Thersilochos, Mesthles og Ennomos, som var fortrinlig
Klog paa Fuglenes Varsler, saa Chromios, Phorkys og Medon,
Dem med bevingede Ord opflammede Hektor, og sagde:
Hører mig, Ledtogsskarer fra rundtomliggende Lande!
Ei for at sanke mig talrige Mænd, ei heller af Mangel,
Kaldte jeg Eder herhid, og bød Eder Hjemmet forlade,
Men for at freidig og kjækt de Troiske Qvinder og Smaabørn
Mod det Achaiske stridbare Folk I kunde beskjerme;
Dette for Øie jeg har, og mit Folk aftvinger jeg derfor
Gaver til Eder og Kost, Eders Mod at styrke desbedre.
Derfor Enhver gaae Fienden tillivs, hvad enten saa Frelse
Times ham skal eller Død, thi sligt der vanker i Krigen.
Den blandt Eder, som hen til de hestebetvingede Troer
Bjerger Patroklos, hvorvel han er død, og Aias fordriver,
Skjenker jeg Halvten af Byttet, men selv beholder jeg Halvten,
Samme Berømmelse vinder da han som jeg ved Bedriften.
Saa han taled, og Kæmperne frem mod Danaerne vældig
Rykked med kneisende Spyd; i Sind de haabed saa sikkert,
Bort fra Telamons Søn at slæbe den faldne Patroklos,
Taaber forsand, thi Mange han rundt om Dødningen dræbte.
Da tiltalede Aias den vældige Helt Menelaos:
Ætling af Zeus! Menelaos, min Ven! vi To ville neppe
Selv i Behold, saa bæres mig for, hjemkomme fra Striden.
Ei for Patroklos's Liig jeg af Gru betages saa heftig
— Snart opædes det vist af Troiske Hunde og Fugle —
Som for mit Liv jeg gruer, om Ondt tilstøde mig skulde,
Eller og dig, da Hektor en Kampens formørkende Veirsky
Trindt udbreder paa Val, og bradelig Død os bebudes;
Kald da de bedste Danaer herhid, om Nogen vil høre.
Disse hans Ord adlød den vældige Helt Menelaos;
Høit han hæved sin Røst, af Danaerne hørtes den vide:
Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
I som af Krigshærens Viin frit drikke hos Atreus's Sønner,

Hos Agamemnon og mig, og selv som Konger beherske
Hver sit Folk, thi Hæder og Roes fra Zeus Eder følger.
Plat umulig formaaer paa samtlige Drotter tilhobe
Syn jeg at faae, thi Kampen er heed som en blussende Lue,
Komme da Hver af sig selv! lad Harm Eders Hjerte betage,
Skulde Patroklos en Leeg nu vorde for Troernes Hunde!
  Ordet fornam strax Aias, den hurtige Søn af Oileus,
Løb over Val, og den Første han var, som mødte til Bistand.
Næst efter ham Idomeneus kom, og Idomeneus' Væbner,
Helten Meriones, drabelig stærk som den mordiske Krigsgud.
Dog, hvo mægted i Sind ved Navn at nævne de andre
Mænd, som desuden til Strid opflammed Achaiernes Sønner?
Frem i Klynger nu Troerne brød, med Hektor i Spidsen.
Som naar med brusende Larm Havbølgerne bryde mod Gabet
Ind af den regnopsvulmede Flod, saa den kneisende Strandbred
Vidt gjenlyder, mens Havet med Brøl udspytter sin Fraade,
Saa drog Troerne frem med Larm, men Achaierne stilled,
Alle med fælleds Begjær, sig trindt om Menoitiaden,
Tæt af kobberne Skjold omstandsede, medens Kronion
Hylled en mørkende Taage kring alle de blinkende Hjelme;
Aldrig tilforn til Menoitios' Søn han Had havde baaret,
Medens i levende Live han fulgte Peleiden paa Krigstog,
Heller ei nu han fordrog, at hans Liig blev Troiske Hundes
Rov, thi vakte han flux Stalbrødrenes Skare til Bistand.
Først for Troerne veeg blanköiede Mænd af Achaia,
Liget i Stikken de lod, og flygtede, Troerne fældte
Ei dog en eneste Mand, hvor flinkt end Spydet de brugte,
Dødningen slæbte de bort, men Achaierne kun for en føie
Stund ham forlod, thi med bradelig Fart fik atter mod Fienden
Aias dem vendt, som i Væxt og i Daad blandt alle Danaer
Var den fortrinligste Helt næst efter den bolde Peleion.
Gjennem de forreste Fylker han brød, saa stærk som den vilde
Vas, der Hundenes Flok og blomstrende Knøse paa Bjerget
Let adsplitter, naar hen gjennem Dal den farer i Krumspring;
Saa foer Kæmperen Aias, den ædelig Telamons Arving,
Frem, og uden Besvær adsplitted han Troernes Fylker,
Som i en Kreds stod trindt om Patroklos, og ventede sikkert
Ind ham i Byen at slæbe, og stor Berømmelse vinde.

Ivrig Hippothoos alt, en Søn af Pelasgeren Lethos,
Trak ham ved Foden afsted over Val med en Rem, som var bunden
Rundt om Ankel ved Koderne fast, i det Haab sig at vinde
Hektors og Troernes Gunst; da timedes brat ham en Ulfærd,
Den Stalbrødrene ei afværged med al deres Iver,
Thi den behjertede Søn af Telamon brød gjennem Stimlen,
Foer ham tillivs, og ramte hans Hjelms kindbækkende Plade,
Brat da revned den buskede Hjelm for den stingende Spydsod,
Flækt ved et Ram af det vældige Spær og den senede Næve;
Ud af det gabende Saar opsprøitede Hjernen i Straale,
Blandet med Blod, paastand var Livet forødt, og hans Hænder
Slap den bolde Patroklos's Fod, som segned til Jorden;
Selv tætved over Dødningen ned han faldt paa sit Ansigt,
Fjernt fra Larissa, hans frodige Hjem; sine kjære Forældre
Lønned han ei for sin Barndoms Tugt, thi stakket hans Livstid
Blev, da han faldt betvungen med Spyd af den modige Aias.
Flux nu Hektor sit lynende Spyd udslynged mod Aias,
Dog retud han blikked, og slap med Nød fra den hvasse
Malm, men Schedios traf den, en Søn af Helten Iphitos,
Drot for Phokaiernes Folk; i det vidtberømte Panopeus
Laae hans Gaard, og talrige Mænd stod under hans Herskab;
Ham i Halsen ved Nøglen han traf, og nede ved Skuldrens
Blad kom atter tilsyne den yderste Spids af hans Malmspær;
Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne klirred om Manden.
Men da saa Phainops's Søn, den kampforstandige Phorkys,
Skred om Hippothoos frem, da stak ham Aias i Bugen,
Kløved hans hvælvede Pandser, og Tarmene vælded af Livet
Ud, i Støvet han faldt, og i Muld han famled med Haanden.
Brat Forkæmperne veeg, ja selv den straalende Hektor;
Men under gjaldende Raab bortslæbte Danaerne Phorkys,
Samt Hippothoos' Liig, og traf deres Rustning af Skulder.
Vist af Achaiernes stridbare Mænd var Troernes Folk nu
Jaget paa Flugt til Ilios hjem, af Feighed betvunget,
Vist Argeierne Rye, tiltrods for Kronions Forføining,
Havde sig vundet ved Kjækhed og Kraft, men Apollon til Kampfærd
Muntred Aineias, omskabt til Periphas, Søn af Epytos,
Gammel og graae i sit Kald som Herold for hans aldrende Fader
Bleven han var, og ved venlige Raad han tækkedes Gubben;

Ham livagtigen lig tog Phoibos Apollon til Orde:
  Siig Aineias! hvordan vilde I tiltrods for en Guddom
Frelse det kneisende Ilions Stad? Sligt saae jeg dog andre
Helte bedrive, som stolede fast paa Kjækhed og Manddom,
Djervhed og Landsmænds Hjelp, skjøndt Krigernes Tal kun var ringe.
Eder desuden dog Zeus langt meer end Danaerne Seiren
Under, men selv I vige fra Kamp, urimelig rædde.
  Saa han taled; Aineias fornam, det var Phoibos Apollon,
Han for sit Blik havde seet, da raabte han vældig til Hektor:
  Hektor og Høvdinger alle for Troer og Ledtogskæmper!
Visselig var det en Tort, af Achaiernes stridbare Sønner
Hjem at jages til Ilions Stad, af Feighed betvungne!
O men en Gud for Øie mig treen, og nys mig forsikkred,
Zeus, den øverste Raader, i Kamp os forlener sin Bistand.
Derfor Danaerne rask tillivs! og lad dem i Mag ei
Bringe til Skibene hjem Patroklos's livløse Legem!
  Talt; de forreste Kæmper forbi han stormed til Striden;
Fylkerne svinged paastand, og bød Achaierne Spidsen.
Flux Aineias sit Spyd Leiokritos jog gjennem Livet,
Søn af Arisbas han var, og en Ven af den Helt Lykomedes.
Greben af Ynk ved hans Fald treen flux Lykomedes den kjække
Frem til standende Strid, og slynged sin lynende Landse;
Hippasos' Søn Apisaon, den Folkdrot, nedenfor Brystet
Spydet i Leveren gik, saa Knæerne segned paa Stedet.
Hist fra det fede Paionialand var han dragen i Leding,
Derhos i Kamp den bedste han var næst Asteropaios.
Greben af Ynk ved hans Fald foer Asteropaios den kjække
Frem paa lignende Viis, ham lysted en Kamp med Danaer;
Dog omsonst var hans Id, thi trindt de stod om Patroklos,
Tæt omskandsed' af Skjolde, og Landserne kneiste saa stride.
Ivrig i Hu foer Aias omkring med hyppig Formaning,
Ingen han gav Forlov, fra Patroklos at vige tilbage,
Heller ei fremfor de øvrige Mænd en Dyst at forsøge,
Blive de skulde ved Liget, og værge sig der hvor de stode.
  Saaledes Aias befoel, den vidunderligstærke; med røden
Blod svam Jorden, og Dynger af Liig bedækkede Valen,
Hist af Troiske Mænd og dygtige Ledtogskæmper,
Her af Danaer, thi heller ei dem var Striden ublodig,

Dog langt færre de faldt, thi bestandig de drog sig til Minde,
Midt i den hedeste Tummel, at værge hinanden mod Ufærd,
Saa de fristed en Kamp, der med Ild er at ligne; og hartad
Skulde man troet, at Sol og Maane var gangne tilgrunde,
Thi af det tykkeste Mulm omhyllede fægted de Gjæve,
Som vare traadte til Værn om den faldne Patroklos's Legem.
Resten af Troernes Folk og de pladebedække Danaer
Kæmpede frit i den klareste Luft; vidt Solen sin blanke
Glands udbredte, og hverken paa Fjeld, ei heller paa Slette
Saaes en Skye, og stundom fra Kamp de pusted en Kjende;
Rammet af mangt hæstsusende Spyd undgik de tillige,
Staaende vidt fra hinanden; men hist i Kredsen de Andre
Døiede meget af Mulm og af Kamp, og det grusomme Kobber
Piinte de kjækkeste Mænd, men af Heltenes Flok havde tvende
Høist priisværdige Kæmper, Antilochos og Thrasymedes,
End ei spurgt, at Patroklos var dræbt, de meente, han leved
End, og forrest paa Val en Dyst med Troerne fristed.
Da de for Øine nu saae Stalbrødrenes Rømning og Mandslæt,
Kæmped fra Striden de fjernt, som Nestor paa Sind havde lagt dem,
Der han dem bød til Kampen at gaae fra de tjærede Skibe.
Dagen igjennem de øvrige Mænd i den hidsigste Fægtning
Fristede megen Besvær, og i begge de kæmpende Skarer
Blev deres Knæer og Fødder og Been, deres Hænder og Øine
Slemt tilredte saavel af dryppende Sved som af Træthed,
Medens de Dysten bestod om Peleidens behjertede Stridsven.
Som naar en Husbond befaler sit Tyende, Skindet at strække
Af den forsvarlige Tyr, naar det først er af Fedt gjennemdrukket;
Lidt staae Karlene da i en Krinds fra hinanden, og hale
Dygtig, og Vædsken forsvinder, som Fedtet i Læderet kryber
Ved de mangfoldige Tag, og betydelig rækker sig Skindet,
Saaledes trak de hans Liig, snart frem, snart atter tilbage,
Hist i saa snevert et Rum, thi Troerne haabed tilvisse
Hjem til Ilions Stad, og Achaierne hen til de hule
Snekker at bjerge hans Liig; vist Folkophidseren Ares
Ei havde lastet den hidsige Færd, saalidt som Athene,
Var den for Øine dem kommen, om end de var aldrig saa vrede.
Saa tilskikkede Zeus hiin Dag baade Kæmper og Heste
Grue og Besvær for den Søn af Menoitios. Slet ikke vidste

Helten Achilles endnu, at Patroklos var falden i Kampen,
Thi langt borte de Kæmpende stod fra de hurtige Skibe
Inde mod Ilions Muur; at hans Ven sit Liv skulde lade,
Vented han ei, til Porten han blot skulde naae, og saa vende
Levende hjem, men at Ilions Stad han ei vilde styrte,
Vidste han nok, hvad enten han selv var med eller ikke,
Efter hvad tit han i Løn havde hørt sin Moder fortælle,
Hun, som forkyndte ham ofte den høie Kronions Beslutning;
Aldrig dog ymted hans Moder et Ord om saadan en Jammer,
Som der var hændt, at hans elskede Ven var kommen af Dage.
Men uden Rast eller Roe med skærpede Landser ihænde
Gik de ved Liget hinanden tillivs, og myrded for Fode.
Mangen da talede saa af de malmbeklædte Danaer:
Brødre! forsand ei vinde vi Roes, ifald vi nu vende
Hjem til de bugede Skibe; før sluge paastand os den sorte
Jord hver En! langt bedre forvist vi da vare stedte,
End om vi svigted, og lod de hestebetvingende Troer
Slæbe til Byen hans Liig, og et priseligt Rye sig erhverve.
Og af de modige Troer tog Mangen saalunde til Orde:
Brødre! vil Skjebnen endog, at vi her om den faldne Patroklos
Alle skal lade vort Liv, saa forsage dog Ingen i Kampen!
Saaledes Ordene faldt, og til Daad hinanden de vakte.
Saaledes kæmped de hist, høit dundrede gjennem den golde
Luft Jernvaabnenes klirrende Gnye til den kobberne Himmel.
Dog Achilles's Heste, som stod langt borte fra Striden,
Græd saa saare de hørte, hvorlunde den herlige Vognhelt
Ned var kastet i Støv af Hektor, den drabelig stærke.
Ak! Automedon alt, den vældige Søn af Dioreus,
Gav mangt Rap dem med smældende Pidsk, for at jage dem fremad
Talte dem til med venlige Ord, og banded imellem;
Ei dog vilde de hjem, hvor Skibene laae ved det brede
Hav Hellespontos, ei heller i Strid til Achaier tilbage,
Men som en Støtte, der staaer urokkelig fast paa en Tue,
Kastet af Muld til en Grav for en afdød Mand eller Qvinde,
Stode de fast for den deilige Karm, og rørte sig ikke;
Ned mod Gulvet med Hoved de ludede; brændende Taarer
Rulled til Jord fra Øinenes Laag, thi begge sig jamred
Lydt af Vee over Styrerens Død, og den yppige Manke

Gled heelt ud over Kobbelets Ring, og blev sølet i Støvet.
Men da saa Zeus deres Jammer blev vaer, da følte han Medynk,
Rysted betænksom med Hoved, og talede saa til sit Hjerte:
Ak! hvi gav vi Eder, I Stakler! til Konningen Peleus?
Han er en dødelig Mand, men I hverken døe eller ældes.
Mon for at friste den Qval, de usalige Mennesker udstaae?
Thi blandt Skabninger alle, som aander og kryber paa Jorden,
Blev dog Ingen en haardere Lod, end Mennesket tildeelt.
O men aldrig forsand paa den prunkende Karm skal I trække
Hektor, Priamos' Søn; nei! sligt tilsteder jeg aldrig.
Er det ei nok, at han Rustningen fik, og brasker nu indbildsk?
Kraft derimod i Knæe som i Bryst jeg Eder vil sætte,
At I Automedon hjem i Behold kan føre fra Stridsmark
Hen til de bugede Skibe, thi Hine den Roes jeg forlener,
Dræbende Slag at slaae, til de række de toftede Skibe,
Solen gaaer ned, og det hellige Mulm udvælder saa vide.
Talt; Stridshestene flux indblæste han Rasthed og Styrke.
Støvet af Mankernes Haar til Jord de rysted, og løb saa
Snelt med den rullende Vogn afsted til Achaier og Troer.
Frem Automedon foer, skjøndt mod i Hu for sin Stridsven,
Frem med Gangernes Spand til Kamp, som en Grib efter Vildgjæs.
Let tilbage han veeg for Troernes larmende Kampgnye,
Ligesaa let mod den talrige Hob han stormed til Angreb,
Fældte dog ei en eneste Mand i sin hidsige Fremfart,
Ene han stod paa den hellige Karm, og saa mægted han ikke
Landsen at føre med Kraft, og at styre de vælige Heste,
Indtil omsider hans Ven Alkimedon, Søn af Laerkes,
Som var en Søn af Haimon, ham midt i Stimmelen øined;
Hen bag Vognen han treen, og saa til Automedon talte:
Hvo blandt Guderne dog, Automedon! skjød dig i Sindet
Slig en jammerlig Id, og den sunde Forstand dig berøved?
Siden du fremmest i Skaren en Dyst med Troerne prøver
Ganske alene, thi dræbt er din Ledingebroder, og Hektor
Bærer hoverende stolt Achilles's Rustning om Skulder.
Ham gjensvarede flux Automedon, Søn af Dioreus:
Kan vel nogen Achaier som du, Alkimedon! styre
Flinkt de vælige Heste, som randt af udødelig Herkomst,
Uden alene Patroklos, en Mand saa snild som en Guddom,

Medens han leved, nu Døden og Skjebnen i Vold ham har fanget.
Frist! saa tag du Svøben i Haand og den funkende Tømme!
Selv vil jeg da nedstige fra Karm, en Dyst at forsøge.
Saa han taled; Alkimedon op paa den hurtige Stridsvogn
Sprang i en Fart, og flux hans Haand greb Tømmen og Svøben;
Ned Automedon sprang, det mærked den straalende Hektor,
Og til Aineias, som jevne ham stod, paa Stedet han raabte:
Hør, Aineias! du Høvding for malmompandsrede Troer!
Hist fodrappen Achils stærkhovede Heste jeg øiner,
Frem de trave til Strid, men kjøres af daarlige Svende;
Derfor jeg troer, vi fange dem nok, hvis du er i Hjertet
Sindet som jeg, thi storme vi frem med forenede Kræfter,
Vove de knap til standende Strid at gaae os imøde.
Saa han talte, ham lød den behjertede Søn af Anchises;
Frem de foer, bedækked' om Ryg med Skjolde af Tyres
Tøre forsvarlige Skind, med et tykt Lag Kobber beklædte.
Chromios samt Aretos, den guddomlignende Kæmpe,
Fulgte dem begge til Strid, og forvist de haabed at fælde
Begge de fiendtlige Mænd, og fange de kneisende Heste;
Taaber! thi Blod skulde flyde, før atter de hjem fra den haarde
Dyst med Automedon slap. Da denne til Zeus havde bedet,
Fyldtes hans trindtformørkede Hu med Kjækhed og Styrke;
Flux til Alkimedon, Vennen saa troe, han talte saalunde:
Ei maa du langt fra mig, Alkimedon! Hestene holde!
Bliv mig saa nær, at min Ryg deres prustende Aande fornemmer!
Helme vil Hektor vel knap, forinden han først har besteget
Helten Achilles's Karm med de fagermankede Heste,
Myrdet os To, og skræmmet paa Flugt Argeiernes Fylker,
Eller og selv forliser sit Liv blandt de forreste Stridsmænd.
Talt; og til Hjelp Menelads han flux og Aianterne kaldte:
Hør mig, Argeiiske Drotter! Aianter og du Menelaos!
Lad af de øvrige Mænd de fortrinligste rundt om den Døde
Stande til Værn, for at drive de fiendtlige Rækker tilbage;
Værger dog heller os To, som leve, mod Død og mod Ufærd!
See! hist storme nu frem til den graadforvoldende Kampgang
Hektor og Helten Aineias, de to mandhaftigste Troer.
Dog, i Gudernes Skjød forsand alt dette jo hviler;
Thi vil jeg bruge mit Spyd; for det Øvrige raade Kronion!

Talt; med et Sving udslynged han flux sit Spyd med det lange
Skaft, og Helten Aretos han traf paa det blankede Rundskjold;
Ei mod Spydet det bøded, thi heelt foer Malmen igjennem,
Bored sig ind gjennem Beltet, og fæsted sig nederst i Bugen.
Som naar den ungdomskraftige Mand med sin hvæssede Øxe
Slaaer Markfyren i Nakken bag Hornene vældig, saa Senen
Heelt bliver hugget igjennem; frem springer da Tyren og styrter;
Saaledes sprang han frem, og segned omkuld; i hans Indvold
Dirrende hang det hvæssede Spær og røved hans Livskraft.
Hektor paastand sit blinkende Spyd mod Automedon kasted,
Dog retud han blikked, og snildt Malmspæret han undveeg,
Bøiende forlænds sin Krop; da fløi den vældige Landse
Over hans Ryg, og planted sig fast i Muldet; dens Dopsko
Dirred en Stund, dog hvilede snart den mægtige Spydstang.
Nu var de gangne hinanden tillivs med Glavind ihænde,
Hvis Aianterne ei havde skilt de hidsige Kæmper;
Frem gjennem Stimlen de løb, da Landsmandsraabet de hørte;
Da blev Hektor, Aineias og Chromios, Gudernes Lige,
Svart af Rædsel betagne, og trak paastand sig tilbage;
Derfor Aretos i Stikken de lod; spydstungen i Hjertet
Laae han strakt, og Automedon, vild som den stormende Ares,
Spændte hans Plader af Krop, og skreg med hoverende Stemme:
Nu har mit Hjerte jeg dog lidt Lettelse skaffet i Sorgen
Over Patroklos, skjøndt Manden, jeg vog, mod ham er en Stakkel.
Knap havde saa han talt, før han slængte den blodige Rustning
Op paa sin Karm, og sprang saa tilvogns, paa Hænder og Fødder
Dryppende vaad af Blod, som naar Løven en Tyr har fortæret.
Atter en Kamp heel barsk om Patroklos begyndte til megen
Graad og Besvær, thi Athene det var, som Striden oplived.
Ned fra Himlen hun steg, af Zeus Fjernskueren udsendt,
Rask at vække Danaernes Mod, thi hans Sind havde vendt sig.
Ret som naar Zeus udspænder sin purpurne Bue paa Himlen,
Menneskens Børn til et Tegn, som Krig bebuder for Landet,
Eller en Vinter med klingrende Frost, som tidligen standser
Mændenes Dont paa Marken, og ynkelig Qvæget forknytter,
Saadan en purpurstraalende Skye hun hylled omkring sig,
Traadte saa frem blandt Achaiernes Folk, hver Mand at behjerte;
Først dog Atreus's Søn, den vældige Helt Menelaos,

Som just stod hende næst, hun egged til Daad ved sin Tale;
Phoinix paa Væxten hun lignede grandt og det kraftige Mæle:
Dig, Menelaos! forsand det bliver en Tort og en Skjændsel,
Vorder den Helt, som fulgte saa troe den stolte Peleide,
Slæbt omkring ved Troernes Muur af hurtige Hunde;
Hold dig nu kjæk, og til Strid ophids vore Kæmper tilhobe!
Derpaa til Svar hende gav den vældige Helt Menelaos:
Phoinix! bedagede Fader! Ærværdige! Skjenked Athene
Kraft mig saasandt, og yded mig Skjerm mod Spydenes Anfald,
Heller end gjerne jeg traadte da frem, i Kamp for Patroklos
Værget at bruge; hans Død har saa dybt i Hjertet mig grebet,
O men som Ilden ubændig er Hektor af Kraft, med sit Malmspær
Slaaer uophørlig han løs, og Zeus ham Æren forlener.
Saa han taled. Athene, den lysblaaøiede Jomfrue,
Fryded sig høit, at til hende han helst af samtlige Guder
Vendte sin Bøn; i Skulder og Knæe hun Styrke ham indgav,
Og i hans Bryst hun satte Forvovenhed, ret som en Flues,
Som ihvor tit den fra Menneskets Hud end jages tilbage,
Stikker bestandig paany, thi Menneskets Blod er den liflig;
Lignende Mod hun ham gjød i det trindtformørkede Hjerte;
Hen til Patroklos han gik, og slynged sin blinkende Landse.
Men i det Troiske Folk var en Mand, som kaldte sig Podes,
Søn af Eetion, tapper og rig; ham hædrede Hektor
Høiest i Folket; den kjæreste Gjæst han var ham ved Gilde;
Ham i Beltet nu traf den Guldhaars Drot Menelaos,
Just som han tog til at flye, og jog ham Malmen i Livet.
Brat han faldt saa det drøned, og Atreus's Søn Menelaos
Slæbte hans Liig fra Troerne bort til Landsmandsskaren.
Frem for Hektor nu treen Apollon, til Daad ham at vække,
Phainops, Asios' Søn af Skikkelse lig, hvem han statted
Meest af de fremmede Mænd, i Abydos han havde sin Hjemstavn.
Ham livagtigen lig udbrød Fjernskytten Apollon:
Hektor! mon nogen Achaier for dig vil ræddes herefter?
Siden du flyer Menelaos; i forrige Tider en kraftløs
Kriger han var, men nu han alene fra Troernes Skare
Slæber et Liig afsted, og din trofaste Ven har han myrdet,
Podes, Eetions Søn, saa gjæv blandt de forreste Stridsmænd.
Talt; den sorte Bedrøvelsens Skye omhylled ham ganske;

Rustet med skinnende Malm han gjennem de forreste Rækker
Skred; i Veiret da løftede Zeus Aigiden, det blanke
Rigtomqvastede Skjold, og hyllede Skyer om Ida,
Medens han lyned og tordnede høit, og rysted Aigiden;
Troerne undte han Seier, Achaierne slog han med Rædsel.
Først Boioternes Drot Peneleos tog til at flygte;
Stedse han voved sig længere frem, men øverst i Skuldren
Traf ham et tornende Spær, og lige til Benet blev Kjødet
Flængt af Polydamas' Spyd, thi nær han stod, da han kasted.
Frem nu styrtede Hektor, og stak Leitos i Haandled,
Helten Alektryons Søn, og Lysten til Kamp han betog ham;
Brat han veeg med ængsteligt Blik, thi han frygted, at aldrig
Meer han til Kamp vilde due, og mod Troerne bruge sin Landse.
Snelt løb Hektor, Leitos at naae, men saa fik han for Brystet
Lige ved Vorten et Slag af Idomeneus' Spyd mod sit Pandser,
Brat dog knak det vældige Skaft, og Troerne jubled.
Flux mod Deukalions Søn Idomeneus oppe paa Karmen
Slynged nu Hektor sit Spyd; vel glippede Kastet en Kjende,
Dog — med Meriones var fra det velbebyggede Lyktos
Koiranos dragen i Leding som Væbner og Gangernes Styrer;
Men paa sin Fod var Idomeneus nys fra de toftede Skibe
Vandret til Kampen, og Seier han nu havde Troerne skjenket,
Var ei Koiranos ilet til Hjelp med de hurtige Heste,
Frelse han bragte sin Drot, og mod Jammerens Time ham skjermed,
O men selv han sit Liv for den mordiske Hektor forliste —
Ham i Kjæven ved Øret han traf, saa Spidsen af Landsen
Slog ham Tænderne ind, og skar midtover hans Tunge;
Brat af Vognen han tumled, og slap i det samme sin Tømme,
Ned sig bukked Meriones flux, og tog den med Haanden
Op fra Jorden, og derpaa han saa til Idomeneus talte:
Brug nu Svøben tilgavns, til du rækker de hurtige Skibe!
Selv du mærker jo grandt, at Seiren Achaierne svigter.
Talt; og Idomeneus drev de fagermankede Heste
Hjem til de bugede Skibe, thi Skræk var ham falden paa Sindet.
Klart fornam Menelaos og Aias, den modige Kriger,
Hvordan den skiftende Seier af Zeus blev Troerne tildeelt.
Først tog Aias til Orde, den kneisende Telamonide:
Ha! nu faaer dog Enhver, om han end er svag paa Forstanden,

Syn for Sagn, at Zeus staaer Troerne bi udi Kampen.
Kommer fra dem et Spyd, saa rammer det, enten en Usling
Svang det, eller en Helt, thi Zeus det styrer i Flugten,
Mens afmægtig til Jord vore Spyd nedfalde tilhobe.
Lad os da gange paa Raad, hvordan vi den faldne Patroklos
Bedst at bjerge formaae, og hvordan vi fra Kampen tilbage
Selv kunne slippe til Fryd for elskede Venner og Landsmænd,
Som med Bedrøvelse stirre herhid i den Troe, at vi ikke
Mægte mod Hektors ubændige Kraft og knusende Hænder
Længer at staae os, men brat maae tye til de tjærede Skibe.
Bare vi eied en Mand, som i Hast med Bud kunde drage
Hen til Achilles, som venteligt knap endnu har den Jammers
Tidende spurgt, at hans elskede Ven er kommen af Dage;
Men i Achaiernes Hær en Slig jeg ikke kan øine,
Mulm tilhyller jo tæt baade Mænd og Heste tilhobe.
Zeus Alfader! udriv Achaiernes Sønner af Mørke!
Lad din Himmel sig klare, og und os Brugen af Synet,
Knuus os, siden du saa er tilsinds, men knuus os ved Dagslys!
Saa han talte; hans Taarer til Ynk Alfader bevæged,
Strax adspredte han Mørket, og Taagen tilbage han stødte,
Frem brød Solen paany, og heelt kom Slaget tilsyne.
Da tiltalede Aias den vældige Helt Menelaos:
Brug dit speidende Blik, Menelaos! du Gudernes Ætmand!
Om du ilive kan see Antilochos, Sønnen af Nestor;
Byd ham skynde sig alt hvad han kan, og Helten Achilles
Bringe det Bud, at hans kjæreste Ven er kommen af Dage.
Disse hans Ord adlød den vældige Helt Menelaos;
Bort han gik som en Løve, der hjem sig forføier fra Fægaard,
Naar den omsider er kjed af at strides med Mænd og med Hunde,
Som den udslagene Nat er paafærde, at ei den skal snappe
Bort fra Hjorden det fedeste Nød; frem farer da Løven,
Gridsk paa Kjød, men omsonst, thi fra dristige Hænder imod den
Flyver et Mylr af Spyd, saavelsom af blussende Brande;
Svart for disse, trods alt sit Mod, den ræddes i Hjertet,
Slukøret lakker den hjem, saasnart det begynder at dages.
Saaledes gik fra Patroklos den vældige Helt Menelaos
Bort, heel nødig, af Frygt, at Achaierne, slagne med Rædsel,
Skulde forlade Patroklos's Liig som Bytte for Fienden.

Dog Merlones først og Aianterne saa han formaned:
  O Aianter! og du Meriones! Drotter af Argos!
Drages nu Alle til Minde, hvor blid den arme Patroklos
Var af Sind mod Enhver, hvor from, huldsalig i Omgang,
Medens han leved, nu Døden og Skjebnen i Vold ham har fanget.
  Talt; da skyndte sig bort den Guldhaars Drot Menelaos;
Rundt han kasted sit Blik, lig Ørnen, om hvem man fortæller,
At den paa Synet er skarpest af Himmelens Fugle tilhobe;
Selv om høit den flyver i Skye, opdager dens Blik dog
Haren, den snelle, som ligger i Lye bag Buskenes Blade,
Ned da slaaer den paastand, og sin Fangst den stiller ved Livet;
Saa Menelaos, du Ætling af Zeus! dine straalende Øine
Rulled saa vide, for mulig etsteds i Skaren af Landsmænd
Sønnen af Nestor at øine, om ellers han end var ilive.
Snart opdaged han denne, som hist paa Valen til Venstre
Flinkt opmuntred og egged til Kamp sit samtlige Mandskab.
Trædende nær udbrød den Guldhaars Drot Menelaos:
  Kom, Antilochos! Ætling af Zeus! kom hid og en Jammers
Tidende hør, som jeg bringer; gid sligt dog aldrig var hændet!
Sagtens forlængst du veed, hvad selv med Øine du skued,
Over Danaernes Folk en Gud nedvælter en Ufærd,
Seier blev Troernes Lod, og dræbt er Achaiernes bedste
Mand, Patroklos, et smerteligt Tab for alle Danaer;
Løb da til Skibene hen, og bring Achilles det Budskab,
Om til sit Skib paastand han hjem vil bjerge det nøgne
Liig, hans Vaaben i Vold er faldne den mordiske Hektor.
  Saa han taled; Antilochos gjøs ved Ordet han hørte.
Ganske som maalløs han stod en Stund, og begge hans Øine
Fyldtes med Taarernes Strøm, og det flydende Mæle forgik ham;
Dog forglemte han ei det Hverv, han fik af Atreiden,
Flux til Laodokos, Svenden saa bold, som i Nærheden kjørte
Hestenes trampende Spand, sine Vaaben han gav, og saa løb han;
Taarerne randt, mens Fødderne snelt ham førte fra Kampplads
Hen til Peleiden Achilles, et drøveligt Bud ham at bringe,
  Ei, Menelaos! dog lysted dit Sind, de Betrængte til Bistand
Her at træde til Kamp paa det Sted, som Antilochos nylig
Havde forladt, de Pyliske Mænd til føleligt Affavn;
Til deres Hjelp han muntred den herlige Drot Thrasymedes,

Selv derimod tilbage han løb til Helten Patroklos,
Traadte paastand til Aianterne hen, og talte saalunde:
  Hiin har jeg skikket afsted, til de hurtige Snekker at gange,
Hen til Achilles, den Mester i Løb; dog knap han til Kampfærd
Møder, hvor høilig han end paa den ædelig Hektor er opbragt,
Kæmpe med Troerne kan han dog ei, han mangler jo Rustning;
Vi derimod, lad os gange paa Raad, hvordan vi Patroklos
Bedst at bjerge formaae, og hvordan vi selv med det samme
Død og Fordærv undflye under Troernes buldrende Kampgnye!
  Ham gjensvarede Aias, den vældige Telamonide:
Det var fornuftige Ord, du priselig Drot Menelaos!
Du og Meriones flux hans Liig opløfte fra Jorden!
Bærer saa rask fra Kampen det bort, mens begge vi Andre
Slaaes bag Eder med Troernes Mænd og den ædelig Hektor,
Vi som har Mod tilfælleds og Navn, og som tit hos hinanden
Stod tilforn, og kjækt holdt Stand i den skrappeste Kampgang.
  Saa han taled, og Liget de flux opløfted fra Jorden
Høit i Veiret med Kraft; men bag dem Troernes Krigsfolk
Skreg, da de saae Danaiske Mænd bortføre den Faldne.
Frem de styrted som Hunde, naar efter et anskudt Vildsviin
Forud for Jægernes Flok afsted gjennem Skoven de pile;
Rask i Begyndelsen løbe de vel, for Basſen at fælde,
Dog saa saare den vender sig om, i Lid til sin Styrke,
Fare tilbage de strax, og flye til forskjellige Sider;
Saa forfulgte de Troiske Mænd en Stund dem i Flokke,
Brugende flinkt tveoddede Spyd og mægtige Slagsværd,
Men naar Aianterne vendte sig om, og bøde dem Spidsen,
Skifted de Farve paastand, og ei fordristed sig Nogen,
Frem at styrte paany, om Liget en Dyst at forsøge.
  Saaledes bare de Liget afsted med Iver fra Valen
Hen til de bugede Snekker, men bag dem voxte den vilde
Kamp, som Ild, der i Mændenes Bye er pludselig udbrudt,
Om sig griber, og stikker i Brand, saa Husene mindskes
Midt i det lysende Skin, mens Stormen mod Luerne brager;
Saaledes Støien af Heste og spydbevæbnede Kæmper
Lød uafladelig hen ad den Vei, de Bærende ginge.
Ligesom Muler, hvis Lemmer umaadelig Styrke besidde,
Hen ad den knudrede Stie nedslæbe fra Bjerget en Bjelke,

Eller en svær Skibsplanke, og mens de slide sig fremad,
Bliver i Bryst deres Mod udmattet af Sved og af Møie;
Saaledes bare de Liget afsted med Iver, men bag dem
Værged Aianterne kjækt, som en Bakke, der værger mod Vandet,
Tæt bevoxet med Skov, og strækkende vidt sig paa Sletten;
Selv for den mægtige Flods tungtrullende Strømme den dæmmer,
Nøder dem Løbet at skifte, og tvinger dem ud over Sletten,
Bakken de sprænge dog ei, hvor stærkt end Vandene skylle;
Saaledes værged Aianterne kjækt mod de kæmpende Troer,
Som dem forfulgte med Kraft, to Mænd dog fremfor de Andre,
Helten Aineias, Anchises's Søn, og den straalende Hektor.
Ret som en flyvende Sky af Alliker eller af Stære
Flygter med græsseligt Skrig, saasnart den kommende Glente
Sines i Luften, thi Fuglene smaae den stiller ved Livet,
Saa for Aineias og Hektor de unge Danaiske Kæmper
Flygted i Sværm med græsseligt Skrig, og Kampen forglemte;
Rundt om Graven desuden Achaierne tabte paa Flugten
Prægtige Vaaben i Mængde, og Rast ei Krigerne undtes.

Attende Sang.

Vaabensmedningen.

Saa de fristed en Kamp, der med blussende Ild er at ligne.
Men til Achilles som ilende Bud Antilochos ankom,
Helten han staaende traf ved de stavnfremstikkende Skibe,
Dybt hensunken i Tanker paa hvad der var skeet allerede.
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee! hvad betyder det dog, at de haarfagre Mænd af Achaia
Henover Marken paany til Skibene stimle saa rædde?
Bare dog Guderne ei den Qval mit Hjerte berede,
Som af min Moder forlængst er bebudet mig, naar hun fortalte,
At i mit levende Live den kjækkeste blandt Myrmidoner
Skulde forlade den lysende Sol for Troernes Hænder.
Ja! han er visselig død, den kraftige Søn af Menoitios!
Slemme! jeg bød dig jo dog, naar den hærgende Brand var fordreven,
Hjem til Flaaden at vende, og ei med Hektor at stride.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Treen den ædelig Helt Antilochos frem for Achilleus,
Taaren ham brændte paa Kind, mens det rædsomme Bud han forkyndte:
Søn af den stridbare Peleus! o vee mig! et Jammerens Budskab
Faaer du at høre forsand; gid sligt dog aldrig var hændet!
Dræbt er Patroklos, og hist en Kamp de bestaae om hans nøgne
Liig — hans Vaaben i Vold er faldne den mordiske Hektor.

Talt; den sorte Bedrøvelsens Skye omhylled Achilleus.
Aske med Sod iblandt han greb med Hænderne begge,
Strøede den over sit Hoved, og skænded sit deilige Ansigt,
Og paa den prægtige Kjortel sig satte den graalige Aske.
Ned i Støvet han smed sig, og strakt med sit vældige Legem
Laae han og skændede Hovedets Haar med rivende Hænder.
Ogsaa de Piger, han selv og Patroklos i Krig havde vundet,
Skreg af Bedrøvelse høit, i Hob om Achilles de stimled,
Styrtende frem af Teltet; med Hænderne alle tilhobe
Slog de sig heftig for Bryst, og Benene under dem rysted.
Ligesaa jamred Antilochos lydt, og grædende holdt han
Fast om Achilles's Hænder, dybt sukked hans mandige Hjerte,
Grebet af Angst, at han skulde med Staal overskjære sin Strube.
Frygtelig skreg Achilles, det hørte hans værdige Moder,
Siddende nede paa Havsens Bund hos sin aldrende Fader.
Bitterlig brast hun i Graad, trindt flokkedes Havets Gudinder,
En og hver Nereide, saamange som leved i Dybet.
Der var Glauke nu først, og Kymodoke, der var Thaleia,
Speio, Nesaia og Thoe, og Halie, deilig af Øine;
Der var Kymothoe næst, Aktaia med samt Limnoreia,
Der var Jaira, Melite, Amphithoe, Doto, Agaue;
Videre var der Pherusa, Dynamene, Proto, Panope,
Dem Dexamene fulgte, Amphinome, Kallianeira,
Doris med samt Galateia, den høist navnkundige Havfrue;
Næst efter disse Nemertes, Apseudes og Kallianassa,
Og Janeira, Klymene, og Maira med samt Janassa,
Og med Oreithya kom den haarfagre Møe Amatheia,
Samt enhver Nereide, saamange som leved i Dybet.
Hulen, der skinned saa hvid som et Sølv, opfyldte de ganske,
Slog sig tilhobe for Bryst, og Thetis begyndte med Veeraab:
Kjæreste Sødskende! hører mit Ord, I Døttre af Nereus!
Lytter, saa skal I fornemme, hvad Sorg der boer i mit Hjerte.
Vee mig Arme, ja vee mig! en Helt til min Jammer jeg fødte,
Jeg, som til Verden har baaret en Søn, uplettet og tapper,
Ypperst i Heltenes Kreds; i Veiret han skjød som en Ympe;
Ham har jeg hæget saa trolig, som Planten i Agerens Muldjord.
Bort med de snablede Skibe til Ilions Stad jeg ham sendte,
Troernes Folk at bekeide, men hist i Peleus's Kongsgaard

Aldrig jeg meer modtage ham skal hjemkommen fra Krigen;
Ak! men saalænge han lever og skuer det straalende Sollys,
Døier han Qval, og mit Komme ham ei kan baade det mindste;
Dog vil jeg drage derhen, min Søn vil jeg see, og forhøre,
Hvilken Bekymring ham traf, skjøndt hjemme fra Kamp han er bleven.
Alt som Ordet var talt, hun Hulen forlod, og de Andre
Fulgte med strømmende Graad; Havbølgerne skilte sig trindt dem.
Men da saa komne de var til det frugtbare Troia, da fæsted
En efter Anden paa Kysten de Fod, hvor rundt om Achilleus
Laae qværsatte paa Land Myrmidonernes talrige Skibe.
Hen til den jamrende Søn da treen den ærværdige Moder,
Lagde med lydelig Graad sin Haand paa den Elskedes Hoved,
Og med bevingede Ord hun klagende talte saalunde:
Ak! hvi græder du, Søn! hvad Sorg omspænder dit Hjerte?
Tael! fordølg mig det ei! fuldbyrdet af Zeus er dog Alting,
Ganske saaledes som fordum du bad med oprakte Hænder,
At i Forvirring Achaiernes Mænd maatte flokkes ved Skibsstavn,
Trængende haardt til din Hjelp, og lide forsmædelig Medfart.
Sukkende dybt til Svar hende gav fodrappen Achilleus:
Sandtnok! Moder! Olympeeren Zeus fuldbyrded mig Alting.
Dog, hvad gavner mig dette? Patroklos min Ven er jo falden;
Ham, hvem høiest af Alle, ja høit som mit Hoved jeg skatted,
Ham har jeg mistet, ham Hektor har dræbt, og plyndret hans Rustning,
Hine forbausende Vaaben, et Under for Øiet at skue,
Gaven den glimrende skjønne, den Guder forærede Peleus
Alt paa den Dag, da de lagde dig hen paa en Dødeligs Leie.
O var dog du vedbleven at boe blandt Havets Gudinder
Hisset, og Peleus til Viv havde fæstet en dødelig Qvinde!
Ak! men nu skete det saa, dit Hjerte til tusinde Qvaler,
Naar du berøves din Søn, thi ham modtager du aldrig
Meer hjemkommen fra Krig, da mit Sind ei heller mig frister,
Længer at leve paa Jord, eller færdes i Menneskers Samqvem,
Førend jeg Hektor har ramt med mit Spyd, og han Livet forliser,
Bødende svart for det Rov, han begik paa den Søn af Menoitios.
Derpaa ham svarede Thetis igjen, udgydende Taarer:
Ja! som du taler, min Søn! vil snart dig times din Henfart,
Døden er rede paastand at ramme dig strax efter Hektor.
Dragende tungt et Suk udbrød fodrappen Achilleus:

Gid jeg da døe paastand, da det ei sig saa vilde føie,
At jeg beskjermed min myrdede Ven, som fjernt fra sin Hjemstavn
Faldt, thi han manglede mig til at vorde hans Frelser fra Ufærd.
Nu — da dog aldrig jeg meer hjemvender til Fædrenelandet,
Heller ei frelste Patroklos i Nød, saalidt som de andre
Brødre, der segnede hen for den ædelig Hektor i Mængde,
Men ved min Flaade jeg sidder som uselig Tyngsel for Jorden,
Jeg, en Kæmpe, med hvem af Achaias bepandsrede Helte
Ingen sig maaler i Strid, men paa Thing er der dem, som er bedre.
Gid al Kiv udryddes af Guders og Menneskers Samfund,
Samt al Harm, thi den driver endog den Vise til Grumhed;
Ja! langt sødere selv end den klart hensmeltende Honning
Griber den om sig i Menneskets Bryst, stinbarlig som Røgen,
Ret som mig nys ophidsed den mægtige Drot Agamemnon.
Dog, lad fare hvad fordum er skeet, hvor dybt det end smerter,
Lad mig i Barmen betvinge mit Sind, skjøndt Møie det koster! —
— Nu maa jeg bort, maa Hektor tillivs, som knuste det elskte
Hoved, og saa vil jeg tage min Død, saasnart det behager
Zeus og den øvrige himmelske Slægt, at lade den komme.
Ei Herakles engang, den Vældige, slap jo for Døden,
Han som dog høiest af Alle var elsket af Zeus Kronion;
Segne han maatte for Skjebnen og Heres usalige Vrede.
Vel! saaledes vil jeg, er en lignende Lod mig berammet,
Falde den Stund jeg skal døe, men nu vil jeg Hæder mig vinde.
Nu skal forvist ret snart heel mangen Dardanisk og Troisk
Viv, fuldbarmet og fager, aftørre med Hænderne begge
Taarernes Strøm af blomstrende Kind, og hulke for Alvor!
Nu skal det kjendes forsand, at jeg lang Tid rasted fra Kampfærd;
Hold mig da ikke fra Striden, du bøier mig ikke, du Hulde!
  Ham gjensvared Gudinden, den sølverfodede Thetis:
Ja! tilvisse, min Søn! det er ei upriselig Gjerning,
Hjelp mod truende Død sine Venner i Faren at yde;
O men betænk, i Troernes Vold er din deilige Rustning,
Smeddet af funklende Malm; den hjelmomstraalede Hektor
Selv om Skulder den bærer saa stolt, dog troer jeg tilvisse,
Længe hoverer han ei, alt stunder det stærkt ad hans Ende.
Dog til den buldrende Kamp skal ei forinden du drage,
Førend du seer mig igjen, og atter jeg staaer for dit Aasyn;

Thi naar imorgen det gryer ad Dag, og Solen er oppe,
Kommer med deilige Vaaben jeg hid fra Guden Hephaistos.
Saa hun taled, og bort fra sin kraftige Søn hun sig vendte,
Dreied sig om, og sagde til Søstrene, Havets Gudinder:
Stiger nu ned igjen i Havets de svælgende Dybder!
Vandrer saa strax til Paladset, til Fader, den aldrende Havmand,
Hjem, og forkynder ham Alt, imens til høien Olympos
Selv jeg begiver mig op til den kunstberømte Hephaistos,
Om han vil unde min Søn en herlig og glimrende Rustning.
Saa hun talte; da dukked de ned i det bølgende Havdyb,
Medens til høien Olymp den sølverfodede Thetis
Drog, sin elskede Søn en glimrende Rustning at hente.
Hende nu Fødderne bar til Olymp. Med skrækkelig Raaben
Flygted imens Achaiernes Folk for den drabelig stærke
Hektor, og nærmed sig alt Hellespontos og Skibenes Rækker.
Heller ei havde fra Valen de pandsrede Mænd af Achaia
Mægtet Achilles's Ven, den faldne Patroklos, at bjerge,
Thi han var atter paa Vei indhentet af Mænd og af Heste,
Og af Kong Priamos' Søn, hvis Kraft var som blussende Flammer;
Tregange greb ved Foden ham fat den straalende Hektor,
Gridsk paa at slæbe ham bort, mens høit han til Troerne raabte,
Tregange stødte fra Livet ham bort Aianterne begge,
Kraftudrustede Mænd, dog fast, i Lid til sin Styrke,
Styrtede snart han i Stimlen sig ind, snart atter han stille
Stod, og raabte med Kraft, men veeg ei en Kjende tilbage.
Ligesom Hyrder i Vang ei mægte den guulbrune Løve
Bort at gjenne fra Nødet, den vog, naar ret den er hungrig,
Saaledes mægted Aianterne ei, malmpandsrede begge,
Hektor, Priamos' Søn, fra Patroklos at drive tilbage,
Bort han havde nu slæbt ham, og vundet unævnelig Hæder,
Hvis ei Iris, saa rap som en Vind, til Achilles var kommen
Farende ned fra Olymp med Bud, han skulde sig væbne;
Zeus og de øvrige Guder fordulgt var hun skikket af Here;
Trædende nær med bevingede Ord saalunde hun talte:
Op, Achilleus! til Kamp! du rædsomste Kriger af Alle!
Vov for Patroklos en Dyst, om hvem der ved Skibene hidsig
Stander en frygtelig Strid, hinanden de myrde for Fode,
Her de Mænd, som forsvare hans Lig, hist styrte sig mod dem

Troernes Kæmper, som hjem til den stormomsusede Kongstad
Ville ham slæbe med Magt, dog ivrigst den straalende Hektor
Higer at rive ham bort, heel gjerne han vilde fra bløden
Hals afhugge hans Hoved, og fæste det høit paa en Stage.
Op da! nøl ei længer! lad Blue betage dit Hjerte,
Skulde Patroklos en Leeg nu vorde for Troernes Hunde!
Skammen er din, om hans Liig underveis bliver skændet af Fienden.
Hende paastand gjensvared den Helt, fodrappen Achilleus:
Hvo blandt Guderne, Iris! har hid dig skikket med Budskab?
Derpaa ham svared den rappe, den stormsnelt vandrende Iris:
Here mig skikkede hid, Kronions ærværdige Mage;
Zeus, den øverste Styrer, saa lidet det veed, som de andre
Salige Guder, der boe paa Olymps sneedækkede Toppe.
Hende da svared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Hvordan gaaer jeg til Kamp? i Fiendernes Vold er min Rustning;
Heller ei gav mig min Moder Forløv, til Strid mig at væbne,
Førend hun selv kom hid, og igjen mig traadte for Øine,
Thi fra Hephaistos hun loved at bringe mig prægtige Vaaben;
Ellers ei Nogen jeg veed, hvis Rustning jeg nu kunde axle,
Uden alene Aias's Skjold, hiin Telamonides;
Dog, han færdes vel selv, kan jeg troe, nu fremmest i Skaren,
Myrdende Fienden med Spyd til Værn for den faldne Patroklos.
Derpaa ham svared den rappe, den stormsnelt vandrende Iris:
Selv tilfulde vi veed, at din herlige Rustning er ranet;
Træd ved Graven da frem, som du er, og for Troerne viis dig!
Hændes det turde da vel, at Troerne standsed med Striden,
Rædde ved Synet af dig, og Achaiernes krigerske Sønner
Aanded i Qviden paany, og vandt lidt Frist med at kæmpe.
Alt som Ordet var talt, forsvandt den hurtige Iris.
Flux sig hæved Achilles, hiin Yndling af Zeus, men Athene
Hængte den qvastede Aigis omkring hans mægtige Hærder,
Og med en Skye hans Hoved hun krandsed, den høie Gudinde;
Blank den var som et Guld, og i lysende Lue den blussed.
Ret som naar glødende Røg fra en Stad opstiger i Luften
Fjernt paa en Øe, som trindt er besat af fiendtlige Krigsfolk;
Dagen igjennem den haardeste Dyst i Marken at friste,
Rykke fra Byen de ud, men saasnart som Solen er dalet,
Stikkes mangfoldige Bauner ibrand, og den viftende Lysglands

Stiger i Veiret, at øines den kan af Grander paa Kysten,
Om de paa Baade kanskee ville komme derover til Bistand;
Saa mod Himmelen steg hiin Glands fra Achilles's Hoved.
Frem ved Graven for Muren han treen, men Achaiernes Krigsfolk
Kom han ei nær, thi sin Moders forstandige Raad han ihukom.
Staaende der han raabte, og særligen Pallas Athene
Hæved sin Røst, og usigelig Skræk hun Troerne indjog.
Ret som der lyder et gjaldende Raab, naar der blæses en Hærblæst
Alt som mordiske Flender om Bye sig flokke til Angreb,
Saadant et gjaldende Raab opløfted nu Aiakos' Ætling.
Men da saa hine fornam Achilles's tordnende Malmrøst,
Klappede Hjertet af Grue, og de fagermankede Heste
Vendte med Vognene flux, deres Sind bebuded dem Ufærd.
Skræk Vognstyrerne slog, da de saae den spillende Lue
Brænde saa frygtelig vild om Helten Achilles's Hoved,
Tændt af Gudinden Athene, den lysblaaøiede Jomfrue.
Tregange hæved Achilles sin vældige Røst over Graven,
Tregange veeg baade Troer og Ledtogskæmper tilbage,
Og af de dygtigste Mænd der segnede tolv, deres egne
Landser og Vogne dem dræbte. Saasnart som Achaiernes Sønner
Bort fra Spydenes Ram med Fryd havde bjerget Patroklos,
Lagde de Liget paa Baare, da stilled sig Vennerne rundtom,
Jamrende lydt, og til Følget sig sluttede Helten Achilles;
Taaren ham brændte paa Kind, da han saae sin trofaste Broder
Ligge paa Baaren som Liig, af det hvæssede Kobber forreven.
Ak! selv havde han sendt ham afsted med Karm og med Heste
Ud til Kampen, men ei han igjen ham hilste ved Hjemkomst.
Drotningen Here nu bød den utrættelig løbende Solgud
Hjem til Okeanos' Strøm at tye, saa nødig han vilde.
Ned gik Solen, da standsed de herlige Mænd af Achaia
Med den besværlige Kamp og altødelæggende Krigsfærd.
Men paa den modsatte Kant trak Troerne bort fra den barske
Strid, og spændte paastand fra Vogn de vælige Heste,
Stimled saa sammen til Raad, forinden de tænkte paa Nadver.
Hvermand stod, mens Thinget blev holdt, slet Ingen det lysted,
Ned sig at sætte, thi Grue dem betog, da Peleiden Achilles
Synlig var bleven paany efter rum Tids Hvile fra Kampfærd.
Først tog Panthoos' Søn Polydamas Ordet paa Thinge;

Visest af Alle han fæsted sit Blik paa Nutid og Fremtid,
Ven af Hektor han var; paa een Nat fødtes de Begge,
Derhos en Mester i Tale, som hiin var Mester i Spydkamp.
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
  Venner! betænker nu Sagen tilgavns! mig tykkes det tjenligst,
Hjem til Staden at tye, og ei paa Marken ved Flaaden
Bie paa Morgenens Komme, thi langt er fra Muren vi borte.
Medens Achilles var gram paa den ædelig Drot Agamemnon,
Faldt det os let, en Dyst at bestaae med Achaiernes Sønner;
Selv har mangen en Nat ved de hurtige Skibe jeg vaaget
Glad i det Haab, at forøde de toradaarede Snekker.
Nu derimod jeg gribes af Skræk for den rappe Peleide,
Thi med sit vildtustyrlige Mod vil han visselig ikke
Nøies med Kampen paa Mark, hvor Achaier og Troer i Kredsen
Fristed saa ofte med vexlende Held den hidsige Stridsfærd;
Nei! han vil gange til Kamp, at erobre vor Stad, vore Qvinder.
Lad os til Staden da gaae, kom, lyder mig! saa bør det være!
Vel har den hellige Nat nu standset den rappe Peleion,
Men naar imorgen til Striden han frem i Rustningens Plader
Stormer, og træffer os her, skal visselig Mange fornemme,
Hvad for en Kæmpe han er, og Enhver, som slipper, skal ønske
Hjem sig til Ilions Stad, men Hund og Grib skal fortære
Troer i Mængde; gid aldrig dog Sligt mig komme for Øren!
Men naar vi lyde mit Ord, hvorvel det skær os i Hjertet,
Stille vi Folket paa Torvet inat, og sikkret er Staden
Baade ved Muur og kneisende Port med sluttende Fløie,
Store, af glattede Fjæler, og veltilstænged' forinden.
Men naar det gryer ad Dag, vil i Rustningens Plader vi Alle
Frem paa Murene staae, desværre for ham, hvis ham lyster,
Bort fra Skibene hid til Kamp ved Muren at gange,
Hjem til Skibene drager han nok, naar de kneisende Heste
Trættes ved alskens Løb paa hans jagtende Kjørsel om Staden,
Ind han bryder dog ei, hans Mod tillader det ikke,
Aldrig han styrter vor Stad, før æde ham hurtige Hunde.
  Svared med rynkede Bryn den hjelmomstraalede Hektor:
Ordet, du her haver talt, Polydamas! huer mig ikke,
Du som os giver det Raad, i Byen at flokkes derhjemme.
Væmmes I dog ei endnu ved at spæres bag Murene inde?

Priamos' Stad var tilforn hos alle de mælende Slægter
Vidt paa Jorden berømt som rig paa Guld og paa Kobber;
Nu er det herlige Liggendefæe fra Husene svundet,
Hen til Phrygiens Land og det skjønne Maionien vandrer
Mangt Klenode tilsalg, thi den mægtige Zeus er fortørnet.
Men da den snedige Kronos's Søn mig forkned at vinde
Hæder ved Skibene hist, og Achaierne drive mod Havet,
Kom da for Folket ei frem, du Daare! med saadanne Paafund!
Ingen skal følge dit Raad, nei! sligt tilsteder jeg aldrig.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Holder i Leiren nu først Qvældsmaaltid, Fylke for Fylke,
Værer dernæst betænkte paa Vagt, og holder Jer vaagne!
Er der forresten en Troer, som ængster sig for sine Grunker,
Lad ham da bringe dem hid, vort Folk til almindelig Tæring,
Landsmænd bør de dog før, end Achaierne komme til Bedste.
Men naar i Morgen det gryer ad Dag, vil i Rustningens Plader
Hist ved de bugede Skibe vi vække den hidsige Krigsgud.
Dog, er den bolde Peleide saasandt opstanden ved Flaaden,
Nu! har han Lyst, desværre for ham! jeg flygter i Sandhed
Ikke for ham fra den buldrende Kamp, men kjækt jeg imod ham
Træder, hvad enten saa han eller jeg i Striden skal seire;
Ares er Hvermands Gud, tit dræber han drabelig Kæmpe.
  Saaledes talede Hektor, og Troerne jubled tilhobe,
Ret som Daarer, Forstanden betog dem Pallas Athene;
Samtlige holdt de med Hektor, hvorvel han raaded dem ilde,
Men med Polydamas Ingen, og godt var dog Raadet, han gav dem.
Derpaa de holdt deres Nadver i Leir. Men Natten igjennem
Jamred Achaiernes Mænd, og lydt begræd de Patroklos.
Først opløfted Achilles sin Røst til jamrende Veeraab,
Medens paa Broderens Bryst sine mordiske Hænder han lagde;
Hyppigen sukked og stønned han høit, som den skjæggede Løve,
Naar dybt inde fra Skoven en daahjortbedende Jæger
Raned dens Kuld, da harmes den svart, hjemkommen for silde;
Flux den vidt gjennem Dal, opstøvende Jægerens Fodspor,
Farer i Haab ham at naae, optændt af den bittreste Vrede;
Saa med stønnende Suk han blandt Myrmidonerne talte:
  Ak! et forfængeligt Ord forsand lod i Hallen jeg lyde
Alt paa den Dag, jeg et trøstende Ord til Menoitios talte;

Hjem til Opus hans herlige Søn jeg ham loved at bringe,
Naar efter Ilions Fald han sin Lod havde vundet af Byttet;
Dog, el Alt fuldbyrdes af Zeus, hvad Mennesket spaaer sig.
Os blev det Begge beskikket, at rødne den selvsamme Jordbund
Her i Troia, thi heller ei mig skal i Borgen derhjemme
Helten den aldrende Peleus, saalidt som Thetis min Moder,
Byde velkommen tilbage, men Jorden skal her mig beholde.
Dog, min Patroklos! da bagefter dig jeg synker i Mulde,
Steder jeg ikke til Graven dit Liig, før din modige Drabsmand
Hektor er dræbt, og hid jeg har bragt hans Hoved og Rustning;
Og ved dit Dødningebaal tolv Troiske Gutter jeg slagter,
Rundne af Ædlingeblod, i Forbittrelse over din Henfart.
Ligge du skal ujordet imens ved de snablede Skibe,
Mangen Dardanisk og Troisk fuldbarmet og blomstrende Pige
Jamre sig skal ved din Baare, og Dag og Nat skal de græde,
Piger, dem selv vi os vandt ved vor Kraft med mægtige Landser,
Naar vi betvang sprogtalende Mænds velhavende Stæder.
  Alt som Ordet var talt, befoel den bolde Peleide
Svendene stille paa Ild en rummelig trebeens Kjedel,
For at de snart kunde toe det styrknede Blod af Patroklos.
Over den blussende Ild paastand Badkjedlen de stilled,
Fyldte den derpaa med Vand, og stak saa Brændsel derunder;
Luerne spilled om Kjedelens Bug, og i Kog kom Vandet;
Men da saa Vandet var sydende hedt i det skinnende Malmkar,
Tvætted de ham, og saa gnèd de hans Hud med glindsende Olie.
Salve de strøg i Vundernes Gab, niaarig og kostbar,
Lagde saa Liget paa Baare, fra Hoved til nederste Fodsaal
Svøbt i Liin, og dækked det til med et skinnende Lagen;
Og den udslagene Nat i Kreds om den rappe Peleide
Sad Myrmidonernes Mænd, og jamrede lydt for Patroklos.
  Zeus til Here, sin Søster og Viv, nu talte saalunde:
Det var da altsaa din Id, storøiede værdige Here!
Du haver vakt Peleiden igjen, man skulde jo hartad
Troe, at du selv havde født de haarfagre Mænd af Achaia.
  Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:
Skrækindjagende Zeus! hvor sært dog lyder din Tale!
Hændes det tit, at Mand mod Mand fuldkommer sit Anslag,
Skjøndt af forgængelig Slægt, og begavet med ringere Klogskab,

Siig, hvi skulde da jeg, blandt alle Gudinder den Første,
Baade ved Byrd, og tillige fordi jeg kaldes din Hustrue,
Du, der byder som øverste Drot over samtlige Guder,
Ei i min Harm det Troiske Folk hjemsøge med Trængsler?
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Kommen var Thetis imens til Hephaistos's straalende Vaaning,
Bygget af Malm, uforgængelig stærk, og deiligst af alle
Gudepaladser, et Værk af ham selv, den krøbelske Lamfod.
Just hun ham traf, som ved Bælgen han syslede travlt i sit Ansigts
Sved, ifærd med en Snees trebenede Kjedler at smedde,
Langs med Væggen at staae i den fastopbyggede Høisal,
Og under Bunden af hver anbragte han trillende Guldhjul,
For at de let af sig selv kunde rulle til Guders Forsamling
Hen og atter tilbage, et Under for Øiet at skue.
Færdige vare de næsten, alene de kunstige Øren
Mangled endnu, dem nagled han fast, og paa Stifterne hamred.
Medens nu saa med synderlig Kløgt han øved sin Gjerning,
Kom til hans Bolig Gudinden, den sølverfodede Thetis,
Og den berømte Hephaistos's Viv med det skinnende Liinslør,
Charis, den deilige, blev hende vaer, treen ud over Tærskel,
Trykkede fast hendes Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Thetis! du Viv med slæbende Skrud! ærværdige, kjære!
Hvad har dig bragt til vor Boe? tilforn du gjæsted os sjelden;
Træd under Tag, at dig times den Skjel, som skyldes en Fremmede
Talt; og i Stuen sin Gjæst indførte den bolde Gudinde,
Bød hende sætte sig ned paa en skjøn og stadselig Høistol,
Rigt benaglet med Sølv, ved Fødderne stod der en Skammel;
Kaldte dernæst paa sin Mand, den kunstberømte Hephaistos:
Skynd dig, Hephaistos! kom ind! dig Thetis forlanger i Tale.
Strax hende svared igjen den høistnavnkundige Lamfod:
Værdig og hellig forsand er Gudinden, som gjæster vor Bolig!
Hun har mig frelst, da Smerter jeg leed efter Faldet fra Høiden
Dengang min Moder saa frækt fik Lyst at sjæle min Fødsel,
For jeg var halt; da havde jeg liidt uforvindelig Pine,
Hvis ei Thetis i Favn og Eurynome havde mig grebet,
Som er den kredsomløbende Flod Okeanos' Datter.
Aaringer ni jeg smeddede der mangt stadseligt Arbeid:
Bradser og dreiede Ringe, og Klokker til Øren, og Halsbaand,

Hist i den hvælvede Grotte, og trindt med brusende Fraade
Skylled den mægtige Flod Okeanos, uden at Nogen,
Gud eller dødelig Mand, havde ringeste Nys om mit Ophold,
Kun af Eurynome kjendt, og af Thetis, som begge mig frelste.
Hun til vort Huus nu kommer, thi bør jeg forsand efter Evne
Yde den haarfagre Thetis den skyldige Løn for min Redning.
Sæt paa Bordet nu frem for vor Gjæst et qvægende Maaltid,
Medens jeg lægger tilside min Bælg og mit samtlige Værktøi.
  Talt; fra sin Ambolt sig reiste paastand den forpustede Krøbling,
Humped afsted, og de vanføre Been sig bevæged med Møie.
Pusterne lagde fra Ilden han fjernt, og sit samtlige Værktøi,
Hvormed han øved sin Dont, det lagde han ned i et Sølvskriin.
Derpaa han toede sig reen med en Svamp paa Hænder og Ansigt,
Og paa den senede Hals og den haarbevoxede Bringe,
Axled sin Kjortel, og greb sin dygtige Stok, og af Døren
Humped han ud; paa Veien han frem blev ledet af Terner,
Som var af Guld, og grandt saae ud som levende Piger,
Baade Forstand i Hjertet og Kræfter og mælende Stemme
Givet dem blev, og af Guderne selv har de lært deres Gjerning.
Guden de ledede frem, saa de pustede. Endelig kom han
Ind til Thetis, og satte sig ned paa en straalende Høistol,
Trykkede fast hendes Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
  Thetis! du Viv med slæbende Skrud! ærværdige, kjære!
Hvad har dig bragt til vor Boe? tilforn du gjæsted os sjelden.
Nævn dit Hjertes Begjær! heel gjerne jeg føier dit Ønske,
Hvis det staaer i min Magt, og hvis det forresten er gjørligt.
  Ham gjensvarede Thetis paastand, udgydende Taarer:
Er der, Hephaistos! o siig! af Olympens Gudinder tilhobe
Nogen, som martres i Sind af saamegen forsmædelig Kummer,
Som mig Kronion til Qval beskærede, fremfor de Andre?
Ingen af Havets Gudinder, kun mig han en dødelig Husbond
Gav, Aiakiden; en Mands Omfavnelse maatte jeg udstaae
Nødig og tvungen; nu Gubben af sørgelig Alderdom skranten,
Ligger i Hallen derhjemme, dog endes min Jammer ei dermed.
Føde til Verden en Søn, og fostre ham, Zeus mig forlened,
Ypperst i Heltenes Kreds, i Veiret han skjød som en Ympe;
Ham har jeg hæget saa trolig, som Planten i Agerens Muldjord.
Bort med de snablede Skibe til Ilions Stad jeg ham sendte,

Troernes Folk at befrie, men hist i Peleus's Kongsgaard
Aldrig jeg meer modtage ham skal, hjemkommen fra Krigen;
Ak! men saalænge han lever, og skuer det straalende Sollys,
Døier han Qval, og mit Komme ham ei kan baade det mindste.
Pigen, hvem selv Achaiernes Folk ham kaared til Kampløn,
Hende ham raned af Haand den mægtige Drot Agamemnon.
Slagen af Harm over Ranet han nagedes dybt i sit Hjerte,
Troerne slutted Achaiernes Mænd bag Skibene inde,
Spærrende Veien dem trindt; da bad ham Achaiernes Ældste
Bønlig om Hjelp, og loved fortrinlige Gaver i Mængde.
Selv urokkelig fast han sig vægred at værne mod Ufærd,
Men sine Vaaben han gav sin Ven Patroklos at axle,
Sendte til Striden ham ud med talrige Kæmper i Ledtog,
Og ved den Skæiske Port de dystede Dagen igjennem.
Falden var Staden forvist, før Dag var omme, men Phoibos
Slog blandt de forreste Mænd den kraftige Søn af Menoitios
Efter hans kjække Bedrift, og Æren forskned han Hektor.
Nu er jeg kommen, at favne dit Knæe, om ikke du vilde
Skjenke min Søn, hvis Liv er saa kort, et Skjold og en Stridshjelm,
Og et Par prunkende Skinner, at fæste med Spænder om Smalbeen,
Dertil et Pandser, hans trofaste Ven forliste hans eget,
Fældet af Troer, og selv af Sorg han sig vælter i Støvet.
Strax hende svared igjen den høistnavnkundige Lamfod:
Slaae dig tiltaals! lad dette dog ei bekymre dit Hjerte!
Gid jeg mægted engang, naar den grusomme Skjebne sig nærmer,
Ligesaa let for den hylende Død din Søn at forvare,
Som jeg en Rustning ham skaffer saa smuk, at Menneskens Sønner
Alle, som faae den at see, vil høit forbauses ved Synet.
Talende saa han Thetis forlod, og gik til sin Smedie,
Vendte mod Ild sine Bælge, og bød dem arbeide dygtig.
Ind paa Esserne blæste de flux; af samtlige tyve
Foer med stiftende Kraft de brandopflammende Vindpust,
Snart for at fortne den Flittiges Værk, snart blæste de sagte,
Alt som det tyktes Hephaistos for godt til Arbeidets Fremme.
Først uforgængeligt Kobber og Tin han kasted paa Ilden,
Kasted saa Sølv og kosteligt Guld, og da dette var færdigt,
Fast i Blokken sin Ambolt han slog, og tog i sin høire
Haand den vældige Hammer, og greb med Keiten sin Ildtang.

Først og fremmest han smedded et Skjold baade stort og forsvarligt,
Kunstig han bilded det ud; af tre Lag Malm han om Krindsen
Slog en skinnende Rand, og med Sølv beklædte han Remmen.
Selv derimod var Skjoldet af fem Lag Malm, og paa Pladen
Smedded Hephaistos med synderlig Kløgt det kunstigste Arbeid.
Der afbilded han Jorden, den hvælvede Himmel og Havet,
Der den utrættelig ilende Sol, Fuldmaanen og alle
Tindrende Stjerner, som sidder i Krands paa Himmelen vide.
Der var Pleiader at see, Hyader, Orion den stærke,
Der var Bjørnen, som Himmelens Vogn man ogsaa benævner,
Hist den dreier sig om, og fæster sit Blik mod Orion.
Det er den eneste Stjerne, som ei i Okeanos bades.
Videre bilded han smukt to velbefolkede Stæder,
Og i den ene var Bryllup og lystige Gilder paafærde.
Brudene førtes af Kammerset ud, ved skinnende Fakler
Hen gjennem Byen de drog, høit tonede Bryllupsqvadet.
Knøsene sprang i svingende Dands under Fløiters og Lyrers
Skingrende Spil og Klang, mens Qvinder i Husenes Døre
Stod og betragted den livlige Færd med største Forundring.
Ogsaa der holdtes paa Torvet et Thing. Folk stimlede sammen;
Kiv havde reist sig; en Mand var i Strid med en Anden, og Sagen
Gjaldt en Mandebodsgjæld; den Ene forsikkred for Folket,
Gjelden var klaret, den Anden benægtede Bodens Betaling.
Begge forlangte de Sagen tildoms, og Vidnerne afhørt,
Og, som det gaaer, holdt Somme med hiin, og Andre med denne.
Stimlen blev styret til Skik af Heroldeme. Oldingeraadet
Sad paa glattilhuggede Steen i den hellige Rundkreds;
Stave de holdt udi Haand, som Folkeheroldeme bære,
Stode saa frem, og En efter Anden i Sagen de dømte.
To Talenter i Guld laae midt i Kredsen paa Thinget,
Lønnen for den, som redest og bedst sin Kjendelse afgav.
Rundt om den anden afbildede Bye to Skarer af Krigsfolk
Straaled i Rustningens Malm. Beleirerne bøde dem vælge,
Enten at see deres yndige Stad i Gruus, eller skifte
Alt hvad i Byen der fandtes af Gods, og give dem Hælvten.
Dette forkasted de plat, og i Løn de sig rusted til Baghold;
Qvinder, umyndige Børn og høibedagede Gubber
Rundt til Bevogtning paa Murene stod; i Felten de Unge

Rykked, af Ares til Kamp blev de ført', og af Pallas Athene;
Begge var danned' af Guld, af Guld var de Klæder, de bare,
Begge bevæbnede smukt, og store, de vare jo Guder,
Tydelig kunde de kjendes, men smaat var det samtlige Mandskab.
Men da de naaede den Plads, som tyktes dem tjenligst til Baghold,
Tæt ved en Aae, hvor alskens Qvæg blev drevet til Vanding,
Leired de der sig i Løn, med funklende Rustning bedækte.
Fjernt fra den øvrige Hær to Speidere sade paa Udkig,
Lurende vented de der at faae Syn paa Faar eller Hornqvæg.
Snart lod Hjorder sig see; to Hyrder, som lakkede bag dem,
Blæste for Morskab paa Rør, om Ufred drømte de ikke.
Knap blev Qvæget de vaer, før de styrtede frem, og i Skynding
Raned de bort baade Drifter af Køer og herlige Flokke
Sneehvide Lam; Qvægdriverne selv, dem tog de af Dage.
Da nu de fiendtlige Mænd, som var leirede udenfor Staden,
Mærked den Støi, som ved Qvæget var vakt, da sprang de paa Stridskarm
Op, og afsted i flyvende Fart; snart naaede de Stedet,
Stilled sig op, og kæmped en Kamp ved Bredden af Aaen,
Huggende løs paa hinanden med malmbevæbnede Landser.
Svart huserede Tvedragt og Larm, og den grusomme Dødsmøe,
Rødnet af Krigeres Blod var Kaaben, som hang over Skuldren,
Hist en gispende Qvæstet hun greb, her greb hun en Saarløs,
Tog saa ved Foden en Falden, og slæbte ham hen gjennem Tumlen.
Levende Mennesker lig de færdedes vildt, og i Kampen
Rev de hinanden af Haand de Liig, som var faldne paa Valen.
  Derpaa han bilded en Mark, baade jevn og af ypperligt Jordsmon,
Bred og tregange pløiet; der kjørte mangfoldige Bønder
Hen over Vang deres Plov, snart frem, snart atter tilbage.
Hvergang de saa havde vendt, og de naaede det yderste Markskjel,
Kom der en Mand, som ihænde dem gav et Kruus med en liflig
Qvægende Viin; saa vendte de om, og hver i sin Fure
Kjørte de rask til den modsatte Kant af den klimpede Brakmark.
Mulden i Sporet var sort, livagtig som pløiede Jorde,
Skjøndt den var bildet i Guld, et høist vidunderligt Kunstværk.
  Videre bilded med Kunst han en rig dybtbølgende Kornmark.
Høstfolk meiede Sæd med hvæssede Segler ihænde;
Her efter Skaaret til Jord sank Straaene, Haandfuld paa Haandfuld,
Hist gik Karle, som bandt dem i Neeg med snoede Halmbaand.

Tre Neegbindere færdedes flinkt; bag Meierne gik der
Drenge, som sankede flittigen op, og med Favnene fulde
Bare de Kornet til hine; men taus stod Eieren blandt dem,
Tæt ved Negene, støttet til Stav, heel glad i sit Hjerte.
Under en Eeg, et Stykke derfra, blev lavet et Maaltid,
Hvortil var slagtet et Nød, af Svendene, medens at Qvindfolk
Drysfed paa Kjødet det hvideste Meel til Karlenes Davre.
Dernæst en Viingaard han bilded med bugnende Ranker og prægtig,
Heelt af det pureste Guld, men Druerne selv vare sorte.
Rankerne vandt sig om Stænger af Sølv fra Ende til anden;
Rundt om løb der en Grøft af Staal, og derom et Gjerde,
Som var af Tin; til Viingaarden op en eneste Fodstie
Randt, ad hvilken i Høsten man drog, for Druer at samle.
Gutter og blomstrende Piger i Flok, uskyldige, muntre,
Bare den liflige Frugt i flettede Vidiekurve.
Midt i Skaren en liden Smaadreng paa den klingende Lyre
Spillede smukt, med sin barnlige Røst den deilige Festsang
Linos han qvad, og til Strengenes Klang de Øvrige dandsed
Under den lystigste Jubel og Sang med hoppende Fødder.
Videre bilded med Kunst han en Drift langhornede Oxer,
Somme var gjort' af det rødeste Guld, af Tin var de Andre.
Bøgende styrted af Stalden de ud, paa Vangen at græsse
Langs en rislende Bæk, hvis Bred med Siv var bevoxet.
Ogsaa var Hyrderne bilded' i Guld, som ginge med Qvæget,
Fire de var, og fulgtes af ni rapfodede Hunde.
Fremmest i Køernes Flok to frygtelig glubende Løver
Greb en brølende Tyr, som fnøs, mens bort de den slæbte;
Hundene piled afsted, og Knøsene rendte bagefter.
Knap fik Løverne flænget itu det mægtige Høveds
Skind, saa slugte de Blod og Indvold. Hyrderne styrted
Efter dem flux, men hidsed omsonst de hurtige Hunde;
Rædde de gjøs tilbage for Løverne, uden at bide,
Nærmed sig vel, og glammede høit, men vege forknytte.
Videre bilded en Vang den høistnavnkundige Lamfod,
Faarene tripped i Dalen omkring saa sølverne hvide,
Trindt om laae der en Stald og en Fold og tækkede Hytter.
Endelig bilded Hephaistos med spillende Farver en Runddands
Hiin livagtigen lig, som tilforn i det mægtige Knossos

Daidalos ordned med Kunst for den haarfagre Viv Ariadne.
Blomstrende Gutter i Hob med rige livsalige Piger
Svang sig i kredsende Dands, og holdt hinanden om Haandled.
Pigernes Dragt var af fineste Liin, men Gutterne Kjortler
Bar af prunkende Stof, og glindsende fast som en Olie.
Deilige Krandse var Pigernes Pryd, men ved Gutternes Hofte
Hang der en Daggert af Guld, som dingled i sølverne Remme.
Snart med øvede Fødder de hopped, og svang sig i Rundkreds,
Som naar en Pottemager, der sætter sig ned til sin Gjerning,
Tager i Hjulet et Tag, for at see, om det ogsaa vil løbe;
Snart i Rækker fordeelte de hoppede frem mod hinanden.
Rundtom stod der en Sværm og saae til, de yndige Dandse
Mored dem ret; en guddommelig Skjald med Lyren i Hænde
Sang til sit klingende Spil, og to Krumspringere blandt dem
Sloge med Færdighed Hjul, saa saare sin Sang han begyndte.
Ogsaa den mægtige Flod Okeanos bilded Hephaistos
Heelt omkring den yderste Rand af det herlige Rundskjold.
Aldrig saasnart var det store, forsvarlige Skjold blevet færdigt,
Førend han smedded et Pandser, meer blankt end en lysende Lue,
Dertil en Hjelm, heel tung, som pasede Helten om Tinding,
Smuk og af prunkende Arbeid, dens Bust var virket af Guldtraad,
Og af det stæreste Tin han tilsidst Beenskinnerne smedded.
Som nu det Hele var færdigt, da tog den navnkundige Lamfod
Alt i sin Favn, og lagde det ned for Achilles's Moder,
Og som en Falk hun foer fra Olymps sneedækkede Tinder,
Bærende bort fra Hephaistos's Boe den straalende Rustning.

Nittende Sang.

Vredens Forsonelse.

Dagningen steg i sit Safransslør af Okeanos' Vande,
Lyset at bringe hver dødelig Mand og udødelig Guddom,
Just som Thetis til Skibene kom med Hephaistos's Gaver.
Hulkende lydt, paa Jord henstrakt ved Patroklos's Baare
Traf hun sin Søn; Stalbrødrenes Kreds sad leiret omkring ham,
Jamrende svart; da treen hun iblandt dem, den bolde Gudinde,
Trykkede fast hans Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Elskede Søn! min Achilles! ham der, ham lade vi hvile,
Tynger end Sorgen os svart, han faldt efter Gudernes Villie.
Tag hvad Hephaistos dig gav, en skjøn og ypperlig Rustning!
Aldrig har dødelig Mand en slig om Skuldrene baaret.
Saaledes talte Gudinden, og ned hun Rustningen lagde
Foran Achilles, da klirrede høit de straalende Vaaben.
Rædsel betog Myrmidonernes Mænd, sig Ingen fordristed,
Did at vende sit Blik for Grue, men jo mere Peleiden
Stirred derpaa, desmeer optændtes hans Harm, og hans Øine
Gnistrede vildt under Laag, ret ligesom glimtende Lynild.
Froe han løfted i Haand den glimrende Gave fra Guden,
Gotted sit Syn og sin Hu, ved den Herlighed ret at betragte,
Og med bevingede Ord han talede saa til sin Moder:
Moder! den Rustning mig skjenked en Gud; ja! saadant et Kunstværk

Dannes af Guder alene, men aldrig af dødelig Skabning.
Nu vil jeg Rustningen axle til Strid, men mit Sind er bekymret
Svart for Menoitios' kraftige Søn, at Fluer imedens
Liste sig ind i de gabende Saar, som Malmen har stunget,
Avle mangfoldige Kryb, og fælt vanhelde den Døde,
— Svunden er Livsens Kraft — og hans Liig hensmuldrer forraadnet.
Ham gjensvared Gudinden, den sølverfodede Thetis:
Elskede Søn! lad dette dog ei bekymre dit Hjerte!
Selv vil jeg gjøre mit Bedste, for bort at kyse de lede
Fluer, som gridsk opæde de Mænd, der segned paa Stridsmark.
Ja! om han end blev liggende her, til Aaret er omme,
Bliver dog heel og holden hans Hud, ja smukkere mulig.
Stævn nu til Møde paa Thing Achaiernes Helte tilhobe!
Siig dig fra Naget, du bærer til Mændenes Drot Agamemnon!
Klæd dig saa flux i Pandser til Strid, og rust dig med Kjækhed!
Talt; det husvalende Ord gjød Kraft og Lid i hans Hjerte.
Strax i Patroklos's Næse hun drypped den rødlige Nrktars
Himmelske Saft, for heel og holden hans Hud at bevare.
Langs med Havet ad Strand fremvandrede Helten Achilleus,
Hæved sin tordnende Røst, og vakte Danaernes Kæmper.
Om det saa end var de Folk, der ved Skibene ellers blev hjemme,
Hver en Styrmand, som sidder tilroers, og raader for Kaasen,
Hver en Skaffer ved Flaaden, som Mad udstykked til Hæren,
Alle som En nu drog de til Things, da Peleiden Achilleus
Synlig var bleven paany efter rum Tids Hvile fra Kampfærd.
Hen til Forsamlingen halted afsted to krigsvante Kæmper,
Tydeus's Søn, den freidige Helt, og den Ædling Odysseus,
Begge sig støtted paa Spyd, end bar de martrende Vunder;
Forrest i Kredsen de tog deres Plads, da Thinget de naaede.
Sidst af alle Danaer kom Mændenes Drot Agamemnon,
Piint af et Saar, thi fornys havde Koon, en Søn af Antenor,
Ramt ham i drabelig Dyst med sin malmbevæbnede Landse.
Da nu Achaiernes samtlige Folk sig paa Thing havde sanket,
Stod i Forsamlingen frem fodrappen Achilles, og talte:
Atreus's Søn! fuldbedre for dig som for mig var det visnok,
Havde sig dette begivet den Stund, da med Harm i vort Hjerte
Begge vi ypped en nagende Kiv, grimslagne for Qvinden.
Gid hun heller var dræbt af Artemis' Piil ved min Flaade,

Dengang jeg hærged Lyrnessos, og kaared mig hende til Bytte.
Ei da havde for Fiendernes Haand saamangen Achaier
Fæstet sin Tand i Muld den Tid min Forbittrelse raste,
Hektor og Troernes Mænd til Gammen og Held; men tilvisse
Skal i Achaiernes Folk man rum Tid mindes vort Kivsmaal.
Dog, lad fare hvad fordum er skeet, hvor dybt det end smerter,
Sindet i Bryst vi betvinge, om end det koster os Møie!
Nu har forsand jeg dæmpet min Harm, og ei var det skjelligt,
Vreden at gjemme bestandig i Sind; velan da! saa skynd dig!
Væk til Kampen paany de haarsagre Mænd af Achaia,
At dog engang jeg endnu kan med Troerne mødes, og prøve,
Om de har Lyst til at tøve ved Skibene. Sikkert jeg troer dog,
Mangen vil frydes i Hu, naar til Rast sine Knæe han kan bøie,
Slipper han ellers fra Spydenes Ram i den mordiske Kampfærd.
Saaledes taled Achilles, og høit sig Achaierne fryded,
Da de fornam, han forsaged sin Harm, den kjække Peleide.
Flux til Orde da tog Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Alt fra den Plads, hvor han sad, ei frem i Kredsen han traadte:
Venner! Danaiske Helte! Krigsgudens behjertede Svende!
Lytte man bør til en Taler paa Thing, ham i Ordet at falde,
Skikker sig ei, den Dygtigste selv Ulempe det volder.
Hvo kan høre hans Røst, naar Forsamlingen støier og larmer?
Hvo kan tale? man kommer tilkort, om saa Mælet er klingert.
Nu til Achilles jeg retter mit Ord; I andre Danaer
Lytter med Agt til min Røst, og lægger paa Sind hvad jeg siger!
Alt har mangen en Gang Achaierne dette mig paasagt,
Lydt har de lastet min Færd, og min var Skylden dog ikke,
Nei! men Skjebnen og Zeus, og Erinnys, som vandrer i Natmulm,
Dem det var, som paa Thinge mig hidsed til rasende Jilsind,
Alt paa den Dag, jeg Achilles fraraned hans hædrende Kampløn.
Dog, hvad skulde jeg gjøre? for Alt jo raader en Guddom.
D a a r s k a b, en Datter af Zeus, ærværdig, men rædsom tillige,
Frister Enhver; hendes Fod er spæd, og aldrig hun fæster
Nede paa Jorden sit Fjed, men paa Menneskens Hoved hun træder,
Mændenes Slægt til Fordærv, og alt har Mange hun hildet.
Ja! selv Zeus hun engang forblindede, han som i Vælde
Høit over Guder og Mennesker staaer, selv ham dog bedaared
Here ved lumskelig Svig, hvorvel hun kuns er en Qvinde.

Det var den Dag, Alkmene til Verden en Søn skulde føde,
Helten den stærke Herakles, bag Thebes forsvarlige Mure.
Stoltelig taled han saa blandt alle de salige Guder:
Hører mig, samtlige Guder! og hører mig alle Gudinder!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde:
Vider! Forløsningsgudinden Eileithyia bringer et Svendbarn
Frem idag, en vordende Drot over Folket i Omegn,
Barn af Heltenes Slægt, hvis Æt af mit Blod er runden.
Ordet da tog, skalkagtig i Hu, den værdige Here:
Tant skal vorde dit Ord, og ei fuldkommes dit Udsagn.
Dog velan! Olympiske Zeus! tilsværg med en vægtig
Eed mig forvist, at med Tiden en Drot over Folket i Omegn
Drengen skal vorde, som vikler idag sig af Skjød paa en Qvinde,
Barn af Heltenes Slægt, hvis Æt af dit Blod er runden.
Saa hun taled, og Zeus, som ei fornam hendes Skalkhed,
Svor den hellige Eed, dog høiligen blev han bedaaret.
Here sig svang fra den kneisende Tind af Olympen, og snarlig
Til det Achaiske Argos hun kom; der boede den bolde
Hustrue til Sthenelos, Perseus's Søn, og om hende hun vidste,
At under Hjertet hun bar paa syvende Maaned et Svendbarn.
Fosteret, ei fuldbaaret endnu, drog Here for Lyset,
Sinked Alkmenes Forløsning, og fjerned Eileithyer alle.
Selv hun Tidenden meldte til Zeus, og talte saalunde:
Zeus! lynslyngende Fader! et Ord vil paa Sind jeg dig lægge
Helten er fød allerede, Argeiernes vordende Herre,
Sthenelos' Søn, Eurystheus ved Navn, af Persidernes Stamme,
Altsaa din Ætling, ei slet til Argeiernes Drot han sig egner.
Talt; men dybt i Hjertet ham slog den bitterste Vrede,
Daarskabsgudinden han flux i Hovedets glindsende Lokker
Greb, heel bister i Hu, og dyrt besvor han, at Daarskab,
Hun, som lokker Enhver i Fordærv, skulde aldrig herefter
Sætte sin Fod paa Olymp og den stjernebeprydede Himmel,
Og som han talte, han svang hende rundt med sin Haand, og fra Himlen
Ud han brat hende smed, snart naaede hun Menneskens Færdsel.
Altid hun randt ham ihu, saa han sukkede, hvergang han skued,
Hvilket forsmædeligt Slid hans Søn for Eurystheus døied.
Ligedan gik det med mig; naar den hjelmomstraalede Hektor
Styrted Argeierne ned for Fode ved Skibenes Bagstavn,

Randt mig bestandig den Daarskab ihu, jeg havde bedrevet.
Dog, da jeg feilede svart, og Zeus betog mig Forstanden,
Vil jeg igjen forsone, vil rigelig gjøre dig fyldest.
Op da, Peleide, til Kamp! og skynd paa det øvrige Mandskab!
Rede jeg er, at give dig strax de Gaver tilhobe,
Konning Odysseus dig loved igaar, da i Telt han dig gjæsted,
Dog har du Lyst, saa tøv, skjøndt svart efter Kampen du higer,
Hid fra mit Skib skal Svendene flux dig Gaverne bringe,
For at du selv kan see, at jeg klækkelig Bod dig vil give.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Om du vil yde den lovede Skjenk, som Billighed kræver,
Eller beholde den, staaer til dig selv; men lad os paa Stedet
Tænke paa Kamp! ei bør vi nu her med videre Tale
Spilde vor Tid, thi stort er det Værk, vi end har at øve,
At man paany Achilles kan see blandt de forreste Stridsmænd
Hugge de Troiske Fylkninger ned med sin kobberne Spydstang.
Værer nu Alle paa lignende Viis betænkte paa Kampfærd!
Ham gjensvared Odysses, den snedige Konning, og sagde:
Nei! Achilles! hvor kjæk du end est, gudlignende Kæmpe!
Bør du dog ei Achaiernes Folk paa fastende Hjerte
Føre til Kamp mod Troerne frem, thi ei vil i stakket
Tid den Dyst være stridt, naar Mændenes Fylker hinanden
Først ere komne tillivs, og en Gud indblæser dem Kjækhed.
Thi lad Achaiernes Mænd ved Skibene først sig forfriske
Baade med Mad og Viin, som Kræfter og Mod dem kan give!
Ei kan en Mand, som drager tilfelts uden ringeste Paabid,
Dagen igjennem fra Grye til Qvæld med Fienderne kæmpe;
Om han end nok saa meget besjeles af Lyst til at stride,
Slappes dog Lemmerne lidt efter lidt, og naar Tørsten og Sulten
Lister sig paa ham, da vakle hans Knæe, naar Foden han flytter,
Men naar en Mand er mættet tilgavns med Viin og med Suulmad,
Om han saa end med Fienden skal slaaes fra Morgen til Aften,
Bliver dog freidigt i Barmen hans Mod, og Træthed i Lemmer
Føler han ei, før Alle fra Val sig bort har forføiet.
Derfor velan! lad Folket gaae hjem, og byd dem at holde
Strax deres Davre. Men Gaverne selv skal Kong Agamemnon
Hid lade bringe til Things, at samtlige Mænd af Achaia

Syn for Sagn kan faae, og du selv kan qvæges i Hjertet.
Frem skal i Kredsen han staae, og edelig skal han forsikkre,
At hendes Leie han aldrig besteg, eller leged med hende,
Som det er Menneskens Viis, alt mellem en Mand og en Qvinde.
Men i dit Bryst, Achilles! bør Hjertet nu være forsonet,
Og til Forlig bør der staae i hans Telt et kosteligt Gilde,
At i den Skjel, som times dig bør, slet Intet skal mangle!
Atreus's Søn! meer billig i Hu mod Andre herefter
Vorde du vil; uskjelligt forsand er det ei, at en Konge
Soner tilfulde den Mand, som selv han først har fornærmet.
Ham tiltaled igjen Krigsfolkenes Drot Agamemnon:
Søn af Laertes! det var mig en Fryd, at høre din Tale,
Skjelligen nævnte du Alt, og satte det klart fra hinanden.
Villig jeg sværger den æskede Eed, som Hjertet mig byder,
Og ved Beskjermelsens Gud, ei sværger jeg falsk; men Achilleus
Tøve dog først et Korn, skjøndt svart efter Kampen han higer.
Tøver tillige, forsamlede Mænd! til Gaverne alle
Komme herhid fra mit Telt, og vi slutte den trofaste Eedspagt!
Men til dig selv jeg haver et Hverv, som jeg byder dig røgte:
Vælg af Achaiernes Ungdom en Flok af de ypperste Svende!
Lad dem paastand fra mit Skib hidbringe de Gaver tilhobe,
Som vi har lovet Achilles igaar, og Qvinderne hente!
Men fra Danaernes Leir skal Talthybios flux os et Vildsviin
Skaffe herhid, til Zeus og til Solen vi ville det slagte.
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot, Agamemnon!
Vist langt bedre det var, om en anden og mere beleilig
Tid I valgte til dette, naar Frist os undes fra Striden,
Og naar i Barmen mit Mod ei higer saa svart efter Kampgang.
Strøet er Marken med Liig af myrdede Kæmper, dem Hektor,
Priamos' Søn, har fældet, da Zeus ham Æren forleneð,
Og til et Maaltid I raader endda! langt heller forsanden
Vilde jeg byde Danaernes Mænd i Felten at drage
Uden al Mad eller Drikke, og først naar Solen er dalet,
Tænke paa rundelig Nadver i Leir, naar Skammen er hevnet.
Før i det mindste skal ei den ringeste Bid eller Draabe
Gjennem mit Svælg nedsynke, da Døden min Ven mig berøved,
Han, som nu hist i mit Telt, af det flængende Kobber forreven,

Ligger med Ansigtet vendt mod Dør, mens Kæmperne rundtom
Jamre sig lydt; thi ligger nu hiint mig ikke paa Hjerte,
Nei! men Drab og Blod, og Krigernes rædsomme Dødssuk.
Ham gjensvared Odysses, den snedige Konning, og sagde:
Peleus's Søn, Achilles! du tappreste Helt blandt Achaier!
Kjekkere er du end jeg, og en god Deel bedre du bruger
Landsen; i Kløgt derimod tør jeg nok mig kalde din Mester,
Deels er af Aar jeg ældre, og deels er jeg mere forfaren.
Derfor du bære det over dit Sind, i mit Raad dig at føie!
Lang Tid varer det ei, før Mændene mættes af Striden;
Selv om Malmen til Jord nedhug mangfoldige Halmstraae,
Snart er dog Høsten forbi, naar Zeus sin Vægt lader synke,
Han som er øverste Raader for Krig mellem Menneskens Sønner.
Ei med Bugen Achaiernes Folk bør bejamre de Døde;
Ikke der rinder en eneste Dag, at jo mangen en Landsmand
Mister sit Liv, naar skulde da Frist i Bejamringen undes?
Vel er det skjelligt, at jorde den Mand, som faldt, og begræde
Dagen igjennem hans Død, dog uden at blødnes i Hjertet,
Men det er ligesaa skjelligt, at Mænd, hvis Liv i den vilde
Kamp blev sparet, sig styrke med Mad og Viin, at desbedre
Uden den ringeste Rast med fiendtlige Mænd vi kan stride,
Trindt med den hærdede Malm ompandsrede. Derfor bør Ingen
Længer forsinke sig her, og vente paa anden Befaling.
Saa er mit Bud, og Vee over Hver, som bliver tilbage
Hist ved Argeiernes Skibe! nei! kjækt vil vi Alle tilhobe
Yppe den strappeste Strid med de hestebetvingende Troer.
Talt; og til Følgeskab valgte han flux den herlige Nestors
Sønner med samt Melanippos, Meriones, Thoas og Kreions
Modige Søn Lykomedes, og Meges, hvis Fader var Phyleus.
Skyndelig drog de paa Vei til den mægtige Kong Agamemnons
Telt, og hurtig som Ordet var talt, var Sagen iværksat.
Syv Trefødder af Konningens Telt de tog efter Løftet,
Veddeløbsgangere tolv, og en Snees blankskinnende Kjedler,
Førte saa syv i qvindelig Dont heel kyndige Piger
Med sig; den væne Briseis var selv den ottende blandt dem.
Guldet til ti Talenters Beløb afveied Odysseus,
Gik saa foran, og Gutterne bag, som Gaverne bare,
Midt i Kredsen de lagde dem ned; da stod Agamemnon

Frem, og Talthybios flux, en Mand med en Røst som en Guddom,
Traadte for Konningen hen, fremledende Ornen med Haanden.
Atreus's Søn uddrog nu paastand med Haanden en Daggert,
Som ved hans Hofte bestandigen hang ved den mægtige Sværdbalg;
Børster af Ornen med denne han skar, og med oprakte Hænder
Bad han til Zeus. Argeiernes Mænd blev siddende rundtom
Tause med Andagt og Skik at lytte til Konningens Tale.
Bedende talte han saa med Øiet mod Himmelen vide:
Zeus, den øverste mægtigste Gud, først være mit Vidne!
Jorden og Solen, og Skrækkens Gudinder, som dybt under Mulde
Straffe hvert Menneskets Barn, som svor i Livet en Meeneed,
Værer mig Vidner, at aldrig min Haand har rørt ved Briseis,
Aldrig hun laae i min Favn, eller brugtes til nogen Bestilling,
Men i mit Telt uplettet og reen forblev hun bestandig.
Sværger jeg falsk, da lade mig Guderne times den Jammer,
Hvormed de slaae Enhver, som forseer sig imod dem ved Meeneed.
Talt; med den grusomme Kniv skar Vildbassens Strube han over.
Flux med slyngende Kast Talthybios smed den i Havets
Svælgende Dyb til Æde for Fiskene. Hurtig Achilleus
Reiste sig op, og talede saa til Argeiernes Krigsmænd:
Zeus, Alfader! med svar Forblindelse daarer du Manden!
Ellers Atreiden forvist ei havde mit inderste Hjerte
Bragt i det heftigste Oprør, og aldrig han havde mig Qvinden
Ranet med Vold og urimelig Trods; men Fader Kronion
Vilde forvist, at mangen Achaier sit Liv skulde miste.
Ganger til Davre nu hen, at vi snart kan rykke til Angreb!
Saaledes talte Peleiden, og hæved den raske Forsamling.
Mændene spredte sig ad, og begav sig hver til sit Fartøi;
Men Myrmidonernes Folk tog ivrigen fat paa de skjønne
Gaver, og hen til Achilles's Skib de bragte dem alle,
Lagde dem ned i Teltet, og Qvinderne fik de til Sæde,
Medens til Flokken med Gangerne løb de herlige Svende.
Men da Briseis, saa skjøn som den gyldene Viv Aphrodite,
Saae for sit Øie Patroklos, forreven af hvæssede Malmspær,
Styrted med Hulken hun over hans Liig, og kradsed med Haanden
Baade sin Barm og fyldige Hals, og sit deilige Ansigt,
Grædende talte den Viv, Gudinders livagtige Billed:
Ak! Patroklos, du hulde, mig Stakkel saa inderlig kjære!

Dengang jeg sidst dig forlod, da leved du end her i Teltet,
Og ved min Gjenkomst jeg finder dig død, du Høvding for Krigsfolk!
Saaledes Jammer paa Jammer evindelig times mig Arme.
Manden, som fik mig til Viv af min Fader og værdige Moder,
Faldt i Kamp for vor Bye, selv saae jeg ham myrdet af Malmspær.
Tre sambyrdige Brødre, een Moder til Verden os fødte,
Misted jeg ogsaa, en ynkelig Død de Kjære sig hented;
Men da den rappe Pelcide ihjel havde slaget min Husbond
Mynes, og plyndret hans Stad, da taalte du aldrig at see mig
Græde, men sagde saa tit, at Helten Achilles til Hustrue
Vilde mig faare; til Phthia du hjem mig paa Skib vilde føre,
Og ved mit Bryllup en glimrende Fest Myrmidonerne give;
Derfor begræder jeg bittert din Død, huldsalige Trøster!
Saa hun taled med Graad, og Qvinderne jamred tilhobe,
Græd, som det lod, for Patroklos, i Grunden for egen Bekymring.
Trindt om Achilles imens stod Folkenes Drotter, og bønlig
Bad de ham holde sin Davre, men sukkende gav han dem Afslag:
Venner! jeg beder, saasandt I har Lyst at føie mit Ønske,
Byder mig ei, at qvæge mit Sind med Mad eller Drikke,
Svar er den Sorg, som piner min Sjel; til Solen er nede,
Tøve jeg vil, og tænker endda standhaftig at tee mig.
Talt; og de øvrige Drotter han bød, sig bort at forføie;
Ikkun de to Atreider og Konning Odysses tilbage
Blev med Idomeneus, Nestor og Phoinix, den aldrende Vognhelt.
Lindre de vilde hans Sorg, men Lindring hans Hjerte fornam ei,
Før i den blodige Kamps høitgabende Svælg han sig styrted,
Idelig randt hans Ven ham ihu, og med Jamren han udbrød:
Ak! usalige, kjæreste Ven! i forrige Dage
Satte du selv i Teltet os frem den qvægende Davre,
Heel ufortrøden og rap, naar Achaiernes Sønner i Marken
Drog til den blodige Kamp med de hestebetvingende Troer,
Ak! nu ligger du der, og er dræbt; nu føler mit Hjerte
Lede til Mad og Drikke, som staaer i Teltet derinde,
Dig jeg jo savner; ak! beestere Qval ei kunde mig times,
Ei om jeg spurgte det Bud, at min Fader var kommen af Dage,
Han som nu græder i Phthia forvist sine modige Taarer,
For han maa savne sin Søn, som her i fremmede Lande
For en afskyelig Qvinde, for Helena, feider med Troer;

Eller min elskede Søn Neoptolemos, skjøn som en Guddom,
Han som nu fostres paa Skyros, om ellers han end er ilive;
Lige til nys var bestandig det Haab saa fast i mit Hjerte,
At i det Troiske Land kun jeg mit Liv skulde lade
Fjernt fra det hestrige Argos, men du hjemdrage til Phthia,
Hente paa Skyros min elskede Søn med det tjærede Fartøi,
Tage ham med over Bølgen, og al min Eie ham vise,
Baade min kneisende Borg og mit Gods, mine Terner og Svende;
O thi det bæres mig for, at min Fader er død allerede,
Eller dog vist, affældig af Sorg og Aarenes Byrde,
Slæber sit Liv heel uselig hen, og venter forgræmmet
Daglig at høre det rædsomme Bud, som melder min Henfart.
Saa han talte med Taarer, og Drotterne sukked tilhobe;
Alt hvad i Hjemmet tilbage de lod, nu randt dem i Minde.
Men da Kronion de Jamrende saae, da følte han Medynk,
Og med bevingede Ord han talede saa til Athene:
Elskede Datter! du svigter jo reent hiin kraftige Kæmpe!
Rinder Achilles da virkelig ei dig længer i Tanke?
See! han sidder nu hist ved de stavnfremstikkende Skibe,
Hoit for sin elskede Ven han jamrer sig; alle de Andre
Drage til Davre, men han vil ei nyde den ringeste Føde.
Gak da til Helten, og gyd i hans Bryst den liflige Nektars
Saft, og den himmelske Spise, at Sult ham ei skal betage!
Talt; og Athene han vakte, som alt var rede forinden.
Snar som en skrigende Ørn paa bredtudspilede Vinger
Svæved fra Himlen hun ned gjennem Luften. Achaiernes Sønner
Rusted i Leiren sig flinkt til Strid, og Nektar Gudinden
Gjød i Achilles's Bryst og den liflige himmelske Spise,
For at den piinlige Sult ei Knæernes Kraft skulde slappe.
Flux til Faderens herlige Borg hjemvendte Gudinden,
Medens Achaierne strømmede bort fra de hurtige Skibe.
Ret som naar Sneen fra Zeus udflyver i mylrende Flogger,
Iiskold, pidsket afsted af den luftopklarende Nordvind,
Saaledes stimled fra Skibene bort i mylrende Mængde
Hjelme, som funkled med straalende Glands, og buklede Skjolde,
Pandsre med dygtige Plader, og asktræeskæftede Landser.
Glandsen mod Himmelen steg, da smilede Marken saa vide
Alt af den lynende Malm, og Drønet af Krigernes Fodtrin

Dundrede høit, mens blandt sine Mænd Achilles sig rusted;
Bister i Hu han gnidsled med Tænderne; begge hans Øine
Gnistrede vildt som blussende Ild; forsmædelig Smerte
Trængte sig dybt i hans Sjel, og af Harm mod Troerne fnøs han,
Medens han axled de Vaaben, Hephaistos med Kunst havde smeddet.
Først og fremmest han lagde de deilige Skinner om Smalbeen,
Tæt om Anklerne slutted de fast med sølverne Spænder;
Videre spændte han trindt om Bryst det prægtige Pandser,
Kasted dernæst over Axel det sølvbenaglede Malmsværd,
Tog saa paa Armen sit Skjold, som baade var stort og forsvarligt,
Dertil som Maanen saa blankt det straalede vidt i det Fjerne.
Ret som det lysende Skin af en Ild, som høit paa en Fjeldtind
Brænder i Hyrdernes eensomme Stald, kan sees af Søfolk
Ude paa Bølgerne fjernt, naar med Magt de drives af Stormen
Bort fra det elskede Hjem paa det fiskbesvømmede Havdyb,
Saaledes steg gjennem Luften et Lys fra den kjække Peleides
Deilige kunstforarbeidede Skjold; saa greb han den tunge
Hjelm, og om Issen den satte; saa klar som en tindrende Stjerne
Funkled den buskede Hjelm, omflagret af prunkende Guldhaar,
Hvilke Hephaistos i tusinde Tal havde virket til Hjelmbusk.
Derpaa i Rustningens Plader sig prøvede Helten Achilleus,
Om de var Kroppen tilmaade, saa Lemmerne kunde sig røre,
Pladerne vare som Vinger, de løftede Folkenes Hyrde.
Derpaa han trak af Hylsteret ud den fædrene Landse,
Tung, forsvarlig og lang, slet Ingen af alle Danaer
Kunde den magte; Achilles alene forstod at handtere
Landsen af Pelions Ask, af Cheiron foræret hans Fader,
Fældet paa Pelions Top til Ulivssaar for de Tappre.
Alkimos hjalp imedens Automedon; ivrig de lagde
Kobblet om Gangernes Hals, og spændte de prægtige Remme,
Gav dem saa Bidslet i Mund, trak Tømmen tilbage, og bandt den
Stramt til den holdige Karm: i Haanden sin funkende Svøbe
Greb Automedon flux, med et Sæt var han oppe paa Vognen,
Og da Peleiden var væbnet til Kamp, besteg han sin Stridskarm;
Ret som den straalende Sol han skinned i Rustningens Plader,
Hæved sin tordnende Røst, og raabte til Faderens Heste:

Xanthos og Balios! I navnkundige Føl af Podarge!
Glemmer nu ei som sidst, at føre fra Val Eders Herre

Hjem i Behold til Achaiernes Leir, naar Kampen er udstridt!
Lader ham ei som Patroklos paa Val aflivet tilbage!
Derpaa til Svar ham gav den flyvende Hest under Aaget
Xanthos, og bøied sit Hoved mod Jord, saa den yppige Manke
Heelt gled ud over Kobbelets Ring, og rørte ved Gulvet,
Mæle den fik af Gudinden, den liliearmede Here:
Hjem i Behold skal vi bringe dig end, du stærke Peleide!
Alt dog stunder det stærkt ad din Død; vor Skyld er det ikke,
Skyldig er kuns den vældige Gud og den mægtige Skjebne.
Heller ei har vi, det veed jeg forvist, ved Nølen og Dorskhed
Voldt, at de Troiske Mænd afdrog Patroklos hans Rustning;
Nei! men den mægtige Gud, som er fød af den haarfagre Leto,
Dræbte ham forrest i Slaget, og Æren forlened han Hektor.
Vi kan jo løbe saa fage, som Vestvindens Pust, der skal være
Rappest af Alt i Verden, men dig er den Skjebne berammet,
At du skal fældes i drabelig Dyst af en Mand og en Guddom.
Saa lød Gangerens Ord, og Erinnyer røved den Mælet.
Dragende tungt et Suk udbrød fodrappen Achilleus:
Xanthos! hvi spaaer du min Død? Bebudelsen kan du dig spare;
Selv tilfulde jeg veed, at fjernt fra min Fader og Moder
Døden skal times mig her, men endda jeg helmer dog ikke,
Før jeg har Troerne tumlet, saa Lyst til Kampen forgaaer dem.
Talt, og forrest med Raab fremjog han de stampende Heste.

Tyvende Sang.

Gudernes Kamp.

Saaledes rusted Achaiernes Folk sig hist ved de krumme
Skibe til Strid, i Forening med dig, kampgridske Peleide!
Medens den Troiske Hær stod væbnet ved Bakken paa Sletten.
Zeus befaled nu Themis til Raad hver Guddom at stævne
Høit fra det kløftede Bjerg Olympos's Tind; til dem Alle
Iilsomt hun gik, og møde dem bød for Zeus i hans Høisal.
Ingen af Flodernes Guder, undtagen Okeanos, svigted,
Eller af Nymphernes Slægt, som boe i de deilige Lunde,
Eller i Flodernes Kilder og urtebevoxede Dale.
Altsom i Borgen de mødte hos Zeus, hiin Skyernes Herre,
Tog tilhobe de Plads i den straalende Hal, som Hephaistos
Selv havde bygget med synderlig Kløgt til Fader Kronion.
Saaledes sad de hos Zeus forsamlede. Ogsaa Poseidon
Mødte paa Kald, fra Havet han kom, men efter de Andre,
Satte sig ned udi Kreds, og frittede Zeus's Beslutning:
Zeus! lynslyngende Drot! hvi stævned du Guder til Møde?
Har med Achaier og Troer maaskee du Noget isinde,
Hvilke nu snart den hedeste Dyst med hinanden vil friste?
Ham Skysamleren Zeus paastand gjensvared, og sagde:
Ja! Jordryster! forsand, du har gjettet mit Hjertes Beslutning,
Hvi jeg har kaldt Eder hid; jeg ændser dem, selv naar de dræbes.

Selv vil imens jeg tage min Plads paa en Aas af Olympen,
Kaste paa Striden mit Blik, og frydes derved; men I Andre
Drager afsted til Mændenes Færd, til Achaier og Troer!
Ganske som selv I finde for godt, kan Hjelp I dem yde,
Thi naar alene Peleiden er med i Kampen mod Troer,
Flygte de brat for den stormende Helt, uden ringeste Modstand.
Blot ved at see ham, de rysted af Skræk i forrige Tider,
Nu derimod, da saa svart for sin myrdede Ven han er opbragt,
Troer jeg, at Muren han styrter i Gruus trods Skjebnens Forføining.
Saaledes talte Kronion, og ypped ustandselig Kampfærd.
Guderne ginge til Strid, men i to forskjellige Formaal,
Here med Pallas Athene til Skibenes Krinds sig forføied,
Did begav sig tillige den Jordomslynger Poseidon,
Did gik ogsaa Velsignelsens Gud, den kløgtige Hermes;
Dem ledsaged Hephaistos, som stolt af umaadelig Styrke
Humped afsted, de vanføre Been sig bevæged med Møie.
Men til det Troiske Folk gik Ares med blinkende Malmhjelm.
Phoibos med langtnedrullende Haar og hans pilsroe Søster,
Xanthos og Leto med samt den smilende Viv Aphrodite.
Medens at Guderne end vare fjernt fra Mændenes Skarer,
Jublede stolt Achaiernes Folk, da Peleiden Achilleus
Synlig var bleven paany efter rum Tids Hvile fra Kampfærd,
Men en forfærdelig Skræk sig sneg gjennem Troernes Lemmer!
Rædde de blev ved at see, hvor kjækt den rappe Peleide
Straaled i Rustningens Malm, heel lig den mordiske Krigsgud.
Men da de salige Guder til Mændenes Stimmel var komne,
Reiste med Kraft sig den hidsige Kiv; høit hæved Athene
Snart ved den kastede Grav sin Røst, tæt udenfor Muren,
Snart ved den buldrende Strand med gjaldende Stemme hun raabte,
Medens at Ares, saa vild som Stormen fra sortnende Regnsky,
Kaldte med Brøl paa Troernes Mænd, snart oppe fra Borgen,
Snart ved Simois' Bred, hvor han løb paa Kallikolone.
Saaledes hidsed den evige Slægt de fiendtlige Hære
Sammen til Strid, saa den barskeste Kamp brød løs mellem Begge,
Og med forfærdeligt Brag lod Guders og Menneskers Fader
Tordenen rulle foroven, imens Poseidon forneden
Rystede Jorderig vide og Bjergenes kneisende Toppe.
Rundtom skjælvede brat det kildebesprudlede Idas

Fødder og Pynter, med Ilions Stad og Achaiernes Skibe.
Selv under Jord blev Skyggernes Drot Aidoneus forfærdet,
Sprang med et Skrig fra sin Stol af Grue, om over hans Hoved
Jorderigs Muld kanskee ved Poseidons Stød skulde revne,
Og hans beslumrede herlige Boe, selv for Guder en Rædsel,
Komme tilsyne for Menneskens Æt og de himmelske Guder;
Saadant et Bulder blev hørt, da Guderne traadte til Kampen.
Phoibos Apollon, bevæbnet til Strid med vingede Pile,
Traadte nu frem til en Dyst med den vældige Hersker Poseidon;
Mod Enyalios stod den lysblaaøiede Pallas;
Frem mod Here til Strid den guldpiilskydende Jagtmøe
Artemis stilled sig kjæk, Fjernrammerens piilfroe Søster;
Hermes, den stærke, Velsignelsens Gud, foer frem imod Leto,
Og mod Hephaistos sig stilled den dybthenrullende Flodgud,
Kaldet af Guderne Xanthos, af Mennesker kaldet Skamandros.
Saaledes stormede Guder mod Guder i Kamp, men Achilleus
Higed med ivrigst Begjær, i Stimlen at mødes med Hektor,
Priamos' Søn, til en Dyst; hans Blod han helst vilde give
Ares at lædske sig paa, den urokkelig kæmpende Krigsgud.
Men til at møde Peleiden nu Folkophidseren Phoibos
Eggede Helten Aineias, og gav ham Mod udi Brystet,
Priamos' Søn Lykaon han lignede grandt paa sit Mæle,
Ham livagtigen lig tog Phoibos Apollon til Orde:
Troiske Drot, Aineias! hvad bliver det til med de Trudsler,
Som du saa stolt lod falde blandt Troernes Helte ved Gilde?
Freidigen vilde du træde til Kamp med Peleiden Achilleus.
Ordet saa tog Aineias paastand, og gav ham til Gjensvar:
Priamos' Søn! hvi byder du mig, da Lysten mig fattes,
Saadan en Færd, at mødes til Dyst med den kjække Peleion?
Stred jeg idag med Achilles, forsand ei var det da første
Gang i mit Liv, alt fordum engang han jog mig fra Ida
Bort med sit Spyd, da han stormede løs, for at rane vort Hornqvæg,
Dengang han hærged Lyrnessos og Pedasos; dog i min Qvide
Frelste mig Zeus, som Kraft og smidige Knæer mig skjenked,
Ellers var segnet jeg vist for Achilles's Haand og Athenes,
Foran for Helten hun gik, udbredende Lysning, og bød ham
Myrde for Fode med Spæret af Malm Leleger og Troer.
Derfor lad aldrig en Mand sig fordriste til Kamp med Achilleus!

Altid en Gud jo stander ham nær, som ham skjermer mod Ufærd;
Kaster han Spyd, saa flyver det frem, og aldrig det standser,
Førend det fæstes i Menneskehud. Tilveied en Gud os
Kampvilkaarene eens, ei let skulde Seiren ham vorde,
Ei om han end var heelt af Malm fra Isse til Fodsaal.
Flux gjensvared Apollon, hiin mægtige Søn af Kronion:
Beed i det mindste, du Ædling! en Bøn til de salige Guder!
Ordét jo gaaer, at til Verden dig bar den Viv Aphrodite,
Datter af Zeus, men Achilles er fød af en ringere Guddom,
Zeus er jo Fader til hiin, Havoldingens Barn er den Anden.
Gak ham kjækt tillivs med den hærdede Malm, og for Alting
Lad ham ei skræmme dig bort med knubbede Ord eller Trudsler!
Talt, og umaadelig Kraft indblæste han Krigernes Høvding.
Gjennem de forreste Rækker han skred i sin straalende Rustning,
Men at Anchises's Søn gjennem Stimlen til Kamp med Achilleus
Gik, blev ikke fordulgt for den liliearmede Here,
Guderne kaldte hun til sig paastand, og talte saalunde:
Hører nu Begge mit Ord, Poseidon og Pallas Athene!
Tænker alvorligen efter i Sind, hvad Enden vil blive!
Hist fremskrider Aineias, kampvæbnet i straalende Rustning,
Mødes han vil med Achilles, tilskyndet til Strid af Apollon.
Lader os drive tilbage paastand hiin Søn af Anchises,
Eller lad En af os gaae hen, og skjenke Peleiden
Kjækhed og synderlig Kraft, at det ei ham skorter paa Manddom,
For at han klart kan see, at de mægtigste Guder ham elske,
Men at de Guder tilhobe, som have for Skik at beskjerme
Troernes Folk i Ledingefærd, ere Stakler tilhobe;
Samtlige kom vi jo ned fra Olymp, at mødes ved Slaget
Her, i det Meed, at for Troernes Haand ham ei skulde times
Vanheld idag; i den kommende Tid maa han friste hvad Skjebnen
Spandt ham ved Fødslen i Traad den Stund hans Moder ham fødte.
Dog, naar guddommelig Røst ei kundgjør sligt for Achilleus,
Gruer han vist, om En af de Himmelske træder imod ham,
Farligt for Menneskens Blik er en Guds skinbarlige Aasyn.
Hende til Svar Jordrysteren gav, den stærke Poseidon:
Fnys dog ikke, som var du fra Sands, sligt ikke dig anstaaer!
Mig i det mindste det huer kun slet, at vi, som i Vælde
Høiere staae, vil hidse til Kamp de øvrige Guder.

Nei! lad heller os drage herfra, og etsteds paa en Bakke
Afveis tage vor Plads, lad saa Mændene sørge for Striden.
Dog, hvis Ares begynder en Dyst, eller Phoibos Apollon,
Eller de standse Peleiden, og ei tilstede ham Kampgang,
Da vil vi selv til den hidsige Færd fremstorme paa Stedet.
Flux vil de da, det troer jeg forvist, adsplittes og atter
Tye til Olympen igjen, til de øvrige Guders Forsamling,
Kuede svart af vor kraftige Haand, nødtvungne til Rømning.
Talt; og det vildene Havs sorthaarede Konge dem førte
Hen til Herakles's kneisende Vold, som Pallas Athene
Havde med Troiske Mænd optuet i forrige Dage,
For at han did kunde tye, og for Havuhyret sig bjerge,
Dersom det styrtede frem, og fra Stranden til Sletten fordrev ham.
Der med de øvrige Guder ihob sig leired Poseidon;
Heelt indhylled' om Skulder de sad i den tætteste Taage,
Medens de Andre tog Plads paa Brynet af Kallikolone,
Herlige Phoibos! hos dig, og hos Stadomstyrteren Ares.
Saaledes Guderne sad, baade hisset og her, og paa Anslag
Pønsed de stærkt, men yppe den barsthenstrækkende Kampfærd,
Vilde de nødig; dog Kamp bød Zeus, som sad i det Høie.
Trindt var Sletten besat; af Kæmpers og Gangeres Kobber
Straaled den lyst, og af Krigernes Fied huult gungrede Jorden,
Alltsom de styrtede løs, men to fortrinlige Helte
Treen mod hinanden i Mændenes Kreds, kamphidsige begge,
Manden Aineias, Anchises's Søn, og den Ædling Achilles.
Først Aineias med truende Blik fremtreen; paa hans Hoved
Nikked den vældige Hjelm, sit lethandteerlige Rundskjold
Frem for Brystet han holdt, og svang sin kobberne Spydstang.
Men fra den modsatte Kant foer Peleus's Søn ham imøde,
Ret som en glubende Løve, naar samtlige Mænd fra en Landsbye
Flokkes, at slaae den ihjel; i Førstningen, uden at ændse
Mændene, gaaer den sin Gang, men kaster med Spyd en forvoven
Knøs, da skyder den Ryg, opspilende Gabet, mens Fraaden
Skummer om Tand; vildt snyser i Bryst dens modige Hjerte;
Derpaa med viftende Hale den slaaer sine Sider og Baglaar,
Alt for at hidse sig selv desmeer til et frygteligt Angreb,
Farer saa frem med gnistrende Blik, for enten at myrde
En af de samlede Mænd, eller lade sit Liv udi Stimlen.

Saaledes Helten Achilles, hans Kraft og modige Hjerte
Hidsed ham op til at møde den mandige Søn af Anchises.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Først til Orde da tog den Helt fodrappen Achilleus:
Siig, Aineias! hvi vover du dog saa langt dig fra Mængden
Bort? hvad egged dit Sind til en Dyst med mig at forsøge?
Haaber du enten at keises til Drot for de modige Troer,
Hædret som Priamos høit? dog selv om du vog mig i Kampen,
Gav dog Priamos ei slig glimrende Løn dig ihænde,
Selv har han Sønner, og fast, ei flygtig af Sind er den Gamle.
Eller har Troerne alt afmaalt dig en ypperlig Jordlod,
Herlig til Planter og Sæd, som Eiendomsjord at bedrive,
Dersom du slaaer mig ihjel? dog knap vil dette dig lykkes.
Alt har engang med mit Spyd jeg forjaget dig, skulde jeg mene.
Husker du ei den Dag, da ved Qvæget du vandrede eensomt?
Brat fra Skrænten af Ida paa flyvende Fod jeg fordrev dig,
Ei du voved engang paa din Flugt at see dig tilbage,
Hen til Lyrnessos du flygtede ræd; da stormed jeg Staden,
Zeus og Athene var med mig, og brat jeg lagde den øde,
Qvinder berøved jeg Frihedens Dag, og førte som Fanger
Bort, men du blev frelst af Zeus og de øvrige Guder.
Nu derimod vil de neppe beskjerme dit Liv, som du vistnok
Trøstigen bilder dig ind, thi følg mit Raad, og forføi dig
Atter tilbage til Stimlen, og træd mig ei under Øine,
Inden dig times Fordærv! af Skade maae Tosserne lære.
Ham gjensvared Aineias paastand, og talte saalunde!
Vent dog aldrig, Peleide! at kyse mig bort med et Mundsveir,
Ret som var jeg en Pog! let kunde jeg selv, om mig lysted,
Tale dig til med knubbede Ord eller stiklende Gluffer.
Sikkert hinandens Forældre og Æt gjensidig vi kjende
Gjennem de ældgamle Sagn, som ordes i Folkenes Munde;
Mine du ligesaa lidet har seet, som dine jeg skued,
Men efter Sigende est du en Søn af Ædlingen Peleus,
Fød til Verden af Thetis, den fagerlokkede Havfrue;
Jeg derimod kan forsand den behjertede Høvding Anchises
Stoltelig nævne som Fader, til Moder jeg har Aphrodite.
Græde skal lydt idag for en Søn enten dine Forældre,
Eller og mine, thi fast tør jeg troe, med Peblingetaler

Skilles vi ei fra hinanden idag, eller slippe fra Striden.
Dog, hvis dig lyster om dette Besked, da vil jeg det sige,
At ogsaa du kan kjende min Æt, som er kjendt af saa Mange.
Først blev Dardanos avlet af Zeus, hiin Skyernes Herre;
Han er Dardanias Stifter; den Tid var Ilions Kongstad
End ei bygget paa Sletten til Menneskers Hjem, og man boede
Nede ved Foden endnu af det kildebesprudlede Ida.
Dardanos avled en Søn Erichthonios, Mændenes Konge,
Han var den rigeste Mand, som dengang leved i Verden,
Heste han eied i Mængde, ja tregange tusinde Hopper
Gik i hans Eng, og lystige Føl sig om Mødrene boltred.
Boreas selv optændtes af Lyst til de græssende Hopper,
Skabte sig om til en graaskimlet Hingst, og parred sig med dem.
Tolv udmærkede Føl blev født ved denne Beblanding;
Hvergang de væligen sprang paa de kornfrembringende Marker,
Løbe de hen over Straaenes Ax, og knækked dem ikke,
Ja, naar de væligen sprang paa Havets den mægtige Rygning,
Svævede let over Fladen de hen af de blaalige Vande.
Men Erichthonios avlede Tros, den Troiske Konning,
Tros havde tre fortrinlige Børn: Assarakos, Ilos
Og Ganymedes, livsalig og skjøn som Himmelens Guder;
Han var den fagreste Svend, som var runden af dødelig Herkomst,
Guderne selv ham raned fra Jord, Kronion til Mundskjenk,
Alt for hans Deiligheds Skyld, hos de salige Væsner at leve.
Ilos's Søn var den bolde Laomedon, Mændenes Konge,
Drotten Laomedon avled Tithonos og Priamos, Lampos,
Klytios og Hiketaon, et Skud paa Krigsgudens Stamme.
Kapys, Assarakos' Søn, blev Fader til Helten Anchises,
Jeg er en Søn af Anchises, og Priamos avlede Hektor;
Det er den Æt, og det er det Blod, hvoraf jeg mig roser.
Dog Kronion forøger og mindsker et Menneskes Kjækhed,
Altsom ham tykkes for godt, thi hans er den høieste Vælde.
Dog, lad os ei paa Peblingeviis med forfængelig Tale
Øde vor Tid, da til drabelig Dyst i Kredsen vi stande.
Let hinanden vi gav saa svær en Ladning af Skjeldsord,
At den vel knap kunde rummes ombord i en Hundredæring,
Menneskets Tunge bevæger sig let, og Ord er der nok af,
Viid er den Mark, hvor Talen kan tumle sig frem og tilbage,

Alt hvad dig lyster at sige til mig, kan vække til Gjensvar.
Dog, slet ikke det gjøres behov, at vi her med hinanden
Kives og klamres med haanlige Ord, ret ligesom Qvindfolk,
Som, naar en sindsfortærende Kiv har vakt deres Brede,
Midt ud paa Gaden forfølge hinanden med myldrende Skjeldsord,
Sandhed og Løgn ifleng, thi sligt har Breden i Medfør.
Ei skal fra Manddomsdaad du vende min Hu med et Mundsveir,
Før du med mig har prøvet en Dyst; velan da! saa skynd dig!
Lader os smage paastand hinandens forsvarlige Malmspær.
Saaledes taled Aineias, og drev sin vældige Landse
Mod det forbausende Skjold, saa høit det klirred om Spydsod;
Men med sin senede Arm sit Skjold Achilles fra Livet
Holdt, dog ei uden Grue, han meente, den mægtige Spydstang,
Kastet af Helten Aineias, heel let kunde gaae gjennem Skjoldet,
Han den Daare, som ei i Sind og Hjerte betænkte,
At de fortrinlige Gaver, de salige Guder forære,
Giver ei efter saa let, eller knuses af dødelig Kæmpe.
Heller ei mægtede nu Aineias's vældige Landse
Skjoldet at kløve, thi Guldet den standsede, Guddommens Gave;
Gjennem de to Lag Plader den brød, men tre var tilbage,
Skjoldet den lamme Hephaistos af fem Lag Malm havde smeddet,
Yderst var to af Kobber, af Tin var de inderste tvende,
Eet derimod var af Guld, og af dette hans Landse blev stoppet.
Dernæst Achilles af Haand udslynged sin mægtige Spydstang,
Og med sit Spær han traf Aineias's blankede Rundskjold
Tæt ved den yderste Rand, hvor Kobberets Plade var tyndest
Og med det smekkreste Læder beklædt, men heelt gjennem Malmen
Foer den Peliske Ask, saa Pladerne klirred ved Rammet.
Flux han dukked sig ned, og sit Skjold i Veiret han rakte,
Slagen af Skræk, dog over hans Ryg den hidsige Landse
Fløi, og sig planted i Muld, men det mandbedækkende Rundskjolds
Dobbelte Rand blev knust, og da Spæret forbi ham var faret,
Stod han betagen af Grue, at Spydet saa nær havde ramt ham,
Og en usigelig Qval omtaaged hans Blik; men Achilleus
Trak sit hvæssede Sværd, og styrtede heftig imod ham
Med et forfærdeligt Raab, da greb Aineias en Kampsteen,
Knap to dygtige Karle, som nuomstunder de fødes,
Magte saa vældig en Steen, dog ene han svang den med Lethed.

Vist Aineias med Stenen den vildtfremstormende Kæmpes
Hjelm og Skjold havde ramt, som dog havde frelst ham fra Ufærd,
Vist Achilles med Sværdet ham Ulivssaar havde givet,
Naar ikke Jordomslyngerens Blik betids havde seet det,
Flux til de øvrige Guder sit Ord han vendte saalunde:
  Ha! mit Hjerte betages af Sorg for Helten Aineias;
Fældet af Peleus's Søn ret snart han vandrer til Hades,
Ene fordi han villigen lød Apollons Befaling
Ret som en Taabe, thi Phoibos ham ei vil frelse fra Ufærd.
Hvi skal Manden saa svart for Andres Forbittrelse lide
Uden den ringeste Skyld? mangt velbehageligt Offer
Har han dog Guderne bragt, som boe paa Himmelen vide;
Lad os da bort fra truende Død ham skyndeligst føre!
Ogsaa vil Zeus jo svart optændes af Harm, hvis Achilles
Slaaer Aineias ihjel, og af Skjebnen forundes ham Frelse,
At ikke Dardanos' Æt skal forgaae uden Nye eller Afbyrd.
Aldrig har Zeus Kronion saa høit som Dardanos elsket
Nogen af alle de Sønner, han avled med dødelig Qvinde.
Alt er jo Priamos' samtlige Slægt forhadt af Kronion,
Nu skal Aineias, den kraftige Helt, over Troerne herske,
Han og hans Børn i fjerneste Led, som fødes i Fremtid.
  Ham gjensvarede Here, den qvieøiede Drotning:
Selv i dit Sind betænke du maa, Jordryster Poseidon!
Om du Aineias vil frelse fra truende Død, eller ogsaa
Helten den gjæve skal lade sit Liv for Achilles's Hænder;
Thi med urokkelig Eed blandt alle de salige Guder
Svor vi Begge saa tit, baade jeg og Pallas Athene,
Aldrig mod Jammerens Dag de Troiske Mænd at beskjerme,
Ei om saa hele det Troiske Land i lysende Lue
Blussede, stukket ibrand af Achaiernes krigerske Sønner.
  Knap Jordrysteren hørte det Ord, som Here ham svared,
Førend han foer afsted gjennem Kamp, gjennem Spydenes Stimmel,
Did hvor Kæmperne stod, Aineias og Aiakos' Ætling.
Flux om Peleiden Achilles's Blik en mørkende Taage
Hylled han trindt, greb fat i det malmbevæbnede Askspær,
Og af Aineias's Skjold han ud det rev i det samme,
Men for Achilles's Fødder i Støv nedslængte han Spydet,
Løfted Aineias fra Jord, og svang ham høit op i Veiret.

Hen over talrige Skarer af Mænd og vælige Heste
Foer han paa Guddommens Haand i flyvende Fart gjennem Luften,
Indtil han naaede det yderste Skjel af den buldrende Kampplads,
Hvor de Kaukoniske Mænd stod væbnede, rede til Striden;
Der treen Jordomslyngeren frem paany for Aineias,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
  Hvo var den Gud, Aineias! som saa dig forblinded og bød dig
Frem forvoven at træde til Kamp mod Helten Achilles,
Som er din Mester i Kraft, og meer af Guderne yndes!
Nei! hvergang du kommer ham nær, saa træk dig tilbage,
For at du ei trods Skjebnen skal vandre til Hades's Bolig;
Men naar Peleiden Achilles i Død og Fordærv sig har styrtet,
Da kan du forrest i Heltenes Flok med Trøstighed kæmpe,
Thi af de andre Danaiske Mænd vil Ingen dig fælde.
  Talt, og brat han Aineias forlod efter denne Formaning.
Strax adspredte han Taagen, som rugede tæt om Peleidens
Blik, da klared det pludselig op for begge hans Øine.
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
  Ha! for mit Øie jeg seer et høist forbausende Særsyn!
Her min Landse jo ligger i Støv, men Manden er borte,
Hvem jeg den kasted imod, i den Agt at slaae ham tildøde.
Saa var da selv Aineias af Himmelens evige Guder
Elsket, jeg troede forsand hans Ord var forfængelig Skryden.
Dog, lad ham fare! mig frister han knap herefter til Kampgang,
Han maa jo glæde sig høit, at han nu med Livet er sluppen.
Derfor velan! opmuntre jeg vil de kjække Danaer,
Saa vil jeg gange til Kamp, og de øvrige Troer forsøge.
  Flux han til Folkerne sprang, og talede saa til sit Mandskab:
Staaer ikke længer saa fjernt fra Troerne, brave Danaer!
Mand mod Mand skal I gaae, og freidigen tænke paa Striden!
Plat umuligt det er jo for mig, hvorvel jeg er kraftfuld,
Saadan en Flok at komme tillivs, og slaaes med dem Alle.
Ja selv Ares, som dog er en Gud, eller Pallas Athene,
Fik dog i Stridens Besvær ei Bugt med saadant et Kampsvælg.
Dog hvad jeg evner at øve med Arm, med Fod og med Kræfter,
Derpaa forsand, det lover jeg høit, skal ikke det skorte;
Fare jeg vil gjennem Fiendernes Rad, og neppe skal nogen
Troer sig fryde, som kommer mig nær, naar Landsen jeg svinger.

Saa sine Folk han muntred, men ogsaa den straalende Hektor
Egged sit Mandskab til Daad, og loved en Dyst med Achilleus:
Modige Troiske Mænd! forfærdes dog ei for Achilles!
Selv med de salige Guder jeg vel turde stride med Munden,
Stride med Spyd vilde falde mig svært, deres Kraft er jo større.
Heller ei sætter Achilles i Værk hvert Ord, han har mælet,
Noget bedriver han nok, men det Øvrige slipper han halvgjort.
Ham jeg mig agter tillivs, om hans Arm end lignede Ilden,
Ligned hans Arm end Ilden, og blinkende Jern hans Kjækhed.
Saaledes muntred han Folket, da rykked med kneisende Landser
Troerne frem, og med gjaldende Raab Hærskarerne mødtes.
Phoibos Apollon paastand sig nærmede Hektor og sagde:
Hektor! ei træde paa Valen du frem til Kamp mod Achilleus!
Hold dig fra Vaabnenes Gnye, og vent ham i Krigernes Skare!
At han dig ei skal stinge med Spyd, eller hugge med Glavind.
Saaledes taled Apollon, og Hektor til Krigernes Stimmel
Trak sig tilbage med Grue, da Guddommens Stemme han hørte.
Frem mod de Troiske Mænd, med Kraft i den mandige Bringe,
Styrted Achilles med frygteligt Raab, og Iphition vog han
Først, Otryntes's Søn, en Drot over talrige Stridsfolk.
Med en Naiade ham avled den Stadomstyrter Otryntes
Hist i Hydas velsignede Land ved det snedækte Tmolos.
Just som han stormede frem, med sit Spyd den bolde Peleion
Midt ham i Hovedet traf, saa tværsigjennem det flaktes,
Brat han faldt, saa det drøned, da jublede Helten Achilleus:
Lig nu, Iphition, der! du rædsomste Kriger af Alle!
Her har du hentet din Død, og til Verden du kom ved Gygaias
Søe, der ligger din fædrene Gaard, dine fædrene Jorder
Hist ved den fiskrige Hyllos og Hermos's rivende Vande.
Saaledes jubled han høit, Mulm dækked Iphitions Øine,
Vognene over ham løb, og Fælgerne knuste hans Lemmer;
Forrest paa Valen han laae. Demoleon, Helten Antenors
Mandige Søn, var den næste, som faldt; Achilles's Landse
Traf ham i Tindingen gjennem hans Hjelms kinddækkende Plade,
Slet kun bøded den kobberne Hjelm, thi heelt gjennem denne
Løb Spydsodden, saa Skallen blev knust, og al Hjernen derinde
Sprøitede frem, saalunde han vog ham midt i hans Fremfart.
Frem han stormed dernæst mod Hippodamas, just som af Vognen

Ned han sprang, for at flye, og i Ryggen han stødte ham Spydet;
Brat opgav han sin Aand, og brølede, ligesom Tyren
Brøler, naar rundt den i Kreds om Helikes høie Behersker
Slæbes af Knøsenes Flok, deres Færd er en Fryd for Poseidon;
Og som han brølede saa, fløi Sjelen fra Dødningens Knogler.
Frem med Landsen han foer mod den deilige Svend Polydoros,
Priamos' Søn; i Striden at gaae hans Fader forbød ham,
Saasom af Aar den yngste han var af alle hans Sønner,
Derhos den kjæreste Søn, og rap tilbeens som den Bedste.
Ret som et Barn, for at vise, hvor flink han var til at løbe,
Foer han omkring blandt de forreste Mænd, til sit Liv han forliste.
Midt i hans Ryg med Spydet ham traf den bolde Peleide,
Altsom han foer ham forbi, just der, hvor Beltet om Livet
Slutted med Spænder af Guld, og hvor Brynjepladerne mødtes.
Tværs gjennem Livet ved Navlen omtrent kom Spydet tilsyne;
Hylende sank han i Knæe, da bredte sig trindt ham en blaalig
Skye, og segnende greb han med Haand sine synkende Tarme.
Men da saa Hektor blev vaer, hvorlunde hans elskede Broder
Holdt udi Haand sine Tarme, og vælted sig hen over Jorden,
Sortned det brat for hans Blik, da faldt det for tungt paa hans Hjerte,
Længer at stande saa fjernt, og frem mod Achilles han stormed
Heftig som blussende Ild, mens Landsen han svang, men Achilleus
Øined ham knap, før han styrtede frem, og raabte med Jubel:
Der er den Mand, som har voldet min Sjel den bittreste Smerte,
Han som har dræbt min kjæreste Ven; ei skal vi herefter
Liste med Grue fra hinanden os bort, naar vi sees paa Kampplads.
Bistert han kasted paa Hektor sit Blik, og raabte til Helten:
Nærmere hid! at Død og Fordærv desfør dig kan times!
Uden at grue gjensvared den hjelmomstraalede Hektor:
Vent dog aldrig, Peleide! at kyse mig bort med et Mundsveir,
Ret som var jeg en Pog; let kunde jeg selv, om mig lysted,
Tale dig til med knubbede Ord eller stiklende Gluffer.
Vel est du tapper, det veed jeg, og vel er jeg en vaagere Kæmpe,
O men i Gudernes Skjød endnu det hviler tilvisse,
Om ikke jeg, skjøndt ringere Helt, kanskee med min Landse
Slaaer dig ihjel, mit Spær er forsand ogsaa hvast udi Enden.
Talt; med et Sving udslynged han flux sit Spyd; men Athene
Aanded derpaa, og vendte det bort fra den bolde Peleide

Blot ved et sagteligt Pust, da fløi det tilbage til Hektor,
Ned for hans Fødder til Jorden det faldt, da styrted Achilleus
Frem med vilden Begjær i den Agt at slaae ham tildøde,
Og med et frygteligt Raab, men bort ham snapped Apollon
Let, han var jo en Gud, og hyllede tæt ham i Taage.
Tregange styrtede frem med sit Spyd den bolde Peleide,
Tregange stak den kobberne Od i den tykkeste Taage,
Men da han fjerdegang stormede frem med Kraft som en Guddom,
Mæled han disse bevingede Ord med forfærdelig Stemme:
Atter for Døden du slap, du Hund! ja nær var en Ufærd
Skeet dig, men Phoibos Apollon beskjermed paany dig i Qviden,
Hvem du paakalder i Bøn, naar til Spydenes Gnye du drager.
O men jeg møder dig sagtens engang, og giver dig Livsbrød,
Hvis der saasandt er af Guderne En, som under mig Bistand.
Nu vil jeg ile til Kamp mod de Øvrige, hvem jeg saa træffer.
Talt, og mod Dryops han kasted sit Spyd, og traf ham i Halsen;
Ned for hans Fødder paastand han tumlede. Ham lod han ligge.
Men den behjertede Helt Demuchos, en Søn af Philetor,
Standsed han først ved at saare hans Knæe med Landsen, og derpaa
Hug han løs med sit mægtige Sværd og berøved ham Livet.
Videre stormed Peleiden saa frem, og til Jorden fra Stridskarm
Kasted han Dardanos ned og Laogonos, Sønner af Bias,
Ramte den Ene med Spyd, og hug til den Anden med Glavind.
Tros, en Søn af Alastor, imøde ham løb, og med Knæfald
Bønlig han bad ham at spare hans Liv, og lade ham slippe
Uden at slaae ham ihjel, men ynkes en jevnaarig Kriger;
Daarlig betænkt, ei faldt det ham ind, at hans Bønner var spildte,
Ei var Achilles en Mand med et blødt og bevægeligt Hjerte,
Men af det hidsigste Sind; Tros favned hans Knæe, og om Naade
Ivrig han bad, men Achilles sit Sværd i Leveren stak ham;
Leveren gled af hans Liv, sort strømmede Blodet af Vunden
Over hans Barm, og om Dødningens Blik udbredte sig Mørke.
Videre styrted Achilles mod Mulios frem, og i Øret
Stak han ham Spydet, saa Kobberets Od gik ud af det andet
Øre; frem foer han paany, og Echeklos, en Søn af Agenor,
Midt han paa Hovedet traf med det vældighjaltede Slagsværd,
Varm blev Klingen af rygende Blod, og om begge hans Øine
Leired sig brat den blaalige Død og den mægtige Skjebne.

Manden Deukalion ramte han næst; hvor Senerne samles
Nedenfor Albuens Bugt, der bored den kobberne Spydsod
Dybt sig i Armen, og lam paa sin Haand, med Døden for Øine
Nøled han der, til Achilles et Hug over Halsen med Sværdet
Gav ham, saa Hoved med Hjelm fløi af, langt ud i det Fjerne;
Brat fremsprang Ryghvirvlernes Marv, strakt laae han paa Jorden.
Videre foer han mod Peireos' Søn, den herlige Rhigmos,
Som fra det frugtbare Thrakierland var dragen i Orlog,
Slynged sit kobberne Spyd, og traf ham nederst i Bugen.
Ned af Vognen han faldt, og da Svenden Areithoos vendte
Hestenes Spand, blev i Ryggen han ramt af den hvæssede Spydsod,
Brat af Karmen han styrted, og Gangerne tog til at løbe.
Ret som en frygtelig Ild farer rasende hen gjennem Dalens
Dyb paa et vandløst Bjerg, og fortærer en Strækning af Skovland,
Medens den hvirvlende Storm overalt til Luerne puster;
Saaledes raste Peleiden med Spyd, og med Kraft som en Guddom,
Fremad, og fældede Mand efter Mand, og af Blod svam Jorden.
Som naar en Mand, der har bundet i Aag bredpandede Oxer,
Lader dem tærske den lysgule Byg paa den jevnede Markloe,
Lettelig falder da Kornet af Straae under Oxernes Fødder,
Saaledes knuste det vælige Spand for Achilles's Stridskarm
Liig og Skjolde med trampende Fod; Vognaxlen forneden
Drypped af Blod, og mod Fadingens Krinds, som løber om Agstol,
Sprøitede Blod fra Gangernes Hov og Fælgernes Skinner,
Stænk paa Stænk, men Peleiden afsted, for at vinde sig Hæder,
Stormede vildt, besudlet med Blod paa de knusende Hænder.

Een og tyvende Sang.

Kampen ved Floden.

Men da saa Mændene kom til den rivende Xanthos's Badsted,
Hen til den yndige Flod, som Zeus Kronion har avlet,
Splitted Achilles dem ad, og Hælvten han drev over Sletten
Henimod Ilions Stad, hvor Achaiernes Sønner saa rædde
Flygted den forrige Dag, da Hektor paa Kamppladsen raste.
Did i Forvirring de strømmede hen, dog Here lod Taage
Falde saa tyk om Mændenes Blik, at de standsed; men Hælvten,
Dreven af Skræk til den sølverne Flods dybtrullende Strømme,
Styrted sig ud med lydelig Larm, og Vandene bruste
Høit, saa det gungred ad Bredderne hen; med Huien og Skrigen
Svam de omkring, snart hist snart her, i de hvirvlende Bølger.
Ret som en Græshoppesværm, naar af Luernes Magt den fordrives,
Flyver afsted til en Flod, og den bratopblussede Flamme
Brænder dem, uden at helme, saa ned i Vandet de falde,
Saaledes fyldtes nu her, af Grue for Achilles, den dybe
Xanthos's pladskende Strøm med et Mylr af Mænd og af Heste.
Landsen tilbage paa Bredden han lod, til en vild Tamariskbusk
Lænet, saa sprang han ud i Bølgerne, stærk som en Guddom;
Sværdet alene beholdt han, og pønsed paa gruelig Gjerning.
Vildt omkring sig han hug, trindt lød forfærdelig Rallen,
Altsom for Sværdet de sank, og af Blod rødfarvedes Vandet.

Som for den uhyre store Delphin de øvrige Fiske
Myldrende flygte med Skræk til den skibbetryggende Søhavns
Bugter ved Land, thi den sluger saa gridst hver Fisk, den kan snappe.
Saaledes krøb i den rædsomme Strøm de forfærdede Troer
Ind under Breddernes Bryn, men da Haanden var træt af at myrde,
Kaared i Floden han ud tolv levende Troiske Gutter,
Bøde for Helten Patroklos's Fald de skulde tilhobe.
Op han af Vandet dem trak, af Skræk de rysted som Raakid,
Bandt deres Hænder paa Ryggen med veltilsnittede Remme,
Hvilke de havde for Skik paa de flettede Brynier at bære,
Og til de bugede Skibe han lod sine Svende dem føre.
Selv fremstormed han atter, til Mord stod hele hans Tanke.
Først han mødte Lykaon, Kong Priamos' Søn, som af Floden
Op var sluppen og flygted; alt havde tilforn paa en natlig
Vandring Achilles ham truffet engang, og voldelig slæbt ham
Bort fra Faderens Mark, hvor han stod og skar af den vilde
Figen de smidigste Skud med sin Kniv til en Agestolsbue,
Da kom Helten Achilles til brad Fordærv for Lykaon.
Dengang han havde tilskibs til det velbebyggede Lemnos
Ladet ham føre tilsalg; en Søn af Jason ham kjøbte,
Men af Eetion, Imbros's Drot, hans Gjæsteforbundne,
Kjøbtes han frie for en rundelig Priis, og blev sendt til Arisbe.
Derfra han lønlig sig sneg, og kom til sin fædrene Bolig,
Elleve Dage han fryded sit Sind hos de elskede Frænder
Efter sit Komme fra Lemnos, nu gav en Gud paa den tolvte
Dag ham paany Peleiden i Vold, thi denne til Hades
Skulde ham sende, hvor nødig han end didhen vilde drage.
Da nu den rappe Peleide blev Ynglingen vaer, som var blottet
Baade for Hjelm og Skjold, og manglede Landse tillige,
Altsammen havde til Jorden han slængt, thi paa Flugten fra Floden
Matted ham Angestens Sved, og Knæerne rysted af Træthed,
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Ha! for mit Øie jeg seer et høist forbausende Særsyn!
Nu vil de modige Troiske Mænd, som jeg skilte ved Livet,
Sikkerlig snart opstige paany af det taagede Mørke,
Ret som nu denne, der sendtes tilsalg til det hellige Lemnos,
Her staaer frem, undsluppen fra Død; ham greb ikke Havets
Graalige Vand, som holder med Magt saa Mange tilbage.

Vel da! nu skal han smage forsand min hvæssede Spydsod,
For at jeg grandt kan see, og vide forvist, om han histfra
Ogsaa vil slippe saa let, hvad eller den nærende Jord vil
Holde ham fast, som gjemmer endog den stærkeste Kæmpe.
Saaledes stod han og grunded, da treen i det samme Lykaon
Ængstelig frem, for at favne hans Knæe; han vilde saa gjerne
Flye den rædsomme Død og Dødsens sorte Gudinde.
Flux opløfted Achilles sit mægtige Spær, for at slaae ham
Brat ihjel, men han bukked sig ned, løb under, og favned
Helten om Knæe; ud over hans Ryg foer Landsen, og planted
Dybt sig i Muld, efter Menneskekjød den graadigen higed.
Bønlig han klynged sig fast om Achilles's Knæe med den ene
Haand, og holdt med den anden hans Spydstang, uden at slippe,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Peleus's Søn! jeg favner dit Knæe, forbarm dig og skaan mig!
Agte du bør mig som den, der til dig i Ydmyghed tyede,
Først jeg nød jo hos dig Demeters velsignede Brødkorn,
Dengang da hist paa den hegnede Mark du tog mig tilfange.
Bort fra Fader og Slægt til det hellige Lemnos tilsalg du
Sendte mig; hundrede Høveders Værd indbragte jeg dengang,
Nu vil jeg kjøbe mig frie tregange saa dyrt. Det er tolvte
Morgen idag fra den Stund, jeg hjem til Ilios vendte
Efter mangfoldige Qvaler, og alt har en ynkelig Skiebne
Bragt mig igjen i din Vold; forhadt af Zeus maa jeg være,
Siden paany han mig gav i din Haand, og forsand til et stakket
Liv har min Moder mig født, Laothoe, Datter af Drotten
Altes, det kjække Lelegiske Folks bedagede Konning,
Pedasos' kneisende Stad han beboer ved Satnius' Bredder.
Priamos ægted hans Datter, foruden mangfoldige Flere;
Sønner hun fødte ham tvende, og os vil Begge du myrde,
Alt har min Broder du dræbt, den deilige Svend Polydoros,
Fremmest i Fodfolksskaren han faldt for din hvæssede Landse,
Og til min Død nu tegner det her, thi knap vil jeg slippe
Levende bort fra din Haand, en Gud har jo drevet mig herhen.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte:
Spar mit Liv! ei er jeg en Samkuldbroder til Hektor,
Han som i Kampen har fældet din Ven, saa from og saa mandig.
Saaledes bad Kong Priamos' Søn, den ædle Lykaon,

Tryglende lydt, men Svaret var barsk, som klang ham for Øre:
Tael ei om Løsning til mig, du Gjek! dit Ord kan du spare!
Fordum, forinden Patroklos sig hentede Døden paa Stridsmark,
Da var mit Sind medlidende stemt mod Troernes Sønner,
Levende fanged jeg Mange, og dem lod jeg sælge til Udland.
Nu derimod skal Ingen forsand sin Død kunne undflye,
Hvem ved Ilions Stad en Gud mig stikker ihænde,
Ingen af samtlige Troer, og mindst af Priamos' Sønner.
Døe da du, min Ven! hvi vil du dig vaande saa heftig?
Død er jo ogsaa Patroklos, en boldere Helt end Lykaon;
Seer du ei selv, hvad Kæmpe jeg er, hvor høi og hvor fager,
Søn af den ædleste Helt, en udødelig Viv er min Moder,
Dog, selv mig skal Døden forvist og den mægtige Skjebne
Ramme, hvad enten det skeer ved Grye, ved Qvæld eller Middag.
Naar i den blodige Færd en Mand berøver mig Livet,
Enten med Piil fra Streng, eller ogsaa med Spyd han mig træffer.
Saa lød Ordet; med vaklende Knæe og gispende Hjerte
Slap Lykaon hans Landse paastand, og med udstrakte Hænder
Segned han ned paa Hug, da traf Achilles sit skarpe
Sværd, og paa Halsen ved Nøglen han hug ham; dybt ind i Kjødet
Trængte hans Sværds tveeggede Blad, og ned paa sit Ansigt
Faldt han i Støv, sort strømmed hans Blod, og vædede Muldet.
Derpaa ved Foden Achilles ham greb, og smed ham i Strømmen,
Og med bevingede Ord han brammende talte saalunde:
Lig du der blandt de mylrende Fisk, som uden at ynkes
Slikke dit Blod af Vunden, jeg slog dig. Ei skal din Moder
Lægge paa Baare dit Liig, og bejamre dig; nei! men Skamanders
Rivende Strøm skal føre dig ud i den gabende Havbugt.
Mangen en springende Fisk skal skyde sig op af det sorte
Krusede Vand, med dit hvide Fedt at stille sin Hunger.
Jammer skal times Jer, indtil vi naae den hellige Kongstad,
I med Rædsel paa Flugten, og jeg bagefter med Mordslag.
Selv den skyllende Flod, som hvirvler med sølverne Vande,
Skal ikke frelse Jer; ofte forsand I slagte den Tyre,
Hovstærke Gangere ned i dens Strøm I levende styrte,
Alt omsonst, Fordærv skal times Jer, indtil I Alle
Bødet mig har for Patroklos's Drab og Achaiernes Jammer,
Dem I ved Skibene slog den Stund jeg holdt mig fra Striden.

Saa han talte, men bister i Hu blev Nøkken for Alvor,
Og i sit Sind han veied, hvorlunde han bedst skulde standse
Helten Achilles's Færd, og Troerne skjerme mod Jammer.
Midlertid sprang Peleiden med Langskaftslandsen i Haanden
Frem mod Asteropaios, tilsinds at slaae ham tildøde.
Denne var Pelegons Søn, hvem Axiosstrømmen, den brede,
Avlede med Periboia, den Drot Akessamenos' ældste
Datter; den dybthenrullende Flod hende favned i Elskov.
Ham foer Helten tillivs, men frem af Floden han brystgængs
Treen, to Landser i Haanden han holdt, og Kjækhed i Barmen
Skjød ham Xanthos, som harmedes svart for de myrdede Gutter,
Hvilke Peleiden i Floden saa grumt havde taget af Dage.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Først til Orde da tog den Helt, fodrappen Achilleus:
Hvem est du? af hvad Folk? at saa dristig du træder imod mig;
Hver, som møder min Kraft, er et Barn af stakkels Forældre.
Flux ham Pelegons straalende Søn gjensvared og sagde:
Peleus's modige Søn! hvi spørger du mig om min Herkomst?
Fjernt fra Paionias frugtbare Land som Drot for en Skare
Langspydbærende Mænd i Leding jeg drog; det er elvte
Morgen idag fra den Stund jeg først til Ilios ankom.
Ned jeg leder min Æt fra den bredthenstrømmende Flodgud
Axios, som med det deiligste Vand over Markene skyller;
Han er Pelegons Fader, og jeg er den landseberømte
Pelegons Søn. Nu frem til Kamp! du stolte Peleide!
Saaledes lød hans truende Røst, da løfted Achilleus
Pelions Ask; to Landser paa engang svang saa den kjække
Asteropaios, thi Keiten saa flinkt som den Høire han brugte,
Og med den ene han ramte hans Skjold, dog mægted den ikke
Skjoldet at kløve, thi Guldet den standsede, Guddommens Gave;
Men med den anden en Rift i den høire Albue han gav ham,
Brat fremsprudled det høirøde Blod, dog Landsen forbi ham
Fløi, og sig planted i Muld, efter Kjød den graadigen higed.
Dernæst Achilles af Haand sit retudflyvende Askspær
Drev mod Asteropaios, tilsinds at slaae ham tildøde.
Rigtignok feiled han Manden, og traf det kneisende Flodbryn,
Midtop paa Stangen i Muld hans Asktræeslandse sig fæsted,
Men i det samme fra Lænden han traf sit Glavind, og foer ham

Hidsig tillivs; da prøvede hiin med sin vældige Næve
Op af Muldet at rykke hans Spyd, men aarked det ikke;
Tregange traf han med heftig Begjær, og rokkede Stangen,
Tregange svigted hans Kraft, men fjerdegang var det hans Attraae,
Stangen at bøie, den Peliske Ask, og knække den sønder,
Men Aiakiden forinden ihjel ham slog med sit Glavind,
Midt over Bugen ved Navlen han hug ham; alle hans Tarme
Vælded af Livet ham ud, og trindt om den Rallendes Øine
Bredte sig Mulm; henover hans Bryst sig styrted Achilleus,
Traf hans Rustning af Krop, og raabte med jublende Stemme:
Lig du der! for tungt det dig faldt, mod den stærke Kronions
Sønner en Kamp at bestaae, skjøndt Ætling du est af en Nøkke,
Thi fra den bredthenstrømmende Flod du jo regner din Herkomst,
Men fra den vældige Zeus min Byrd jeg stoltelig leder,
Søn jeg er af en Mand, Myrmidonernes mægtige Konning
Peleus, hvem Aiakos avled, men Zeus var Aiakos' Fader.
Ligesom Zeus staaer over de havudrislende Floder,
Staaer ogsaa Slægten, som stammer fra Zeus, over Flodernes Afsæt.
Mægtig er ogsaa den Flod, som ruller forbi dig, om ellers
Hjelp den yde dig kan, men at kæmpe med Zeus er umuligt;
Hverken den vældige Gud Acheloos med ham sig kan maale,
Eller den dybe Okeanosflod, hvis Kraft er saa vældig,
Thi fra dens Strøm udflyder alt Vand, som rummes i Havet,
Samtlige Floder og Kilder, og alle de dybeste Brønde;
Ja! selv denne fornemmer en Grue for den høie Kronions
Lyn og rædsomme Torden, naar høit fra Himlen den buldrer.
Talende saa sit kobberne Spyd af Brinken han udtrak,
Lod ham saa ligge paa Stedet, hvor nys han røved ham Livet.
Strakt i Sandet han laae, beskyllet af graalige Bølger;
Flux gav Aal og myldrende Fisk sig iførd med hans Legem,
Gridsk med nappende Bid de Fedtet af Nyrerne aad ham.
Frem Achilles nu foer mod Paioniens Stridsvognskæmper,
Som ved den rivende Flod endnu med Forfærdelse flygted
Brat som de saae deres mandige Drot i drabelig Kampgang
Lade sit Liv for Achilles's Haand og mægtige Slagsværd.
Derpaa Thersilochos faldt for hans Spyd, og Astypylos, Mydon,
Videre Thrasios, Mnesos og Ainios samt Ophelestes;
Ja! langt flere Paioniske Mænd han nu havde fældet,

Havde den dybthenrullende Flod ei mælet i Harme,
Op fra det hvirvlende Dyb i Menneskeskikkelse skreg den:
Peleus's Søn! i Kraft og i gruelig Daad over alle
Kæmper du staaer, thi Guderne selv beskjerme dig altid.
Blev det af Zeus dig forundt, at myrde de samtlige Troer,
Driv dem da bort fra mig, og øv paa Sletten din Udaad.
Alt er min deilige Strøm opfyldt med Dødningekroppe,
Knap kan jeg meer udøse mit Vand i det hellige Havdyb,
Ligene spærre mit Løb, saa svart anretter du Mandslæt.
Derfor velan! hør op! du forfærder mig, vældige Hærdrot!
Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Ja! Skamandros, du Ætling af Zeus! dit Bud vil jeg lyde;
Dog, ei hører jeg op at myrde de trodsige Troer,
Før jeg til Byen har drevet dem hen, og prøvet i Tvekamp,
Hvo der skal give den Anden sin Helsot, jeg eller Hektor.
Talt; saa stormed han frem mod Troerne, stærk som en Guddom,
Derpaa den rivende Flod henvendte sit Ord til Apollon:
Ha! sølvbuebevæbnede Gud! din Fader Kronions
Bud fuldkommer du slet, udtrykkelig jo han befoel dig,
Troernes Folk at yde din Hjelp, til den slumrende Aften
Lider, og over den klimpede Mark henkaster sin Skygge.
Saaledes talede Nøkken, da sprang Achilles fra Brinken
Midt ud i Floden paany, men rasende bovnede Strømmen,
Vælted fra Bunden sit brusende Vand, og tumled de mange
Liig, som trindt laae strøede saa tykt, af Achilles betvungne.
Disse tilhobe den kasted iland, mens høit som en Tyr den
Brølte, men Alle, som end i dens deilige Vand var ilive,
Frelste den, dybt i sit svælgende Skjød den tog dem i Gjemme.
Frygtelig reiste det brusende Vand sig trindt om Achilleus,
Bølgerne slog mod hans Skjold, og rokked ham; ikke han mægted
Længer at fæste med Fod, da greb han fat i en frodig
Kneisende Elm, men op med Rode den faldt, og i Farten
Rev Flodbrynet den med sig, dens tætudvoxede Grene
Spærred den deilige Strøm, og danned en Broe over Floden,
Thi den var heelt udstyrtet i Bølgerne. Op han af Vandet
Sprang, og henover Sletten han løb paa flyvende Fødder,
Slagen af Skræk, end helmed dog ei den mægtige Flodgud,
Men med sit fortladne Vand han strømmede frem, for at standse

Helten Achilles's Færd, og Troerne skjerme mod Jammer.
Pludselig sprang han af Veien saa langt omtrent som et Spydkast,
Ørnen han ligned i Fart, hiin sortbeskjærede Jæger,
Stærkest og hurtigst tillige af alle bevingede Væsner;
Ret som en Slig afsted han foer, Malmpladerne klirred
Vildt om hans Bryst, mens tilside han veeg og flygted for Floden,
Men med forfærdelig Larm den rullede bagefter Helten.
Som naar en Markgrøftryddende Mand over Ager og Have
Leder et rindende Vand fra en mørkthenrislende Kilde;
Stoppende Gruus han kaster af Reen med Skovlen ihænde,
Brat fremvælder da Vandet, Smaastenene rulle tilhobe,
Ned ad den skraatnedheldende Jord med Rislen det skyller
Rask, og forud for Manden det løber afsted over Agren;
Saaledes naaede den bølgende Strøm bestandig Achilleus
Trods hans Raphed, thi Guder i Kraft staae høit over Manden.
Hvergang den rappe Peleide nu strengte sig an, for mod Strømmen
Kraftig at staae, og klarligen see, om samtlige Guder
Vilde ham drive paa Flugt, som boe paa Himmelen vide,
Styrted den regnopsvulmede Flods høitrullende Bølger
Ned om hans Skulder, og rokked hans Fjed; da sprang han i Veiret
Mod ihu; den voldsomme Flod, som skylled fra Siden,
Matted hans Knæe, og under hans Fod bortlisted den Sandet;
Jamrende skreg da Peleiden med Øinene vendte mod Himlen:
Fader Kronion! saa Ingen af samtlige Guder vil altsaa
Frelse mig Arme fra Floden! da fandt jeg mig taalig i Alting.
Ingen af Himmelens Slægt er Skyld i denne min Qvide
Meer end min elskede Moder; ved falskelig Snak hun mig daared,
Hun som fortalte forvist, at engang ved Ilions Mure
Skulde mig times min Død for Apollons bevingede Pile.
Gid jeg var falden for Hektor, den gjæveste Mand her i Landet,
Da var det dog den Stærke, som vog i Kampen den Stærke!
Nu derimod skal jeg her, indspærret af mægtige Bølger,
Døe en smædelig Død, som en Dreng, der vader om Vintren
Med sine Sviin henover en Bæk, og forgaaer i dens Vande.
Saaledes klaged han lydt, men Poseidon og Pallas Athene
Nærmed sig Helten paastand, i Menneskeskikkelse Begge,
Haand i Haand fremtreen de, husvalende lød deres Tale.
Ordet da tog Jordrysteren flux, den stærke Poseidon:

Peleus's Søn! lad fare din Skræk, vær ikke saa bange!
Saadanne Guder, som Begge vi To, baade jeg og Athene
Stande dig kraftigen bi, os Zeus har givet sit Minde.
Ei er den Lod dig bestemt, at finde din Død udi Floden;
Snart vil den synke til Hvile, som selv du grandt skal formærke;
Dog vi formane dig stærkt, om ellers vort Raad du vil følge,
Lad ei hvile din Haand fra den altødelæggende Kampfærd,
Før du har drevet Enhver af de Troiske Kæmper, som undflyer,
Ind bag Ilions herlige Muur, men har Hektor du fældet,
Gak da til Skibene hjem, vi forlene dig, Hæder at vinde.
Saa de talte; da ginge de hen til de øvrige Guder.
Høiligen styrket ved Gudernes Raad begav sig Achilleus
Videre hen ad Marken, som heelt var beskyllet af Flodvand.
Mange fortrinlige Vaaben af Mænd, som i Kampen var dræbte,
Svam omkring blandt Liig, og mens mod Strømmen han fremad
Foer, da hopped i Veiret hans Knæe, men Floden den brede
Standsed ham ei, saa stor var den Kraft, Athene ham indgiød.
Ei dog havde Skamandros forvundet sin Harm mod Achilleus,
Grammere selv end tilforn i Veiret den skjød sig og reiste
Høit sine rullende Bølger, mens lydt den til Simois raabte:
Broder! o lader os Begge forenede kue den stærke
Mand, hvis ei da styrter ret snart han Priamos' Kongstad;
Ei vil de Troiske Mænd mod ham kunne staae sig i Striden,
Op da! til Hjelp, saa hurtig du kan! opfyld dine Strømme!
Fyld dem af Kildernes Væld! kom Bækkenes Vand til at svulme!
Frist! lad Bølgerne hæve sig høit! lad Stammer og Stene
Rulle med frygteligt Brag, at den rædsomme Mand vi kan tæmme!
Nu er han vældig forsand, hans Daad er som Guders Bedrifter,
Dog skal hans Kraft knap baade ham stort, saalidt som hans Skjønhed,
Ellers hans deilige Vaaben, etsteds paa Bunden af Sumpen
Ligge de skal, bedækte med Dynd, men ham selv vil jeg grave
Dybt ned i Sandet, og dække ham til med utallige Smaasteen
Rundt om; ei skal Achaiernes Mænd hans Been kunne sanke,
Saadanne Bunker af Mudder og Gruus vil jeg over ham dynge;
Der skal hans Gravmæle staae, og ei skal Achaiernes Sønner
Have behov, at jorde hans Liig og kaste hans Tue.
Talt; høit bovned den brusende Flod, og foer mod Achilles,
Altsom den pladsked med Skum, med Blod og med Dødningekroppe;

Ja! den regnopsvulmede Flod med purpurne Vande
Hævede høit sine Bølger, og styrtede frem mod Achilleus.
Ængstelig skreg da Here, for Aiakos' Ætling hun grued
Svart, at den dybthenhvirvlende Flod opsluge ham skulde.
Flux til Hephaistos, sin elskede Søn, saalunde hun talte:
  Op! til Strid! lamfødede Søn! thi skjønner jeg rigtig,
Kan med den rivende Xanthos du vist i Kampen dig maale.
Op da! til Hjelp, saa hurtig du kan! lad Luerne blusse!
Selv vil jeg bort, Vestvinden paastand og den klarende Sydvind
Vække jeg vil, at de reise fra Strand en rygende Stormvind;
Frem skal den drive den hærgende Ild, for at brænde desbedre
Troiske Vaaben og Mænd! stik Ild paa Træerne langs med
Xanthos's Bred! opgløb ham selv! og lad ham for Alting
Ikke forrokke din Hu ved smigrende Ord eller Trudsler!
Stands ei heller din vældige Daad, men saasnart du mig hører
Lydt opløfte min Røst, styr da din hidsige Flamme!
  Talt! da slynged Hephaistos sin frygtelig brændende Lue.
Først brød Ilden paa Sletten i Blus, og fortæred de mange
Liig, som trindt laae strøede saa tykt, af Achilles betvungne.
Sletten blev tør overalt, og det blinkende Vand var fordrevet.
Som naar en Have, der staaer under Vand, snart tørres i Høstens
Tid, naar det blæser fra Nord, til Fryd for Urtegaardsmanden,
Saaledes tørredes Sletten paastand, mens Ligene brændte.
Derpaa vendte Hephaistos mod Floden sin lysende Flamme;
Luerne greb hver Elm, hver Piil og hver Tamariskbusk,
Og i det samme var Sivet ibrand med Kløver og Enggræs,
Som ved den deilige Flod langs Bredderne groede saa yppig.
Aal og Fisk i den hvirvlende Strøm var ynkelig stedte,
Og i det deilige Vand de boltred sig frem og tilbage,
Martrede svart af den snilde Hephaistos's glødende Aande;
Selv den mægtige Flod kom ibrand, tog Ordet og sagde:
  Ingen, Hephaistos! af Gudernes Slægt er i Styrke dig voxen,
Ikke mig lyster en Kamp med dig, du brændende Lue!
Stands med Strid! lad Peleus's Søn kun jage paa Stedet
Troernes Folk af Byen, hvad rager mig Krig eller Bistand!
  Saaledes talte den brændende Flod, høit syded dens Vande.
Ret som en Kjedel i Kog, der svart ophedes af Ilden,
Naar der skal smeltes et triveligt Svins tykflommede Ister,

Bobler og sprutter omkring, opstillet paa knastørt Brændsel,
Saaledes glødede den deilige Flod, og Vandene bobled,
Ikke den lysted at løbe, men standsede, martret af Dampen,
Alt ved den snilde Hephaistos's Kraft, da bad den til Here
Bønlig, og flux med bevingede Ord saalunde den talte:
Here! hvorfor har din Søn mig Flod mishandlet saa grusomt
Fremfor de Andre? jeg har jo dog ei forbrudt mig imod dig
Svart som de øvrige Guder, der hjelpe de Troiske Kæmper.
Gjerne forsand vil jeg standse min Færd, er dette din Villie,
Dog, lad ham standse tillige! og edelig vil jeg forsikkre,
Aldrig mod Jammerens Dag jeg Troernes Folk vil beskjerme,
Ei om saa hele det Troiske Land i lysende Lue
Blussede, stukket ibrand af Achaiernes krigerske Sønner.
Men da hans Ord hun fornam, den liliearmede Here,
Raabte hun flux til Hephaistos, sin Søn, og talte saalunde:
Stands! Hephaistos, navnkundige Søn, det sømmer sig ikke,
At du for Menneskers Skyld saa svart en Udødelig martrer.
Talt; da slukked Hephaistos sin frygtelig brændende Lue;
Brat nedstyrted det deilige Vand igjen i sin Flodseng.
Men da saa Xanthos's Kraft var kuet, forholdt de sig Begge
Stille, thi Here dem styred til Roe, hvorvel hun var opbragt.
Men blandt de øvrige Guder nu reiste sig svar og ubændig
Strid; deres fiendtlige Hjerter i Barm kun aandede Tvedragt.
Frem de foer med forfærdelig Støi; vidt drønede Jorden,
Himmelen gjalded som Krigsluurs Skrald; det mærked Kronion
Høit paa Olymp, hvor han sad, og listelig loe han af Hjertet,
Glad ved at see, at Guderne drog til Kamp mod hverandre.
Fjernt fra hinanden ei længe de stod; Skjoldknuseren Ares
Stormed foran, og styrtede først mod Pallas Athene,
Løfted sit kobberne Spær, og talede haanlig saalunde:
Ha! hvi hidser du Guder til Strid, du næsvise Flue!
Vild og forvoven du est, dit Mod dig egger ustyrlig.
Husker du ei, da Tydeus's Søn du drev til at stinge
Mig med sit Spyd, og hvorlunde du selv din blinkende Landse
Greb, og foer mig tillivs, og forrev mit deilige Legem.
Nu skal sikkert du bøde for alt hvad Ondt du mig voldte.
Og som han talte, da drev han sit Spyd mod den qvastede stærke
Aigis, som ei engang Zeus at knuse formaaer med sin Lynild;

Dog mod denne han drev sit Spyd, den blodige Ares.
Lidet tilbage hun foer, og greb en Steen med sin brede
Haand, paa Marken den laae, den store, den kantede Graasteen,
Did henvæltet engang af Fortidens Mænd til et Markskjel,
Traf saa paa Halsen den stormende Gud, og slapped hans Lemmer.
Henover syv Mark Land han faldt, hans Haar blev i Støvet
Solet, og Rustningen klirred, da loe Gudinden Athene,
Og med bevingede Ord hun brammende talte saalunde:
  Daare! forvist har du aldrig betænkt, hvor høit jeg i Styrke
Over dig staaer, da du vover med mig i Kraft dig at maale.
Saadan en Hevn har din Moders Forbandelse over dig nedkaldt,
Hun, som tugte dig vil, og er høist forbittret, fordi du
Svigter Achaiernes Folk, og forsvarer de trodsige Troer.
  Og som hun talede, vendte hun bort sine funklende Øine,
Men Aphrodite, hiin Datter af Zeus, tog Ares ved Haanden,
Svart han sukked endnu, og med Nød gjenvandt han sin Fatning,
Strax dog blev hende vaer den liliearmede Here,
Og med bevingede Ord hun talede saa til Athene:
  Datter af Aigissvingeren Zeus, du aldrig Betvungne!
Atter den næsvise Flue nu fører den mordiske Ares
Bort fra den rædsomme Kamp gjennem Tummelen; efter dem! skynd dig
  Saa hun taled, Athene forfulgte dem, glad i sit Hjerte;
Flux hun styrtede frem, og slog Aphrodite med breden
Haand for Brystet; da slappedes brat hendes Knæer og Hjerte.
Saa til den alternærende Jord nedsegned de Begge;
Men med bevingede Ord hun brammende talte saalunde:
  Saadanne skulde de være forsand, de Guder, som hjelpe
Troernes Mænd, naar de slaaes med de brynieklædte Danaer,
Ligesaa kjække til Strid og forvovne, som her Aphrodite
Kom for Ares at hjelpe, og stilled sig blot for mit Kraftslag,
Da var det prægtige Ilions Stad allerede forstyrret,
Alt forlængst vi havde da havt en Ende paa Krigen.
  Saa hun taled, da smilte den liliearmede Here;
Men til Apollon paastand Jordrysteren vendte sin Tale:
  Phoibos! hvi staae vi Begge saa fjernt? sligt sømmer sig ikke,
Alt har Andre begyndt; hvilken Skam, om reent uden Kampdaad
Hjem til Olympen vi kom til Zeus's den kobberne Hofgaard.
Derfor begynd! thi yngst af Alder est du, og det skikked

Slet sig for mig, efterdi jeg er ældst og mere forfaren.
Taabe! hvor est du glemsom af Hu; slet ikke du mindes
Al den Qval, som for Ilions Stad vi To have døiet
Ene blandt samtlige Guder, den Tid, vi paa Zeus's Befaling
Sled et heelt langsommeligt Aar for Løn som den stolte
Konning Laomedons Trælle, og han var bydende Herre.
Jeg opførte for Troernes Folk en bred og forsvarlig
Muur omkring deres Bye til urokkeligt Værn for Staden;
Du derimod som Hyrde med dorskfremvraltende Hornqvæg
Vanked omkring i den bugtede Dal paa det skovrige Ida.
Men da saa langt om længe de lindrende Stundgudinder
Bragte Betalingens Dag, da forholdt os den grusomme Konge
Voldelig hele vor Hyre, og bort han jog os med Trudsler.
Dig han trued forsand baade Hænder og Fødder at baste,
Og til en langtfraliggende Øe tilsalg dig at sende;
Gjorde saa Miner, at hugge os Ørene af med sit Slagsværd.
Bort vi ginge da Begge med høistforbittrede Hjerter,
Harmfulde over den Løn, som han loved, men ei vilde yde.
Og mod Laomedons Folk endda du viser dig gunstig!
Bedre du prøved med os, hvordan de trodsige Troer
Ynkelig kunne forgaae med Børn og tugtige Qvindfolk.
Ham gjensvared den mægtige Gud, Fjernskytten Apollon:
Jordomslynger Poseidon! du knap mig kaldte betænksom,
Hvis med dig en Dyst jeg bestod for de skrøbelig stakkels
Menneskers Skyld, dem ligne man maa med Træernes Blade,
Snart de frodigen blomstre, fortærende Markernes Frugter,
Snart afmægtige visne de hen; nei! lader os skyndsomst
Standse med Strid! lad saa Folkene slaaes saameget dem lyster.
Saaledes taled Apollon, og vendte sig bort, thi han undsaae
Svart sig i Sindet for Dyst med Faderens kjødelig Broder.
Søsteren Artemis skammed ham ud, hiin ivrige Jagtmøe,
Drotning for Skovenes Vildt, og spodsk hun talte saalunde:
Flygter du alt, fjernrammende Gud! og Seiren du ganske
Skjenked Poseidon! ham Æren du gav uden ringeste Møie.
Taabe! hvi fik du Bue, naar reent uden Nytte du bær den!
Lad mig nu aldrig herefter i Hallerne hjemme hos Fader
Høre dig prale, som før du har gjort i Guders Forsamling,
At med den stærke Poseidon en Dyst du nok turde vove!

Talt; dog ei noget Svar hende gav Fjernskytten Apollon.
Men af Forbittrelse fnøs Kronions ærværdige Mage,
Haanligen skammed hun Artemis ud med krænkende Tale:
Hvad! du vover at sætte dig op mod mig, du Forvorpne!
Haardt det falde dig vil, med mig i Kraft dig at maale,
Skjøndt du er væbnet med Bue, thi kun for jordiske Qvindfolk
Satte dig Zeus til Løvinde, saa dræbe du kan hvem dig lyster.
Bedre forsand, de glubende Dyr at bede paa Fjelde,
Eller de streifende Hjorte, end djervt med Stærkere stride.
Lyster en Kamp dig til Prøve, velan! da kan du fornemme
Strax, hvor høit jeg staaer over dig, som trodser min Vælde.
Talt; flux Artemis' Hænder med Venstre hun greb, og om Leddet
Holdt hun dem fast; med sin Høire hun rev hende Buen af Skulder,
Slog saa Gudinden, som vendte sig bort, under Øret med Buen,
Leende høit, og af Koggeret faldt de hurtige Pile.
Grædende flygted Gudinden nu bort, som en ængstelig Due,
Naar for en Høg den flyver afsted, og i Klippernes Rifter
Finder et Lye, ei var det bestemt, at fanges den skulde;
Saaledes flygted hun grædende bort, og lod Buen i Stikken.
Flux til Leto nu talte Budbringeren, Argos's Bane:
Leto! med dig ei stride jeg vil, thi vovelig Gjerning
Er det i Sandhed at slaaes med Zeus' Skysamlerens Koner.
Thi kan du trøstig og frit blandt alle de salige Guder
Rose dig af, at i Kamp over mig du vældig har seiret.
Talt; da sankede Leto paastand baade Buen og alle
Pilene op, som trindt i den hvirvlende Støv laae slængte.
Derpaa med Datterens Vaaben i Haand hun bort sig forføied.
Men til Olymp kom denne til Zeus's den kobberne Hofgaard,
Sat sig paa Faderens Skjød og græd, mens frem og tilbage
Dirred det himmelske Slør; da trykkede Fader Kronion
Datteren op til sit Bryst, og med hjertelig Latter han spurgte:
Hvad for en Gud har gjort dig Fortræd, min elskede Datter!
Uden at blues, som havde du aabenbart øvet en Udaad?
Ham gjensvared paastand den smuktbekrandsede Jagtmøe:
Fader! din Hustrue mig slog, den liliearmede Here,
Hun som bestandig er Skyld i Gudernes Trætter og Kivsmaal.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Men til det hellige Ilions Stad begav sig Apollon,

Thi han befrygted, at alt den Dag Achaiernes Sønner
Ned skulde styrte den herlige Muur trods Skjebnens Beslutning.
Men til Olympen begav sig de øvrige himmelske Guder,
Somme med harmfuldt Sind, men stolt hovered de Andre.
Der de sig satte hos Zeus, Stormskyernes Drot. Men Achilleus
Slog baade Troiske Kæmper ihjel og stampende Heste.
Som naar en løbende Røg fra en brændende Stad mod den brede
Himmel opstiger, og Gudernes Harm i Veiret den driver;
Alle forvolder den Møie, og Sorg tilskikker den Mange,
Saaledes voldte Peleiden nu Troerne Sorrig og Møie.
Men den bedagede Priamos stod paa det hellige Muurtaarn;
Der Achilleus han saae, den vældige; brat i Forvirring
Flygted for Helten de Troiske Mænd, og Ingen paa Modstand
Tænkte; da steg fra Taarnet han ned til Jorden med Veeraab,
Og til de portbevogtende Mænd ved Muren han raabte:
Op med Porten! og Haand paa Fløiene! indtil vort hele
Flygtende Mandskab er kommen herind; Achilles dem trænger
Haardt, og alt er han nær; mit Sind mig bebuder det Værste.
Men er de først i Behold, og frit kan aande bag Muren,
Lukker da Porten, og stænger paastand de forsvarlige Fløie,
Thi jeg er bange, den rasende Mand indstyrter i Staden.
Talt; da skjød de Stængerne fra, og aabnede Porten,
Fløiene bredte til Frelse sig ud, og Phoibos Apollon
Frem af Aabningen sprang til Troernes Værn imod Ufærd.
Lige mod Ilions kneisende Muur fra Sletten sig skyndte,
Tør af Torst og bedækket med Støv, den flygtende Krigshær;
Hardt med Landsen forfulgte dem hiin; som slaget af Vanvid
Raste hans Hjerte bestandig, hans Agt var Hæder at vinde.
Vist i Achaiernes Vold var det kneisende Troia nu faldet,
Naar ikke Phoibos Apollon til Daad havde skyndet Agenor,
Helten Antenors fortrinlige Søn, uplettet og tapper;
Mod han skjød ham i Barmen, og tæt ved Manden han selv sig
Stilled til Værn mod den rædsomme Døds tungtrammende Hænder,
Under den skyggende Bøg og tæt indhyllet i Taage.
Knap blev Agenor ham vaer, den Stadomstyrter Achilleus,
Førend han standsed, og Hjertet i Barm kom stærkt til at klappe;
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! ifald jeg ræd for den drabelig stærke Peleide

Flygter den Vei, de Øvrige løb i Skræk og Forvirring,
Slaaer han mig dog ihjel, og dræber en uselig Kryster.
Men naar jeg lader de flygtende Mænd omtumles paa Sletten
Hist af Peleiden Achilles, og skynder mig bort ad en Gjenvei
Hen til den Iliske Mark paa hurtige Fødder, til Idas
Skovrige Bakker jeg naaer, og dybt i Krattet mig skjuler,
Da kan i Skumringen hjem til Ilions Stad jeg mig liste,
Naar jeg har taget et Bad og min Sved afkjølet i Floden.
Dog, hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?
Blot han ikke mig seer, naar fra Byen jeg flygter til Sletten,
Vender sig om, og henter mig ind paa hurtige Fødder,
Da er det plat umuligt, Dødsmøerne længer at undflye;
Stærk som han er Ingen af Menneskens Sønner tilhobe.
Dog, hvis her ved Staden jeg drister at gaae ham imøde —
Visselig maa hans Hud af Kobberets Od kunne saares,
Meer end een Sjel eier han knap, og som der fortælles
Er han en dødelig Mand, dog Zeus forlener ham Hæder.
Talt; da bøied han Kroppen, beredt at møde Peleiden;
Freidigen higed hans mandige Mod efter dræbelig Kampgang.
Ret som kjækt Leoparden, dybt inde fra Skovenes Tykning,
Farer mod Jægeren frem, ei gruer dens modige Hjerte,
Heller ei skræmmes den bort, skjøndt Hundenes Glammen den hører;
Selv om Jægeren alt med Stik eller Kast den har saaret,
Helmer den ei, skjøndt stungen af Spyd, men styrter til Angreb,
Til den med hiin faaer Bugt, eller lader sit Liv udi Kampen.
Saaledes Helten Agenor, den herlige Antenoride,
Ei ham lysted at flye, før Dyst med Achilles var prøvet;
Frem for sit Bryst til Skjerm han holdt sit blankede Rundskjold,
Sigted paa Helten med Spyd, og raabte med lydelig Stemme:
Vist du haabed i Sind, Achilles, du straalende Kæmpe!
Troernes velbefæstede Stad idag at forstyrre.
Daare! for denne skal end heel svar Gjenvordighed fristes.
End er i Staden vi mange, og derhos dygtige Stridsmænd;
Kjækt til Værn for Hustrue og Børn og elskte Forældre
Ilions Stad vi beskjerme, men her skal Skjebnen dig ramme,
Om du er aldrig saa rædsom og uforfærdet en Kriger.
Talt; da svang han det hvæssede Spyd med sin vældige Næve;
Nedenfor Knæet i Benet han traf, ei var det et Slipkast;

Hoit Beenskinnen af funklende Tin, som nylig var smeddet,
Klirred ved Rammet af Malmen, og mat sprang Spydet tilbage,
Uden at bore sig ind, afbødet ved Guddommens Gave.
Frem mod den Ædling Agenor nu stormede Helten Achilleus,
Dog, Apollon forundte ham ei, sig Hæder at vinde,
Bort han snapped Agenor, og trindt i Taage ham hylled,
Lod ham saa drage fra Kamp, og hjem sig i Stilhed forføie.
Derpaa Peleiden han fjernede snildt fra det flygtende Krigsfolk,
Manden Agenor livagtigen lig Apollon sig stilled
Tæt ved Achilles's Fødder, og rask forfulgte ham Helten.
Mens paa den hvedebevoxede Mark han løb efter denne,
Som til den dybthenhvirvlende Flod Skamandros blev dreven,
Med ubetydeligt Forspring, thi gjekket med List af Apollon
Haabed Achilles bestandig, han nok skulde naae ham i Løbet,
Kom de øvrige Troiske Mænd i flygtende Sværme
Hjertensglade til Byen, som stærkt opfyldtes af Stimlen;
Alle tilhobe de manglede Mod, paa hinanden at bie
Udenfor Murene, eller forvisse sig, hvo der var sluppen,
Hvo der var falden i Kampen, men ind i Staden de voldsomt
Strømmed, saa Mange som Fødder og Knæe havde bierget i Qviden.

To og tyvende Sang.

Hektors Død.

Saaledes drevne til Byen paa Flugt, saa rædde som Raakid,
Kjøled de Sveden, og lænede op til det prægtige Brystværn
Slukked de Tørsten med lædskende Drik, men Achaiernes Sønner
Rykked mod Murene frem, med Skjoldene fast imod Skulder.
Dog den grusomme Skjebne besnæred den straalende Hektor,
Udenfor Staden forblev ved den Skæiske Port han tilbage.
Flux til Peleiden Achilles nu talede Phoibos Apollon:
  Peleus's Søn! hvi forfølger du mig med hurtige Fødder,
Dødelig Mand en udødelig Gud? du mærked vel neppe,
At med en Guddom du strider, da frem du farer saa hidsig;
Reent du glemmer din Kamp med Troerne, dem du forskrækked.
Ind i Byen de slap, men selv du hid dig har fjernet;
Mig du dræber dog ei, en dødelig Mand er jeg ikke.
  Dragende tungt et Suk udbrød fodrappen Achilles:
Grummeste Gud! fjernrammende Drot! stor Meen har du voldt mig,
Da du fra Muren forlokked mig hid; langt Flere tilvisse
Havde nu bidt i Græsset, før hjem de var komne til Staden.
Nu har du røvet mig glimrende Roes, og hine du frelste
Uden Besvær, du havde jo ei nogen Hevn at befrygte;
Hevne mig vilde jeg vist, saafandt jeg mægted og evned.
  Saa han taled, og stolt sine Fjed mod Staden han vendte,

Styrtende frem saa snelt, som en Veddeløbsganger med Vognen,
Naar den i langstrakt Fart rask traver afsted over Marken,
Saa bevæged Achilles de smidige Knæer og Fødder.
Ham opdagede Priamos først, da han løb over Sletten
Straalende klart som Stjernen, der henimod Sommerens Slutning
Rinder paa Himmelen op, og hvis Lys i det natlige Mørke
Tindrer med klarere Glimt end nogen af Stjernerne rundtom;
Navnet Orions Hund har Menneskens Sønner den givet;
Klarest den skinner forsand, men Ulykke har den i Medfør,
Jordens usalige Børn den svart hjemsøger med Feber;
Saaledes funkled i Løbet om Bryst hans kobberne Plader.
Lydt sig vaandede Gubben, med Hænderne slog han sit Hoved,
Løftende høit dem i Veiret, og raabte med ynkelig Klage,
Bedende ned til sin elskede Søn, som udenfor Porten
Stod umættelig gridsk efter Kamp med Peleiden Achilles;
Jamrende talte den Gamle, med Hænderne strakte mod Sønnen:
Hektor! min elskede Søn! træd ei, adskilt fra de Andre,
Ene til Kamp mod Peleiden, at ei du Døden dig henter,
Ramt af Achilles, en Helt dig langt overlegen i Manddom;
Han den Grusomme! gid han saa høit var af Guderne elsket,
Som han er elsket af mig, snart skulde da Hunde med Gribbe
Æde hans Liig, og en gruelig Sorg mig væltes fra Hjertet.
Mange mandhaftige Sønner han røved mig, nogle han dræbte,
Andre han skikked til Salg til langtfraliggende Øer;
Atter nu savned jeg tvende, da Troerne trængtes til Staden,
Hverken min Søn Polydoros jeg saae, ei heller Lykaon,
Hvilke den Dronning for Qvinder, Laothoe, begge mig fødte.
Leve de end i Fiendernes Leir, da kan vi med Tiden
Løse dem atter for Kobber og Guld, som ligger derhjemme;
Altes, den hædrede Gubbe, har rigt udstyret sin Datter;
Men hvis de segned i Døden, og alt er i Hades's Bolig,
Da vil en Kummer det vorde for mig og for Gutternes Moder,
Men af det øvrige Folk vil snart den Sorrig forvindes,
Naar blot du ei henter din Død, af Achilles betvungen.
Kom da herind bag Muren, min Søn! til Frelse for alle
Troiske Qvinder og Mænd, at du ei skal skjenke Peleiden
Glimrende Roes, og du selv dit kostbare Liv skal forlise.
Vær barmhjertig mod mig, hvem Sorg forfølger min Livstid,

Mig, jeg Arme, hvem Zeus paa Alderens Tærskel vil skikke
Smædelig Død, naar mit Øie har seet utallige Rædsler:
Sønnerne slaaes ihjel, bort Døttrene slæbes til Skjændsel,
Kamrene hærges i Borgen med Vold, i græsseligt Blodbad
Slænges mod Gulvet de lallende Børn, og Sønnernes Koner
Rives afsted af Danaernes Folk med udædiske Hænder.
Naar da til Slutning en Mand, som med skærende Kobber har ramt mig,
Jager mig Livet af Lemmerne ud, skal forrest i Døren
Graadige Hunde, som vogted min Gaard, forrive mit Legem;
Mangen en Bid fra mit Bord jeg selv i Hallen dem rakte,
Dog de skal drikke mit Blod, og slagne med grueligt Vanvid
Strække sig ude ved Porten. Ei slet det klæder en Yngling,
Dræbt i Striden at ligge paa Val, forristet af Spydsod,
Smukt, selv efter hans Død, er Alt, hvad han lader tilsyne;
Men naar en Olding er slagen ihjel, og glubende Hunde
Skjænde hans Blusel, hans graalige Skjæg, hans blegede Lokker,
Det er den tungeste Lod for Jordens usalige Sønner.
Saa lød Oldingens Ord, og de graalige Haar af sit Hoved
Rykked han op med sin Haand, dog Hektor var ei at bevæge.
Ogsaa hans Moder sig jamrede lydt med grædende Taarer,
Dugen af Barmen hun rev, med sin Haand fremrakte hun Brystet,
Og med bevingede Ord under strømmende Taarer hun udbrød:
Hektor! lad dette dig røre! forbarm dig over din Moder!
Har jeg mit smertebedøvende Bryst dig rakt i din Barndom,
Kom det ihu, min Søn! og dyst med den mordiske Kæmpe
Indenfor Muren, men stil dig ei frem til standende Tvekamp.
Grusomme! hvis han dig dræber, da skal hverken jeg dig begræde,
Naar du paa Baaren er lagt, du kjæreste Frugt, jeg har baaret,
Eller din rigtudstyrede Viv, men fjernt fra os begge
Skal ved Achaiernes Skibe dit Liig opædes af Hunde.
Saa med Jamren og Graad besvoer baade Fader og Moder
Bønlig den elskede Søn, men Hektor var ei at bevæge;
Staaende blev han og vented, til Helten Achilles sig nærmed.
Som naar en Øgle paa Fjeld, der har ædt forgiftige Urter,
Bliver paa Reden, skjøndt frygtelig vred, naar Hyrden sig nærmer,
Vildt den stirrer omkring, og bugter sig fælt paa sit Leie,
Saa med uslukkeligt Mod forblev nu Hektor tilbage.
Op mod et Taarns fremspringende Fod han læned sit Malmskjold,

Og til sin mandige Sjel beklemt om Hjertet han talte:
  Vee mig! ifald jeg nu gaaer bag Murene ind gjennem Porten,
Da vil Polydamas først mig strengt overvælde med Haansord,
Han som mig raaded, den Troiske Hær til Staden at føre
Hiin usalige Aften, da Helten Achilles sig reiste;
Dog jeg hørte ham ei, langt bedre det dog havde været.
Men da jeg nu ved taabelig Id har forødet vort Krigsfolk,
Blues for Troernes Mænd og langbeslørede Qvinder
Svart jeg i Sind, at en slettere Mand skal kunne fortælle:
Hektor har Folket forødt ved at stole for fast paa sin Styrke.
Saa vil man sige forsand, og for mig langt bedre det vorder,
Enten at komme med Seier til Bye, hvis Achilles jeg dræber,
Eller at døe en hæderlig Død i Kampen ved Staden.
Dog maaskee, naar min vældige Hjelm og mit buklede Rundskjold
Ned jeg lægger paa Jord, og mit Spyd opstiller mod Muren,
Ganger saa hen at møde paa Vei den holde Peleide,
Naar jeg da lover ham, Helena strax til Atreus's Sønner
Atter at give tilbage med samt hendes Skatte tilhobe,
Som Alexandros til Troia hjemførte paa bugede Skibe,
Det var jo Grunden til Krig, og jeg lover desuden at dele
Alt det Gods med Achaiernes Folk, som findes i Staden,
Selv kunde siden den helligste Eed jeg af Troerne tage,
Intet at skjæle med Svig, men skifte hvad indenfor Muren
Gjemmes af Gods i den prægtige Stad og give dem Hælvten —
Dog, hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?
Ei som en Trygler jeg træde ham nær, han forbarmer sig aldrig,
Ei vil han agte min Bøn, men slaae mig ihjel, hvis jeg kommer
Blottet og bar som en Qvinde, naar ned jeg har lagt mine Vaaben;
Nu er det sandelig ikke paa Tid med Manden at tale
Venlig, som Ynglingen snakker fra Fjeld eller Eeg med sin Pige
Yngling og Pige har kjærlige Ord med hinanden at skifte;
Bedre forsand at træde til Kamp, at snart vi fornemme,
Hvem af os den Olympiske Drot vil Seier forunde.
  Saa han grubled og blev, da nærmed sig Helten Achilles,
Ares han lignede grandt, den hjelmbuskrystende Krigsgud,
Pelions Ask, det rædsomme Spær, han gynged paa høire
Skulder, og Rustningens Malm omstraaled ham trindt med en Lysglands,
Ligesaa klar som brændende Ild eller Solen ved Opgang.

Ræd blev Hektor, da Helten han saae; at blive paa Stedet,
Dristed han ei, men flygted med Grue fra Porten tilbage.
Frem da styrted Achilles, i Lid til de hurtige Fødder,
Ret som en Glente fra Fjeld, den snareste Fugl under Himlen,
Snelt i susende Flugt gjør Jagt paa en ængstelig Due,
Bange den stryger til Siden, men Glenten er nær og bestandig
Slaaer den mod Duen med skingrende Skrig af Lyst den at snappe;
Saa fremstyrted han ivrig i Hu, men Hektor tilbage
Veeg langs Muren, bevægende rask sine smidige Knæer;
Varden de stormed forbi og den figenbevoxede Bakke
Længer og længer fra Muren heelt hen ad den banede Vognvei.
Videre kom de forbi to klarthenrindende Vandløb,
Kilderne, hvorfra Skamandros, den hvirvlende Flod har sit Udspring.
En af Kildernes Vand er varmt, og op af dens Bølger
Stiger, som Røgen af Ild, en Damp, der breder sig trindt den;
Kold derimod er den anden, selv midt i Sommerens Hede,
Ligesom Hagel og Snee, eller Vand, som Frosten har styrknet.
Tæt ved Kilderne stander en Deel forsvarlige Kummer,
Hugne med Kunst af Steen, hvor Koner og deilige Piger
Pleied fra Byen at bringe til Vask deres prægtige Klæder
Fordum i Fredens Tid, forinden Achaierne landed.
Her forbi nu Flygtningen løb og Forfølgeren bag ham,
Stærk var Manden, som veeg, men en stærkere Mand ham forfulgte,
Hidsig paa stormende Fod, ei løb de tilveds om et Slagtnød,
Eller et Skind, som sættes til Priis ved Mændenes Dysløb,
Hestebetvingeren Hektors Liv var Prisen, de løb om.
Som naar i strygende Fart stærkhovede Veddeløbsheste
Svinge paa Banen om Maal, naar en glimrende Priis ved et Gravøl
Stander paa Spil, en blomstrende Møe, hvad eller en Trefod,
Saaledes løb de tregange rundt om Priamos' Kongstad
Rask paa ilende Fod, og alle de Himmelske saae dem.
Først til Orde da tog hiin Guders og Menneskers Fader:
  Ha! for mit Øie jeg skuer en Mand, hvem høilig jeg elsker,
Drives om Muren paa Flugt; dybt røres min Sjel over Hektor,
Han som af Tyre saa tit mig Bovene brændte til Offer
Snart paa en høitfremstikkende Tind af det kløftede Ida,
Snart paa Ilions Borg, og nu den bolde Peleide
Rundt om Priamos' Stad paa ilende Fod ham forfølger.

Derfor velan, I Guder! betænker og veier i Sindet,
Om vi fra truende Død skal frelse ham, eller paa Stedet
Lade den kraftige Helt forlise sit Liv for Achilles.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Zeus, lynslyngende Fader, Skysortner! hvad var det du sagde?
Manden af dødelig Æt, hvis Skjebne forlængst er berammet,
Ham paany nu frelse du vil fra den hylende Kampdød,
Gjør det! men visselig ei vi Guder vil prise din Idræt.
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Tritogeneia! mit elskede Barn! fat Mod! hvad jeg sagde
Var ikke meent for Alvor, mod dig er jeg føielig sindet.
Gjør hvad dig tykkes for godt, men gjør det uden Forhaling!
Talt, og Athene han vakte, som alt var rede forinden,
Ned i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos.
Rask i ustandseligt Løb foer Peleus's Søn efter Hektor,
Som naar en Hund i Bjergenes Skov forfølger en Daakalv,
Som den fra Leiet har reist, gjennem Krat, gjennem bugtede Dale.
Finder den end i sin Angst et Skjul bag Buskenes Grene,
Løber dog Hunden bestandig i Spor, til sit Bytte den fanger;
Saa kunde Hektor ei skjæle sig bort fra rappen Achilles.
Hvergang i Løbet han prøved et Sving for at vige tilside
Mod den Dardaniske Port ind under de prægtige Mure,
Om man maaskee ved Skud kunde dække ham oppe fra Muren,
Sprang Achilles i Veien ham flux, og drev ham bestandig
Ud imod Sletten, men stedse han selv løb inde mod Staden.
Ret som i Drømme man ikke formaaer en Flygtning at fange,
Hverken kan hiin undløbe ved Flugt eller denne ham gribe,
Saa kunde hiin ei hente ham ind eller denne ham undgaae.
Dog hvordan havde Hektor nu Dødsgudinderne undflyet,
Naar ei Apollon en Gang endnu, dog det var den sidste,
Trædende nær havde vakt hans Kraft og smidige Knæer.
Men ved et Vink med sit Hoved forbød Achil sine Kæmper
Spyd mod Hektor at kaste, at Ingen den Roes skulde vinde,
Først at have ham ramt, og han selv kun være den Anden.
Dog da de fjerdegang naaede det Sted, hvor Kilderne risled,
Greb Alfader sin gyldene Vægt og holdt den i Veiret,
Lagde paa Vægten dernæst to dødbestemmende Lodder,
En for Peleus's Søn og en for den straalende Hektor,

Greb saa paa Midten og vog, da sank Dødslodden for Hektor,
Ned til Hades den foer; da forlod ham Phoibos Apollon,
Men til Achilles sig skyndte den lysblaaøiede Pallas,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde hun talte:
Stolte Peleide! du Yndling af Zeus! nu skal vi da sikkert
Bringe Danaernes Mænd berømmelig Hæder til Flaaden,
Slaae vi nu Hektor ihjel trods al hans ustyrlige Kamplyst.
Længer formaaer han nu visselig ei vore Hænder at undflye,
Selv om Phoibos Apollon anstrengte sig aldrig saa meget,
Og for sin Fader Kronion sig tryglende vælted i Støvet,
Bliv da nu her og pust efter Dyst, mens selv jeg til Hektor
Gaaer for at mande ham op, til kjækt dig i Kampen at møde.
Saaledes taled Athene, og glad i sit Hjerte han adlød,
Stod saa og læned sig fast til sit malmbevæbnede Askspær.
Flux Gudinden forlod ham og treen til den ædelig Hektor,
Grandt hun Deiphobos ligned paa Væxt og det kraftige Mæle,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde hun talte:
Broder! forsand heel skarpt forfølger dig rappen Achilles,
Rundt om Priamos' Stad paa ilende Fod han dig driver.
Dog velan! lad os blive og kjækt os stille til Modværn!
Flux gjensvared den høie, den hjelmomstraalede Hektor:
Altid, Deiphobos! var du tilforn min kjæreste Broder
Fremfor de øvrige Sønner, som Hekabe Priamos fødte,
Dog langt meer vil jeg nu af mit inderste Hjerte dig elske,
Du, som for min Skyld vovede kjækt, saasnart du mig øined,
Udenfor Muren at gaae, mens de Andre forblive derinde.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Broder! indstændig mig bad min Fader og værdige Moder
Med vore Frænder ihob, og En efter Anden mig knæfaldt,
Inde bag Muren at blive, saa svart har Skræk dem betaget,
Men af ulidelig Sorg jeg nagedes dybt i mit Hjerte.
Lad os nu rask fremstorme til Kamp, og ei vore Landser
Spare vi vil, at snart vi kan see, om Helten Achilles
Styrter os Begge til Jorden og bringer vor blodige Rustning
Med sig til Skibene hjem, eller lader sit Liv for din Landse.
Saaledes taled Athene med Svig og ilede forud.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Først til Orde da tog den hjelmomstraalede Hektor:

Peleus's Søn! ei længer for dig vil jeg flygte som hidtil;
Tregange rundt om Priamos' Stad jeg løb, og dit Angreb
Dristed jeg ei at bestaae, men nu tilskynder mit Mod mig
Kjækt dig at møde til Dyst, hvad énten jeg slaaer eller falder.
Dog lad os op til Guderne see, thi Menneskens Pagter
Holde de Salige strengest i Hævd som de sikkreste Vidner;
Ei vil jeg grumt skamskænde dit Liig, hvis Zeus mig forunder
Seierrig hjem at drage fra Kamp og berøve dig Livet,
Ikkun din Rustning jeg plyndre dig vil, men skikke dit Legem
Hjem til Achaierne strax, og en lignende Skjel du mig gjøre!
Ham gjensvared med rynkede Bryn fodrappen Achilles:
Hektor! du argeste Mand! tal ikke til mig om Fordragsmaal!
Ligesom Pagt mellem Løver og Menneskens Børn er umulig,
Ligesom Ulv og Lam kan aldrig forliges og enes,
Nei! til evindelig Tid maae fiendsk de hade hinanden,
Ligesaa lidet kan jeg og du forenes om Tilsagn,
Eller forsones, før en af os nedstyrtet i Støvet
Ares har mættet med Blod, den urokkelig kæmpende Krigsgud.
Kom nu ihu hver Kunst du forstaaer! nu bør du tilvisse
Flinkt handtere dit Spyd, og freidig i Kampen betee dig;
Ei undslipper du længer, ret snart skal Pallas Athene
Styrte dig ned med mit Spyd, og for al den Ynk skal du bøde,
Som du har voldt mine Mænd, dem du rasende slog med din Landse.
Talt, med et Sving udslynged han flux sin vældige Spydstang,
Dog retud han blikked, den straalende Hektor, og undveeg,
Varlig han dukked paa Hug, og flyvende hen over Helten
Planted i Muld sig det kobberne Spær, men Athene det snapped,
Og til Achilles det rakte, dog uden at Hektor det mærked.
Flux til Peleus's Søn udbrød den straalende Hektor:
Landsen dig glipped forsand, gudlignende, raske Peleide!
Ikke fra Zeus, som du siger, har Bud du faaet om min Henfart,
Men paa Bedrag og Svig din fiffige Tale var anlagt,
For at jeg ræd ved din Snak skulde glemme mit Mod og min Styrke.
Ei skal dit Spyd forsand gjennem Ryggen mig stinge paa Flugten,
Brystgængs stormer jeg frem, thi stød dit Spær mig i Brystet,
Skjenker en Gud dig det Held; nu vogt dig vel for mit Malmspær!
Gid dog saasandt i din Hud du heelt opfange det maatte,
Lettes da vilde for Troernes Mænd den besværlige Krigsfærd,

Hvis du faldt, thi du er forsand deres haardeste Plage.
Talt; med et Sving udslynged han flux sin vældige Spydstang,
Midt paa Achilles's Skjold han traf, ei var det et Glipkast,
Langt dog sprang fra Skjoldet hans Spyd, da harmedes Hektor
Svart, at det hurtige Spær af hans Haand var fløiet forgjeves;
Heel mismodig han stod, der var ei noget Spyd at bekomme;
Høit til Deiphobos skreg ha den Helt med det snehvide Rundskjold,
Fordred hans vældige Spyd, men ei stod Broderen hos ham;
Klarligen Hektor i Sind begreb nu Sagen og udbrød:
Vee mig! til Døden forsand nu Himmelens Guder mig kalde!
Fuldt jeg troede, den kjække Deiphobos stod ved min Side,
Men han er hist i Staden, og mig har Athene bedaaret.
Nu er den grusomme Død mig nær, ja fjern er den ikke,
Nu er min Redning umulig, i forrige Dage mig frelste
Zeus og Phoibos Apollon, hans Søn, som begge mig fordum
Huldt beskjermed i Fare, men nu indhenter mig Skjebnen.
Lad mig da ei uden Daad uden Roes her gange tilgrunde!
Lad en Bedrift mig øve, som vordende Slægter vil mindes!
Talende saa han af Balg uddrog sit hvæssede Slagsværd.
Som over Hoften var spændt, en stærk og drabelig Glavind,
Stormed saa frem som en Ørn, der flyvende høit gjennem Luften
Oppe fra sortnende Skyer slaaer ned paa Marken og griber
Enten et nyfødt Lam eller og en ængstelig Hare;
Saa fremstormede Hektor og svang sit hvæssede Slagsværd.
Frem sprang ogsaa Peleiden, af rasende Harme hans Hjerte
Svulmede høit, for Brystet han holdt til Bedækning sit skjønne
Kunstforarbeidede Skjold, paa Hovedet gynged den blanke
Hjelm med fiirdobbelt Kam, vildt rysted den foldige Manke,
Hvilken Hephaistos til Busk havde sat af den pureste Guldtraad;
Blank som Hesperos tindrer, den deiligste Stjerne paa Himlen,
Naar i den mørkeste Nat blandt tusinde Stjerner den vandrer,
Saaledes glimted den hvæssede Od paa det Spyd, som Achilles
Svang i sin kraftige Høire, da fjendsk mod Hektor han stormed,
Speidende efter et Sted, hvor hans skinnende Hud kunde saares,
Trindt var hele hans Hud med de prægtige Plader bedækket,
Hektor i Kampen sig vandt, da han vog den stærke Patroklos,
Ikkun ved Struben en Plet stak frem, hvor Nøglen forbinder
Skulder med Hals, og hvor Livet saa snelt udfarer ved Spydsaar,

Der med sit Spyd Achilles ham traf, da han stormed imod ham;
Heelt løb Kobberets stingende Od gjennem Halsen den bløde,
Men det beslagene Spær slar ei Luftrøret igjennem,
For at der end kunde levnes ham Frist til Ord og til Gjensvar,
Brat i Støvet han faldt, og hoverende raabte Peleiden:
Hektor! du troede dig vist, da du røved Patroklos's Rustning,
Tryg for Hevn, og bekymred dig ei om mig, som var borte.
Daare! en stærkere Hevner forsand der sad i det Fjerne
Hist ved de bugede Skibe, jeg selv var bleven tilbage,
Jeg, som nu styrted dig ned, men nu skal Hunde med Fugle
Smædelig slænge dit Liig, men ham skal Achaierne jorde.
Svag paa Mælet ham svared den hjelmomstraalede Hektor:
O ved dit Liv, dine Knæe og Forældre jeg bønlig dig beder,
Lad ikke Hundene æde mig op ved Achaiernes Skibe,
O men annam baade Kobber og Guld i rundelig Mængde,
Som dig vil bydes til Skjenk af min Fader og værdige Moder,
Naar til mit Hjem du skikker mit Liig, at mit livløse Legem
Skjellig kan stedes til Baal af Troer og Troiske Qvinder.
Ham gjensvared med rynkede Bryn fodrappen Achilles:
Ei ved mit Knæe besværg mig, du Hund! og ei ved Forældre!
Ha! i min fnysende Harm kunde gjerne dit Kjød jeg i Stykker
Hugge og æde det raat for al den Sorg, du har voldt mig!
Ingen der være, som Hundene bort fra dit Hoved dig jager!
Selv om saa tifold Løsning, ja togange ti de paa Vægten
Veied og bragte mig hid, og meer mig loved med Tiden;
Ja om Dardaneren Priamos end tilbød sig med røden
Guld at veie dig op, saa skal din Moder dog aldrig
Lægge paa Baare dit Liig, og bejamre den Søn, som hun fødte,
Nei! men Hunde med Fugle skal skifte dit Kjød med hverandre.
Døende gav ham til Svar den hjelmomstraalede Hektor:
Ak! jeg kjender dig grandt, jeg vidste jo nok, mine Bønner
Rørte dig ei, af Jern er det Hjerte, du bærer i Barmen;
Dog betænk, om ikke mod dig jeg Gudernes Harme
Vækker, naar Dagen er kommen, da Paris og Phoibos Apollon
Dræbe dig hist i den Skæiske Port tiltrods for din Kjækhed.
Altsom han mælede saa, tilhylled den sluttende Død ham;
Ud af Lemmerne fløi hans Sjel og iilte til Hades,
Jamrende over den Lod, at skilles fra Kjækhed og Ungdom.

Flux til Dødningen mæled igjen den bolde Peleide:
Døe kun du! jeg tager min Død, saasnart det behager
Zeus og den øvrige himmelske Slægt at lade den komme.
Talt, og af Dødningens Saar udrev han sin kobberne Landse,
Slængte den hen, og drog ham af Skulder den blodige Rustning.
Trindt omstimled ham strax en Flok af de andre Danaer,
Hektors forbausende Aasyn og Væxt de betragted med Studsen.
Alle, men ei var der Een, som med Spyd jo rifted hans Legem.
Mangen da talte saalunde, me Øinene vendt mod sin Naboe:
Eia! forsand langt spagere nu er Hektor i Omgang,
End da med blussende Ild i Brand han stak vore Snekker.
Saaledes talede Mangen, treen hen og stak ham med Landse.
Men da saa Helten Achilles af Krop havde draget hans Rustning,
Stod i Danaernes Kreds han frem og talte saalunde:
Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Nu da mig Guderne skjenked det Held, denne Mand at betvinge,
Som os har voldt langt større Fortræd, end de Andre tilsammen,
Vel! lad da rundt om Staden os gaae, og med Vaaben ihænde
Friste dem trindt, for at see, hvad Troernes Mænd har isinde,
Enten de Borgen vil rømme maaskee, da Hektor er falden,
Eller dem lyster at blive til Værn, skjøndt Helten er borte.
Dog hvi grubler i Sind jeg nu paa saadanne Tanker?
Hist ved Skibene ligger et Liig, ubegrædt, ubegravet,
Manden Patroklos; ei glemmer jeg ham, saalænge jeg færdes
End i de Levendes Tal, og om Led sig Knæerne bøie;
Selv om i Hades's Bolig man reent forglemmer de Døde,
Saa vil dog hisset endog min elskede Ven jeg erindre.
Dog, velan! Achaiske Mænd! under klingrende Krigssang
Drage vi nu til Skibene hjem og føre ham med os,
Glimrende Hæder vi vandt, den herlige Hektor vi dræbte,
Hvem det Troiske Folk som en Gud høiagted i Staden.
Talt, og en skammelig Daad mod den herlige Hektor han øved:
Begge hans Fødder igjennem han stak i de Sener, som bagtil
Løbe fra Hæl til Ankel, og trak dem igjennem med Remme,
Bandt dem bag til sin Vogn, og lod Hovedet slæbe mod Jorden,
Kasted den prunkende Rustning paa Karm, og svang sig i Sædet,
Jog saa med smeldende Pidsk, og rask fremtraved hans Heste.
Støven sig reiste saa tyk, da han slæbtes afsted, og hans sorte

Haar hang flagrende ned, i Støv indhyllet hans Hoved
Laae, saa fagert fornyß, men nu lod Fader Kronion
Fienderne midt i hans Fædreneland skamskænde det grusomt.
Saa blev hans Hoved besudlet med Støv, men hans værdige Moder
Rev af Hoved sit Haar, langt bort hun slængte sit fine
Skinnende Slør og hulkede lydt, da Sønnen hun skued;
Ogsaa den elskede Fader sig ynkelig vaanded, og rundtom
Lød gjennem Staden fra Folket fortvivlede Klager og Veeraab;
Jamren var stor overalt, som om hele den kneisende Kongstad
Stod i lysende Luer og styrtede ned fra sin Høide.
Borgerne holdt med Nød den bedrøvede Gubbe tilbage;
Ud af den høie Dardaniske Port han brat vilde styrte,
Ned i Skarnet, med tryglende Bøn, sig vælted den Gamle,
Hver en Borger han nævnte ved Navn og bønlig han bad dem:
Slipper mig dog, og lader mig gaae, bekymrede Venner!
Ene herfra og begive mig hen til Achaiernes Skibe;
Bønlig besværge jeg vil hiin raae udædiske Voldsmand,
Om mine Aar han agter maaskee og ynker min Alder,
Selv han har jo en Fader affældig som jeg og bedaget,
Peleus, som avled og fostred ham op til Troernes Jammer,
Mig dog især han Kummer har voldt langt meer end de Andre;
Mangen en Søn han slog mig ihjel i den blomstrende Alder,
Dog for dem Alle jeg jamrer ei saa, skjøndt saare bedrøvet,
Som for den Ene, for Hektor, hvis piinlige Tab mig vil styrte
Ned til Hades's Bolig; o gid han var død i sin Faders
Arme, da havde med Klager og Graad vore Hjerter vi mættet,
Jeg og hans Moder, den sørgende Viv, som til Verden ham bragte.
Saa han talte med Graad, og Borgerne sukked tilhobe.
Hekabe jamred imens blandt Troernes Qvinder saalunde:
Ak! hvi lever jeg Stakkel endnu efter al denne Qvide!
Dig har jeg mistet, min Søn! og du var bestandig min Stolthed
Dag og Nat, og en Frelse du var i Staden for alle
Troer og Troiske Qvinder, de hylded dig ret som en Guddom,
Ja forsand, ogsaa dem en Hæder du var og en Stolthed,
Medens du leved, nu Døden og Skjæbnen i Vold dig har fanget.
Saa hun talte med Graad, men ei endnu havde Hektors
Hustrue fornummet det mindste, thi intet paalideligt Budskab
Havde forkyndt, at den elskede Mand var forbleven derude.

Derfor i Høienloftskammer hun stod og vov sig en prægtig
Kaabe af Skarlagens Garn med brogede Blomster til Islæt;
Og sine haarfagre Terner derhjemme befoel hun at sætte
Flux en rummelig Kjedel paa Ild, at et Bad i Beredskab
Varmt kunde staae til Hektor, naar hjem fra Striden han vendte.
Stakkel! ei drømte hun om, at den lysblaaøiede Pallas
Fjernt fra Bad ved Achilles's Haand havde dræbt hendes Husbond.
Oppe fra Muren fornam hun nu flux en Jamren og Hylen,
Skytlen af Haand hende faldt, over hele sit Legem hun rysted,
Vendte sig derpaa igjen til de haarfagre Terner og udbrød:
  To af Eder mig følge! jeg selv maa see, hvad der hændtes;
Nys jeg Hekabes Røst fornam, og i Barmen mit Hjerte
Farer mig op i min Hals, knap mægter jeg Knæet at bøie.
Nu fremvælder forvist over Priamos' Sønner en Ufærd,
Gid dog aldrig for Øren det komme mig! Ak! jeg befrygter
Svart, at Helten Achil afskar den dristige Hektor
Ene fra Byen, og nu omkring paa Sletten ham jager,
Eller maaskee har alt han knust den rædsomme Kjækhed,
Som ham besjeler, i Krigernes Rad vil han aldrig forblive,
Altid vil forrest han frem, i Mod han viger for Ingen.
  Talende saa, af Kamret hun foer som slagen af Vanvid,
Fulgt af de trofaste Terner, høit klapped i Barm hendes Hjerte.
Men da til Taarnet hun kom, hvor Mændene stod i en Stimmel,
Standsed hun, kasted fra Muren et Blik, og skued sin Husbond
Slæbes ved Staden omkring, de hurtige Heste ham slæbte
Ubarmhjertig afsted til Achaiernes bugede Skibe.
Trindt om Øinenes Laag sig bredte det sorteste Natmulm,
Brat tilbage hun sank, udpustende Livet i Afmagt,
Og i det samme til Jord nedsløi Diademet fra Issen
Baade med Baand og Næt, den flettede Snor og det skjønne
Slør, som til Gave hun fik af den gyldene Viv Aphrodite
Alt paa den Dag, da Hektor, den straalende Helt, hende førte
Hjem som Brud fra Eetions Borg for glimrende Gaver.
Trindt i Flok hendes Svigerster stod og Svogrenes Koner,
Fast den Arme de holdt, i Bedøvelse laae hun som dødsens.
Men da hun aanded paany, og igjen var kommen til Samling,
Jamred hun saa med hulkende Røst blandt Troernes Qvinder:
  Hektor! o vee mig Arme! til eens usalige Vilkaar

Fødtes vi begge, blandt Troerne du i Priamos' Hofgaard,
Jeg i Thebai ved Foden af Plakos, den skovrige Klippe,
Hist i Eetions Borg, som ulykkelig selv har sin Datter
Fostret fra spæd til større Gjenvordighed; gid han dog aldrig
Havde mig født! nu drager du bort dybt ned under Jorden,
Ned til Hades's Hjem, mens jeg i dit Huus som en Enke
Bliver tilbage, forkuet af Sorg, og et Barn er jo Sønnen,
Som vi har født, vi høist usalige. Aldrig, o Hektor!
Vorder du ham til Gavn, og han dig aldrig til Glæde;
Frelses han end i den grusomme Krig med Achaiernes Sønner,
Saa vil dog Trængsel og Sorg i kommende Dage ham møde;
Fremmede Mænd fraraue ham vil hans Eiendomsmarker.
Faderens Dødsdag berøver et Barn dets forrige Venner,
Stedse med Taarer paa Kind og med Øinene slagne mod Jorden
Løber den Stakkel nødlidende hen til Faderens Venner;
En han napper i Kjolen, og hist en Anden i Kappen;
Ynkes saa Een omsider, da faaer han en Slurk i en Tumling,
Hvormed han Læben kan væde, men ei vederqvæge sin Gane;
Ogsaa vil tit en Dreng, som endnu har Fader og Moder,
Slaae ham, og bort med haanlige Ord ham jage fra Maaltid:
Pak dig herfra! din Fader er ei en Gjæst ved vort Gilde!
Grædende skynder da Pogen sig hjem til Enken sin Moder.
Sligt vil Astyanax hændes, paa Faderens Knæer han fordum
Spiste den stærkeste Marv og Kjød af flommede Beder,
Og naar ham Søvnen betog, naar Glutten var træt af at lege,
Tog ham Ammen i Arm, naar af Fryd hans Hjerte var mættet,
Og i sin Seng han slumrede sødt paa de blødeste Bolstre;
Nu vil Astyanax — saa blev han kaldt af Folket i Troia,
Thi det var dig alene, som skjermede Muren og Porten, —
Nu vil Kummer han døie, sin elskede Fader han misted,
Og ved Achaiernes Skibe, heelt fjernt fra de kjære Forældre,
Vil nu de vrimlende Orme, naar Hundene først ere mætte,
Æde dig nøgen — dog Klæder i Huus der ligger i Mængde,
Kostbare, fine, dem Qvinder dig vov med kyndige Hænder;
Nu vil med blussende Ild jeg brænde dem alle tilhobe,
Dig de nytte dog intet, ret aldrig du bærer dem mere,
Lad dem da vorde din Hæder for Troer og Troiske Qvinder!
Saa hun talte med Graad, og Qvinderne sukked tilhobe. —

Tre og tyvende Sang.

Kamplegene til Patroklos's Ære.

Saaledes jamred i Staden de høit, men Achaiernes Sønner,
Da de til Skibene kom ved det vildene Hav Hellespontos,
Spredte paastand sig ad, og begav sig hver til sit Fartøi.
Ikke dog Helten Achil gav strax Myrmidonerne Hjemlov,
Frem han stod, og talede saa til de krigerske Kæmper:
Nei! mine troe Myrmidoner, I gangerbetvingende Fæller!
Ei endnu vel vi spænde fra Karm de vælige Heste;
Først med Ganger og Vogn vil hen til Patroklos vi kjøre,
Og ved hans Liig vil vi jamre, en Hæder, som times de Døde;
Men naar vi saa har lettet vort Sind ved ynkelig Klage,
Da vil vi Gangerne spænde fra Karm, og holde vor Nadver.
Talt; ud brød han i Jammer, og Kæmperne hyled tilhobe.
Tregange rundt om Liget de kjørte de prægtige Heste
Jamrende lydt, og med Trang til Graad opfyldte dem Thetis.
Vædet af Taarer blev Muldet og vædet blev Mændenes blanke
Kobberne Rustning, saa svart blev han savnet, den Fiendeforfærder.
Først opløfted Achilles sin Røst til jamrende Veeraab,
Medens paa Broderens Bryst sine mordiske Hænder han lagde:
Glæd dig, elskte Patroklos! selv nu i Hades's Bolig!
Nu fuldbyrder jeg Alt hvad jeg nys forjætted og loved:
Hid har Hektor jeg slæbt, hans Kjød priisgives til Hunde,

Og ved dit Dødningebaal tolv Troiske Gutter jeg slagter,
Rundne af Ædlingeblod, i Forbittrelse over din Henfart.
  Talt, og en skammelig Daad mod den herlige Hektor han øved.
Ned ved Patroklos's Baare med Ansigtet vendt imod Støvet
Slængte han Helten, mens Kæmperne flux afdrog deres blanke
Kobberne Brynier og spændte fra Karm de hvrinskende Heste.
Derpaa i tusinde Tal om rappen Achilles's Fartøi
Satte sig Folket, og Drotten dem gav et qvægende Gravøl.
Brøle da maatte for Kniven en Flok fedtglindsende Oxer,
Faar tillige man slagted og brægende Geder i Mængde,
Ogsaa en Flok hvidtandede Sviin, som bævred af Fedme,
Strakte man ud over blussende Ild, for Flesket at svide,
Og overalt om Liget randt Blod i skyllende Strømme.
  Høvdingen selv, Myrmidonernes Drot, fodrappen Achilles
Blev af Achaiernes Konger nu ført til den Helt Agamemnon,
Nødig han fulgte dem dog, for sin Ven var dybt han bedrøvet.
Knap var til Teltet de komne til Atreus's Søn Agamemnon,
Før de paa Stedet befoel hoimælede Folkeherolder,
Flux en rummelig Kjedel at sætte paa Ild, hvis Achilles
Bragte det over sit Sind, det størknede Blod sig at aftoe,
Dog han vægred sig fast, og svied en Eed til sin Vægring:
  Nei! ved Fader Kronion, den største, den øverste Guddom,
Ei er det Skjel, at det tvættende Bad berører mit Hoved,
For jeg har stedet Patroklos til Baal og kastet hans Gravhøi,
Og af mit Hoved afskaaret mit Haar, thi aldrig vil Sorgen
Ramme mit Hjerte saa dybt, saalænge jeg lever i Verden.
Dog lad os nu, som I ønske, gaae hen til en sørgelig Nadver!
Men, Agamemnon! saa tidlig det gryer, saa byd dine Svende
Brændsel at hente fra Skoven os hid, og at skaffe tilveie
Alt hvad der skyldes en Død, som vandrer til Mørkhedens Rige,
At den ubændige Flamme fortære ham kan, saa han svinder
Snart fra vort Syn, og Folket igjen kan røgte sin Gjerning.
  Saa han taled, hans Ord de fornam og lode ham villig.
Haand paa Værket de lagde nu flinkt, og da Maalet var færdigt,
Spiste de, Sindet fornam ikke Savn ved det yppige Gilde;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Ginge de hver til sit Telt, og lagde sig der til at sove.
  Men ved det brusende Hav Achilles paa Stranden sig lagde,

Sukkende dybt, og omkring ham laae en Flok Myrmidoner,
Hist hvor Pladsen var bar og hvor Bølgerne pladsked mod Kysten.
Men da nu Søvnen ham greb, og forjagende Sindets Bekymring
Favned ham sødt — og trætte tilgavns var hans kraftige Lemmer,
Hektor han havde forfulgt ved det stormomsusede Troia, —
Hen til hans Leie da traadte den arme Patroklos's Skygge,
Baade paa Mæle, paa Væxt og de deilige Øine den ligned
Ganske livagtig ham selv, og var klædt i hans vanlige Klæder,
Op ved hans Hoved den treen, og tog saalunde til Orde:
  Peleus's Søn! du sover, og mig forgjetter du ganske,
Efter min Død du mig svigter, i Livet du svigted mig aldrig.
Skynd dig og sted mig til Jord, at til Hades's Borg jeg kan komme;
Aanderne drive mig bort, de afdøde Menneskers Skygger,
Ei vil iblandt sig de lade mig ind paa hiin Side Floden,
Banke jeg maa saa forladt ved Hades's mægtige Borgport.
Ræk din jamrende Ven din Haand! thi aldrig tilbage
Kommer fra Hades jeg meer, naar til Dødningebaal I har stedt mig,
Aldrig skal sammen vi sidde som før, da jeg leved, og raadslaae
Fjernt fra de trofaste Kæmper, thi mig har den hæslige Dødsmøe
Slugt i sit Svælg, fra Fødselen af i sin Vold hun mig havde.
Dog, gudlignende Helt, ogsaa dig er den Skjebne berammet,
Udenfor Troernes Muur i Kamp dit Liv at forlise.
Dette jeg sige dog vil, og beder dig føie mit Ønske,
Læg mine Dødningebeen ei fjernt, Achilles! fra dine,
Men lad dem hvile tilsammen, som hist vi tilsammen paa Borgen
Fostredes op fra hiin Tid af, da min Fader mig førte
Hjem til Eder fra Opus som Dreng for et sørgeligt Drabsmaal
Alt paa den Dag, da Amphidamas' Søn ilsindig jeg dræbte,
Ei forsætlig, men egget til Harm da vi legede Terning.
Kjærlig og huldt i sin Borg Vognstrideren Peleus mig modtog,
Ømt han tugted mig op og kaarede mig til din Væbner,
Saaledes gjemme da ogsaa een Krukke vort Støv efter Døden,
Urnen af Guld, som til Gave du fik af din værdige Moder.
  Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Siig, hjertelskede Broder! hvi vandred du hid fra de Døde?
Hvi har du dette paa Hjerte mig lagt? dog jeg vil i Sandhed
Alt fuldbyrde nøiagtig og føie jeg vil dine Ønsker.
Dog træd nærmere hid, at favne vi kan for en stakket

Stund hinanden, og lette vort Sind ved sørgelig Klage.
Altsom han talede saa, udstrakte han Armene heftig,
Dog han favned ham ei, som en Røg sank Skyggen i Jorden
Ned med en hvislende Lyd; op sprang forbauset Achilles,
Hænderne slog han sammen, og jamrende tog han til Orde:
Ha! saa er der forsand endog i Hades's Rige
Aander og synlige Skygger, men Hjerte de mangle dog ganske;
Natten igjennem jo stod den arme Patroklos's Skygge
Hos mig ved Leiet og vaanded sig lydt, og med klagende Stemme
Gav den mig mangt et Hverv, ham selv livagtig den ligned.
Saa han taled og Trang til Graad hos dem Alle han vakte.
End ved Liget de sad, da den rosenfingrede Dagning
Hilste de sørgende Mænd, men Folkenes Drot Agamemnon
Skikked paastand fra Teltene trindt baade Muler og Svende,
Brændsel at hente fra Skoven; som Mændenes Fører paa Toget
Stod Meriones frem, den Konning Idomeneus' Væbner;
Derpaa med snoede Reeb og med Ører i Haanden til Skovhugst
Ginge de rask paa Vei, og Mulerne vandred foran dem,
Op ad Bakker og ned, paa lige, paa krogede Veie.
Men da til Skrænten de kom af det kildebesprudlede Ida,
Skred til Værket de strax, og flinkt med dygtige Biler
Kneisende Eger de hugged omkuld, som med Bulder og Bragen
Styrted til Jord, og derpaa de Stammerne kløved og bandt dem
Fast paa Mulernes Ryg, som furende Muldet med Hoven
Traved igjennem det buskede Krat, for at vinde til Sletten.
Huggerne selv maatte bære fra Skov storslaaede Knuder,
Altsom Meriones bød, den Konning Idomeneus' Væbner.
En efter Anden paa Strand de læssed nu af, hvor Achilles
Selv havde kaaret en Plads sig selv og Patroklos til Gravhøi.
Men da de saa havde stablet af Ved en usigelig Mængde,
Satte de der i Skarer sig ned; men Helten Achilles
Bød paastand sine Mænd, de krigerske troe Myrmidoner,
Rustningens Plader at axle, og Gangerne spænde for Stridskarm.
Alle nu færdedes flinkt, og saasnart de havde sig væbnet,
Steg Vognheltene strax paa Karm, baade Kæmper og Kudske;
Frem i Spidsen de kjørte, i tusinde Tal dem en Skare
Fulgte tilfods, og Vennerne bar Patroklos i Midten.
Lokker de skar sig af Isen, og strøede dem over den Døde;

Bag ved Baaren gik Helten Achil, og holdt i hans Hoved
Saare bedrøvet, sin herlige Ven han skikked til Hades.
Men da de naaede det Sted, som Peleus's Søn havde nævnt dem,
Satte de Baaren til Jord, og stablede Veddet tilbørlig.
Flux en ny Beslutning da tog fodrappen Achilles,
Trædende bort fra Baalet afskar han sit yppige Guldhaar,
Som i den frodigste Væxt han holdt til Floden Spercheios;
Stirrende ud over Bølgerne blaae han sukked, og udbrød:
O Spercheios! omsonst har Peleus min Fader dig lovet,
At jeg til Gave for dig, naar til Fædrenelandet jeg hjemkom,
Hist skulde klippe mit Haar og en Festhekatombe dig offre,
Samt ubedede Væddre, halvhundred i Tallet, dig slagte,
Hist hvor Kilderne gaae ved din Lund og dit duftende Alter.
Dette dig loved den Gamle, dog ei hans Ønske du fuldkom,
Og da jeg aldrig igjen hjemvender til Fædrenelandet,
Give da vil jeg Patroklos den Helt mine Lokker at bære.
Altsom han talede saa, sin elskede Ven han i Haanden
Gav sine Lokker, og Trang til Graad hos Alle han vakte;
Og under Kæmpernes Jamren vist Solen var gangen tilbjerge,
Var ei Achil traadt hen, og saa havde talt til Atreiden:
Atreus's Søn, Agamemnon! dit Bud Achaiernes Kæmper
Lystre jo helst, af Jamren og Graad kan ogsaa man mættes,
Byd dem fra Baalet at sprede sig ad og tænke paa Nadver,
Da ville vi, hvem det egner især for Liget at sørge,
Her fuldbyrde vor Dont, dog Kongerne blive tilbage!
Og da saa Mændenes Drot havde hørt Achilles's Tale,
Bød han Folkene sprede sig ad til de hurtige Skibe;
Kuns Liigskaren tilbage forblev og stablede Veddet
Op til et Baal paa hundrede Fod i Længden og Bredden.
Øverst paa Baalet med Sorrig i Sind de lagde den Døde;
Mangt et trivelігt Faar, mangt dorskfremvraltende Høved
Slagtedes nede ved Baalet og gjordes istand, men Achilles
Tog selv Fedtet af alle, og dækked fra Hoved til Fodsaal
Liget dermed, men det flaaede Qvæg han stillede rundtom.
Tæt ved Baaren han satte dernæst tvehankede Krukker
Fyldte med Honning og Balsum, og to Spand kneisende Heste
Kasted med anspændt Kraft og lydeligt Suk han paa Baalet.
Ni Huushunde der var, som fik deres Æde hos Drotten,

To af disse han myrded, og op paa Baalet dem slængte;
Tolv mandhaftige Sønner dernæst af Troiske Helte
Stak han med Kniven ihjel, slig gruelig Gjerning han øved,
Slynged tilsidst stærkblussende Ild, for Baalet at tænde,
Og med et smerteligt Skrig til sin troe Stalbroder han raabte:
Glæd dig, elskte Patroklos! selv nu i Hades's Bolig!
Nu fuldbyrder jeg Alt, hvad jeg nys forjætted og loved:
Tolv mandhaftige Sønner af Troiske Helte jeg dræbte,
Dem tilligemed dig skal Luerne æde, men Hektor
Giver jeg ikke til Priis for Ild, men for graadige Hunde.
Truende talte han saa, ham rørte dog Hundene ikke,
Dag og Nat Aphrodite, hiin Datter af Zeus, dem fra Liget
Gjenned, og strøg hans Hud med guddommelig Balsam af Roser,
For at den ei skulde riftes, hvis bort Achilles ham slæbte;
Og over Hektor en blaanende Skye drog Phoibos Apollon
Lige fra Himlen til Sletten, og hele den Plads, hvor den Døde
Laae, omhylled han trindt, at ikke den kraftige Solild
Skulde fortørre hans Hud omkring hans Sener og Lemmer.
Dog fra Patroklos's Baal ei Luerne rask vilde blusse,
Flux en ny Beslutning da tog fodrappen Achilles;
Bort fra Baalet han treen, og til to af Vindene bad han,
Vinden fra Norden og Vesten, og prægtige Offre han loved,
Viin af sit gyldene Bæger i Mængde han gjød og besvor dem
Baalet i Flammer at blæse med heftige Pust, for at Ilden
Snart kunde Ligene brænde til Støv; den hurtige Iris
Hørte hans Bøn, og iilte som Bud til Vindenes Guder.
Alle tilhobe ved Gilde de sad i den susende Zephyrs
Hal og forlysted sig sammen, da traadte den flyvende Iris
Frem paa Tærskelens Steen, og saasnart de skued Gudinden,
Sprang de fra Bænk, og Enhver hende bød en Plads ved sin Side.
Dog hun vægred sig plat, og tog paa Stedet til Orde:
Ei tør jeg sidde, thi flux maa jeg hen til Okeanos' Vande,
Til Aithiopernes Land, som hædre med Festhekatomber
Gudernes Slægt, af Offret jeg selv maa nyde min Andeel.
Dog, du buldrende Zephyr og Boreas! Eder Achilles
Beder at komme paastand, og herlige Offre han loved,
At I det Dødningebaal ibrand kan puste, paa hvilket
Manden Patroklos er lagt, begrædt af alle Danaer.

Saa hun taled, og skyndte sig bort, da reiste sig Begge
Med en forfærdelig Larm, og Skyerne drev de foran sig.
Flux over Havet de stormede frem, høit reiste sig Bølgen
Under den susende Blæst, og de kom til det frugtbare Troia,
Styrted saa løs over Baalet, høit braged den rædsomme Flamme.
Natten igjennem med hvinende Pust og forenede Kræfter
Tumled de Luen paa Baalet, og Natten igjennem Achilles
Holdt i sin Haand en Tvillingpokal, hvormed af en Guldskaal
Viin til Offring paa Jorden han gjød og vædede Muldet,
Medens han lydt paakaldte den arme Patroklos's Skygge.
Ret som en Fader sig jamrer, som brænder sin elskede Arvings
Been, der døde som Brudgom til Sorg for de stakkels Forældre,
Saaledes jamred Achil, da Patroklos's Been han forbrændte,
Medens med heftige Suk omkring ved Baalet han listed.
Men da saa Morgenens Stjerne stod op for Lyset at melde.
Før i sit Safrans Slør over Havet sig Dagningen breder,
Segnede Baalet i Støv, og Luerne ginge til Hvile.
Strax tilbage da Vindene fløi og iilte til Hjemmet
Over det Thrakiske Hav, høit bovnede Bølgen og brummed.
Bort fra Baalet sig fjernede nu Peleiden Achilles,
Mødig han lagde sig ned, og sødt omfavned ham Søvnen,
Men da saa Krigerne stimled i Flok til den Drot Agamemnon,
Vækked de Vandrendes Bulder og Støi Achilles af Søvne.
Flux han reiste sig op, og tog saalunde til Orde:
Atreus's Sønner og ypperste Mænd i Danaernes Krigshær!
Slukker nu først med blussende Viin de rygende Tomter
Trindt omkring saavidt som de mægtige Luer sig bredte,
Saa vil vi sanke Patroklos's Been, den Menoitiades,
Skjelnende grandt dem ad, og let vil vi kjende de rette,
Midt paa Baalet de ligge, thi ude paa Siderne rundtom
Brændte vi Gutternes Liig og Hestene mellem hverandre;
Dernæst i to Lag Fedt i Urnen af Guld vil vi gjemme
Høvdingens Been, til selv jeg engang nedsynker til Hades.
Ikke jeg ønsker, at synderlig høi, men ikkun til Maade
Graven I tue, der kommer en Tid, da kan I den kaste
Bred og høi, I Danaiske Mænd, som spares ilive
Her ved de toftede Snekker, naar jeg er segnet i Døden.
Saa han taled, og villig de lød den rappe Peleide.

Først med blussende Viin de slukked de rygende Tomter,
Trindt hvor Luen var kommen, og høit laae Asken i Bunke,
Derpaa med Taarer de sanked de hvidlige Been af den brave
Ven i to Lag Fedt, og i Urnen af Guld de dem gjemte,
Urnen i Teltet de satte, indsvøbt i det fineste Linned.
Rundt om den vordende Høi de ridsed en Kreds og til Grundlag
Vælted de Steen om Baalet, og dyngede Muld over Graven;
Og da saa Høien var tuet, begav de sig hjem, men Achilles
Holdt sine Mænd tilbage, og bød dem i Krinds sig at leire.
Derpaa fra Skibene hente han lod Kampgaver i Mængde,
Graaladent Jern og Kobber, Trefødder og kraftige Oxer,
Muler og vælige Heste med samt skjønbeltede Qvinder.
  Først for de hurtige Kæmper paa Vogn han glimrende Gaver
Satte til Priis: en Pige, heel snild til det kunstigste Arbeid,
Dertil en Trefod med Hank paa togange elleve Kander,
Alt til Priis for den Første; en Hest for den Anden han satte,
Sex Aar gammel, uavet i Aag, og drægtig med Muulføl,
Men for den Tredie han stilled til Priis en Kjedel paa fire
Kander, end flunkende ny og skjøn, ei Ild havde rørt den.
To Talenter i Guld til Priis for den Fjerde han satte,
Og for den Femte var Lønnen en Skaal, tvehanket og ubrugt.
Frem da stod han og talede saa til Argeiernes Kæmper:
  Atreus's Søn og I andre beenpandsrede Mænd af Achaia!
Her udi Kreds Kampgaverne staae for de Helte paa Stridskarm.
Var det en anden Achaier, hvem nu vi hædred ved Dystløb,
Hjem til mit Telt jeg bragte da selv den første Belønning;
Selv I veed jo, hvor høit mine Gangere staae over andre,
Fødte de blev af udødeligt Kuld, og Guden Poseidon
Gav dem til Peleus min Fader, som atter til mig dem forærte.
Dog nu bliver jeg hjemme med samt mine vælige Heste,
Mistet de har deres Hæder og Kraft, den venlige Styrer,
Som deres fyldige Manker saa tit med flydende Olie
Salved, naar først i det klareste Vand han havde dem tvættet.
Hist de staae med Kummer i Sind, over Helten de sørge,
Mankerne hænge mod Jord, og bedrøvede stande de begge.
Derfor afsted I øvrige Mænd af Achaiernes Krigshær,
Hver som stoler paa Gangernes Spand og den holdige Stridskarm!
  Saaledes taled Achilles, og frem Vogngheltene rulled.

Først og fremmest i Kreds Kong Eumelos mødte til Kjørsel,
Han var en Søn af Admetos, og høist udmærket i Vognkunst;
Derpaa Tydeus's Søn, den kraftige Helt Diomedes,
Troiske Heste han spændte for Karm, som tilforn han i Tvekamp
Tog fra Aineias, men Høvdingen selv blev frelst af Apollon.
Næst efter ham fremstod den Guldhaars Drot Menelaos,
Atreus's Søn, to vælige Dyr i Aaget han kobbled,
Hingsten Podarge, hans egen, og Aithe, den Drot Agamemnons
Hoppe, som Anchisiaden Echepolos havde foræret
Kongen, for ikke til Troernes Land ham at følge paa Krigstog,
Men for i Hjemmet at pleie sin Mag, thi betydelig Rigdom
Zeus ham gav, og i Sikyons Land han havde sin Bopæl;
Denne for Karmen han spændte, selv higed den svart efter Dystløb;
Og som den Fjerde for Vogn sine fagermankede Heste
Helten Antilochos aaged, den herlige Søn af den kjække
Nestor, hvis Fader var Neleus, og rast de Pyliske Heste
Løb for den rullende Vogn; da treen den forstandige Fader
Hen til sin kyndige Søn, for gavnlige Raad ham at give:
Vel est du ung endnu, min Søn! men Zeus og Poseidon
Høit dig elsked forsand, og tilgavns har de lært dig at styre
Karmen, thi gjøres det ikke behov, dig at vise tilrette.
Grandt du forstaaer om Maalet at svinge med Vogn, men i Raphed
Staae dine Heste tilbage, og vist gjør dette dig Afbræk.
Alle de Andre har rastere Dyr, skjøndt Ingen af Alle
Bedre forstaaer end du, at hitte paa snedige Kunstgreb.
Derfor velan, min elskede Søn! ihu du mig komme
Hver en List, du forstaaer, at du ei gaaer glip af Belønning.
Snildhed er Huggeren mere til Gavn end hans dygtige Kræfter,
Snildhed maa Skipperen bruge, for over de blaalige Bølger
Sikkert at styre sit løbende Skib, naar det tumles af Stormen,
Saaledes kommer ved Snildhed en Kudsk forud for en anden.
Hvo som alene til Vogn og Gangere sætter sin Tillid,
Skeier til Side fra Banen, snart hid, snart did som en Taabe,
Hestene tumle sig vildt, og ei han formaaer dem at ave.
Hvo som er snild derimod, om han end har ringere Heste,
Fæster paa Maalet sit Øie, gjør Vendingen kort og forglemmer
Ei, i hvad Retning fra Førstningen af han med Tømmerne styred,
Stadig han holder sin Kaas, med speidende Blik paa sin Formand.

Maalet jeg nu beskrive dig vil, at du kjender det rette.
Hist en Favn over Jorden omtrent fremrager en vindtør
Pæl af Eeg eller Fyr, som ei forraadner af Regnskyl,
To hvidagtige Stene ved Siderne ligge til Støtte
Just hvor Veiene krydses, men jevn er Banen omkring den,
Mulig til Minde den staaer om en Mand, som forlængst er afdød,
Eller blev reist til Veddeløbsmaal af Folket i Fortid,
Nu har til Kjørselens Maal den rappe Peleide bestemt den.
Der skal med Ganger og Karm saa nær som mulig du svinge,
Held tillige din Krop, naar du staaer paa den flettede Fading,
Blot en Smule til Venstre, men baade med Raab og med Svøbe
Drive den Fjermer du frem, og husk at slappe dens Tømme,
Men naar om Maalet du svinger, saa drei saa kort med den Nærmer,
At med sin Nav det rullende Hjul fast synes at røre
Lige ved Randen, men vogt dig vel for at tørne mod Stenen,
At ikke Vognen skal knækkes, og Hestene komme til Skade,
Gammen for Andre, men Tort for dig det vilde jo være.
Derfor, min elskede Søn! vær snild og yderst forsigtig!
Kommer du først i strygende Fart paa hiin Side Pælen,
Ei skal Nogen da hente dig ind, eller slippe foran dig,
Selv om han bag dig kjørte den herlige Ganger Arion,
Runden af Gudernes Blod, Adrasts rapfodede Stridshingst,
Eller Laomedons Heste, de dygtigste Dyr her i Landet.
Saaledes talede Nestor, og hen paa sin Plads han sig satte,
Da han sin Søn havde sagt hvad i Alt vilde være ham tjenligst.
Men som den Femte for Karm sine Heste Meriones spændte.
Flux de stege tilvogns, i en Hjelm deres Lodder de kasted,
Helten Achilles den rysted, og først udsprang Nestoridens
Lod, men næst efter ham Kong Eumelos kom til at kjøre.
Tredie var Atreus's Søn, Menelaos, den dygtige Spydhelt,
Fjerde Meriones blev, og sidst i Rækken det tilfaldt
Tydeus's Søn at kjøre, men flinkest han var af dem Alle.
Bag hverandre de holdt i en Rad, da betegned Achilles
Fjernt paa Sletten de Kjørendes Maal, og kaared til Synsmand
Phoinix, den aldrende Helt, hans Faders fortrinlige Væbner,
Grandt at agte paa Løbet, og Alt at berette med Sandhed.
Alle tilhobe de løfted nu Pidsk over Gangernes Hoved,
Jog dem afsted med muntrende Raab og med smeldende Svøbe,

Ivrig i Hu, og i strygende Fart de løb over Sletten
Rask fra Skibene bort, og trindt om Gangernes Bringe
Reiste sig tykt den hvirvlende Støv, lig Skyen i Stormveir,
Mens i den susende Blæst vildt Mankerne flagred om Halsen.
Snart løb Vognene rolig afsted heelt nede ved Jorden,
Snart i Veiret de sprang, men fast paa de rullende Karme
Stod de kjørende Mænd, mens høit i Barm deres Hjerte
Klapped af Haab om Seier, og lydt tilhobe de muntred
Gangernes Spand, som i støvende Fart fløi hen over Sletten.
Men da de hurtige Heste sig nærmede Enden af Banen,
Svingende ned mod det graalige Hav, da kom deres Flinkhed
Ret for en Dag, og i langstrakt Fart de traved, men forrest
Løb for Eumelos' Vogn de to rapfodede Hopper.
Næst efter ham kom Tydeus's Søn med de Troiske Hingster,
Ikke dog langt tilbage, nei tæt bagefter, thi hartad
Lod det, som Hingsterne op paa Eumelos' Karm vilde springe,
Og mod hans mægtige Hærder og Ryg deres glødende Aande
Pusted, ja Snuden endog i den flyvende Fart ham berørte.
Vist var han sluppen forbi, i det mindste ham kommen paa Siden,
Naar ikke Phoibos Apollon, af Harm mod den stærke Tydeide,
Pludselig havde ham slaaet af Haand den flunkende Svøbe;
Ud af hans Øine da styrtede brat Forbittrelsens Taarer,
Alt som han mærked, at Hopperne nu langt stærkere rendte,
Medens hans Hingster blev dovne, da ei de Snerten fornumme;
Dog for Athene det ikke blev skjult, af Phoibos Apollon
Øvede Svig mod Tydeiden, paastand hun ilte til Drotten,
Rakte ham Svøben igjen, og Kraft hun Gangerne indskjød.
Flux til Admetos's Søn henfoer den høie Gudinde,
Slagen af Harm, og Aaget hun knak; flux Hopperne rendte
Skye fra Veien, og fast i Muld Vognstangen sig bored.
Selv blev han kastet af Karm, og ned ved Hjulet han tumled,
Huden blev flænget af Arm, baade Mund og Næse forslog han,
Panden ved Brynet han skraved tilblods, og begge hans Øine
Fyldtes af Taarernes Vand, og det flydende Mæle forgik ham.
Rask Diomedes afsted nu jog med de trampende Heste
Langt forud for de øvrige Mænd, thi Pallas Athene
Gav hans Gangere Kraft, og hun selv ham Hæder forlened.
Næst efter ham fremrulled paa Karm den Drot Menelaos.

Flux til Faderens Heste nu Helten Antilochos raabte:
Muntert afsted! og streng Eder an saa hurtig I mægte!
Ikke forlanger jeg dog, at omkap I skal løbe med hine,
Som Diomedes har spændt for sin Vogn, thi Pallas Athene
Synderlig Raphed dem gav, og ham selv hun Hæder forlened,
Men Menelaos's Vogn I hente mig ind ved at ile,
Bliver mig ikke tilbage, lad Aithe, som kun er en Hoppe,
Ei Eder gjøre tilskamme, hvi nøler I, prægtige Heste!
Dette jeg sige dog vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Ei skal Nestor, den mægtige Drot, Eder pleie med Omhu
Meer, men flux med skærende Malm ihjel Eder stikke,
Vinde vi kun en ringere Priis til Straf for vor Træghed.
Farer da rask afsted, og skynder Jer alt hvad I mægte,
Selv skal jeg bruge min Kunst og Kløgt, for hist i den snevre
Vei at slippe forbi, ei skal jeg af Sigte ham tabe.
Saa han taled, og slagne med Skræk ved Drottens Formaning
Løb de raskere frem en Stund, men snart for sit Øie
Helten Antilochos saae den snevre fordybede Huulvei;
Grunden var knudret og kløftet, thi der havde Efteraarsregnskyl
Brudt al Jorden af Veien, og skaaret sig dybt gjennem Muldet;
Didhen holdt Menelaos af Frygt for Hjulenes Samløb,
Men sine stampende Dyr Antilochos dreied til Siden
Ud fra Veien, og rulled afsted et Stykke forbi ham;
Da blev Atreiden forskrækket, og høit til Antilochos skreg han:
Ret som en Taabe du kjører, Antilochos! Stands dine Heste!
Veien er smal, snart bliver den bredere; rul saa forbi mig!
Kjører du paa med din Vogn, i Fordærv os begge du styrter.
Saa han taled, men stærkere frem Antilochos rulled,
Brugende dygtig sin Pidsk, og lod, som om Intet han hørte.
Ligesaa langt som med svingende Arm en Diskus kan drives,
Kastet med Kraft af en blomstrende Mand, som vil prøve sin Styrke,
Ligesaa langt de traved forud, men Atreiden bagefter
Lunted saa smaat, thi selv med Flid han sagtned sin Kjørsel,
For at de vælige Dyr, hvis paa Vei mod hinanden de rendte,
Ei deres prægtige Vogne omkuld skulde slaae, og de Begge
Selv nedstyrtes i Støv af ivrig Begjær efter Seiren.
Brummende raabte til hiin den Guldhaars Drot Menelaos:
Argere Mand, end du, Antilochos! gives der ikke;

Pak dig! ei har med Føie Danaerne kaldt dig forstandig.
Dog alligevel ei uden Eed skal Prisen du vinde.
  Talende saa med lydelig Røst sine Heste han muntred:
Nøler mig ei, eller standser i Fart af Sorrig og Mismod!
Hine vil trættes i Fødder og Knæe før nogen af Eder,
Langt tilbage de begge jo staae i ungdommelig Friskhed.
  Saa han taled, og slagne med Skræk ved Drottens Formaning
Løb de raskere frem, og snart de nærmed sig hine.
  Midlertid sad i en Kreds Achaiernes Folk, og betragted
Gangernes Løb, som i støvende Fart fløi hen over Sletten.
Først blev Idomeneus Gangere vaer, hiin Konge fra Kreta,
Udenfor Kredsen han sad paa et Sted med videre Udsigt;
Først i det Fjerne fornam han en truende Røst, som han kjendte,
Derpaa han øined den forreste Hest, heel kjendelig var den,
Rødlig forresten var hele dens Krop, men midt i dens Pande
Sad der et Bliis baade hvidt og rundt som den skinnende Maane;
Frem da stod han og talede saa til Argeiernes Kæmper:
  Venner! Argeiernes Drotter i Kamp, i Raad deres Talsmænd!
Er det blot mig, som Hestene seer, eller seer I dem ogsaa?
Dog det er neppe de samme, som nys løb forrest paa Banen,
Kudsken er ogsaa en anden end før, maaskee er de Hopper
Komne til Skade paa Sletten, som vare de raskeste hidtil.
Selv jeg saae, at de første de var, som dreied om Maalet,
Nu derimod jeg øiner dem ei, og dog kan jeg skue
Vidt og bredt med speidende Blik over Troernes Slette;
Mulig har Kudsken sin Tømme forliist, eller ikke tilbørlig
Vidst om Maalet at dreie, og kom i Svinget til Uheld;
Da er han falden af Karm, formoder jeg, Vognen er knækket,
Og de forvildede Hopper er rendt deres Vei med det samme.
Stander da op, at I selv kan see, mit Øie kan ikke
Skjelne saa grandt, dog Manden paa Karm mig tykkes at være
Hiin Aitoler, der raader som Drot over Mænd af Achaia,
Hestebetvingeren Tydeus's Søn, den Helt Diomedes.
  Spodsk udskammed ham Aias, den hurtige Søn af Oileus:
Hvi vil du snakke før Tid, Idomeneus! Hist i det Fjerne
Hopperne løbe med springende Hov vidt hen over Sletten,
Synderlig ung i Argeiernes Hær du est jo dog ikke,
Og i dit Hoved der sidder vel ei de skarpeste Øine;

Dog bestandig er Sqvalder din Lyst, og flet det sig skikker
Hen i Veiret at snakke, naar flinkere Mænd er tilstede;
Nu som nys er bestemt de forreste Heste de samme,
Eumelos' Hopper, selv staaer han paa Vogn med Tømmen i Haanden.
Egget til Harm gjenmæled paastand den Kretiske Konning:
Aias, du Spotter, du Mester i Kjævl, forresten en Stymper
I det Achaiske Folk, uvenlig er stedse din Tanke.
Vel! lad tilveds om en Kjedel os slaae, eller og om en Trefod,
Lad os saa tage til Dommer den mægtige Drot Agamemnon,
Hvad for et Spand der er forrest, at klog du vorder af Skaden.
Talt, da reiste sig Aias, den hurtige Søn af Oileus,
Bister i Hu, for knubbede Ord at give til Gjensvar,
Og deres Kiv de havde forvist langt videre drevet,
Naar ikke Peleus's Søn havde reist sig og taget til Orde:
Søn af Oileus, og du Idomeneus! lader dog være
Fiendsk at klamres med knubbede Ord, sligt sømmer sig ikke,
Harmes I vilde jo selv, naar paa Sligt en Anden begyndte,
Bliver da siddende rolig i Kreds, og vender opmærksomt
Øiet mod Gangerne hen, som med ivrig Begjær efter Seiren
Strax indfinde sig her, da faaer Enhver jo at vide,
Hvo der er forrest med Ganger og Karm, og hvo der er bagved.
Saa han taled; i strygende Fart sig nærmed Tydeiden,
Svøben om Skulder bestandig han svang, og paa Hestene pidsked,
Høit i Veiret de sprang, let lagde de Veien tilbage.
Idelig fløi den rygende Støv om Gangernes Styrer,
Medens den prægtige Karm, som med Guld og Tin var beslagen,
Løb bagefter de vælige Dyr, dog ei i den løse
Støv tilbage der blev af Skinnen om Hjulenes Fælger
Synderligt Spor, saa rapt fløi Gangerne hen over Sletten.
Midt i Kredsen han holdt, og Sveden i drivende Draaber
Randt i Støvet fra Gangernes Hals og skummende Bringe.
Flux fra den prunkende Karm til Jord nedsprang Diomedes,
Og imod Aaget sin Pidsk han lænede. Ei var den stærke
Sthenelos seen, men skyndte sig hen, Kampprisen at tage;
Derpaa til Svendene Qvinden han gav og den hankede Trefod,
Hjem at bringe, men Hestene selv af Aaget han løste.
Næst efter ham med Gangerne frem Antilochos rulled,
Ikke ved Raphed, men List, var han kommen forbi Menelaos.

Tæt bagefter endda løb Kong Menelaos's Heste;
Ligesaa langt som en Ganger for Vogn fra Hjulet er borte,
Naar over Marken i langstrakt Fart sin Herre den trækker,
Røre den kan ved Skinnen om Fælg med sin viftende Hales
Yderste Haar, saa nær er den Hjulet, saa stakket en Afstand
Er der imellem, mens rask over Sletterne vide den løber,
Længer var ei Menelaos fra Helten Antilochos borte,
Skjøndt han var agter fornys, saa langt som man kaster en Diskus,
Snart han naaede ham dog, thi bestandig i Kræfter og Raphed
Vandt Agamemnons Hoppe, den fagermankede Aithe;
Havde paa længere Vei de kjørt omkap med hinanden,
Vist var han sluppen forbi, idet mindste ham kommen paa Siden.
Derpaa Meriones kom, Idomeneus' kraftige Væbner,
Bag Menelaos's Spand omtrent saa langt som et Spydkast;
Trægest var nemlig til Løb hans fagermankede Heste,
Og i at kjøre tilveds var han selv mindst øvet af Alle.
Endelig kom Admetos's Søn bagefter de Andre;
Selv sin Vogn han trak, og Gangerne drev han foran sig.
Ynk ved Synet Achilles betog, den rappe Peleide,
Og med bevingede Ord til Argeiernes Kæmper han talte:
Sidst nu kommer den dygtigste Mand med hovstærke Heste,
Dog endda, efter Ret og Billighed, vil vi den anden
Priis ham give, men Tydeus's Søn annamme den første.
Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald.
Hoppen han havde nu givet ham vist, som Achaierne ønsked,
Dersom Antilochos ei, hiin Søn af den modige Nestor,
Trædende frem, med Peleiden Achil var gangen irette:
Mig, Achilles! opbringe du vil, ifald du dit Udsagn
Sætter i Værk; du agter jo nu, at forholde mig Prisen,
Skjøndt du dog veed, at til Skade han kom med Vogn og med Heste,
Han som er ellers saa brav, til de salige Guder han burde
Sendt en Bøn, da var han forvist ei bleven den Sidste.
Dog, har Manden i Hjertet du kjær, og ynker hans Uheld,
Hist da har du i Telt fuldtop af Guld og af Kobber,
Qvæg i Mængde du eier, og Piger og vælige Heste,
Tag og giv ham siden deraf en rigere Gave,
Eller paastand, at Achaiernes Folk kan prise din Idræt,
Dog paa Hoppen jeg giver ei slip, om hende jeg dyste

Vil med Enhver, som har Lyst en Kamp med mig at forsøge.
Saa han talte, da smilede mildt fodrappen Achilles,
Glad ved Antilochos' Færd, thi en kjær Stalbroder han var ham.
Flux med bevingede Ord han gav ham dette til Gjensvar:
Siden du fordrer mig op til at hente fra Tjalden en anden
Skjenk til Admetos's Søn, saa vil jeg da føie dit Ønske;
Give jeg vil ham den Brynie, som Asteropaios jeg fratog,
Heelt er den smeddet af Malm, og en Rand om Hvælvingen løber
Støbt af det blankeste Tin, stort Værd for ham vil den have.
Talt, og sin elskede Svend Automedon bød han at hente
Brynien fra Telt, han skyndte sig bort, og bragte den hurtig,
Gav den i Eumelos' Haand, og denne med Fryd den annammed.
Frem nu stod, forbittret i Hu, den Drot Menelaos,
End paa Antilochos fnysende vred; en Herold ham ihænde
Rakte hans Konningestav og Argeierne Taushed han paabød.
Flux til Orde da tog den guddomlignende Konning:
Søn af Nestor! hvad har du dog gjort? du var ellers forstandig;
Klik har du sat paa mit Rye, og hindret du har mine Heste,
Jagende frem med dine, som staae saa langt under mine.
Derfor velan, mine Venner! Argeiernes Drotter og Talsmænd!
Dømmer i denne vor Tvist efter Ret og ei efter Yndest,
For at det ei skal hedde som saa blandt Achaiernes Kæmper:
Atreus's Søn har en Ganger for Vogn, som med Vold han og Rænker
Nys fra Antilochos tog; vel havde han slettere Heste,
Men over hiin han stander jo høit i Hæder og Vælde.
Dog, velan! selv dømme jeg vil, og ingen Achaier,
Troer jeg, skal laste min Færd, efter Ret og Skjel vil jeg dømme.
Vel, Antilochos, Ædlingesøn! som Sæd er iblandt os,
Træd for Vognen og Gangerne frem, og tag i din ene
Haand den smidige Pidsk, som nys ved Kjørslen du brugte,
Læg paa Hoppen den anden, og sværg ved Guden Poseidon,
At mine Heste du ei med List forsætlig har sinket.
Og den forstandige Svend Antilochos gav ham til Gjensvar:
Tving din Harm! langt yngre jeg er end du, Menelaos!
Høit over mig, o Konning! i Alder du staaer som i Dyder,
Selv du vide da maa, hvor let en Yngling forgaaer sig,
Rask han fatter Beslutning, men kommer tilkort med sit Anslag.
Lad da dit Hjerte formildes, til dig jeg gjerne vil afstaae

Hoppen, jeg vandt; ja hvis i mit Hjem noget Bedre der fandtes,
Og du det ønsked, da vilde forsand jeg strax dig det give,
Heller, o gudopfostrede Drot! end samtlige Dage
Være dit Hjerte forhadt, og mod Himmelens Guder forsee mig.
  Saa Antilochos talte, og hen til den Drot Menelaos
Hoppen han traf, at give ham den, da smelted Atreidens
Hjerte, ret ligesom Duggen saa mild paa den frodige Kornmark
Rinder ad Vipperne ned, naar Straaene kneise paa Vangen;
Saaledes nu, Menelaos! i Barm dit Hjerte blev smeltet.
Flux med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
  Søn af Nestor! saa vil jeg da nu tilgive dig ganske,
Skjøndt jeg var vred, ei flygtig af Sind eller kaad i din Adfærd
Var du tilforn, nu Klogskaben veeg for ungdommeligt Letsind.
Vogt herefter dig dog for Bedrag mod høiere Drotter!
Ei nogen anden Achaier saa let mig havde formildet,
Dog, heel meget du leed, heel meget du døied for min Skyld,
Baade du selv og din Broder, saavelsom din herlige Fader,
Og paa din Bøn tilgiver jeg dig, og skjenker dig Hoppen,
Skjøndt den er min, at Mændene her det vitterligt vorder,
At jeg af Sind er hverken urimelig stolt eller stridig.
  Talt, og flux til Noemon, Antilochos' Væbner han Hoppen
Gav at føre den hjem, selv tog han den skinnende Kjedel.
Derpaa de to Talenter i Guld, den fjerde Belønning,
Helten Meriones tog; end stod uvunden den femte,
Skaalen med dobbelt Hank, den gav Achilles til Nestor,
Frem i Kredsen han bar den, treen hen og talte til Gubben:
  Tag denne Skaal og gjem den, om Helten Patroklos's Gravøl
Lad den et Minde dig være, ham selv vil aldrig du gjensee
Meer i Argeiernes Folk, og for intet jeg skjenker dig Gaven.
Dyst paa Næver ei friste du skal, og ei skal du brydes,
Ei skal du træde til Kamp paa Spyd, og omkap ikke heller
Løbe du skal, svart trykker dig alt den besværlige Alder.
  Talt, og ihænde han Skaalen ham gav, den glad han annammed.
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
  Sandt tilfulde, min Søn! er hvert et Ord, som du talte;
Hverken er Fødder og Been nu dygtige Lemmer som fordum,
Heller ei bøie sig rast om Skuldrenes Led mine Arme.
Gid jeg var ung endnu og min Kraft urokket som fordum,

Da det Epeiske Folk i Buprasion feired et Gravøl
For Amarynkeus, og Konningens Børn anstilled et Kampspil;
Ei kunde Nogen med mig da maale sig, ei af Epeier,
Selv ei af Pyliske Mænd, og Aitoliens modige Helte.
Enops's Søn Klytomedes i Dyst paa Næver betvang jeg,
Dernæst i Brydning Ankaios fra Pleuron, som reiste sig mod mig;
Rask jeg løb Iphiklos forbi, hvorvel han var fodrap,
Og over Phyleus jeg vandt og den Helt Polydoros i Spydkast.
Ikkun i Kjersel paa Karm vandt Aktorionerne Prisen,
Hidsig i Trængslen de jog mig forbi, heel gridske paa Seiren,
End var for Gangernes Løb de herligste Gaver at vinde.
Tvillingebrødre de var, og han, som var flinkest til Kjørsel,
Styrede Vognen som Kudsk, mens Broderen jog med sin Svøbe.
Saadan en Mand var jeg fordum, dog nu vil vi lade de Yngre
Øve deslige Bedrifter, jeg selv maa den kuende Alder
Lyde, men dengang i Heltenes Folk jeg stoltelig straaled.
Gak nu hen, at hædre din Ven fremdeles med Kampspil!
Denne din Gave jeg tager med Fryd, det glæder mit Hjerte,
At du bestandig erindrer din Ven, og aldrig den Hæder
Glemmer, som skjelligen times mig bør blandt Achaiernes Sønner,
Give dig Himmelens Guder til Løn en glædelig Gjengjeld!
  Talt, men da Peleus's Søn havde Gubbens Fortælling til Ende
Hørt, da ilte han flux hen gjennem Achaiernes Stimmel.
Gaver til Priis udsatte han nu for den rædsomme Baxen,
Drev i Kredsen og bandt et slidudholdende Muuldyr.
Sex Aar gammelt, uavet og høist besværligt at tæmme.
Derhos en Tvillingpokal han til Priis for den Tabende satte,
Traadte saa frem, og talede saa til Argeiernes Kæmper:
  Atreus's Sønner! Achaiske Mænd i Brynjehoser!
To af de dygtigste Mænd til en Kamp om disse jeg byder,
Djervt med løftede Næver at slaaes, og den som Apollon
Seier forunder og Mændene her erkjende for stærkest,
Han hjemføre til Telt det slidudholdende Muuldyr,
Hvo som derimod taber, han nøies med Tvillingpokalen!
  Saa han taled, da reiste sig strax en dygtig og haandfast
Mand, veløvet i Baxning, Epeios en Søn af Panopeus.
Høit han hæved sin Røst, mens sin Haand paa Mulen han lagde:
  Træd nu frem, hvo der agter den Tvillingpokal sig at vinde,

Mulen, det troer jeg forvist, skal ei nogen anden Achaier
Vinde fra mig i Bæxning, jeg holder mig selv for den Første.
Er det ei nok, at tilbage jeg staaer som Kriger i Marken?
Dygtig til alt Slags Færd kan en Mand umulig jo være.
Dette jeg sige dog vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Kjød jeg knuser, og Knogler itu jeg slaaer med min Næve,
Derfor var sikkert det bedst, om Liigbegjængerne blev her,
At de kan bære ham bort, naar min Haand har i Gulvet ham kastet.
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Ikkun den herlige Mand Euryalos dristed sig mod ham.
Han var den Konning Mekisteus's Søn, den Talaionides.
Denne var kommen til Theben engang da Oidipos's Gravøl
Feiredes der, og i Dyst han betvang Kadmeionerne alle.
Ivrig Tydeiden tilhaande nu gik den Søn af Mekisteus,
Muntrende kraftig ham op, thi af Hjertet han Seier ham ønsked.
Først en Gjord han rakte ham hen, saa gav han ham Remme,
Skaarne med Kunst af en Hud af den markopfostrede Oxe,
Og da de havde sig gjordet, da treen de frem udi Ringen.
Først deres vældige Næver til Dyst de løfted i Veiret,
Foer saa hinanden tillivs og mænged de dygtige Hænder,
Vildt fra Kjæverne lød de kladskende Drag, medens Sveden
Randt ad Lemmerne ned, da hæved sig stærken Epeios
Høit, og sin speidende Fiende paa Kinden han slog, saa han ikke
Mægted paa Been at staae, brat segned de kraftige Lemmer.
Som naar en Fisk opspringer af Søe for den kulende Nordvind
Tæt under Land mellem Tanget, men strax bedækkes af Bølgen,
Saaledes sprang efter Faldet han op, men Helten Epeios
Greb ham i Arm og reiste ham op; strax stimled hans Venner
Trindt ham og førte ham bort, mat Fødderne slæbte mod Jorden,
Blod i Klumper han spytted, og Hovedet hang til en Side;
Snart iblandt sig til Sæde de fik den fortumlede Kæmpe,
Medens en Deel gik hen, for Tvillingpokalen at hente.
Gaver dernæst for den tredie Kamp, den rædsomme Bryden,
Satte Peleiden til Priis, og tilskue for Folket dem stilled,
Prisen for den, som vandt, var en flammebetrædende Trefod,
Og i Achaiernes Folk tolv Høveder værd man den skatted,
Men for den Tabende stod i Kreds en Slavinde som Kamppriis,
Kyndig i qvindelig Gjerning, af Værd vel Høveder fire.

Frem han stod, og taledes saa til Argeiernes Kæmper:
  Træder nu frem, Enhver som har Lyst denne Kamp at forsøge!
Talt, da reiste sig Aias, den kraftige Telamonide;
Frem treen ogsaa Odysses, den snue forslagene Konning,
Og da de havde sig gjordet, da treen de frem udi Ringen.
Fast med kraftige Arme om Liv hinanden de krysted;
Ligesom Sparrer paa Taget, dem snildt Bygmesteren fuger,
Naar han et Huus opfører til Læe mod de voldsomme Vinde.
Svart det knaged i Kæmpernes Ryg ved de kraftige Livtag,
Altsom de klemte hinanden, og vaad neddryppede Sveden.
Blaalige Strimer af hovnende Blod kom hyppig tilsyne
Rundt paa Sider og Skuldre, dog uden al Rast eller Hvile
Brødes de hidsig om Seier, at vinde den kunstige Trefod.
Hverken Odysses ham rokked og mægted at slaae ham i Gulvet,
Heller ei Aias det mægted, saa stærk var Odysses's Modstand.
Men da de mærked at Sligt ei hued Achaiernes Sønner,
Da tog Aias til Orde, den kraftige Telamonide:
  Ætling af Zeus! Laertes's Søn, Odysses du snilde!
Løft du mig, eller og jeg dig, Zeus raade for Resten!
  Saa han taled og løfted, men rede med List var Odysseus.
Bag i Hasen han gav ham et Slag, saa Benene rokked,
Kasted ham om paa hans Bag, men selv han faldt i det samme
Ned over Aias's Bryst, da studsede Folket, som saae det.
Fat tog derpaa Odysses, den kjækstudholdende Konning,
Lidt fra Jord han rokked ham vel, men løfted ham ikke,
Dog han bøied hans Knæe, og igjen til Jorden de styrted.
Tæt ved hinanden de laae, og af Støv besudledes Begge.
Op var de sprungne forvist, en tredie Dyst at forsøge,
Hvis ei Achil, selv trædende frem, havde holdt dem tilbage:
  Brydes ei meer, eller matter Jer ud ved saa piinlig en Idræt!
Begge har Seier I vundet, og eens I begge skal lønnes;
Ganger da bort, at til Dyst ogsaa andre Danaer kan træde.
  Saa han taled, hans Ord de fornam, og løde ham villig,
Støvet de visked af Hud, og axled igjen deres Kjortler.
  Gaver udsatte Peleiden dernæst for det hurtige Fodløb:
Først en prunkende Skaal af Sølv, sex Kander den rummed,
Høit i Skjønhed den stod over Alt hvad der fandtes paa Jorden.
Den var et kosteligt Værk af kunsterfarne Sidoner;

Over det mørkladne Hav var den ført af Phoinikiske Sømænd,
Som vare komne til Havnen og havde til Thoas forært den;
Men som Betaling for Priamos' Søn den bolde Lykaon
Helten Patroklos den fik af Euneos, en Søn af Jason,
Og for at hædre sin Ven nu satte Peleiden Achilles
Skaalen til Priis for den, som viste sig rappest i Dystløb.
Men for den Næste var Prisen en stor fedtbævrende Oxe;
Dertil en halv Talent i Guld blev sat for den Sidste.
Frem han stod og talede saa til Achaiernes Kæmper:
  Træder nu frem, Enhver som har Lyst denne Kamp at forsøge!
Talt; da reiste sig Aias, den hurtige Søn af Oileus,
Derpaa den Konning Odysses og Helten Antilochos fremtreen,
Rappere var han tilfods, end Achaiernes Gutter tilhobe.
Bag hverandre de stod, og Achilles betegnede Maalet;
Rask fra Stadet nu frem de styrtede. Snart var dog Aias
Forrest, men tæt bag efter ham løb den Konning Odysseus.
Ligesaa nær som Spolen paa Væv er den midiesmekkre
Væverskes Barm, naar med Haand hun bevæger den rask, for til Islæt
Garnet af Nøglet at vikle, heel nær sin Barm hun den styrer,
Ligesaa nær Odysses ham løb, og ilende bag ham
Satte han Fod i hans Fjed, før Støvet af Spor kunde stige,
Og i det hidsige Løb bestandig hans glødende Aande
Pustede Aias i Nakken, og ivrig Achaierne raabte,
Drotten at muntre, som hasted afsted efter Seiren begjærlig.
Men da mod Enden af Banen de kom, opløfted Odysseus
Fromt en Bøn til Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
  Hør mig Gudinde! forund mig din Hjelp og styrk mine Fødder
Bedende talte han saa, og blev hørt af Pallas Athene;
Let hun gjorde hvert Lem, baade Fødder og Arme foroven.
Just som de nu skulde styrte sig frem, for Prisen at gribe,
Gled den ilende Aias, Athene ham kom til at snuble
Der, hvor Skarnet var spildt af de brølende Oxer, dem nylig
Helten Achil havde slagtet sin Ven Patroklos til Ære;
Fyldt med Oxernes Skarn blev baade hans Mund og hans Næse.
Skaalen i Veiret nu rakte den kraftige Konning Odysseus,
Først ankommen til Maalet, men Aias annammede Oxen,
Fat om Hornet han greb det markopfostrede Høved,
Spyttede Skarnet af Mund og skreg til Argeiernes Kæmper:

Ha! mine Fødder forrokked forvist Gudinden, som altid
Huld som en Moder staaer rede til Hjelp for Konning Odysseus.
Saa han taled, og hjertelig loe de Kæmper tilhobe.
Derpaa Antilochos tog den Priis, som var sat for den Sidste,
Smilede mildt og talede saa til Argeiernes Kæmper:
Venner! hvad her jeg vil sige, det kjender I; nu som bestandig
Hædre de salige Guder de Mænd, som i Alder har Fortrin;
Synderlig ældre forsand end jeg er Aias jo ikke,
Hiin derimod i Alder og Aar staaer over os Begge,
Men han er frisk, skjøndt alt tilaars, ei lettelig Nogen
Løber ham op af Achaiernes Mænd, undtagen Achilles.
Saa han taled, og Peleus's Søn ved sin Tale han hædred.
Flux til Orde da tog Achilles og gav ham til Gjensvar:
Ei skal dit Ord være talt, Antilochos! ganske for Intet.
End vil af Guld en halv Talent til Gaven jeg føie.
Talende saa han Guldet ham gav, det glad han annammed.
Videre satte Peleiden til Priis en langskaftet Landse,
Dertil et Skjold og en Hjelm, og frem han i Kredsen dem lagde,
Vaaben, som selv Patroklos sig vandt, da han dræbte Sarpedon.
Frem han stod og talede saa til Argeiernes Kæmper:
To af de dygtigste Mænd til en Kamp om disse jeg byder.
Brynien axle de flux og med flængende Landser ihænde
Prøve de her med hinanden en Dyst i Achaiernes Paasyn!
Hvo som først i den skinnende Hud spydstinger den Anden,
Og gjennem Rustningens Malm af hans Kjød faaer Blod til at flyde
Ham vil jeg give til Løn dette sølvbenaglede skjønne
Thrakiske Sværd, som jeg selv fra Asteropaios har vundet.
Vaabnene her derimod skal i Fællig de Begge beholde,
Og i min Tjald jeg gjæste dem vil med et ypperligt Maaltid.
Talt; da reiste sig Aias, den kraftige Telamonide,
Frem stod derpaa Tydeiden, den vældige Helt Diomedes;
Og da nu Hver især til Dyst havde axlet sin Rustning,
Treen mod hinanden i Kredsen de frem, kamphidsige Begge,
Med et forfærdende Blik, da skjalv Achaierne alle.
Men da de stridende frem hinanden var traadt under Øine,
Tregange stormed de løs, og tregange styrted de sammen,
Da jog Aias sit Spyd heelt gjennem det blankede Rundskjold,
Huden han naaede dog ei, bag Skjold ham Brynien beskjermed.

Tydeus's Søn derimod bestandig sin glimtende Spydsod
Svang over Randen af Aias's Skjold, for Halsen at træffe.
Da blev Achaierne bange for Aias's Liv, og befoel dem,
Flux at standse med Strid, og ligelig Prisen at dele.
Men til Tydeiden gav Peleus's Søn det vældige Glavind,
Gav ham det baade med Balg og den veltilsnittede Sværdrem.
Frem Achilles nu tog den raae uformede Kugle,
Hvormed Eetion tit havde kastet i forrige Dage;
Men da Peleiden Achilles den kraftfulde Konning ihjelslog,
Tog han den med sig til Skibene hjem med det øvrige Bytte.
Frem han stod og talede saa til Argeiernes Kæmper:
Træder nu frem Enhver, som har Lyst denne Kamp at forsøge!
Strække sig end baade vidt og bredt hans yppige Marker,
Faaer han dog her hvad i fem fredsløbende Aar han forbruger,
Ei skal han have behov efter Jern sine Hyrder og Plovmænd
Ind til Byen at skikke, thi selv han kan dem forsyne.
Saa han talte, da reiste sig flux den Helt Polypoites,
Frem stod derpaa Leontes, en Mand saa stærk som en Guddom,
Aias den Telamonide dernæst, og Helten Epeios.
Frem de traadte paa Rad, først greb Epeios nu Kuglen,
Svang den i Haanden og kasted, da loe Danaerne alle;
Næst efter ham Leontes den svang, hiin Ætling af Ares,
Tredie, som kasted, var Aias, den kraftige Telamonide,
Ud af hans vældige Haand den fløi langt hen over Maalet,
Men da tilsidst den krigerske Helt Polypoites den slynged,
Ligesaa langt som en Hyrde almindelig kaster sin Krogstav
Hen over Oxernes Hjord, og rundt den i Flugten sig dreier,
Ligesaa langt han den drev over Maalet, og Folkene jubled;
Op fra Sæde nu sprang den Helt Polypoites's Venner,
Og til de bugede Skibe hjembar de Konningens Kampløn.
Gaver af graaladent Jern for Skytterne satte han dernæst,
Ti tveeggede Biler og ti eenbladede Øxer.
Ude paa Kysten i Sandet en Mast af et blaastavnet Fartøi
Reiste han op, og paa denne han bandt en ængstelig Due
Fast om Been med en Snor heel tynd; efter denne han bød dem
Skyde tilmaals, og hvo som med Piil kan ramme mig Duen,
Han skal erholde til Løn de ti tveeggede Biler,
Hvo derimod kun træffer paa Snor, men Fuglen forfeiler,

Han maa som ringere Skytte med Øxerne lade sig nøie.
  Saa han talte, frem stod nu paastand den kraftige Teukros,
Frem Meriones stod, Idomeneus' dygtige Væbner.
Hver fremtog nu sin Lod, og rysted dem om i en Malmhjelm;
Først af Hjelm sprang Teukros's Lod, og vældig fra Strengen
Sendte han flux sin Piil, dog ei han loved at offre
Guden til Tak af førstefulds Lam en skjøn Hekatombe.
Fuglen han feiled forsand, thi Apollon ham undte det ikke,
Snoren han traf derimod, hvormed den var bunden om Benet,
Og med sin Braad den stingende Piil skar Snoren igjennem.
Flux svang Duen i Luften sig op, men ned imod Jorden
Hang den dinglende Snor, og høit Achaierne raabte.
Ivrig i Hu flux Buen af Haand Meriones rev ham,
Alt en Stund havde Pilen han holdt, ret som for at sigte,
Flux til Phoibos Apollon han bad, og loved at offre
Guden til Tak af førstefulds Lam en skjøn Hekatombe.
Høit under Skye han Øie nu fik paa den frygtsomme Due,
Og som den kredsed i Luft han midt under Vingen den ramte;
Tvært fløi Pilen igjennem, og ned for Meriones' Fødder
Faldt den igjen, og bored sin Braad i Muldet, men Fuglen
Dalede flux og satte sig ned paa den kneisende Skibsmast,
Hængende baade med Hals og de tætbesjærede Vinger;
Snart fløi Livet af Lemmerne ud, og et Stykke fra Masten
Faldt den til Jord, et forbausende Syn for Folket, som saae det.
Derpaa Meriones tog de ti tveeggede Biler,
Og til de bugede Skibe med Øxerne Teukros begav sig.
  Sidst udsatte Peleiden et langskaftet Spyd og en Kjedel,
Blommet, af Ild urørt, og regnet i Værd med en Oxe;
Disse han stilled i Kredsen, og frem Spydkasterne traadte.
Frem stod Atreus's Søn, den mægtige Drot Agamemnon
Frem Meriones stod, Idomeneus' dygtige Væbner.
Helten Achilles til Orde nu tog, og talte saalunde:
  Atreus's Søn! vi veed jo, hvor høit du staaer over Alle,
Og at du est den ypperste Mand til kraftige Spydkast.
Tag denne Priis, og bring den hjem til de bugede Skibe.
Dog dette kobberne Spær vil vi Helten Meriones give,
Hvis dig tykkes for godt, jeg selv i det mindste det ønsker.

Saa han taled, hans Ord adlød den Drot Agamemnon.
Hiin til Meriones Spydet nu gav, men den prunkende Kamppriis
Flyede han Kongens Herold Talthybios, hjem den at bære.

Fire og tyvende Sang.

Hektors Udlösning.

Nu blev Forsamlingen hævet, da spredte sig Folket og vandred
Hjem til de hurtige Skibe; der tænkte de kun paa at qvæges
Først ved Nadver og saa ved den liflige Søvn, men Achilleus
Græd ved at mindes sin Ven; den alvældige Søvn vilde ikke
Falde paa Øinenes Laag, men han tumledes frem og tilbage,
Tænkte med smerteligt Savn paa Patroklos's Kjækhed og Manddom,
Tænkte paa Alt hvad han selv med sin Ven havde virket og døiet,
Enten de dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger.
Dette til Minde han drog sig, og græd sine modige Taarer.
Snart paa Siden han laae, snart om paa Ryggen han smed sig,
Snart paa Ansigtet ned, men pludselig op fra sit Leie
Sprang han, og vanked forstyrret omkring paa Stranden, da saae han
Dagningen grye og sprede sit Lys over Havet og Kysten.
Flux han spændte nu selv for Vogn sine vælige Heste,
Bandt saa Hektor bag Karm, saa ned mod Gulvet han slæbte,
Og da han tregange rundt om Patroklos's Høi havde kjørt ham,
Gav han sig atter til Roe i sit Telt, og lod Dødningen ligge
Slængt med Ansigtet ned i Støv; men Phoibos Apollon
Skjermed aldeles hans Hud mod Meen, thi Helten han ynked
Selv efter Døden, og dækked ham trindt med Aigiden den gyldne,
For at han ei skulde ristes, naar bort Achilles ham slæbte.

Saa flamskændede Achilles hans Liig i rasende Harme.
Guderne saae det, og grebes af Ynk, da bød de den Speider
Argosbetvingeren Hermes i Løn bortliste hans Legem.
Samtlige Guder det hued, dog ei behaged det Here,
Eller Poseidon saalidt, som den lysblaaøiede Pallas;
Nu som før de hadede svart det hellige Troia,
Priamos selv og hans Folk for hans Søn Alexandros's Brøde,
Han som Gudinderne haaned, dengang de kom til hans Fægaard,
Prisende hende som fagrest, der gav ham fordærvelig Vellyst.
Men efter elleve Dage, da Morgenen dæmred den tolvte,
Da tog Phoibos Apollon blandt evige Guder til Orde:
Haarde forsand er I Guder og ivrige; glemte da Hektor
Bove til Eder at brænde af lydefrie Geder og Oxer?
Dog vil I nu, selv efter hans Død, ei unde ham Frelse,
At hans ærværdige Moder, hans Viv, hans Søn kunde see ham,
Og hans bedagede Fader, og Folket, som da vilde Liget
Flux forbrænde paa Baal, og ham hædre med festelig Liigfærd.
Peleus's grusomme Søn derimod I hjelpe saa gjerne,
Skjøndt ei Billighed boer i hans Sjel, skjøndt ei han i Barmen
Bærer et høieligt Hjerte, men raser saa vild som en Løve,
Naar den i Lid til sit dristige Mod og sin vældige Styrke
Styrter sig ind blandt Menneskens Faar, for at rane sig Æde;
Saa har han al Barmhjertighed qvalt, al Blue har han mistet,
Som dog er Menneskens Børn til Tarv, skjøndt ofte til Skade.
Mangen det rammer jo tit at berøves et kjærere Væsen,
Enten han mister en Søn eller og en kjødelig Broder,
Dog omsider han stiller sin Graad og standser sin Klage,
Skjebnen jo Mennesket gav et letforvindende Hjerte;
Men ikke nok, at Achilles den herlige Hektor ihjelslog,
Bag til sin Vogn han bandt ham, og rundtom Patroklos's Gravhøi
Slæbte han Liget, ham selv dog hverken til Roes eller Baade.
Vogte han skulde sig dog, hvor bold han end er, for vor Vrede,
Skændet han har det ufølsomme Muld ved sin rasende Idræt.
Ham tiltalte forbittret den liliearmede Here:
Mening der var i din Tale, du Gud med den sølverne Bue!
Dersom I Hektor med Skjel kunde skatte saa høit som Achilles;
Dødelig Mand var jo Hektor, og died en dødelig Qvinde,
Søn derimod er Achilles af den Gudinde, hvem selv jeg

Fostred og hæged saa ømt, og hvem jeg selv har til Hustrue
Givet til Peleus, som kjærest mig var blandt Menneskens Sønner;
Gjæster I var jo tilhobe ved Bryllupet; selv med din Lyre
Sad du ved Gildet saa froe, du Falske, du Ven af de Slette!
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Here! vær ei saa fnysende vred paa himmelske Guder!
Eens vil hine jo ei vorde hædrede; dog var jo Hektor
Guderne kjærest af alle de Mænd, som boe udi Troia;
Saa var han* mig, ei har han forsømt mig med Gaver at glæde,
Ei paa mit Alter han skorte det lod paa rundeligt Offer,
Enten af Viin eller Damp, den Hæder, som Guderne times.
Dog lad os slippe det Raad, at liste den modige Hektor
Bort, thi ei kan det sættes i Værk, fordulgt for Achilles,
Stedse hans Moder ved Dag og ved Nat omsvæver den Døde.
Vilde blot Èn af Eder gaae hen og kalde paa Thetis,
Nævne da vil jeg det viseste Raad, hvorledes Achilles
Priamos' Skjenk skal annamme og give ham Hektor tilbage.
Talt; bort skyndte sig Iris det stormsneltvandrende Ilbud;
Hist mellem Imbros, den fjeldrige Holm, og Samos's Øland
Ned i det sortladne Hav hun sprang, høit skvulpede Bølgen,
Og i det svælgende Dyb hun styrted sig ret som en Blyklump,
Naar den befæstet paa Fiskerens Snor over Røret af Kohorn
Kastes i Vandet og synker til Død for de graadige Fiske.
Thetis hun traf i en Kreds af samtlige Havets Gudinder
Hist i den hvælvede Grotte, midt sad hun iblandt dem og bittert
Græd hun over den Lod, som den herlige Søn skulde times,
Fjernt fra Fædrenelandet at døe i det frugtbare Troia;
Trædende nær til Orde nu tog den hurtige Iris:
Skynd dig, o Thetis! dig kalder nu Zeus, hans Raad ikke rokkes.
Hende da gav til Svar den sølverfodede Thetis:
Hvi har den mægtigste Gud mig kaldt? til Guders Forsamling
Blues jeg nu ved at gaae; af utallige Sorger jeg martres.
Dog vil jeg gaae, forgjeves skal ei hans Ord være talte.
Saaledes taled Gudinden, og hylled sig ind i et dunkelt
Slør, og aldrig var seet en sortere Klædning end denne.
Derpaa hun skyndte sig bort, den stormsneltvandrende Iris
Ilte foran, til Side da veeg Havbølgerne rundtom.
Foden de fæsted paa Strand, og flux til Himlen de svang sig,

Der de fandt Fjernskueren Zeus, og leirede trindt ham
Sad i en Kreds tilhobe de salige evige Guder;
Hen hos Zeus hun sig satte, Athene sin Plads hende afstod;
Here med venlige Ord et skjønt Guldbæger til Velkomst
Rakte Gudinden i Haand, hun drak og gav det tilbage.
Først til Orde nu tog hiin Guders og Menneskers Fader:
Bolde Gudinde! bedrøvet i Sind du kom til Olympen,
Af en ulidelig Sorg forpiint i dit Hjerte, det veed jeg.
Dog maa jeg sige dig nu, hvorfor jeg hid lod dig kalde.
Alt har de salige Guder i ni samfældige Dage
Tvistet om Hektors Liig og den Stadomstyrter Achilleus;
Argosbetvingeren Hermes de bød bortliste den Dode.
Jeg derimod vil nu Achilles's Hæder forøge,
Venskab og Agt for dig jeg bevarer fra forrige Dage.
Gak nu til Leiren paastand til din Søn med denne Formaning:
Siig ham, at Gudernes Harm er vakt, og at jeg er forbittret
Meer end Nogen af Alle, fordi han i rasende Vanvid
Hektor ved Flaaden beholder, og ei løslader hans Legem,
Om han maaskee af Grue for mig frigiver den Døde.
Selv vil Iris med Bud jeg ned til Priamos skikke,
Drage han skal, for at løse sin Søn, til Achaiernes Skibe,
Bringende rigelig Skjenk, for Achilles's Sind at formilde.
Saa han talte, ham lød den sølverfodede Thetis.
Ned i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos.
Snart til sin Son i Tjalden hun kom, ham traf hun derinde
Jamrende svart, en Flok af de troe Stalbrødre med Iver
Færdedes rundtomkring, og travlt beredte de Davren,
Hvortil et Faar, tykpelset og stort, var slagtet i Teltet.
Hen til sin elskede Søn den værdige Moder sig satte,
Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Ak! hvorlænge, min Søn! vil du dog med Sorrig og Jamren
Nage din Sjel, du tænker jo hverken paa Søvn eller Spise.
Gavne det vilde dig vist, om en Qvinde du favned i Elskov.
Lang Tids Frist du har jo dog ei til at vandre paa Jorden,
Alt staaer Døden og Skjebnen den mægtige nær ved din Side.
Hør mig nu flux, jeg kommer fra Zeus at bringe dig Budskab,
Viid, at Gudernes Harm er vakt, og han selv er forbittret
Meer end Nogen af Alle, fordi du i rasende Vanvid

Hektor ved Flaaden beholder, og ei frigiver hans Legem.
Giv ham da frie, og annam den Skjenk, som bydes for Liget!
Hende da svared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Vel! hvo Løsningen bringer mig hid, hjemføre den Døde,
Siden Olymperen selv alvorligen byder mig dette.
Saa samtalede Moder og Søn ved Skibenes Stade,
Mange bevingede Ord de skiftede der med hinanden;
Medens Kronion til Ilions Stad udskikkede Iris:
Rap dig, hurtige Iris! stig ned fra høien Olympos!
Gak til Ilios hen, og bring Kong Priamos Budskab!
Drage han skal, for at løse sin Søn til Achaiernes Skibe,
Bringende rigelig Skjenk, for Achilles's Sind at formilde.
Ene han drage derhen, og ei ledsage ham Nogen,
Uden en gammel Herold, som følge ham maa for at styre
Mulernes Spand for den rullende Vogn, og tilbage til Staden
Bringe den myrdede Søn, som Helten Achilles ihjelslog.
Ei maa han ængste sin Sjel ved at tænke paa Død eller Fare,
Give jeg vil ham til Leide den kraftige Argosbetvinger,
Følge han skal ham paa Vei, og bringe ham hen til Achilles;
Men naar hans Fører i Tjalden ham ind har bragt til Peleiden,
Da skal ei Helten ham dræbe, men selv mod de Andre ham skjerme;
Han er jo hverken forrykt, eller fræk, ei heller udædisk,
Nei! en ydmygbedende Mand vil venlig han skaane.
Talt; bort skyndte sig Iris, det stormsneltvandrende Ilbud.
Snart til Priamos kom hun, her mødte hun Hylen og Veeraab;
Sønnerne sad i Kreds om Faderen inde paa Gaarden,
Taarerne randt dem paa Klæderne ned, og svøbt i sin Kappe
Laae i Midten paa Jord henstrakt den bedagede Konge,
Tykt besudlet om Hoved og Hals med Skarn, som han dynged
Sammen og kasted med Haand, da i Støv omkring han sig vælted.
Døttrene hyled i Kamrene lydt med Sønnernes Koner,
Tænkende atter og atter paa alle de Mange, de Gjæve,
Som havde Livet forliist for Achaiernes mordiske Hænder.
Hen til Priamos treen hiint Bud fra Zeus, og til Gubben
Talte hun sagtelig saa — gjennem Lemmerne løb ham en Gysen:
Fat dig, Priamos, Dardanos' Søn! og vær ikke bange!
Sandelig ei er jeg kommen herhid, for Ondt at forkynde,
Nei, men venlig i Hu, fra Zeus jeg kommer med Budskab,

Som i det Fjerne beskjermer dig huld og betænker dit Bedste.
Hen skal du drage, saa byder dig Zeus, for Hektor at løse,
Bringende rigelig Skjenk, for Achilles's Sind at formilde;
Ene du drage derhen, og ei ledsage dig Nogen,
Uden en gammel Herold, som følge dig maa for at styre
Mulernes Spand for den rullende Vogn, og tilbage til Staden
Bringe din myrdede Søn, som Helten Achilles ihjelslog.
Ei maa du ængste din Sjel ved at tænke paa Død eller Fare,
Give han vil dig til Leide den kraftige Argosbetvinger,
Følge han skal dig paa Vei og bringe dig hen til Achilles,
Men naar din Fører i Tjalden dig ind har bragt til Peleiden,
Da skal ei Helten dig dræbe, men selv mod de Andre dig skjerme,
Han er jo hverken forrykt eller fræk, ei heller udædisk,
Nei, en ydmygbedende Mand vil venlig han skaane.
Altsom Ordet var talt, forsvandt den hurtige Iris.
Gubben nu flux sine Sønner befoel i Beredskab at holde
Vognen med Mulerne for, og en Kurv paa Karmen at snøre.
Derpaa forføied han selv sig ind i sit Høienloftskammer,
Bygget af duftende Ceder, hvor mange Klenodier gjemtes,
Kaldte saa Hekabe ind, og talede saa til sin Hustrue:
Elskede Viv! fra Olymperen Zeus er bragt mig et Budskab;
Drage jeg skal, for at løse min Søn, til Achaiernes Skibe,
Bringende rigelig Skjenk, for Achilles's Sind at formilde,
Siig mig da nu, hvad du i dit Sind formener om dette;
Selv tilskyndes jeg stærkt af inderlig Lyst og Forlængsel,
Strax til Achaïernes Snekker at gaae vidt hen gjennem Leiren.
Saa han taled, og hulkende lydt gjensvared hans Hustrue:
Ak! hvor er din Forstand, for hvilken du før var i Orde
Baade hos fremmede Mænd og hos Folket, hvorover du byder?
Hvad! vil alene du vove dig hen til Achaiernes Skibe,
Vove at træde for Øine den Mand, som slog dig saa mange
Kraftige Sønner ihjel, af Jern dit Hjerte maa være.
Har han dig først i sin Vold, og fæster paa dig han sit Øie,
Hiin blodtørstige troløse Mand, ei vil han forbarmes,
Ei vil han agte din Bøn; thi lad os da nu i det Fjerne
Her i vort Hjem begræde vor Søn, hvem den mægtige Skjebne
Spandt ved Fødslen i Traad, den Stund jeg ham bragte til Verden,
At fra Forældrene fjernt han Hundenes Slægt skulde mætte

Hist hos den vældige Mand, hvis Lever jeg gjerne gad æde,
Bidende dybt med Tand, da ramte den skyldige Gjengjeld
Ham for min Søn, thi han fældte jo ei en flygtende Niding,
Nei! men for Troer og Troiske Mænds fuldbarmede Qvinder
Freidig han stred og tænkte kun lidt paa at bjerges ved Rømning.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared sin Hustrue:
Ei du mig standse, thi vandre jeg vil, og ei du mig være
Ulykkens varslende Fugl i min Borg, du bevæger mig ikke.
Ja, hvis ellers en dødelig Mand det havde befalet,
Selv om en Offerfortolker det var, en Præst eller Spaamand,
Vilde vi kalde det Tant og vende vor Hu fra hans Udsagn;
Nu derimod da jeg selv baade saae og hørte Gudinden,
Nu maa jeg bort, forgjeves skal ei mine Ord være talte;
Selv om det er mig beskikket at døe ved Achaiernes Skibe,
Vil jeg derhen, lad Achilles saa dræbe mig, naar jeg i Favnen
Kryster min elskede Søn, og har stillet min Trang til at græde.
Talt, og Laagene flux paa de prægtige Kister han aabned.
Ud af disse han tog tolv Slør af synderlig Skjønhed,
Videre tolv Uldtæpper, og tolv smalfligede Kapper,
Tolv fortrinlige Kaaber, og Kjortler i lignende Antal;
Tog saa ti Talenter i Guld, som paa Vægten han afvog,
To Trefødder af skinnende Malm og to Par Kjedler,
Dertil et kosteligt Bæger, som Thrakerne havde forært ham,
Dengang han did i Ærind var reist; selv dette Klenodie
Spared i Borgen han ei, thi al hans Hu og hans Tanke
Stod til at løse sin Søn; men ud af den hvælvede Forhal
Jog han de stimlende Troer, og fused dem over med Skjeldsord:
Pak Jer, I Nedrige! bort I Forvorpne! har selv I derhjemme
Ei Gjenvordighed nok, at I kom herhid mig at plage?
Frydes I over den Sorg, som Zeus Kronion har sendt mig?
Død er min kjækkeste Søn, og det skal I selv faae at føle;
Nu langt lettere falde det vil for Achaiernes Sønner,
Eder i Kampen at myrde, da han er kommen af Dage,
O at dog jeg maatte vandre herfra til Hades's Bolig,
Inden for Øie jeg seer vor Stad omstyrtet og plyndret.
Talt; saa jog han dem ud med sin Stav; for den heftige Gubbe
Sværmen tilbage sig trak, saa skjændte han paa sine Sønner,
Skammed Hippothoos ud, Deiphobos, Dios den Bold.,

Dernæst Antiphonos, Pammon, den vældige Raaber Polites,
Helenos samt Alexandros og Agathon fager af Aasyn,
Samtlige ni udskammed den aldrende Konning og raabte:
Skynder Jer, lumpne vanartige Børn! o gid I var faldne
Alle tilhobe ved Skibene hist istedenfor Hektor!
Vee mig usalige Mand, jeg avled de kjækkeste Sønner
Vidt i Troernes Land, men af dem har jeg Ingen tilbage.
Mestor, en Mand som en Gud, og Troilos freidig i Vogndyst,
Hektor tillige, der gik som en Gud blandt jordiske Væsner,
Ikke han tyktes et Menneskes Barn, men Søn af en Guddom,
Dem har Krigen mig røvet, men Drogene har den mig levnet,
Lutter Bedragere, flinke til Dands og Hoppen paa Tilie,
Røvere frække, som Geder og Lam kun rane fra Landsmænd.
Vil I dog ei Eder rappe og spænde for Vogn, og paa Karmen
Pakke mig alt dette Gods, at vi snart kan komme paa Veien.
Saa han taled, og slagne med Skræk for Faderens Dadel
Ud i Gaarden de bar en ny, letrullende, prægtig
Vogn til Mulernes Spand, og en Kurv paa Karmen de snøred;
Løsted saa ned af Knag Muulæslernes Aag, som af Buxbom
Smukt var skaaret, besat med en Knap og forsynet med Ringe;
Derhos de tog Halskobbelets Rem, ni Alen i Længden,
Kobblet tilrette de lagde nu strax paa den glattede Vognstang
Ude paa Skoen af Stangen, og hæftede Ringen paa Styret;
Tregange op om Knappen og ned de slyngede Remmen,
Bandt den til Stangen igjen, og knyttede Flippen forneden.
Derpaa de hented den kostbare Skjenk til Løsning for Hektor
Ud af Kammer, og pakked den ned i den skinnende Lastvogn,
Spændte saa Muler i Aag, stærkhovede, vante til Kobblet,
Hvilke det Mysiske Folk engang deres Fader forærte.
Derpaa til Priamos' Vogn de Hestene hented, dem Gubben
Ydede selv omhyggelig Røgt ved den blankede Krybbe.
Dem nu spændte for Karm i den høitopbyggede Forhal
Konningen selv og Herolden, de to forstandige Gamle.
Pludselig traadte nu Hekabe frem; sørgmodig i Hjertet
Nærmed hun sig, og et Bæger af Guld hun holdt i sin Høire,
Fyldt med den lifligste Viin, til Offring forinden de kjørte.
Frem for Gangerne treen hun, og tog saalunde til Orde:
Tag og skænk denne Viin for Zeus, og beed, at du atter

Hjem i Behold maa komme fra Fienderne, siden din Lyst dig
Driver til Skibene hen, skjøndt mig slet ikke det huer.
Derhos du bede tillige Stormskyernes Herre Kronion,
Drotten paa Ida, som kaster sit Blik vidt ud over Troia,
At han vil sende fra Høire den hurtige Fugl til et Jertegn,
Som er ham kjærest af alle og stærkest af Himmelens Fugle,
At naar den varslende Fugl du selv har seet med dit Øie,
Freidig i Hu hendrage du kan til Danaernes Skibe.
Dog, hvis ei Fjernskueren Zeus dig sender sit Jertegn,
Da vil jeg sandelig ei tilskynde dig, eller dig raade,
Hen til Achaiernes Snekker at gaae uagtet din Attraae.
  Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared sin Hustrue:
Denne Begjæring, min elskede Viv! vil jeg ikke dig afslaae;
Bedst at løfte til Zeus sine Hænder med Bøn om hans Naade.
  Saaledes talte den Gamle, og bød en Fadebuursterne,
Over hans Hænder at gyde det klareste Vand, og tilbage
Hurtig hun kom, og Kande med Fad i Hænderne holdt hun.
Men da han havde sig toet, han Bægeret tog af sin Hustrue,
Stilled sig midt i Gaarden, og bad, mens Vinen han offred,
Vendte mod Himlen sit Blik, og tog saalunde til Orde:
  Zeus Alfader! Idæiske Drot, priisværdige, høie!
Mag det saa, at Achilles modtager mig huldt og forbarmes!
Send mig desuden fra Høire den hurtige Fugl til et Jertegn,
Som er dig kjærest af alle, og stærkest af Himmelens Fugle,
At naar den varslende Fugl jeg selv har seet med mit Øie,
Freidig i Hu hendrage jeg kan til Danaernes Skibe.
  Bedende talte han saa, ham hørte den vise Kronion,
Ud han skikked en Ørn, den ypperste Fugl under Himlen,
Sort af Fjær og dristig til Jagt, man kalder den Slagørn.
Ligesaa langt som Døren er bred i Høienloftskammer
Hos den bemidlede Mand, tilgavns er den lukket med Laase,
Ligesaa langt til Siderne ud stod hver af dens Vinger;
Hen over Byen fra Høire de fløve den saae gjennem Luften,
Glade blev Alle, som saae det, da varmedes Hjertet i Barmen.
  Ivrig i Hu tilvogns nu steg den bedagede Konge,
Styred saa gjennem den klingrende Hal og ud over Borggaard.
Mulerne løb foran med Vognen, som rulled paa fire
Hjul, og Idaios dem styrede snildt; men Hestene bagved

Traved, dem Konningen selv fremjog med smeldende Svøbe
Rask afsted gjennem Byen, og Frænderne fulgte tilhobe,
Jamrende heftig, som om han sin Død nu vandred imøde.
Da de var kjørt et Stykke fra Bye, og komne til Sletten,
Vendte hans Sønner og Døttrenes Mænd til Staden tilbage;
Videre rulled nu hine, da saae Fjernskueren Zeus dem
Komme paa Sletten, og Ynk ham betog ved Synet af Gubben;
Flux til Hermeias, sin elskede Søn, saalunde han talte:
Hermes! thi dig er det jo den kjæreste Syssel at yde
Mennesket Hjelp og hvem du er huld, bønhører du villig;
Rap dig! og bring Kong Priamos hen til Achaiernes Skibe.
Men du skal mage det saa, at ei af Danaerne Nogen
Seer eller bliver ham vaer, før hen til Achilles han kommer.
Talt; hans Ord adlød Budbringeren, Argos's Bane.
Strax han skyndte sig nu, og bandt under Foden de gyldne,
Deilige himmelske Saaler, som bar ham hen over Havet,
Og over Jorderig vide, saa snelt som Pustet af Vinden.
Flux saa greb han sin Stav, hvormed han Menneskens Öine
Dysser i Søvn, som ham tykkes for godt, eller vækker af Slummer;
Staven i Haand bortfløi den kraftige Argosbetvinger,
Og da til Troia han kom og det vildene Hav Hellespontos,
Vandred han frem, omskabt til en Gut af kongelig Herkomst,
Duunbedækket om Hagen, og end i den feireste Ungdom.
Men da nu hine var kjørt forbi Kong Ilos's Gravhøi,
Holdt de stille paa Veien og vandede Muler og Heste
Nede ved Floden, thi Skumringen alt over Marken sig bredte.
Flux blev Drottens Herold Hermeias nu vaer, som var traadt dem
Temmelig nær, og til Priamos strax saalunde han talte:
Dardanos' Søn! giv Agt! nu gjælder det snildt at betee sig;
Hist jeg skuer en Mand, jeg er bange han myrder os Begge.
Kom lad os flye paa Vognene bort, eller lad os med Bønner
Raabe ham an, og favne hans Knæe, om han vil sig forbarme.
Saa han taled, forvirret i Sind blev Gubben og skjælved;
Slagen af Skræk han stod, og trindt paa de krogede Lemmer
Reiste sig Haarene stridt, da nærmed Velsignelsens Gud sig,
Greb den Gamle ved Haanden, tog Ordet og spurgte saalunde:
Siig mig, Fader! hvor kjører du hen med Muler og Heste
Midt i den hellige Nat, naar de øvrige Mennesker sove?

Var du da slet ikke ræd for de modige Mænd af Achaia?
Ei er de langt herfra, dine arge, forbittrede Fiender;
Hvis nu Nogen af disse dig saae i det hurtige Natmulm
Kjøre saa kosteligt Gods, hvordan mon du da blev tilmode?
Du er jo selv ikke ung, og tilaars er din Svend, som dig følger,
Værge Jer mægted I ei, hvis en Mand paa Vei Eder anfaldt.
Jeg skal ikke tilføie dig Ondt, langt heller mod Andre
Vilde jeg stande dig bi, du tykkes mig ligne min Fader.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared saalunde:
Fuldkommen sandt, min Søn! er Alt hvad her du mig siger;
Vist dog holder en Gud over mig sine skjermende Hænder,
Som i en lykkelig Stund slig Vandrer har sendt mig imøde,
Baade saa deilig af Ansigt og Vært, og saa kløgtig af Hoved;
Kommen du est forsand af en lykkelig Fader og Moder.
Atter til Orde da tog Budbringeren, Argos's Bane:
Sandt tilfulde, min Gubbe! er hvert et Ord som du sagde.
Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den skæreste Sandhed;
Fører du nu maaskee dine mange fortrinlige Skatte
Ud til fremmede Folk, at de der kan gjemmes i Tryghed?
Eller forlader I alt tilhobe den hellige Kongstad,
Slagne med Rædsel, fordi din Søn, Eders dygtigste Kæmpe,
Faldt, ret aldrig han svigted i Kamp med Achaiernes Sønner.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared saalunde:
Hvem est du selv, du Hulde! og hvilke Forældre har født dig?
Du som taler saa kjønt om min Søns usalige Henfærd.
Atter til Orde da tog Budbringeren, Argos's Bane:
Friste du vil mig, min Gubbe! derfor du spørger om Hektor.
Ham har jeg seet i den hædrende Kamp mangfoldige Gange;
Og da til Skibene hjem han Achaierne drev, og for Fode
Hugged dem ned med sit skærpede Spyd, da saae jeg ham ogsaa;
Fjernt vi stod og beundred hans Færd, thi af Harm mod Atreiden
Havde Peleiden os strengt forbudt i Kampen at drage.
Jeg er hans Svend, og seilede hid paa hans prægtige Fartøi;
Af Myrmidonernes Folk jeg er, og en Søn af Polyktor,
Rig er min Fader, men ligesom du er alt han bedaget;
Jeg er hans syvende Søn, de sex beholdt han derhjemme,
Thi da vi kastede Lod, blev jeg bestemt til at reise.
Nu er til Sletten jeg vandret fra Skibene, thi naar det dages,

Rykke mod Staden til Strid blankpiede Mænd af Achaia,
Utaalmodige sidde de hist, og Achaiernes Konger
Har deres Nød med at holde de hidsige Kæmper fra Striden.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared saalunde:
Siden du est, som du siger, en Svend hos Peleiden Achilles,
Vel, saa svar mig paa dette, men sig mig den skæreste Sandhed.
Ligger min Søn ved Flaaden endnu, eller hugged Achilles
Led for Led i Stykker ham alt, og for Hunde ham kasted?
Atter til Orde da tog Budbringeren, Argos's Bane:
Nei, min Gubbe! endnu hverken Hunde ham aad eller Fugle,
Hist han ligger i Tjald ved Helten Achilles's Fartøi
End bestandig som før, alt ligger han der paa den tolvte
Dag, men endnu ei raadned hans Hud, ei heller har Orme
Ædt ham, som gridst fortære de Mænd, der segned paa Stridsmark;
Rigtignok slæber Achilles hans Liig om Patroklos's Gravhøi
Ubarmhjertig omkring, hver Dag, naar Morgenen dæmrer,
Dog han gjør ham ei Meen, og selv du vilde forbauses,
Saae du, hvor frisk han er, ei ringeste Smuds ham bedækker,
Reent afvasket er Blodet, og alle hans Saar ere lukte,
Skjøndt de var mange, thi mangen en Mand ham rifted med Spydsod,
Saa beskjermes din kraftige Søn af de salige Guder
Selv efter Døden endnu, thi kjær han var dem i Hjertet.
Saa han taled, og glad ved hans Ord gjensvarede Gubben:
Godt er det altid, mit Barn! de salige Guder at bringe
Skyldige Gaver, ei heller min Søn, saalænge han leved,
Hist i Paladset har Guderne glemt, som boe paa Olympen;
Derfor de komme ham naadig ihu, selv efter hans Henfart.
Dog velan! modtag af mig dette kostbare Bæger,
Und mig din Skjerm og følg mig paa Vei med Gudernes Bistand,
Indtil jeg Teltet har naaet, hvor Peleus's Søn har sin Baaning.
Atter til Orde da tog Budbringeren, Argos's Bane;
Friste du vil mig, fordi jeg er ung, men jeg føier dig ikke;
Gaver du vil, at tage jeg skal mod Achilles's Vidskab,
Nei, ærbødig jeg frygter i Sind for ham at berøve
Hvad der er hans, let kunde det gaae mig ilde med Tiden.
Dog ledsaged jeg dig, var det end til det herlige Argos,
Kjærlig jeg vilde dig følge paa løbende Skib og paa Landjord;
Knap skulde Nogen da gribe dig an, og foragte din Fører.

Saaledes talte Velsignelsens Gud; op sprang han paa Vognen,
Greb i Hænderne flux baade Svøben og Gangernes Tømme,
Og overordentlig Kraft indgjød han Muler og Heste.
Men da til Graven de kom og til Muren, som værned om Flaaden,
Traf de Bevogterne just ifærd med at lave til Nadver;
Dem inddyssed paastand Budbringeren, Argos's Bane,
Slog saa Skaaden fra Porten, og gjennem dens aabnede Fløie
Førte han Priamos ind med de glimrende Gaver paa Vognen.
Men da de kom til Peleiden Achils høikneisende Krigstelt,
Som Myrmidonernes Folk deres Drot havde bygget til Vaaning, —
Fyrre til Stolperne skoved de selv, og Taget foroven
Havde de dækket med duskede Siv, som de meied i Moser,
Dertil en rummelig Gaard med tætnedrammede Pæle
Havde de hegnet om Tjalden, og Porten var lukt med en enkelt
Bom af Fyrr, til at skyde den fra behøvedes altid
Tre Achaiske Mænd, og tre til at stænge den atter,
Tre af de Andre, Achil derimod alene den magted; —
Aabned Hermeias Velsignelsens Gud selv Porten for Gubben,
Førte ham ind med den prægtige Skjenk til den rappe Peleide,
Sprang af Vognen til Jord, og tog saalunde til Orde:
Ned til dig, min Gubbe! jeg kom, en udødelig Guddom,
Hermes, mig sendte min Fader, paa Vei at give dig Leide.
Nu maa jeg flux forføie mig bort, og ei vil jeg træde
Manden Achilles for Øine, forargeligt kunde det være,
At en udødelig Gud skinbarlig en Dødelig skjermer.
Gak du nu ind; min Gubbe! omfavn Achilles's Knæer,
Beed og besværg ham dyrt ved hans Fader og haarfagre Moder,
Og ved hans elskede Søn, at du kan bevæge hans Hjerte.
Saaledes talte Hermeias, og flux til høien Olympos
Ilte han bort; strax Priamos sprang af Vognen til Jorden,
Men sin Herold Idaios tilbage han lod for at holde
Muler og Heste, saa traadte han frem mod Achilles's Vaaning.
Der sad Helten, hiin Yndling af Zeus, og Oldingen traf ham
Hjemme, hans øvrige Mænd sad fjernt, kun to af hans Svende,
Helten Automedon nemlig og Alkimos, Krigsgudens Ætling,
Sysslede travlt omkring, nys havde han tæret sin Nadver,
Spiist og drukket dertil, endnu stod Bordet foran ham.
Ind treen Priamos nu, ei blev de ham vaer, til Achilles

Traadte han hen, omfavned hans Knæe og kyssed de haarde
Mordiske Hænder, som havde ham dræbt mangfoldige Sønner.
Som naar en Mand, der forøved et Mord i Fædrenelandet,
Rømmer til Fremmede hen, og træder betynget med Blodskyld
Ind i Rigmandens Huus, og med Studsen ham Alle betragte,
Saaledes studsed Achilles, saasnart han Priamos skued;
Ogsaa de Andre forbausedes svart og saae paa hinanden.
Tryglende hæved nu Gubben sin Røst og taled saalunde:
Kom din Fader ihu, Achilles, du Gudernes Lige!
Ligesom jeg han staaer paa den svækkende Alderdoms Tærskel,
Muligen trykkes han haardt af nærmeste Grander i Omegn,
Ei er der Nogen, som værne ham kan mod Vold og mod Ufærd:
Dog saalænge han hører, at du endnu er ilive,
Er i sit Hjerte han glad, og fra Dage til Dage han haaber,
Atter at see sin elskede Søn, hjemkommen fra Troia.
Jeg derimod, jeg Arme! de kjækkeste Sønner jeg avled
Vidt i Troernes Land, men af dem har jeg Ingen tilbage.
Dengang Achaierne landed, halvhundrede Sønner jeg eied,
Nitten af dem een eneste Viv til Verden mig bragte,
Alle de Andre mig fødtes af Slegfredqvinder i Borgen.
Mange forsand bleve slagne til Jord af den stormende Krigsgud,
Ak! men den Eneste blandt dem, som skjermed vor Stad og os Alle,
Ham, min Hektor, har nylig du dræbt, da for Fædrenelandet
Kjækt han stred, og for ham jeg hid til Achaiernes Skibe
Drog, for at kjøbe ham løs, og jeg kom med umaadelig Løsning.
Blues for Himmelens Guder, og hav Medlidenhed med mig!
Tænk paa din Fader! langt meer end han jeg trænger til Medynk.
Fristet jeg har, hvad aldrig paa Jord nogen Dødelig udstod,
Manden, som dræbte min Søn, hans Haand har jeg ført til min Læbe.
Talt, og Trang blev vakt hos Achil til Graad for sin Fader,
Oldingens Arm han greb, og stødte ham sagtelig fra sig.
Høit græd Begge ved Mindet; for Hektor den drabelig stærke
Oldingen græd, og vred sig i Støv for Achilles's Fødder,
Men for sin Fader og dernæst igjen for sin kjære Patroklos
Græd Achilles, og høit i Tjald lød Hulken og Jamren.
Men da saa Helten Achil havde stillet sin Trang til at græde,
Og den vemodige Længsel forlod hans Lemmer og Hjerte,
Sprang han op fra sin Stol, og med Haand han reiste den Gamle,

Greben af Ynk med hans graalige Skjæg og blegede Lokker.
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Stakkel! mangfoldige Sorger forsand dit Hjerte har baaret.
Hvad! alene du voved dig hen til Achaiernes Skibe,
Voved at træde for Øine den Mand, som slog dig saamange
Kraftige Sønner ihjel! af Jern dit Hjerte maa være.
Dog, kom hid og sæt dig paa Stol, vore Sorger i Sindet
Ville vi dysse til Roe, skjøndt dybt bedrøvede Begge;
Sorg afhjelpes dog ei ved skrækkelig Jamren og Klage,
Guderne spandt det jo saa for Jordens usalige Sønner,
Kummer i Livet at friste, selv kjende de Intet til Sorgen,
Thi hos Kronion der staaer to Kar i Hallen paa Tilie,
Fyldt er det ene med Lykkens, med Ulykkens Gaver det andet.
Hvem nu Lyneren Zeus tilskikker en Blanding af Begge,
Han hjemsøges af skiftende Kaar, af Held og af Vanheld,
Hvem derimod blot onde han gi'er, han vorder et Udstud,
Og paa den hellige Jord, forfulgt af græsselig Armod,
Vanker han om, hverken Gud eller Mand ham agter det mindste.
Saaledes Guderne skjenked de herligste Gaver til Peleus
Lige fra Fødselen af, thi meer end Nogen paa Jorden
Har de med Rigdom og Magt Myrmidonernes Konge velsignet,
Og de ham gav, skjøndt dødelig Mand, en Gudinde til Mage,
Dog har en Gud ogsaa givet ham Sorg, thi ei har hans Hustrue
Sønner ham født i høien Palads til at arve hans Rige,
Ikkun en eneste Søn, som tidlig maa døe, og som aldrig
Vorder hans Alderdoms Trøst, thi fjernt fra Fædrenelandet
Sidder i Troia jeg her, til Jammer for dig og din Affom.
Du var jo ogsaa tilforn en lykkelig Mand, har man sagt mig,
Rundtom i Landet, som naaer fra Lesbos, det Makar bebygged,
Op til Phrygien hist og det vildene Hav Hellespontos,
Fandtes jo Ingen, velsignet som du med Børn og med Rigdom,
Dog, siden Himmelens Sønner dig denne Gjenvordighed skikked,
Hører du rundt om din Bye kuns Kamp og grueligt Mandslæt.
Slaae dig tiltaals, og piin ei din Sjel med evindelig Klage,
Intet det baader dig dog, din herlige Søn at bejamre,
Ei du til Live ham vækker, langt før ny Kummer dig rammer.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared saalunde:
Byd mig ei at sidde paa Stol, saalænge min Hektor

Ligger i Tjald ujordet endnu, men skynd dig og giv ham
Frie, at mit Øie kan skue ham snart, og annam saa de mange
Gaver, jeg bragte! gid disse maae glæde dig, gid du maa gjensee
Atter dit Fædreneland, naar i Fred du lader mig hjemgaae,
At jeg maa frelse mit Liv og skue det straalende Sollys.
Ham gjensvared med rynkede Bryn fodrappen Achilles:
Gamle! saa hør dog op med at plage mig! selv var jeg sindet
Hektor at give dig frie, thi som Bud til mig fra Kronion
Kom Havoldingens Datter, min Moder, som bar mig til Verden.
Ogsaa jeg veed i mit Sind, og grandt, o Priamos! seer jeg,
At en udødelig Gud til Achaiernes Skibe har ført dig.
Ei havde dødelig Mand, var han end i den kraftige Ungdom,
Dristet i Leiren sig ind, useet af Vagten ved Porten,
Eller formaaet saa let, fra min Dør Tværbommen at vælte.
Vogt dig da vel for at tirre paany mit forgræmmede Hjerte,
Ellers, du Gamle! maaskee jeg spared dig ei her i Tjalden
Trods din ydmyge Bøn, men forbrød mig mod Zeus's Befaling.
Saa han taled, og Oldingen skjalv og lød hans Befaling.
Ud gjennem Døren af Telt sprang Peleus's Søn som en Løve,
Ei alene, men to af de trofaste Svende ham fulgte,
Helten Automedon nemlig og Alkimos, hvilke Peleiden
Skattede høiest iblandt sine Mænd næst efter Patroklos;
Og i en Fart de spændte fra Karm baade Muler og Heste,
Førte den aldrende Drots høimælede Tjener i Teltet,
Bænked ham der, og læssede flux af den skinnende Lastvogn
Al den kostbare Skjenk, som bødes til Løsning for Hektor.
To af Kaaberne dog tilbage de lod og en Kjortel,
Vævet med Kunst, at Liget beklædt kunde gives til Hjemfart.
Derpaa han Terner befoel, afsides at gaae for at tvætte
Hektor og salve ham trindt, at Priamos ei skulde see det,
For at han ei, hvis Sønnen han saae, af Sorg skulde tabe
Kraft til at tvinge sin Harm, og Achil oprørt i sit Hjerte
Muligen slaae ham ihjel, og forsee sig mod Zeus's Befaling.
Men da saa Ternerne havde ham toet og salvet med Olie,
Og havde hyllet i Kjortlen ham ind og den prægtige Kaabe,
Tog ham Achilles i Favn og lagde ham ned paa en Baare,
Løfted med Svendenes Hjelp ham op paa den skinnende Lastvogn,
Og med et smerteligt Skrig til sin troe Stalbroder han raabte:

Vredes dog ei, Patroklos! paa mig ifald du fornemmer
Ned til Hades's Bolig, at Hektor jeg nu til hans Fader
Giver tilbage, thi klækkelig Skjenk til Løsning han bragte;
Hellige vil jeg deraf til dig din skyldige Andeel.
Saaledes taled Achilles, og gik tilbage til Teltet,
Satte sig ned paa den prunkende Stol, han nyligen sad paa
Inde ved Væggen, mod Priamos vendt, og talte saalunde:
Gamle! din Søn løsgiven dig er, saasom du begjærte,
Alt er paa Baaren han lagt, naar det gryer ad Dag skal du see ham;
Da kan du føre ham hjem, men nu vil vi tænke paa Nadver.
Niobe selv, den haarfagre Viv, dog tænkte paa Næring,
Hun som jo dog i stolten Palads tolv Børn havde mistet,
Sex livsalige Sønner, og sex friskblomstrende Døttre.
Sønnerne skjød Apollon ihjel med sin sølverne Bue,
Artemis Døttrene traf med sin Piil, af Harme mod Qvinden,
Som vilde maale sig stolt med den rosenkindede Leto:
To havde Leto kun født, hun selv havde baaret saa mange;
Dog, skjøndt ei de var fleer end to, de dog dræbte dem Alle.
Ni samfældige Døgn de svømmed i Blod, thi begrave
Kunde dem Ingen, da Zeus til Steen alt Folket forvandled,
Men paa den tiende Dag de himmelske Guder begrov dem.
Hun selv tænkte paa Næring, da træt hun var af at græde.
Hist paa Fjeldet etsteds blandt Sipylos' eensomme Klipper,
Hvor, som man siger, til Hvile de hellige Nympher sig lægge,
Naar de har sprunget i Dands omkring den Flod Acheloios,
Sørger hun end over Gudernes Straf, skjøndt Steen hun er vorden.
Lader os derfor, ærværdige Drot! ogsaa tænke paa Maaltid,
Græde du kan for din elskede Søn, saasnart du til Staden
Hjem ham har bragt, og koste han vil mangfoldige Taarer.
Talt; flux iled Achilles af Tjald, og slagted et sneehvidt
Faar, det Svendene flaaede paastand og gjorde tilrette;
Kjødet i Skiver behændig de skar, og stak det paa Bradspid,
Risted det derpaa forsigtig, og tog al Kjødet af Spiddet.
Brødet Automedon tog, og omkring paa Bordet af smukke
Kurve han deelte det ud, men Achil udstykkede Kjødet.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Saae den Dardaniske Drot med Beundring paa Helten Achilles,

Hvad for en Kæmpe han var, som en Gud livagtig at skue;
Ogsaa Peleiden beundrede høit den Dardaniske Konning,
Ved at fornemme hans Tale, og see hans værdige Aasyn,
Men da de havde sig frydet, ved ret at betragte hinanden,
Tog den gamle, gudlignende Drot først Ordet og sagde:
Skaf mig nu snart tilsengs, gudfostrede Drot! at vi ogsaa
Nu ved den liflige Søvn igjen kan qvæges paa Leiet;
Ei en eneste Gang under Laag mine Øine sig lukked
Siden den Stund, min Søn for din Haand sit Liv maatte lade;
Nei! men i Skarnet jeg vælted mig om paa den hegnede Gaardsplads,
Jamred bestandig, og ruged i Sind over tusinde Sorger,
Nu først smagte jeg Mad i min Mund, nu først gjennem Struben
Blussende Viin jeg sank, før nød jeg ikke det mindste.
Saa han taled, Achilles befoel baade Terner og Svende
Sengene hist under Hal at stille paastand, og at lægge
Prægtige Skarlagensbolstre paa Lad, og brede derover
Tæpper og flossede Kapper af Uld at svøbe sig ind i.
Ud af Storstuen ginge de flux med Fakler ihænde,
Og i en Fart to Senge blev redt af de hastende Terner.
Skjemtende tog nu rappen Achil saalunde til Orde:
Læg dig derude, min Gubbe! til Roe, for at Ingen skal komme
Af det Achaiske Folks Raadgivere, hvilke bestandig
Sankes hos mig, som begribeligt er, at beraades om Anslag.
Saae dig nu En af dem i det rasthenfarende Natmulm,
Vilde han melde det strax til Mændenes Drot Agamemnon;
Hændes det kunde da let, at din Søns Udløsning blev sinket.
Dog fortæl mig nu dette, men siig den skæreste Sandhed!
Nævn mig Dagenes Tal, som du troer at behøve til Liigfærd,
At jeg imens kan raste og holde fra Strid mine Kæmper.
Derpaa den gamle, gudlignende Drot gjensvared saalunde:
Hvis du vil unde mig Frist til Hektor at stede til Graven,
Peleus's Søn! da gjør du en Daad, som glæder mit Hjerte.
Hist i Staden, som selv du veed, er vi spærrede inde,
Brændsel vi hente fra Bjergene fjernt, og Folket er frygtsomt.
Gjerne ved Liget vi græd ni samfulde Dage paa Borgen,
Holdt hans Begængelse tiende Dag og feired hans Gravøl,
Og paa den elvte vi tued hans Grav til hædrende Minde,
Men paa den tolvte vi kæmped igjen, ifald det skal være.

Ham gjensvared Achilles, den Helt med det hurtige Fodtrin:
Dette skal ogsaa dig times, Kong Priamos! som du begjærer,
Standse jeg vil med Strid i al den Tid du forlanger.
Saaledes taled Achilles, og gribende Gubben om Haandled,
Krysted han fast hans Høire, mod Frygt hans Sind at betrygge.
Udenfor Teltet nu gik under Hal de begge til Hvile
Baade Herolden og Kongen, de to forstandige Gubber.
Men i sit fastopslagene Telt i den inderste Lønkrog
Sov Achil, og hos ham den rosenfavre Briseis.
Alle de øvrige Guder og Stridsvognshelte tilhobe
Sov den udslagene Nat, saa blidelig Søvnen dem hilded,
Ikkun Hermeias, Velsignelsens Gud, ei lukked et Øie,
Dybt han grubled i Sind, hvordan han fra Skibene skulde
Føre Kong Priamos bort, useet af den herlige Portvagt.
Op ved Konningens Hoved han treen og talte saalunde:
Gamle! paa Fare du tænker vist ei, da du sover saa rolig
Her hos fiendtlige Mænd, fordi Peleiden dig spared.
Vel har du løst din elskede Søn for talrige Gaver,
Men dine Sønner, som hjemme du lod, kom vist til at give
Trefold Skjenk for at løse dig levende, hvis Agamemnon,
Atreus's Søn, og Achaiernes Folk fik Nys om dit Ophold.
Saa han taled, og Oldingen skjalv og vækked Herolden;
Selv Hermeias nu spændte for Vogn deres Muler og Heste,
Kjørte saa rask gjennem Leiren afsted, slet Ingen det mærked.
Men da paa Vognen de kom til den rivende Xanthos's Vadsted,
Hen til den yndige Flod, som Zeus Kronion har avlet,
Flux da svang Hermeias sig bort til høien Olympos.
Vidt over Jord i sit Safrans Slør sig Dagningen bredte,
Just som til Byen de Hestene drev under Jamren og Veeraab,
Mulerne kjørte med Liget, dog mærkedes ei deres Komme
Hverken af Troernes Mænd eller skjøntombeltede Qvindfolk;
Ikkun Kassandra, en Pige saa væn som den Viv Aphrodite,
Steg paa Pergamos op, da saae hun sin elskede Fader
Stande paa Karm, og Byens Herold hun skued tillige,
Men da paa Baaren i Mulernes Vogn hun øined den Døde,
Brast hun i lydelig Graad, og hen gjennem Byen hun raabte:
Kommer nu hid, baade Qvinder og Mænd, saa skal Hektor I skue,
Hvis I saasandt Eder glæded, hvergang han vendte fra Kampen

Levende hjem, thi han var en Fryd for Staden og Landet.
Saaledes lød hendes Ord, hverken Mand eller Qvinde tilbage
Blev nu i Byen, ulidelig Sorg bemestred sig Alle.
Tæt ved Porten de mødte den Vogn, som bragte den Døde;
Forrest i Skaren hans elskede Viv og værdige Moder
Styrted sig frem mod den rullende Karm, og rev sig fortvivlet
Haaret af Hoved, mens Borgerne stod og hulked omkring dem.
Vısselig nu den udslagene Dag, til Solen var dalet,
Havde for Hektor de grædt og jamret sig udenfor Porten,
Naar ikke Gubben fra Vogn havde raabt til den stimlende Skare:
Plads! at igjennem jeg slipper med Mulerne! Mættes af Taarer
Kan I jo siden, naar Liget jeg ind har bragt i Paladset.
Talt, da stilte sig Folket, og veeg tilside for Vognen.
Men da de kom til det prægtige Slot, da lagde de Liget
Ned paa den smukt udsnittede Seng, og satte ved Leiet
Skjalde, som først gav Tonen til Sang; med klagende Stemme
Sang de Begrædelsens Qvad, mens Qvinderne sukked tilhobe.
Først hans liliearmede Viv Andromache jamred,
Og sine Hænder hun knuged om Heltebetvingerens Hoved:
Ung af Aar du forliste dit Liv, og mig du som Enke
Lod i dit Huus tilbage, aldeles et Barn er jo Sønnen,
Som vi har født, vi høist usalige; aldrig til Skjelsaar
Voxer han op, thi styrte vil Ilios længe forinden
Ned fra sin Høide, thi du er jo død, du Stadens Beskjermer!
Du som bevared de lallende Børn og de trofaste Qvinder,
Hvilke nu snart vil slæbes ombord paa de bugede Skibe,
Og iblandt dem jeg selv; men du, mit Barn! vil da enten
Følge din Moder, og hist hos en streng og bydende Herre
Slide paa skammelig Viis som Træl, eller og en Achaier
Griber ved Armen dig fat, og til Hevn fra Muren dig slænger,
Harmfuld i Sind, hvis Hektor maaskee hans Broder ihjelslog,
Eller hans Søn eller Fader, thi mange Danaiske Kæmper
Segned for Hektors Haand og fæstede Tanden i Mulde,
Nænsom forsand din Fader ei var i den grusomme Kampfærd,
Derfor bejamres han høit af hver en Borger i Staden;
Og en forsmædelig Sorg har du voldt dine stakkels Forældre,
Hektor! men græmmes vil Ingen som jeg i kommende Dage,
Ei har paa Helsotsleie du rakt mig din Haand i din Dødsstund,

Ei har du sagt mig et trøstende Ord, som jeg kunde bestandig
Mindes ved Dag og ved Nat, naar Taarene randt mig af Øine.
Saa hun talte med Graad, og Qvinderne sukked tilhobe.
Hekabe derpaa sin Røst opløfted til jamrende Veeraab:
Hektor! du kjæreste Søn af alle de Sønner jeg fødte!
Høit forsand var du elsket af Guderne, medens du leved,
Ja selv efter din Død de naadigen over dig vaaged.
Alle de øvrige Sønner, som rappen Achilles tilfange
Tog, dem skikked han bort tilsalg over Havet det golde,
Snart til Samos og Imbros, og snart til det taagede Lemnos,
Men da han dig havde dræbt med den langtfremragende Spydsod,
Slæbte han ofte dig rundt om sin Ven Patroklos's Gravhøi,
Hvem du i Kamp havde dræbt, men endda han vakte ham ikke;
Frisk og blomstrende dog nu her du hviler i Kongsgaard,
Ret som en Mand, hvem Apollon, hiin Gud med den sølverne Bue,
Brat berøvede Livet og traf med lemfældige Pile.
Saa hun talte med Graad, og ustandselig Klage hun vakte.
Derpaa med jamrende Røst tog Helena Ordet i Kredsen:
Hektor! du som mig var den kjæreste blandt mine Svogre!
Ak! til Husbond jeg fik den deilige Helt Alexandros,
Han som mig førte til Troia, o gid jeg var død forinden!
Thi det er alt det tyvende Aar, som snart er forløbet,
Siden mit Huus jeg forlod, og drog herhid fra min Hjemstavn;
Aldrig jeg dog af din Mund har hørt enten Spot eller Haansord;
Ja! naar i Huset de Andre mig krænkede, snart mine Svogre,
Og deres Koner, snart ogsaa min Mands skjønslørede Søstre,
Eller hans Moder, thi stedse var Priamos mild som en Fader,
Skaffed du altid mig Fred, og forstod dem at tale tilrette
Ved dit formildende Ord og dit Sinds huldsalige Blidhed.
Derfor af Hjertet jeg dig og mig selv, jeg Arme, begræder.
Ak! nu har jeg jo ei en eneste Ven eller Trøster
Rundtom i Troernes Land, de betragte mig Alle med Afsky.
Saa hun talte med Graad, dybt sukked den talrige Skare.
Derpaa til Folket den gamle Kong Priamos talte saalunde:
Troer! til Byen I hente nu Ved! for listige Baghold
Har I ei nødig at frygte, thi selv har Peleiden Achilles
Lovet bestemt, da han drage mig lod fra de tjærede Skibe,
Ei at forstyrre vor Fred, før elleve Døgn er forløbne.

Saa lød Konningens Ord, for Vognene kobbled de hurtig
Muler og Oxer, og snart de samled sig udenfor Porten.
Brændsel i Mængde fra Skoven ni samfulde Dage de hented,
Men paa den tiende Morgen, saasnart der lysned et Dagsskjær,
Bar de med strømmende Graad af Bye den driftige Hektor,
Lagde paa Baalet ham op, og tændte med blussende Brande.
Men da sig viste paany den rosenfingrede Dagning,
Stimlede Folket igjen fra Bye til Dødningebaalet.
Men da saa Folket var samlet, og stod i Brimmel paa Stedet,
Slukked de først med blussende Viin de rygende Tomter
Trindt omkring saavidt som den mægtige Ild havde bredt sig.
Frænder og Brødre med sørgende Sind opsanked nu Heltens
Hvidlige Been, mens Taarer ad Kind nedrullede stride;
Derpaa de Benene tog, og lagde dem ned i et Guldskriin,
Rundt omkring det de svøbte de fineste Klæder af Purpur,
Og i den dybnede Grav de strax nedsænkede Skrinet,
Lagde dernæst over Laaget et Lag forsvarlige Kampsteen,
Dynged saa Muld til en Tue, og stillede Vagter omkring den,
For at Achaierne ei før Tid skulde storme til Angreb.
Men da saa Høien var tuet, begav de sig hjem og tilhobe
Ginge de hen til Priamos' Borg til det hædrende Gravøl,
Som deres gudopfostrede Drot lod staae i sin Hofgaard.
Saaledes stedtes til Jorde den hestebetvingende Hektor.

Trykfeil.

---

13 Sang V. 394 l. Gangernes. — 15 Sang V. 375 l. Ufærd, — 16 Sang V. 549 l. Staben han var til en Støtte. V. 707 l. dig blev det tilvisse — 19 Sang V. 143 l. fra mit Skib. — 20 Sang V. 64 herlige l. hæslige.

JAN 3 - 1933

